

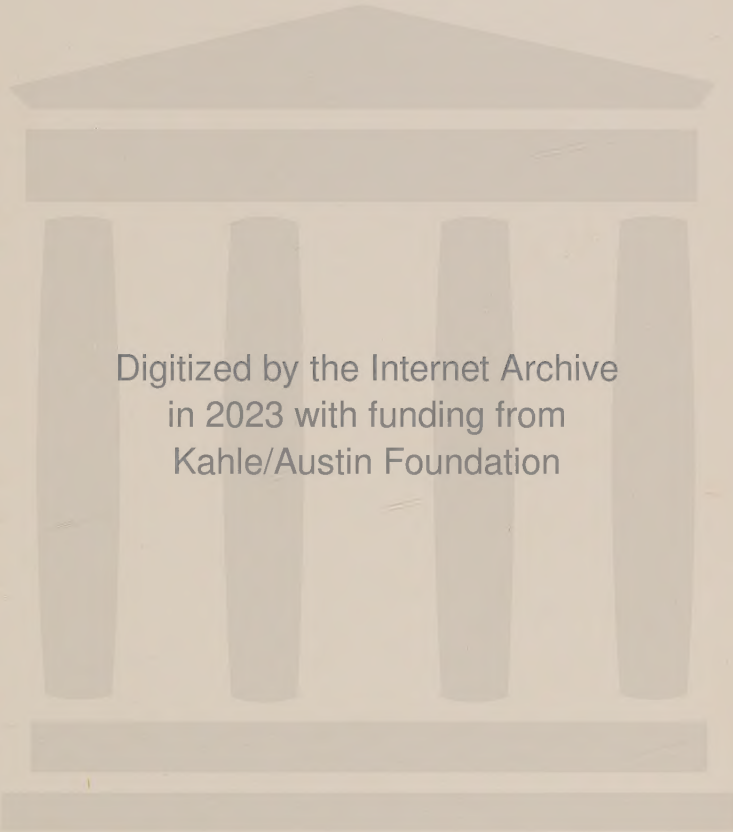
Property of

CLgA

Please return to

Graduate Theological

Union Library

Digitized by the Internet Archive
in 2023 with funding from
Kahle/Austin Foundation

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XII

FASCICULUS 1-2 ANNO 1951-55

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

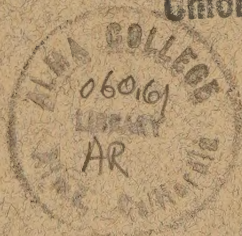

Property of

CLGA

Please return to

Graduate Theological
Union Library

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

1952

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XII

FASCICULUS I — ANNO 1951

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

Property of

CLgA

Please return to

Graduate Theological
Union Library

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1952

P.
L.
A2
1906
7.12

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. - PRO SOCIETATE

	Pag.
1. - 3 <i>ianuarii</i> 1951. - <i>Renovatur pro NN. Ritus Orientalis facultas litandi diebus aliturgicis</i>	9
2. - 10 <i>ianuarii</i> 1951. - <i>Benedictio Apostolica in Collegiis quorum alumni Anno Sancto Romam peregrinati sunt</i>	10
3. - 24 <i>ianuarii</i> 1951. - <i>Summus Pontifex gratias agit pro Horologio Missarum</i>	11
4. - 27 <i>ianuarii</i> 1951. - <i>Divisio territorii Dioecesis Cagayanae (Summar.)</i>	12
5. - 24 <i>februarii</i> 1951. - <i>Rogatur Societas ut cum ceteris coope- retur in dandis Missionibus ad populum</i>	12
6. - <i>Mense februarii</i> 1951. - <i>Approbantur intentiones Apostolatus Orationis</i>	13
7. - 2 <i>aprilis</i> 1951. - <i>Facultas celebrandi sollemnia in hono- rem S. M. Annae a Iesu de Paredes</i>	14
8. - 11 <i>aprilis</i> 1951. - <i>Quaedam mutatio in oratione « secreta » Missae SS. MM. Iaponensium</i>	15
9. - 17 <i>mai</i> 1951. - <i>De finium mutatione in Missione Tchadensi (Summar.)</i>	16
10. - 20 <i>mai</i> 1951. - <i>Litterae Apostolicae quibus Ven. Dei Servus Iulianus Maunoir Beatus renuntiatur</i>	16
11. - 14 <i>iunii</i> 1951. - <i>Pars Dioecesium Ranchiensis, Calcuttensis et Nagporensis seiungitur et fit nova Dioecesis Sambalpu- rensis (Summar.)</i>	21
12. - 23 <i>iunii</i> 1951. - <i>Additio in Officio S. M. Annae a Iesu de Paredes</i>	21
13. - 23 <i>iunii</i> 1951. - <i>Divisio quaedam Vicariatus Apost. Alasken- sis (Summar.)</i>	22
14. - 11 <i>augusti</i> 1951. - <i>Divisio territorii Dioecesis Zamboangensis (Summar.)</i>	22
15. - 4 <i>septembris</i> 1951. - <i>De festo S. Ioannis Berchmans in Se- minariis Clericorum Societati commissis</i>	23
16. - 4 <i>septembris</i> 1951. - <i>De festo S. P. Ignatii in Collegiis externorum celebrando</i>	24

	<i>Pag.</i>
17. - 28 octobris 1951. - Approbantur nova Statuta Apostolatus Orationis	25
18. - 15 decembris 1951. - Dismembratio Dioecesis Ranchiensis et nominatio novi Episcopi	35
19. - Anno 1951. - Acta quaedam in Causis NN. BB. et VV.	36

II. - PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

20. - 17 ianuarii 1951. - Gratiae et gratulationes proferuntur pro voluminibus B. Rusbrochii	38
21. - 7 februarii 1951. - Gratulationes Summi Pontificis Patri Stein, S. I. (<i>Summar.</i>)	39
22. - 20 augusti 1951. - Traslatio Facultatis Philos. Jerseyensis ad Chantilly probatur	39
23. - Anno 1951. - Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris	40

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. - PRO SOCIETATE

24. - 2 februarii 1951. - Nuntiatur novus Praeses Secretariatus Centr. Congr. Marian.	45
25. - 7 februarii 1951. - Duo rescripta Sanctae Sedis communicantur cum Societate	46
26. - 11 februarii 1951. - De executione Encyclicae « Humani generis » (<i>Textus authenticus</i>)	47
27. - 11 februarii 1951. - De executione Encyclicae « Humani generis » (<i>versio latina</i>)	72
28. - 17 februarii 1951. - Cautela et diligentia adhibenda in notiis de rebus nostris divulgandis	94
29. - 21 februarii 1951. - De lectione ad mensam Responsorum in Actis Romanis editorum	95
30. - 2 martii 1951. - Litterae S. Congr. de Relig. communicantur de cooperatione in dandis Missionibus ad populum	96
31. - 19 martii 1951. - Cum tota Societate communicantur litterae datae ad quosdam Provinciales, de executione Encyclicae « Humani generis »	97
32. - 25 martii 1951. - Collegium Alleppeyense cum Stationibus dependentibus a Miss. Goana seiungitur et Viceprov. Madurensi annectitur	98
33. - 16 aprilis 1951. - Communicatur facultas celebrandi sollemniam in honorem S. M. Annae a Iesu de Paredes	100
34. - 25 aprilis 1951. - Communicatur variatio inducenda in oratione Secreta Missae SS. MM. Iaponensium	100

	<i>Pag.</i>
35. - 9 maii 1951. - De communicanda P. Generali exsecutione decretorum novorum Superiorum vel dimissionum; deque « Synopsi. Historiae S. I. »	101
36. - 10 maii 1951. - Urgetur officium Consultorum litteras praescriptas ad tempus mittendi	102
37. - 18 iulii 1951. - De Nostreis Romam mittendis ad studia peragenda in nuper erecto Instituto Scientiarum Socialium in Univers. Gregoriana	104
38. - 2 augusti 1951. - Normae traduntur de frequentandis « Colloquiis Theologorum » vel congressibus mixtis catholicorum et acatholicorum	105
39. - 2 augusti 1951. - Praescripta urgentur ut Catalogus Provinciae ad tempus edatur, aliaque documenta mittantur	107
40. - 15 septembris 1951. - Epistola ad universam Societatem « De Paupertate nostra »	108
41. - 21 septembris 1951. - Communicantur Litterae R. P. Ledóchowski a. 1940 datae de dimissione Scholasticorum	124
42. - 22 septembris 1951. - Renovatae facultates de festis S. P. Ignatii et S. I. Berchmans celebrandis in Collegiis vel Seminariis	129
43. - 3 novembris 1951. - De novo decreto S. Sedis circa bonorum alienationes et mutuorum contractionem	130
44. - 6 novembris 1951. - Communicatur mutatio quaedam introducenda in Officio S. M. Annae a Iesu de Paredes	131
45. - 21 novembris 1951. - Nova Statuta Apostolatus Orationis cum Societate communicantur	131
46. - 21 decembris 1951. - De lingua adhibenda in scribendis litteris ex officio ad Praepositum Generalem	132
47. - 25 decembris 1951. - Decretum quo Missio Philippinarum in Viceprovinciam dependentem erigitur	135

II. - PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

48. - 18 ianuarii 1951. - De centenario Coll. Philadelphiensis	137
49. - 8 februarii 1951. - De interpretanda « sententia » quadam Ignatiana	137
50. - 14 februarii 1951. - De cura spirituali iuvenum in Collegiis a Praefecto spiritus et ab aliis habenda: declaratio	138
51. - 26 martii 1951. - De Missa cotidiana audienda ab alumnis nostrorum Collegiorum	140
52. - 27 aprilis 1951. - De periodico « Latinoamérica » fovendo	141
53. - 8 maii 1951. - Pont. Coll. Pium Latinum Americanum, Pium Brasiliense, Germanico-Hungaricum et Polonicum sub immediata iurisdictione P. Generalis constituuntur	143
54. - 1 iulii 1951. - Normae a P. Generali statutae ad experimentum pro Secretariatu Collegiorum in Italia	145

	<i>Pag.</i>
55. - 15 iulii 1951. - De pronomine « tu » in cotidianis colloquiis cum NN. non adhibendo	147
56. - 12 augusti 1951. - Normae statuuntur ad quinquennium pro Iunioratu in nostris Missionibus N. E. Indiae	149
57. - 25 augusti 1951. - De septuagesimo quinto anniversario Collegii Caroloregiensis (<i>Summar.</i>)	151
58. - 8 septembris 1951. - De nova editione Consuetudinarii Provinciae Belgicae Meridionalis	151
59. - 2 octobris 1951. - De suffragiis offerendis pro NN. qui Romae moriuntur: declaratio	153
60. - 28 octobris 1951. - De vigesimo quinto anniversario Associat. Antiq. Alumnorum in Brasil. Centr. (<i>Summar.</i>)	154
61. - 3 decembris 1951. - De Actione Catholica in Nostris Collegiis Vicepr. Chilensis	155

III. - PRO EXTERNIS

62. - 7 februarii 1951. - Litterae Postulatoriae pro introductione Causae S. D. Francisci M. Jordan	156
63. - 5 iunii 1951. - Litterae Postulatoriae pro introductione Causae S. D. Fr. Iuniperi Serra, O. F. M.	156
64. - 6 iunii 1951. - Litterae Postulatoriae pro Introductione Causae S. D. Aloisii Orione	156
65. - 6 septembris 1951. - Litterae doloris ad Rev.mum P. Emmanuelem Suárez, O. P. occasione obitus Exc.mi DD. Stanislai M. Gillet, O. P.	156
66. - 21 septembris 1951. - Litterae Gratulatoriae Em.mo Card. Dominico Jorio sexagesimum annum explenti a recepta consecratione sacerdotali	156
67. - 15 octobris 1951. - Litterae Postulatoriae pro Causa Beatificationis S. D. Iosephae Menéndez	156
68. - 28 octobris 1951. - Litterae Postulatoriae pro reassumptione Causae B. Pii Papae X.	156

IV. - RESPONSA

69. - 13 ianuarii 1951. - De duratione muneris Rectoris Collegiorum	157
70. - 8 februarii 1951. - De redditibus praedii adnexi Domui Exercitiorum	157
71. - 11 februarii 1951. - De Regula quarta Modestiae	158
72. - 16 februarii 1951. - De muneribus Noviciorum secundi anni	158
73. - 23 martii 1951. - De examine Candidatorum	159
74. - 26 martii 1951. - De dispensatione vel contractione studiorum in Cursu Philosophiae	159
75. - 30 martii 1951. - De reditu Missionariorum Indiae (olim anglicae) in patriam	160

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE

1.

3 ianuarii 1951

Renovatur pro NN. Ritus Orientalis facultas litandi diebus aliturgicis (Rescr. S. C. pro Eccl. Or.) ⁽¹⁾.

SACRA CONGREGATIO
PRO ECCLESIA ORIENTALI

Prot. N. 703/48

BEATISSIME PATER,

PROCURATOR GENERALIS Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter postulat ut sacerdotibus ritus orientalis eiusdem Societatis denuo facultas fiat Sacrum litandi diebus aliturgicis, excepta feria VI Maioris Hebdomadae.

SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI, vigore facultatum a SS.mo Domino Nostro Pio Divina Providentia PP. XII sibi tributarum, benigne petitam gratiam largitur, iuxta preces; servatis de iure servandis.

Praesentibus ad aliud quinquennium valituris.

Contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae ex Aedibus Sacrae Congregationis Pro Ecclesia Orientali, die 3 m. Ianuarii a. 1951.

pro Em.mo Card. Secretario

L. ✠ S.

† VALERIUS VALERI *Adsector*
Sac. M. ONOFRI, *Off.*

(1) Cfr. A. R. XI 77; X 8.

2.

10 ianuarii 1951

Benedictio Apostolica in Collegiis quorum alumni Anno Sancto Romam peregrinati sunt (Rescr. Secret. Status).

SEGRETERIA DI STATO DI SUA SANTITA'

BEATISSIME PATER,

PROCURATOR GENERALIS Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Suae demisse provolutus, enixe petit, ut Moderatoribus Collegiorum eiusdem Societatis facultatem benigne facias impertiendi Apostolicam Benedictionem cum Indulgentia Plenaria in eorum Collegiis, quorum alumni Romam, elapso Anno Sacro peregrinati sunt.

Et Deus ...

E SECRETARIA STATUS SANCTITATIS SUAE
die 10 mensis ianuarii anno 1951

SS.mus Dominus benigne annuit pro gratia, iuxta preces, semel, extra Urbem, de consensu Ordinarii et servatis de iure servandis.

Ex Aedibus Vaticanis, die, mense, anno suprascriptis.

IOANNES B. MONTINI *Substit.*

3.

24 ianuarii 1951

Summus Pontifex gratias agit pro Horologio Missarum (Epist. Substit. Secret. Status).

SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ

N. 231365

Dal Vaticano, 24 gennaio 1951.

REVERENDISSIMO PADRE,

Con profonda gratitudine Sua Santità ha ricevuto la notizia che 30.020 Sante Messe sono state offerte per iniziativa dell'Associazione internazionale dell'Apostolato della Preghiera da ogni parte del mondo, secondo le intenzioni del Sommo Pastore.

La celebrazione del Divino Sacrificio, ripetuta tante volte, nelle diverse ore del giorno e della notte, costituisce un mirabile coro di suppliche che sale continuamente al Cielo e conferma nel cuore del Santo Padre la consolante certezza che il Signore Lo conforterà validamente, in quest'ora difficile, nel supremo reggimento della Chiesa e delle anime, e diffonderà sui Suoi figli l'abbondanza delle divine misericordie.

E non minore gioia Gli ha procurato l'omaggio delle 10.000 intenzioni di Sante Messe celebrate che la Compagnia di Gesù Gli ha notificato nella stessa occasione. Nel serto delle preclare dimostrazioni di attaccamento alla Sua Persona, questo « signum erga Romanum Pontificem pietatis et studii », si aggiunge come gemma spirituale di raro valore, che dimostra la pietà dei figli e consola l'animo del Padre.

Con sensi di riconoscenza pertanto la Santità Sua invoca ogni celeste ricompensa sull'Associazione dell'Apostolato della Preghiera e sulla Compagnia di Gesù, e a tal fine di cuore invia l'implorata Benedizione Apostolica.

Profitto dell'incontro per confermarmi con sensi di religioso ossequio

della Paternità Vostra Rev.ma
dev.mo nel Signore
G. B. MONTINI, *Sost.*

Reverendissimo Padre
P. GIOVANNI BATTISTA JANSSENS
Preposito Generale della
Compagnia di Gesù - ROMA

4.

27 ianuarii 1951

A territorio dioeceseos Cagayanae tota civilis provincia vulgo Misamis Occidentalis et pars quae ad eandem dioecesim pertinet provinciae Lanao seiungitur. Item a dioeceseos Zamboangensis territorio alia eiusdem provinciae Lanao pars distrahitur et totum hoc territorium in Praelaturam nullius, Ozamisana nomine appellata, erigitur (Decretum S. C. Consistorialis — A. A. S. XLIII 352-355).

5.

24 februarii 1951

Rogatur Societas ut cum ceteris cooperetur in dandis Missionibus ad populum (Epist. S. C. de Relig.).

EX SECRETARIA
S. CONGREGATIONIS
DE RELIGIOSIS

Romae, 24 februarii 1951.

REVERENDISSIME PATER,

Ut certe nosti, in Congressu Internationali: *De statibus perfectionis*, ductu et auspiciis huius Sacrae Congregationis de Religiosis sub fine Anni Sacri habito, votum prolatum est plausu totius coetus comprobatum, ut consilia et vires Religiosorum, Cleri saecularis, Institutorum item saecularium, Actionisque Catholicae arcissime coniungerentur in indicendis ac promovendis, per hunc integrum annum, occasione Iubilaei Maximi ad universum catholicum orbem extensi peculiaribus praedicationibus vel exercitiis, ad modum Missionum extraordinariorum, ita ut quamplurimis christifidelibus *jubilare veniae thesaurus* pateret (Const. Ap. *Per Annum Sacrum*).

Nunc haec Sacra Congregatio nuntiare potest SS. mum Dominum, laetum de uberrimis Romae per Annum Sanctum perceptis fructibus, inter quos praestantissimi habendi sunt nostri Congressus fructus, votum extollere ratumque habere et simul incitamenta addere ut in effectum perducantur benigne dignatum esse.

Haec referens, enixe Te rogo, Rev.me Pater, ut pro tua facultate Religiosorum Tibi subiectorum cooperationem in huiusmodi peculiares praedicationes vel missiones excitare atque fovere studeas, Pastorum animarum invitationibus libenter annuendo. Iam nunc gratias agens quam maximas de egregia Tua Tuorumque opera in bonum animarum Christique regni triumphum certo conferenda,

addictissimus Tibi in Domino permaneo:

P. ARC. LARRAONA *Secretarius*

6.

Mense februarii 1951

Approbantur intentiones Apostolatus Orationis (Vivae vocis oraculo).

INTENTIONES APOSTOLATUS ORATIONIS IN ANNUM 1952

GENERALES

IANUARIO	— Humilis agnitio Magisterii Ecclesiastici.
FEBRUARIO	— Spiritus et usus paenitentiae.
MARTIO	— Intentiones generales et peculiares Summi Pontificis.
APRILI	— Sanctitas in animarum pastoribus.
MAIO	— Frequens iuvenum accessus ad S. Communionem.
IUNIO	— Sanctificatio vitae matrimonialis per consecrationem ad SS. Cor Iesu.
IULIO	— Opera ad propagandos mores christianos in vita publica.
AUGUSTO	— Animorum ad caelestia elevatio ut fructus definitae Assumptionis B. M. V.
SEPTEMBRI	— Fortitudo in fide profitenda.
OCTOBRI	— S. Rosarii cotidiana in familiis recitatio.
NOVEMBRI	— Concordia inter populos.
DECEMBRI	— Miseria profugorum et expulsorum sublevanda.

MISSIONARIAE

IANUARIO	— Miseria spiritualis et materialis populi Coreani sublevanda.
FEBRUARIO	— Libera evolutio scholarum catholicarum in India et Pakistan.
MARTIO	— Praeservatio fidei in America Latina.
APRILI	— Diffusio preli catholici in regionibus Missionum.
MAIO	— Defensio familiae in Iaponia.
IUNIO	— Periculum Materialismi athei in Medio et Proximo Oriente avertendum.
IULIO	— Apostoli laici in Indonesia.
AUGUSTO	— Sinensium fidelitas erga Ecclesiam.
SEPTEMBRI	— Aversio periculi irreligiositatis tum in educatione tum in cura valetudinis promovendis.
OCTOBRI	— Pontificium Opus Sancti Petri.
NOVEMBRI	— Solutio christiana quaestionis socialis in Africa Meridionali.
DECEMBRI	— Apostolatus inter indigenas Asiae et Africae qui in America et Europa student vel laborant.

7.

2 aprilis 1951

Facultas celebrandi sollemnia in honorem S. M. Annae a Iesu de Paredes (Rescr. S. Rit. Congr.).

SACRA CONGREGATIO

RITUUM

Prot. N. S. 44/951

SOCIETATIS IESU

Hodiernus Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Suae humillime provolutus, supplicibus votis postulavit ut facultatem qua in omnibus eiusdem Societatis Iesu ecclesiis, triduanac vel octiduanac functiones in honorem Sanctae Mariae Annae a Iesu de Paredes, nuper canonizatae, celebrari possint, concedere benigne dignaretur.

SACRA PORRO RITUUM CONGREGATIO utendo facultatibus sibi a Sanctissimo Domino Nostro Pio div. Prov. PAPA XII specialiter tributis, attentis expositis peculiaribus adiunctis, benigne annuit pro gratia iuxta preces, et sollemnia triduana vel octiduana in honorem S. Mariae Annae a Iesu de Paredes celebrari indulsit in cunctis Societatis Iesu ecclesiis, hoc quidem vertente anno MCMLI, attenta tamen adnexa Instructione super privilegiis in huiusmodi sollemniis concedi solitis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae, ex aedibus S. Rituum Congregationis, die secunda aprilis, anno Domini MCMLI.

† C. Card. MICARA, *Pro-Praef.*

A. CARINCI, *Secret.*

8.

11 aprilis 1951

Quaedam mutatio in oratione Secreta Missae SS. MM. Iaponensium (Rescr. S. Rit. Congr.).

SACRA CONGREGATIO
RITUUM

—
Prot. N. S. 45/951

SOCIETATIS IESU

Instante hodierno Procuratore Generali Societatis Iesu, Sacra Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi a Sanctissimo Domino Nostro Pio div. Providentia PAPA XII specialiter tributarum, benigne concessit ut, in Secreta Missae SS. Pauli Michi, Ioannis de Goto et Iacobi Chisai, vox « *recolentes* » substituatur vocabulo « *offerentes* », ita ut in posterum textus praefatae Secretae sit sequens:

Da quaesumus, Domine: ut incruentum crucis sacrificium offerentes, crucem nostram tollamus, ac sequamur unigenitum Filium tuum, quem gloriosi Martyres Paulus, Ioannes et Iacobus morientes in cruce confessi sunt. Per eundem ...

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 2 mensis Aprilis, Anno Salutis MCMLI.

† C. Card. MICARA, *Pro-Praef.*

L. ✕ S.

A. CARINCI, *Secret.*

9.

17 maii 1951

In regione Tchadensi quaedam finium mutatio facta est ad facilius reddendum apostolici ministerii exercitium: scilicet, regio civilis de Mayo Kébi territorio annectitur Praefecturae Apostolicae Garouensis; civilis regio Mediani Chari territorio adiungitur Praefecturae Apostolicae Arcis Lamy; regio vero civilis Longonensis in novam erigitur Praefecturam Apostolicam, de Moundou nuncupanda, quae curis committitur Ordinis Fratrum Minorum Capulatum (Decretum S. C. de Propaganda Fide; A. A. S. XLIII 656-657).

10.

20 maii 1951

LITTERAE APOSTOLICAE

QUIBUS

VENERABILIS DEI SERVUS

IULIANUS MAUNOIR

SACERDOS PROFESSUS SOCIETATIS IESU

BEATUS RENUNTIATUR

PIUS PP. XII

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Dominus Noster Iesus Christus, munus a Patre post resurrectionem acceptum cum apostolis communicans, multa et praecleara promisit eis qui fidem essent accepturi: *Signa, inquit, ... haec sequentur: in nomine meo daemonia eiicient; linguis loquentur novis ... Super aegros manus imponent et bene habebunt* (Mc., 16, 17-18). Interdum sane in Ecclesiae rebus gestis, temporibus potissimum calamitosis, Dominus, qui, ut miserator et misericors medicus, optima periculosissimis morbis adhibet medicamenta, viros tanta fide tantaque caritate flagrantes excitavit, ut signa facere et « omnia in Christo instaurare » a Deo meruerint. Quod quidem saeculo decimo septimo Britanniae Armoricae felicissime contigit. Quae provincia, dudum tam religiosa tamque prospera, sed bellis civilibus vexata et cleri incuria diu neglecta, in miserrimam condicionem erat delapsa. Tum mirabiliter a Deo electus, Iulianus Maunoir, donis a Christo pro-

missis cumulate ornatus — quippe qui linguam ignotam paucissimis diebus, Beata Maria iuvante, didicerit, daemones potenti virtute frequenter fugaverit, innumerabiles cum animorum tum corporum morbos sanaverit — surrexit ut gigas et, signis verba sequentibus et confirmantibus, nobilis huius provinciae faciem sic renovavit ut « Britanniae Apostolus » ab aequalibus suis nuncupatus agnosceretur et praecipua causa cur regiones vel ab eo ipso vel ab eius discipulis et adiutoribus excultae fide et moribus etiam nunc ceteris praestare videantur. Die autem 1 mensis Octobris anno MDCVI, in pago Sancti Georgii de Reintembault, intra dioecesis Rhedonensis fines, mediocri quidem loco, sed e parentibus fide, christiana vita, caritate in pauperes insignibus natus est. A teneris annis, non pauca in eo eluxerunt divinae vocationis indicia, cum pietas iam matura in SS. Eucharistiam, tum incredibilis quidam ardor ut socios aequales et exemplo et puerilibus contionibus ad virtutes alliceret. In collegium Rhedonen- se Societatis Iesu admissus, inter ceteros alumnos mox specimen industriae ac pietatis se prae- buit atque in Mariana Sodalitate prudentia et caritate emicavit. Monitis Ioannis Rigoleuc, sui magistri, multum et in litteris et in sanctorum scientia profecisse dicitur. Ut primum certior factus est de laboribus quos Societatis missionarii cum apud Indos, tum in Iaponia, tum in propioris Orientis regionibus exanclaverant, sine mora eos imitari statuit. Quam ob rem a Petro Cotton, olim regio confessario, tum Provinciali, in Societatem adscitus, Lutetiam Parisiorum festinavit ut tirocinium inciperet. Vix religiosae vitae limen intraverat, cum, absolutam perfectionem sibi proponens, soli gratiae caelesti innixus et puro Dei amore incitatus, maximis quam potuit itineribus ad sanctitatem strenue contendit. Sibi enim proposuerat: Ut Deo maxime satisfaciam! ut Deum amem quam maxime! Philosophiae cursu in Flexensi collegio absoluto, ubi sanctum Isaacum Iogues, postea Martyrem, socium habuit, in collegium Corisopitense missus, litteras docuit cum uberrimo puerorum et in doctrina et magis etiam in moribus fructu. Tunc primum Venerabilem Michaëlem Le Nobletz convenit, saecularem sacerdotem egregium, cuius virtutes a Venerabili Dei Servo Pio PP. X heroicae iam pridem declaratae sunt, qui solus fere in vastis Armoricae campis animorum religiosae institutioni operam dabat. Hic haud semel divinitus intellexerat sibi a Deo successorem parari qui opus inceptum amplissime propagaret. Ut

primum Iulianum adspexit, eum agnovit. « Comperi, ait, eum a Deo esse electum et Eius gratia praeoccupatum ». Ab eo tempore sensit Iulianus se ad Armoricas missiones allici, quamvis antea Canadenses constanter sibi proposuisset; ideo, oboedientia fretus, diebus quibus a scholarum labore vacabat, agrestibus pueris christianam doctrinam coepit tradere. Dum theologicis disciplinis in Universitate Biturigensi vacat, gravissimo morbo affectus est. Iam proximam mortem laetus exspectabat, cum, emisso de missionibus Armoricis amplectendis voto, praeter omnium spem subito convaluit. Hoc fere tempore in somniis sibi ipse visus est rusticum virum Armorico more vestitum humeris portare. Idcirco, sacerdotio auctus et ultimis probationibus Rothomagi absolutis, iussu Praepositi generalis Corisopitum est revocatus atque iam missionibus tam in pagis et vicis quam in urbibus Britanniae usque ad mortem, id est per quadraginta duos annos, se totum et unice devovit. Septem dioeceses, Corisopitensem praesertim, Leonensem et Trecorensem sine intermissione lustravit. Omnes cuiusvis condicionis homines, pauperes praecipue, aratores, nautas, piscatores, caritate, nullis incommodis parcens neque laboribus ullis, ardentissima eloquentia, canticis spiritualibus tradendis, tabulis explicandis, sacris pompis instruendis, maxime tandem Sacramentis Paenitentiae et Eucharistiae accuratissime frequentandis excoluit. Nec minus clero quam plebi christianae profuit, quippe qui saeculares sacerdotes, ad mille fere, socios sibi adiungeret ut opus a Michaële Le Nobletz inchoatum in immensum augeret. Quorum plerique egregios verbi divini praecones vel optimos parochos sese exhibuerunt et fructus quos in vinea Domini colligebant sponte sua carissimo magistro tribuebant, ut post Iuliani mortem multi testati sunt. Qua de causa non tantum Armoricae Apostolus passim appellari coeptus est, sed sancto Vincentio Ferrerio meruit comparari. Ad tantam animorum messem metendam non modo verba sed exempla profuerunt. Singulari erat animi demissione ut contumelias et calumniam incredibili vultus mentisque serenitate toleraret; in omni loco vel tempore orationi deditus, sensus adsidua vigilantia custodiebat: unde angelica in eo elucebat castimonia. Neque defuerunt prodigia, divinae approbationis testimonia: sanationum virtus, mirum in elementa et in daemones imperium, occultarum rerum notitia, futurarum praedictio. Quibus meritis donisque ornatus atque tot tantisque laboribus confectus, dum,

de proxima morte admonitus, ad collegium Corisopitense festinare, morbo in itinere correptus, apud presbyterum quemdam amicum sistere coactus est et in vico Plévin, « in terris sancti Corentini », id est in Cornubia, ut praesagierat, divitis viri hospitio humiliter recusato, pauper pauperum more in Christi crucifixi osculo die XXVIII m. Ianuarii an. MDCLXXXIII placidissime obdormivit. Cuius cor mox Corisopitum delatum et ab episcopo et a populo summa reverentiae significatione exceptum est. Ossa vero, in ecclesia parochiali « Plévin » tumulata, per tria fere saecula a fidelibus sanationes et beneficia postulantibus frequentata sunt. Quem omnes « Britanniae Armonicae Apostolum » iam appellabant, « Sanctum » exinde unanimi populi praedicaverunt. Cum vero sanctitatis fama in dies apud omnes percrebuerit prodigiorum quoque causa, quae eiusdem intercessione a Deo patrata ferebantur, anno MDCCXIV ordinaria auctoritate inquisitiones factae sunt, donec Decessor Noster Pius PP. IX, rec. mem., anno MDCCCLXXV, Introductionem Causae propria manu signavit. Apostolico processu confecto servatisque de iure servandis, in Generali Congregatione coram Nobis, die VI mensis Martii anno MCMXLIX habita, Venerabilis Servi Dei virtutes heroicum attigisse fastigium sollemniter declaravimus. Deinde suscepta est quaestio de miraculis, quae, ipso Venerabili intercedente, patrata a Deo ferebantur. Post duas Congregationes, Antepreparatoriam nempe et Praepreparatoriam, tandem in Generali Coetu, Nos Ipsi, Decreto die 11 mensis Februarii anno MCML edito, de eorum veritate auctoritate Nostra declaravimus. Cum igitur esset de virtutum heroicitate deque miraculis prolatum iudicium, illud tantum supererat discutiendum, utrum Venerabilis Dei Servus inter Beatos Caelites tuto recensendus foret. Hoc autem dubium propositum est a Dilecto Filio Nostro Alexandro Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali Verde, Causae Ponente, seu Relatore, in Comitibus Generalibus, quae coram Nobis die 20 mensis Februarii, hoc ipso anno, habita sunt; omnesque qui aderant cum Patres Cardinales tum Sacrorum Rituum Officiales Praelati et Consultores unanimi consensu affirmative responderunt. Nos vero in tanti momenti negotio Nostram aperire mentem distulimus, donec a Patre luminum subsidium posceremus. Quod cum impense fecissemus, tandem die quarta mensis Martii, Dominica « Laetare » eodem anno, Eucharistico Sacro rite litato, accitis Venerabili Fratrem Nostro Clemente Sanctae

Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno atque Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefecto, et memorato Patre Cardinali Causae Relatore, necnon Venerabili Fratre Alfonso Carinci, Seleuciensi in Isauria titulari Archiepiscopo, ipsius Congregationis Viro a secretis et dilecto filio Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, ediximus ad sollemnem Venerabilis Dei Famuli Iuliani Maunoir Beatificationem *tuto* procedi posse. Quae cum ita sint, Societatis Iesu nec non Episcoporum, Cleri et fidelium dioecesium Britanniae Armoricae totiusque Galliae vota implentes, praesentium Litterarum tenore Nostrae Apostolica Auctoritate, facultatem facimus ut Venerabilis Dei Famulus Iulianus Maunoir, Sacerdos Professus e Societate Iesu, *Beati* nomine in posterum nuncupetur eiusdemque corpus ac lipsana, seu reliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda, publicae Christifidelium venerationi proponantur, ac praeterea ut in posterum eiusdem Beati imagines radiis decorentur permittimus. Item Auctoritate Nostra concedimus ut de eodem Beato quotannis Officium recitetur et Missa celebretur de Comuni Confessoris non Pontificis cum lectionibus et orationibus propriis per Nos adprobatis, iuxta Missalis et Breviarii Romani rubricas. Huiusmodi vero Officii recitationem ac Missae celebrationem fieri largimur, iuxta morem, in Rhedonensi Archidioecesi, ubi Beatus ipse natus est, et in Corisopitensi dioecesi ubi supremum obiit diem; itemque in Templis et Sacellis ubique terrarum sitis, quibus Societas Iesu utitur, ab omnibus Christifidelibus qui horas canonicas recitare teneantur et, quod ad Missam attinet, a presbyteris omnibus, tam e saeculari quam e religioso clero, ad templa seu sacella, in quibus festum agatur, convenientibus. Denique largimur ut sollemnia Beatificationis Venerabilis Iuliani Maunoir, servatis servandis, in supradictis templis seu sacellis celebrentur, diebus legitima auctoritate designandis, intra annum postquam eadem sollemnia in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana fuerint peracta. Non obstantibus Constitutionibus atque Ordinationibus Apostolicis Decretisque de non cultu editis, ceterisque quibuslibet contrariis. Volumus autem ut harum Litterarum Apostolicarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrae Rituum Congregationis subscripta sint atque eiusdem Congregationis sigillo munita, in iudicialibus etiam disceputationibus eadem prorsus fides adhibeatur,

quae Nostrae voluntatis significationi, hisce ostensis Litteris, haberetur.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die 20 mensis Maii, in Festo Sanctissimae Trinitatis, anno MCMLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

11.

14 iunii 1951

E territorio diocesium Calcuttensis, Ranchiensis et Nagporensis pars seiungitur, qua constituitur nova dioecesis, Sambalpurenensis appellata, et curis commissa Societatis Verbi Divini. Partes vero a singulis dioecesibus seiunctae hae sunt: ex archidioecesi Calcuttensi antiqui districtus: Rairakhol, Athmallik, Angul, Pallahara, Talcher, Hindol, Dhenkanal; una cum parte districtus Sambalpur et parte orientali districtus Sonpur; e dioecesi Ranchiensi: districtus civiles: Gangpur, Bonai, et Bamra; a dioecesi Nagporensi districtus Patna et pars districtus Sambalpur, quae sita est supra ripam dexteram Mahanadi fluminis et occidentalis pars districtus Sonpur. (Decretum S. C. de Propaganda Fide — A. A. S. XLIII 660-662).

12.

23 iunii 1951

Additio in Officio S. M. Annae a Iesu de Paredes (Rescr. S. Rit. Congr.).

SACRA CONGREGATIO
RITUUM

—
Prot. Q. 2/951

Addenda in Lectione VI divini Officii diei 2 iunii in Proprio Societatis Iesu, pro S. Maria Anna a Iesu de Paredes.

Post verba sextae Lectionis: « ex quo ipsa Quitensis Lili nomen obtinuit », addatur:

Quam Pius Papa Nonus in beatarum numerum retulit, novisque fulgentem signis, Pius Papa Duodecimus sanctarum catalogo adscripsit.

QUITEN. seu LIMANA

Instante Rev.mo P. Carolo Miccinelli, Societatis Iesu Postulatore Generali, Sacra Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi ab Ipso Sanctissimo Domino Nostro Pro divina Providentia PAPA XII specialiter tributarum, benigne indulsit ut suprascripta additio fieri possit in Officium Proprium Sanctae Mariae Annae a Iesu de Paredes. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Romae, die 23 iunii 1951

A. CARINCI, Archiep. Seleuc. Secret.

MATTEI, Adiut. a Stud.

13.

23 iunii 1951

A territorio Vicariatus Apostolici Alaskensis pars quaedam separatur et nova inde erigitur dioecesis Iunellensis vocanda. Fines aulem huius novae dioeceseos, clero saeculari commissae, linea terminabunt, quae initium sumens ab Oceano Pacifico, ubi gradus 56° latitudinis borealis et arcus meridianus 156° longitudinis occidentalis a Greenwich decussantur, ad septemtrionem versus progrediens, fretus persequitur vulgo Shelikof Strait et Cook Inlet, flumen vulgo Susitna usque ad quinque millia passuum ultra pagum Talkeetna; unde, ad orientem vertens, progreditur, transiens ad occasum pagorum Chickaloon et Ptarmigam, pertingit summos montes vulgo Miller et St. Elias, et per fretus vulgo Dixon Entrance, ad Oceanum Pacificum pervenit (Decretum S. C. Consistorialis — A. A. S. XLIII 719-721).

14.

11 augusti 1951

Provinciae civiles Cotabato et Sulù seiunguntur a territorio dioeceseos Zamboangensis (Ins. Philipp.) et inde erigitur Praelatura nullius, Cotabatensis et Suluensis nomine appellata (Decretum S. C. Consistorialis — A. A. S. XLIII 152-154).

15.

4 septembris 1951

De festo S. Ioannis Berchmans in Seminariis Clericorum Societati commissis (Rescr. S. Rit. Congr.) ⁽¹⁾.

SACRA CONGREGATIO
RITUUM

Prot. N. S. 110/951

SOCIETATIS IESU

Instante hodierno Procuratore Generali Societatis Iesu, Sacris Ritibus praeposita Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter a Sanctissimo Domino Nostro Pio Divina Providentia PAPA XII tributarum, benigne prorogat, *ad aliud decennium*, Rescriptum diei 23 Octobris 1936, iam ad decennium prorogatum die 18 Octobris 1941 (N° 913/941), quo facultas fiebat celebrandi die festo S. Ioannis Berchmans, 26 Novembris aliave die opportuniore a moderatoribus statuenda, in Seminariis Clericorum Patrum eiusdem Societatis Iesu curis concreditis, Missam propriam eiusdem Sancti; firmis manentibus clausulis priori concessionis appositis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 4 Septembris 1951.

HENRICUS DANTE S. R. C. Subst.

L. ✠ S.

S. MATTEI, Ad. a Studiis

⁽¹⁾ Cfr. A. R. X 34.

16.

4 septembris 1951

De festo S. P. Ignatii in Collegiis externorum celebrando (Rescr. S. Rit. Congr.) ⁽¹⁾.

SACRA CONGREGATIO
RITuum

—
Prot. N. S. 111/951

SOCIETATIS IESU

Instante Rev.mo P. Procuratore Generali Societatis Iesu, Sacra Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi a Sanctissimo Domino Nostro Pio Divina Providentia PAPA XII specialiter tributis, benigne prorogat, *ad aliud decennium*, Rescriptum diei 10 Novembris 1931 (N° S. 92/931), ad decennium iam prorogatum (N° 1048/941), circa solemnitatem externam festi S. Ignatii de Loyola ab alumnis externis Collegiorum Societatis Iesu celebrandam; firmis tamen terminis et clausulis prioris concessionis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Romae, die 4 Septembris 1951.

HENRICUS DANTE, S. R. C. Subst.

L. ✠ S.

S. MATTEI, Ad. a Studiis

⁽¹⁾ Cfr. A. R. X 40.

17.

28 octobris 1951

Approbantur nova Statuta Apostolatus Orationis (Litterae autogr. Summi Pontificis).

DILECTO FILIO

IOANNI BAPTISTAE JANSSENS

SOCIETATIS IESU PRAEPOSITO GENERALI

EIDEMQUE CONSOCIATIONIBUS AB « APOSTOLATU ORATIONIS »

MODÉRATORI SUPREMO

PIUS PP. XII

DILECTE FILI,

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Pastoralis curae varia instituta, quo melius temporum necessitatibus respondeant, indigent ut interdum servatis indole et spiritu cuiusque propriis, novis, quas attulerit aetas, conditionibus aptentur. Id iampridem contigit. Piae quoque Consociationi, cui ab « Apostolatu Orationis » nomen est inditum; haec enim, quae a modicis exorta principiis, per plus quam centum annorum spatium in magnum opus succreverat, ut semet ipsam novis rerum adiunctis accommodaret, non semel — ut postremo evenit anno MDCCCLXXXVI — sua Statuta retractavit, integris iamen servatis iis, quae essentialia Operi iudicabantur. Cum vero per quinquaginta, qui exacti sunt, annos haud pauca ab Apostolica hac Sede prodierint sive documenta sive hortamenta, quae ad varia apostolatus genera spectant, ipsamque, quam diximus, Piam Sodalitatem, utpote nostris hisce temporibus peropportunitam, valde dilaudent, optimo consilio ii viri, qui eam moderantur, multo efficaciorum eam posthac fore autumarunt, si horum S. Sedis actorum vim sibi assumeret et quasi combiberet. Hac de causa Pii huius Sodalicii Statuta diligenter retractata fuere, ac nova induta forma, Sanctae huic Sedi fuere proposita.

Nos vero, quibus uberrimi peculiaris huius Apostolatus fructus plane cogniti sunt, quique alias non semel eum tantopere commendavimus, pro studio quo animarum bonum ac Dei Regni amplificationem fovemus, ea quae diximus retractata Statuta

examinari iussimus, ipsaque digna visa sunt, quae plenam Nos-
tram approbationem mererentur.

Ea enim momentum gravitatemque praeclara in luce ponunt
Piae huius Consociationis; eamque, sive assequenda salus sin-
gulorum christifidelium spectatur, sive pastoralis cura univer-
salis, exhibent tamquam efficacissimum instrumentum hodierni
ministerii apostolici.

In iis quae, secundum nova Statuta « Apostolatus Orationis »
ad curam pastorem confert, tria haec peculiarissimo modo
commendanda putamus.

Imprimis dum hoc Sodalicium eo christifideles inducit atque
impellit, ut suis precibus, suisque laboribus, incommodis, iactu-
ris Deo oblatis, Ecclesiae ministerium adiuvent, et hac ratione
ad propagandum Christi Regnum adlaborent, non solum anima-
rum studium impensamque de aeterna proximorum salute solli-
citudinem in iisdem excitat, sed usum etiam earum rerum ac
supernaturalium virium promovet et auget, e quibus efficacia
et successus omnium laborum apostolicorum pendent; hac de
causa id etiam efficit ut eiusmodi apostolatus operositatem mere
exteriore ne absolvatur, neve solidis destituatur fructibus.

Peculiari praeterea mentione dignus est modus perfectissi-
mus, quo « Apostolatus Orationis » sodales ad precandum ad
seseque apostolica ratione devovendos inducuntur; ab iis scilicet
non exigitur tantum una vel altera precationis formula, sed
iidem monentur etiam ut totam suam vitam in orationem ad
Deum admotam et in sui ipsius veluti sacrificium apostolatus
causa convertant. Per cotidianam oblationem, quae « Apostola-
tus Orationis » elementum essentielle est, quaeque aliis pietatis
exercitiis, praesertim erga Sacratissimum Cor Iesu, perficitur,
tota sodalium vita in sacrificium laudis, satisfactionis et impe-
trationis mutatur; et hac ratione id in actum perducitur, quod
in baptismo inchoatum est: vitam nempe christiani hominis
quasi sacrificium esse oportere, quod in Christo et cum Christo
ad honorem Dei Patris et ad salutem animarum offeratur. Varia
autem pia exercitia, quibus « Apostolatus Orationis » utitur, ut
hanc oblationem compleat et perficiat, una simul sumpta quan-
dam continent christianae perfectionis summam, et ea omnia
praebent, quibus christiani per apostolatus sacrificium suam
vitam sanctam efficiant, suaeque vitae sanctimonia apostolatum
ipsum fructuosissimum reddant.

Dein, eo ipso quod praebet « perfectissimam vitae christianae formam » ⁽¹⁾ « Apostolatus Orationis » continet quoque summam quandam et quasi compendiarium regulam curae pastoralis, quae, inter magnam apostolicorum operum varietatem sacris Pastoribus usui, non sine magna utilitate, esse potest.

Qui sacri Pastores, si oves sibi commissas ad hoc adduxerint, ut actus ab « Apostolatu Orationis » propositos continenter studioseque exerceant, tunc haud dubium esse potest quin ipsi partem non exiguam sui ipsorum officii impleverint. Nam dum christifideles inducunt ad cotidianum actum oblationis rite eliciendum, eos docent atque adhortantur, ut vitam suam tanquam sacrificium Deo Patri una cum Christo offerendum habeant, utque cotidie magis ad christianam illam perfectionem aspirent, qua sua cuiusque vita fiat revera oblatio non indigna Deo. Cum vero sodales eo permovent ut huiusmodi oblationem cum Eucharistico Sacrificio coniungant, et quam saepissime possunt, « in spiritu reparationis » ad Sacram Mensam accedant, sacrorum Pastorum adhortatio huc contendit, ut Incruentum Altaris Sacrificium christideles constituent veluti suae vitae centrum. Ac praeterea, dum eos adhortantur ut suam oblationem per Mariam faciant, et qua filii amantissimi, utpote studiosae suae fiduciae signum erga Cor miserentissimum Matris nostrae, pie libenterque Rosarium recitent, Sacri Pastores ad actuosam solidamque in Deiparam Virginem pietatem eos instruunt. Dum vero sodales edocentur debere se, preces, aerumnas laboresque suos cotidie offerre pro necessitatibus Sanctae Matris Ecclesiae, prout ipse exoptat Iesu Christi in terris Vicarius, seu, ut dici solet, ad eius mentem, non solum fovent in semet ipsis amorem erga Ecclesiam ac plenissimam cum eadem consensionem, sed impensum etiam qua filii oboedientiae studium erga Summum Pontificem enutriunt, sine quo vera inter membra et Caput Mystici Christi Corporis coniunctio haberi non potest. Per incensissimam denique pietatem erga Sacratissimum Cor Iesu, quae quasi anima est huius Piae Sodalitatis, christifideles ad perquam intimam cum Christo coniunctionem vocantur: hinc fervidior fit singulorum caritas erga proximos; hinc eorundem preces, labores doloresque ad summum efficacitatis apicem adsurgunt; hinc de-

⁽¹⁾ Litt. Pii XII ad Praepositum Generalem S. I., 19 sept. 1948; A. A. S. XV 500; A. R. XI 415.

nique studium excitatur sese Divino Cordi consecrandi Eique piamenta assidue exhibendi, quibus, Ipso pollicente, torrentes miserationis et gratiae in homines, tot miseriis implicitos, novimus esse largiendos et revera passim in eosdem effundi.

Nec praetermittendum est hanc, quam diximus, veluti summam et quasi compendiarium regulam curae pastoralis, ope « Sectionum » peculiarium, quas haec Sodalitas promovet — ut, exempli gratia, ope « Foederationum a Sacratissimo Corde Iesu » pro viris, et « Cruciatæ Eucharisticae » pro pueris, quas Apostolica haec Sedes summopere iam dilaudavit — posse facilius aptari ad diversas civium classes, ita quidem ut uniuscuiusque indoli, optatis, necessitatibus magis respondeat.

Quae cum ita sint, nova Statuta Piae Consociationis « Apostolatus Orationis » auctoritate Nostra libenter probamus; eamque, hoc modo conformatam, sacrorum Antistitibus etiam atque etiam commendamus, futurum omnino confisi ut iidem accurate diligenterque pro sua cuiusque parte eamdem sint propagaturi. Spem etenim fovemus certam, fore ut haec Pia Sodalitas, nedum munera aliorum Operum Apostolicorum, impediatur vel usurpet, eadem potius ad altiorem sanctitudinis gradum evehat, omnes imbuendo sanctitatis et amoris erga Deum hominesque spiritu, qui in Sanctissimo Corde Iesu assidue viget et ad congrue operandum movet.

Caelestium interea gratiarum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, cum tibi, dilecte Fili, tum singulis eiusdem Consociationis moderatoribus ac sodalibus Apostolicam Benedictionem peramenter in Domino impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die xxviii mensis Octobris, in festo Domini Nostri Iesu Christi Regis, anno MDCCCLLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

NOVA STATUTA APOSTOLATUS ORATIONIS

PROOEMIUM

Haec nova Statuta non mutant naturam et finem Apostolatus Orationis, sed eum tantum secundum constitutiones recentiores Pontificias evolvere et necessitatibus hodiernis aptare intendunt servata fideliter mente fundatorum.

In quacumque proinde regione Apostolatus Orationis eo modo sese evolvit, qui cum novis Statutis non concordet, dummodo non contradicat fini, naturae et elementis essentialibus nostrae consociationis, magna cum discretione et prudentia accommodandus erit novis Statutis, ita ut nullum bonum destruat, nec tamen nova negligantur.

STATUTA APOSTOLATUS ORATIONIS

A S. SEDE DIE 28 OCTOBRI 1951 APPROBATA

1. *Natura et finis Apostolatus Orationis*

Apostolatus Orationis est pia unio fidelium, qui non solum propriae saluti vivunt, sed oratione et sacrificio apostolicis etiam ad aedificandum Mysticum Corpus Christi seu ad propagandum Regnum Eius in terris adlaborant. Scientes se ut membra Christi respondere debere etiam de salute proximorum, vitam suam cum Christo, in caelo semper interpellante et in sacrificio Missae se offerente, coniungunt: scilicet, non tantum certas formulas recitando sed totam suam vitam cum Christo Deo Patri offerendo, secundum intentiones Cordis Eius orant et sacrificia offerunt. Hac autem sua oblatione in actum traducere volunt id, quod fide edocti credimus, nos nempe per gratiam unum esse in Christo ineffabili vitae communione et ideo nos debere tum in agendo tum in orando tum in patiando Ei pro viribus conformari.

2. *Apostolatus Orationis et devotio erga SS^mum Cor Iesu*

Haec autem intima unio in orando inque se sacrificando cum Christo impossibilis est sine unione mutua amoris. Ex parte Christi symbolum et fons huius amoris est eius Cor, ex quo omnia nostrae redemptionis mysteria et ipsa Ecclesia prodierunt. Ex parte vero nostra nullo modo huic amori melius respondere possumus quam devotione erga SS^mum Cor Iesu, quae nos ad cognitionem mysterii amoris divini perducit et ad verum amorem Dei excitat.

Proinde Apostolatus Orationis omni modo devotionem erga SS^mum Cor Iesu promovet. Socios excitat, ut seipsos in spiritu huius devotionis forment, eiusque exercitia peragant et propa-

gent. Praeterea eam considerat ut medium, quod secundum mentem Ecclesiae peculiari modo necessitatibus nostri temporis respondet et adventum Regni Dei in mundo impense praeparat et promovet. Devotio itaque erga SS. Cor Iesu Apostolatui Orationis tam intime coniuncta eique tam propria est, ut « iure meritoque dici queat Apostolatium Orationis perfectam formam esse pietatis erga SSimum Cor Iesu ac vicissim pietatem erga divinum Cor Iesu ab Apostolatu Orationis omnino seiungi non posse » (2).

3. *Media et praxes*

Ut suum finem obtineat, Apostolatus Orationis mediis seu praxibus utitur, quae, quamquam non omnia omnibus sunt imposita, tamen omnia simul sumpta veram quandam normam vitae christianae constituunt et summam quandam christianae perfectionis continent.

Pastores autem animarum meminerint in istis diversis exercitiis Apostolatus Orationis simul sumptis optimum medium esse positum et sibi praesto esse ad formandos quoslibet fideles sibi creditos, secundum mensuram gratiae eis a Deo datae, in spiritu vere christiano et apostolico.

a. PRIMA PRAXIS: OBLATIO COTIDIANA.

Primum et praecipuum, quod socii praestare debent, est oblatio cotidiana, qua unusquisque cotidie omnes suas orationes et actiones, gaudia et aerumnas Deo offert in unione cum Christo et cum intentionibus Cordis Eius, secundum quas, ut Caput sui Mystici Corporis, assidue interpellat et se in sacrificium pro nobis offert. Vi nostrae unionis cum Christo haec oblatio nostris actionibus vim impetratoriam et satisfactoriam confert, imo totam nostram vitam in sacrificium laudis et expiationis mutat.

Quia autem nostra unio cum Christo Capite necessario requirit etiam unionem intimam cum Summo Pontifice, Vicario Eius in terris, ab Apostolatu Orationis binae singulis mensibus supplicandi rationes seu intentiones universis sociis proponuntur, quae « ipse Romanus Pontifex recognoscit, comprobatur ac caelesti benedictione auget », altera generalis, altera missionaria (3).

(2) *Ibid.* A. R. XI 415.

(3) Epist. Pii XII: *Cum proxime exeat*, 16 iunii 1944; Cfr. A. R. X 637.

b. SECUNDA PRAXIS: S. MISSAE SACRIFICIUM ET S. COMMUNIO REPARATRIX.

Haec autem oblatio cotidiana suam plenam perfectionem accipit ex unione cum Sacrificio Eucharistico, in quo oblationes nostrae in Christo et cum Christo, sacerdote et victima, sanctificantur et infiniti valoris sacrificii Eius participes fiunt. Ideo socii suam oblationem cotidianam quam intime coniungant cum sacrificio Missae et praesertim sibi consciis sint, cum maximum impedimentum Regno Christi sit peccatum, nobis in hoc sacrificio magnum illud medium suppetere, quo Patri aeterno nostris peccatis offenso satisfacere simulque iniurias ipsi Cordi Iesu illatas reparare possimus.

Proinde socii saltem semel in mense S. Communionem in spiritu reparationis recipiant, ut pro suis et aliorum peccatis Domino satisfaciant Eiusque misericordiam implorent.

Invitantur praeterea ut ea frequentia qua possunt etiam infra hebdomadam Missae prout congruit participes sint et saepius in mense ad sacram Mensam accedant.

c. TERTIA PRAXIS: DEVOTIO MARIANA.

Probe vero gnari Beatam Mariam Virginem ut Matrem et Advocatam nostram pro nobis apud Deum agere et, sua intercessione, orationibus nostris peculiarem efficaciam tribuere, socii etiam ad Cor immaculatum et maternum Beatae Mariae Virginis confugiunt et suam oblationem cotidianam per Eam ad SS. Cor Iesu ac Deum Patrem dirigunt. Insuper, in signum filialis fiducia erga hoc Cor miserentissimum Matris Christi Matrisque nostrae, invitantur, ut cotidie privatim vel in communi recitent saltem unam decadem coronae Beatae Mariae Virginis, vel, quantum fieri potest, etiam totam coronam.

4. Exercitia devotionis erga SSimum Cor Iesu

Quia devotio erga SSimum Cor Iesu Apostolatus Orationis est essentialis, socii quacumque possunt ratione promovent formas illas praecipuas huius cultus, quae saepissime ab Auctoritate ecclesiastica commendatae sunt; hae sunt: consecratio SS. Cordis Iesu, personalis imprimis, tum etiam familiarum et communitatum omnium; celebratio Festi Christi Regis; variae

praeterea praxes « reparationis » nempe hora sancta, Communio reparatrix, praesertim primae feriae sextae et praecipue celebratio Festi SSmi Cordis Iesu.

5. *Organizatio Apostolatus Orationis*

a) Apostolatus Orationis suam propriam organizationem habet, quae tamen — firmis elementis essentialibus — variis rerum condicionibus aptari potest et debet.

b) Supremus Moderator Apostolatus Orationis est ipse Praepositus Generalis pro tempore Societatis Iesu, qui munus suum delegare potest alii a se eligendo. Hic vicissim in munere suo exercendo in diversis regionibus adiuvatur a Secretariis Nationalibus vel Regionalibus, prout hi vel pro tota natione, vel pro quadam regione aut pro aliquibus Operibus Apostolatus Orationis munere suo funguntur. « Centrum » princeps Apostolatus Orationis est Romae apud Curiam Generalitiam Societatis Iesu.

c) Organizatio Apostolatus Orationis fit secundum dioeceses. In unaquaque dioecesi unus vel, si ob peculiares condiciones hoc opportunum videatur, plures Directores dioecesani constitui possunt, qui ab Ordinario loci designantur et deinde a Moderatore Generali vel ab eius Delegato instituuntur.

d) Intra dioecesim, ubicumque opportunum videtur, Centra erigi possunt, e. gr. in paroeciis, ecclesiis, institutis religionis, scholis, etc. Quae centra a Directore dioecesano eriguntur. Iste etiam eorum moderatores, qui Directores locales vocantur et sacerdotes esse debent, approbante Ordinario loci, nominat. Quae nominatio, si fiat ratione determinati officii (e. gr. Parochi, Praefecti spiritus, etc.) valebit quoque, nisi expresse revocetur, pro successoribus in tali officio.

e) Directores tum dioecesani tum locales Ordinario loci subiecti sunt, etiam in iis, quae ad Apostolatum Orationis pertinent, iis exceptis, quae ad Statuta ab Apostolica Sede approbata spectant.

f) Secretariorum nationalium vel regionalium est adiuvere Directores dioecesanos et locales praestando omnia, quae ad propagandum et evolvendum Apostolatum Orationis suae cuiusque regionis utilia sunt. Ipsi etiam edunt « Nuntium SSmi Cordis Iesu », qui est periodicum officiale Apostolatus Orationis, aliaque folia et scripta, quae fini Apostolatus Orationis inser-

viunt. Per ipsos denique ordinarie commercium inter Directionem Generalem et Moderatores dioecesanos et locales fit.

6. *Admissio sociorum*

Ad validam admissionem sociorum requiritur et sufficit, ut, ipsis consentientibus, eorum nomina in libro indice vel « cartotheca » alicuius Centri regulariter constituti inscribantur.

Ab omnibus, ut membra consociationis esse possint, unice exigitur oblatio cotidiana modo supra descripto. — At iisdem enixe commendatur, ut, praeter dictam oblationem semel in mense S. Communionem reparatricem recipiant et quotidie unam Rosarii Marialis decadem recitent. — Reliqua omnia pietatis exercitia sociis commendantur uti media, quibus melius vitam christianam ducere et finem Apostolatus Orationis consequi possint.

Socii diversas praxes, imprimis oblationem cotidianam, pro sua quisque facultate, fideliter peragant et sedulo connitantur, ut magis magisque secundum spiritum Apostolatus Orationis vitam ducant.

7. *Zelatores*

a) Ad propagandum Apostolatatum Orationis eiusque Opera etiam eius socii cooperari debent. Qui ad hoc parati et a Directore admissi sunt, « zelatores » vocantur. Quorum munus erit socios colligere et formare secundum spiritum Apostolatus Orationis.

b) Ut autem munus suum rite et fructuose exercent, statis temporibus, quantum fieri potest saltem singulis mensibus, conveniant et a Directore locali vel alio sacerdote peritum de vita sua spirituali confirmanda et augenda tum de apostolatu suo exercendo peculiariter instruantur. Praesertim vero cordi habeant sese ope recollectionum et exercitiorum spiritualium necnon studioso exercitio devotionis erga SS. Cor Iesu in spiritu apostolatus confirmare.

c) Cum zelatores vero spiritu orationis et apostolatus imbuti pro emolumento Apostolatus Orationis et pro eius operibus maximi momenti sint, Directores multum conniti debent, ut sem-

per numero sufficientes zelatores praesto sint et secundum diversas necessitates et condiciones pastorales adhibeantur. Tantum valet et efficit Apostolatus Orationis, quantum valent zelatores et Directores.

8. *Sectiones Apostolatus Orationis*

a) Ut melius aptentur diversis condicionibus personarum et locorum, constitui possunt in diversis locis, approbante Directione Generali, *Sectiones* peculiare Apostolatus Orationis, quae propriis nominibus designentur, ut « Cruciata Eucharistica », « Foedera SS. Cordis Iesu », etc.

b) Hae sectiones retinent fines, praxes, organizationem substantialem Apostolatus Orationis; addunt autem specialia opera pietatis et zeli apostolici.

9. *Relatio Apostolatus Orationis ad Actionem Catholicam et ad alia opera religiosa*

Cum Apostolatus Orationis alat et foveat interiorem vitam, qua Deo continenter coniungimur quaeque est anima et vis omnis validi apostolatus, cumque praeterea socios ad apostolicum studium promoveat et instruat, magnopere « confert ad Actionem Catholicam ad ceterasque consociationes, quae adiutricem in Ecclesiae apostolatu navant operam, provehendas efficiendasque cotidie magis frugiferas ». Proinde Apostolatus Orationis socios suos vehementer invitat et impellit, ut operibus apostolicis, imprimis Actioni Catholicae nomen dent et adlaborent ⁽⁴⁾.

10. *Indulgentiae et privilegia*

In posterum tantum illa privilegia et indulgentiae valebunt, quae die ... anni ... ab Apostolica Sede recognita et approbata sunt et in appendice enumerantur ⁽⁵⁾.

⁽⁴⁾ *Ibid.* A. R. X 638.

⁽⁵⁾ Elenchus privilegiorum et indulgentiarum serius publicabitur, cum a S. Paenitentiaria approbatus fuerit.

18.

15 decembris 1951

Dismembratio dioecesis Ranchiensis et nominatio novi Episcopi
(Litt. S. C. de Prop. Fide).

S. CONGREGAZIONE DE PROPAGANDA FIDE

Prot. Num. 5162/51

Roma, 15 dicembre 1951.

REVERENDISSIMO PADRE,

Ho il piacere di comunicare alla P. V. Rev.ma che il Santo Padre nell'Udienza del 13 c. m. si è degnato:

1) di erigere la nuova Diocesi di Raigarh-Ambikapur (India) con territorio distaccato dalla Diocesi di Ranchi ed in parte da quella di Nagpur;

2) di nominare primo Vescovo di detta Diocesi l'Ecc.mo Mons. A. SEVRIN, trasferendolo dalla sede di Ranchi;

3) di eleggere Vescovo di Ranchi il Rev.mo P. Nicola KUJUR, S. I.

Mi sento poi in dovere di far noto a V. P. che l'Augusto Pontefice, nell'Udienza in parola, ha espresso tutto il Suo Augusto compiacimento per il generoso gesto di S. E. Mons. Sevrin, assecondato e favorito da codesta Direzione, di ritirarsi, insieme a molti suoi missionari, nella parte meno sviluppata della Missione per lasciare quella più avviata ad elementi indigeni.

Frattanto profitto ben volentieri della presente circostanza per porgerLe distinti ossequi,

Della Paternità Vostra Rev.ma
dev.mo nel Signore

P. Card. FUMASONI-BIONDI, *Pref.*

Rev.mo P. GIOVANNI BATTISTA JANSSENS

Preposito Generale della Compagnia di Gesù - ROMA

ACTA QUAEDAM IN CAUSIS NN. BB. ET VV.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

IN CAUSA:

- 1) S. D. P. FRANCISCI RODRIGUEZ DA CRUZ
Incohatur Processus informativus in palatio archiepiscopali Olysiponensi (*10 martii 1951*).
- 2) S. D. P. GULIELMI EBERSCHWEILER
Incohatur Processus informativus Trevirensis super fama (*30 novembris 1951*).
- 3) S. D. Fr. C. IOSEPHI FIGUEROA
Tribunal Bonæerense nuntiat incohationem Processus et promulgat edictum super scriptis (*27 septembris 1951*).
- 4) S. D. P. FERDINANDI HUIDOBRO
Petitur et obtinetur aperitio triplicis Processus informativi in Curia Matritensi (*mense decembri 1951*).
- 5) S. D. P. PHILIPPI JENINGEN
Petitur et obtinetur aperitio Processus apostolici in Curia Rottemburgensi super duobus assertis miraculis (*mense decembri 1951*).
- 6) S. D. P. ALOISI LA NUZA
Petitur et obtinetur facultas novae recognitionis exuviarum Servi Dei post damna templo nostro Panormitano tempore belli allata.
- 7) B. IULIANI MAUNOIR
Conceditur decretum approbationis miraculorum (*11 februarii 1951* - A.A.S. XLIII 178-180).
Conceditur decretum de *Tuto* (*4 martii 1951* - A.A.S. XLIII 225-226).
Sollemnis Beatificatio in Basilica Vaticana. Vide superius Litteras Apostolicas quibus inter Beatos recensetur (*20 maii 1951* - A.A.S. XLIII 428-432).

Allocutio Summi Pontificis ad christifideles qui Romae convenerant ad eiusdem Beatificationem, habita die 22 *mai* 1951 (A.A.S. XLIII 437-440).

Decretum S. Congregationis ne, attentis peculiaribus adiunctis, scripta eius discussioni subiciantur neve scripta inedita typis edantur, inconsulta eadem S. Rituum Congregatione (1 *iulii* 1951).

8) S. D. P. RUPERTI MAYER

Obtinetur decretum aperitionis Processus super fama et de perquisitione scriptorum (26 *septembris* 1951).

9) S. D. P. AUGUSTINI PRO

Congregatio ordinaria super introductionem causae (18 *decembris* 1951).

10) S. D. P. FRANCISCI DE PAULA TARÍN

Obtinetur dispensatio ab intervallo quinquaginta annorum (13 *aprilis* 1951).

11) SS. D. IOACHIMI VALENTÍ et Soc.

Decretum aperitionis triplici Processus informativi (26 *septembris* 1951).

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

20.

17 ianuarii 1951

Gratiae et gratulationes proferuntur pro voluminibus B. Rusbrochii (Epist. Substit. Secret. Status).

SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ

N. 245478

Dal Vaticano, 17 Ianuarii 1951.

REV. ME PATER,

Augustus Pontifex, quod Sibi dono misisti volumina, quae universa Beati Rusbrochii opera complectuntur, cura Instituti a « Ruusbroecgenootschap » edita, non una de causa laeto volentique animo excepit.

Id imprimis idoneam Sanctitati Suae opportunitatem parat, publice gratulandi iis tuae Societatis sodalibus qui, plures iam annos alacriter studio rerum mysticarum Neerlandicarum incumbunt. Omnibus in comperto est eiusmodi Regio superioribus saeculis quot illustribus viris floruerit qui, caelestium rerum contemplationi addictissimi, scriptis suis mira sapientia refertis egregie de catholica pietate meruerunt.

Quapropter optimo sane consilio factum esse putat Sacrorum Antistes Maximus, ut haec Beati Rusbrochii operum editio, tam eleganti exquisitaque ratione perfecta, veluti praecipuus horum laborum fructus prodierit. Curae enim in hoc insigne opus conlatae efficiunt, ut praestans tanti doctrina viri, haud immerito « Admirabilis » nuncupati, longe lateque fluat ad omnium commodum atque utilitatem.

Utinam his perlegendis voluminibus, per quae fons christianae sapientiae a SS. Ecclesiae Patribus derivatus divite vena decurrit, omnium ordinum viri ad pietatem impensius fovendam excitentur, divinarumque rerum consuetudinem perdiscant.

Interea pro delato obsequio gratum professus animum, Beatissimus Pater tibi, sodalibus tuis Instituto « Ruusbroecgenootschap »

addictis, necnon Editori peritissimo, qui hoc opus expolita nitida-
que forma exprimendum curavit, Apostolicam Benedictionem im-
pertit.

Interea qua par est observantia me profiteor

tibi

addictissimum

J. B. MONTINI, *Subst.*

Rev.mo Patri

IOANNI BAPTISTAE JANSSENS

Societatis Iesus Moderatori Supremo - ROMAM

21.

7 februarii 1951

SUMMUS PONTIFEX *per epistolam autographam gratulationes et vota
dabat Patri Ioanni Stein, S. I. (qui iam exeunte anno in Domino
quievit) octogesimum natalem diem agent.* « Hoc enim instan-
ter poscit, — *Pontifex aiebat* — bona aestimatio et opinio, qua
tua virtus tuaque spectandorum siderum consummata peritia
apus Nos, saepius ceterum patefactae, florent ».

22.

20 augusti 1951

*Traslatio Facultatis Philos. Jerseyensis ad Chantilly probatur
fausta adprecantur (Epist. S. C. de Semin.).*

SACRA CONGREGATIO

DE SEMINARIIS

ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

Prot. Num. 1462/51

Romae, 20 Augusti 1951.

REV.ME DOMINE,

Paternitatis Tuae Rev.mae litterae, d. 14 huius labentis mensis
datae, peculiari nos gaudio affecerunt, quibus perhumaniter signi-
ficas Jerseyensem Facultatem Philosophicam, Societatis istius soda-
libus reservatam, ad locum CHANTILLY prope Lutetiam Parisiorum
feliciter translatam esse.

Placet Tecum perspectum habere, Rev.me Pater, Facultatem,
post aegras peregrinationes recentis belli causa toleratas, aptiorem

nunc sedem invenisse, in qua maiora et promptiora praesto sint subsidia, ad secundandas Constitutionis Apostolicae « *Deus scientiarum Dominus* » normas adimplendas.

Toto corde caelestes imbres in dilectam Cantillacensem Facultatem adprecamur, enixa simul vota nuncupantes, ut ex bene merita Schola omni ex parte instructi athletae exire pergant, ad intellectus atque corda suavi Christi captivanda libertati.

Gaudeo interim obsequentis animi mei sensus Tibi adaperire, dum honori permanere.

Paternitatis Tuae Rev.mae
in Ch. J. add.mus

J. Card. PIZZARDO, *Praefectus*

H. CECCHETTI, *Subsecr.*

Reverendissimo Domino
D. IOANNI B. JANSSENS
Praeposito Generali S. J.
ROMAM

23.

Anno 1951

Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris:

5 ianuarii 1951. — R. P. SALVATOR MARTINEZ-AGUIRRE (Pr. Mex). nominatur Superior Ecclesiasticus Missionis Tarahumarensis (*Decretum S. C. de Propaganda Fide* — A. A. S. XLIII 286).

10 ianuarii 1951. — P. IOANNES ANCOT (Pr. Belg. Sept.) confirmatur Rector Pontificii Athenaei Ecclesiastici Kandiensis (*Decretum S. C. de Seminariis*).

24 anuarii 1951. — P. PETRUS VELLOSO (Pr. Bras. Centr.) nominatur Rector Pontificiae Universitatis Catholicae Fluminis Ianuarii (*Decretum S. C. de Seminariis*).

30 ianuarii 1951. — P. RAYMUNDUS BIDAGOR (Pr. Tolet.) nominatur Consultor S. C. de disciplina Sacramentorum (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).

21 februarii 1951. — R. P. FERDINANDUS LACRETELLE confirmatur a S. C. de Propaganda Fide Administrator Praefecturae Apostolicae Haichowensis (*Decretum S. C. de Propaganda Fide*).

- 9 aprilis 1951. — R. P. EUGENIUS E. FAHY (Pr. Calif.) nominatur Praefectus Apostolicus Yangchowensis (*Decretum S. C. de Propaganda Fide* — A. A. S. XLIII 680).
- 10 maii 1951. — R. P. THOMAS I. FEENEY (Pr. Nov. Angl.) nominatur Vicarius Apostolicus Insularum Carolinarum et de Marshall (*Decretum S. C. de Propaganda Fide* — Cfr. A. A. S. XLIII 408).
- 18 maii 1951. — P. TIMOTHEUS BOUSCAREN, Procurator Generalis Societatis, nominatur membrum Commissionis in S. C. de Religiosis, pro Dimissionibus (*Epistola S. C. de Religiosis*).
- 18 maii 1951. — P. MICHAËL FABREGAS, (Pr. Tarr.) nominatur membrum Commissionis in S. C. de Religiosis pro Dimissionibus (*Epistola S. C. de Religiosis*).
- 20 iunii 1951. — P. VICTORIUS GENOVESI (Pr. Ven. Med.) nominatur Consultor S. Rituum Congregationis in 1^a Sectione pro Causis Beatificationis et Canonizationis (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).
- 29 iunii 1951. — EXCMUS DD. IACOBUS HAYES, hactenus Episcopus Cagayanus, nominatur Episcopus Metropolitanae Ecclesiae Cagayanae, nuper erectae (*Decretum S. C. de Propaganda Fide* — Cfr. A. A. S. XLIII 568; 678).
- 14 iulii 1951. — P. IOSEPHUS GARLAND (Pr. Hibern.) nominatur Rector Pontificii Seminarii Regionalis Hongkongensis (*Decretum S. C. de Seminariis*).
- 1 octobris 1951. — R. P. DOMINICUS TANG (Pr. Lusit.) nominatur Episcopus Titularis Elatensis et Administrator Apostolicus Dioecesis Cantonensis (*Decretum S. C. de Propaganda Fide* — A. A. S. XLIII 679).
- 23 octobris 1951. — P. PETRUS M. ABELLÁN (Pr. Tolet.) a Summo Pontifice renuntiatur Rector Pontificiae Universitatis Gregoriana (*Epistola S. C. de Seminariis*).
- 23 octobris 1951. — P. IGNATIUS ORTIZ DE URBINA (Pr. Cast. Or.) a Summo Pontifice nominatur Rector Pontificii Instituti Orientalis (*Epistola S. C. de Seminariis*).

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE

24.

2 februarii 1951

Nuntiatur novus Praeses Secretariatus Centr. Congr. Marian.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro, RVam certiore facio P. Ludovicum Paulussen, e Provincia Neerlandica, hactenus Praesidem Secretariatus Nationalis Congregationum Marianarum, novum esse renuntiatum Praesidem Secretariatus Centralis Congregationum Marianarum.

Curet RVa hoc cum iis quorum interest tempestive communicare, praesertim cum Secretario seu Promotore Congregationum Marianarum istius Provinciae.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 2 februarii 1951

R.^{ae} V.^{ae}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

25.

7 februarii 1951

Duo rescripta Sanctae Sedis communicantur cum Societate ⁽¹⁾.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTII

Mandante Patre Nostro cum RVa communico Rescriptum Secretariae Status, quo Summus Pontifex benigne concedit ut Apostolica Benedictio cum Indulgentia Plenaria semel, extra Urbem, impertiatur pertinentibus ad ea nostra Collegia quorum aliqui saltem alumni Romam anno sacro elapso peregrinati sunt.

Notandum est usum facultatis ligari clausula in Rescripto ipso apposita: « de consensu Ordinarii ». In benedictione impertienda solitus ritus benedictionis papalis super populum elargiendae est servandus (Rituale Romanum, Tit. VIII, cap. 32).

Item Rescriptum communico S. Congregationis pro Ecclesia Orientali quo nostris Sacerdotibus ritus orientalis renovatur facultas celebrandi Sacrum diebus aliturgicis.

Velit RVa haec cum iis quorum interest opportuna ratione communicare.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 7 februarii 1951

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

⁽¹⁾ Cfr. superius pp. 9 et 10.

26.

11 februarii 1951

De executione Encyclicae « Humani generis » (Textus authenticus).

MES RÉVÉRENDIS PÈRES

ET MES BIEN CHERS FRÈRES EN NOTRE-SEIGNEUR,

PAX CHRISTI,

L'encyclique « Humani generis », que le Souverain Pontife a publiée cet été ⁽¹⁾, a principalement trait à un mouvement d'idées assez complexe auquel plusieurs des Nôtres ont pris part, et dans lequel certains d'entre eux ont joué un rôle prépondérant. La chose n'est pas douteuse pour quiconque met le document pontifical en regard des discussions philosophiques et théologiques de ces dernières années. Au reste je n'ignorais point que le Saint-Père se proposait d'intervenir dans les débats ⁽²⁾. C'est même parce qu'il eût été inconvenant de le devancer, que je n'ai pu joindre d'explication doctrinale aux mesures par lesquelles, à la fin de l'année académique passée, j'ai écarté plusieurs professeurs de l'enseignement. Ces mesures ont atteint, je le sais, des travailleurs dévoués et d'un talent incontesté. Il était inévitable qu'elles fussent très douloureusement ressenties non seulement par les principaux intéressés, mais aussi par beaucoup d'autres autour d'eux. Cette souffrance, mes Révérends Pères et mes bien chers Frères, je la partage. Comment votre père ne la partagerait-il pas? Mais après avoir beaucoup prié, réfléchi et pris conseil, je me suis reconnu obligé de prendre les mesures en question ainsi que plusieurs autres qui les ont précédées ou suivies. Si je ne les avais point prises, j'aurais failli à mon devoir de veiller efficacement à la sûreté de la doctrine dans la Compagnie. Je me rends compte certes de leur exceptionnelle gravité; mais un avertissement aussi pressant qu'une encyclique « sur quelques opinions menaçant de ruiner les fondements de la doctrine catholique » ⁽³⁾ témoigne d'une situation qui présente une gravité exceptionnelle également. Cet avertissement du Vicaire de Notre-Seigneur Jésus-Christ, nous devons l'accepter en esprit de foi.

C'est de son acceptation que je veux vous entretenir. Car l'encyclique impose des normes qui concernent notre pensée, notre en-

(1) A. A. S., vol. XXXXII, 1950, p. 561-578.

(2) Voir *Mem. S. I.*, vol. VIII, p. 385.

(3) « De nonnullis falsis opinionibus, quae catholicae doctrinae fundamenta subruere minantur » (A. A. S., vol. cit. p. 560).

seignement, nos écrits; et ces normes doivent être un remède pour ceux qui ont été plus ou moins gagnés à des opinions dangereuses ou erronées. Mais la présence du remède n'est pas encore la guérison. Un mouvement d'idées comme celui qui est en cause ne se redresse pas sans un effort très humble et très filial de ses adhérents. L'histoire de l'Eglise nous apprend combien un tel effort est difficile et que plusieurs fois l'enseignement du magistère n'a pu réprimer que lentement et avec peine les déviations doctrinales auxquelles il voulait couper court. Je ne parle pas des cas nombreux où il s'est heurté au refus décidé de se soumettre. Je n'en parle pas, car je sais qu'aucun de vous ne voudrait même songer à opposer au Pape un tel refus. La seule attitude qui nous convienne est assurément la soumission parfaite; mais entre le refus délibéré de soumission et la perfection de l'obéissance, il y a place pour des positions moyennes qu'on est d'autant plus exposé à ne pas dépasser qu'on peut le faire sans s'en rendre clairement compte. J'estime qu'il est de mon devoir, mes Révérends Pères et mes bien chers Frères, de dissiper autant que possible les obscurités, afin de vous prémunir contre une telle tentation.

Car il en coûte de reconnaître qu'on doit s'être trompé, alors qu'on ne peut encore réussir à le voir et qu'au cours d'ardentes controverses on s'est ancré dans la persuasion de la solidité de ses positions et de la faiblesse de celles des adversaires. A cela s'ajoute que les opinions adoptées sont souvent en rapport avec certaines manières d'aborder ou de traiter les problèmes auxquelles on s'est habitué, qui ont fini par faire en quelque sorte partie de la personnalité et dont on ne saurait se défaire tout de suite à volonté. Enfin, dans de telles circonstances, on trouve souvent trop d'amis qui, faute de pénétration ou de fermeté, soulignent ce qui pourrait jeter un jour défavorable sur l'intervention de l'autorité et touchent à peine les aspects essentiels de la question.

Alors qu'arrive-t-il? Il arrive que, sans en avoir clairement conscience, on veuille concilier des choses inconciliables: d'une part toute la soumission qui convient et d'autre part le maintien des idées qui sont chères. Par où l'on est amené à soumettre les textes du magistère à une exégèse réductrice, soit qu'on leur applique des distinctions arbitraires, soit qu'on mette une sourdine à leurs exigences, soit enfin qu'on leur prête l'intention de censurer des opinions plus avancées que celles qu'ils visent réellement; ces dernières pouvant dès lors sembler permises. Chacun sait que les textes ne montrent souvent leur vrai sens qu'à ceux qui désirent le reconnaître quel qu'il soit, et qu'ils le cachent au contraire à ceux qui veulent secrètement le trouver conforme à leurs désirs. L'encyclique « *Humani generis* » doit être interprétée d'après les règles éprouvées

que les meilleurs théologiens appliquent à des documents de ce genre. Cependant une application de règles techniques ne saurait suffire; il est requis en outre d'interroger le texte en se tenant, si l'on peut ainsi dire, en état de disponibilité vis-à-vis de lui. Il y a lieu de remarquer aussi qu'on ne peut tenir ni les opinions directement opposées à l'encyclique ni celles qui s'y opposent d'une manière indirecte en contredisant les conclusions qu'elle entraîne visiblement.

Si j'insiste sur ces distinctions, c'est parce que la nature humaine est prompte à se leurrer, à faire croire qu'on obéit déjà pleinement, alors qu'on cherche encore des échappatoires; c'est aussi — vous attendez, n'est-ce pas, que je vous parle avec une entière franchise — parce qu'une série de faits m'ont appris qu'une telle insistance est opportune. Un certain nombre d'entre vous ont besoin que leur Supérieur et leur père les éclaire. Ils semblent fort préoccupés de se défendre; mais quand le Pape parle, une autre préoccupation devrait prédominer. Y a-t-on songé? Il y a une manière de se défendre qui reviendrait à opposer un démenti au Souverain Pontife. Par deux fois au moins, il donne clairement à entendre que d'aucuns parmi les « docteurs catholiques », n'ont pas su se garder des erreurs qu'il signale ⁽⁴⁾. Prétendra-t-on néanmoins que son encyclique atteint seulement les positions extrêmes où conduiraient les opinions de certains théologiens, si elles n'étaient dûment contenues, ou qu'elle concerne uniquement les déformations subies par les idées des maîtres, dans l'esprit de quelques disciples? Nous ne pouvons vouloir, mes Révérends Pères et mes bien chers Frères, que nos réactions vis-à-vis de l'encyclique rappellent, aussi peu que ce soit, la triste querelle du droit et du fait.

* * *

Il est douloureux d'apporter des précisions ultérieures; cependant je vous les dois en vue de votre bien et notamment en vue du bien de ceux auxquels elles risquent de causer le plus de peine.

L'encyclique s'oppose au relativisme théologique; non pas seulement, quoi qu'on ait paru dire, à un relativisme extrême qui rappellerait celui des protestants libéraux, et qu'elle écarte d'une manière indirecte par toute sa teneur, mais aussi à un relativisme plus modéré, qu'elle vise expressément, et dont elle fait la description suivante: « Les mystères de la foi, ne peuvent jamais être exprimés, prétend-on, par des notions adéquatement vraies, mais seulement par des notions approximatives, qui peuvent toujours chan-

(4) Voir A. A. S., vol. cit., p. 564, 577.

ger, qui indiquent dans une certaine mesure la vérité, mais en lui faisant subir nécessairement une déformation » ; d'où la nécessité, pour la théologie, « de substituer, en raison des diverses philosophies dont elle se sert au cours des temps, de nouvelles notions aux anciennes, de sorte que, sous des modes à vrai dire différents, voire opposés en quelque façon, mais équivalents, à ce qu'on déclare, elle exprime de manière humaine les mêmes vérités divines » ⁽⁵⁾. La loyauté envers cet enseignement du Saint-Père nous fait un devoir de ne point admettre que l'absolu ou l'immuable, contenu dans le développement de la théologie, soit un absolu d'affirmation seulement et pas de représentation ; ou que les invariants de la théologie — mystères révélés et vérités connexes de la raison — ne puissent être conçus distinctement dans des notions invariables comme eux, mais s'expriment nécessairement dans des conceptions contingentes qui contiennent, lorsqu'elles changent, les mêmes affirmations éternelles ; ou enfin qu'une vérité immuable ne se maintienne, quand l'esprit humain évolue, que grâce à une évolution simultanée et proportionnelle de toutes les notions qui servent à l'exprimer. Il ne faudra pas non plus qu'après avoir distingué dans la révélation, d'une part le tout du dogme, à savoir la réalité du Christ atteinte par une perception toute concrète et vivante, et d'autre part le monnayage conceptuel du trésor ainsi possédé, on s'exprime comme si nos concepts devaient perpétuellement être révisés pour s'adapter à la vérité normative des mystères ou comme s'ils n'exprimaient partiellement la vérité divine qu'à condition d'être rapportés au tout du dogme, atteint selon un mode supérieur de connaissance.

Pareillement, pour ne pas s'écarter de l'enseignement du chef de l'Eglise sur la valeur de la raison dans le champ de la philosophie, on se gardera de parler comme si l'idée d'une doctrine philosophique capable d'intégrer en elle les acquisitions éternelles de toutes les autres philosophies enveloppait une contradiction, et comme si l'expression la plus complète de la vérité philosophique devait donc nécessairement se trouver dans une série de doctrines

(5) « *Fidei mysteria numquam notionibus adaequate veris significari posse contendunt, sed tantum notionibus 'approximativis', ut aiunt, ac semper mutabilibus, quibus veritas aliquatenus quidem indicetur, sed necessario quoque deformetur. Quapropter non absurdum esse putant, sed necesse omnino ut theologia pro variis philosophiis, quibus decursu temporum tamquam suis utitur instrumentis, novas antiquis substituat notiones, ita ut diversis quidem modis, ac vel etiam aliqua ratione oppositis, idem tamen, ut aiunt, valentibus, easdem divinas veritates humanitus reddat* » (A. A. S., vol. cit., p. 566).

qui soient complémentaires et convergentes, malgré leurs différences, voire leurs oppositions systématiques. Tout autre est le langage de l'encyclique. Elle veut qu'on maintienne « la possibilité d'une métaphysique absolument vraie », et elle blâme l'opinion d'après laquelle « les réalités, surtout les réalités transcendantes, ont leur expression la plus appropriée dans des doctrines dissemblables qui se complètent mutuellement, bien qu'elles s'opposent d'une certaine manière les unes aux autres » (6).

L'encyclique parle de deux preuves : celle de Dieu et celle du fait de la révélation. Au sujet de la première, elle nous demande, entre autres choses, de tenir que « sans le secours de la révélation divine et de la grâce, par des arguments pris des choses créées, la raison humaine peut démontrer l'existence d'un Dieu personnel » (7). Pour ne pas s'opposer à cet enseignement ou en réduire abusivement le sens, on admettra que l'existence du vrai Dieu peut être la conclusion logique d'un raisonnement certain : on niera donc qu'en ce domaine la vraie preuve doive consister à montrer la nécessité où l'homme se trouverait de reconnaître librement Dieu par la foi, sous peine de ne pas répondre à l'appel essentiel du vouloir (8). On admettra également que toute preuve de Dieu n'est pas nécessairement, au sens de saint Anselme, une intelligence de la foi, un effort pour rejoindre par la voie d'un raisonnement l'affirmation préalable de la foi. On ne soutiendra pas que toute preuve de Dieu est toujours en fait critiquable, parce que l'appareil dialectique par lequel on peut la saisir, souvent suranné, est en tout cas toujours inadéquat au mouvement de l'esprit qu'il cherche à traduire et qui serait, lui, la vraie preuve. Enfin on se gardera d'énerver, par un autre biais, la preuve naturelle du vrai Dieu en déniaut à nos concepts le pouvoir de signifier Dieu d'une manière purement

(6) « Dictitant enim hanc nostram philosophiam perperam opinionem tueri metaphysicam absolute veram exsistere posse; dum contra asseverant res, praesertim transcendentes, non aptius exprimi posse, quam disparatis doctrinis, quae sese mutuo compleant, quamvis sibi invicem quodammodo opponantur » (A. A. S., vol. cit., p. 573).

(7) « In dubium revocatur humanam rationem, absque divinae revelationis, divinaeque gratiae auxilio, argumentis ex creatis rebus deductis demonstrare posse Deum personalem exsistere » (A. A. S., vol. cit., p. 570).

(8) Voir également un autre passage de l'encyclique : « Quarum [theodiceae et ethicae] quidem munus esse censent non aliquid certi de Deo aliove ente transcendentem demonstrare, sed ostendere potius ea quae fides doceat de Deo personali ac de eius praeceptis, cum vitae necessitatibus perfecte cohaerere, ideoque omnibus amplectenda esse, ut desperatio arceatur atque aeterna attingatur salus » (A. A. S., vol. cit., p. 575).

vraie. On ne dira donc pas qu'en raison du caractère déficient de nos concepts, l'affirmation de Dieu est impuissante à justifier aucune des formes particulières où elle prend corps; au point que l'esprit ne puisse éviter l'écueil de l'athéisme sans rencontrer celui de l'idolâtrie, jusqu'à ce que le don surnaturel de la vie de charité confère à l'affirmation de Dieu un contenu spirituel approprié.

Quant à la preuve du fait de la révélation, l'encyclique note que, grâce aux signes extérieurs donnés par Dieu, « l'origine divine de la religion chrétienne peut être prouvée avec certitude, même par la seule lumière naturelle de la raison » ⁽⁹⁾. Si on lit ce passage en se référant aux tendances actuelles de la pensée théologique, on voit que le Saint-Père accorde l'appui de son autorité à une thèse classique que la plupart des théologiens maintiennent contre certaines opinions nouvelles. Il ne défend pas de penser qu'en fait la grâce éclaire toujours la raison lorsque celle-ci s'achemine vers la connaissance du fait de la révélation. Si la lumière naturelle de la raison possède, absolument parlant, le pouvoir de discerner les signes de la révélation, il reste cependant légitime de croire qu'au concret l'exercice de ce pouvoir peut être plus ou moins empêché par l'amoncellement des difficultés. On doit admettre que la certitude dont parle l'encyclique est une certitude proprement dite; mais celle-ci ne requiert pas nécessairement un motif excluant la possibilité de n'importe quel doute, il suffit que la possibilité d'un doute prudent soit exclue. Après l'encyclique, on ne soutiendra plus que seul l'appel intérieur de Dieu permet de discerner avec certitude la signification des faits divins qui authentiquent la révélation; on ne se contentera pas d'admettre qu'aux yeux de la raison, la révélation se présente comme une énigme à déchiffrer dont on ne se débarrasse pas; mais on tiendra qu'indépendamment d'un secours de la lu-

⁽⁹⁾ « Quamvis tam multa ac mira signa externa divinitus disposita sint quibus vel solo naturali rationis lumine divina christianae religionis origo certo probari possit » (A. A. S., vol. cit., p. 562). Déjà l'encyclique « *Communium rerum* » de Pie X nous disait: « Egregius Doctor [sanctus Anselmus] suos cuique fines constituit, utrique disciplinae [philosophiae scilicet et theologiae], ac satis monet, quodnam sit munus et officium rationis naturalis in rebus quae doctrinam divinitus revelatam attingunt: *Fides ... nostra, inquit, contra impios defendenda est.* — At quomodo et quousque? — Verba quae sequuntur aperte declarant: *illis ... rationabiliter ostendendum est quam irrationabiliter nos contemnant.* Philosophiae igitur munus est praecipuum, in perspicuo ponere fidei nostrae rationabile obsequium, et, quod inde consequitur, officium adiungendae fidei auctoritati divinae altissima mysteria proponenti, quae plurimis testata veritatis indiciis, *credibilia facta sunt nimis.* » (A. A. S., vol. I, 1909, p. 380, 381).

mière de la grâce, la raison humaine a la force absolument requise pour prouver avec certitude le fait de la révélation. Mon prédécesseur, le P. Ledóchowski, a promulgué, il y a une trentaine d'années, une prohibition qui demeure toujours en vigueur et qui défend aux Nôtres de soutenir une théorie de la foi contenant, entre autres choses, la thèse atteinte par l'encyclique ⁽¹⁰⁾. Quelques-uns semblent avoir pensé que cette thèse ne tombait sous la dite prohibition que dans la mesure où elle était engagée dans le contexte de la théorie incriminée. Mais quelle qu'ait pu être la valeur de leur opinion, le texte de l'encyclique ne donne aucune prise à une interprétation de ce genre. Dorénavant les Nôtres se garderont de tenir la thèse en question, en quelque contexte que ce soit.

Ailleurs l'encyclique blâme en termes généraux ceux qui « portent atteinte au caractère rationnel de la crédibilité de la foi chrétienne » ⁽¹¹⁾. Ce qu'on peut faire en tenant la thèse, déjà écartée par elle, de la nécessité absolue d'une illumination surnaturelle pour prouver le fait de la révélation; mais ce qu'on peut faire aussi de diverses autres manières, notamment en niant la valeur de certaines preuves apologetiques très importantes. Je ne sais si le Saint-Père a en vue une telle négation, mais il est de mon devoir de signaler cet écueil, que vous devrez tous éviter. Il n'est ni juste ni légitime de dire qu'il n'y a pas moyen de fonder une preuve apologetique solide de la résurrection de Jésus-Christ sur le témoignage des documents historiques qui relatent la plus ancienne prédication apostolique, les apparitions et le tombeau vide ⁽¹²⁾. On ne peut davantage soutenir qu'en s'appuyant sur l'autorité des livres du Nouveau Testament, considérés simplement comme des sources historiques, on ne saurait prouver que Jésus s'est présenté comme le Messie et le Fils de Dieu au sens propre, ni qu'il a confirmé ce témoignage sur sa personne par ses miracles et sa résurrection. On ne s'exprime pas d'une manière conforme à la pensée catholique en disant qu'après avoir montré comment Jésus a voulu réaliser dans le cadre d'une vie humaine une obéissance totale à Dieu, l'historien ne peut aller plus avant; et que, pour ce qui regarde la réponse à la question qui naît alors: « Quel est donc cet homme? »

⁽¹⁰⁾ Voir *Act. Rom. S. I.*, vol. III, p. 229-233.

⁽¹¹⁾ « Alii denique rationali indoli 'credibilitatis' fidei christianae iniuriam inferunt » (*A. A. S.*, vol. XXXII, 1950, p. 571).

⁽¹²⁾ Voir, en relation avec ce point, la 36me proposition condamnée par le décret « Lamentabili »: « Resurrectio Salvatoris non est proprie factum ordinis historici, sed factum ordinis mere supernaturalis, nec demonstratum nec demonstrabile, quod conscientia christiana sensim ex aliis derivavit » (*A. S. S.*, vol. XL, 1907, p. 474).

il doit céder la place au croyant ou à l'incroyant. L'encyclique « Providentissimus » parle en des termes bien différents: « Etant donné — dit-elle — que le magistère divin et infaillible de l'Eglise repose aussi sur le témoignage de l'Ecriture sainte, il importe de maintenir et de prouver avant tout l'autorité au moins humaine de celle-ci. On s'appuiera sur les Livres saints, pris comme des témoins très autorisés du passé, pour établir manifestement la divinité du Seigneur Jésus-Christ et la légation qu'il a remplie, l'institution de l'Eglise hiérarchique, et le primat accordé à Pierre et à ses successeurs » (13).

* * *

Il y a, dans l'encyclique, un enseignement sur la liberté de la création. « On prétend — dit le Saint-Père — que la création du monde est nécessaire, parce qu'elle procède de la nécessaire libéralité de l'amour divin » (14); et il fait remarquer que cette opinion ne s'accorde pas avec la doctrine du Concile du Vatican. Il s'agit ici avant tout de la création en général; la forme particulière que la création a prise demeure à l'arrière-plan. Le Souverain Pontife nous rappelle que la création, qui procède certes de l'amour souverainement libéral de Dieu, procède aussi d'un libre choix de cet amour; en effet la négation de ce libre choix serait exactement l'affirmation que Dieu crée nécessairement. Si on nie que la création ait été librement choisie, on aura beau parler d'une liberté transcendante avec laquelle Dieu aurait créé, il restera, de quelque manière que cette liberté soit conçue, que Dieu n'aurait pas pu ne pas créer. Après quoi on pourrait peut-être encore parler de la contingence de la créature, pour signifier qu'aucun être, hormis Dieu, n'a en soi la raison suffisante de son existence, mais certainement pas pour signifier qu'il eût pu se faire que rien ne fût créé; on maintiendrait, qu'on le veuille ou non, la nécessité de la création, que l'encyclique rejette. Il serait plus grave encore de tenir un langage qui n'impliquerait pas seulement la nécessité de la création, mais porterait aussi atteinte sinon à la personnalité de Dieu, du moins à son

(13) « Quoniam vero divinum et infallibile magisterium Ecclesiae, in auctoritate etiam Sacrae Scripturae consistit, huius propterea fides saltem humana asserenda in primis vindicandaque est: quibus ex libris, tamquam ex antiquitatis probatissimis testibus, Christi Domini divinitas et legatio, Ecclesiae hierarchicae institutio, primatus Petro et successoribus eius collatus, in tuto apertoque collocentur » (A. S. S., vol. XXVI, 1893-1894, p. 284).

(14) « Contenditur creationem mundi necessariam esse, cum ex necessaria liberalitate divini amoris procedat » (A. A. S., vol. XXXII, 1950, p. 570).

absolue transcendance. Je fais cette remarque, mes Révérends Pères et mes bien chers Prêtres, parce que certains écrits ont malheureusement circulé qui traitent du rapport entre Dieu et le monde dans les termes les plus équivoques. L'image de Dieu qu'ils suscitent naturellement dans l'esprit déforme gravement les traits du Dieu de notre foi. Mais je n'insiste pas davantage ici sur ce point, car je ne crois pas que ces propos aient trouvé un véritable écho parmi vous.

Le Saint-Père nous parle également de la création immédiate de l'âme humaine. Il touche cette vérité par parenthèse, mais dans les termes les plus nets : « En effet, — dit-il, — que les âmes soient immédiatement créées par Dieu, la foi catholique nous fait un devoir de le tenir » ⁽¹⁵⁾. On sait ce que signifie la création immédiate de l'âme par Dieu : l'âme est causée par Dieu de telle sorte qu'elle ne soit pas en elle-même le terme d'une transformation d'un antécédent quel qu'il soit (*non ex aliquo*). On s'exprime d'une manière qui va à l'encontre de cette vérité, si on dit que l'étoffe de l'univers est l'esprit-matière et que l'univers ne comprend que la matière devenant esprit ; si on explique que l'unité du monde est la montée, vers un état toujours plus spirituel, d'une conscience d'abord pluralisée et comme matérialisée ; si on voit dès lors en l'homme simplement le stade le plus élevé que nous connaissions de la croissance de l'esprit sur la terre. Il est clair qu'on ne rend pas ces déclarations acceptables pour avoir noté que l'apparition de la personne humaine marque un point critique et un changement d'état. Même si on ajoute qu'elle représente le franchissement d'un seuil, on ne rejoint pas pour autant la doctrine de la création immédiate de l'âme. Car un changement brusque et même spécifique, survenant au cours d'une croissance, ne suffit pas à définir une création immédiate.

L'encyclique observe que certains « compromettent la vraie gratuité de l'ordre surnaturel, en prétendant que Dieu ne peut créer des êtres doués d'intelligence sans les ordonner et les appeler à la vision béatifique » ⁽¹⁶⁾. Quelle est la portée de cette affirmation ? On doit dire, conformément à une règle d'interprétation tout à fait générale, que le Pape demande d'admettre la proposition contradictoire de celle qu'il blâme ; nous devons donc reconnaître qu'il

⁽¹⁵⁾ « Animas enim a Deo immediate creari catholica fides nos retinere iubet » (A. S. S., vol. cit., p. 575). Voir aussi le passage de l'encyclique sur la distinction essentielle entre la matière et l'esprit (A. A. S., vol. cit., p. 570).

⁽¹⁶⁾ « Alii veram 'gratuitatem, ordinis supernaturalis corrumpunt, cum autem Deum entia intellectu praedita condere non posse, quin eadem ad beatificam visionem ordinet et vocet » (A. A. S., vol. cit., p. 570).

eût été possible à Dieu de créer des êtres spirituels sans les destiner à la vision béatifique. Et le Pape signifie pourquoi il demande de maintenir cette possibilité: en la niant, on compromet la vraie gratuité de l'ordre surnaturel. Qu'est-ce à dire, sinon ceci: la notion traditionnelle du caractère tout gracieux de l'ordre surnaturel implique que Dieu aurait pu créer, sans les convier à la vision bienheureuse, les êtres spirituels qu'il y convie en fait? Ainsi donc, on ne soutiendra plus dorénavant que la thèse d'après laquelle la créature spirituelle aurait pu n'être pas destinée à la béatitude surnaturelle, est l'interprétation d'un dogme à travers une philosophie déficiente; ou que cette thèse, imaginée pour sauvegarder la gratuité du surnaturel, est impuissante à jouer ce rôle; ou qu'elle est dénuée de signification, dès là qu'on a compris que l'esprit doit aller du réel au possible et non inversement; ou encore que la destinée surnaturelle est à la fois essentielle à l'homme et gratuite pour lui. Nous ne soutiendrons pas non plus que deux points de vue peuvent être adoptés pour expliquer la gratuité de la vision béatifique: l'un qui impliquerait le recours à la possibilité d'un ordre où Dieu ne destinerait pas la créature intelligente à cette vision; et l'autre qui exclurait un tel recours, en même temps qu'il le rendrait superflu. Enfin nous accorderons pleinement que Dieu aurait pu créer l'homme sans le destiner à la béatitude surnaturelle; nous ne dirons donc pas qu'une telle affirmation est légitime seulement comme une manière anthropomorphique d'exprimer la souveraine « gratuité » d'un don que Dieu ne pouvait s'abstenir d'offrir à l'homme, dès là qu'il le créait.

Le Pape se plaint de ce que « sans tenir compte des définitions du Concile de Trente, on détourne de son sens le concept du péché originel » (17). Ces paroles doivent suffire, comme la doctrine du Concile de Trente aurait dû suffire précédemment, à empêcher d'imaginer un péché originel qui ne résulterait pas d'une faute d'abord commise, mais serait une opposition native à la charité, un mal nécessaire de la créature humaine engagée dans la matière et appelée à participer à la vie divine. En effet le Concile de Trente enseigne expressément que le péché originel a son origine dans la prévarication d'Adam (18). Et comment éviterait-on de rendre Dieu responsable d'un péché qui, indépendamment de toute faute commise, serait une condition native de la créature humaine? On ne corrige pas suffisamment une telle opinion en disant qu'elle n'apporte qu'une explication partielle, qu'elle rend compte seulement

(17) « Peccati originalis notio, definitionibus tridentinis posthabitis, pervertitur » (*Ibid.*)

(18) Voir Conc. Trid., sess. 5 can. 2.

d'un état inachevé de la tare originelle, et que celle-ci doit son achèvement à l'intervention d'une faute réellement commise. Cette correction demeure tout à fait insuffisante pour diverses raisons; en particulier parce que le Concile de Trente nous enseigne: premièrement qu'avant la chute, Adam « avait été établi » par Dieu, dans « la sainteté et la justice » ⁽¹⁹⁾; secondement que la concupiscence, qui conduit à la transgression, a eu d'abord son origine en elle ⁽²⁰⁾.

Le dogme du péché originel est en rapport avec la question de l'origine monogénique ou polygénique de l'homme, au sujet de laquelle l'encyclique contient une importante déclaration. Par monogénisme, les théologiens entendent la propagation de l'humanité entière à partir d'un couple unique; et par polygénisme, la propagation de l'humanité à partir d'une base plus étendue. Le Saint-Père n'admet pas que le polygénisme (compris certes dans le sens que je viens de rappeler) puisse être un objet de libre discussion, comme peut l'être, dans de justes limites, l'évolutionnisme étendu à l'origine du corps humain. Il commente sa prise de position en ces termes: « En effet les fidèles ne peuvent embrasser une opinion d'après laquelle ou bien il y aurait eu sur terre, après Adam, de vrais hommes qui ne descendirent pas de lui par génération naturelle comme du premier père de tous, ou bien Adam désignerait une certaine multitude de premiers parents » ⁽²¹⁾. On voit que le Souverain Pontife ne veut pas se prononcer sur l'ancienne hypothèse des « préadamites », pourvu que ceux-ci aient formé une famille humaine éteinte avant l'apparition de la nôtre; mais, sous cette réserve, il défend d'admettre le polygénisme. Il ajoute le motif de cette défense: « Car on ne voit en aucune manière comment une pareille opinion pourrait s'accorder avec ce que les sources de la révélation et les actes du magistère nous disent du péché originel, qui procède de la faute vraiment commise par l'unique Adam, et qui est transmis par la génération à tous les hommes, de sorte qu'il se trouve en chacun et que par chacun il est contracté » ⁽²²⁾.

⁽¹⁹⁾ « Sanctitatem et iustitiam in qua constitutus fuerat » (Conc. Trid., sess. 5, can. 1).

⁽²⁰⁾ Voir Conc. Trid., sess. 5, can. 5.

⁽²¹⁾ « Non enim christifideles eam sententiam amplecti possunt, quam qui retinent asseverant vel post Adam hisce in terris veros homines existisse, qui non ab eodem prouti omnium protoparente, naturali generatione originem duxerint, vel Adam significare multitudinem quamdam protoparentum » (A. A. S., vol. cit. p. 570).

⁽²²⁾ « Cum nequaquam appareat quomodo huiusmodi sententia componi queat cum iis quae fontes revelatae veritatis et acta Magisterii Ecclesiae proponunt de peccato originali, quod procedit ex peccato vere

En d'autres termes, il n'y a aucune apparence que le polygénisme soit compatible avec les exigences de notre foi. Un catholique ne pourra donc pas contester la vérité du monogénisme. Tous nous tiendrons que le mystère du péché originel implique la réalité du premier Adam, chef individuel de l'humanité comme le second, mais qui a entraîné ses descendants dans la ruine dont le second est venu les délivrer.

A propos du péché originel, le Pape signale que l'on corrompt aussi « la notion du péché en général, sous son aspect d'offense de Dieu, et pareillement la notion de la satisfaction que le Christ a offerte pour nous » (23). D'après un exposé publié assez récemment, bien qu'on puisse continuer d'appeler le péché une offense de Dieu, eu égard à l'attitude du pécheur, qui fait tout ce qui est en son pouvoir pour outrager Dieu, néanmoins le péché n'offenserait pas Dieu de manière à faire contracter au pécheur une dette de réparation vis-à-vis de la justice divine. Aussi Dieu n'aurait-il pu soumettre le pardon de l'humanité coupable à la condition que le Christ offrit à la divine majesté, la juste réparation de l'offense du péché; et il faudrait renoncer à voir, dans la satisfaction de notre divin Sauveur, un hommage destiné à réparer, aux yeux de la justice divine, l'offense faite à Dieu par le péché. L'encyclique nous prémunit contre une telle opinion en nous demandant de ne déformer ni la notion traditionnelle du péché ni celle de la satisfaction offerte par le Christ. Il nous faut donc tenir, en conformité avec la Tradition, que le péché offense Dieu de manière à nous charger d'une dette de réparation envers lui, et que notre divin Sauveur nous a rendu Dieu propice en réparant nos offenses par l'hommage de son obéissance jusqu'à la mort.

* * *

Je dois vous parler aussi, mes Révérends Pères et mes bien chers Frères, des mystères de la présence réelle et de la transsubstantiation. L'encyclique nous dit: « Il s'en trouve pour soutenir que la doctrine de la transsubstantiation, fondée, disent-ils, sur une notion philosophique surannée de la substance, doit être corrigée, de sorte que la présence réelle du Christ dans l'Eucharistie se réduise à un certain symbolisme, en ce sens que les espèces con-

commisso ab uno Adamo, quodque generatione in omnes transfusum, inest unicuique proprium » (A. A. S., vol. cit., p. 576).

(23) « Unaque simul [pervertitur notio] peccati in universum prout est Dei offensa, itemque satisfactionis a Christo pro nobis exhibitae » (A. A. S., vol. cit., p. 570).

sacrées ne seraient que les signes efficaces de la présence spirituelle du Christ et de son intime union, en son corps mystique, avec ses membres fidèles » (24). Dans des pages où je ne veux voir qu'un essai hâtif, mais qui n'auraient pas dû être écrites et n'auraient jamais dû circuler, on trouve les considérations suivantes. Tout d'abord, au sujet de la présence eucharistique. Il y a présence réelle, dit-on, parce que la consécration eucharistique est l'offrande du sacrifice de la croix, plus précisément parce qu'elle en est l'offrande efficace qui fait de la divine victime l'esprit vivifiant de l'humanité rachetée. La présence eucharistique — dit-on encore — ne doit pas être conçue comme une relation directe ou indirecte au lieu; l'eucharistie nous donne mieux que cela: elle rend le Christ spirituellement présent à l'humanité; grâce à elle, où que nous soyons, nous sommes proches du Christ, nous pouvons le prier et compter sur son aide. On ajoute qu'il ne faut pas se laisser enfermer dans le dilemme suivant: ou bien le Christ est présent dans le lieu, quoique non localement; ou bien il n'est présent que par métaphore ou en tant que l'hostie fait penser à son universelle présence à l'humanité. Car il y a, déclare-t-on, un troisième terme: l'hostie consacrée, qu'il ne faut pas séparer du rite qui la consacra, ne fait pas seulement penser à la présence réelle du Christ à l'humanité, elle en est le signe efficace.

Ensuite au sujet de la conversion eucharistique. Le vocable de transsubstantiation aurait l'inconvénient de se rattacher à une conception inadmissible des scolastiques. Pour eux, explique-t-on, la réalité de la chose étant la substance qui en fait le fond sous les accidents, la chose ne peut changer réellement que si la substance change; d'où l'idée de transsubstantiation. Mais aujourd'hui, ayant appris à distinguer les différentes étages de la réflexion, nous savons que chaque chose a un sens et pour ainsi dire un être scientifique, et un sens et un être religieux. Ce dernier la définirait dans sa vraie réalité. Lors donc, nous dit-on, qu'en vertu du rite de la consécration, le pain et le vin sont devenus le symbole efficace du sacrifice du Christ et de sa présence spirituelle à l'humanité, leur être religieux a changé totalement. De par la force créatrice, ils ont subi la plus profonde des transformations, changés qu'ils sont au niveau d'être qui constitue leur vraie réalité. C'est ce que nous pour-

(24) « Nec desunt qui contendunt transsubstantiationis doctrinam, utpote antiquata notione philosophica substantiae innixam, ita emendandam esse ut realis Christi praesentia in Ss. Eucharistia ad quemdam symbolismum reducatur, quatenus consecratae species, nonnisi signa efficaciacia sint spiritualis praesentiae Christi eiusque intimae coniunctionis cum fidelibus membris in Corpore Mystico » (A.A.S., vol. cit., p. 570, 571).

rions désigner par la transsubstantiation. Il est manifeste que l'encyclique défend de tenir une telle opinion. Comment n'a-t-on pas vu tout de suite qu'elle ne peut s'accorder avec la foi catholique?

Il m'a été extrêmement pénible de constater, mes Révérends Pères et mes bien chers Frères, que quelques-uns d'entre nous, au lieu de s'opposer résolument à cette conception, s'en sont inspirés. Ils lui ont apporté, je le sais, des modifications et des correctifs, mais ils ont cependant gardé l'idée que la transsubstantiation devait être définie, ou pouvait l'être, comme un changement de sens et de fonction du pain et du vin (ce qu'on a appelé une transfinalisation). Ce faisant, ils ne pouvaient se flatter de renouer avec une ancienne tradition augustinienne, malgré ce qu'on a dit des théologiens médiévaux qui, à partir d'une certaine époque, auraient parlé de la « chair spirituelle » pour désigner l'eucharistie en un sens tout objectif qui serait à peu près à l'inverse des conceptions d'Augustin; malgré ce qu'on a dit également du tournant historique, marqué par la controverse autour des idées de Bérenger, après laquelle, dans la théologie eucharistique, le sens du symbolisme ontologique se perdant, à la dialectique du signe et de la chose, aurait répondu celle de la substance et de l'accident et de la quantité vice-substance; malgré enfin ce qu'on a ajouté sur le réalisme sacramentaire qui ne fut plus dès lors qu'accessoirement un symbolisme, la foi en la présence réelle commençant d'être protégée, pour une nouvelle série de siècles, par une théologie sacramentaire aux allures et aux connexions tout autres. Nous n'avons pas à substituer une nouvelle représentation du mystère eucharistique à celle que le Concile de Trente a sanctionnée. Nous devons tous tenir que les manifestations sensibles du pain et du vin sont l'expression d'une substance (ou d'un agglomérat substantiel), d'un sujet existant auquel on les attribue; et que cette substance, par une transformation totale d'elle-même, devient le corps même et le sang du Christ. Nous devons tenir également que, par suite de la transformation de la substance du pain et du vin en la substance du corps et du sang de Jésus-Christ, l'humanité de Jésus elle-même est contenue sous les espèces sacramentelles, qu'en sa propre réalité elle est rendue présente sur nos autels, là où sont ces espèces. Sans doute, pendant de longs siècles, le mystère eucharistique n'a pas été formulé d'une manière aussi explicite, aussi précise. Mais, comme l'encyclique le rappelle, la saine méthode théologique défend de faire valoir contre les expressions explicites de la Tradition plus récente, les expressions encore enveloppées de la Tradition plus ancienne ou de l'Écriture ⁽²⁵⁾. Ce serait

(25) Voir A. A. S., vol. XXXXII, p. 569.

méconnaître le rôle qui revient à l'Eglise et à sa Tradition, d'interpréter et d'exploiter les richesses du donné révélé.

Le Souverain Pontife ne parle pas seulement du corps de Jésus présent dans l'eucharistie, il fait mention aussi du corps mystique du Seigneur. Il rappelle, parce que tous ne l'ont pas compris, l'enseignement qu'il avait donné dans l'encyclique « *Mystici corporis Christi* », sur l'identité de l'Eglise catholique, romaine et du corps mystique ⁽²⁶⁾ : « Certains ne se croient pas liés — dit-il — par la doctrine enseignée il y a peu d'années dans notre encyclique, et appuyée sur les sources de la révélation, à savoir que le corps mystique du Christ et l'Eglise catholique romaine sont une seule et même chose » ⁽²⁷⁾. Si on n'a pas compris d'emblée l'enseignement du Pape, ne devrait-on pas comprendre au moins ce rappel ? Il ne faudra plus contester que l'Eglise visible soit vraiment coextensive au corps mystique du Christ ici-bas ni signifier qu'elle est distincte de lui, encore qu'inadéquatement. Qu'on ne persiste pas à dire que le corps mystique est la réalité invisible de la grâce, dont l'Eglise serait le signe efficace ; et qu'il y aurait par conséquent, entre l'Eglise visible hiérarchique et le corps mystique, une distinction et une continuité comme entre un signe et ce qu'il signifie. Car le chef de l'Eglise ne nous parle ni d'une telle distinction ni d'une telle continuité, mais d'une réelle identité : l'Eglise est une, visible sous un aspect et invisible sous un autre, et elle n'est pas réellement distincte du corps mystique de Jésus-Christ.

* * *

Un passage important de l'encyclique ⁽²⁸⁾ traite de la philosophie scolastique (*philosophia nostris scholis tradita*). Le Pape ne souligne pas seulement, quoi qu'on ait semblé dire, la valeur du réalisme modéré aux yeux duquel les lois de l'esprit, ou les premiers principes, sont aussi les lois de l'être, et d'après lequel une connaissance du monde et d'un ensemble de vérités absolues est possible au moyen de signes conceptuels. Ce réalisme modéré est une position commune à bien des philosophies parmi lesquelles plusieurs s'opposent foncièrement à notre « *philosophia perennis* ». Aussi le Saint-Père se devait-il de souligner d'autres choses

⁽²⁶⁾ Voir A. A. S., vol. XXXV, 1943, p. 193 et suiv.

⁽²⁷⁾ « *Quidam censent se non devinciri doctrina paucis ante annis in Encyclicis Nostris Litteris exposita, ac fontibus 'revelationis' innixa, quae quidem docet corpus Christi mysticum et Ecclesiam Catholicam Romanam unum idemque esse* » (A. A. S., vol. XXXXII, 1950, p. 571).

⁽²⁸⁾ Voir A. A. S., vol. cit., p. 571-574.

encore. Il observe que la philosophie scolastique contient de nombreux points qui touchent au moins indirectement aux questions de la foi et de la morale, et qu'il n'est pas légitime de contester; parmi ces points, précise-t-il, il faut compter en premier lieu les principes de cette philosophie et ses principales assertions. Certes il approuve qu'on perfectionne la philosophie scolastique et qu'on l'enrichisse; il note aussi qu'il est utile de la confronter avec les autres grands systèmes ⁽²⁹⁾. Cependant il ne veut pas qu'on la bouleverse, qu'on y introduise de faux principes ou qu'on la tienne pour une construction grandiose, mais qui aurait fait son temps. Il rappelle que la valeur privilégiée de notre philosophie chrétienne ne lui vient pas seulement de la sagesse humaine, mais aussi de la révélation, prise par nos grands docteurs comme norme directrice de leur recherche; et il demande qu'on s'efforce de contribuer au progrès de la pensée philosophique non pas en opposant constamment des thèses nouvelles à celles qui ont été dûment établies, mais plutôt en ajoutant du vrai à la vérité déjà possédée, tout en corrigeant les erreurs qui ont pu s'introduire dans les doctrines du passé. Au sujet du thomisme enfin ⁽³⁰⁾, il rappelle la prescription du droit canonique en vertu de laquelle les futurs prêtres doivent être formés aux disciplines philosophiques « d'après la méthode, la doctrine et les principes du Docteur Angélique » ⁽³¹⁾. Il loue la valeur à la fois pédagogique et hautement scientifique de la doctrine de saint Thomas, son accord harmonieux avec la vérité révélée, l'efficacité avec laquelle elle assure les fondements rationnels de la foi, et son aptitude à inspirer une recherche philosophique sainement progressive.

Le Souverain Pontife prend ensuite la défense de la philosophie scolastique contre ses détracteurs. Il écarte les griefs que l'on oppose à son mode d'expression qu'on déclare suranné, et à sa méthode où certains ont voulu voir du rationalisme. Il loue son souci de clarté dans la manière de poser les problèmes et de les résoudre, sa précision dans l'explication des notions et la netteté de ses distinctions. Il l'approuve de maintenir la possibilité d'une métaphysique absolument vraie, et il n'admet pas qu'on l'accuse d'être uniquement une philosophie des essences immuables, incapable de se tourner, comme il le faudrait aujourd'hui, vers l'existence individuelle et le mouvement incessant de la vie. Il la défend également contre le reproche de professer un intellectualisme unilatéral et il décrit avec éloge sa conception du rôle du vou-

⁽²⁹⁾ Voir A. A. S., vol. cit., p. 563, 564.

⁽³⁰⁾ Voir A. A. S., vol. cit., p. 573.

⁽³¹⁾ C. I. C., can. 1366, 2.

loir dans la recherche de la vérité. Il rejette l'idée que n'importe quelle doctrine philosophique, complétée au besoin ou corrigée à certains égards, puisse s'accorder avec le dogme, comme le fait la philosophie scolastique. En particulier, il nie qu'un pareil accord soit possible, s'il s'agit de certaines formes de la philosophie contemporaine qu'il énumère. Dans cette énumération, je relève la mention de l'idéalisme (en notant que la philosophie hégélienne est assurément idéaliste) et celle de l'existentialisme non seulement athée, mais même religieux, s'il nie la valeur du raisonnement en métaphysique.

Si certains des Nôtres s'étaient fait une mentalité philosophique qui les désaffectionnât de la méthode ou des grandes thèses des meilleurs docteurs scolastiques et notamment de saint Thomas d'Aquin, s'ils avaient cessé de voir le moyen d'étudier avec fruit les problèmes philosophiques d'aujourd'hui à partir de l'ancienne scolastique et en vraie continuité avec elle, ils ne pourraient, sans une grave déloyauté vis-à-vis du Souverain Pontife, prétendre enseigner la philosophie, surtout aux futurs prêtres ⁽³²⁾. Leurs Supérieurs non plus ne pourraient, sans manquer à leur devoir, leur confier une charge, qu'ils ne seraient pas en état d'exercer comme il se doit. Je comprends que, malgré une volonté sincère d'obéir, on ne puisse se faire une nouvelle mentalité du jour au lendemain; mais je ne saurais nullement approuver qu'on veuille enseigner la philosophie, si on ne peut le faire en conformité avec les normes données par le Saint-Père.

Les normes qui concernent la « philosophia perennis », sont précédées, dans l'encyclique, par celles qui regardent la théologie scolastique ⁽³³⁾. En parlant de cette dernière, le Souverain Pontife qualifie d'imprudence extrême le fait de rejeter, de négliger ou de ne pas tenir en estime « tant de choses d'un grand prix qu'au cours d'un travail plusieurs fois séculaire, des hommes éminents par la science et par la vertu, ont conçues, exprimées et mises au point, sous la vigilance du magistère et non sans la lumière et la conduite du Saint-Esprit, pour formuler, avec une précision toujours accrue, les vérités de la foi » ⁽³⁴⁾. « Le mépris — dit-il encore — de la terminologie et des notions dont les théologiens ont coutume de se

⁽³²⁾ Voir A. A. S., vol. cit., p. 578.

⁽³³⁾ Voir A. A. S., vol. cit., p. 566, 567.

⁽³⁴⁾ « Tot ac tanta, quae pluries saeculari labore a viris non communi ingenii ac sanctitatis, invigilante sacro Magisterio, nec sine Sancti Spiritus lumine et ductu, ad accuratius in dies fidei veritates exprimentas, mente concepta, expressa ac perpolitata sunt » (A. A. S., vol. cit., p. 567).

servir conduit tout naturellement à priver de consistance la théologie spéculative, qu'on estime dépourvue de certitude, du fait qu'elle s'appuie sur le raisonnement théologique » ⁽³⁵⁾. Un professeur de dogme ne tiendrait pas compte, comme il sied, de ces avertissements, s'il négligeait dans ses cours la théologie scolastique, ou s'il faisait montre de peu d'estime à son égard. Si sa mentalité l'empêchait de s'inspirer dans son enseignement des vues de l'encyclique sur la théologie, il ne pourrait pas être maintenu en charge; lui-même au besoin devrait demander de résigner ses fonctions ⁽³⁶⁾. Bien entendu le Saint-Père ne veut pas qu'une spéculation intempérante envahisse la théologie dogmatique au détriment de la théologie positive. « Les sciences sacrées — observe-t-il — trouvent toujours un renouveau de jeunesse dans l'étude des sources de la révélation; tandis qu'au contraire — l'expérience en fait foi — une spéculation qui néglige de pousser plus avant l'étude du dépôt révélé, est bientôt frappée de stérilité » ⁽³⁷⁾. Un recours toujours renouvelé à la Bible et à la Tradition est donc nécessaire à la théologie spéculative elle-même; mais il ne faut pas qu'on en fasse une arme contre l'héritage de la scolastique, auquel l'encyclique attache un si grand prix. Si on désire un resserrement des liens entre la théologie et les saintes Ecritures, ce ne sera donc pas, comme on l'a dit, en vue de la dégager d'apports étrangers, qui, sans la vicier foncièrement, l'auraient pourtant constituée souvent hors des catégories scripturaires fondamentales.

Ceci m'amène à dire un mot de la méthode d'interprétation de la Bible; car l'encyclique touche la question actuellement fort débattue de l'exégèse spirituelle et symbolique. Elle n'entend évidemment pas exclure cette exégèse, qui peut se réclamer de l'autorité de l'Ecriture elle-même et de la Tradition; elle n'entend pas non plus décourager des efforts pour la mettre mieux en valeur, ni défendre d'estimer qu'il y a là des tentatives riches de promesses. Mais elle désapprouve des propos nettement exagérés. Elle ne veut pas qu'on parle comme si l'exégèse littérale devait « céder le pas à l'exégèse qu'on appelle symbolique et spirituelle », et comme si,

⁽³⁵⁾ « Despectus autem vocabulorum ac notionum quibus theologi scholastici uti solent, sponte ducit ad enervandam theologiam, ut aiunt, speculativam, quam, cum ratione theologica innitatur, vera certitudine carere existimant » (A. A. S., vol. cit. p. 567).

⁽³⁶⁾ Voir A. A. S., vol. cit., p. 578.

⁽³⁷⁾ « Sacrorum fontium studio sacrae disciplinae semper iuvenescunt; dum contra speculatio, quae ulteriorem sacri depositi inquisitionem negligit, ut experiundo novimus, sterilis evadit » (A. A. S., vol. cit., p. 568, 569).

grâce à ce changement de méthode, « les livres de l'Ancien Testament, qui demeureraient aujourd'hui dans l'Eglise comme une fontaine scellée, allaient enfin être de nouveau intelligibles pour tous » (38). Déjà l'encyclique « *Divino afflante Spiritu* » avait souligné que « l'interprète de la Bible doit s'efforcer par-dessus tout de discerner et de préciser le sens littéral des paroles bibliques » ; en dirigeant d'ailleurs le meilleur de sa recherche du côté de la doctrine morale et religieuse contenue dans les Livres Saints (39).

On ne s'exprime pas en conformité avec les encycliques « *Divino afflante Spiritu* » et « *Humani generis* », lorsqu'on déclare sans plus que le but de l'exégèse de l'Ancien Testament est d'expliquer le symbolisme qui relie entre eux les événements historiques successifs ; ou encore que ce but est d'expliquer le langage intelligible de l'histoire, c'est-à-dire d'établir, par la présence des mêmes symboles, d'un certain style et de certains termes, les correspondances qui relient au cours des siècles les événements et les institutions. Malgré la grande faveur dont les interprétations symboliques ont joui chez les Pères de l'Eglise, on ne s'exprime pas avec justesse en disant que la découverte des « sacrements » contenus dans l'Ecriture était la tâche que se proposait leur exégèse. Ces exagérations présentent un danger, car l'exégèse a certainement pour but d'explorer tout le sens divin de l'Ecriture. Si donc on affirme sans plus que le but de l'exégèse des livres de l'Ancien Testament est la découverte de leur sens spirituel ou symbolique, ne parle-t-on pas comme si le sens littéral de ces ouvrages n'était pas un sens divin ? Et si l'on prétend que le Christ est l'unique objet même de l'Ancien Testament, n'a-t-on pas l'air de compter pour peu de chose le sens littéral de celui-ci ? Un exposé a été publié où l'on distingue le sens humain et littéral de la Bible de son sens divin et religieux ; celui-ci étant contenu, dit-on, comme en filigrane dans celui-là. Mais l'encyclique blâme ceux qui parlent d'un sens humain de la Bible sous lequel serait caché son sens divin, le seul qu'ils tiennent pour infaillible (40). Nous devons admettre que le sens divin

(38) « *Ac praeterea sensus litteralis Sacrae Scripturae eiusque interpretatio ..., ex commenticiis eorum placitis, novae cedere debent exegesi, quam symbolicam ac spiritualem appellant; et qua sacra Biblia Veteris Testamenti, quae hodie in Ecclesia tamquam fons clausus lateant, tandem aliquando omnibus aperiantur* » (A. A. S., vol. cit., p. 570).

(39) « *Ante oculos habeant interpretes sibi illud omnium maximum curandum esse, ut clare dispiciant ac definiant, quis sit verborum bibliorum sensum quem litteralem vocant* » (A. A. S., vol. XXXV, 1943, p. 310); voir aussi le reste de la page.

(40) Voir A. A. S., vol. XXXXII, 1950, p. 569.

et infaillible de la Bible recouvre certainement tout son sens humain et littéral.

Le même exposé est de nature à suggérer que l'inerrance scripturaire s'étend seulement à ce qui, dans la Bible, est dit de Dieu, c'est-à-dire à l'enseignement religieux, et que le reste n'est qu'un véhicule de la vérité, au sujet duquel la question de l'erreur ou de la vérité ne se poserait pas. Mais le Saint-Père, reprenant la doctrine des encycliques bibliques « Providentissimus Deus », « Spiritus Paraclitus » et « Divino afflante Spiritu », rejette l'opinion d'après laquelle « l'immunité des Livres saints contre l'erreur concernerait uniquement leur enseignement sur Dieu et sur les choses morales et religieuses » ⁽⁴¹⁾.

* * *

Il me reste à vous parler, mes Révérends Pères et mes bien chers Frères, de certaines opinions qui concernent nos fins dernières. L'encyclique n'y fait pas allusion; mais on n'a pas toujours gardé, en ce domaine, la prudence nécessaire, et il est de mon devoir de la rappeler. Premièrement on a signifié que la résurrection de la chair dont parle notre *Credo* est une réalité coextensive à toute la suite des événements de ce monde, une réalité qu'il ne faut situer à un moment plutôt qu'à un autre que si on la rattache soit à chaque individu, et alors elle devrait être placée au moment de la mort, soit à l'ensemble de l'humanité, et alors elle devrait être considérée comme ne s'achevant qu'à la fin des temps. Ce n'est pas ici le lieu de citer une longue série de textes de l'Écriture, des Pères et du magistère auxquels cette opinion vient se heurter. Qu'il me suffise de signaler le passage de la toute récente constitution « Munificentissimus Deus » qui leur fait écho: « Cependant, selon une loi générale, Dieu ne veut pas donner aux justes la pleine victoire sur la mort, avant que vienne la fin des temps. Ainsi donc les corps des justes eux-mêmes sont sujets à la dissolution après la mort, et c'est au dernier jour seulement qu'ils s'uniront, chacun, à leur âme glorieuse. Cependant Dieu a voulu que la Bienheureuse Vierge Marie fût exemptée de cette loi générale » ⁽⁴²⁾.

⁽⁴¹⁾ Voir *ibid.*

⁽⁴²⁾ « Attamen plenum de morte victoriae effectum Deus generali lege iustis conferre non vult, nisi cum finis temporum advenerit. Itaque iustorum etiam corpora post mortem resolvuntur, ac novissimo tandem die cum sua cuiusque gloriosa anima coniungentur. Verumtamen ex generali eiusmodi lege Beatam Virginem Mariam Deus exemptam voluit » (A. A. S., vol. cit., p. 754).

Un deuxième point concerne la nature des corps glorieux, celui du Christ et celui des élus, au sujet de laquelle on s'est exprimé d'une manière gravement répréhensible. On a parlé avec défaveur de la conception, traditionnelle cependant, de saint Augustin, d'après laquelle le corps glorieux est un organisme individuel, composé de membres distincts, ayant une localisation particulière. On a déclaré que le corps glorieux du Christ ne pouvait occuper aucun lieu particulier ni dans notre monde expérimental ni davantage en dehors de ce monde, dans le ciel; que le corps du Christ ressuscité échappait aux catégories de lieu et que sa chair glorieuse, libérée des limitations de l'espace, imprégnait en quelque sorte l'humanité, comme la présence divine. Cependant il est visible que refuser au corps glorieux tout ce qui est de l'ordre d'un organisme et d'une localisation particulière, c'est le concevoir de telle sorte qu'il ne garde aucun des traits distinctifs de la notion que l'on se fait communément d'un corps humain ou tout simplement d'un corps vivant; et cela est inacceptable. Car l'Eglise nous demande de croire à la réalité des corps ressuscités et elle le fait en se servant de la notion commune de corps humain. Ainsi, par exemple, dans cette déclaration du quatrième Concile du Latran: « Les élus et les réprouvés ressusciteront dans leur propre corps, dans le corps qu'il revêtent maintenant » ⁽⁴³⁾. Certes elle admet que les corps ressuscités se trouveront dans un état nouveau; mais elle ne donne pas à entendre pour autant que la notion commune de corps humain, dont elle se sert, doive être vidée de tous ses traits caractéristiques. Si donc on se flatte d'accepter l'enseignement de l'Eglise et le message de la foi sur la résurrection des corps, mais en abandonnant tous les traits distinctifs de la notion commune de corps humain, voire de corps vivant, il paraît bien qu'on se fait grandement illusion. Je note aussi qu'une conception trop spiritualisante de la résurrection glorieuse induit à prendre une position singulièrement téméraire au sujet des apparitions du Christ ressuscité. Malgré la manière dont les évangiles rapportent les apparitions de Jésus aux disciples, on prétend qu'elles ne purent être une manifestation extérieure du corps du Christ, et qu'il faut donc les comprendre comme le contre-coup, dans les facultés sensibles, d'une manifestation intérieure spirituelle du Seigneur ressuscité.

Un troisième point se rapporte au dogme de l'enfer éternel. J'ai eu des échos d'une opinion que d'aucuns auraient émise. D'après celle-ci, nous serions fondés à escompter que le châtimement éternel dont Dieu menace les pécheurs ne sera infligé réellement à aucun d'eux; car la providence miséricordieuse de Dieu ne sau-

(43) Conc. Lateran., IV, c. 1.

rait manquer de les conduire tous à la conversion et au salut. Mais qui sommes-nous pour juger que les menaces du Dieu de majesté n'ont pas un caractère plus redoutable? Nous appartient-il de supprimer, dans la description que le divin Maître a faite du jugement dernier, la sentence de condamnation portée contre les méchants ⁽⁴⁴⁾? Si on répandait une telle opinion, on enlèverait aux fidèles la crainte salutaire des châtements divins. A ce propos, je tiens à vous mettre en garde contre une autre opinion qui obtiendrait le même effet. Rien ne nous autorise à supposer que la miséricorde divine accorde régulièrement, à l'heure de la mort, une lumière et une force spirituelles telles que les pécheurs puissent tous se convertir sans difficulté. S'il en était ainsi, le divin Sauveur n'aurait pas multiplié les avertissements sur la nécessité de veiller pour n'être pas surpris par l'arrivée imprévue du juge céleste ⁽⁴⁵⁾.

* * *

Je suis sûr, mes Révérends Pères et mes chers Frères, qu'il ne s'est trouvé personne parmi vous pour tenir l'ensemble des opinions que j'ai blâmées dans cette lettre. Quelques-unes avaient commencé de se répandre; d'autres connurent moins de succès. Le plus grand nombre d'entre vous n'ont accueilli ni celles-ci ni celles-là. Vous aurez constaté, car je l'ai laissé voir, que certaines de mes remarques visaient moins des thèses formulées sans ambiguïté, que des positions pouvant être accréditées par des déclarations fâcheusement équivoques. Je ne vous ai pas parlé de tous les points touchés par l'encyclique « *Humani generis* ». Plusieurs se rapportent à des opinions qui n'ont trouvé, à ma connaissance, aucun accueil dans la Compagnie; il y en a d'autres au sujet desquels je n'ai pas vu qu'il y eût lieu d'apporter des explications. Il ne m'appartient pas de commenter officiellement l'encyclique du chef de l'Eglise, mais j'ai le devoir de prendre des mesures efficaces pour qu'elle soit écoutée et suivie dans la Compagnie ⁽⁴⁶⁾. A cet effet, je donne l'ordre aux Nôtres de se conformer, dans leurs paroles et dans leurs écrits, aux jugements sur les questions doctrinales que j'ai formulés dans la présente lettre. Ils ne feront, dans un sens opposé, aucune propagande ni publique ni privée, ni dans la Compagnie ni en dehors d'elle; ils ne soutiendront aucune des opinions désapprouvées et ils ne con-

⁽⁴⁴⁾ *Mt.*, XXV, 41-46.

⁽⁴⁵⁾ Voir *Mt.*, XXIV, 43, 44 et *Lc.*, XII, 39; *Mc.*, XIII, 33-37 et *Lc.*, XII, 35-38; *Mt.*, XXIV, 42; *Lc.*, XXI, 34; *Mt.*, XXV, 1-13; *Lc.*, XXI, 36.

⁽⁴⁶⁾ Voir *A. A. S.*, vol. cit., p. 577.

testeront pas celles qui sont proposées comme devant être tenues. Je sais, mes Révérends Pères et mes bien chers Frères, que mes prédécesseurs n'ont jamais promulgué, en matière doctrinale, des prescriptions aussi étendues. Mais aucun d'entre eux ne s'est trouvé dans une conjoncture où une encyclique du Souverain Pontife ait réprouvé autant d'opinions dangereuses ou erronées, menaçant de devenir contagieuses dans la Compagnie; et la plupart de mes prescriptions ne font qu'expliquer l'enseignement du Saint-Père, en lui-même ou dans ses conséquences prochaines, pour assurer la soumission qui lui est due.

Après les graves mesures que j'ai prises au cours des mois précédents et auxquelles j'ai fait allusion au début de cette lettre, j'aurais éprouvé de la consolation, mes Révérends Pères et mes bien chers Frères, à vous écrire avant tout pour vous réconforter et vous encourager. Je ne l'ai pas pu; j'ai dû en conscience vous envoyer une lettre qui aura ravivé et même élargi des blessures. Cependant j'ose espérer que vous saurez discerner l'intention bienveillante et paternelle qui anime ma sévérité. Je voudrais vous dire, comme saint Paul, à ses chers Corinthiens: « Ce n'est pas pour vous humilier que j'écris ces choses, mais je vous avertis comme mes enfants bien-aimés » ⁽⁴⁷⁾. Encore un coup je comprends combien la crise actuelle est douloureuse pour une partie notable d'entre vous: pour un groupe de maîtres, pour leurs amis, pour un bon nombre de nos jeunes prêtres et de nos scolastiques. Mais je dois vous aider à conjurer, quoi qu'il en coûte, un mal qui vous guette et qui est plus grave que votre souffrance. Ce mal serait l'écart plus ou moins inavoué qui subsisterait entre la pensée d'un groupe des Nôtres et les normes doctrinales de la sainte Eglise. Un tel écart ne manquerait pas de devenir de plus en plus conscient, malgré l'effort que l'on ferait pour ne pas le reconnaître, et il empoisonnerait l'âme. Ce mal là, mes Révérends Pères et mes bien chers Frères, aucun de vous ne peut le laisser s'établir en soi, aucun ne peut le communiquer à d'autres, aucun ne peut l'infliger à la Compagnie. Vous songerez aussi à la réputation de la Compagnie.

Vous opposerez à ce mal la volonté arrêtée d'obéir à l'encyclique sans rien vous permettre qui ressemble à un raidissement, à un refus. Vous vous mettrez délibérément et vous vous maintiendrez dans la disposition suivante: ne pas demeurer attaché à ses opinions d'hier de manière à traiter certains passages de l'encyclique comme des difficultés qu'on cherche à tourner; mais bien plutôt se détacher assez de ses propres opinions pour prendre l'enseignement du Pape comme un point de départ d'après les exigences duquel on

⁽⁴⁷⁾ *I Cor.*, IV, 14.

abandonne ou on garde ses positions antérieures. Une telle attitude demande de l'esprit de foi et de l'*humilité*, mais elle est pleine de vraie grandeur et elle force le respect. Si ceux d'entre vous que l'avertissement du Saint-Père a douloureusement atteints, savent la prendre et la garder, le Seigneur pourra tirer de la crise actuelle de grands biens. Nul doute qu'il ne veuille le faire, mais il a besoin de votre concours; avec l'aide de la grâce, vous le lui accorderez. Vous aurez aussi à coeur de suivre très fidèlement les prescriptions de notre Institut touchant la doctrine dans la Compagnie ⁽⁴⁸⁾. Je ne voudrais pas vous accabler, mais comment ne pas remarquer que si tous nos professeurs et nos écrivains s'en étaient vraiment inspirés, nous ne nous trouverions pas aujourd'hui dans la situation que nous déplorons. Il est vrai que la voie où s'engagent le théologien et le philosophe, lorsqu'ils s'attaquent à des problèmes nouveaux ou difficiles, est semée de périls. Ce n'est pas une raison de se dérober devant une tâche qui s'impose; vous l'avez compris et je ne doute pas que vous ne continuiez à le comprendre. Mais c'est une raison, pour nous, de n'entreprendre cette tâche que les yeux fixés sur les normes où la Compagnie a consigné les fruits de sa longue expérience. Depuis saint Ignace qui demande que, dans nos Facultés, on enseigne « la doctrine la plus sûre, celle qui jouit de la plus grande autorité » ⁽⁴⁹⁾, le gouvernement de la Compagnie a toujours mis l'accent sur la sûreté et la solidité de la doctrine. A cette insistance doit répondre, chez tous les fils de la Compagnie, le souci de faire en sorte que leur pensée, leur prédication, leur enseignement et leurs écrits soient marqués de cette sûreté et de cette solidité comme d'un certain air de famille.

Vous avez le sentiment fondé, mes Révérends Pères et mes bien chers Frères, que le travail intellectuel de vos Provinces est loin de se solder seulement par un déficit et que vous avez su développer, dans vos Facultés philosophiques et théologiques ainsi que dans vos maisons d'écrivains, des valeurs qui comptent. Vous êtes légitimement fiers de vos périodiques et d'un grand nombre d'ouvrages importants, publiés dans votre Assistance. Parmi les valeurs que vous avez su développer à un degré tel que toute la Compagnie vous en sait gré, je mentionnerai moi-même: la volonté efficace de faire du travail d'une haute tenue littéraire et scientifique; la préoccupation de répondre aux besoins de l'heure et à l'appel des âmes d'aujourd'hui; l'élaboration d'une théologie vivante, parce que soucieuse de demeurer en contact étroit avec l'Écriture et avec les

⁽⁴⁸⁾ Voir surtout *Const.*, P. IV, c. V, n. 4, et c. XIV, n. 1; *Coll. Decr.*, d. 98-106; *Acta Rom. S. I.*, vol. XI, p. 36-37.

⁽⁴⁹⁾ *Const.*, P. IV, c. V, n. 4.

écrits des Pères. Vous ne devrez pas renoncer à ces valeurs, mais vous continuerez de les développer en les unissant à une acceptation parfaite de l'encyclique « *Humani generis* ». Vous les développerez aussi avec plus d'humilité et de modestie en songeant moins à repenser, à renouveler et à réformer, qu'à garder, à approfondir et, dans la mesure de vos forces, à corriger et à perfectionner. Sans faire de surenchère intégriste, vous voudrez que vos jugements et vos paroles s'inspirent franchement et filialement du *sentire cum Ecclesia*. Jusque dans votre travail de recherche, vous voudrez demeurer en pleine consonance de pensée avec l'Eglise et vous vous garderez d'un ésotérisme qui vous mettrait hors du grand courant de philosophie et de théologie qu'elle approuve ⁽⁵⁰⁾. Vous entretiendrez en vous, comme une expression très pure de votre esprit ecclésial, un sentiment de grande vénération non seulement pour la personne du Vicaire de Notre-Seigneur Jésus-Christ, mais aussi pour l'enseignement, les ordres et les directives qui émanent directement ou indirectement de lui. L'encyclique insiste à diverses reprises sur la soumission à tous les actes du Saint-Siège ⁽⁵¹⁾. Nous devons nous faire un point d'honneur de ne nous permettre à cet égard aucune tergiversation, aucune attitude moins nette, nous qui appartenons à une milice spirituelle que son fondateur a rattachée par des liens tout spéciaux au Vicaire de Jésus-Christ ⁽⁵²⁾. Mais nous ferons de cette soumission avant tout une question de fidélité au divin Roi, à qui nous nous sommes consacrés pour le « servir, lui seul, et l'Eglise, son épouse, sous le Pontife romain, son Vicaire ici-bas » ⁽⁵³⁾.

Il importe, mes Révérends Pères et mes bien chers Frères, que la crise doctrinale qui a commencé de se développer parmi vous n'ait demain aucune espèce de survivance, mais qu'elle fasse place à un redressement incontestable et unanime. Celui-ci sera une oeuvre commune, les uns y collaborant par leur prière et leur vraie charité, les autres le réalisant à force de prière et de courageuse soumission. Vous n'y êtes pas seuls intéressés, la Compagnie et l'Eglise y sont intéressées également. Elles le sont non seulement parce que vous êtes, pour elles, des membres très chers, mais encore parce que Dieu vous a départi des dons qui assurent à votre pensée un grand rayonnement; elles le sont parce qu'elles attendent beaucoup de vous.

⁽⁵⁰⁾ Voir A. A. S., vol. cit., p. 567; voir aussi la lettre « Tuas libenter » de Pie IX (A. S. S., vol. VIII, 1874, p. 433-442, surtout p. 440-441).

⁽⁵¹⁾ Voir A. A. S., vol. cit., p. 568-571, 575, 576, 578.

⁽⁵²⁾ *Exam. gener.*, c. I, n. 7; *Const.*, P. V, c. III, n. 3.

⁽⁵³⁾ « *Soli Domino ac Ecclesiae Ipsius sponsae, sub Romano Pontifice, Christi in terris Vicario, servire* » (*Form. Inst. a S. P. Iulio III/ approb.*, n. 1).

Quant à moi, mes Révérends Pères et mes bien chers Frères, les sacrifices que je dois vous demander et l'espoir que je mets en votre générosité m'attachent à vous d'une manière spéciale. C'est avec une insistance particulière que je prie pour vous notre divin Sauveur. Qu'Il vous donne des grâces proportionnées à la difficulté de la crise dont il veut que vous sortiez vainqueurs: indissolublement attachés à la parole de son Eglise et de son Vicaire par des liens que l'épreuve vous aura rendus encore plus chers!

Je me recommande à vos saints sacrifices et à vos prières.

Rome, 11 février 1951.

Votre serviteur
en Notre-Seigneur Jésus-Christ,
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

27.

11 februarii 1951

De executione Encyclicae « Humani generis » (versio latina).

AD QUOSDAM PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDI PATRES AC FRATRES IN XTO CARISSIMI,

P. XTI

Encyclica « Humani generis », quam Summus Pontifex proxime elapsa aestate ⁽¹⁾ in publicum dedit, in primis spectat quasdam ideas satis implexas a quibus nonnulli e Nostris non alieni fuerunt et in quibus proponendis quidam partes habuerunt praecipuas. Comparantibus documentum pontificium cum disputationibus philosophicis et theologicis horum ultimorum temporum res minime dubia est. Ceteroqui non me latebat Summi Pontificis intentio interveniendi in his quaestionibus ⁽²⁾. Hanc ipsam ob causam, cum non deceret Eius actionem praevenire, nolui addere explanationem doctrinalem dispositionibus quibus a docendo arcui nonnullos Lectores, strenuo labori addictos et talento non exiguo praeditos. Fieri

⁽¹⁾ A. A. S. XXXXII 561-578.

⁽²⁾ Cfr. *Mem. S. I.* VIII 385.

non potuit quin magno dolori hae fuerint non solum Patribus ita a munere amotis, sed etiam multis aliis qui cum eis vivebant. Hic dolor, Reverendi Patres ac Fratres carissimi, etiam dolor meus fuit. Quomodo pater non particeps esset doloris suorum filiorum? At, postquam multum oravi, postquam rem diu consideravi et aliorum consilium audiavi, me obligatum esse sensi has dispositiones aliasque similes, tum ante tum post illas, adhibere. Secus defuissem officio quod mihi incumbit prospiciendi securitati doctrinae in Societate. Equidem conscius sum sumpta consilia fuisse gravissima; at Encyclica « de nonnullis falsis opinionibus, quae catholicae doctrinae fundamenta subruere minantur » ⁽³⁾ est gravissimum monitum et etiam indicium gravissimorum adiunctorum. Hoc monitum Vicarii Domini Nostri Iesu Christi spiritu fidei accipere debemus.

De eius acceptatione vobiscum agere in animo est. Encyclica enim imponit normas quae spectant mentem nostram, doctrinam nostram, scripta nostra; hae autem normae futurae sunt remedia pro his qui plus minusve infecti sunt opinionibus periculosis aut erroneis. At remedium nondum est morbi sanatio. Ideae de quibus hic agitur rectae fieri non possunt absque conatu humillimo quodam et filiali eorum qui eis adhaeserunt. Ex historia Ecclesiae notum est quam difficilis sit talis conatus. Non semel doctrina Magisterii non potuit nisi lente et aegre corrigere intentas deviationes doctrinales. Hic non loquor de iis qui saepe noluerunt oboedire; de iis non loquor quia compertum habeo inter vos neminem esse, qui cogitet Summo Pontifici denegare assensum. Quod solum nos decet est submitio perfecta; sed inter deliberate denegatam submissionem et oboedientiam perfectam sunt positiones quaedam intermediae, quas eo facilius tenere temptamur quod earum non bene conscii sumus. Meum esse duco, Reverendi Patres et Fratres carissimi, hanc obscuritatem dissipare ac vos contra hanc tentationem praemunire.

Durum enim est alicui agnoscere suum errorem, quando eum nondum clare perspexit et quando, mediis in ardentibus controversiis, persuasum habebat suam positionem fuisse firmam debilemque eam adversariorum. Adde quod acceptae opiniones nexum habent cum modo consueto quodam aggrediendi tractandique problemata. Denique in talibus adiunctis saepe sunt amici qui, ob defectum penetrationis firmitatisve, insistunt in his quae interventum auctoritatis sub aspectu minus favorabili repraesentant, et vix respiciunt ea quae in quaestione ipsa essentialia sunt.

Quid inde? Accidit ut inconscio quodam modo conciliare velimus quae conciliari nequeunt: ex una parte submissionem requi-

(3) A. A. S. vol. cit. p. 560.

sitam, ex altera autem ideas quae nobis carae sunt. Inde adducimur ad vim textuum Magisterii minuendam, sive utendo distinctionibus arbitrariis, sive eorum extensionem restringendo, sive iudicando eos condemnare opiniones magis extremas quam eae quae reapse intentae sunt; ideoque existimando has esse licitas. Omnes norunt verum textuum sensum saepe apparere unice quaerentibus ipsum, quicumque ille est, dum non perspicitur ab eis qui inconscii inquirunt ea quae opinioni suae conformia sunt. Encyclica « *Humani generis* » interpretanda est secundum tutas regulas criticae exegeticae, quas in talibus documentis scrutandis insigniores theologi usurpant. Nihilominus non satis est applicare regulas technicas. Oportet insuper interrogare textum animo quasi indifferenti paratoque omnia accipere. Animadvertendum est quoque non solum nefas esse adhaerere opinionibus quae directe adversantur Encyclicae; sed iis etiam opinionibus quae ipsi indirecte contrariae sunt, iis nempe quae contradicunt eius apertis conclusionibus.

Has distinctiones urgeo quia natura humana prompta est ad sibi fucum faciendum; facile credit se plene oboedire, cum interea deverticula quaerit. Alia ratio est — a me enim exspectatis ut vobiscum aperte loquar —, quia ex pluribus factis didici non inopportunum esse insistere; aliqui inter vos opus habent ut a Superiore et a patre suo doceantur. Eos multum praeoccupare videtur propria defensio; sed quando Summus Pontifex loquitur, alia praeoccupatio praevaleat oportet. Nonne eos fugit modum esse defendendi se quo denegatio opponeretur Summo Pontifici? Bis saltem apertis verbis dicit nonnullos esse inter « catholicos doctores » qui his erroribus se subducere non potuerunt ⁽⁴⁾. Contendemusne nihilominus Encyclicam eas tantum extremas positiones spectare, quo ducerent opiniones quorundam theologorum, nisi quantum oportet coarctarentur, vel eas solum spectare deformationes quibus incaute quidam discipuli magistrorum suorum ideas deturparunt? Non possumus admittere, Reverendi Patres ac Fratres carissimi, modum recipiendi Encyclicam, qui quantumcumque in mentem revocaret tristem illam querelam de iure et facto.

* * *

Dolore non caret ultiores explicationes afferre; id tamen facere cogor vestrae utilitatis et eorum maxime utilitatis causa, quibus forte maiori erunt moerori.

Encyclica opponitur relativismo theologico; non solum, licet contrarium dicere visi sint quidam, relativismo illi extremo qui non

(4) A. A. S. vol. cit. p. 564; 577.

multum differret a relativismo protestantium liberalium et quem indirecte, toto tenore suo reicit, sed etiam relativismo mitigationiori quem conceptis verbis intendit et quem ita describit: « Fidei mysteria numquam notionibus adaequate veris significari posse contendunt, sed tantum notionibus “approximativis”, ut aiunt, ac semper mutabilibus, quibus veritas aliquatenus quidem indicetur, sed necessario quoque deformetur. Quapropter non absurdum esse putant, sed necesse omnino esse ut theologia pro variis philosophiis, quibus decursu temporum tamquam suis utitur instrumentis, novas antiquis substituat notiones, ita ut diversis quidem modis, ac vel etiam aliqua ratione oppositis, idem tamen, ut aiunt, valentibus, easdem divinas veritates humanitus reddat » ⁽⁵⁾. Si cum fidelitate hanc mentem Summi Pontificis interpretari volumus, non possumus admittere id quod est absolutum vel immutabile, in doctrina theologiae, esse aliquid absolutum quoad id quod affirmatio intendit solum, non autem quoad id quod repraesentatur, aut ea quae in theologia variationi non subiacent — mysteria nempe revelata et veritates connexas rationis humanae — non posse distincte concipi notionibus aequae invariabilibus; sed necessario exprimi notionibus contingentibus quae, cum mutantur, easdem continent affirmationes aeternas; vel denique veritatem immutabilem non servari, cum humana mens evolvitur, nisi simultanea et proportionata evolutione omnium notionum quibus exprimitur. Nec magis licebit, postquam in revelatione distincta est ex una parte plenitudo dogmatis, nempe realitas Christi modo concreto et viventi percepta, et ex altera parte conceptus quibus hunc thesaurum a nobis possessum per partes exprimimus, ita loqui quasi conceptus nostri perpetuae revisioni essent obnoxii, ut adaptarentur verae normae mysteriorum, vel quasi partem veritatis divinae ea solum condicione redderent, quod referrentur ad plenitudinem illam dogmatis quae secundum modum superiores cognitionis attingeretur.

Pari modo ne discedamus a doctrina supremi capituli Ecclesiae de valore rationis in campo philosophico, ne loquamur quasi idea doctrinae philosophicae, quae sibi adiungere valeret veritates perennes ceterarum omnium philosophiarum, esset in se contradictoria et quasi veritas philosophica quam maxime completa necessario quaerenda foret in serie quadam doctrinarum, quae se complerent et in unum vergerent non obstantibus earum differentiis, imo systematicis oppositionibus. Alio modo loquitur Encyclica. Vult ut conservetur possibilitas « methaphysicae absolute verae » et vituperat opinionem eorum qui « asseverant res, praesertim transcen-

(5) A. A. S. vol. cit. p. 566.

dentes, non aptius exprimi posse, quam disparatis doctrinis, quae sese mutuo compleant, quamvis sibi invicem quodammodo opponantur » ⁽⁶⁾.

Encyclica sermonem facit de duabus probationibus: prima qua probatur Deum esse, altera qua probatur factam esse revelationem. Quod ad primam pertinet, inter alia requirit ut admittamus « humanam rationem, absque divinae "revelationis" divinaeque gratiae auxilio, argumentis ex creatis rebus deductis demonstrare posse Deum personalem existere » ⁽⁷⁾. Ne huic doctrinae contrarii simus neve eius sensum modo abusivo minuamus, admittemus existentiam veri Dei posse esse conclusionem logicam ratiocinii certi; negabimus ergo hac in re veram probationem ad hoc reducendam esse ut ostendatur necessitas pro homine agnoscendi Deum per liberam fidem, nisi satisfacere nolit essentiali exigentiae voluntatis ⁽⁸⁾. Admittemus etiam omnem probationem existentiae Dei non esse necessario, sensu Sancti Anselmi, intellegentiam fidei, conatum scilicet quo ope ratiocinii comprobamus praeviam fidei affirmationem. Neque tenebimus omnem probationem existentiae Dei reapse crisi subiacere, quia apparatus dialecticus quo eam apprehendimus, non solum saepe obsoletus est, sed certe semper inadaequatus est motui mentis, quem reddere conatur et qui ipse foret vera probatio. Denique cavebimus alio modo enervare probationem naturalem existentiae Dei, denegando conceptibus nostris vim Deum significandi modo simpliciter vero; nec dicetur ergo ob deficientiam nostrorum conceptuum, affirmationem Dei non posse ullam iustificare formam sub qua exprimatur, adeo ut mens non posset vitare atheismum quin obviam haberet idololatriam, donec donum supernaturale vitae caritatis suppeditet affirmationi Dei representationem spiritualem convenientem.

Quod alteram probationem spectat qua probatur factam esse revelationem, Encyclica animadvertit per signa externa divinitus disposita « vel solo naturali rationis » lumine divinam christianae religionis originem certo probari posse ⁽⁹⁾. Cum conferuntur haec

⁽⁶⁾ A. A. S. vol. cit. p. 573.

⁽⁷⁾ A. A. S. vol. cit. p. 570.

⁽⁸⁾ Cfr. alium locum Encyclicae: « Quarum [theodicaeae et ethicae] quidem munus esse censent non aliquid certi de Deo aliove ente transcendenti demonstrare, sed ostendere potius ea quae fides doceat de Deo personali ac de eius praeceptis, cum vitae necessitatibus perfecte cohaerere, ideoque omnibus amplectenda esse ut desperatio arceatur atque aeterna attingatur salus » (A. A. S. vol. cit. p. 575).

⁽⁹⁾ A. A. S. vol. cit. p. 562. Pius X iam dicebat in Encyclica *Communium rerum*: « Egregius Doctor [sanctus Anselmus] suos cuique fines

verba cum opinionibus hodiernis theologorum apparet Summum Pontificem sua auctoritate confirmare thesim classicam, quam plerique theologi tenent et quam adversus novas quasdam sententias tuentur. Ipse non vetat admittere reapse gratiam semper illuminare rationem ubi tendit ad cognitionem facti revelationis. Si lumen naturale rationis habet, absolute loquendo, potestatem discernendi signa revelationis, restat tamen legitimum admittere exercitium huius potentiae plus minus impediri posse accumulatis difficultatibus. Admittendum est certitudinem de qua loquitur Encyclica esse certitudinem proprie dictam; haec autem non necessario postulat motivum excludens quodcumque dubium; satis est ut excludatur possibilitas dubii prudentis. Post Encyclicam non iam tenetur solam vocationem interiorum Dei permittere ut cum certitudine discernamus significationem factorum divinorum, quae revelationis divinam originem probant; nec satis iam erit ut affirmemus revelationem se praebere rationi tamquam aenigma solvendum a quo sese expedire non valeat; tenebimus autem rationem humanam, etiam sine auxilio luminis gratiae, habere potestatem absolute requisitam ad probandum cum certitudine factum revelationis. Decessor meus, P. Ledóchowski, triginta annis abhinc, prohibitionem quae etiam nunc valet vetuit quominus Nostri sustinerent doctrinam de fide quae, inter alia, continet thesim ab Encyclica reprobata⁽¹⁰⁾. Quidam opinati sunt hanc thesim a P. Ledóchowski non fuisse prohibitam nisi quatenus pertinebat ad contextum doctrinae incriminatae. Quidquid sit de valore huius opinionis, textus Encyclicae non permittit talem interpretationem. Deinceps Nostri thesim hanc tenere non poterunt, quicumque sit contextus in quo appareat.

Alibi Encyclica modo generali vituperat eos qui « rationali indoli "credibilitatis" fidei christianae iniuriam inferunt »⁽¹¹⁾. Quod fit tenendo thesim ab Encyclica iam reiectam absolutae necessitatis

constituit, utrique disciplinae [philosophiae scilicet et theologiae], ac satis monet, quodnam sit munus et officium rationis naturalis in rebus quae doctrinam divinitus revelatam attingunt: *Fides ... nostra, inquit, contra impios defendenda est.* — At quomodo et quousque? Verba quae sequuntur aperte declarant: *illis ... rationabiliter ostendendum est quam irrationabiliter nos contemnant.* Philosophiae igitur munus est praecipuum, in perspicuo ponere fidei nostrae rationabile obsequium, et, quod inde consequitur, officium adiungendae fidei auctoritati divinae altissima mysteria proponenti, quae plurimis testata veritatis indiciis, *credibilia facta sunt nimis* » (A. A. S. I 380; 381).

⁽¹⁰⁾ Cfr. A. R. III 229-233.

⁽¹¹⁾ A. A. S. XXXXII 571.

illuminationis supernaturalis ad probandum factum revelationis; sed idem fieri potest diversis aliis modis, negando v. g. valorem quorundam argumentorum apologeticorum maximi momenti. Nescio num Summus Pontifex hanc negationem prae oculis habuerit; meum autem est vobis notum facere hoc periculum, quod omnes avertere debetis. Nec iustum nec legitimum est asserere solidam demonstrationem apologeticam resurrectionis Iesu Christi fieri non posse nitendo documentis historicis, quae narrant antiquissimam praedicationem apostolicam, apparitiones et sepulchrum vacuum ⁽¹²⁾. Nec magis sustinere licet demonstrari non posse, nitendo libris Novi Testamenti tamquam meris fontibus historicis consideratis, Iesum se praebuisse tamquam Messiam et Filium Dei sensu proprio, neque eum hoc testimonium de se confirmasse miraculis et resurrectione sua. Menti catholicae conforme non est dicere historicum, postquam ostendit Iesum in vita humana exemplum dedisse oboedientiae omnimodae Deo, amplius progredi non posse; et quod spectat ad ulteriorem quaestionem solvendam de natura huius hominis, locum cedere debere credenti vel incredulo. Modo valde diverso loquitur Encyclica « Providentissimus »: « Quoniam verò divinum et infallibile magisterium Ecclesiae, in auctoritate etiam Sacrae Scripturae consistit, huius propterea fides saltem humana asserenda in primis vindicandaque est: quibus ex libris, tamquam ex antiquitatis probatissimis testibus, Christi Domini divinitas et legatio, Ecclesiae hierarchicae institutio, primatus Petro et successoribus eius collatus, in tuto apertoque collocentur » ⁽¹³⁾.

* * *

In Encyclica sermo fit de libertate creationis. « Contenditur, ait Summus Pontifex, creationem mundi necessariam esse, cum ex necessaria liberalitate divini amoris procedat » ⁽¹⁴⁾; et animadvertit hanc opinionem adversari declarationibus Concilii Vaticani. In primis agitur de creatione in genere; forma particularis creationis non adeo aspicitur. Summus Pontifex commemorat creationem, quae certe procedit ex amore Dei summe liberali, etiam procedere ex libera electione huius amoris; negare enim Deum libere elegerisse

(12) Cfr. quod ad hoc punctum 36^{am} propositionem damnatam decreto *Lamentabili*: « Resurrectio Salvatoris non est proprie factum ordinis historici, sed factum ordinis mere supernaturalis, nec demonstratum nec demonstrabile, quod conscientia christiana sensim ex aliis derivavit » (A. A. S. XL 1907 p. 474).

(13) A. A. S. XXVI 1893-1894 p. 284.

(14) A. A. S. XXXII 570.

creare, idem est ac affirmare Deum necessario creasse. Si negatur creationem libere electam esse, frustra sermo fiet de libertate transcendenti qua Deus creavit; restat enim, quocumque modo concipitur haec libertas, Deum non potuisse non creare. Post hoc loqui posset quis de contingentia creaturae ad significandum nullum ens, praeter Deum, in se habere rationem sufficientem existendi, sed certe non ad significandum fieri potuisse ut nihil crearetur; volens nolens is admittet necessitatem creationis, quae ab Encyclica reicitur. Peiores etiam essent sermones qui non solum includerent necessitatem creationis, sed in discrimen adducerent si minus personalitatem Dei, saltem eius absolutam transcendentiam. Haec animadverto, Reverendi Patres ac carissimi Fratres, quia, pro dolor!, quaedam scripta sparsa fuerunt quae agunt verbis omnino aequivocis de relationibus inter Deum et hominem. Imago Dei, quam suapte natura in mentem evocant, multum deformat vultum Dei quem fide novimus. In his autem amplius nolo insistere, quia persuasum habeo has elucubrationes inter vos vix ullum auditum habuisse.

Summus Pontifex agit etiam de creatione immediata animae humanae. Per transennam de hac veritate tractat, sed verbis clarissimis: « Animas enim, ait, a Deo immediate creari catholica fides nos retinere iubet » ⁽¹⁵⁾. Notum est quid sit creatio immediata animae a Deo. Anima a Deo causatur ita ut in se non sit terminus in quem convertatur ullum antecedens (*non ex aliquo*). Huic veritati adversatur modus loquendi quo affirmatur substratum universi esse « spiritum-materiam » et universum non continere nisi materiam quae fit spiritus; vel cum explicatur unitatem mundi esse ascensionem ad statum semper magis spiritualem conscientiae cuiusdam primo dispersae et quasi materialis; vel cum existimatur hominem esse statum altissimum nobis cognitum spiritus crescentis in terra. Patet has assertiones non magis recipi posse ideo quod addatur apparitionem personae humanae indicare punctum criticum et mutationem status. Etiam si additur hanc apparitionem indicare novum solum superatum esse, non ideo habemus doctrinam immediatae creationis animae. Mutatio enim subita vel etiam specifica, quae in crescendo supervenit, non satis est ad definiendam creationem immediatam.

Encyclica animadvertit quosdam veram gratuitatem ordinis supernaturalis corrumpere « cum autument Deum entia intellectu praedita condere non posse, quin eadem ad beatificam visionem

(15) A. A. S. vol. cit. p. 575. Cfr. etiam locum Encyclicae in quo agitur de distinctione essentiali inter materiam et spiritum (A. A. S. vol. cit. p. 570).

ordinet et vocet » ⁽¹⁶⁾. Quid significat haec affirmatio? Dicendum est, secundum regulam interpretationis communem, Summum Pontificem exigere ut admittatur propositio contradictoria propositioni vituperatae. Oportet igitur admittamus Deum potuisse creare entia spiritualia, quin ad visionem beatificam ea destinet. Et Summus Pontifex rationem dat cur haec possibilitas retinenda sit; eam enim negando, vera gratuitas ordinis supernaturalis in discrimen adducitur. Aliis verbis: notio traditionalis indolis prorsus gratuitae ordinis supernaturalis secum fert Deum entia spiritualia, quae de facto invitat ad visionem beatificam, creare potuisse quin ea ad eam destinaret. Deinceps ergo non dicemus thesim secundum quam creatura spiritualis potuisset non destinari ad beatitudinem supernaturalem esse interpretationem dogmatis ope philosophiae cuiusdam deficientis; aut hanc thesim excogitatum ad salvandam gratuitatem ordinis supernaturalis non valere ad eam comprobendam; aut eam significatione carere ubi intellectum est menti transeundum esse a rebus existentibus ad res possibles et non e contrario; aut etiam destinationem supernaturalem simul esse homini essentialem et gratuitam. Nec magis tenebimus duos modos adhiberi posse ad explicandam gratuitatem visionis beatificae: unum qui involveret recursum ad possibilitatem ordinis in quo ens ratione praeditum non esset destinatum ad hanc visionem; alterum qui huiusmodi recursum simul impediret superfluumque redderet. Denique plane admitteremus Deum potuisse creare hominem quin eum destinaret ad beatitudinem supernaturalem, nec dicemus hanc affirmationem esse legitimam tantum ut modum anthropomorphicum exprimendi summam gratuitatem doni quod Deus non poterat non offerre homini, ubi primum eum creavit.

Summus Pontifex lamentatur quod « peccati originalis notio definitionibus tridentinis posthabitis pervertitur » ⁽¹⁷⁾. Haec verba sufficere debent, quemadmodum antea doctrina Concilii Tridentini debuisset sufficere, ut non imaginemur peccatum originale quod non oriretur ex culpa antea admissa, sed esset nativa contrarietas caritati, malum necessarium creaturae humanae, materia involutae et destinatae ad divinae vitae participationem. Docet enim expressis verbis Concilium Tridentinum peccatum originale ortum esse ex praevaricatione Adae ⁽¹⁸⁾. Quomodo non imputandum esset Deo peccatum quod, praeter quamcumque admissam culpam, esset condicio nativa humanae creaturae? Nec sufficienter haec opinio corrigitur dicendo eam non esse nisi explicatione minus plenam,

⁽¹⁶⁾ A. A. S. vol. cit. p. 570.

⁽¹⁷⁾ *Ibid.*

⁽¹⁸⁾ Cfr. *Conc. Trid.*, sess. 5, can. 2.

eam indicare statum inchoativum culpae originalis quae non perficitur nisi ope alicuius peccati realiter commissi. Haec correctio omnino insufficiens est varias ob causas; in specie quia Tridentinum docet Adamum ante lapsum constitutum fuisse a Deo in sanctitate et iustitia ⁽¹⁹⁾, et concupiscentiam quae ducit ad peccatum, ortum habuisse ex ipso ⁽²⁰⁾.

Dogma peccati originalis arte cohaeret cum quaestione originis sive monogenicae sive polygenicae hominis, de qua quaestione Encyclica habet declarationem non parvi momenti. Nomine monogenismi theologi designant propagationem totius generis humani ex unico stipite; nomine autem polygenismi propagationem eius ex pluribus stipitibus. Summus Pontifex non concedit polygenismum (intellectum utique sensu modo indicato) materiam esse posse de qua libere disceptetur, sicut, iustis limitibus, theoria evolutionis extentae ad corpus humanum. His verbis mentem suam commentatur: « Non enim christifideles eam sententiam amplecti possunt, quam qui retinent asseverant vel post Adam hisce in terris veros homines, exstitisse, qui non ab eodem prouti omnium protoparente, naturali generatione originem duxerint, vel Adam significare multitudinem quamdam protoparentum » ⁽²¹⁾. Videmus Summum Pontificem noluisse iudicium ferre de vetere hypothese « praeadamitarum », dummodo his significetur familia humana exstincta antequam nostra familia humana apparuerit; sed, his sepositis, vetat admittere polygenismum; cuius prohibitionis hanc dat rationem: « cum nequaquam appareat quomodo huiusmodi sententia componi queat cum iis quae fontes revelatae veritatis et acta Magisterii Ecclesiae proponunt de peccato originali, quod procedit ex peccato vere commissio ab uno Adamo, quodque generatione in omnes transfusum, inest unicuique proprium » ⁽²²⁾. Aliis verbis nulla est suspicio polygenismum aliquo modo cohaerere posse cum fide nostra. Vir catholicus ergo non poterit in dubium revocare veritatem monogenismi. Omnes admitteremus mysterium peccati originalis secum trahere existentiam primi Adami, capitis individui generis humani, ut est alter Adamus; sed qui posteros suos in ruinam traxit, quae alter Adamus eos liberavit.

Loquendo de peccato originali Summus Pontifex animadvertit perverti una simul notionem « peccati in universum, prout est Dei

⁽¹⁹⁾ « Sanctitatem et iustitiam in qua constitutus fuerat » *Conc. Trid.*, sess. 5, can. 5.

⁽²⁰⁾ Cfr. *Conc. Trid.*, sess. 5, can. 5.

⁽²¹⁾ A. A. S. vol. cit. p. 570.

⁽²²⁾ A. A. S. vol. cit. p. 576.

offensa, itemque satisfactionis a Christo pro nobis exhibitae » ⁽²³⁾. Secundum publicationem satis recentem, quamvis peccatum appellari queat offensa erga Deum ob peccatorem, qui omnia quae potest facit ut Deum offendant, nihilominus peccatum non ita offenderet Deum ut iustitiae divinae deberetur reparatio a peccatore. Deus itaque ad reae humanitati culpam condonandam non potuisset exigere ut Christus, divinae maiestati per peccatum offensae, iustam offerret reparationem. Reparatio oblata a divino Salvatore non iam esset obsequium quo placatur iustitia divina pro peccatis nostris. Talem errorem praecavet Encyclica monendo ne deformemus notionem traditionalem peccati vel satisfactionis a Christo oblatae. Oportet ut admittamus, vestigiis Traditionis inhaerentes, peccatum ita offendere Deum ut erga Eum contrahamus debitum reparationis, et divinum Salvatorem nobis Deum propitium reddidisse reparando offensam nostram obsequio oboedientiae usque ad mortem.

* * *

Necesse est etiam, Reverendi Patres ac Fratres carissimi, ut vobiscum sermonem conferam de mysteriis praesentiae realis et transubstantiationis. Encyclica refert non deesse « qui contendunt transubstantiationis doctrinam, utpote antiquata notione philosophica substantiae innixam, ita emendandam esse ut realis Christi praesentia in SS. Eucharistia ad quemdam symbolismum reducatur, quatenus consecratae species, nonnisi signa efficacia sint spiritualis praesentiae Christi eiusque intimae coniunctionis cum fidelibus membris in Corpore Mystico » ⁽²⁴⁾. In foliis quibusdam, quae tamquam tentamen praematurum adspicere placet, sed quae nec scribenda nec umquam propaganda fuissent, reperiuntur hae considerationes. Primum quoad praesentiam eucharisticam. Est praesentia realis, aiunt, quia consecratio eucharistica est oblatio sacrificii crucis, exactius quia est eius oblatio efficax qua divina victima fit spiritus vivificans humanitatis redemptae. Praesentia eucharistica, ut ulterius dicitur, non concipienda est cum relatione directa vel indirecta ad locum; Eucharistia nobis quaedam meliora dat: eius ope Christus spiritualiter praesens est hominibus; per illam, ubicumque sumus, Christo proximi sumus, eum invocare possumus et adiutorio eius confidere. Additur nos non posse sequenti dilemmate ligari: aut Christus praesens est in loco, quamvis non localiter; aut non est praesens nisi metaphorice vel quatenus hostia in me-

⁽²³⁾ A. A. S. vol. cit. p. 570.

⁽²⁴⁾ A. A. S. vol. cit. p. 570-571.

moriā revocat universalem praesentiam eius inter homines. Nam, uti declaratur, tertius terminus datur: hostia consecrata, quae non est separanda a ritu quo consecratur, non solum in memoriā revocat praesentiam realem inter homines, sed est eius signum efficax.

Dein quoad conversionem eucharisticā. Vox transubstantiationis id incommodum habere dicitur quod cohaeret cum conceptione Scholasticorum quae admitti nequit. Pro ipsis enim — sic rem explicant ista folia — cum realitas rei sit substantia quae sub accidentibus velut fundamentum substernitur, res nequit realiter mutari, nisi mutetur substantia; inde ortus est conceptus transubstantiationis. Hodie autem didicimus distinguere varios gradus reflexionis ita ut sciamus unamquamque rem habere sensum et quodam modo *esse* scientificum ac sensum et *esse* religiosum. Hoc ultimo res definitur secundum veram suam realitatem. Ubi ergo, aiunt, per ritum consecrationis panis et vinum facta sunt symbolum efficax sacrificii Christi eiusque praesentiae spiritualis inter homines, eorum *esse* religiosum prorsus mutatum est. Vi creatrici subierunt profundissimam transformationem, cum mutata sint quoad illam eorum rationem quae veram eorum realitatem constituit. Id nomine transubstantiationis designare possumus.

Patet talem opinionem prohiberi ab Encyclica. Quomodo non statim apparuit eam cum fide catholica stare non posse?

Non sine magno dolore comperi, Reverendi Patres ac Fratres carissimi, quosdam inter nos, nedum firmiter huic theoriae obstant, ex illa hausisse. Equidem scio eos huic sententiae attulisse modificationes quasdam et correctiones; nihilominus tenuerunt transubstantiationem definiendam esse vel definiri posse tamquam mutationem sensus munerisque panis et vini (cui nomen dederunt « transfinalisationis »). Id faciendo immerito existimassent se antiquam traditionem augustinianam renovare, non obstantibus his quae dicta sunt de theologis mediae aetatis, qui certo tempore locuti essent de « carne spirituali » ad designandam Eucharistiam sensu undequaque obiectivo qui fere contrarius esset ideis sancti Augustini; non obstantibus his quae etiam dicta sunt de nova periodo historica orta a controversia circa ideas Berengarii, postquam in theologia eucharistica, amisso iam sensu symbolismi ontologici, dialecticae de signo et de re, responsum attulisset dialectica de substantia et accidente ac de quantitate vicem gerente substantiae; non obstantibus demum iis quae addita sunt de realismo sacramentario, qui ab hoc tempore accessorio modo tantum symbolismus fuit, cum fides praesentiae realis pro nova saeculorum serie protegeretur theologia sacramentaria quae indolem compositionemque omnino diversam prae se ferret. Non

debemus substituere novam repraesentationem mysterii eucharistici illi quae a Concilio Tridentino sancita est. Admittere debemus manifestationes sensibiles panis et vini prodere substantiam (vel agglomeratum substantiale), seu subiectum existens cui attribuuntur: et hanc substantiam per transformationem sui totalem fieri ipsum corpus et sanguinem Christi. Admittere etiam debemus per transformationem substantiae panis et vini in substantiam corporis et sanguinis Iesu Christi, humanitatem ipsam Iesu Christi contineri sub speciebus sacramentalibus, eamque in propria sua realitate praesentem fieri in altari, in loco qui his speciebus occupatur. Per multa saecula sane mysterium eucharisticum non explicatum est sub formula tam explicita, sed ut in Encyclica commemoratur, sana methodus theologica vetat opponere expressionibus explicitis recentioris Traditionis, expressiones magis vagas Traditionis antiquioris vel Scripturae ⁽²⁵⁾. Id esset aspernari partes Ecclesiae et suae Traditionis, cuius est interpretari et evolvere divitias verbi revelati.

Summus Pontifex non solum loquitur de corpore Iesu quod praesens est in Eucharistia, etiam mentionem facit de corpore mystico Domini. In memoriam revocat ea quae docuit in encyclica « Mystici Corporis Christi », siquidem non omnes ea bene intellexerunt, de identitate Ecclesiae Catholicae Romanae et corporis mystici ⁽²⁶⁾: « Quidam censent, ait, se non devinciri doctrina paucis ante annis in Encyclicis Nostris Litteris exposita, ac fontibus "revelationis" innixa, quae quidem docet corpus Christi mysticum et Ecclesiam Catholicam Romanam unum idemque esse » ⁽²⁷⁾. Si qui statim non intellexerunt doctrinam pontificiam, saltem hoc iteratum monitum capere debent. Deinceps ergo ne iam in dubium vocetur Ecclesiam visibilem coëxtendi cum corpore mystico Christi his in terris, neve dicant eam ab eo distingui licet inadaequate. Ne pergant dicere corpus mysticum esse realitatem invisibilem gratiae, cuius Ecclesia sit signum efficax; ideoque inter Ecclesiam visibilem et corpus mysticum esse distinctionem et continuitatem tamquam inter signum et significatum. Vicarius enim Christi non loquitur de hac distinctione nec de hac continuitate sed de identitate reali: Ecclesia est una, visibilis sub uno aspectu et invisibilis sub altero, et non est realiter distincta a corpore mystico Iesu Christi.

(25) Cfr. A. A. S. vol. cit. p. 569.

(26) Cfr. A. A. S. XXXV 193 sq.

(27) A. A. S. XXXII 571.

* * *

Pars non exigua Encyclicae ⁽²⁸⁾ agit de *philosophia nostris scholis tradita*, seu de philosophia scholastica. Summus Pontifex non solum urget, quidquid hac de re visi sint dicere quidam, valorem realismi moderati, secundum quem leges mentis vel prima principia sunt etiam leges entis, et secundum quem cognitio mundi et quarumdam veritatum absolutarum possibilis est per signa conceptualia. Hic enim realismus moderatus communis est cum multis philosophiis, quarum quaedam prorsus opponuntur nostrae « philosophiae perenni ». Oportebat igitur ut Sactissimus Dominus etiam alias res urgeret. Animadvertit philosophiam scholasticam multa continere quae saltem indirecte attingunt res fidei et morum, et quae in dubium vocare non licet; inter haec enumerat primo loco principia huius philosophiae eiusque praecipua asserta. Sine dubio approbat ut philosophia scholastica perficiatur et locupletetur; animadvertit quoque utile esse ut comparetur cum aliis magnae notae doctrinis ⁽²⁹⁾; at non vult ut subvertatur, ut falsis principiis contaminetur, ut existimetur monumentum quidem eximium sed obsoletum. In memoriam revocat valorem specialem nostrae philosophiae christianae non solum deberi sapientiae humanae sed etiam revelationi, quae nostris magnis doctoribus norma directrix fuit in suis investigationibus, rogatque ut conemur adiuuvare progressum philosophiae, non quidem semper opponendo novas theses thesibus rite stabilitis, sed potius addendo aliquid veri veritati iam acquisitae, remotis simul erroribus, qui forte in doctrinis antiquis reperiuntur. Denique, quoad philosophiam Sancti Thomae ⁽³⁰⁾, in memoriam revocat praescripta Iuris Canonici, quibus exigitur ut futuri sacerdotes philosophicis doctrinis instruantur « ad Angelici Doctoris rationem, doctrinam et principia » ⁽³¹⁾. Laudat valorem paedagogicum et simul vere scientificum doctrinae Sancti Thomae, eius concentum cum veritate revelata, modum efficacem quo stabilit fundamenta rationalia fidei, et eius aptitudinem ad inquisitionis philosophicae sanam progressionem fovendam.

Summus Pontifex dein defendit philosophiam scholasticam contra eius detractores. Removet accusationes quae opponuntur eius formae quam antiquatam esse declarant et eius methodo, quam nonnulli rationalisticam esse renuntiant. Laudat eius lucidam

⁽²⁸⁾ Cfr. A. A. S. vol. cit. p. 571-574.

⁽²⁹⁾ Cfr. A. A. S. vol. cit. p. 563-564.

⁽³⁰⁾ Cfr. A. A. S. vol. cit. p. 573.

⁽³¹⁾ C. I. C. can. 1366, 2.

quaestionum descriptionem ac solutionem, eius accuratam notionum determinationem eiusque claras distinctiones. Eam approbat quod tenet metaphysicam absolute veram existere posse; nec admittit eam nonnisi philosophiam immutabilium essentialium esse, quae non capax sit, ut hodie necesse est, ad existentiam singulorum spectare et ad vitam semper fluentem. Neque magis admittit eam profiteri intellectualismum unilateralem et laudat eius modum concipiendi partes voluntatis in veritate investiganda. Repellit sententiam quae tenet quamlibet philosophiam vel opinionem, quibusdam additis, si opus fuerit, correctionibus vel complementis, cum dogmate catholico componi posse ut philosophia scholastica. In specie id falsum esse declarat de quibusdam doctrinis modernis quae enumerantur. In hac enumeratione adnoto idealismum (animadvertendo philosophiam hegelianam profecto esse idealisticam) et existentialismum non solum atheismum profitentem sed etiam religiosum, si adversatur valori ratiocinii metaphysici.

Si quidam ex Nostris in rebus philosophicis animum sibi comparassent alienum a methodo et a magnis thesibus meliorum doctorum scholasticorum et in specie sancti Thomae Aquinatis; si iam non perspicerent quomodo cum fructu indagarent problemata philosophica hodierna initium sumentes ab antiqua doctrina scholastica et in vera continuatione cum ea, ii certe iam non possent sine gravi infidelitate erga Summum Pontificem velle munere fungi lectoris philosophiae, praesertim apud futuros sacerdotes ⁽³²⁾. Nec eorum Superiores possint, sine culpa, ipsis concedere munus quod explere nequirent, ut oportet. Intelligo quemdam, non obstante sincera voluntate oboediendi, non posse repente mentis habitum mutare; sed minime approbare possim eum philosophiam docere velle quin valeat conformare animum normis datis a Summo Pontifice.

In Encyclica normas quae spectant « philosophiam perennem » antecedunt illae quae ad theologiam scholasticam pertinent ⁽³³⁾. De qua agendo Summus Pontifex summam imprudentiam esse dicit reicere, neglegere aut non aestimare « tot ac tanta, quae pluries saeculari labore a viris non communis ingenii ac sanctitatis, invigilante sacro Magisterio, nec sine Sancti Spiritus lumine et ductu, ad accuratius in dies fidei veritates exprimendas, mente concepta, expressa ac perpolita sunt » ⁽³⁴⁾. Addit etiam: « Despectus aulem vocabulorum ac notionum quibus theologi scholastici uti solent, sponte ducit ad enervandam theologiam, ut aiunt speculativam,

(32) Cfr. A. A. S. vol. cit. p. 578.

(33) Cfr. A. A. S. vol. cit. p. 566; 567.

(34) A. A. S. vol. cit. p. 567.

quam, cum ratione theologica innitatur, vera certitudine carere existimant » ⁽³⁵⁾. Professor dogmatis non rationem haberet, ut decet, harum monitionum, si in cursu suo neglegeret theologiam scholasticam, vel se eam parum aestimare ostenderet. Quod si eius mentis habitus prohiberet quominus in lectionibus duceretur doctrinis Encyclicae de theologia, in munere docendi non retinendus esset; vel ipse, si opus est, munus resignandum offerre deberet ⁽³⁶⁾. Minime putandum est Summum Pontificem velle ut speculatio quaedam intemperans invadat theologiam dogmaticam cum detrimento theologiae positivae. « Sacrorum fontium studio, ut Ipse animadvertit, sacrae disciplinae semper iuvenescunt; dum contra speculatio, quae ulteriorem sacri depositi inquisitionem negligit, ut experiundo novimus, sterilis evadit » ⁽³⁷⁾. Ipsi theologiae speculativae necessarium est ut semper redeat ad Sacram Scripturam et ad Traditionem; sed non oportet ut hic recursus fiat occasio impugnandi traditionalem scholasticam, quam tanti facit Encyclica. Si cupiunt ut theologia artius astringatur Sacris Litteris, ne tamen id intendant, quemadmodum quidam dixerunt, ut ab alienis rebus additis liberetur, quae si penitus quidem eam non vitiaverint, eam tamen saepe constituissent extra categorias scripturísticas fundamentales.

Sic adducor ad dicenda quaedam de methodo interpretandi Biblia: Encyclica enim attingit quaestionem quae hodie multum disputatur de exegesi spirituali et symbolica. Nullatenus intendit hanc excludere exegesim, quae innititur auctoritate ipsius Scripturae et Traditionis; nec obstare vult conatibus eorum qui eius valorem melius exponere cupiunt; nec prohibere quominus existimet quis huiusmodi tentamina multum promittere, sed reprobat verba evidenter exaggerata. Non vult ut loquamur quasi litteralis exegesis novae cedere debeat « exegesi quam symbolicam ac spirituales appellat », tamquam si hac nova methodo « Sacra Biblia Veteris Testamenti, quae hodie in Ecclesia tamquam fons clausus lateant, tandem aliquando omnibus aperiantur » ⁽³⁸⁾. Iam Encyclica « Divino afflante Spiritu », expresse monuerat ut « ante oculos habeant interpretes sibi illud omnium maximum curandum esse, ut clare dispiciant ac definiant, quis sit verborum biblicorum sensus quem litteralem vocant », quam maxime interim operam dando detegendae doctrinae morali ac religiosae quae in Libris Sacris continetur ⁽³⁹⁾.

⁽³⁵⁾ *Ibid.*

⁽³⁶⁾ A. A. S. vol. cit. p. 578.

⁽³⁷⁾ A. A. S. vol. cit. p. 568; 569.

⁽³⁸⁾ A. A. S. vol. cit. p. 570.

⁽³⁹⁾ A. A. S. XXXV 310; cfr. etiam quae sequuntur in eadem pagina.

Non loquuntur modo qui concordat cum Encyclicis « Divino afflante Spiritu » et « Humani generis » ii qui simpliciter declarant propositum exegeseos Veteris Testamenti esse explicare symbolismum quo inter se coniunguntur varia eventa historica; vel etiam propositum eius esse explicare rationem intelligibilem historiae, id est, ubi eadem occurrunt symbola, certus quidam stylus et certa quaedam vocabula, indicare convenientiam qua in decursu saeculorum eventa et institutiones sibi mutuo respondeant. Quamvis interpretationes symbolicae Patribus Ecclesiae multum placuerint, immerito diceretur inventionem « sacramentorum », quae in Scripturis latent, esse id quod exegesi sua intendebant. Tales exaggerationes sunt periculosae; exegesis enim certo tamquam finem habet investigare totum sensum divinum Scripturae. Quando igitur affirmatur simpliciter finem exegeseos librorum Veteris Testamenti esse eorum sensum spirituales aut symbolicum detegere, nonne hic modus loquendi implicare videtur sensum litteralem horum librorum non esse sensum divinum? Et si contenditur Christum esse unicum obiectum etiam Veteris Testamenti, nonne parvipendi videtur eius sensus litteralis? Elucubratio edita est in qua sensus humanus et litteralis Bibliorum distinguitur ab eorum sensu divino et religioso, qui in illo quasi involveretur. Sed Encyclica improbat eos qui loquuntur de sensu humano Sacrorum Librorum sub quo lateat sensus eorum divinus, quem solum infallibilem declarant ⁽⁴⁰⁾. Teneamus oportet sensum divinum et infallibilem Bibliorum profecto comprehendere totum eorum sensum humanum et litteralem.

Eadem elucubratio talis est quae suggerat inerrantiam scripturasticam extendi solum ad ea quae in Bibliis dicta sunt de Deo, id est, ad doctrinam religiosam; et cetera non esse nisi vehiculum veritatis, circa quod quaestio erroris aut veritatis non poneretur. At Summus Pontifex doctrinam renovans Encyclicarum biblicarum « Providentissimus Deus », « Spiritus Paraclitus » et « Divino afflante Spiritu » reprobat opinionem secundum quam « Sacrarum Litterarum immunitas errorum ad ea solummodo, quae de Deo ac de rebus moralibus et religiosis traduntur, pertineat » ⁽⁴¹⁾.

* * *

Reliquum est, Reverendi Patres ac Fratres carissimi, ut vobiscum loquar de quibusdam opinionibus quae spectant ad Novissima. De his non fit mentio in Encyclica; sed quoad hanc doc-

⁽⁴⁰⁾ A. A. S. XXXXII 569.

⁽⁴¹⁾ *Ibid.*

trinam non semper servata est prudentia necessaria; et meum est eam in memoriam revocare. Primo dictum est resurrectionem carnis, de quo sermo fit in Symbolo Apostolorum, esse realitatem quae coëxtenditur cum successivis eventis huius mundi, realitatem quae collocari non possit in uno temporis puncto potius quam in alio, nisi referatur sive ad hominem individuum — quo casu collocanda sit in momento mortis — sive ad homines universos, quo casu considerata sit perficienda tantum in fine temporum. Non opportunum est citare longam seriem textuum Scripturae, Patrum et Magisterii quibus haec opinio contradicit. Satis est hic referre locum recentissimae Constitutionis « Munificentissimus Deus » qui cum eis consonat: « Attamen plenum de morte victoriae effectum Deus generali lege iustis conferre non vult, nisi cum finis temporum advenerit. Itaque iustorum etiam corpora post mortem resolvuntur, ac novissimo tandem die cum sua cuiusque gloriosa anima coniunguntur. Verumtamen ex generali eiusmodi lege Beatam Virginem Mariam Deus exemptam voluit » (42).

Alterum punctum spectat naturam corporum gloriosorum, Christi nempe et electorum, de qua natura quidam locuti sunt modo graviter vituperando. Cum mediocri aestimatione sermonem fecerunt de sententia sancti Augustini, quae tamen Traditioni conformis est, secundum quam corpus gloriosum est organismus individualis, ex membris distinctis compositus, situm localem habens. Declaratum est corpus gloriosum Christi non posse occupare locum specialem neque in mundo experimentalis neque extra hunc mundum in caelo; corpus Christi resuscitati esse extra categorias loci et carnem eius gloriosam, liberatam a limitationibus spatii, imbuere quodam modo humanitatem, ad modum praesentiae divinae. Clarum est tamen eos qui denegant corpori glorioso omnia quae pertinent ad organismum et ad localisationem particularem, illud ita concipere, ut nihil in eo servetur eorum quibus communiter concipitur corpus humanum, imo corpus vivens; quod admitti nequit. Ecclesia enim, utendo notione communi corporis humani, vult ut credamus realia esse corpora resuscitata. Ita, verbi gratia, quartum Concilium Lateranense declarat: « Omnes cum suis propriis resurgent corporibus, quae nunc gestant » (43). Sine dubio Ecclesia admittit corpora resuscitata fore in statu novo; sed ideo non intendit notionem communem corporis humani qua utitur, evacuandam esse omnibus notis propriis. Si ergo quis sibi blanditur se accipere doctrinam Ecclesiae et ea quae nos docet de resurrectione corporum,

(42) A. A. S. vol. cit. p. 754.

(43) *Conc. Later.* IV, c. 1.

simul pessumdando omnia quae notionem communem corporis humani, imo corporis viventis distinguunt, satis liquet eum in magna illusione versari. Animadverto etiam interpretationem nimis spiritualem resurrectionis gloriosae inducere ad iudicandum modo valde temerario de apparitionibus Christi resuscitati. Non obstante modo quo apparitiones Christi discipulis suis narrantur in Evangeliiis, contendunt eas non potuisse esse manifestationes exteriores corporis Christi easque igitur intellegendas esse tamquam repercussum in facultatibus sensibilibus, manifestationis interioris spiritualisque Domini, qui a mortuis resurrexit.

Tertium punctum spectat dogma inferni aeterni. Quaedam ad me pervenerunt de opinione a quibusdam forte admissa. Secundum hanc opinionem non sine fundamento coniciatur poenam aeternam, quam Deus minatur peccatoribus, de facto nulli eorum infligi; misericors enim Dei providentia omittere non possit omnes ad conversionem et ad salutem ducere. Qui autem sumus ut iudicemus minas Dei Maiestatis non magis metuendas esse? An nostrum est tollere, in descriptione iudicii ultimi a divino Magistro facta, sententiam damnationis contra impios prolatam ⁽⁴⁴⁾? Talis opinio si spargatur, apud fideles timor salutaris auferetur poenarum divinarum. Hac occasione vos praemunire volo contra alteram opinionem cuius effectus idem esset. Nulla ratio est cur fingamus misericordiam divinam in hora mortis singulis concedere lumen et vim supernaturalem tantam, ut peccatores omnes facile ad conversionem adducantur. Quod si ita esset, Divinus Salvator non iterasset monita de necessitate vigilandi ne adventu inopinato coelestis iudicis in discrimen veniamus ⁽⁴⁵⁾.

* * *

Persuasum habeo, Reverendi Patres ac dilecti Fratres, nullum fuisse inter vos qui omnes teneret opiniones quas vituperavi. Earum quaedam coeperunt latius spargi; aliae vero minus. Plerique vestrum neque has neque illas acceperunt. Perspexeritis, id enim innotescere volui, quasdam meas animadversiones minus spectare theses clare enuntiatas quam sententias quae confirmari poterant declarationibus periculose aequivocis. Non locutus sum de omnibus punctis quae attinguntur in Encyclica « Humani generis ». Nonnulla spectant opiniones quae, quod sciam, a nemine in Societate ullo

⁽⁴⁴⁾ Mt. XXV 41-46.

⁽⁴⁵⁾ Cfr. Mt. XXIV 43; 44 et Lc. XII 39; Mc. XIII 33-37 et Lc. XII 35-38; Mt. XXIV 42; Lc. XXI 34; Mt. XXV 1-13; Lc. XXI 36.

modo acceptae sunt; alia sunt circa quae existimavi nullas dandas esse explicationes. Meum non est authentice commentari Encyclicam Ducis Supremi Ecclesiae; at mihi incumbit efficaciter curare ut ei auditus praestetur et ut in Societate eam sequamur ⁽⁴⁶⁾. Ideo Nostros iubeo se conformare, in verbis et in scriptis, iudiciis de rebus doctrinalibus quae in praesentibus litteris enuntiavi. Abstinebunt a diffundendis sententiis in sensum contrarium, sive publice sive privatim, sive intra Societatem sive extra eam; nullam ex propositionibus improbatis tuebuntur, nec impugnabunt eas quae tamquam tenendae sunt propositae. Equidem non ignoro, Reverendi Patres ac Fratres carissimi, praedecessores meos numquam promulgasse, in materia doctrinali, praescriptiones tam extensas. Sed nullus inter eos in talibus adiunctis umquam fuit, ut Encyclica Summi Pontificis reprobaret tot opiniones periculosas aut erroneas quarum contagio in Societate metuenda erat; et pleraeque meae praescriptiones unice explicant doctrinam ipsam Pontificis vel quae ex ea consequuntur, ut oboedientia, quae Ipsi est debita, in tuto collocetur.

Post graves determinationes quas mensibus praecedentibus cepi et ad quas allusi initio huius epistolae, consolationi mihi fuisset, Reverendi Patres et carissimi Fratres, vobis in primis scribere ut vobis adderem animum et vires. Equidem non potui facere; conscientia actus ad vos mitto epistolam quae dolorem vestrum refricaverit, imo auxerit. Attamen spero vos non fugituram esse intentionem benevolam ac paternam qua animatur mea severitas. Velim vobis dicere, ut olim sanctus Paulus suis caris Corinthiis: « Non ut confundam vos, haec scribo, sed ut filios meos carissimos moneo » ⁽⁴⁷⁾. Iterum dico, intellego quantum haec crisis dolorosa sit pro multis ex vobis, pro manipulo magistrorum, pro eorum amicis, pro multis iunioribus Sacerdotibus et Scholasticis nostris. Meum autem est vos, etiam cum vestro dolore, iuvare ad avertendum malum quod vobis minatur et quod dolore vestro gravius est. Malum hoc esset elongatio plus minusve latens mentis quorundam ex Nostriis a normis doctrinalibus sanctae Ecclesiae. Talis elongatio sine dubio in dies magis conscia fieret, non obstantibus conatibus ad illam ignorandam, et esset venenum animis. Malum istud, Reverendi Patres ac Fratres dilectissimi, nullus ex vobis in se sistere sinet, nullus ex vobis aliis communicare, nullus illud Societati infligere potest. Fama quoque Societatis vobis sollicitudini erit.

Huic malo opponetis voluntatem firmam oboediendi Encyclicae

⁽⁴⁶⁾ Cfr. A. A. S. vol. cit. p. 577.

⁽⁴⁷⁾ I Cor. IV 14.

quin admittatis quidquid sapiat induratum vel renitentem animum. Deliberata et constans dispositio animorum vestrorum erit non ita deinceps adhaerere hesternis opinionibus vestris, ut quasdam partes Encyclicae consideretis fere tamquam impedimenta transcendenda, sed potius, proprias opiniones abnegantes, doctrinam Summi Pontificis habere tamquam principium secundum quod relinquuntur aut servantur priores sententiae. Haec ratio agendi expostulat sane spiritum fidei et humilitatem; sed insignitur vera animi magnitudine et aliorum aestimationem sibi vindicat. Si inter vos illi, quos monitio Summi Pontificis dolorose attingit, hoc consilium capere et servare norint, Dominus ex hac crisi magna beneficia suscitare poterit. Certe haec est eius voluntas; sed vestro concursu opus habet; gratia adiuvante, illum praestabitis. Curabitis quoque ut fideliter sequamini praescripta Instituti nostri de doctrina in Societate tenenda ⁽⁴⁸⁾. Nolo severius loqui; sed nonne patet, si omnes Lectores et Scriptores his praescriptis fideles fuissent, vitari potuisse tristitia adiuncta in quibus nunc versamur? Verum est viam qua incedunt theologus et philosophus, quando aggrediuntur problemata nova aut difficilia, esse periculis plenam. Non est tamen ratio cur officium summi momenti effugiamus; id intellexistis nec dubium est quin pergatis id intelligere. Est autem cur id officii non assumamus nisi prae oculis habeamus normas quas longa experientia freta statuit Societas. A tempore Sancti Ignatii, qui vult ut in Facultatibus nostris sequamur «securiorem et magis approbatam doctrinam» ⁽⁴⁹⁾, non cessarunt qui Societati praesunt instare ut solidiorem et securiorem doctrinam teneamus. Huic instantiae respondeat oportet in omnibus Nostris sollicitudo ne eorum doctrina, praedicatio, institutio, scripta careant hac securitate et soliditate quae propriae esse videntur Societati nostrae.

Perspectum habetis, Reverendi Patres ac Fratres carissimi, nec sine ratione, laborem intellectualem Provinciarum vestrarum nedum devium tantum se praebuerit, multos protulisse fructus in Facultatibus theologicis et philosophicis, necnon in Domibus Scriptorum. Iure gloriamini de periodicis vestris et de multis libris magni momenti qui apud vos editi sunt. Inter merita vestra, quae Societas universa cum grato animo agnoscit ipse enumerabo quaedam. Est in primis voluntas efficax opera edendi quae simul et forma litteraria et valore scientifico emineant, praeoccupatio laboris actualis qui respondeat necessitatibus hodiernis animarum; elaboratio theo-

(48) Cfr. praesertim *Const. P. IV c. V n. 4* [358] et *c. XIV n. 1* [464]; *Coll. decr. d. 98-106*; *A. R. XI 36-37*.

(49) *Const. P. IV c. V n. 4* [358].

logiae viventis, quippe quae sollicitè adhaereat Sacrae Scripturae et scriptis Patrum. His meritis vobis non est renuntiandum, sed pergetis ea amplificare, ea uniendo perfectae acceptioni Encyclicae « Humani generis ». Ea etiam amplificabitis maiore cum humilitate ac modestia, si in studiis vestris minus solliciti fueritis de rebus denuo concipiendis, renovandis et reformandis, quam de eis conservandis, penitus intelligendis et, quantum per vires licet, corrigendis et perficiendis. Alieni utique a nimietate integrismi, cordi vobis omnino erit in iudiciis et sermonibus vestris sincero pioque animo « sentire cum Ecclesia ». Etiam in investigationibus vestris voluntas vestra ea erit ut plane cum mente Ecclesiae concordēs maneatis et ut caveatis ab esoterismo isto quo extra magnum illum motum philosophicum et theologicum ab ea approbatum versaremini ⁽⁵⁰⁾. In vobis fovebitis, tamquam purissimam expressionem spiritus vestri ecclesiastici, magnam venerationem non solum erga personam Vicarii Domini Nostri Iesu Christi, sed etiam erga doctrinam, iussa et directiones, quae directe vel indirecte ab eo emanant. Encyclica non semel insistit in oboedientia debita omnibus actis Sanctae Sedis ⁽⁵¹⁾. Maxime nostra interest nullam hac in re admittere tergiversationem, nullum animum ambiguum; pertinemus enim ad militiam spiritualem, quam eius fundator vinculis specialibus coniunxit cum Vicario Iesu Christi ⁽⁵²⁾. Sed hac oboedientia ante omnia intendemus fidem servare Divino Regi cui nosmetipsos devovimus ad serviendum ipsi « soli ... ac Ecclesiae Ipsius sponsae, sub Romano Pontifice, Christi in terris Vicario » ⁽⁵³⁾.

Multum refert, Reverendi Patres ac Fratres carissimi, ut de crisi doctrinali quae inter vos coepit evolvi, cras nihil iam remaneat; sed ei succedat aperta restitutio eaque unanimis. Hoc erit opus omnibus commune, aliis precibus et vera caritate collaborantibus, aliis ope orationis et magnanimae submissionis illud perficientibus. Res est magni momenti non solum pro vobis, sed pro tota Societate et pro ipsa Ecclesia. Non unice quia pro ipsis estis membra carissima, sed insuper quia Deus vobis impertivit dona quae multum valeant ad animos mentesque commovendas; et quia multum a vobis expectatur. Quod ad me, Reverendi Patres ac Fratres carissimi, vobiscum modo speciali coniungor tum ob sacrificia quae a vobis expetere cogor, tum ob ea quae a vestro generoso animo spero. Modo speciali

⁽⁵⁰⁾ Cfr. A. A. S. vol. cit. p. 567; cfr. etiam Epistolam *Tuas libenter* Pii IX (A. A. S. VIII 1874 p. 433-442, praesertim p. 440; 441).

⁽⁵¹⁾ A. A. S. vol. cit. p. 568-571; 575; 576; 578.

⁽⁵²⁾ *Examen gen.* c. I n. 7 [7]; *Const.* P. V c. III n. 3 [527].

⁽⁵³⁾ *Form. Inst. a Iulio III approb.* n. 1.

Divinum Salvatorem pro vobis invoco. Det vobis gratias quibus pares sitis gravi huic crisi superandae; dum adhaerebitis modo indissolubili doctrinae Ecclesiae et Christi in terris Vicario vinculis quae ipsa probatio fortiora reddiderit.

Commendo me sanctis Sacrificiis et precibus vestris.

Romae, die 11 februarii 1951.

Vestrum omnium in Christo servus
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

28.

17 februarii 1951

Cautela et diligentia adhibenda in notitiis de rebus nostris divulgandis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

In multarum Provinciarum publicationibus praesertim quae ad Nostros tantum vel quae ad amicos et benefactores destinantur, sed etiam in Collegiorum libellis periodicis, interdum eduntur articuli vel sectio particularis habetur, quae de Nostris nationum exterarum et de rebus ab eis gestis agunt. Quod sane efficax est ad studium legentium excitandum eorumque erga Societatem cognitionem et benevolentiam augendam.

Iam vero non semel accidit ut propter hoc in se laudabile desiderium notitiarum de Nostris spargendarum falsa ederentur, vel, si non omnino falsa, saltem non accurata, e. g. cum aliquid ut recens relatum est, quod revera paucis ante annis factum erat. Quae omnia, praecipue si errores ab hominibus nobis minime amicis corripuntur, Societati molestias creare nata sunt. Idem quoque dicendum est de rebus quae in regionibus, ubi factae sunt, ordinariae et consuetae censentur, in aliis vero locis propter morum vel adiunctorum diversitatem relatae non bene intelleguntur nec libenter accipiuntur.

Ratio praecipua cur talia fiant esse videtur vel nimia credulitas in materiis seligendis vel quaedam neglegentia in libellis edendis.

Velit RVa igitur curare ut omnium nostrorum periodicorum redactores, antequam notitias de Nostris aliarum nationum edant, earum fontes investigent, ut, quantum fieri potest, earum veritas confirmetur, eo vel magis si de notitiis ab externorum publicationibus sumendis agatur. Si quandoque confirmatio fieri non possit et quaedam notitiae nihilominus edendae videantur, simul cum notitiis saltem proferantur et earum fontes, quo facilius, si res ferat, auctores postea indagentur. In ipsis informationibus transcribendis caveatur ne minus fideliter reddantur neve elementa necessaria per indiligentiam omittantur. Circumspectio denique et prudentia adhibeantur in iudicando num, datis propriae regionis moribus et adiunctis, hae vel illae notitiae peregre allatae, opportune et cum aedificatione domi edi possint. Quod quidem non tantum ad molestias praecavendas conferet, sed etiam rectis diurnariorum artis principiis postulatur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 17 februarii 1951.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

29.

21 februarii 1951

De lectione ad mensam Responsorum in Actis Romanis editorum.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Cum *Acta Romana* anni 1950 iam in eo sint ut ad omnes domos Societatis mittantur, RVae in mentem revocare velim litteras Secretarii Societatis die 8 aprilis 1927 datas⁽¹⁾, quibus iterata est necessitas curandi ut Responsa Praepositi Generalis, quae, in peculiarem classem « A » coadunata et ut Instituti declarationes proposita, omnes Provincias obligant, omnibus innotescant. Velit

⁽¹⁾ A. R. V 651.

RVa igitur curare ut eiusmodi Responsa quotannis, cum primum afferuntur, in omnibus dómibus ad mensam legantur.

Reliquorum vero Responsorum, sub « B » coadunatorum, omnino convenit ut Superiores eorumque Consultores aptam notitiam habeant; aliis enim Provinciis, si in iisdem vel similibus condicionibus versentur ac Provinciae quibus huiusmodi Responsa data sunt, normas directivas constituunt ⁽²⁾.

Ad *Acta Romana* quod attinet, Praepositos Provinciarum rogo ut secum considerent cumque Superioribus Missionum utrum in recens erectis Stationibus exemplar aliquod perveniat, utrumve in olim parvis, sed nunc auctis, Stationibus numerus sufficiens mittatur. Si quid mutandum iudicaverint admonere me curent, quo securius et celerius omnes NN. rerum et praescriptorum Societatis notitiam accipere possint.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 21 februarii 1951.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

30.

2 martii 1951

Litterae S. Congr. de Relig. communicantur de cooperatione in dandis Missionibus ad populum ⁽¹⁾.

AD OMNES PROVINCiarUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Nuperrime ad me pervenit epistola Exc.mi Secretarii Sacrae Congregationis de Religiosis, qua Superioribus Religiosorum commendatur ut adiutricem operam praestent cum aliis sacerdotibus et clero regulari et saeculari in missionibus ad populum promovendis et exsequendis occasione Iubilaei ad universum mundum extensi.

Compertum habeo iam non parum in hoc ministerii genere a

⁽²⁾ *Epit.* 18, 2.

⁽¹⁾ Cfr. superius pag. 12.

NN. fieri fere ubique sed hanc opportunitatem libenter arripio, ut (dum praefatae epistolae exemplar cum RVa communico) omnibus nostris sacerdotibus has Sacrae Congregationis hortationes meas faciam, et ministerium tam magni momenti, tamque a Societatis filiis in saeculis transactis excultum commendem, praesertim cum in eo sit, ut strenuus et maximus inter alios Missionarius popularis, S. D. Iulianus Maunoir, ad Beatorum honores ascendat.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 2 martii 1951.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

31.

19 martii 1951

Cum tota Societate communicantur litterae datae ad quosdam Provinciales, de exsecutione Encyclicae « Humani generis » (1).

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Cum RVa communico litteras quas ante paucas hebdomadas dedi ad quosdam Provinciarum Praepositos, de exsecutione Encyclicae « Humani generis ». Textui primigenio, qui ob indolem argumenti, lingua gallica conscriptus est, adiungo versionem lingua latina exaratam.

Normas, statuta et consilia, quae his litteris continentur, pro universa Societate valere intendo. Ubique proinde fideliter servandae erunt, perinde ac si ad universam Societatem litterae ipsae primitus datae fuissent. Id ceterum fert, uti legenti patebit, natura rei.

Velit RVa curare, ut hae litterae in omnibus Scholasticatibus Theologiae et Philosophiae, atque in domibus Tertiae Probationis, ad mensam legantur. Videat RVa pro sua prudentia num idem opportunum sit in aliis domibus maioribus suae Provinciae. At certe curet ut modo efficaci iis omnibus ad quos res spectat, imprimis

(1) Cfr. superius pp. 47; 72.

scriptoribus de disciplinis theologicis et philosophicis, vel de rebus « culturalibus », innotescant. Haud abs re erit si in plerisque domibus in conferentia de casibus conscientiae haberi solita, modo practico explicentur.

Expedit ut Instructoribus Tertiae Probationis, Professoribus Theologiae et Philosophiae, Scriptoribus, Censoribus de rebus gravioribus, exemplar harum litterarum, sive in proprio cubiculo sive in facile adeunda bibliotheca, ad manum praesto sit. Ne gravetur RVa, si id expedire censebit, plura exemplaria a Patre Secretario Societatis sibi exposcere.

Commendo me ss. SS.

Romae, 19 martii 1951.

R.^{ae} V.^{oe}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

32.

25 martii 1951

Collegium Alleppeyense cum Stationibus dependentibus a Miss. Goana seiungitur et Viceprov. Madurensi annectitur.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Omnium Societatis Missionum antiquissima Missio Goana, a S. Francisco Xaverio fundata atque a S. Parente Ignatio in Provinciam olim erecta, singulari Dei beneficio dicenda est ornari, quae magni Missionum Patroni non solum reliquias in suo territorio veneretur, sed etiam apostolicum zelum hereditate acceperit atque in ceteras orientales Missiones quodammodo transfuderit.

Post renatam Societatem, quamquam, mutatis rerum temporumque conditionibus, nova Missio Goana angustiori territorio sit dotata, vestigiis suorum maiorum ingressa est; in eo praesertim laudanda quod vocationes indigenas sollicitè prudenterque fovit, et hoc modo tantopere brevi tempore crevit, ut ad gradum Missionis Maioris nuper a nobis fuerit erecta.

Nihilominus Alleppeyense Collegium Stationesque ab eo dependentes tam longe a sede gubernii Missionis sita sunt, ut Superior Regularis huius Missionis nequeat, sine magno incommodo, spirituali atque apostolicae eorum prosperitati consulere. Huc accedit quod differentia linguarum novis praesertim politicis conditionibus, aliam territorii partitionem suadeat.

Quare informationibus ex utraque parte acceptis et diu ac mature consideratis, auditis PP. Assistantibus, assiduis ad Deum precibus adhibitis, solo divinae gloriae intuitu, hoc Decretum condendum ac promulgandum esse censemus.

1) Alleppeyense Collegium ac Seminarium minus dioecesanum Sacratissimi Cordis, cum Stationibus Kunnamensi ac Kalavoorensi ab eo dependentibus et cum omnibus bonis mobilibus et immobilibus ad nostram Societatem pertinentibus, a Missione Goana seiungantur et Viceprovinciae Madurensi adiungantur; huiusque Viceprovinciae Praepositus eam in illud Collegium ac Stationes iurisdictionem habeat, quam usque adhuc in domus Vice-Provinciae Madurensi exercebat.

2) Socii Missionis Goanae, qui in Statu civili Travancorensi vel in Statu civili Coccinensi nati sunt et nunc Alleppeyensi Collegio sunt addicti, ascribantur Viceprovinciae Madurensi; Socii vero aliarum Missionum seu Provinciarum, si qui sint, itemque Socii Missionis Goanae extra territorium Statuum Travancorensis ac Coccinensis nati, qui nunc Alleppeyensi Collegio vel Stationibus sunt addicti, eidem Viceprovinciae Madurensi censeantur applicati, neque inde amoveri possint nisi de mutuo Superiorum quorum interest consensu.

3) Si qua dubia in hoc nostro Decreto exsequendo exoriantur, ea nobis solvenda proponantur.

Hoc nostrum Decretum in praecipuis saltem Domibus Provinciarum Lusitanae et Tolosanae, necnon Missionum Goanae et Madurensis die 22 aprilis 1951, in festo Beatae Mariae Virginis, Societatis Iesu Reginae, ad mensam legatur, atque exinde plenam secundum nostrum Institutum vim habeat.

Datum Romae; 25 martii 1951

in festo Resurrectionis D. N. Iesu Christi.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

L. & S.

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

33.

16 aprilis 1951

Communicatur facultas celebrandi sollemnia in honorem S. M. Annae a Iesu de Paredes ⁽¹⁾.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro, ad RVam mitto Rescriptum Sacrae Congregationis Rituum, quo conceditur ut in omnibus Societatis ecclesiis sollemnia triduana vel octiduana in honorem S. Mariae Annae a Iesu de Paredes hoc vertente anno 1951 celebrari possint.

Velit RVa Rescriptum cum omnibus domibus tempestive communicare. Instructio S. Congregationis super privilegiis in huiusmodi sollemniis concedi solitis, de qua in Rescripto est sermo, in Actis Romanis VI (1930), pp. 457-459 invenitur.

Commendo me ss. SS.

Romae die 16 aprilis 1951.

R.^{ae} V.^{ae}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

34.

25 aprilis 1951

Communicatur variatio inducenda in oratione Secreta Missae SS. Iaponensium (*).

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro cum RVa communico parvam mutationem quae, approbatione Sacrae Rituum Congregationis per rescriptum diei 11 aprilis huius anni obtenta, in Missa SS. Pauli Miki.

⁽¹⁾ Cfr. superius pag. 14.

(*) Cfr. superius pag. 15.

Ioannis de Goto et Iacobi Kisai inducenda est: scilicet in Secreta illius Missae vox « *recolentes* » substitutur vocabulo « *offerentes* », ita ut in posterum textus Secretae sit sequens:

« *Da quaesumus, Domine: ut incruentum crucis sacrificium offerentes, crucem nostram tollamus, ac sequamur unigenitum Filium tuum, quem gloriosi Martyres Paulus, Ioannes et Iacobus morientes in cruce confessi sunt. Per eundem ...* ».

Curet RVa ut haec mutatio in Missalibus omnium nostrarum domorum indicetur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 25 aprilis 1951.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

35.

9 maii 1951

De communicanda cum P. Generali executione decretorum novorum Superiorum vel dimissionum; deque « Synopsi Historiae S. I. ».

AD OMNES PATRES SOCIOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum non pauca incommoda in Societate rite gubernanda evitentur si P. Generalis quam primum certior fiat de die quo novi Superiores officium inchoant et de die quo Societatem relinquunt ii qui post prima vota dimittuntur, uti in Regula 21 Socii Provincialis praescribitur, et cum haec regula, non obstante plurium PP. Sociorum fidelitate, in desuetudinem labi tendat, visum est in Curia nostra generalicia schedas praeparare, quibus haec notitia minimo cum labore, ideoque maxima, ut speratur, cum fidelitate, ad P. Generalem prompte transmitti possit. Propterea in posterum eiusmodi schedae, quarum exemplaria his litteris adiungo, simul cum nominatione vel approbatione novorum Superiorum et cum decreto dimissionis vel transitus ad Provincialem singulis vicibus mittetur.

RVae erit eas, inscribendis inscriptis, sine mora cum proximis litteris P. Provincialis ad Patrem Generalem mittere.

Hac occasione utor ut RVae in mentem revocem meas litteras die 1 maii 1950 ad omnes Provinciarum Praepositos datas ⁽¹⁾, quibus commendabatur ut in omnibus Collegiis et Domibus Societatis sit ad minus unum exemplar « Synopsis Historicae Societatis Iesu », nuper denuo editae, ut eandem in nulla bibliotheca desideretur, et ut singuli Tertiani eam ad manum habeant. Non omnes Provinciae hanc commendationem, quam P. Generalis approbat, in executionem hucusque mandaverunt. Velit igitur RVa, quantum fieri potest, curare ut necessaria exemplaria pro sua Provincia, nisi id iam factum est, a P. Procuratore Prov. Belgicae Septentrionalis (Haachtsesteenweg 8, Brussel) expetantur. Eius pretium pro Nostris est: 200 franchi belgici, seu 4 dollari Americani.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 9 maii 1951

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

36.

10 maii 1951

Urgetur officium Consultorum litteras praescriptas ad tempus mittendi.

AD OMNES PATRES SOCIOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. Xti

RVam non latet quanti S. Pater Ignatius fecerit nec quantum ad bonum Societatis conducat « litterarum ultro citroque missarum inter inferiores et Superiores frequens commercium » ⁽¹⁾. Inter quas litteras magni momenti censendae certe sunt litterae a Consultoribus tum Dorum tum Provinciae ad P. Generalem statutis temporibus scribendae.

Nihilominus singulis annis plures Consultores hoc officium neglegunt et praeterea monitionibus peculiaribus, quae non parvo cum pecuniae et laboris dispendio in Provincias hinc mittendae sunt,

⁽¹⁾ Cfr. A. R. XI 851.

⁽¹⁾ *Const.* P. VIII c. I n. 9 [673].

non semper obtemperant. Unde fit ut labor Nostri Patris, « *Excerpta* » scilicet Provincialibus mittenda aliaque huiusmodi, si non impediatur, saltem diu retardetur, neque desunt varia alia incommoda quae talem neglegentiam semper consequuntur.

Non dubitandum est hunc vel illum Consultorem propter morbum aliamve causam a litteris ex officio scribendis interdum prohiberi – de quo Admonitoris est P. Generalem certiore facere. Aliud tamen est, si in Provincia multi vel etiam, ut interdum fit, si maior pars Consultorum in hoc officio deficit. Praeterea experientia docet Admonitores variis de causis non semper pares esse ut a quibusdam Consultoribus desideratas litteras exigant.

Quae cum ita sint, P. Generali volente, RVam enixe rogo ut singulis annis, paulo ante tempus quo litterae Consultorum sint scribendae, aut per Admonitores aut directe, per modum qui pro sua prudentia magis efficax ad finem intentum obtinendum videatur, curet ut omnes Consultores litteras suas ad P. Generalem scribant, idque tempestive (ex. gr. qui « initio ianuarii » scribere obligatur, ante diem 15 ianuarii officium implere debet). In posterum, loco monitionum, quas ad singulos Admonitores vel Consultores mittere hucusque solebamus, elenchus eorum qui deficiunt ad RVam mittetur. Si quis pluries aut referre nolit aut a scribendo valetudine vel alia causa prohibeatur, etiam iuxta P. Generalis voluntatem, RVae erit cum P. Provinciali agere ut alius in munere Consultoris substituat.

Hanc occasionem nactus, RVam rogo ut cum de proxima Catalogi Provinciae editione praeparanda agetur, specialem curam habeat ut in omnibus domibus ii, qui munere tum Admonitoris tum Consultorum funguntur, rite indicentur.

Facile intellegere possum haec omnia RVae aliis curis iam satis oneratae, alicui incommodo fore, sed aliud remedium efficax non video, et ex alia parte urget necessitas tales litteras obtinendi, simulque sumptibus non necessariis parcendi. Consultores, ni fallor, si litterarum scribendarum momentum et necessitatem ad bonam Societatis gubernationem semel bene cognoscant, sequentibus annis fidelitatem in munere implendo multo facilius servabunt, id quod experientia comprobatur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 10 maii 1951.

R.^{ae} V.^{ae}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Socr. Soc. Iesu

37..

18 iulii 1951

*De Nostris Romam mittendis ad studia peragenda in nuper erecto
Instituto Scientiarum Socialium in Univers. Gregoriana.*

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum in paucis tantum orbis partibus exsistant scholae catholicae ubi studia socialia superiora coluntur, probante Sancta Sede, visum est Facultati Philosophicae Pontificiae Universitatis Gregorianaе annectere Institutum scientiarum socialium, in commodum praesertim eorum quibus opportunitas ad talia studia peragenda in propria patria desit.

Prouti iam monebam in litteris meis de Apostolatu Sociali, rei catholicae plurimum interest ut in omnibus orbis partibus quidam saltem sacerdotes scientiis socialibus profundius, rationeque scientifica exculsi inveniantur, qui possint sua vice alios apte docere atque dirigere.

Studia huius nostri Instituti destinantur imprimis iis qui etiam Theologiam iam absolverunt; non tamen excluditur ut ad ea mittantur selecti Scholastici, qui absoluta Philosophia, aliunde debito modo ad ea praeparati sint. Qui studia ad Licentiam in Philosophia compleverunt, post tres vel saltem duos annos studiorum socialium, gradum pontificium Doctoris in Philosophia, Instituto Scientiarum socialium, in Universitate Gregoriana consequi poterunt. Qui vero studia ad Licentiam in Philosophia non perfecerunt, iis conferet Universitas diploma quoddam academicum, de studiis eorumque fructu testimonium ferens, titulumque proinde mere academicum conferens.

Si Rae Vae visum erit quemdam vel quosdam e suis ad haec studia Romae peragenda destinare, faveat ad me tempestive mittere informationes secundum formulam consuetam pro Biennistis, mutatis utique mutandis si de iis agitur qui Sacerdotes nondum sunt.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 18 iulii 1951

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

·IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

38.

2 augusti 1951

*Normae traduntur de frequentandis « Colloquiis Theologorum »
vel congressibus mixtis catholicorum et acatholicorum.*

AD OMNES SUPERIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Hisce diebus interdum, ut RVae bene notum est, Nostri inter alios invitantur ad frequentandos conventus, conferentias vel congressus catholicorum et acatholicorum mixtos, eo consilio institutos ut omnes christiani in una vera fide et Ecclesia uniatur. Hi conatus ad dissidentes reconciliandos, quos ipsa Ecclesia, etsi Congressibus « oecumenicis » non interveniat, intensissimis studiis prosequitur et assiduis precibus fovet, laudandi quidem sunt; oportet tamen ut rectis innitantur principiis et ut peculiaria pericula cum iis connexa debitis cautelis evitentur. Proinde RVae in mentem revocare velim Instructionem Supremae Congregationis S. Officii ad locorum Ordinarios die 20 decembris 1949 datam: « De motione oecumenica » ⁽¹⁾ et imprimis praescripta illius Instructionis, quae de praevia competentis Auctoritatis Ecclesiasticae venia impetranda ad talibus collationibus et conventibus interveniendum agunt.

Quibus ex praescriptis ipsa Instructio diserte eximit instructiones catecheticas, etiam pluribus simul impertitas, atque conferentias in quibus « acatholicis conversuris exponitur doctrina catholica, etsi oblata occasione ab acatholicis suae quoque ecclesiae doctrina exponitur eum in finem, ut clare et considerate eis innotescat, in quo ipsa concordet cum doctrina catholica, in quo vero ab ea discrepet ». Pariter eximuntur ii conventus catholicorum et acatholicorum mixti « in quibus non agitur de rebus fidei ac morum, sed deliberatur quamvis via collatis viribus principia fundamentalia iuris naturae vel religionis christianae defendantur contra colligatos hodie Dei inimicos, vel agitur de ordine sociali redintegrando aliisque id genus quaestionibus ».

Subiacent autem praescriptis Instructionis omnes « collationes et conventus publici et non publici, ampliores et minores, ex conducto instituti, ut pars catholica et acatholica discussionis causa de rebus fidei et morum tractet suaeque fidei doctrinam tamquam propriam exponat, par cum pari agens ». Ad iis igitur intervenien-

(1) A. A. S. XLII, 1950, 142-147.

dum praevia venia petenda est iuxta sequentes normas in Instructione statutas:

Quoad collationes et conventus *locales*, Ordinarii locorum ad tres annos habent facultatem requisitam Sanctae Sedis licentiam concedendi, « iis tamen conditionibus,

1) ut omnino evitetur in sacris communicatio;

2) ut ipsae tractationes debito modo inspiciantur et dirigantur;

3) ut in fine cuiusque anni ad hanc Supremam S. Congregationem referatur in quibusnam locis tales conventus initi fuerint et quaenam inde collectae sint experientiae ».

Circa vero *colloquia theologorum* « eadem facultas ad idem tempus tribuitur Ordinario loci, ubi eiusmodi colloquia habentur, vel Ordinario communi consensu ab aliis Ordinariis ad hoc opus dirigendum delegato, sub condicionibus, ut supra, ut idem singulis annis ad hanc S. Congregationem referatur de quaestionibus tractatis, quinam interfuerint et quinam extiterint ex utraque parte relatores ». *Colloquia theologorum* iuxta S. Officii mentem sibi vult tantum eas conferentias quibus intersint pauci admodum theologi, ideoque non eos conventus quos plures, etiam in aliqua sola determinata disciplina periti, frequentent.

Tandem « quod attinet ad *collationes et conventus interdioecanos vel nationales sive internationales*, praevia semper, eaque specialis pro singulis casibus, necessaria est ipsius Sanctae Sedis venia, in cuius petitione addendum quoque est, quaenam sint quaestiones et res tractandae et quinam futuri sint relatores. Neque licet antequam venia haec obtenta sit, inchoare externum eiusmodi conventuum apparatus vel hac in re cum acatholicis eundem inchoantibus collaborare ».

Velit RVa eos, quorum interest, de his normis commonefacere atque curare ut fideliter ab omnibus NN. serventur. Nam, iuxta Instructionem « Superiores Religiosi invigilare et curare tenentur, ut sui subditi stricte fideliterque adhaereant iis, quae a Sancta Sede vel ab Ordinariis locorum hac in re praescripta sunt ». Insuper optandum est ut ii, qui dotibus requisitis praediti talibus conventibus, debita obtenta licentia, interesse intendant, praefatam instructionem integram in antecessum relegant, ut sapientes normas et directiones de modo procedendi ibi contentas in mente habeant atque operam ad periculis praecavendum impendant.

Commendo me ss. SS.

Romae die 2 augusti 1951

R.^{ae} V.^{ac}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

39.

2 augusti 1951

Praescripta urgentur ut Catalogus Provinciae ad tempus edatur, aliaque documenta mittantur.

AD OMNES SOCIOS PROVINCiarUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum his litteris RVae mitto *Statum Curiae Societatis* (die 31 iulii 1951), necnon *Societatis universae et Missionum Prospectus*, qui in annum Provinciae Catalogum inserendi sunt. *Inscriptiones epistolarum ad RR. PP. Provinciales ceterosque Superiores maiores*, cum post festum B. M. Virginis in caelum Assumptae ulterius corrigendae sunt, ad omnes Provincias ineunte septembri mittentur.

Praecipuum motivum quod me movet ad hos numeros statisticos et elenchos cum Provinciis citius solito communicandos, ex spe deducitur dilationem in Catalogis edendis quam plurimum minuendi. Catalogus enim ut RVae bene notum est, iuxta antiquae Societatis normas et clarum Epitomes praescriptum (n. 874, 1°), « quotannis intra mensem post studia instaurata in singulis Provinciis » edendus est. Quodsi hoc praescriptum praetermittitur, difficilius evadunt Patris Nostri labores Societatis gubernandae, cum quaestiones domorum tractare cogatur, quarum personas earumque officia iam mutata pro certo non noscat. Catalogi vero qui per menses iusto longius retardantur ad scopum intentum magnam ex parte inutiles redduntur. Accedit quod, deficiente etiam unius Provinciae Catalogo, fieri non potest ut relationes aliaeque informationes de universa Societate, certis temporibus requisitae, tempestiveificentur.

Quae cum ita sint, nomine Patris Nostri, RVam enixe exhortor ut omne id agat ad Catalogum Provinciae tempore statuto edendum. Curet ut Superiores Viceprovinciarum dependentium, Missionum et Domorum praemoneantur ut, obstaculis praevisis, mutationes personarum et officiorum, quae ceterum anno scholastico potius quam civili respondent, cum RVa mature communicentur. Deinde catalogorum editorum *quinque* exemplaria, iuxta solitas normas, per ordinarios tabelliones ad nos praemittantur, quo citius perveniant; reliqua *quadraginta* per fasciculos postales subsequantur.

Quod ad annuas *Tabulas statisticas* atque *Elenchos dimissorum* et *ad gradus academicos promotorum* attinet, paradigmata seorsum — ut expensis parcatur — ad RVam mox mittentur. Ut

in eorum angulo superiore ad sinistram notatur, hoc anno et deinceps haec paradigmata, inscriptis inscribendis, tabellaris publicis vestrae civitatis committenda sunt ante finem *ianuarii*, id quod exigere cogimur ex eo quod S. Congregatio de Religiosis relationem de universa Societate mense aprili quotannis requirit. RVae gratissimus ero si etiam ad hanc rem expediendam omnia in antecessum praeparata habeat, ita ut nimia mora evitetur.

Commendo me ss. SS.

Rōmae, die 2 augusti 1951

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

40.

15 septembris 1951

Epistola ad universam Societatem « De paupertate nostra ».

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES ET FRATRES IN XTO CARISSIMI,

P. XTI

1. — Ex quo B.P.N. Ignatius, divina gratia permotus, a vita sua mundana recedere decrevit ut vitae spirituali atque Deo acceptae sese daret, assiduae et protractae orationi fervens studium coniunxit mortificationis et paupertatis. Nostrum omnium menti haeret memoria vitae illius mendicantis et peregrini, quam in Hispania, in Terra Sancta, in Italia, per longos menses duxit, mortificatione heroica et paupertate extrema insignis. Quamquam paulatim, lumine Spiritus Sancti ductus, austeritatem vitae temperavit ad necessitatem vitae apostolicae, dubitari non potest quin, arcano consilio Divinae Providentiae, illa via, illorum qui nobis videntur excessuum, brevi ad excelsam sanctitatem evectus sit.

Quas ante perspectam veram suam vocationem, B. P. Noster praedilexit, mortificationem dico et paupertatem, has post initam viam vitae apostolicae atque post conditam Societatem Iesu, praediligere non destitit. Nostra plurimum interest perspicere quanam fuerit vera mens Fundatoris nostri de gradu et modo quo in vita

cotidiana nostri Ordinis, virtutes illas (nam vero quodam sensu « virtutes » appellare licet) colere conveniat. Id vel eo magis expedit quod non raro, impellente « humanismo » isto nimis naturali qui ubique fere praevalere nititur, quidam dubitare coeperint num forte maiori bono obstet austerior consuetudo Societatis nostrae. In his litteris de nostra paupertate agam: mox, si Deus dederit, ex professo de mortificatione me cum Societate acturum esse spero.

2. — Licet pro nativa sua indole potius ratione et voluntate quam corde et ardenti sensibilitate eam dilexerit, atque pro scopo sui Ordinis eam voluerit diversam, nescio an fortius vel penitius paupertati addictus fuerit sanctus Ignatius quam ipse Franciscus Assisiensis. Qui legendo Constitutiones recordatur eas non ab alio quodam secundum eius mentem, sed ab ipso S. Parente fuisse conscriptas, eundemque consuevisse verba ita ponderare ut abhorreret a qualibet nimietate, non potest non moveri gravibus monitis quibus perfectam paupertatem nobis inculcat. « Paupertas, ut murus religionis firmus, diligenda et in sua puritate conservanda est .. » ⁽¹⁾; « diligant omnes paupertatem, ut matrem » ⁽²⁾; haec autem non esse vana verba, oratoris more prolata, patet ei qui loca Constitutionum, e quibus desumpta sunt, integra perlegit et meditatur. Celebrem nostis epistolam quam B. Pater dedit « Alumnis Societatis Iesu in diversis Europae locis degentibus » cum audierat eos penuria rerum vitae necessariarum premi: « Non est parvus favor quem concedere dignatur divina Domini bonitas, experiendi nempe actu id quod semper in desiderio sit oportet, quo possimus conformari duci nostro Iesu Christo, secundum votum et institutum nostri Ordinis » ⁽³⁾. Ipsa vero exempla S. Fundatoris ostendunt quantum dicta eiusmodi intimum animum prodant. Mitto facinora primorum Patrum, praeunte Ignatio, dum in Italia, antequam Romam se conferunt, iuvandis animabus incumbunt: quis est enim qui non recordetur quantum ii « qui primi in Societatem convenerunt, per huiusmodi indigentiam ac penuriam maiorem rerum corpori necessariarum probati fuerint » ⁽⁴⁾? Parvum et incommodum cubiculum quod incolebat primus Praepositus Generalis Societatis adhuc Romae videre est; nec crediderim extra loca Missionum, ullum Superiorem Societatis etiam localem simili angustia nunc premi;

⁽¹⁾ *Const. P. VI c. 2 n. 1* [553].

⁽²⁾ *Ib. P. III c. 1 n. 25* [287].

⁽³⁾ *M. H. S. I. Monumenta Ignatiana*, Ser. 1^a IV Epist. p. 564-565 (Versio e textu hispanico).

⁽⁴⁾ *Ex. Gen. c. IV n. 26* [81].

atque testes fide digni referunt pauperem fuisse suppellectilem quae nihil praeter strictissime necessaria praestabat ⁽⁵⁾.

Quae Dei gratia est, pleraeque Societatis Provinciae, pluries spoliatione, bello aliisque flagellis probatae, vel tanta vocationum copia cumulatae ut antiquae foundationes iuvenibus nostris alendis minime sufficiant, vel demum ex ipsis adiunctis oeconomicis huius temporis ad inopiam redactae, paupertatem primigeniae illi haud absimilem alacri animo non tam ferunt quam colunt. Verum, quae est infirmitas naturae humanae, numquam non inclinamur singuli ad eius effectus non mitigandos tantum sed effugiendos quoque; idque eo magis hac aetate, qua cupiditas fruendi bonis terrestribus commodamque sibi efficiendi vitam, tot modis passim promovetur. Haud abs re erit, Reverendi Patres Fratresque in Christo carissimi, vobiscum quaedam meditari quae ad verum vocationis nostrae spiritum excitandum conducant.

3. — Intimum certe animum nobis pandit S. P. Ignatius in libro *Exercitiorum Spiritualium*. Ut sese exercentem adducat ad perfectionem amoris et unionis sibi a Deo paratam, eum paulatim inducit ad sequelam semper liberaliorem Christi pauperis. In *Exercitio de Regno*, Domino invitanti ad « secum laborandum », ad se « sequendum in poena » ⁽⁶⁾, suggerente Patre Nostro respondet anima: « ego facio meam oblationem ... attestans quod ego volo et desidero, et mea est determinatio deliberata ... imitari te ... in ferenda omni paupertate, tam actuali, quam spiritali ... » ⁽⁷⁾. Considerans vero mysteria Incarnationis, Nativitatis, Vitae absconditae, dum alias plerumque nonnisi ipsum titulum mysterii et puncta indigitat, mira praedilectione insistit S. Pater in « summa paupertate » et austeritate vitae Domini ⁽⁸⁾. Cum animam ad eligendum optimum pressius disponere intendit, in *Exercitio de Duobus Vexillis*, tamquam primum altioris perfectionis adminiculum signat « summam paupertatem spiritualem et, si suae Divinae Maiestati placuerit, et ad hoc eos eligere voluerit, non minus ... paupertatem actualem » ⁽⁹⁾. Atque, ut voluntatis ad perfectiora forte vocandae reluctantiam devincat, vult ut Exercitans consideret, in *Exercitio de tribus Clasisibus*, quam plene oporteat sese exuere omni amore divitiarum et rerum temporalium. Demum, decurrente labore electionis status

⁽⁵⁾ *M. H. S. I. Monumenta Ignatiana*, Ser. 4^a I p. 509.

⁽⁶⁾ Cfr. *Exerc. Spir.* II Hebd. *De Regno Christi*, Pars II punct. 1 [95].

⁽⁷⁾ *Ib.* *Oblatio in fine* [98].

⁽⁸⁾ *Ib.* II *Contempl.* punct. 3 [116].

⁽⁹⁾ *Ib.* *De duobus Vexillis*, Pars II punct. 3 [146].

qui cuique erit perfectissimus, inculcat ut ob oculos semper versetur consideratio de tribus gradibus humilitatis: ad altissimam enim perfectionem nos disponit tertius ille gradus, cum « ad imitandum Christum Dominum nostrum, utque ei magis actu similis fiam, volo et eligo magis paupertatem cum Christo paupere quam divitias ... » ⁽¹⁰⁾.

Tunc tantum intellegimus intimum animum nostri B. Patris, cum perspicimus paupertatem in actu et in affectu, qua contendimus quam paucissima et vilissima habere iisque ipsis corde minime adhaerere, ideo ipsi amabilem fuisse, quia Christus Dominus, in vita sua mortali, « propter nos egenus factus est, cum esset dives » ⁽¹¹⁾. Ardens amor S. Ignatii erga personam Christi Redemptoris, amor ille « qui vel similes invenit vel facit », eum ad imitandum quam fidelissime humilem Salvatorem impellit, sicuti ad heroica quaeque impellebat pauperem illum Assisiensem.

4. — Et revera, rem paulo pressius consideranti, manifestius apparet quantum paupertas actualis nata sit animas nostras Deo per caritatem coniungere. « Ad perfectionem ... pertinet, ait Divus Thomas ⁽¹²⁾, ut homo propter intentionem amoris Dei etiam ea abiciat quibus licite uti possit, ut per hoc liberius Deo vacet ». Vel, pro suo concinno modo Augustinus: « Nutrimentum eius [caritatis] est diminutio cupiditatis, perfectio nulla cupiditas » ⁽¹³⁾. Ideoque « ad statum religionis requiritur subtractio eorum per quae homo impeditur ne feratur totaliter in Dei servitium » ⁽¹⁴⁾. Siquidem, ut orat Augustinus: « Minus te amat qui tecum aliquid amat quod non propter te amat » ⁽¹⁵⁾.

Vix quidquam est, teste cotidiana experientia, cui homo avidius adhaeret quam rebus illis quas spiritu proprietarii ut suas vindicat. Cupiditatem istam bonorum temporalium « radicem omnium malorum » vocavit Apostolus ⁽¹⁶⁾. Et addit: « Tu autem, o homo Dei, haec fuge, sectare vero iustitiam, pietatem, fidem, caritatem, patientiam, mansuetudinem » ⁽¹⁷⁾. Et e contra, etiam ex factis

⁽¹⁰⁾ *Ib.* De tribus humilitatis modis, Modus 3 [167].

⁽¹¹⁾ Cfr. II Cor. VIII 9.

⁽¹²⁾ S. THOMAS De perfectione vitae spir. c. X (Edit. Venet. Opera omnia 1787 vol. XIX p. 400).

⁽¹³⁾ S. AUGUSTINUS De diversis quaestion. 83. De nutrienda caritate Migne P. L. XL col. 25.

⁽¹⁴⁾ S. THOMAS Summa Theol. II 2^{ae} Q. 186 a. 4 in c.

⁽¹⁵⁾ S. AUGUSTINUS Confess. I. X c. 29.

⁽¹⁶⁾ Cfr. I Tim. VI 10.

⁽¹⁷⁾ *Ib.* VI 11.

constat quantum perfectae paupertatis spiritus conferat ad humilitatem illam cordis et apostolicam mansuetudinem, quae animum supponit liberum, purum, Deo soli ex toto corde adhaerentem.

5. — Facilius quam par est appellamus necessitatem nostri apostolatus ad contegendam cupiditatem larvatam multa pulchraque et iucunda in proprium usum possidendi. Apostolatus autem hodiernus, nedum quamdam bonorum abundantiam, e contra strictiorem paupertatem requirere videtur. Siquidem urget ut acrius bellum indicamus cupiditati isti divitiarum qua ditiores feruntur in opes proprias magis magisque augendas; in dies enim iniquior fit distributio bonorum temporalium, quod saepius notaverunt Summi Pontifices. Urget ut homines reducamus ad veram doctrinam Christi, quae authentice sonat « Beati pauperes », immo « Vae vobis divitibus ». Qua autem auctoritate, qua efficacitate abnegationem divitiarum docebimus, si ipsi vitae commodis abundamus? Maxime urget necessitas, in plerisque orbis partibus, ut nobis fiduciam conciliemus massae illius proletariorum e quibus constat fere totum genus humanum; immo centena millia millium (cogites Americam Latinam, Asiam et Africam, ut de aliis regionibus taceam quae passim prosperiores censentur, at non semper sunt), centena dico millia millium in egestate atque miseria filio Dei indigna haerent. Necesse est ut multo plus quam hucusque fecimus vel facere potuimus de iis iuvandis, nec solum in anima sed etiam in corpore, efficaci modo solliciti simus. Quis autem eos adire poterit tamquam frater et amicus, iisque consilia dare moderationis, patientiae, parsimoniae, si ipse aedes incolit quam commodissimas, mensa utitur lauta, si itineribus non parcat nec amoenis rebus? immo si vitam ducit utut modicam non iniucundam utpote omni vera privatione expertem?

Seriam e contra illam paupertatem, quae nos vere mortificat, S. P. Ignatius a filiis suis sponte quaesitum iri sperat et exspectat: « Sui victus, potus, vestitus et lecti rationem, si Societatem sequi velit, sibi persuadeat fore ut pauperibus accommodatam ... Cum enim qui primi in Societatem convenerunt, per huiusmodi indigentiam ac penuriam maiorem rerum corpori necessariarum probati fuerint; qui post eos accedent curare debent ut, quoad poterunt, eo pertingant quo illi pervenerunt, vel ulterius etiam in Domino progrediantur » ⁽¹⁸⁾; seria, dico, illa paupertas quae non tantum in dependentia a Superioribus sed simul in vera quadam privatione consistit, nata est nostris diebus longe plenior auctoritatem prae-

⁽¹⁸⁾ *Ex. Gen. c. IV n. 26* [81].

dicationi nostrae conciliare. Si sacerdos, ut rex ille de quo S. Ignatius in parabola de Regno Christi, dicere cum veritate potest: « Imitatores mei estote: praeivi ego in penuria et labore », immo « Imitatores mei estote, sicut et ego Christi » ⁽¹⁹⁾, quis est qui se non ignavum sentiet si agere recuset quod homo ille praedicat quidem sed facit quoque ipse?

6. — In Societatis paupertate, duo distinguere oportet: quaenam sit austeritas paupertatis omnibus ab ipso Ordine imponenda, quaenam vero liberalitas a singulis exspectanda. Quod hanc ultimam spectat, modo audistis textum S. Patris: salva, ut patet, discreta caritate, eousque procedamus quousque nos sinit Divina gratia singulis communicata. Id nitide ante oculos teneamus: ex consueta « vita communi » Societatis, de qua mox loquemur, « quod quisque sibi subtraxerit, ex devotione, non ex obligatione subtrahat » ⁽²⁰⁾; proinde qui pauperiorem ducit vitam, laudem quidem meretur; ille vero a quo gratia Dei idem petere non videtur, a nemine vituperandus est. Non omnes eadem via in spiritu ducuntur; qui rebus consuetis utitur recta intentione, atque debita moderatione, bene facit; qui iis propter Deum et animas lucrandas renuntiat, si, impellente Spiritu Sancto, ex maiore caritate agat, propius Deo appropinquat. Caveant quidem qui severiora assequi contendunt, ne singulares sese exhibeant; quantum fieri potest, efficiant ut soli Deo et Patri spirituali vel Superiori innotescant ea quae obligationi Regulae ipsi sponte superaddunt; curent autem Superiores et Patres spirituales, ne a perfectione maiore, praetextu « vitae communis », avertant eos qui verum Constitutionum spiritum plenius assequi velint. Proinde in hac re, sicuti in pari argumento monebat Divus Paulus, nemo alium iudicet. « Is qui manducat, non manducantem non spernat; et qui non manducat, manducantem non iudicet; Deus enim illum assumpsit. Tu quis es, qui iudicas alienum servum? Domino suo stat aut cadit » ⁽²¹⁾. Solius Dei est de internis iudicare; de externis autem illius quem Deus sibi substituit, Superioris nempe legitimi.

7. — Non est mea mens hic agere de paupertate quam Epitomes nostra vocat « paupertatem in communi », Domorum scilicet aut Collegiorum; quid possint illa, quid non, satis constat ex Instituto. Commissio vero de Paupertate, iussu Congregationis XXIX, d. 14 ⁽²²⁾,

⁽¹⁹⁾ *I Cor.* IV 16.

⁽²⁰⁾ *Const. P.* VI c. 2 n. 16 [580].

⁽²¹⁾ *Rom.* XIV 3-4.

⁽²²⁾ *A. R.* XI 23.

instituta, ea quae maiore declaratione indigere videntur parare conatur, futurae cuidam Congregationi submittenda. Illud tantum per transennam monuisse sufficiat. Haud raro tentamur, in praesenti fere universali Provinciarum, Domorum et operum penuria, dubium movere num forte de strictiore paupertate nostrarum Constitutionum, indulgente Summo Pontifice, aliquantum recedendum sit. Quam rem ut recte ponderemus, id considerandum est: tempore sancti Fundatoris, ut patet ex documentis, haud minor fuisse videtur penuria rerum temporalium quam quae nunc est; nec tamen ullo modo voluit S. Ignatius ut, ne ad tempus quidem vel ad casum, recederetur a gratuitate Missarum et ministeriorum, a vetito habendi redditus stabiles. Inter praecipua Fundatoris motiva, hoc notabatur, quod nostris diebus certe non minus urget: Nostri oportet spiritu fidei vivant, fiduciam suam non in mediis humanis, sed in inexhausta bonitate Divini Datoris ponentes; purior quoque est zelus atque efficacior, cum longissime quaelibet cupiditatis vel avaritiae species ablegatur. Mutatis quidem temporum adiunctis, quaedam applicationes Constitutionis de gratuitate ministeriorum interim iure mitigatae sunt. Ut autem ad puriorem eiusdem Constitutionis praxim aliquando redire valeamus, opus est ut spiritum audacis illius fiduciae supernaturalis colamus et confirmemus.

Peculiarem in modum Superiores moneo ne ullo unquam praetextu, etiam verae et specietenus desperatae inopiae certorum operum, sinant subditos ad negotiationem sub qualibet forma exercendam declinare. Non sine dolore e variis locis quasdam petitiones accepi ut liceat vel veram negotiationem, vel saltem eam industriam exercere quae speciem negotiationis habeat. Quid in Societate de hac re sentiendum sit, si menti sancti nostri Fundatoris inhaerere nobis cordi est, quis est quin videat? Possumusne a Divina Providentia auxilium in angustiis expectare, cum recedimus a spiritu fidei et fidelitate nostro Instituto, quod « via quaedam ad Deum est? ».

8. — Verum de paupertate singulorum praecipue hic agere intendo. Quenam debet esse illa, ex obligatione nostrarum Constitutionum? Nonnumquam videntur quidam verbis Constitutionum abuti, dum aliqua ex iis, omissis ceteris, allegant. Magis ex professo rem agit S. Pater in P. VI, c. 2, n. 16 [580]: « In iis quae ad rationem victus, somni ac usus reliquarum rerum vitae necessariarum vel convenientium spectant, quamvis communis illa sit, minimeque diversa ab eo quod medicus illius loci in quo vivitur iudicabit, ita ut, quod quisque sibi inde subtraxerit, ex devotione, non ex obligatione subtrahat; habenda tamen semper erit ratio humilitatis, paupertatis ac spiritualis aedificationis, quae semper nobis in Domino

ob oculos versari debet » ⁽²³⁾. Cum in illo textu consideramus quid in obliquo, quid in recto dicatur, satis patet in quonam vis maior ponenda sit; insistendum nempe magis in habenda ratione humilitatis, paupertatis, et spiritualis aedificationis.

Ex textibus Formulae Instituti, Examinis generalis, Constitutionum, Regularum etiam primigeniarum, inter se collatis id eruitur: sensus illius « vitae communis » aptissime compenditur in textu Examinis qui in Regulam 4 Summarii Constitutionum transiit: « Ratio vivendi in exterioribus, iustas ob causas, maius Dei obsequium semper intuendo, communis est; nec ullas ordinarias paenitentias vel corporis afflictiones, ex obligatione subeundas habet » ⁽²⁴⁾. Noluit S. Ignatius vestem monachalem, pedes nudos, ieiunia et vigiliis ex regula; sed in his omnibus ad modum potius nos accommodamus sacerdotum « honestorum » id est, ut erui videtur ex historia illius textus et collatis Constitutionum locis, sacerdotum qui optimi esse volunt et recedere a vita relaxata et mundana illius temporis.

Inde vero minime sequitur, ut quidam interdum contendere videntur, nos in rebus exterioribus, praesertim in victu, vestitu, recreationibus, cubiculi suppellectili, omnino more sacerdotum saecularium regionis vivere oportere. Sit vita sacerdotum saecularium in certis regionibus pauperior, in aliis lautior: nos sumus non sacerdotes saeculares in communi viventes, sed religiosi, et quidem plenissima verbi acceptione. Fuimus ab initio et sumus Clerici Regulares, non saeculares.

Qui velint nos sacerdotibus saecularibus magis assimilari, audiant Patrem Legiferum: « Sui victus, potus, vestitus et lecti rationem, si Societatem sequi velit, sibi persuadeat fore ut pauperibus accommodatam » ⁽²⁵⁾; « ut experiri incipiant sanctae paupertatis virtutem, doceantur [novitii] omnes quod nulla re tamquam propria uti debeant » ⁽²⁶⁾; « intellegant etiam quod mutuo dare, vel accipere, vel dispensare quidquam de iis quae domi sunt minime possunt, nisi Superior conscius consensum praestiterit » ⁽²⁷⁾; « parati sint ad mendicandum ostiatim, quando vel oboedientia vel necessitas id exiget » ⁽²⁸⁾; « ut nihil proprium domi teneri, ita nec foris apud alios potest. Et quisque iis, quae de communi data fuerint ad usum

⁽²³⁾ *Const. P.* VI c. 2 n. 16 [580].

⁽²⁴⁾ *Ex. Gen. c.* I n. 6 [8].

⁽²⁵⁾ *Ib. c.* IV n. 26 [81].

⁽²⁶⁾ *Const. P.* III c. 1 n. 7 [254].

⁽²⁷⁾ *Ib. c.* 1 n. 8 [257].

⁽²⁸⁾ *Ib. P.* VI c. 2 n. 10 [569].

suum necessarium aut convenientem, ... sit contentus » ⁽²⁹⁾. « Quo melius paupertatis puritas, et quies illa quam secum affert, conservetur; ... Professi vel Coadiutores formati hereditariae successionis non erunt capaces » ⁽³⁰⁾; « Ut in hac etiam parte modo consensu debita paupertati procedatur, nullum in Domibus Societatis iumentum ad equitandum, ad usum alicuius de ipsa Societate (sive Praepositus sive subditus ille sit) ordinarie habebitur » ⁽³¹⁾; « ... vestitus ... professioni paupertatis non repugnet. Videretur autem repugnare si sericis vel pretiosis pannis uteremur; a quibus abstinendum est, ut in omnibus humilitatis et submissionis debita ad maiorem Dei gloriam ratio habeatur » ⁽³²⁾; « Nemo pecuniam apud se habeat, apud alium vero nec pecuniam nec quidquam aliud » ⁽³³⁾; « Libros nemo habeat sine facultate; in iis vero quibus uti licet, nec scribat quidquam, nec notam ullam imprimat » ⁽³⁴⁾.

Haec omnia sane sonant virum religiosum, in omnibus rebus a Superiore dependentem, sibi vim inferentem, ut vitam non tantum ab omni avaritia remotam, sed a plerisque ceterum legitimis commodis alienam, moderatione summa et temperantia mortificatam, ob amorem Domini pauperis ducat. Vita nostra religiosa in exterioribus « communis » est, vitae « honestorum sacerdotum » similis, id est quae corporales paenitentias, in aliis Ordinibus ante Societatem consuetas, ex obligatione subeundas non habet; differt autem idque quam plurimum a vita etiam honestorum sacerdotum, in quantum in usu rerum temporalium spiritu humilitatis, paupertatis, submissionis insigniri debet.

9. — Recte dicitur « consuetudo optima legum interpret », non quidem illa consuetudo quae, reprobantibus Superioribus merus abusus est, nullumque effectum iuridicum obtinere potest ⁽³⁵⁾, sed illa quae probantibus, immo promoventibus Superioribus, ipsius Societatis mentem manifestat. Nemo autem vestrum ignorat quantum semper institerint tam Congregationes Generales quam Praepositi in colendam illam paupertatem quae non sit mere in dependentia a Superioribus, sed vere imitetur actualement paupertatem Christi Domini: quae in moderatione et simplicitate, more eorum qui opibus non abundant, humilitatem conditionis nostrae prodit.

⁽²⁹⁾ *Ib.* c. 2 n. 11 [570].

⁽³⁰⁾ *Ib.* c. 2 n. 12 [572].

⁽³¹⁾ *Ib.* c. 2 n. 14 [575].

⁽³²⁾ *Ib.* c. 2 n. 15 [577].

⁽³³⁾ *Reg. Comm. Reg.* 7; *Cfr. Ex. Gen.* c. IV n. 4 [57].

⁽³⁴⁾ *Ib.* *Reg.* 8; *Cfr. Const. P.* IV c. 6 G [373].

⁽³⁵⁾ *Cfr. Coll. Decr.* d. 16; *Epit.* n. 26.

Quidquid sapit divitum corruptionem, — licet honestis sacerdotibus minime prohibitum, immo ad eis saepe adhibitum, — Nostris numquam licuit: sumptus itinerum ad meram delectationem, vestitum pretiosorem, exquisitam suppellectilem, monilia quaelibet; haec et his similia semper damnarunt nostri Superiores. E contra, quae maxima simplicitate insigniuntur, licet aliquatenus incommoda, haec exhortatione et exemplo commendarunt; et quoties ad vitae rationem eorum qui dicuntur et vere sunt pauperes accedere nobis contigit, id lucrum spirituale et progressum pro Societate reputarunt.

10. — Labente tempore, normae illae de vitae ratione in exterioribus nos vigilēs semper et attentos volunt. Dum enim ad vitam usque commodiorem contendit in plerisque orbis partibus maior pars generis humani, primum est nos quoque quaedam in usum nostrum admittere quae vel valetudini vel labori apostolico prodesse nata sunt. Ratio practica nostrae paupertatis aliquatenus cum progressu rerum evolvitur; immo non semper in omnibus locis eadem esse poterit, ut sapienter praevidebat B. P. Ignatius, cum ordinabat nostram vivendi rationem « minime diversam » fore « ab eo quod medicus illius loci in quo vivitur iudicabit » ⁽³⁶⁾. Illud nihilominus semper ante oculos servandum est: vita nostra in exterioribus talis sit oportet ut dici possit mortificata, discipulo Christi Crucifixi minime indigna; talis quoque « ne affectus erga propria commoda sensim irrepāt, animos Nostrorum infringat, a laboribus apostolicis, vocationis nostrae propriis, abstrahat, ad otii denique amorem propellat » ⁽³⁷⁾. Nullo modo ergo recte dicitur quidquid in saeculo familiae, mediocris vel etiam tenuis conditionis, sibi indulgent, id Nostros in suis cubiculis, recreationibus, itineribus, refectionibus, usurpare posse. Non sumus homines saeculares, immo ut dixi neque sacerdotes saeculares; et quae illos decent, nos quandoque vere dedecent. Sit nostrae vitae ratio austerior quam vita saecularium in iis imprimis regionibus quae maiori copia rerum temporalium fruuntur. Cum externi intrant nostra locutoria, vel secretariatus nostrorum Collegiorum et Universitatum, vel conclavia officio Rectoris aut Praesidis destinata, oportet sentiant se ad Religiosos accedere. Laudari non potest ut, ne in iis quidem partibus domorum nostrarum ad quas externi accedunt, illa sit apud nos et in nostris domiciliis commoditas, ille decor suppellectilis, quali similia Instituta Status vel laicorum forte abundant. Ne erubescamus insignia

⁽³⁶⁾ *Const. P. VI c. 2 n. 16* [580].

⁽³⁷⁾ *Coll. Decr. d. 60; Epit. n. 208, 1°.*

Christi! Tristaretur ni fallor Dominus si in certas domos (quantum ex imaginibus photographiceis iudicare licet) intraret Ipse, opifex tenuis, nec ibi agnosceret Societatem suam! Differant nostrae domus, utpote religiosae, a domibus saecularium; auctoritatem nostro ministerio debitam non tantum non minuemus, sed augebimus, cum actus nostri doctrinae quam ex Evangelio profitemur concordabunt.

11. — Cardo autem totius paupertatis, qualem in vita nostra apostolica exercere debemus, est vita illa in communi quam ipsa Ecclesia, sensu quodam a nostris Constitutionibus diverso, vocat « vitam communem ». Vox enim « vita communis », ut vobis notissimum est, duplicem habet sensum: unum, quo eam audit S. P. Ignatius in Constitutionibus, de quo modo egi; alterum vero, de quo nunc agendum est, quique consuetus est apud auctores de vita religiosa agentes; est autem in eo quod « quisque iis quae de communi data fuerint ad usum suum necessarium aut convenientem ... sit contentus » ⁽³⁸⁾. Hoc sensu de « vita communi » agit Codex Iuris Canonici ⁽³⁹⁾ eamque tam sancte custodiri praecipit ut, si in domibus studiorum neglegatur, studentes ad ordines promoveri vetet ⁽⁴⁰⁾; eam nitide declarat Epitome Instituti n. 497 ⁽⁴¹⁾.

Dum enim ex una parte tenentur Religiosi quaecumque eis obveniunt Superioribus in usum communem tradere, — « quidquid acquirit monachus, monasterio acquirit » ⁽⁴²⁾; — vicissim tenentur Superiores subditis in omnibus quae rationi vitae nostrae congruunt providere. Humili abnegatione propriae voluntatis atque commodi, quam secum fert illa dependentia a communitate, plenius fere quam privatione, quam sibi singuli ex proprio libitu imponant, purificatur anima, dum a creaturis efficacius solvitur eius affectus, ut in Creatorem liberius feratur. Nonnulli inveniuntur qui parati sunt ferre quosdam, etiam graves paupertatis effectus, quos ipsi tamen sibi elegerint; minime promptos autem sese ostendunt ad abdicandam propriam voluntatem et ad renuntiandum suis commodis, in rebus illis ad quas homines huius temporis magis afficiuntur.

Vita illa in communi id secumfert: ut singuli contenti sint, quod ad victum, vestitum, et cetera vitae necessaria, iis rebus quas a communitate accipiunt, nec ulli liceat ea sibi aliunde comparare, utputa a parentibus vel amicis, a poenitentibus vel aliis benefactoribus; nec ulli Superiori liceat subdito facultatem facere ut ista via

⁽³⁸⁾ *Const. P. VI c. 2 n. 11* [570].

⁽³⁹⁾ *Cod. Iur. Can. cc. 594 § 1; 2389.*

⁽⁴⁰⁾ *Ib. c. 594 § 2.*

⁽⁴¹⁾ *Cfr. Coll. Decr. d. 183.*

⁽⁴²⁾ *Cfr. Cod. Iur. Can. c. 580 § 2.*

quidquam sibi in usum proprium procuret ⁽⁴³⁾. Si quid autem earum rerum sponte nobis offertur, id in communem tantum usum accipere licet. Quod si Superior in casu particulari pro sua prudentia censeat aliquid concedi posse ⁽⁴⁴⁾, hoc non faciet nisi ad mentem Regulae, ea tantum indulgendo quae nostri Religiosi passim omnes ab ipsa communitate accipiunt, nec plura nec meliora.

Haec vita in communi vel sola, modo a Superioribus ad mentem Instituti exigatur, a subditis autem plena humilitate acceptetur, plurimum iuvat ad fructus spirituales et apostolicos paupertatis consequendos.

12. — Verum duplex ei imminet periculum. Primum est ne, cum domus opibus satis abundat, Superior lautius in omnibus rebus suos tractet, oblitus illius « humilitatis, paupertatis, aedificationis » quam S. Fundator nobis commendat. Nonnumquam immo videmus domus non ita opibus abundantes, quae adiutoribus laicis vix ac ne vix quidem stipendia decentia solvere vel pauperibus sive intra sive extra Societatem opitulari se posse autumant, facilius sumptibus haud parvis iisque superfluis indulgere ad recreationem et solamen vix necessarium Nostrorum. Maioris quam putamus virtutis sunt nostri Religiosi; libentiusque ferunt quasdam privationes in gratiam Provinciarum vel Missionum pauperum, immo adiutorum suorum laicorum, quam ut inter aliorum penuriam velint abundare ipsi.

13. — Alterum idque gravius periculum vitae in communi et spiritus paupertatis est e contra nimia egestas communitatum nostrarum. Cum enim iusto pauperior est domus, et subditi magis tentantur ad ea sibi illicita via procuranda quae ipsi necessaria vel convenientia aestimant; et Superiores magis proni sunt ad facultates concedendas quibus, ut aiunt, alleviatur onus a domo sustinendum. Sapientissime monet nostra Epitome: « Quo facilior huius vitae communis observantia reddatur, Superiores necessaria non solum ad vitam, sed etiam ad labores, quantum poterunt, subditis paterne suppeditent, iisque ne permittant ut illa sibi alia via procurent » ⁽⁴⁵⁾. Ne suscitemus, ob neglectam providam illam regulam, in nostris communitatibus duas quasi classes sodalium, contra omnem Evangelii spiritum et leges sanctae caritatis: alteram divitum, qui cum amicos et benefactores habeant, libros, laboris instrumenta

⁽⁴³⁾ Cfr. *Coll. Decr.* d. 183; *Epit.* n. 497 § 2, 2°.

⁽⁴⁴⁾ *Epit.* n. 497 § 2, 3°.

⁽⁴⁵⁾ *Ib.* § 4; *C. G.* XXVIII d. 25, 3° (*A. R.* IX 28).

varia, commoda non pauca sibi procurant; alteram pauperum, qui rebus sibi a Superiore parce admodum concessis contenti esse coguntur.

14. — Attendant Superiores gravi suo coram Deo conscientiae officio in hac re. Si domus pauperior est, ipsorum est mendicare, vel curare ut quaerantur benefactores; ipsorum est Deo fidere et necessaria tamen filiis suis subministrare. Quam praeclara exempla nobis reliquit B. P. Ignatius fiducia in Deo, infinite divite et liberali, dum deficientibus pecuniis ad eos sustentandos, numquam tamen vult candidatos ad Societatem a se repellere; dum aedificia ad Nostros hospitandos necessaria in pari penuria incipienda vel perficienda iubet; nec unquam eum fefellit ille spiritus fidei! Si pari spiritu procedemus nos, pureque Dei quaeremus servitium, « haec omnia adicientur » nobis.

15. — Subditi tamen quibus quidquam deest, ex iis quoque rebus quae sibi rationi consonae videntur, recordentur oportet Christi pauperis; recordentur lucrum esse aestimandum si « paupertatis effectus aliquos experiantur »; recordentur suae professionis, et ardentium desideriorum quibus ad conversionem animarum anhelant. Modo « non desit [eis] humilitas, non desit mansuetudo » ⁽⁴⁶⁾, haud difficile in privationibus Deum invenient, magisque proficient quam si aut querelis indulserint, aut praesumptis licentiis vel fraude plus minus fucata, res a Superiore negatas ipsi sibi procuraverint.

16.— Pro ea sinceritate quam mihi imponit officium in bonum animarum nostrorum Religiosorum, pauca quaedam manifestius describere oportet in quibus spiritus paupertatis maius detrimentum cepisse videatur. Et primum quidem est, toti fere Societati commune, excessus in sumptibus itinerum vel non necessariorum, vel saltem non talibus conditionibus instituendorum. Video in hac re vix unquam moveri dubium de sumptuum magnitudine. Solentne sic procedere in saeculo, ii qui opibus non abundant, ne dicam qui pauperes sunt? In modo instituendi itinera certe tempus nostrum quam maximos nobis proponit progressus velocitatis et commodi. At non ipso facto nobis eligendum est quod velocius, quod commodius. Utique, si bonum spirituale id vere requirit, sumptibus non parcemus; si autem bonum altius id non exigit, e contra, contenti erimus illo modo itinerandi quo homines mediocris vel tenuioris

⁽⁴⁶⁾ *Epist. S. P. Ignatii de oboedientia*, n. 15.

conditionis uti solent. Facilius quam par est instituuntur itinera longiora, privatae devotionis aut fovendae valetudinis gratia, interdum solius recreationis causa; facilius abutimur machina aërea, curru automobili privato, etiam cum via ferrea, curru publico, contenti esse possimus et debeamus. Quoties vidi Nostros itinera arripere ad componenda negotia quae facile et apte litteris componerentur; quoties (ut de re itineri simili agam) longo colloquio telephonico, cuius sumptus altissimi sunt, ea agere quae facile moram patiebantur, indeque longe minore sumptu conficienda erant. Consulto ista concreta et minuta adduco exempla, ne nostra virtus cotidianas occasiones praetermittat.

17. — Alius quidam abusus, a decessore meo pluries reprobatus, est in acquirendo ad usum privatum vel res superfluas, vel res quae in communi usu remaneant oportet. Quoties apud me institerunt ut machinae ad scribendum in privatum cuiusque usum concederentur; cum longa experientia ostendat apte scopo nostro provideri, si machinae, ut praescriptum fuit, domui ascribantur, de domo in domum non asportandae nisi in casibus peculiaribus. — Vere tristatus sum cum ex variis partibus delatae sunt ad me preces ut liceat machinas photographicas proprias retinere: hae enim nemini nisi ratione officii, numquam autem intuitu recreationis (ut eheu accidit) concedi possunt. Abusus est quem late iam serpentem video, ut singulis qui in exteris Missiones vel itinera longiora proficiscuntur, concedatur machina photographica. Pauci e contra sint in Missionibus qui, Superiore consentiente, imagines luce expressas ad periodica in Provinciam mittere interdum teneantur; reliquae autem machinae photographicae, quae et iacturam temporis et sumptus non qualescumque secumferunt, res vere superfluae sunt, religiosae professioni repugnantes. In Provinciis autem, praeter unum alterumve periodico addictum aut determinatis conferentiis vel libris scribendis intentum, nemo permittatur sibi machinam photographicam retinere. Nec ut patet, tolerari potest ut talia Nostri a familia vel ab amicis donentur, quod esset omnino contra vitam communem ⁽⁴⁷⁾. Provinciales simpliciter iubeant Superiori tradi et in gratiam pauperum vendi omnes machinas photographicas quibus Nostri extra hos casus verae utilitatis apostolicae nunc utuntur, sibi quae reservent facultatem concedendi ut talia habeantur.

Noverint ii qui tabaco utuntur quanti constet illa delectatio; quantum pecuniae in pauperes aliaque bona opera erogare possit Societas si, qui eo non indigent, tabaco renuntient; qui eo indigent, moderatius utantur.

⁽⁴⁷⁾ *Epit.* n. 497.

Sine debilitate urgeant Provinciales Consuetudines Provinciae in eis quae spectant usum rerum ad itinera et studia convenientium, eaque quae communia sint oportet, de domo in domum non asportanda, praetextu maioris facilitatis, privata ne fiant. Ubi sunt, quaeso, effectus illi paupertatis quos experiri iubemur, si omnia practica, omnia faciliora esse oportet? — Frequens quoque, utut manifestius contra ipsum votum paupertatis offendens, abusus quorundam qui pecuniam sibi, sine facultate, in privatum usum retinent; et timendum est ne interdum verum peculium, licet alio nomine tectum, constituatur; neminem autem vestrum latet peculium in Religionibus esse exosum Ecclesiae, atque in Societate ipsam speciem peculii tolerari non posse ⁽⁴⁸⁾.

Certe reprobaturs abusus quo statis temporibus, utputa singulis mensibus, Nostris conceditur quaedam pecuniae summa in usus cotidianos, quam dein, si intra mensem usi non fuerint, pro libitu servant et expendunt.

Nec spiritui paupertatis congruit, quod quoties quis ad Superiorem vel Procuratorem pecuniam defert, quam dono, eleemosyna, stipendio accepit, toties fere facultatem sibi fieri postulet partem illius summae in proprium usum propriamque utilitatem impendendi. Superioribus suadeo ut tales facultates regulariter recusent, subditis vero liberaliter concedant (ut superius dixi, n. 13) ex arca communi, quidquid ad valetudinem, studium, laborem apostolicum vere conveniens videbitur. Quaecumque monachus acquirit, ea sin cere monasterio, non sibi acquirat.

Vigilent Provinciales ne in supellectili cubiculorum Nostrorum vel aularum communium, sensim sine sensu mundana atque moderna commoda irrepant, quo Nostrorum vis animi et sensus abnegationis paulatim infringitur et perit. Quaedam commodiora concedantur aegrotis vel senibus; reliqui autem, quotquot corpore bene valent, contenti sint et maneant, in qualibet orbis parte, etiam ditio re, simplici admodum mensa, duro et consueto sedili, lecto quod corpus vegetum et laboris patiens servet. Aulae nostrae communes, etiam recreationis, illa simplicitate insignitae maneant, et ab aulis mundanorum diversae, qualem optima Societatis traditio commendat.

18. — Monitos velim, ne quando sibi angores conscientiae parent, eos qui, ratione officii, sive Procuratoris, sive Praesidis vel Administratoris alicuius operis, pecunias gerunt, ut et ipsi memi-

(48) Cfr. *Coll. Decr.* d. 185; *Epit.* n. 499 § 3.

nerint administratorem Religiosum in rebus gerendis debita dependentia a Superioribus quam sibi praescribunt Regulae et Instructiones procedere debere, rationemque statis temporibus, etiam non rogatum, reddere. Immo cum Nostri, peculiari facultate obtenta, pecunias administrant quae non pertinent ad Societatem, quia tamen in morali hominum aestimatione, ipse Ordo imputabilis censetur, sapienter vult nostra Instructio de administratione temporali, ut Superior aliquam de iis rationem exigat ⁽⁴⁹⁾.

19. — Durus quibusdam prima fronte videri potest hic sermo, qui nonnisi de privatione et renuntiatione agit; verum hic verificatur illud ex Imitatione Christi: « si libenter crucem portas, portabit te », ideoque « in cruce infusio supernae suavitatis, in cruce robur mentis, in cruce gaudium spiritus » ⁽⁵⁰⁾. Qui vere Christo Duce et ob Eius amorem paupertatem non coacti sed sponte et ex corde amplectuntur, atque eligunt semper « minus quam plus habere » ⁽⁵¹⁾ magnam pacem, spiritus libertatem, maiorem in animarum ministerio auctoritatem et efficacitatem consequuntur.

20. — Hoc autem maximi refert: ut religiosa paupertas, sicuti integra nostra vita religiosa, non consideretur sub lumine solius rationis humanae, solius illius sapientiae limitatae quam « philosophiam » appellamus. Passim videmus in mundo bonum et progressum hominis, in mere naturali tantum ordine intendi. Hinc fit ut quaecumque ex sola Revelatione divina valorem mutuuntur, quaecumque spectant ad illam « stultitiam crucis », quam S. P. Ignatius nomine tertii gradus humilitatis signat, tamquam antiquata, nec nostris temporibus apta despiciantur et reiciantur. Qui naturam condidit Deus, Ipse quoque eam elevavit; si quis proinde ad altiora illa, fide nobis reserata, ascendere non contendat, ne militiae nomen det quae « sub Crucis vexillo Deo militat ».

21. — Quoties audimus, ab illis qui plurimorum indifferentia et apostasia iure commoventur, « novum » aliquid, efficacius aliquid desiderari, quo Christus Eiusque Ecclesia rursus noscantur et amen- tur, quo reflorescat fides, per quam ad spem et caritatem ascenditur. « Novum » aliquid utique a nobis expectare videtur Christus Dominus atque postulat Eius Sponsa Ecclesia; ut scilicet in vita Religiosorum splendeat puritas Evangelii; ut non tantum verbis sed etiam moribus testimonium refulgeat de vero sensu vitae humanae,

⁽⁴⁹⁾ *Instructio de admin. temp.* n. 182.

⁽⁵⁰⁾ *De Imitatione Christi* l. II c. 12.

⁽⁵¹⁾ *Ib.* l. III c. 23.

de eminentia bonorum spiritualium et aeternorum, de fraterna unione et caritate discipulorum Christi Domini, de bonitate infinita Patris caelestis. Ne alia praeclariora exempla afferam ex historia Ecclesiae, sufficiat ex domesticis annalibus memorasse quantum valuerit ad hominum massas convertendas vita pauper et ad miraculum mortificata sanctorum Francisci Xaverii, Francisci Regis, Francisci de Hieronymo, beatorum Antonii Balducci et Iuliani Maunoir, qui civitates et regiones integras ad Deum adduxerunt vel reduxerunt. « Novum » illud quod a nobis exspectatur idipsum re vera est quod sanctus noster Fundator primis sodalibus, « sacerdotibus reformatis » inculcare conatus est. Purior spiritus Exercitiorum spiritualium et Constitutionumstrarum, qui non est nisi aeterna veritas Evangelii, efficaciores nos efficiet apostolos huius temporis. Quod iam ipse S. P. Ignatius primique Patres experti sunt, « iucundiores, puriores et ad proximi aedificationem aptiores esse vitam ab omni avaritiae contagione quam remotissimam et evangelicae paupertati simillimam » ⁽⁵²⁾, id et nos experiemur, si eadem fidelitate qua ipsi Christum pauperem sequemur.

Commendo me ss. Sacrificiis precibusque vestris.

Romae, die 15 septembris 1951.

Vestrum omnium in Xto servus
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

41.

21 septembris 1951

Communicantur Litterae R. P. Ledóchowski a. 1940 datae de dimissione Scholasticorum.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Exemplar litterarum, quas R. P. Ledóchowski, p. m., die 29 februarii 1940 de dimissionibus Scholasticorum scripsit, cum Ra Va communico.

⁽⁵²⁾ *Formula Instituti S. I. n. 7.*

Cum enim hae litterae in *Actis Romanis* non editae sint et fieri possit ut propter bellum ad omnes Superiores Maiores non pervenerint, convenire censeo ut denuo mittantur. Quae in iis praescribuntur et quae ipse non semel Superioribus commendavi de severiore admittendorum ad Noviciatum selectione, de speciali cura Scholasticorum qui in maiore necessitate spirituali versantur, de matura dimissione eorum, qui vel inepti sint vel post experimenta et monitiones se non emendent, plurimum conferunt ad bonum statum totius Societatis conservandum (*), ideoque ab omnibus Superioribus magni facienda sunt.

Velit igitur Ra Va eas litteras relegere et curare ut earum sapientes normae diligenter observentur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 21 septembris 1951

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Dolendum sane est videre, hisce praesertim ultimis annis, tam frequentes dimissionum casus inter Scholasticos nostros: non modo post unum alterumve annum a Votorum nuncupatione, sed post quinque, sex et etiam duodecim annos in Societate transactos.

Ad tam grave et nimis frequens incommodum advertendum, vel certe minuendum, quaedam in memoriam revocare necessarium duxi, iterumque magis urgere ea quae in re tanti momenti, sive in iure communi sive in Constitutionibus non obscure inveniuntur, quaeque in mea Instructione de dimissione Nostrorum die 1 iulii 1925 data, explanare ac commendare non omisi ⁽¹⁾.

1. Igitur ut in posterum casus rariores fiant, ante omnia omnino necessarium est severiores esse in selectione admittendorum ad Noviciatum. Iam Sacra Congregatio de Religiosis in sua Instructione de formatione clericali et religiosa alumnorum ad sacer-

(*) Cfr. *Const.* p. X n. 7 [819]; *Epit.* n. 849, 4°.

(1) *A. R.* V 315-331.

dotium vocatorum, hoc fortiter commendabat: « in primis, maxima diligentia, iam inde a primo candidatorum in Religionem ingressu, Superioribus adhibenda erit ut adolescentes, non gregatim, neve festinanter adsciscantur, sed ii soli, in quibus divinae vocationis indicia deprehenduntur, et spes affulget eosdem cum fructu ecclesiasticis ministeriis perpetuo addictum iri. Ampliores adhuc de candidatis notitias sibi procurent Superiores antequam alumnos ad novitiatum admittant, et testimoniales litteras forsan insufficienter acceptas, per alias accuratas investigationes a fide dignis personis habitas, suppleant. Neque negligent Superiores notitias sibi assumere de illorum familiarum moribus, utrum nempe parentes fuerint ab illis vitiis immunes, quae facile in prolem redundare possent. Nimirum, in candidatis ad sacerdotium designandis, communia vocationis religiosae indicia minime sufficiunt, sed requiruntur praeterea signa specialia clericorum statui propria » (2).

Hanc autem severitatem sequamur oportet summopere in admittendis ad prima Vota: in dubio *positivo* utrum Novicii boni religiosi sint evasuri et ad ministeria Societatis aptitudine sint praediti, dimittantur sine ulla haesitatione.

2. Superiores praeterea peculiarem curam habeant non modo omnium Scholasticorum sibi subditorum, quos Societas paternae eorum sollicitudini firma spe concredidit, veluti mater filios suos; sed eorum praesertim, qui in maiore necessitate spirituali versantur. His ergo invigilent, animum iis adiiciant in difficultatibus, a periculis eos arceant, caritate et prudentia ad meliorem frugem, cum opus sit, reducere curent (3).

Monitis S. Patris Nostri Ignatii obsequentes, tales Scholasticos probent, ut appareat num revera bonam spem faciant fore ut membra utilia Societatis aliquando evadant ac in sua vocatione fideles usque in finem permaneant.

Si, post experimenta serio adhibita, defectus vocationis vel spiritus religiosi eos ad Societatem ineptos vel detrimento futuros esse ostendat, mediis efficacibus inducantur ad dimissionem sponte petendam, vel, si renuant, omnia parentur ut etiam inviti dimitti possint.

Cum autem, experientia teste, tempore Magisterii soleant non raro Scholastici de pristino fervore remittere ac mundano pulvere sordescere incipiant, tum quia non semper parati ad hanc novam vitam accedunt, quae sine dubio periculis non caret, tum quia in-

(2) Instructio S. Congr. de Relig. 1 dec. 1931. A. A. S. vol. XXIV, 1932, pp. 74-81. *Acta Rom.*, vol. VII, 1932, pp. 5-14.

(3) Cfr. Reg. Sup. loc. 7-9.

terdum non sufficiens cura eorum habetur, ideo Superiores Collegiorum et Convictuum summopere invigilent Magistris nostris ac Praefectis: non sibimetipsis eos relinquant, eorum necessitatibus spiritualibus provideant, ne eos tanto labore obruant ut ne tempus quidem habeant ad quotidiana pietatis exercitia rite peragenda ⁽¹⁾. Antequam vero ad studia theologica mittantur, accurate servetur quod in Epitome n. 295 § 3 de informationibus sumendis et examinandis praescribitur.

3. Verum quidem est ex Codice Iuris Canonici et Constitutionibus S. Patris Nostri ⁽²⁾ causas graves requiri ad dimissiones: at non requiruntur culpaе graves, nam idem Codex inter causas graves dimissionis enumerat defectum spiritus religiosi, qui aliis scandalo sit, eumque defectum sufficientem dimissionis causam esse declarat ⁽³⁾. Iam vero si Scholasticus exercitia pietatis omnibus communia omittat vel magna cum negligentia habitualiter peragat; si leviter aperteque contra Superiorum dispositiones obloquatur; si, otiosis circuitationibus indulgens, studiis negligenter incumbat; si contra regulas, consuetudines, praxim Societatis sermonem misceat; si caritatem frequenter nec leviter laedat, quomodo huiusmodi Scholasticus spiritum habet religiosum? Et si regulas, v. gr. silentii, modestiae, parvi faciens, frequenter violet, si a domestica vitae religiosae disciplina, sine ulla facultate, facile se subtrahat; si, corporis commoditatibus nimium addictus, querimoniis domum repleat de victu, de vestitu, de cubiculo, de omnibus quae communem vitam respiciunt, si haec et his similia agat, vitam profecto suae vocationi non consonam degit atque sine dubio scandalum parit.

4. Certe, iuxta Codicem et Constitutiones, Superiores diserte, repetitis vicibus, monere debent de defectibus hos suos subditos et congruas paenitentias eis imponere; sed non requiruntur monitiones canonicae, quas comitetur quaedam forma sollemnis ac iuridica; sufficit ut de monitionibus et paenitentiis impositis constet.

5. Tandem meminerint Superiores dimissionem eorum qui non se corrigunt non esse nimium, ut saepius fit, differendam. Etenim ineptos Scholasticos diu in Societate retinere haud parvum detrimentum affert ipsi Societati: detrimentum spirituale in primis, ut perspicuum est, malo vitae exemplo, verbis aut actis offendiculum

(1) Cfr. *Acta Rom.*, vol. VII, 1933, pp. 465 sq.

(2) Const. P. II, c. 1.

(3) Can. 647 § 2, 1°, 2°; Epit. 88.

aliis praebendo, et saepe in discrimen adducendo bonum nomen Societatis.

Sed est etiam damnum materiale Societatis prae oculis habendum: bene nostis omnes quot quantosque sumptus Societas impendere debeat pro suis Scholasticis, et libenter sane materno veluti amore impendat; sed spei innixa fore ut aliquando non minores fructus ad maiorem Dei gloriam et Ecclesiae utilitatem inde referat. Quod si hac spe destituatur timeatque potius ne detrimenta capiat, evidens est huiusmodi materiale damnum arcendum vel minuendum esse, quantum fieri poterit.

Neque falsae cuidam erga hos iuvenes caritati cedere debemus; etenim non solum bono communi, sed bono quoque eorundem iuvenum hac ratione consulitur. Hi enim tempus pretiosum amittunt, quo extra Societatem utentes, facilius ac citius vitae suae extra claustra providere possent. Quot e Societate serius dimissos conquestos esse novimus se iam non posse rationem vitae convenientem instituere, eosque pecunia vel alio caritatis subsidio adiuvari cogimur ut eorum egressus e Societate celerius ac in pace fiat.

6. Hanc vero esse mentem Ecclesiae eruitur tum ex eo quod ipsa instanter ac sedulo admonet ut non apti tempestive e religione dimittantur, ne eos dimitti videre cogatur post sacrorum ordinum susceptionem; « quod quanto accidat eorundem religiosorum, immo ipsius religionis detrimento atque christifidelium scandalo » omnibus compertum est ⁽⁷⁾. Eadem severitate Sancta Sedes utitur in dimittendis alumniis qui in Seminariis Regionalibus in spem ipsius Ecclesiae instituuntur.

Neque praetereundum censeo Sacram Congregationem de Religiosis, huc usque nullum recursum contra dimissionum decretum admisisse, immo mihi gratias egisse de datis dimissionibus, et solum aliquoties miratam fuisse quod tam diu ineptos retinuerimus.

Commendo me sanctis Sacrificiis.

Romae, die 29 februarii 1940.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Christo

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

(7) Instr. S. Congr. de Relig. 1 dec. 1931, loc. cit.

42.

22 septembris 1951

Renovatae facultates de festis S. P. Ignatii et S. I. Berchmans celebrandis in Collegiis vel Seminariis ⁽¹⁾.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro cum RVa communico Rescripta Sacrae Congregationis Rituum, quibus ad aliud decennium prorogantur facultates anno 1941 renovatae de festivitate externa S. P. Ignatii in nostris Collegiis externorum aliquo commodiore die celebranda, ubi eius festum inter maiores ferias incidit ⁽²⁾ atque de celebranda ritu festivo, Missa propria S. Ioannis Berchmans die 26 novembris vel alio die statuendo in Seminariis clericorum nobis commissis, etiam in iis in quibus quacumque de causa Kalendarium nostrum servari non licet ⁽³⁾.

Velit RVa renovationem harum facultatum tempestive notam facere Superioribus, quorum interest.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 22 septembris 1951.

R.^{ae} V.^{ae}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

⁽¹⁾ Cfr. superius pp. 23; 24.

⁽²⁾ Cfr. A. R. VI 733 sq.; X 40 sq.

⁽³⁾ Cfr. A. R. VIII 461 sq.; X 34 sq.

43.

3 novembris 1951

De novo decreto S. Sedis circa bonorum alienationes et mutuum contractionem.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Iuxta decretum Sacrae Congregationis Consistorialis die 13 iulii 1951 datum, quod de praescriptis Iuris Canonici circa bona alienanda atque debita et obligationes contrahenda agit ⁽¹⁾, Summus Pontifex decernere dignatus est ut « perdurantibus praesentibus adiunctis et ad nutum S. Sedis, ad eandem Sedem Apostolicam sit recurrendum quotiescumque agatur de pecuniae summa quae decem millia francorum seu libellarum aureorum excedat » ⁽²⁾. Decretum, utpote die 18 septembris 1951 in Actis Apostolicae Sedis editum, vim suam exseret a die 18 decembris anni eiusdem.

Quod ad nostros Provinciales et Superiores locales attinet, auditis PP. Assistentibus, statuo ut nihil immutetur quoad facultates quibus in expensis extraordinariis faciendis vel permittendis, positis quibusdam condicionibus, iam gaudent ⁽³⁾, i. e., etiam prolato novo Congregationis decreto, permittitur ut Provinciales usque ad decem millia (10.000), Superiores vero locales ad mille (1.000) fr. seu lib. valoris monetae aureae in eiusmodi expensis insumant, auditis quidem Consultoribus, sed nulla Generalis petita venia. Eaedem normae valent cum de bonis alienandis vel debitis et obligationibus contrahendis agitur.

Item pro eiusmodi negotiis normas ad computandum monetae aureae valorem, quae hucusque vigeant ⁽⁴⁾, de sententia peritorum canonistarum, adhuc valere declaro: donec scilicet aliud statutum fuerit, 10.000 fr. seu lib. aur. aequare fere 7.000 dollariorum americanorum monetae chartaceae, itidem 1.000 fr. seu lib. aur. pariter aequare 700 doll. amer. eiusdem monetae chartaceae.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 3 novembris 1951

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

(1) Cfr. Can. 534 § 1 et 1532 § 1 n. 2.

(2) A. A. S. XLIII 602-603.

(3) Cfr. A. R. IX 209-210.

(4) *Ibid.* XI 597.

44.

6 novembris 1951

Communicatur mutatio quaedam introducenda in Officio S. M. Annae a Iesu de Paredes ⁽¹⁾.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro RVae exemplar mitto Rescripti Sacrae Congregationis Rituum die 23 iunii 1951 dati, quo approbatur additio in Lectione VI Officii proprii S. Mariae Annae a Iesu de Paredes facienda. In Missa vero nihil est immutandum atque in Martyrologium Societatis nihil, nisi — ut patet — Sanctae denominatio, est inducendum.

Velit RVa haec cum suis opportuna ratione communicare.
Commendo me ss. SS.

Romae, die 6 novembris 1951

R.^{ae} V.^{ae}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

45.

21 novembris 1951

Nova Statuta Apostolatus Orationis cum Societate communicantur ⁽²⁾.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum RVa communico nova Statuta Apostolatus Orationis, nuper retractata et necessitatibus hodiernis melius aptata, quae Beatissimus Pater Pius XII, die 28 octobris huius anni, in festo Domini

(1) Cfr. superius pag. 21.

(2) Cfr. superius pag. 25.

nostri Iesu Christi Regis, approbare dignatus est per Epistolam Apostolicam, cuius quoque exemplar his litteris annecto.

Epistola Apostolica, quae non primum est indicium Summi Pontificis erga Apostolatam benevolentiae atque studii, omnibus Nostris tam gaudio magno erit quam valido incitamento ad hoc insigne opus, a Sancta Sede saepius approbatum et laudatum, iuxta nova Statuta quam maxime propagandum. Natura et fine Apostolatus integris manentibus, iure speratur fore ut haec nova ad nostra tempora accommodatio, praesertim si fidelis Statutorum observatio necnon renovatus Directorum et Promotorum zelus accedant, hanc piam Consociationem reddat efficacior, uberioresque in dies ad maiorem Dei gloriam et animarum bonum pariat fructus.

Quapropter curandum est ut Statuta retractata atque Summi Pontificis Epistola Apostolica cum omnibus nostris domibus communicentur necnon cum Moderatoribus Dioecesanis Apostolatus Orationis, qui intra vestrae Provinciae territorium degant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 21 novembris 1951
in festo B. Mariae V. Praesentatae.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

46.

21 decembris 1951

De lingua adhibenda in scribendis litteris ex officio ad Praepositum Generalem.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro, RVae scribo de quibusdam praescriptis servandis in litteris quae ad Patrem Generalem mittuntur. Imprimis agere velim de Epit. n. 872, ubi praescribitur ut *litterae ex officio scribendae ad Praepositum Generalem scribantur lingua latina* ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Cfr. *Practica Quaedam*, n. 3.

Iam vero, ut RVae notum est, Pater Generalis non insistit ut illae linguae vernaculae, quae magis communes sint, omnino prohibeantur. Nam bene intellegens utilitatem vernaculae ad quaedam negotia plenius, clarius et quandoque facilius exponenda, permittit ut ea etiam adhibeatur. Cum tamen quidam abusus paulatim irrepserint, ita ut e. g. animadversiones in Informationibus de promovendis ad gubernationem vel gradum interdum lingua vernacula conficiantur, visum est magis definite indicare quae litterae lingua latina scribendae sint, nisi rationes extraordinariae aliud suadeant.

Semper lingua latina adhibeatur cum res exponuntur, quae solitae consultationi omnium PP. Assistantium singulis hebdomadis in unum congregatorum proponendae sint. Eiusmodi litterae, ut patet, ad res maioris momenti spectant, et generatim sequentibus classibus comprehenduntur:

1) Informationes de promovendis ad gradum, atque omnes litterae et animadversiones adnexae.

2) Terna nomina de Superioribus a Patre Generali nominandis, atque omnes litterae et animadversiones adnexae.

3) Omnia documenta de dimissionibus (et casibus difficilioribus) sacerdotum (ad ultima vota sive iam sive nondum admissorum) et Coadiutorum temporalium formatorum. Utiliter etiam lingua latina adhibetur de dimissionibus Scholasticorum et Coadiutorum temporalium approbatorum, si casus aliquomodo sint implicati vel dubii.

4) Documenta de variis aliis negotiis gravioribus, e. g. de omnibus alienationibus et debitis contrahendis, atque emptionibus maioris momenti; de Provinciis, Viceprovinciis, Missionibus, Collegiis, Domibus, suppressendis, transferendis, fundandis.

Si in his omnibus negotiis, et in aliis, quae natura sua tanti videantur momenti ut ad consultationem omnium PP. Assistantium probabiliter deferenda sint, vernacula documenta annectantur, semper curetur ut ea, vel saltem eorum punctorum principalium summarium, in linguam latinam vertantur.

Ex aliis praescriptis quae interdum negleguntur, hanc nactus occasionem, RVae in memoriam revocare velim sequentia:

a) Si inter terna nomina ad Superiores nominandos nomen alicuius Patris invenitur de quo informationes in ultimo catalogo triennali aptorum ad gubernandum Romam missae non sint, informationes de illo conficiantur et cum ternis nominibus mittantur ⁽²⁾. Secus de eius aptitudine nihil Romae iudicari potest, ideoque nominatio quandoque diu differri debet.

(2) *Elenchus eorum quae a Provincialibus praestanda sunt*, n. 37, 38.

b) In negotiis de quibus sententiae Consultorum (e. g. de ternis nominibus, ultimis votis) vel Procuratoris Provinciae et Revisoris aut administrationis domorum aut Arcarum Provinciae (e. g. in alienationibus et debitis contrahendis) separatim Romam mittendae sunt, semper providendum est ut revera mittantur, et quidem sine nimia mora.

c) Reliqua vero praescripta de alienationibus et debitis contrahendis ⁽³⁾ fideliter impleantur.

d) *De singulis negotiis, praesertim si non levis sint momenti, distinctis foliis seu epistolis scribatur, quod praesertim observetur in iis litteris ad Generalem, quae cum omnibus Assistentibus communicari debent* ⁽⁴⁾.

Nominatim autem distinctis foliis, in quibus nihil aliud tractetur, scribant de singulis dimittendis; de promovendis ad gradum; de designandis Superioribus, qui a Generali nominari solent; de actibus administrationis temporalis maioris momenti ⁽⁵⁾.

e) *Litterae quae negotia continent ad Praepositum Generalem destinentur, non ad alios qui cum eo agant; ad hos autem scribi poterit ut illa tractari et expediri curent* ⁽⁶⁾.

Cum de aliquo ex supra notatis negotiis vel aliis similibus est agendum, curet RVa ut normae de modo procedendi, quas pro praecipuis talibus negotiis Epitome Inst., Practica Quaedam, Acta Romana, etc. clare definiunt, in mentem revocentur vel, prouti oportet, accurate relegantur, atque deinde sedulo serventur — id quod non tantum onus laboris Patris Nostri gradu non spernendo allevabit, sed etiam, ex eo quod inutilis iactura temporis sic evitatur, in commodum RVae et Provinciae certe cedit.

Commendo me RVae ss. SS.

Romae, die 21 decembris 1951

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

⁽³⁾ A. R. XI 595-597.

⁽⁴⁾ Epit. n. 870.

⁽⁵⁾ Pract. Quaedam, 8, 1°.

⁽⁶⁾ Epit. n. 871, 1.

47.

25 decembris 1951

Decretum quo Missio Philippina in Viceprovinciam dependentem erigitur.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Immensa Dei erga nos bonitas, qua providente Societas universa magna singulis his annis incrementa percipit, externis quoque Missionibus nostris benevolenter prospicit, ita ut in iis regionibus, quae libertate gaudeant, Missionariis necnon Clero indigeno semper numero crescentibus, abundantior in dies colligatur animarum messis. Divina benignitate imprimis fruitur Missio Philippina, quam socii ex Provinciis Hispanis non multo post Societatem constitutam fundarunt atque assiduo labore et indefesso zelo, necnon quandoque cum ipsius vitae dispendio, plus quam duo cum dimidio saecula, si labores tam in antiqua quam in restituta Societate simul sumuntur. fructuose coluerunt. Quorum vestigiis ingredienti, per hanc quartam saeculi partem socii primum Provinciae Marylandiae-Neo Eboracensis, deinde post huius divisionem, Provinciae Neo Eboracensis, non minore zelo et sacrificio mirabilique successu laborantes, Missionem ad hodiernum floridum statum, divina allata ope, adducere potuerunt.

Opera apostolica Missionis, in praecipuis Insulis Philippinis diffusa, consideranti clare apparet abundantia benedictionum quibus Deus eam cumulare dignatus est. Nam ex acerbissimi belli cruciatibus et ruinis renovato vigore resurgens, Missio Philippina habet florentissima Domum Probationis Novalichensem atque Cebuannum Collegium NN. Philosophorum, necnon Quezonopolitanum Seminarium Ecclesiasticum, in quibus iuvenes Philippini tam ad Societatem quam ad Clerum dioecesanum gratia divina vocati numero usque maiore formantur; item ad curam et institutionem adolescentium addicta, praeter clarissimum et magis evolutum Collegium Manilanum, Collegia regit Cagayanum, Davaense, Naganum, Paulopolitanum, Tuguegaraonum, Zamboangense; praeterea Residentiam inter leprosos Culionensem et Domum Exercitiorum Manilanam necnon plures alias numerat Residentias, quibus plurimae annexae sunt ecclesiae et scholae, ubi fructuosa exercentur ministeria ad fidem Catholicorum roborandam atque errantes et infideles in sinum

Ecclesiae adducendos. Quapropter Missionem, etsi ob oeconomicas aliasque difficultates sibimetipsi relinquenda nondum videatur, ad plenam tamen Provinciae dignitatem, ad quam in antiqua Societate pervenerat et maturius denuo perventura iure speratur, uno saltem passu propius nunc accedere arbitramur opportunum.

Propterea, re diu multumque coram Domino perpensa, attentis Neo Eboracensis Provinciae Praepositi eiusque Consultorum sententiis, auditis quoque Patribus Assistentibus, pro nostri muneris auctoritate Missionem Philippinam ad gradum Viceprovinciae, a Provincia tamen Neo Eboracensi etiam in posterum dependentis, hisce nostris litteris erigimus, Philippinam nuncupandam, cum omnibus iuribus et officiis, quae ab Instituto nostro Viceprovinciis dependentibus tribuuntur.

Hoc nostrum decretum proximo die festo B. V. Mariae Purificatae, 2 februarii 1952, in omnibus Provinciae Neo Eboracensis et in praecipuis saltem novae Viceprovinciae Philippinae domibus secundum morem ad mensam legatur, ab eoque die plenam suam vim exserere incipiat.

Quod reliquum est, benignissimum Dominum Nostrum, qui in terra ad omnes homines salvandos natus est, enixe precamur ut, purissima intercedente Virgine Deipara, hoc nostrum decretum de caelo ratum habere novamque Viceprovinciam singulari providentia atque largitate prosequi dignetur.

Datum Romae, 25 decembris 1951
in festo Nativitatis Domini.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

L. ✕ S.

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

II. -- PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

48.

18 ianuarii 1951

Litterae gratulatoriae Patris Generalis ad P. Eduardum G. Jacklin, S. I., Rectorem Collegii Philadelphiensis S. Ioseph, primo recurrente saeculo ab eiusdem Collegii erectione.

49.

8 februarii 1951

De interpretanda « sententia » quadam Ignatiana.

AD R. P. IOSEPHUM DE LAPPARENT

DIRECTOREM « VARIÉTÉS SINOLOGIQUES »

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Notam de « *Selectis S. P. N. Ignatii sententiis* » a RVa conscriptam examinavi.

Dolet RVa textum secundae sententiae, ut legitur in diversis editionibus *Thesauri Spiritualis S. I.*, mendosum esse. Sic enim habet: « Haec prima sit agendorum regula: sic Deo fide quasi rerum successus omnis a te, nihil a Deo penderet; ita tamen iis operam admove, quasi tu nihil, Deus omnia solus sit factururus ».

Quamquam forma ista sententiae omni sensu non caret, fatendum est illam contortam et artificiosam esse, nec perfecte respondere plurimis S. Patris Ignatii sententiis, ut videre est in notis iam a RVa editis (*Nouvelles de la Mission de Shanghai*, 15 sept. 1944, 30 oct. 1947, 30 déc. 1948) et in dissertatione Patris C. A. Knelser, S. I. « Ein Wort des hl. Ignatius von Loyola » (*Zeitschrift für Aszese und Mystik*, 1928, pp. 253-257).

Iure igitur in editione hispanica *Thesauri* (Santander 1935) hoc modo emendatus est textus: « Haec sit prima agendorum re-

gula: sic Deo fide, quasi rerum successus omnis *ab illo*, nihil a te penderet; ita tamen iis operam admove, quasi Deus nihil, omnia tu solus sis factururus ».

Notandum est tamen sententia illa, sicut plerisque in *Thesaur*o inter « *Selectas S. P. N. Ignatii sententias* » receptis, propria S. Patris Ignatii verba non referri, sed mentem illius aliunde notam densis verbis concinnoque modo exprimi. »

Commedo me ss. SS.

Romae, 8 februarii 1951

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

50.

14 februarii 1951

De cura spirituali iuvenum in Collegiis a Praefectu spiritus et ab aliis habenda: declaratio.

AD QUEMDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Audio in ista Provincia aliquod dubium ortum esse de recte interpretando quodam passu mearum litterarum, die 4 sept. 1948 ⁽¹⁾ datarum ad collegia Assistentiae Italiae. Dicebam siquidem: « Apertissimi sane constituendi sunt Praefecti spiritus; sed minime ad eos solos pertinet iuvenes instituere in spiritu. Omnes sacerdotes, Magistris non exceptis, possunt et debent alumnos, eos praesertim qui minus libenter cum designato Praefecto spiritus agunt, iuvare; itemque pro ratione sui gradus, possunt et debent Scholastici eos ad pietatem et virtutes christianas hortari ».

Quidam istic, ut refertur, haec ita audienda censent, ut omnes collegii sacerdotes, pari fere passu cum Praefecto spiritus alumnorum, curam spirituales iuvenum in se suscipere debeant, atque in proprium cubiculum eos passim introducere possint ut et in confessione et in colloquio spirituali eos iuvent.

Id quam longe a mea mente absit, cuivis vel paululum consideranti patet. Haud frustra iterum petii ut Ordinationes meorum

⁽¹⁾ A. R. XI 566; litt. f.

decessorum fideliter servarentur ⁽²⁾, quae volunt ut iuvenibus designentur et Praefectus spiritus et confessarii. Nonne eo ipso clare dicitur non quemlibet sacerdotem in collegiis docentem esse Praefectum spiritus vel confessarium alumnorum?

Cum autem interdum accidat quosdam, sive scholasticos sive sacerdotes, munus suum ita sibi fingere, quasi sibi incumbat profano modo profanas disciplinas docere sicut vir laicus ea doceret, in memoriam revocare intendi id quod perbelle describit Epitome Instituti, praesertim nn. 381, 386, 390, tamquam munus *omnium* Nostrorum in collegiis: « Efformentur viri non tantum exculti, sed in vita sive privata sive civili vere christiani, qui ad hodiernum apostolatum allaborare possint et velint » ⁽³⁾.

Ideo in collegiis nostris disciplinas profanas docent sacerdotes et scholastici, ut eas docendo, mentem iuvenum informet secundum spiritum Evangelii. Nisi enim in omnibus scholis, sive pro Nostris sive pro externis, inferioribus aequae ac superioribus, disciplinae quas praelegunt Religiosi, penitus imbuantur mente catholica, expedit sane labori parcere, laicosque catholicos ad docendum destinare. Qui litteras docet, antiquas vel hodiernas, qui historiam, qui geographiam, sexcentas nanciscitur opportunitates animum iuvenum ad pietatem fingendi. Sit ipse sincere pius, in conspectu Dei vivens Eumque in omnibus quaerens et agnoscens: tota eius doctrina non tantum doctos sed et bonos et Christo devotos educabit. Ne quid dicam de modis bene multis quibus magister vel praefectus morum indolem iuvenum adhortando, consulendo, increpando formare potest, modo et ipse verba exemplo propriae vitae fulciat. Relegant velim quae de hac re ad quemdam Provinciale scribebam 3 aprilis 1948 ⁽⁴⁾.

Quodsi vel iuvenis aliquis incaute a Praefecto spiritus aliisve praeteritur et sibi ipsi relinquitur; vel si quis, ut inter multos accidit, haud fudit Praefecto spiritus ab eoque refugit, sacerdoti magistro incumbit illius sibi curam magis peculiarem assumere. Non ideo tamen ulla regula vel legitima consuetudine, ut est illa de non accipiendis iuvenibus in proprium cubiculum, eximitur; sed si opus erit, ad Superiorem recurrat ut necessarias facultates sibi procuret. Iudicio autem Superioris, ut patet, se humiliter subiciat, etiamsi id quod sibi profuturum videbatur non conceditur.

Bene proinde sciat RVa suisque notum faciat, me minime intendisse probatas consuetudines sive istius sive alius Provinciae

(2) *Epit.* n. 389.

(3) *Congr. Gen.* XXVIII, d. 31 n. 1.

(4) *A. R.* XI 450-454.

quidquam immutare. Volui tantum, pro meo munere, quorumdam sive de vero munere Nostrorum in collegiis errorem sive neglegentiam corrigere.

Commendo me ss. Sacrificiis.

Romae, 14 februarii 1951.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Christo

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

51.

26 martii 1951

De Missa cotidiana audienda ab alumnis nostrorum Collegiorum.

AD QUEMDAM RECTOREM COLLEGII

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

.....

Ad Missam audiendam quod attinet, valde mihi probantur quae fiunt ut alumni cum sincera pietate et actuosius Missae Sacrificio intersint, idque immediatum melum decessorem secutus ⁽¹⁾ non semel commendavi ⁽²⁾ et hac quoque occasione RVae enixe commendo.

Verum spernendas esse censuerim RVae anxietates quoad Missam nostris alumnis cotidie imponendam. Neque auctoritas Nostrorum aliter sentientium, utut pietate et experientia praestantium, nos moveat oportet contra usum iam in ipsis Societatis Constitutionibus adumbratum ⁽³⁾ et in Ratione Studiorum anni 1599 impositum, ut videre est in Regula 3 externorum auditorum. Imo in fusiore textu eiusdem Rationis Studiorum, anno 1586 edito, idem praecipiebatur (c. X n. 6): « Cotidie quoque Missae Sacrificio intersint, idque ante scholas, ubi viget ea consuetudo, ut litterariae exercitationes a rebus divinis initium sumant et robur ».

⁽¹⁾ A. R. VI 952 et VII 227.

⁽²⁾ A. R. XI 594 et 874.

⁽³⁾ *Constit.* P. IV c. 16 n. 1 [481]

Sed nec familiarum vita in instituendis alumni norma nobis esse poterit: quidquid enim faciunt familiae, nostrum est ferventiorē vitam christianam promovere. Ceterum in aliis regionibus quoque non solent familiae Missae Sacrificio cotidie interesse; expectant tamen a Collegio formationem plene christianam. Stemus igitur normae, tot saeculorum experimento comprobatae, quae mirificos fructus diu, in Italia quoque, extulit et ad hoc usque tempus, in aliis saltem regionibus, effert.

.....

Divinarum gratiarum copiam exoptans ac omnibus paterne benedicens, commendo me ss. SS.

Romae, 26 martii 1951

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

52.

27 aprilis 1951

De periodico « Latinoamérica » fovendo.

AD OMNES PRAEPOSITOS PROVINCiarUM ET VICEPROVINCiarUM AMERICAe LATINAE

REVERENDO EN CTO. PADRE:

P. C.

La revista « Latinoamérica », obra común de las Provincias y Viceprovincias de la América Latina, ha cumplido dos años de una labor en verdad meritoria y digna de toda alabanza. El esfuerzo que sus Directores han realizado para satisfacer al programa que desde un principio se habían propuesto, ha sido tanto mayor cuanto menor ha sido la colaboración que la escasez de sujetos ha permitido, de tal suerte que el pesado trabajo de llevar adelante la Revista ha tenido que recaer necesariamente sobre muy pocos.

Es verdad que no han faltado en las diversas Provincias y Viceprovincias, tanto entre los Nuestros cuanto entre los seglares, abnegados y eficientes colaboradores que con sus escritos han dado prestigio a la Revista y que ha habido también algunos hábiles propagandistas que han logrado ir aumentando gradualmente el número de suscritores; pero es también cierto que falta todavía entre los Nuestros unas más eficaz y activa colaboración, ya me-

diante el envío de artículos aptos para la Revista, ya mediante la propaganda efectiva de la misma.

Como podréis suponer, no se trata de satisfacer la vanagloria de publicar una revista para toda la América Latina.

Habrà llegado sin duda a vuestro conocimiento que desde el 10 de Noviembre de 1950 está en venta la publicación quincenal « Visión », editada en castellano en Estados Unidos, con un programa paralelo al de « Latinoamérica ». Todo hace creer que esa revista profana se impondrá en la América Latina.

Sería verdaderamente lamentable que, mientras las editoriales profanas y aun los enemigos de la Iglesia saben mantener una admirable colaboración y coordinación en sus empresas profanas, masónicas o comunizantes, fuese tan difícil lograr entre los católicos, y aun entre los Nuestros, una mayor y más eficaz cooperación en las obras comunes y de interés general, como lo es para la América Latina la revista « Latinoamérica ».

No es mi intento ponderar el importante papel que esta Revista está llamada a desempeñar ni el influjo grande que puede y debe ejercer en las naciones Latino-americanas, pues, como ya ha podido verse, responde a una verdadera necesidad, y es actualmente en la América Latina una de las contribuciones más importantes de la Compañía al bien de la Iglesia, ya por sus artículos de orientación doctrinal, ya por el estudio de los problemas que reclaman más urgente solución en el campo social, moral y religioso, ya por las reseñas de la vida católica en los distintos países, etc. etc. Los múltiples testimonios de Prelados y de destacadas personalidades, que la misma Revista ha ido publicando, dan clara fe de que en ella han visto la realización de un anhelo acariciado por largo tiempo y de una labor de importancia imprescindible.

Por todo ello quiero exhortar una vez más a todos los Nuestros a que miren como obra propia de cada uno el colaborar en una u otra forma al sostenimiento y propaganda de la Revista.

Los Superiores, ante todo, deben tener presente que se trata de una obra común a todas las Provincias y Viceprovincias, y que, por tanto, a ellos corresponde de manera especial el apoyo sincero y eficaz que la Revista necesita para poder cumplir su cometido. Comprendo muy bien que la penuria de personal y el recargo de obras con que se ven obligados a luchar constantemente no permiten desprenderse con facilidad de sujetos para aplicarlos a una obra común; pero no podemos olvidar que este sacrificio en pro de una labor de tal importancia será abundantemente recompensado por los frutos que esa obra común, bien llevada, ha de producir.

Todos aquellos de los Nuestros que en una u otra forma tra-

bajan en el apostolado, acuérdense de que pueden ser eficaces colaboradores de esta gran obra, si se interesan por darla a conocer entre aquellos con quienes trabajan, y procuran conseguir que se multipliquen los suscritores, cooperando así a que la Revista pueda cada día sostenerse con mayor decoro y ejercer su influjo con mayor amplitud, hasta llegar pronto a la publicación quincenal.

En los ss. SS. y oo. de VR. mucho me encómiendo.

Roma, Fiesta de S. Pedro Canisio, 27 de abril de 1951. ⁽¹⁾

De VR. siervo en Cristo

JUAN B. JANSSENS

Prep. Gral. de la Comp. ed Jesús

53.

8 maii 1951

Pontificia Collegia Pium Latinum Americanum, Pium Brasiliense, Germanico-Hungaricum et Polonicum sub immediata iurisdictione Praepositi Generalis constituuntur.

AD R. P. EMMANUELEM PORTA

PRAEPOSITUM PROVINCIAE ROMANAE

REVERENDE IN XTO P. PROVINCIALIS,

P. XTI

RVa bene scit quam difficilis Praeposito Provinciae Romanae his ultimis annis fuerit directio Pontificiorum Collegiorum Pii Latini Americani, Pii Brasiliensis, atque Germanico-Hungarici. Mutatis enim condicionibus regionum e quibus seminaristae oriundi sunt, Patri Generali convenire videbatur his Collegiis numerum usque maiorem concedere Patrum ex illis Societatis Provinciis quae lingua, moribus, institutione participant usus alumnorum. Ex alia parte Provincia Romana, ut reliquis suis operibus, non paucis, rite provideret, suis subditis vix non omnibus egebat. Proinde factum est ut fere omnes Patres, quibus iuvenum institutio in his Collegiis committitur, ex regionibus exteris sint asciti. Nil mirum igitur quod Provinciali Romano, a quo designatio personarum pro Collegiis non

⁽¹⁾ Eadem epistola lusitano sermone missa est ad Provincias Brasiliae.

amplius fiebat, et cuius visitatio annua fere ad vitam communitatis Patrum et Fratrum e Societate indagandam ex adiunctis restringebatur, directio Collegiorum in dies difficilior facta sit.

Cum eadem difficultates, quae in horum Collegiorum directione habentur, etiam pro Pontificio Collegio Polonico praeviderentur oriturae, quando sub regimine Societatis nuper transiit, hoc Collegium Provinciae Romanae interim non commissum est. Nunc autem, simul cum tribus praedictis Collegiis, statum iuridicum etiam Collegii Polonici definitive stabilire convenit.

Quae cum ita sint, ut rerum status, qui de facto a longis annis invaluit, iuridice sanciretur, sententia RVae et Provinciae Consultorum perpensa auditisque PP. Assistantibus, statui ut in posterum Pontificia Collegia Pium Americanum Latinum, Pium Brasiliense, Germanico-Hungaricum, Polonicum, salva in omnibus Apostolicae Sedis auctoritate, iurisdictioni immediatae Praepositi Generalis subiecta sint. Quae dispositio a proxima die dominica Pentecostes, 13 maii 1951, vim obtinebit.

Ad immediatam horum Collegiorum gubernationem quod attinet, constitui pro tempore Delegatos meos: pro Collegiis Pio Latino Americano et Pio Brasiliensi, P. Thomam I. Travi, Assistantem Americae Latinae; pro Collegio Germanico-Hungarico, P. Petrum van Gestel, Assistantem Germaniae; atque pro Collegio Polonico P. Antonium Pat. Prešeren, Assistantem Slavicum, qui hoc munere inde ab initio fungebatur. Hi PP. Delegati, singuli pro singulis Collegiis sibi commissis, facultates ordinarias Patrum Provincialium habebunt, salva tamen potestate Provincialis Romani circa sacra ministeria in territorio Provinciae Nostris committenda. Facultates ergo necessariae pro sacris ministeriis exercendis, quae ab Ordinario loci conferuntur, a Praeposito Provinciae Romanae petantur; quae vero a Superioribus Societatis cum Nostris communicantur, sive a proprio Delegato sive a Praeposito Provinciae Romanae concedi possunt.

Sublatis tamen a regimine Provinciae Romanae his Collegiis, vincula caritatis, quae Provinciam inter et Collegia nunc vigent, nullo modo solventur. De sociis Provinciae Romanae, qui in his Collegiis nunc laborant, RVae erit disponere, eos vel in Collegiis relinquendo vel ad alia Provinciae opera destinando. Ceterum confido Provinciam Romanam non destitutam esse a supplendis, cum opus sit, hominibus et laboribus ad quaedam pro Collegiis intra suum territorium sitis praestanda omnino necessariis. Collegia vero, quae tot laborum et sacrificiorum, quibus Provincia Romana per longos annos ea usque ad praesentem statum florentem fovit, numquam non recordari poterunt, gratitudinem et pietatem erga Pro-

vinciam matrem semper servabunt, semperque se parata monstrabunt ad hospites Provinciae cum alacritate excipiendos. Quibus igitur cooperantibus, iure sperare possumus ut, Deo favente, ministerium iuvenum ad sacerdotium instituendorum nobis a S. Sede commissum magis in dies progrediatur.

Equidem hanc occasionem praetermittere non possum quin et nomine meo RVae totique Provinciae Romanae gratias profundas agam de sollicitudine atque cura constanti quibus his Collegiis tam nascentibus quam crescentibus generose providerunt. Provincia Romana, quae ea tam diligenter coluit, meritorum et fructuum quae in futurum percipient, semper particeps erit. Dominum precor ut vestram liberalitatem pretiosis benedictionibus pro tota Provincia eiusque operibus abundanter compenset.

Commendo me ss. SS.

Romae, 8 maii 1951.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

54.

1 iulii 1951

Normae a P. Generali statutae ad experimentum pro recens erecto Secretariatu Collegiorum nostrorum in Assistentia Italiae.

REGOLAMENTO PER IL SEGRETARIO DEI COLLEGI D'ITALIA

1. Per ottenere tra i nostri Collegi della stessa Assistenza la necessaria unione, che la ragione stessa, lo spirito del nostro Istituto e le presenti condizioni richiedono massimamente, è istituito un Segretariato per i Collegi dell'Assistenza d'Italia.

2. Il Segretariato è composto di un Preside e dei Prefetti Provinciali degli Studi di ciascuna Provincia d'Italia.

3. Compito del Segretariato è:

a) studiare i problemi riguardanti le questioni didattiche ed in qualunque modo connesse con l'apostolato educativo per porne le conclusioni ai RR. PP. Provinciali ed al M. R. P. Generale;

b) promuovere la pubblicazione da parte dei Nostri di buoni testi scolastici, e la loro adozione nei nostri Collegi;

c) segnalare ai RR. PP. Provinciali gli opportuni mezzi ed eventuali iniziative che possono contribuire e alla migliore preparazione pedagogica dei nostri Scolastici e all'aggiornamento dei Padri già applicati ai vari uffici nei Collegi;

d) svolgere quell'attività di consulenza per i vari problemi scolastici, legali ed economici, che potrà essere richiesta da parte delle Direzioni dei singoli Collegi.

4. Il Preside del Segretariato è nominato dal M. R. P. Generale su proposta dei RR. PP. Provinciali, e presiede d'ufficio le riunioni dei Prefetti Provinciali degli Studi. Dipende nell'esercizio della sua attività dal Provinciale del luogo, al quale spetterà richiedere l'assenso degli altri Provinciali nelle cose di maggior importanza che riguardino tutta l'Assistenza.

5. E' compito del Preside del Segretariato:

a) avere speciale cura dei problemi educativi di tutta l'Assistenza, con la collaborazione dei Prefetti Provinciali degli Studi;

b) mantenere i contatti con le Autorità Centrali Ecclesiastiche e Civili e con le principali Associazioni educative;

c) tenere ogni anno almeno due riunioni dei Prefetti Provinciali degli Studi;

d) presenziare i congressi educativi più importanti, personalmente o mediante uno dei Padri Prefetti Provinciali;

e) tenere informati i RR. PP. Provinciali e le Direzioni dei singoli Collegi sulle eventuali novità didattiche e pedagogiche;

f) segnalare i mezzi pratici per il buon andamento dei Collegi secondo le norme del nostro Istituto e le direttive comuni emanate dai Superiori;

g) riferire annualmente in una delle riunioni dei RR. PP. Provinciali sui problemi riguardanti i Collegi e suggerire quanto sembrerà opportuno per svolgere più efficacemente l'apostolato nei Collegi;

h) riferire per iscritto annualmente al M. R. P. Generale sulla situazione dei Collegi dell'Assistenza.

6. Il Segretariato cura la pubblicazione di « Didattica ».

7. Le singole Province contribuiscono con una quota alle spese del Segretariato perchè questo possa debitamente funzionare.

Roma, 1 luglio 1951

55.

15 iulii 1951

De pronomine « tu » in cotidianis colloquiis cum NN. non adhibendo.

AD QUEMDAM P. PROVINCIALEM

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Diligenter consideravi ea quae RVa proponit in suis litteris.

Gratias quidem ago plurimas RVae de zelo supernaturali qui spiritum mortificationis in Provincia promovere studet, magis magisque, omisso usu hauriendi delectationem ex tabaco. Mentem meam de hac re, cum mente decessorum meorum unanimem, recens exposui in litteris ad quosdam Provinciales usum largiorem postulantes ⁽¹⁾.

De usu autem pronominis « tu » in cotidiario inter nos commercio, doleo me id quod suggerit RVa concedere non posse.

Caritas religiosa non eadem est ac amabilitas saecularis. Omnes in Religione Fratres sumus in Christo, nec convenit inter nos esse discrimina; si eos quibuscum olim in saeculo educati sumus, quibuscum per studia Societatis propius egimus, quos discipulos in magisterio habuimus, familiarius compellamus quam solemus ceteros; ubi erit, quaeso, illa non satis laudanda caritas supernaturalis, quae inter Religiosos in terris vigeat optandum est, sicut viget inter electos in caelis? Illa, inquam, caritas secundum quam Societatis filii, ut vult S. P. Ignatius, « omnes in animo suo tamquam sibi superiores ducendo ... se mutuo considerantes in devotione crescant, Deumque Dominum nostrum laudent, quem quisque in alio, ut in Illius imagine, agnoscere studeant » ⁽²⁾. Alta haec est perfectio, non tamen altior quam quae a nobis, Christi asseclis, optari et expectari potest.

Accedit quod a familiaritate illa qua « tu » sodales alloquimur, facillime devenimus ad ulteriorem, vulgarem istam quam notat RVa; et primo quidem in loquendo, mox autem etiam in agendo. Haud pauci (facta narro quae meis oculis vidi) mox redeunt ad modum

⁽¹⁾ A. R. XI 916.

⁽²⁾ Const. P. III c. 1 n. 4 [250]; Reg. 29 Summarii.

agendi istum mere saecularem, quem italice « cameratismo » vocant; et utinam vacet ille omni periculo pro ipsa virtute! In mundo nostro, qui fit in dies magis vulgaris, a vera et exquisitiore cultura alienus, oportet nos catholici et Religiosi exemplum demus urbanitatis illius perfectae, cum caritate sincera, quae quamlibet mundanam urbanitatem transcendit.

Difficultatem movet RVa de vitanda « insinceritate ».. Cui difficultati iam respondi: nulla ne minima quidem est insinceritas in eo quod quis, loco mundanae urbanitatis, religiosam velit colere caritatem. Omnes aequaliter Fratres sumus in Christo: postulat potius sinceritas ut omnes eodem modo alloquamur.

Obiectionem movet de violentia qua uti oportet ad illum usum obtinendum, qui post Noviciatum mox derelinquitur. Utique, non merus usus externus est inculcandus; sed in spiritu Sancti Ignatii, quem paulo antea citabam, inculcandus animus internus e quo ille usus sponte efflorescat. Colatur illa intima reverentia quam postulat Reg. 29 Summarii: sponte, ut in tot bonis Religiosis videre est, abhorrebunt a familiaritate, colent autem etiam externam reverentiam reciprocam. Quare post Noviciatum sinimus Nostros decidere a fervore spiritus interni, ab illo spiritu fidei quo Christum in aliis videmus?

In primis curet RVa ut Magistri Noviciorum, Superiores, Praefecti spiritus, Professores Nostrorum, erga subditos prorsus et ubique abstineant usu « tu » in lingua vernacula; magnum erit si ipsi perfectum exemplum dabunt. Dein, sine asperitate quidem, sed semper appellando motiva ordinis altioris, inculcetur omnibus praxis Societati cara. Caveant Superiores ne illam rem, externam et minutior, pari severitate urgeant ac res longe graviore, uti sunt diligentia in labore, sinceritas, fidelitas orationi. Non raro enim fit ut « parvae » illae res iuvenibus fiant exosae, quia quidam Superiores imprudenter ea fortius fere urgent quam gravissima quaeque. (Quoties vidi propter indebitum usum tabaci graviore inflicta fuisse paenitentias quam propter laesionem famae proximi vel seminationem discordiarum!) Servent singulae observantiae partes valorem quem habent relativum. Viro ad perfectionem contendenti nihil quidem « parvum » reputatur, eo sensu quod nullum divinum beneplacitum voluntarie praetermittit; et tamen quaedam etiam in servitio perfecto Dei Domini nostri maiora sunt, quaedam minora: non idem est omittere Sacrum atque negligere visitationem Sanctissimi matutinam. Neutrum laudandum; primum tamen gravius, alterum levius.

Si res ita declaratur, sapienter urgetur, persuasus sum usum politioris formae alloquii, istius Provinciae spiritui profuturum.

Commendo me ss. SS.

Romae, 15 iulii 1951

Rae Vae

Servus in Cto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

56.

12 augusti 1951

Normae statuuntur ad quinquennium pro Iunioratu in nostris Missionibus N. E. Indiae.

AD R. P. IOSEPHUM BINJE
SUPERIOREM REGULAREM MISS. RANCHIENSIS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTII

Attente consideravi conclusiones ad quas RVa et reliqui Superiores Missionum N. E. Indiae in conventu 23 iulii in Ranchi habito pervenerunt de studiis Iunioratus earumdem Missionum. Illas normas, quae bene perpensae et prudentes videntur, libenter approbo. Addendam tamen censeo aliam de Nostris omnibus, post decem ad summum annos in Societate transactos, ad Theologiam mittendis (nisi obstet ratio religiosae probationis).

RVae igitur cum his litteris mitto « *Rationem Studiorum Iunioratus pro Missionibus N. E. Indiae* », quae ad experimentum ad quinquennium probatur. Curet RVa ut ea cum reliquis Superioribus, quorum interest, communicetur. Dominum precor ut per hanc Rationem formationi NN. iuvenum tam in spiritu quam in studiis rite provideatur.

Commendo me ss. Sacrificiis.

Romae, 12 augusti 1951

Rae Vae

Servus in Christo,

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

Cum annexo.

RATIO STUDIORUM IUNIORATUS PRO MISSIONIBUS N. E. INDIAE

1. A candidatis scholasticis ante ingressum exigatur gradum « *Intermediate* ».

2. Ideo candidati, qui talem gradum antequam obtinuerunt, admissionem in Societatem petunt, ad convictum Collegii nostri Universitarii vel Ranchi vel Calcuttae mittantur, ubi speciali modo in spiritu attendantur.

3. Durantibus « *Intermediate* » studiis, linguae latinae dent operam vel in ipso cursu universitario vel in scholis separatis pro his qui antea nullo modo linguae latinae studio se dederunt. Ante ingressum sic sufficientem cognitionem latini sermonis habeant ut Caesaris Commentarios *De Bello Gallico* legere possint.

4. Durante Noviciatu, serio in studio linguae latinae pergant ita ut v. gr. historiam Livii intellegere possint; simul ac linguae vernaculae (Hindi vel Bengali) studium incipiant, si eam nullo modo pollent.

5. Post Noviciatum, omnes in Hazaribagh per unum annum vacent studiis Iunioratus secundum consuetam rationem studiorum Societatis, ita tamen ut non vacent illis studiis quibus in B. A. operam dabunt. Ergo praesertim studeant modo penitiorae linguae latinae, anglicae et hindicae (seu bengalicae). Studium quoque linguae graecae incipiant.

6. Post unum annum Iunioratus, in Ranchi mittantur ut *omnes* B. A. cursu saltem ordinario dent operam; qui multo maiore talento sunt praediti, B. A. vel B. Sc. cursu maiori (Honours) possunt operam dare. Si in fine illius cursus unus alterve non speratur successum obtenturus in examine B. A., ne mittatur ad hoc examen. Qui in Ranchi student B. A. vel B. Sc. peculiari modo in spiritu attendantur, ita ut eorum institutio religiosa ea maneat, quae Iunioribus dari solet.

7. Tempus Magisterii post Philosophiam, quod pro nemine (nisi ratione religiosae probationis) ultra triennium extendi potest, pro iis qui longiora studia egerunt, ita contrahatur ut post decem ad summum annos in Societate transactos, omnes ad Theologiam accedant.

Haec Ratio probatur ad experimentum ad quinquennium.

Romae, 10 augusti 1951.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

57.

25 augusti 1951

Litterae gratulatoriae P. Ioanni M. Cardol, Rectori Collegii Caroloregiensis (Charleroi), quod sollemniter commemorabat septuagesimum quintum annum ab ipso condito.

58.

8 septembris 1951

De nova editione Consuetudinarii Provinciae Belgicae Meridionalis.

AD OMNES SOCIOS PROV. BELGICAE MERIDIONALIS

REVERENDI PATRES, CARISSIMI IN XTO FRATRES SCHOLASTICI
ET COADIUTORES,
P. XTI

Ob adiuncta quaedam insueta Provinciae Vestrae per longum tempus exspectandum fuit, donec approbaretur nova editio eius Consuetudinum. Quae mora hoc secum tulit commodum, quod Consuetudines vestrae potuerunt accommodari mutationibus quibusdam in modo vivendi ex novissimo bello ortis. Mihi gratum est definitive confirmare posse, paucis quidem mutatis, editionem tanta cura a Provincia Vestra praeparatam. His litteris ergo promulgo novum istud Consuetudinarium; ab hac die omnibus observandum est. Secundum Instituti nostri leges non poterit mutari, nisi primum obtenta approbatione Generalis, quemadmodum usus legitimi alicuius domus non mutari possunt inconsulto Provinciali ⁽¹⁾. Vobis etiam notum est praecepta a Superioribus sancita, non abrogari eo quod a quibusdam, immo a multis non observantur ⁽²⁾. Ut in quavis rite gubernata congregatione, Societas tolerare nequit ut abusus praevalcant contra regulas et oboedientiam.

In quibusdam rebus hae novae Consuetudines latiores sunt quam antiquae; in aliis autem severiores. In his determinandis tam Superiores Vestri immediati quam Superiores Maiores unice ducti sunt consideratione melioris servitii Dei; non ignorabant se posse confidere generosae et humili oboedientiae vestrae. Id prae ceteris

⁽¹⁾ *Epit. n. 27.*

⁽²⁾ *Ibid. nn. 16, 27.*

affirmare possum postquam mihi contigit per multos annos testem fuisse religiosi spiritus quo Provincia vestra animatur.

R. P. Ledóchowski p. m. pro profunda sua notitia spiritus et historiae nostri Ordinis quasdam normas statuit quibus conformandae erant singularum Provinciarum Consuetudines in posterum denuo edendae. Sanctus peritusque decessor meus perspiciebat quomodo spiritus modernus nos a consilio Fundatoris nostri amovere intenderet et quomodo relaxando paulatim vitae austeritatem, nos semper magis accedere vellet, non quidem ad illam « vitam communem honestorum Sacerdotum », quae in Instituto praescripta est, sed ad liberiores vivendi rationem quae in mundo viget.

Is spiritus modernus contrarius est Formulae a primis Patribus nostris anno 1539 propositae et ab Ecclesia confirmatae anno 1540: Sumus ordo religiosus, non aggregatio saecularium qui in communi vivunt. Eo modo quem intendebat S. Ignatius, debemus et nos, si velit Societas propriam indolem et vim suae actionis apostolicae intactam servare, debemus, inquam, in vita nostra religiosi status obligationes magni facere. Ne loquar de Noviciatu et de Tertia Probatione, sine annuis nostris Exercitiis exacte peractis, sine spiritualibus exercitationibus cotidie praescriptis, sine disciplina religiosa, quae aliunde valde tolerabilis, sed pro continuitate sua severa est, post parvum tempus longe erimus ab illa acie exulta, cui confidit Sancta Ecclesia ⁽³⁾.

Omnes observantiam magni facimus, saltem cum agitur de observantia a subditis nostris colenda. Ubi vero et ipsi observantiae subsimus oportet, facile proni sumus ad loquendum de « formalismo », de « duritia », de « modo parum naturali » qui cum « libertate filiorum Dei » non congruit. « Libertas filiorum Dei » autem in hoc est quod se liberaverunt a servitute peccati et a perversis propensionibus; nunc autem « servi » facti sunt « iustitiae » ut serviant « iustitiae in sanctificationem » ⁽⁴⁾. « Servi » sumus Christi; per vota nostra subiaceamus vitae religiosae integrae, qualem Fundator nostri secundum voluntatem Christi pro nobis concepit. Neminem nostrum latet, pro qualicumque sua notitia primorum temporum nostrae Societatis, quantopere magnanimus ille sanctus Ignatius cordi habuerit claras et determinatas ordinationes conficere; nostrae Consuetudines certe non adeo minutae sunt et maiorem libertatem relinquunt.

Observantia religiosa, uti conatus sum monstrare in epistola mea ad Societatem de Vita interiori fovenda, suum habet valorem

⁽³⁾ Allocutio Pii XII Castri Gandulfi, 17 sept. 1946: Cfr. A. R. XI 56.

⁽⁴⁾ Rom. VI 19.

spiritualem. Observantia mere exterior sine interno spiritu caritatis, est « formalismus » et mera ostentatio. Spiritus autem internus sine observantia similis est pulchro torrenti cuius aquae ex monte descendentes in harenam diffluunt; post aliquod tempus vix aliquid superest de animoso illo spiritu. Id nos docet experientia cotidiana.

S. Ioannes Berchmans, cui patria vestra ortum dedit, vobis exemplum sit ostendatque quomodo genuina virtus nitatur fideli humilitati, magis valeat factis quam verbis, magis solida sit quam mirationem movens.

Libenter Provinciae Vestrae quae mihi adeo coniuncta est, coram Domino in precibus meis memor esse pergam.

Romae, die 8 septembris 1951,
in festo Nativitatis B. Mariae V.

Vestrum omnium
in Xto servus
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

59.

5 octobris 1951

De suffragiis offerendis pro NN. qui Romae moriuntur: declaratio.

AD PRAEP. PROV. ROMANAE
ET SUPERIORES DOMORUM ROMANARUM
A P. GENERALI IMMEDIATE DEPENDENTIUM

Anno 1939 conventio inita est inter omnes Domos nostras Romae exsistentes, « ut nempe in omnibus Domibus Urbanis etiam a Provincia Romana independentibus unum dicatur Sacrum a singulis Patribus (et similiter respondentia suffragia a non Sacerdotibus) pro singulis Nostris qui in Urbe moriuntur ». Quam conventionem R. P. Ledóchowski die 17 iulii 1939 approbavit ⁽¹⁾.

Cum nuper dubitatum sit quos Patres ac Fratres huiusmodi conventio comprehendat, mentem illorum qui illam inierunt interpretatus, declaro:

a) Tenentur unam Missam (aut correspondens suffragium ad normam Epit. n. 852) offerre: ii omnes et soli *socii* Domorum,

(1) Cfr. A. R. IX 423-424.

Romanarum, ubicumque commorentur, qui aliunde (v. gr. ex Epit. n. 854 § 2) pro eodem defuncto ad nullum suffragium offerendum obligantur. Quodsi sint Professores in Institutis Romanis per semestria docentes, tunc tantum tenentur si eo semestri in Urbe scholas habere debeant.

Non igitur tenentur eiusmodi suffragium offerre: ii socii Domorum Romanarum qui aliunde ad suffragium pro eodem defuncto offerendum iam obligantur, nec ii Professores per semestria Romae docentes quibus eo tempore non sunt habendae scholae in Urbe, nec denique *hospites* Romani (firmo praescripto Epit. n. 854 § 2, 1°).

b) Defuncti qui ad hanc Missam (seu correspondens suffragium) ius habent, sunt: omnes et soli *socii* Domorum Romanarum, ubicumque diem supremum obeant, et ii Professores per semestria in Institutis Romanis docentes qui eo semestri vita fungantur, quo scholas in Urbe habere debent.

Proinde non habent ius ad illud suffragium: ii Professores per semestria Romae docentes qui eo tempore moriantur, quo scholas in Urbe habere non debent, neque *hospites* qui Romae forte vita decedant (firmo praescripto Epit. n. 854 § 2, 1°).

Commendo me ss. SS.

Romae, 5 octobris 1951

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

60.

28 octobris 1951

Litterae gratulatoriae a Praeposito Generali datae sunt P. Provinciali Prov. Brasiliae Centralis, occasione celebrationis vigesimiquinti anniversarii a condita in S. Paulo Associatione Antiquorum Societatis Iesu alumnorum.

61.

3 decembris 1951

De Actione Catholica in Nostris Collegiis Vicepr. Chilensis.

AD R. P. ALVARUM LAVIN
PRAEPOSITUM VICEPROV. CHILENSIS

REVERENDE IN XTO PATER
P. XTI

.....
Licet Actio Catholica sit maximi facienda et cum animo largo fraterne adiuvanda, tamen intra nostrum collegium non est necesse ut habeatur novum centrum internum Actionis Catholicae. Habeatur Congregatio Mariana, in qua Sodales formentur in vita spirituali et in multiplici apostolatu catechistico, caritativo, missionali, sociali. Haec enim et ipsa est vera Actio Catholica.

.....
Commendo me ss. SS.

Romae, 3 decembris 1951

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

III. — PRO EXTERNIS

62. 7 februarii 1951
LITTERAE POSTULATORIAE *ad Summum Pontificem pro introductione Causae S. D. Francisci M. Jordan, Fundatoris Societatis Divini Salvatoris.*
63. 5 iunii 1951
LITTERAE POSTULATORIAE *pro introductione Causae S. D. Fr. Iuniperi Serra, O. F. M.*
64. 6 iunii 1951
LITTERAE POSTULATORIAE *pro Introductione Causae S. D. Aloisii Orione, Fundatoris Congregationis Filiorum Divinae Providentiae.*
65. 6 septembris 1951
LITTERAE DOLORIS *ad Rev.mum P. Emmanuelem Suarez, Magistrum Generalem O. P., occasione obitus Exc.mi DD. Stanislai M. Gillet, O. P., olim Magistri Generalis eiusdem Ordinis.*
66. 21 septembris 1951
LITTERAE GRATULATORIAE *datae sunt Em.mo Card. Dominico Jorio sexagesimum annum explenti a recepta consecratione sacerdotali.*
67. 15 octobris 1951
LITTERAE POSTULATORIAE *datae sunt pro Causa Beatificationis S. D. Iosephae Menendez.*
68. 28 octobris 1951
LITTERAE POSTULATORIAE *ad Summum Pontificem pro reassumptione Causae B. Pii Papae X.*

IV. — RESPONSA

A) Instituti declarationes universae Societati propositae

Hoc anno nihil.

B) Alia responsa

(Cfr. Epit. n. 18 § 2)

69.

13 ianuarii 1951

De duratione muneris Rectoris Collegiorum (Cfr. Epit. n. 743).

Sane intelligitur non semper prodesse ut in maioribus Collegiis et Universitatibus Rector saepius mutetur. Sed praeprimis oportet ut adsit Rector qui omnibus, tam Nostris quam externis, ducem se monstret ad mentem Instituti nostri in virtutibus religiosis et in rebus quae ad spiritum pertinent conspicuum. Insuper praeiudicium munera Superiorum per sexennium durare, systematice abolendum est uti iam petierat decessor meus ⁽¹⁾. Rector ex praxi nostra, ut plurimum, constituitur ad triennium ⁽²⁾, quo elapso, vel prorogari vel quolibet tempore, sine ulla nota mutari potest. In Instituto de sexennio Superiorum localium (immo neque Provincialium) nulla fit mentio. Velim proinde ut saepius mihi proponantur Superiores mutandi post quattuor vel quinque annos, donec plene evanuerit istud praeiudicium, maiori bono non raro obstans.

70.

8 februarii 1951

De redditibus praedii adnexi Domui Exercitiorum.

Domus nostrae Exercitiorum, Residentiis annexae, redditus stabiles habere possunt, sed ad solam sustentationem ipsius operis Exercitiorum, non autem ad sustentationem Nostrorum.

⁽¹⁾ A. R. V 568; A. R. VIII 633.

⁽²⁾ Epit. 743, 2.

Modo proinde reditus ex praedio Domus Exercitiorum percepti non ad sustentationem Nostrorum, ne illorum quidem qui tradunt Exercitia, destinantur, sed tantum ad ea quae exercitantibus sunt necessaria, utputa suppellectilem, sumptus in manutentione ipsius domus Exercitiorum requisitos, itemque victum exercitantium (a quibus proinde minor pensio postuletur, vel qui gratis accipiantur) potest permitti ut praedium ulterius in ordine ad reditus percipiendos administretur, nec ulla ad hoc requiritur facultas extraordinaria.

Uti in reliquis Residentiis, non utique prohibetur ne Nostri, ad proprium usum, fructus quosdam in natura percipiant ex horto ⁽¹⁾.

Ad futuram aliquam Congregationem Generalem pertinebit pressius definire paupertatem domorum Exercitiorum. Interim haec norma, tamquam ad praxim bonae gubernationis data, tuto haberi potest.

71.

11 februarii 1951

De Regula quarta Modestiae.

Recte sentit RVa in servanda Regula IV Modestiae, vitandum esse quidquid sapit insinceritatem, servilitatem, immo et timiditatem istam quam nostri iuvenes, vitae apostolicae destinati, vincere discant oportet. Ne *defigatur aspectus in vultum* Superioris, eo scilicet modo qui vel impudentiam sapit, vel etiam illam familiaritatem qua solemus agere inter aequales. Si urbanitas saeculi XVI (ut apparet in exemplo S. Aloysii, ne in matrem quidem oculos attollentis) rigidior fuit, cam temperemus ad probatos apud religiosos mores hodiernos.

72.

16 februarii 1951

De muneribus Noviciorum secundi anni.

Minus placet Novicios secundi anni introducere Tirones in artem meditandi, examinandi conscientiam, immo Exercitia tradere postulantibus. Utique ardentes sunt illi iuvenes, sed immaturi. Quare velim ut, si Magistro tempus desit ut talia (quae magni sunt momenti) per seipsum praestet, ea committat Socio sacerdoti.

(1) *Const. P. VI c. 2 n. 5 et F [561; 563].*

73.

23 martii 1951

De examine Candidatorum (Cfr. Epit. n. 37 § 1).

Si examinatore primarius examinavit de rebus quae possunt Candidato ruborem inicere, expedit ut alius examinatore, etiamsi ille sit Magister Noviciorum, ab iisdem rebus quaerendis absteat. Haec videtur esse mens Regulae; hic modus agendi magis conformis est discretioni qua Ecclesia, Christi interpres, saepit forum internum.

74.

26 martii 1951

De dispensatione vel contractione studiorum in Cursu Philosophiae.

Scribebat RVa de duobus Scholasticis [aetate provectionibus], quorum cursum philosophicum ad biennium contrahere Rectorem [Scholasticatus] rogaverat. Qua de re liceat recolere doctrinam, quae saepius non clara apparet.

Superior Missionis gravi de causa, v. g. propter provectionem aetatem, potest quidem dispensare in Philosophia a gradibus academicis, monito postea Generali ⁽¹⁾. Non potest tamen eorum, quos ita dispensaverit, eo ipso studium philosophicum ad biennium reducere, sed requiritur praevis consensus Generalis ⁽²⁾. Quare interrogandus eram, si RVa suam voluntatem exsequendam tradebat Rectori.

Sed, alia forte erat mens RVae tunc scribentis: non quidem *contrahendi* cursum, sed petendi ut investigaretur an studia facta a suis Scholasticis *aequivalerent* uni anno Philosophiae. Cuius rei est iudex non Superior Missionis sed Rector, audito Facultatis consilio ⁽³⁾. Si studia peracta non aequivalere declarentur, ad me poterit recurri ut biennium concedam, iuxta dicta. Ita, cum RVa per dispensationem a gradu academico Scholasticos liberaverit a quibusdam studiis ad solam licentiam necessariis, a me obtinere poterit temporis reductionem, cum iam sint provectionis aetatis.

In huiusmodi casibus curandum est ut Scholastici studia philosophica ita semper peragant, ad normam n. 128 § 2 Rat. Stud., ut postea ad cursum maiorem Theologiae admitti possint.

(1) Cfr. *Rat. Stud.* n. 5, 3°.

(2) *Ibid.* n. 128 § 2.

(3) Cfr. *Const. Apost.* « Deus scientiarum », art. 32.

75.

30 martii 1951

De reditu Missionariorum Indiae (olim anglicae) in patriam.

Firmis quae iam in Actis Romanis statuta sunt ⁽¹⁾, cavendum omnino est ne mos introducatur concedendi post aliquot annos ut Nostri e Missionibus ad modum feriarum in Provinciam redeant. Si Patres, propter valetudinem, quiete indigent, mittantur in aliam regionem Indiae: non desunt ibi regiones maxime sanae, caeli mitigati. Paupertati non consonant haec longa itinera.

(¹) Cfr. Ordinationem de reditu e Missione Indiarum Orient. Prov. Neerlandicae; A. R. I (III) 133.

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XII

FASCICULUS II — ANNO 1952

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1953

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XII

FASCICULUS II — ANNO 1952

AD USUM NOSTRORUM. TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1953

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. - PRO SOCIETATE

	<i>Pag.</i>
1. - 13 februarii 1952. - Renovantur ad quinquennium quaedam facultates liturgicae pro nostris Domibus Exercitiorum .	169
2. - Mense martio 1952. - Approbantur a Summo Pontifice intentiones Apostolatus Orationis	170
3. - 1 aprilis 1952. - Elenchus indulgentiarum Apostolatui Orationis concessarum	171
4. - 29 aprilis 1952. - De sollemnitate externa in IV Centenario obitus S. Francisci Xaverii	173
5. - 14 iulii 1952. - Gratiae referuntur de « Horologio Eucharistico »	174
6. - 31 iulii 1952. - Partes propriae in liturgia festi B. Iuliani Maunoir approbantur	175
7. - 1 septembris 1952. - Gratiae de obolo Summo Pontifici oblato	179
8. - 14 octobris 1952. - Renovatur facultas aggregandi ad Apostolatum Orationis sine inscriptione	180
9. - 28 novembris 1952. - Seminarium Maius Tananarivense in Seminarium Regionale erigitur	181
10. - Anno 1952. - Acta quaedam in Causis NN. BB. et VV. . . .	182

II. - PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

11. - 24 iunii 1952. - Approbatur traslatio Facultatis Zikaweiensis (Summar.)	184
12. - 29 augusti 1952. - Sensus doloris de obitu P. Marchetti .	184
13. - 6 octobris; 6 novembris 1952. - Summus Pontifex et Em.mus Card. I. Pizzardo laudant propositum Societatis erigendi novam domum pro Pontificio Collegio Pio-Latino-Americano	185
14. - Anno 1952. - Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris	189

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. - PRO SOCIETATE

	<i>Pag.</i>
15. - 2 <i>februarii</i> 1952. - P. Toni Theodorus constituitur Postulator Generalis	193
16. - 10 <i>martii</i> 1952. - Quaedam facultates liturgicae pro nostris domibus Exercitiorum communicantur	194
17. - 21 <i>martii</i> 1952. - Petuntur exemplaria textuum Theologiae et Philosophiae manuscriptorum	195
18. - 22 <i>aprilis</i> 1952. - Epistola ad universam Societatem de mortificatione continua	196
19. - 30 <i>aprilis</i> 1952. - Viceprovincia Aequatoriana a Provincia Baetica seiungitur et in Viceprovinciam independentem erigitur	207
20. - 30 <i>aprilis</i> 1952. - Viceprovincia Cubana a Provincia Legionensi seiungitur et in Viceprovinciam independentem erigitur, Antillensis nomine	209
21. - 3 <i>mai</i> i 1952. - Pars quaedam territorii Viceprovinciae Brasiliae Septemtr. in Viceprovinciam dependentem erigitur, Bahiensem nuncupatam, et Provinciae Veneto-Mediolanensi tribuitur	211
22. - 3 <i>mai</i> i 1952. - Territorii pars Provinciae Brasiliae Centralis in Viceprovinciam dependentem erigitur, Goiano-Minensem nuncupatam, et Provinciae Legionensi tribuitur	213
23. - 13 <i>mai</i> i 1952. - Quaedam facultas liturgica communicatur, IV centenario recurrente a morte S. Francisci Xaverii	214
24. - 30 <i>mai</i> i 1952. - Residentia ad Castrum Gandulfi sub immediata dependentia Patris Generalis constituitur	215
25. - 1 <i>iunii</i> 1952. - Pars quaedam territorii Provinciae Brasiliae Centralis una cum Missione Adamantea tribuitur Provinciae Brasiliae Meridionali	216
26. - 29 <i>iunii</i> 1952. - Provincia Mexicana administrative in duas partes dividitur	218
27. - 2 <i>iulii</i> 1952. - Normae quaedam de balneorum usu statuuntur vel iterantur	221
28. - 19 <i>iulii</i> 1952. - De dirigendis peregrinationibus et excursionibus normae quaedam Sanctae Sedis et Patris Generalis	223
29. - 31 <i>iulii</i> 1952. - Viceprovincia Madurensis a Provincia Tolosana seiungitur et in Provinciam veri nominis constituitur	224
30. - 31 <i>iulii</i> 1952. - Territorium Insularum Canariensium cum Collegio et Residentiis ad Provinciam Baeticam annectitur	227

	<i>Pag.</i>
31. - 31 <i>iulii</i> 1952. - Missio Orientalis in Provincia Poloniae Maioris et Mazoviae supprimitur	228
32. - 1 <i>augusti</i> 1952. - De numero et ratione mittendi Catalogos ad quasdam Provincias	229
33. - 15 <i>augusti</i> 1952. - Congregatio Procuratorum in annum 1953 indicitur et consueta documenta mittuntur	230
34. - 15 <i>augusti</i> 1952. - Communicantur nova paradigmata ad Informationes colligendas de Aptis ad Gubernandum	256
35. - 30 <i>septembris</i> 1952. - Communicantur nova paradigmata ad Informationes colligendas de Promovendis ad ultima vota	257
36. - 21 <i>novembris</i> 1952. - Instructio de Congregationibus Marianis communicatur	258
37. - 3 <i>decembris</i> 1952. - Instructio de Apostolatu Orationis	267
38. - 20 <i>decembris</i> 1952. - Iterantur normae de nuntiis Societatis edendis; novae quaedam editiones nuntiantur	283

II. - PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

39. - 2 <i>februarii</i> 1952. - Epistola ad P. Carolum Miccinelli, expleto munere Postulatoris Generalis	285
40. - 2 <i>februarii</i> 1952. - Peracta visitatione Provinciae Argentiniensis Pater Noster ad omnes Socios verba hortatoria dirigit	286
41. - 25 <i>martii</i> 1952. - Normae traduntur Provinciis qui Missionarios in Sinas mittere solebant	297
42. - 30 <i>aprilis</i> 1952. - Epistola ad Socios nuper erectae Viceprovinciae Aequatorianae	299
43. - 30 <i>aprilis</i> 1952. - Ad socios nuper erectae Viceprovinciae Antillensis	301
44. - 3 <i>mai</i> 1952. - Epistola post erectionem Bahiensis Viceprovinciae dependentis	306
45. - 3 <i>mai</i> 1952. - Epistola post erectionem Viceprov. independentis Antillensis et Viceprov. dependentis Goiano-Minensis	309
46. - 31 <i>iulii</i> 1952. - Ad Socios Provinciae Tolosanae post erectionem Provinciae Madurensis	312
47. - 31 <i>iulii</i> 1952. - Ad Socios nuper erectae Provinciae Madurensis	314
48. - 1 <i>augusti</i> 1952. - De erigendo Noviciatu Viceprov. Melitensis (<i>Summar.</i>)	316
49. - 8 <i>septembris</i> 1952. - De centenario Antverpiensis Collegii S. Ignatii (<i>Summar.</i>)	316
50. - 9 <i>septembris</i> 1952. - De centenario Collegii Maximi Mosae-traiectensis	316
51. - 14 <i>septembris</i> 1952. - Normae quaedam traduntur Magistris Noviciorum regionum linguae germanicae	318

	<i>Pag.</i>
52. - 19 septembris 1952. - Ad Rectores Collegiorum Assistentiae Americae ut pergant Tokyensem Universitatem adiuvare	321
53. - 10 octobris 1952. - Interpretatio Instructionis de Apostolatu Sociali	323
54. - 10 octobris 1952. - De nova sede Matritensis Domus Professae (<i>Summar.</i>)	324
55. - 18 octobris 1952. - De 95° anniversario Coll. B. M. V. Immaculatae in Santa Fé (<i>Summar.</i>)	324
56. - 8 decembris 1952. - Superiores Missionum Indicarum et Ceylanensium Romam convocantur	325

III. - PRO EXTERNIS

57. - 17 februarii 1952. - Litterae postulatariae pro introductione Causae S. D. Fratris Andreae C. S. S. (<i>Summar.</i>) . . .	326
58. - 2 iunii 1952. - Litterae ad Em.mum Card. Benedictum Aloisi-Masella, 50° anno a recepta Consecratione Sacerdotali (<i>Summar.</i>)	326
59. - 15 augusti 1952. - Litterae Postulatariae pro introductione Causae S. D. Fratri Isidori a S. Ioseph, C. P. (<i>Summar.</i>)	326
60. - 19 septembris 1952. - Litterae ad Em.mum Card. Clementem Micara, 50° anno a recepta Consecratione Sacerdotali (<i>Summar.</i>)	326
61. - 15 septembris 1952. - Litterae Postulatariae pro introductione Causae S. D. P. Leopoldi a Castelnovo O. Cap. (<i>Summar.</i>)	326
62. - 26 novembris 1952. - Litterae ad Em.mum Cardinalem Patriarcham Olyssiponensem, Legatum Summi Pontificis, de centenario obitus Sancti Francisci Xaverii	327

IV. - RESPONSA

63. - 21 martii 1952. - Quomodo intellegenda sit relatio danda ad Superiores ab Instructore tertiae Probationis de Tertianis	330
64. - 29 decembris 1952. - De vocandis supra numerum ad Congr. Prov. nuper erectae Provinciae (Madurensis)	331
65. - 3 iulii 1952. - De secretis sancte servandis	331
66. - 17 novembris 1952. - Supprimitur quoddam praescriptum de Scholasticorum magisterio	332
67. - 26 novembris 1952. - De promovendis ad sollemnem professionem quattuor votorum	332

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE

I.

13 februarii 1952

Renovantur ad quinquennium quaedam facultates liturgicae pro nostris Domibus Exercitiorum (Rescript. S. Rit. Congr.) ⁽¹⁾.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

Prot. N. S. 22/952

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu ad pedes S. V. humillime provolutus implorat facultatem, qua in oratoriis domorum S. I. ad Spiritualia Exercitia tradenda benedictio Candelarum in festo Purificationis B. M. V., et Cinerum die prima Quadragesimae, necnon sacrae functiones Dominicae Palmarum et Maioris Hebdomadae peragi queant iuxta Memoriale Rituum Benedicti Papae XIII,

Et Deus, etc. ...

SOCIETATIS IESU

Sacra Rituum Cngregatio, utendo facultatibus sibi specialiter a Sanctissimo Domino Nostro PIO PAPA XII tributis, preces remisit prudenti arbitrio Rev.mi Praepositi Generalis Soc. Iesu; ut nomine et auctoritate Sanctae Sedis, permittat ad proximum quinquennium sacras suprascriptas functiones in oratoriis Domorum Soc. Iesu ad Spiritualia Exercitia tradenda peragi iuxta

⁽¹⁾ A. R. X 377.

Memoriale Rituum sa. mc. Benedicti Papae XIII iussu editum anno 1725 pro ecclesiis minoribus; dummodo certo constet in dictis oratoriis decori ac reverentiae sacrorum Mysteriorum satis esse consultum. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 13 Februarii 1952.

A. CARINCI, *Arch. Seleuc., Secretarius*

L. ✕ S.

HENRICUS DANTE, *Subst.*

2.

Mense martio 1952

Approbantur a Summo Pontifice intentiones Apostolatus Orationis (Vivae vocis oraculo).

INTENTIONES APOSTOLATUS ORATIONIS IN ANNUM 1953

APPROBATAE ET BENEDICTAE A SUMMO PONTIFICE PIO PP. XII

GENERALES

IANUARIO	— Ut omnes errantes Christi Ecclesiam animo praeiudicatis opinionibus libero quaerant.
FEBRUARIO	— Ut persecutionibus afflicti sint fortes in fide usque ad sanguinem.
MARTIO	— Pro intentionibus generalibus et particularibus Summi Pontificis.
APRILI	— Pro Episcopis eorumque laboribus pastoralibus.
MAIO	— Ut e spectaculis cinematographicis fidei et morum pericula arceantur.
IUNIO	— Ut qui sollicitudinibus et angoribus premuntur solamen et auxilium in Corde Iesu inveniant.
IULIO	— Ut humanae personae dignitas debito honore ubique colatur.
AUGUSTO	— Ut vita coniugalisis secundum Dei legem instituat.
SEPTEMBRI	— Ut Dei lex etiam in vita oeconomica observetur.
OCTOBRI	— Ut Laici suam vocationem ad apostolatam sentiant et sequantur.
NOVEMBRI	— Ut habitationum defectui sollicite occurratur.

DECEMBRI — Ut actio Sanctae Sedis ad pacificandos populos felicem effectum sortiatur.

MISSIONARIAE

IANUARIO — Pro Pontificio Opere Sanctae Infantiae.
 FEBRUARIO — Pro constantia heroica cleri et fidelium in Sinis.
 MARTIO — Ut Asia meridio-orientalis a periculo Communismi liberetur.
 APRILI — Pro Catechistis in Missionibus.
 MAIO — Ut Ecclesia floreat et dilatetur in India septentrionali.
 IUNIO — Pro Ecclesia in regionibus mediterraneis Africae et Asiae.
 IULIO — Ut prelum, « Radio » et « Cinema » veritati spargendae inserviant.
 AUGUSTO — Pro Ecclesia Australiae.
 SEPTEMBRI — Pro formatione Catholicorum rerum industrialium et agriculturae peritorum in regionibus Missionum.
 OCTOBRI — Pro conversione Sinensium extra patriam viventium.
 NOVEMBRI — Pro libertate scholarum in Africa.
 DECEMBRI — Ut Ecclesia in Iaponia latius et melius cognoscatur.

3. 1 aprilis 1952

Elenchus indulgentiarum Apostolatui Orationis concessarum et occasione novorum Statutorum retractatus (Rescript. S. Paenit. Apost.).

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA
 OFFICIUM DE INDULGENTIIS

N° 8548/51

369/51

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis
 Tuae provolutus, occasione approbationis novorum Apostolatus

Orationis Statutorum, humiliter petit, in favorem memoratae Consociationis, sequentes Indulgentias:

A. LUCRANDAS AB OMNIBUS SOCIIS: I. *Plenariam*, 1° suetis conditionibus, a) die ingressus in Piam Unionem vel in quamcumque eiusdem Sectionem; b) diebus festis SS. Cordis Iesu, D. N. Iesu Christi Regis et Immaculatae Conceptionis B. Mariae Virginis; c) primis cuiusque mensis feria VI^a et sabbato; d) die festo s. Patroni menstrui, qui cuilibet sodali a Directoribus Sodalitatis in proprio foliolo singulis mensibus adsignatur; e) semel in hebdomada; f) singulis pariter hebdomadis, quando ad normas Rescripti Pii IX dici 13 Maii 1875 et Brevis Leonis XIII diei Martii 1886, exercitium Horae Sanctae peregerint; g) si quotidie decadem SS. Rosarii recitare consueverint: in festis Orationis D. N. Iesu Christi (feria III^a post Septuagesimam), Immaculati Cordis B. Mariae Virginis et in Solemnitate S. Joseph, Sponsi eiusdem Deiparae Mariae; 2° quoties confessi Communionem Reparatricem peregerint, aliquam ecclesiam aut publicum oratorium pie visitaverint et ad mentem Summi Pontificis preces fuderint; 3° quoties tempore paschali, postquam paschali praecepto satisfecerint, confessi ad Mensam Eucharisticam ea mente accesserint, ut suo exemplo scandalum compensent, quod per huius praecepti transgressionem praestatur, si praeterea aliquam ecclesiam vel publicum oratorium devote inviserint et, uti supra, pie oraverint; 4° singulis mensibus, die Communionis Generalis quam confessi participaverint, si insuper ecclesiam aut oratorium publicum visitaverint et ad mentem Summi Pontificis preces fuderint; 5° in articulo mortis, ab unoquoque sodali lucrandam qui confessus ac s. Communionem refectus vel, si id facere nequiverit, saltem contritus, ss. Iesu Nomen ore, si petuerit, sin minus corde devote invocaverit et mortem, tamquam peccati stipendium, de manu Domini patienter susceperit; II. *Partialem*, saltem corde contrito acquirendam, 1° *trecentorum dierum*, semel in die, si actum oblationis quotidianae Sodalitatis proprium protulerint; 2° *centum dierum*, a) quoties per diem eundem actum renovarint; b) quoties aliquod opus secundum finem Apostolatus Orationis peregerint; c) quoties imaginem SS. Cordis Iesu in pectore aperte gestantes, publicis supplicationibus interfuerint; d) quoties decadem SS. Rosarii ad Summi Pontificis mentem recitaverint;

B. ACQUIRENDAS A ZELATORIBUS: I. *Plenariam*, suetis conditionibus, 1° eo die quo absolutam sui consecrationem SS. Cordi Iesu pronuntiaverint; 2° bis in anno, quando Crucem sui muneris propriam, imagine SS. Cordis Iesu ornatam, gestantes eandem consecrationem renovaverint; 3° bis in mense diebus festis ss. Patronorum, pro quacumque regione a Supremo Moderatore designandorum; II. *Partialem trecentorum dierum*, saltem corde contrito lucranda, quoties inter se convenerint, aut omnes simul aut bini vel terni, ut se invicem moneant et ad divinam gloriam promovendam se efficacius excitent.

Et Deus, etc. ...

Die 1 Aprilis 1952

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA, vi facultatum a SS. D. N. Pio Pp. XII sibi tributarum, benigne annuit pro gratia iuxta preces, in perpetuum, absque Litterarum Apostolicarum expeditione in forma brevi et abrogatis Indulgentiis iam eidem Piae Unioni concessis. Contrariis quibuslibet non obstantibus.

N. Card. CANALI

Paenitentiarius Maior

L. ✕ S.

S. LUZIO, *Regens*.

4.

29 aprilis 1952

De sollemnitate externa in IV centenario obitus S. Francisci Xaverii (Rescript. S. Rit. Congr.).

SACRA CONGREGATIO RITUUM

—
Prot. N. S. 64/952

SOCIETATIS IESU

Quum die 3 Decembris decurrentis huius anni dies occurrat quater centenaria mortis S. Francisci Xaverii, quam maiore celebrare sollemnitate suis in ecclesiis exoptant Patres Societatis Iesu, hodiernus Procurator Generalis eiusdem Societatis vota laudatorum Patrum humillime depromens, Sanctissimum Dominum Nostrum PIUM PAPAM XII enixe adprecatus est ut,

in ecclesiis et oratoriis Societatis Iesu vel eidem concreditis, unica Missa cantata de S. FRANCISCO XAVERIO cum Gloria et Credo, celebrari valeat Dominica ipsum diem immediate sequente (i. e. 7 Decembris). Sacra porro Rituum Congregatio, utendo facultatibus ab Eodem Sanctissimo Domino Nostro Pro Divina Providentia PAPA XII specialiter tributis, benigne annuit pro gratia iuxta preces. Servatis de cetero Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Romae, die 29 Aprilis 1952.

† C. Card. MICARA, *Pro-Praef.*

L. ✕ S.

A. CARINCI, *Arch. Seleucien., Secretarius*

5.

14 iulii 1952

Gratiae referuntur de «Horologio Eucharistico»

SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ

N. 278557

Vaticano, 14 iulii 1952.

REVERENDISSIME PATER,

Augusto Pontifici peracceptum fuit munus «Horologium Eucharisticum» quod moderatores et gregales Sodalitatis ab Apostolatu Orationis per te humaniter nuper Ipsi exhibuerunt.

Quod ipsi quotannis offerre Sanctitati Suae contendunt, hoc anno maiore contentione et cura id protulerunt, cum egregia ferrentur voluntate Summo Ecclesiae Pastori praesentiora suppeditandi auxilia, quo, virtutibus infensa, procellosiora nunc vertunt tempora.

Exinde Beatissimus Pater peculiari significatione confirmatam eorum in hanc Petri Sedem reverentiam et in Se pietatem pernovit; ac de huiusmodi obsequio illis gratias plurimas agit.

Eorum vota propitius Deus respiciat, ut post tot nubila secundo plane cursu Ecclesiae et hominum consortioni res eventusque procedat; atque eorum consilia et coepta ad exitum praesens deducat. In quo nihil optabilius profecto est quam om-

nes exemplo vitae, doctrina, caritate praecellant. Haec bona ut divino auxilio augeantur in Apostolatus Orationis sodalibus ac feliciter in iis floreat, Augustus Pontifex iis Apostolicam Benedictionem peramanter impertit.

Interea qua par est observantia me profiteor

tibi addictissimum
IOANNEM B. MONTINI, *Subst.*

Reverendissimo Patri
P. IOANNI B. JANSSENS
Praeposito Generali Societatis Iesu - ROMAE

6.

31 iulii 1952

Partes propriae in liturgia festi B. Iuliani Maunoir approbantur
(Rescript. S. Rit. Congr.).

SACRA CONGREGATIO RITUUM

Prot. N. S. 140/951

SOCIETATIS IESU

Caelitum honoribus Beato Iuliano Maunoir, sacerdoti e Societate Iesu et Confessori, die XX Maii anni 1951, in Patriarchali Basilica Vaticana sollemniter conlatis, unum hoc supererat, ut videlicet de eodem Beato annua memoria Officio et Missa propriis et approbatis celebraretur. Hinc Rev. mus P. Carolus Miccinelli, eiusdem Societatis Iesu Postulator Generalis, huiusmodi Officii et Missae schemata una cum Elogio pro Martyrologio Romano redigenda curavit Sacrorumque Rituum Congregationis iudicio approbationis causa humiliter subiecit.

Sacra porro eadem Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi a SS. mo Domino Nostro Pio Divina Providentia PAPA XII specialiter tributarum, proposita schemata diligenter revisa et emendata, prout in adnexo exemplari prostant, probavit et in festo Beati Iuliani Maunoir, die 28 Ianuarii, sub ritu duplici minori recolendo, ab iis quibus ius est, adhibenda benigne conces-

sit. Servatis de cetero Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Romae, die 31 Iulii 1952.

† C. Card. MICARA, *Pro-Praef.*

L. ✕ S.

A. CARINCI, *Archiep. Seleucien., S. R. C. a secretis*

DIE 28 IANUARI

IN FESTO

BEATI IULIANI MAUNOIR

CONFESSORIS

DUPLEX

MISSA: « *Iustus* », de Communi Conf. non Pontif. 2° loco, praeter sequentem Orationem.

ORATIO

Deus, qui per beati Iuliani labores in rusticorum animis collapsam fidem efficaciter excitasti; eius nobis intercessione concede; ut, eidem fidei constanter adhaerentes, id in opere exhibeamus, quod per eam fulget in mente. Per Dominum nostrum ...

IN II NOCTURNO

Lectio IV

Iulianus Maunoir ineunte saeculo septimo decimo in pago Sancti Georgii, diocesis Rhedonensis, parentibus caritate insignibus natus, a teneris signa non pauca futurae sanctitatis portendit. Ad Rhedonense collegium missus, ut labores cognovit, quos Societatis Iesu missionarii apud Indos et in Iaponia susceperant, idem Institutum amplexus est. Tirocinio emenso, scholasticis disciplinis excultus, sancti Isaaco Jogues et Gabriele Lalemant, sociis usus est. Ad puerorum institutionem applicatus, Corisopiti litteras non sine laude docuit. Quamquam Canadensem missionem semper animo meditabatur, cum Michäelem Le Nobletz convenisset, sacerdotem egregium, qui totus Britonum saluti deditus, ipsum successorem sibi a Deo parari divinitus intellexerat, ad agrestes, spiritualibus auxiliis destitutos, excolendos allici se sensit. Itaque Iulianus, in

sacello, Armorica lingua dicto « Ti Mamm Doue », ignoti et difficillimi sermonis notitiam a Beata Virgine fidenter postulavit et illico obtinuit.

R. *Honestum*

Lectio V

Dum Theologiae vacat, gravi morbo correptus, emisso de sacris Armoricis expeditionibus amplectendis voto, ipsa Nativitatis Domini nocte, subito convaluit. Quare ad sacerdotium promotus, Corisopitum est revocatus. Quadraginta duos annos in hoc opere perstitit laboribus maximis perfunctus; septem Armoricae dioeceses sine intermissione lustravit; omnes cuiuslibet condicionis, pauperes maxime, agricolas, nautas, piscatores eximia caritate, sermonibus atque adhortationibus excoluit. Nec minus clero quam populo profuit, cum saeculares sacerdotes, mille fere, socios sibi adscivisset, ut opus a Michæle Le Nobletz inchoatum in immensum amplificaret. Horum autem plerique optimi verbi praecones, vel egregii parochi evaserunt, qui tamen carissimo magistro tribuebant quidquid boni in vinea Domini operabantur. Idcirco Armoricae apostolus passim appellari coeptus est, et ab episcopo Trecorensi meruit sancto Vincentio Ferrerio comparari.

R. *Amavit eum Dominum ...*

Lectio VI

Ad tantam animarum messem colligendam non verba modo, sed exempla profuerunt. Singularis in eo elucebat animi demissio, ut contumelias incredibili vultus et mentis serenitate toleraret, perpetuum orandi studium, assidua sensuum custodia, angelica castimonia. Neque in divinae benevolentiae testimonium mira defuerunt: sanationum virtus, in elementa atque in daemones imperium, occultarum rerum notitia, futurarum praedictio. Tantis meritis donisque ornatus, in urbe Sancti Brioci de proxima morte admonitus, dum Corisopitum properat, febris et lateris dolore consumptus, « in sancti Corentini terris », ut praesagierat, pauperum more, nobilis amici hospitio recusato, in Christi crucifixi osculo obdormivit, quinto Kalendas Februarias anni millesimi sexcentissimi octogesimi tertii. Cor eius Corisopitum mox allatum, summae reverentiae significatione ab episcopo et populo exceptum est. Ossa vero, in ecclesia paroeciali Previni adservata, per tria fere saecula continua, a fidelibus beneficia et sanatione fidenterulantibus, sunt celebrata. Hunc, secundum Cor Christi sacerdotem fidelissimum, mira-

culis rite probatis, Summus Pontifex Pius XII ad beatorum honores evexit.

R. *Iste homo ...*

Lectio IX contracta

Iulianus Maunoir, ineunte saeculo decimo septimo natus, ut inter Indos et Canadenses fidem catholicam disseminare posset, Societatem Iesu ingressus est. At cito divinitus intellexit se ad agrestes Britones, spiritualibus auxiliis destitutos, excolendos destinari, a B. Virgine obtenta cognitione difficillimi sermonis Armonici. In sacris expeditionibus apud eosdem quadraginta duos annos perstitit, septem Armonicae Dioeceses sine intermissione perlustrans, omnesque cuiuslibet condicionis, pauperes praesertim, agricolas, nautas, piscatores, eximia caritate excolens. Clero quoque profuit, cum mille fere saeculares sacerdotes socios sibi adscivisset: horum autem plerique optimi verbi praecones et egregii pastores evaserunt, soliti magistro carissimo tribuere quidquid boni in vinea Domini operarentur. Ad tantam animarum messem colligendam, ob quam Armoricae apostolus appellabatur, non verba modo sed exempla profuerunt, singularis praesertim humilitatis, perpetui orandi studii, assiduae sensuum custodiae et angelicae castimoniae. Quibus virtutibus addidit Deus sanationum gratiam, in daemones imperium, occultarum rerum notitiam. Pauperum more uti vixerat, ita obdormivit in Domino, quinto Kalendas februarias anni millesimi sexcentissimi octogesimi tertii in sancti Corentini terris. Hunc secundum Cor Christi sacerdotem fidelissimum Summus Pontifex Pius duodecimus ad Beatorum honores evexit.

ELOGIUM PRO MARTYROLOGIO ROMANO

Sexto Kalendas Februarii

Plevini, in Armorica, (dioecesis olim Corisopitensis, nunc Briocensis), beati Iuliani Maunoir, sacerdotis e Societate Iesu et Confessoris, minoris Britanniae Apostoli nuncupati, cui Pius Papa XII Beatorum decrevit honores.

7.

1 septembris 1952

*Gratiae de obolo Summo Pontifici oblato.*SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ

N. 272974

Dal Vaticano, 1 settembre 1952.

REVERENDISSIMO PADRE,

La pietà filiale della Compagnia di Gesù per il Vicario di Gesù Cristo e la sua carità per le opere della Santa Sede hanno voluto manifestarsi ancora una volta con la cospicua offerta recentemente umiliata al Santo Padre in devoto omaggio.

Nel rendere grazie alla Paternità Vostra Rev.ma che della Sua grande famiglia religiosa interpreta con questo dono il pensiero e il cuore, la Santità Sua rende altresì grazie al Signore della parte, in ogni campo così efficace, che la Compagnia non cessa di prendere per la dilatazione del Regno di Dio e per la vita della Chiesa.

L'Augusto Pontefice fa voti che la multiforme preziosa opera dei figli di Sant'Ignazio abbia sempre tra gli uomini il desiderato successo, come da Dio il merito e il premio.

E mentre con questi sensi chiede al Signore che assista le loro persone e le loro iniziative poste così volentieri al servizio della Chiesa, invia alla Paternità Vostra, ai Suoi più vicini collaboratori e a tutti i Religiosi della Compagnia il conforto della Apostolica Benedizione.

Profitto dell'incontro per confermarmi con sensi di religioso ossequio.

Della Paternità Vostra Rev.ma
dev.mo nel Signore

C. GRANO, C. d. P.

Reverendissimo Padre
P. GIOVANNI BATTISTA JANSSENS
Preposito Generale della Compagnia di Gesù - ROMA

8.

14 octobris 1952

Renovatur facultas aggregandi ad Apostolatum Orationis sine inscriptione (Rescript. S. Rit. Congr.).

SACRA CONGREGATIO CONCILII

Nº 2976/52

Moderator Generalis Piae Associationis « Apostolatus Orationis », Romae, perdurantibus iisdem causis, a Sanctitate Vestra humiliter postulat ut sibi prorogetur indultum iampridem concessum per rescriptum Sacrae Congregationis Concilii diei 2 Julii 1949, n. 862/49, quo concedebatur dispensatio a praescripto canonis 694 § 2, circa necessitatem inscriptionis in albo Associationis.

Sacra Congregatio Concilii, attenta Eminentissimi Cardinali in Urbe Vicarii commendatione, benigne commisit eidem ut petitam prorogationem, in terminis et forma praecedentis rescripti, pro suo arbitrio et prudentia, impertiatur ad aliud triennium, cum sanatione a die expirationis ⁽¹⁾.

Datum Romae, die 14 Octbris 1952.

F. ROBERTI, *a secretis*.

L. ✕ S.

Romae, 23 Octobris 1952.

Exsecutioni mandamus.

† C. Card. MICARA

L. ✕ S.

(1) Textus primaevae concessionis hic fuerat: « Cum multi missionarii apud exterarum gentes, iis quos in Apostolatum Orationis adsciunt pagellas distribuere eorumque nomina inscribere difficillime possint, petitur ut ab hac utraque condicione eximantur, aliudque signum externum aggregationis adhibere possint. — Haec eadem exemptio petitur in gratiam earum Religiosarum Societatum quae sociis Apostolatus Orationis specialem participationem suarum orationum et bonorum operum concesserunt ».

9. 28 novembris 1952

Seminarium Maius Tananarivense in Seminarium Regionale erigitur (Decr. S. Congr. de Prop. Fide).

SACRA CONGREGATIO
DE PROPAGANDA FIDE

—
Prot. N. 4990/52

Roma, 12 dicembre 1952

Il sottoscritto Segretario della Sacra Congregazione « De Propaganda Fide », in esecuzione degli ordini dell'Em.mo suo Superiore, si reca a premura di significare alla P. V. Rev.ma che in seguito alla Sua domanda del 22 novembre u. s. Propaganda ha dichiarato *regionale* per tutte le Missioni del Madagascar il seminario maggiore di Tananarive affidandolo alle cure dei Suoi Padri Gesuiti. Nel medesimo tempo concede che gli Scolastici della Compagnia possano abitare il medesimo edificio del Seminario fino a che non sarà possibile di fabbricare un'altra casa per gli Scolastici.

Lo scrivente mentre ringrazia V. P. ed i Suoi Padri per la generosa opera che svolgono nelle Missioni, acclude al presente ufficio il decreto di erezione del nuovo Seminario regionale ed approfitta dell'occasione per porgerLe distinti ossequi.

† CELSO COSTANTINI, *Segret.*

Rev. P. GIOVANNI BATTISTA JANSSENS
Preposito Generale della Compagnia di Gesù
(con allegato)

SACRA CONGREGATIO
DE PROPAGANDA FIDE

—
Prot. N. 4990/52

Cum Ordinarii Insulae de Madagascar supplices ad hanc Sacram Congregationem de Propaganda Fide porrexerint preces ut Seminarium Maius apud Tananarive Regionale pro omnibus missionibus eiusdem Insulae declaratur, haec eadem Sacra Congregatio de Propaganda Fide Seminarium Maius apud Tananarive Regionale declarat et constituit cum omnibus iuri-

bus et privilegiis huiusmodi piis institutis a sacris canonibus recognitis idemque Patribus Societatis Iesu committit iuxta normas ab hoc Sacro Dicasterio emanatas regendum atque in huius rei memoriam statuit ut praesens Decretum conficeretur.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 28 novembris a. D. 1952.

† P. Card. FUMASONI-BIONDI, *Praef.*

† CELSUS COSTANTINI
Archiep. tit. Theodos. a Secretis.

10.

Anno 1952

ACTA QUAEDAM IN CAUSIS NN. BB. ET VV.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

IN CAUSA:

- 1) S. D. P. ANDREALE CARRIÓ (Mart. Oriolensis in Hispania).
Inchoatur Oriolae Processus Informativus super fama Martyrii (4 nov. 1952).
- 2) S. D. P. GULIELMI EBERSCHWEILER
Inchoato Processu Informativo de fama sanctitatis Treviri (30 nov. 1951); etiam inchoatur Processus Rogatorialis (27 oct. 1952).
Inchoatur Proc. de Non-Cultu et Processiculus Diligentiarum (18 mart. 1951).
- 3) S. D. P. THOMAE ESTEBAN
Decretum de discussione et approbatione scriptorum (16 mart. 1952).
- 4) S. D. Fr. IOSEPHI FIGUEROA
Petitur et obtinetur facultas cognoscendi et transferendi exuvias (27 sept. 1952), exsecutioni autem datur (8 nov. 1952).

- 5) S. D. Fr. FRANCISCI GARATE
Petitur et obtinetur facultas excutiendi tres testes Romae in Processu Apost. de Virtutibus (16 martii 1952 - nov. 1952).
Obtinetur dispensatio a nova cognitione exuviarum in fine Proc. Apost. de Virtutibus (2 maii 1952).
- 6) B. IULIANI MAUNOIR
Approbatur officium et Missa (31 iulii 1952). Assignatur festum diei 28 ianuarii.
- 7) S. D. P. IOSEPHI RUBIO
Discutiuntur in Congreg. Ord. scripta (16 dec. 1952).
- 8) S. D. P. MICHAËLIS A. PRO
Decretum de Introductione Causae (11 ian. 1952 - Cfr. A. A. S. XLIV 385).
Petitur et obtinetur dispensatio a Proc. Apost. de fama Martyrii (29 mart. 1952).
Decretum de Non Cultu (25 iulii 1952).
Petuntur et conceduntur Litterae Remissoriales et Compulsoriales ad construendum Proc. Apost. super Martyrio (27 oct. 1952).
Inchoatur Processus Apostolicus super Martyrio in civitate Mexici (5 dec. 1952).
- 9) SS. DEI PP. DENN ET SOC. (Martyres Sinenses).
Decretum de Validitate Processuum (3 aug. 1952).
- 10) SS. DEI THOMAE SITJAR ET SOC. (Martyres Valentinenses in Hispania).
Inchoatur Valentiae Proc. Informativus de fama Martyrii (7 iulii 1952).

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

11.

24 iunii 1952

Per epistolam Em.mi Card. Pizzardo Iosephi, S. Congregatio de Seminariis et Studiorum Univers. approbat ut Facultas Theologica Zikaweiensis a S. Roberto Bellarmino, transferatur in urbem Baguio (Philipp.) usque dum tempora meliora Missionibus Sinensibus adveniant.

12.

29 augusti 1952

Sensus doloris de obitu P. Marchetti (Prov. Rom.)

SACRA CONGREGAZIONE
DEI SEMINARI
E DELLE UNIVERSITÀ DEGLI STUDI

—
Prot. Num. 1089/52

Roma, 29 agosto 1952.

REVERENDISSIMO PADRE,

con grande cordoglio abbiamo appreso la notizia della morte del R. P. Ottavio MARCHETTI, S. I., Consigliere di questa Sacra Congregazione.

Il venerando Padre da molti anni dava la sua valida collaborazione a questo Sacro Dicastero, che in lui apprezzava il saggio direttore di coscienze, il profondo conoscitore dei problemi inerenti alla vocazione e alla formazione sacerdotale, l'illuminato maestro di spirito.

La stima, che il compianto Padre meritamente godeva tra gli educatori del Clero, per le sue pubblicazioni di pedagogia ecclesiastica e per l'apostolica sicurezza con cui risolveva i casi più complicati, hanno incoraggiato questo Sacro Dicastero a chiedere il prezioso contributo della sua opera nei vari Convegni indetti per i Superiori e Professori dei Seminari d'Italia.

La memoria del venerando Religioso rimarrà in particolare benedizione presso di noi.

Voglia, Rev.mo Padre, accettare la nostra più viva partecipazione al grave lutto di cotesta Compagnia e gradire l'assicurazione dei nostri suffragi per l'Anima benedetta.

Con sensi di particolare stima mi professo

della Paternità Vostra Rev.ma
dev.mo nel Signore
G. Card. PIZZARDO, *Praef.*

I. CECCHETTI, *Sottos.*

Al Reverendissimo Signore

P. GIOVANNI BATTISTA JANSSENS

Preposito Generale della Compagnia di Gesù - ROMA

13.

6 octobris; 6 novembris 1952

Summus Pontifex et Em.mus Card. I. Pizzardo laudant propositum Societatis erigendi novam domum pro Pontificio Collegio Pio-Latino-Americano.

SACRA CONGREGAZIONE

DEGLI

AFFARI ECCLESIASTICI STRAORDINARI

Num. di Prot. 7559/52

Vaticano, 6 ottobre 1952.

REVERENDISSIMO PADRE,

Il proposito manifestato dalla Paternità Vostra Reverendissima di preparare fin da ora per l'anno 1958 una degna ed utile commemorazione del primo Centenario della Fondazione del Pontificio Collegio Pio Latino Americano con una nuova Sede, che meglio soddisfi alle presenti necessità della vita del Collegio, provvedendo inoltre alla istituzione di un Pensionato ecclesiastico per ospitare i sacerdoti latino-americani che vengono a Roma per completare gli studi, è riuscito particolarmente gradito a Sua Santità.

Come ha fatto rilevare la Paternità Vostra, trasferire l'attuale Convitto dei Filosofi e Teologi in edificio, che risponda ai criteri ed esigenze moderne e con tutta la attrezzatura peda-

gogica conveniente, non è un lusso, ma una necessità; mentre la possibilità di ospitare decorosamente sacerdoti dell'America Latina che, volendo completare od approfondire i loro studi sentano il richiamo di Roma e dei suoi focolari di scienze sacre appare fin da ora altamente benefica.

E' poi cosa commendevole e vantaggiosa per gli alunni che per la nuova sede del Collegio sia stata scelta Villa Maffei in zona salubre e tranquilla e nello stesso tempo destinata ad avere sempre più facili e rapide comunicazioni con il centro dell'Urbe.

Bene ha fatto la Paternità Vostra a preparare fin da ora un programma di lavoro da incominciarsi subito per la complessità dell'opera, che per di più dovrebbe esser pronta all'inizio delle Feste giubilari, per la necessità di ottenere a tempo la cooperazione morale e materiale della Gerarchia, del Clero, soprattutto degli ex-alunni, e dei fedeli dell'America Latina ad un progetto che richiede, tra l'altro, un non esiguo finanziamento.

Il Santo Padre ben di cuore benedice l'opera, che vuol continuare nel Suo augusto Nome la saggia e previdente sollecitudine del grande Pio IX, il quale con squisita sensibilità pastorale comprese il bisogno per il clero latino-americano di più vivi e continui contatti con Roma e di sempre più alto senso di romanità, e con sguardo lungimirante prevede l'importanza che l'America Latina avrebbe avuto nel futuro per la Chiesa e per la civiltà.

Sono pertanto ben lieto di comunicarLe una particolare Apostolica Benedizione per la Paternità Vostra ed i suoi immediati collaboratori, per gli Ecc.mi Vescovi, i Sacerdoti ed i fedeli dell'America Latina e di altre Nazioni, che in qualsiasi modo aiuteranno una così grande opera di bene per l'avvenire religioso dell'America Latina e, indirettamente, di tutta la Chiesa.

Profitto della circostanza per raffermarmi con sensi di religioso ossequio

di Vostra Paternità Reverendissima
devotissimo nel Signore

DOMENICO TARDINI

Reverendissimo Padre

Padre GIOVANNI BATTISTA JANSSENS

Preposito Generale della Compagnia di Gesù.

SACRA CONGREGATIO
DE SEMINARIIS
ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

Prot. Num. 1309/52

Roma, 6 novembre 1952.

REVERENDISSIMO PADRE,

tra i molteplici campi di apostolato in cui lavorano i Figli di S. Ignazio nell'America Latina merita speciale menzione quello della cultura sacra e profana, al quale essi dedicarono il loro zelo in modo particolare secondo i principi del loro Santo Fondatore.

A questa evangelizzazione dell'America Latina si ricollega la decisione del Sommo Pontefice Pio IX di affidare alla Compagnia di Gesù il Collegio Ecclesiastico destinato a formare presso la Cattedra di S. Pietro il giovane clero di quelle Repubbliche. Il Sommo Pontefice Leone XIII lo promosse con ogni cura e il Beato Pio X ne fu il sapiente legislatore: con la Costituzione « Apostolicae Sedis » gli diede l'ultima solenne sanzione decorandolo del titolo di « Pontificio » e, con pieno riconoscimento delle benemeritenze acquistate nella direzione, lo volle in perpetuo affidato « inclytae Societati Iesu, optime usque adhuc de Collegio merita ».

Quanto il Pio Istituto abbia corrisposto alle aspettative dei tre Sommi Pontefici, lo dicono i frutti di benedizione che gli ex-Alunni hanno raccolto nei loro Paesi ove hanno ricoperto posti di cura d'anime o di direzione nelle rispettive Curie Diocesane. Non solo hanno contribuito alla diffusione del Regno di N. S. G. C. ma anche al progresso sociale della loro Nazione.

Oggi però, dopo quasi un secolo di vita, l'edificio attuale del Collegio non si trova nella situazione ideale di assolvere la sua importante missione, per la insufficienza e meno atta disposizione dei locali, di fronte alle moderne esigenze. Inoltre si è vista la necessità di un edificio apposito per i Sacerdoti inviati dai loro Vescovi per perfezionarsi negli studi.

La Paternità Vostra Rev.ma ha umiliato al Sommo Pontefice un Pro-Memoria in cui si espone partitamente un progetto

Reverendissimo Padre

P. GIOVANNI BATTISTA JANSSENS

Preposito Generale della Compagnia di Gesù - ROMA

per una nuova Sede, che, per capacità di ambienti, modernità di attrezzatura igienica e pedagogica, in tutto corrisponde all'altissimo scopo cui è destinata. In pari tempo si propone di accomodare ed adattare l'antico edificio in modo che possa accogliere sacerdoti studenti. Ambedue questi compiti non sono di piccola mole, e pertanto esigono un largo lavoro preparatorio di divulgazione presso tutti quelli cui sta a cuore l'avvenire religioso di quelle popolazioni. Il progetto dovrebbe essere compiuto nel 1958, anno in cui ricorre il primo centenario del Collegio.

E' naturale che questo nobile e coraggioso proposito doveva incontrare il gradimento e la benedizione del Santo Padre, Cui stanno tanto a cuore le sorti del Cattolicesimo nelle Repubbliche dell'America Latina. Per queste Nazioni, destinate in un prossimo avvenire a un grande sviluppo economico e demografico, si fa sentire l'inderogabile necessità di un adeguato numero di sacerdoti ben preparati che soddisfino le crescenti esigenze spirituali dei fedeli. Di fronte a queste previsioni si mostra con tutta evidenza quanto importi alla Santa Sede di dare al massimo numero di scelti giovani leviti dell'America Latina, la possibilità di compiere in Roma la loro preparazione sacerdotale.

I Sommi Pontefici hanno più volte messo in evidenza quali sono i vantaggi di questa preparazione a Roma, « *altrix et magistra praeclarissima ministrorum sacrorum* ». Essi stessi hanno promosso la fondazione di Collegi Nazionali, perchè gli Alunni dei vari Paesi trovassero nell'Urbe i peculiarissimi aiuti per la pietà e la dottrina che provengono dalla vicinanza del Vicario di N. S. G. C. e dalla presenza dei monumenti e dei cimeli più preziosi della storia del Cristianesimo.

E' evidente altresì l'opportunità che, per la evangelizzazione dei popoli, i sacerdoti partano da quella Città, nella quale il Redentore stesso pose la Sede dei Principi degli Apostoli. Essendo somma cura dei Pontefici che vicino alla Cattedra dei Principi degli Apostoli fioriscano Atenei Ecclesiastici, è utile che studenti vengano ad attingervi, come alla sua naturale sorgente, la pura dottrina teologica. Infine la stessa vicinanza col Santo Padre, favorisce quell'affetto filiale e quella stima e fiducia che proviene dalla conoscenza ed esperienza personale.

Essendo tanti i vantaggi del Vostro progetto, non ci resta quindi che augurarLe il più felice successo in una impresa non facile, ma che merita di essere decisamente affrontata per la maggior gloria di Dio. Siamo certi che essa troverà consezienti e favorevoli tutti quanti sono pensosi delle sorti religiose dell'America Latina, oggi così esposta agli attacchi concentrici dei nemici della Chiesa e perfino minacciata di perdere la sua unità cattolica. La Vergine Immacolata, che il Pontificio Collegio Pio Latino Americano venera come sua particolare Patrona, accompagni con la sua materna protezione la realizzazione di una Opera da cui si attendono tanti frutti.

Mi è caro rinnovarLe in questa occasione i sensi della mia particolare stima, con cui mi confermo

della Paternità Vostra Reverendissima
dev.mo in Gesù Cristo

G. Card. PIZZARDO

† CARLO CONFALONIERI, *Segr.*
Arcivescovo di Nicopoli

14.

Anno 1952

Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris:

12 februarii 1952. — P. VICTORIUS GENOVESI, (Prov. Veneto-Mediol.) nominatur Consultor S. C. Concilii pro Uff. Catechetico (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).

28 aprilis 1952. — R. P. THOMAS TRAVI, (Assist. Amer. Lat.), P. IOSEPHUS CREUSEN (Prov. Belg. Mer.), P. IOSEPHUS GIAMPIETRO (Prov. Rom.) nominantur socii Commissionis Centr. pro Foederat. Religiosorum et Religiosarum, (*Epistola S. C. de Religiosis*).

14 iunii 1952. — P. GODEFRIDUS GIORDANO (Prov. Neap.) approbatur Praeses Facultatis Theologicae Neapolitanae a S. Aloisio (*Decretum S. C. de Seminariis et Stud. Univers.*).

- 14 iunii 1952. — R. P. MARIUS MACRIONITIS (Prov. Lugdun.) nominatur Administrator Apostolicus Dioecesium Corcyrens., Zacynthiens, et Cephaloniens. (*Epistola S. C. pro Eccl. Orientali*).
- 16 iulii 1952. — P. ARTHURUS SCHÖNEGGER (Prov. Germ. Sup.) nominatur Consultor S. C. de Disciplina Sacramentorum (*Biglietto d. Segreteria di Stato — A. A. S. XLIV 600*).
- 20 iulii 1952. — P. DANIEL O'CONNELL (Pr. Austral.) nominatur Moderator Speculae Astron. ad Castrum Gandulfi (*Biglietto d. Segreteria di Stato. — A. A. S. XLIV 600*).

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE

15.

2 februarii 1952

P. Toni Theodorus (Pr. Cast. Or.) constituitur Postulator Generalis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER
P. XTI

Per praesentes litteras significo Rae Vae me hoc die 2 februarii, re in Domino mature considerata auditoque PP. Assistentium consilio, elegisse atque constituisse Postulatorem Generalem Causarum Venerabilium nostrorum et Beatorum P. Theodorum Toni (Prov. Castell. Or.).

Quam notitiam Ra Va velit cum suis communicare.
Commendo me sanctis Sacrificiis.

Romae, die 2 februarii 1952.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. S. I.

16.

10 martii 1952

Quaedam facultates liturgicae pro nostris domibus Exercitiorum communicantur⁽¹⁾.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTII

Mandante Patre Nostro, cum RVa communico rescriptum Sacrae Congregationis Rituum quo ad aliud quinquennium conceditur ut in oratoriis Domorum Exercitiorum pro caeremoniis liturgicis dierum Purificationis B. M. V., Cinerum et Hebdomadae Maioris adhiberi possit Memoriale Rituum Benedicti Papae XIII.

Concessionis communicatio, ut in rescripto notatur, relinquitur arbitrio Patris Generalis, qui vero vult ut cum omnibus nostris Exercitiorum Domibus communicetur, dummodo conditiones in rescripto indicatae servari possint. Huius autem rei iudicium RVae relinquens, vult ut in annua Domorum visitatione vel alia occasione RVa videat utrum *certo constet in dictis oratoriis decori ac reverentiae sacrorum Mysteriorum satis esse consultum*, et pro sua conscientia hanc facultatem concedat vel neget prout sibi in Domino videbitur.

Commendo me ss. SS.

Romae, 10 martii 1952.

Rae Viae
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

⁽¹⁾ Cfr. Antea p. 169 et A. R. X 377.

17.

12 martii 1952

Petuntur exemplaria textuum Theologiae et Philosophiae manuscriptorum.

AD OMNES COLLEGIORUM NN. THEOL. ET PHILOSOPHIAE
ATQUE SEMINARIORUM MAIORUM
SOCIETATI COMMISSORUM RECTORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ut Praepositus Generalis pro suo munere uniformitati et securitati doctrinae in Societate tenendae rite invigilare possit, inter alia praescribitur ut duo exemplaria scriptorum lithographicorum vel « ad modum manuscripti » ad usum Auditorum multiplicata, Romam a Rectoribus Collegiorum NN. Theol. et Phil. mittantur (*Rat. Stud.* 52, par. 2). Idem ex eadem causa praestetur oportet a Rectoribus Seminariorum Maiorum, quae Societati sunt commissa.

Proinde, mandante Patre Nostro, RVam rogo ut Romam mox mittat duo exemplaria omnium huiusmodi scriptorum, lithographice vel quovis alio modo multiplicatorum, quae in suo Collegio vel Seminario nunc adhibeantur, etiamsi ea olim iam missa fuerint. Agitur de scriptis, quibus - sive pro libro textus typis edito sive cum eiusmodi libro textus ad modum commentarii vel complementi - disciplinae earumve partes notabiles doceantur. Opus non est ut notulae duarum triumve paginarum, ad exiguum textus partem explicandam vel complendam confectae, mittantur; reliqua vero omnia, in quavis disciplina adhibenda, cum Patre Nostro propediem communicentur.

Hanc occasionem nactus, RVam pro futuro attentam reddere velim ad necessitatem hoc *Rationis Studiorum* praescriptum servandi: curet ut duo exemplaria omnium scriptorum, quae supra significavi, cum primum in usum Auditorum, accurate ad normam *Rat. Stud.* n. 31 et n. 93, par. 1 recognita, introducta fuerint, ad Patrem Nostrum mittantur.

Commendo me ss. SS.

Romae, 12 martii 1952.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

18.

22 aprilis 1952

Epistola ad universam Societatem de mortificatione continua.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES ET FRATRES IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

1. — Quater centenaria dies anniversaria mortis sancti Francisci Xaverii brevi futura omnium nostrum animum occupat. Dum varia in variis Provinciis iam peraguntur vel praeparantur sollemnia, ab universa Societate merito expectatur unanims conatus renovationis cuiusdam internae, Deo etiam gratioris animabusque proximorum lucrandis utilioris quam ipsa festa externa. Ex adiutoribus sancti Ignatii in fundanda Societate Iesu, merito princeps proclamatur sanctus Franciscus Xaverius; exemplo ipse omnibus operariis nostris apostolicis praeivit; iis praesertim qui missionibus quas exteris vocamus addicuntur, ab ipsa Ecclesia ut primarius patronus proponitur. Ad miraculum operosus, simul altissimae contemplationi indesinenter deditus, factis ostendit quo modo valeant homines nostrae Societatis, si ipsi gratiae sibi oblatae non desint, « in omnibus quaerere Deum ».

Cui gratiae, quantum e rebus externis iudicare possumus, cooperatus est Sanctus noster heroica sua atque continua mortificatione. Praeceptum enim secutus sancti Patris et in vita spirituali magistri Ignatii, ab initio suae ad vitam perfectiorem conversionis, dum adhuc in spiritualibus Exercitiis versatur, aspera mortificatione coepit Xaverius vanitatem antea vitae resarcire; nec est qui ignoret quanta in itineribus apostolicis, usque ad ultimum illud conamen ad Sinas penetrandas, perpessus sit, quantumque liberali animo rebus a Divina Providentia immissis superaddiderit paenitentiae.

Haec proinde anniversaria mox futura dies opportunitatem mihi praebet id praestandi quod litteris meis diei 15 septembris 1951 ⁽¹⁾ ad universam Societatem datis de nostra paupertate, promittebam, vos omnes allocuturus de spiritu et usu mortificationis in vita nostra religiosa hodierna.

2. — Id enim mihi requirere videtur latius iam sese expandens mens illa, ab Encyclica « Humani generis » reprobata, qua non

(1) A. R., XII 108-124.

tantum « peccati originalis notio, definitionibus tridentinis posthabitis, pervertitur » sed « simul peccati in universum, prout est Dei offensa, itemque satisfactionis a Christo pro nobis exhibitae » (2). Si enim vita, passio et mors Christi Domini non fuerunt proprie satisfactio pro peccatis humani generis, siquidem « satisfactioni » locus non erat, quare a nobis, Christi discipulis, postularetur paenitentia reparatrix? Rursus, si satisfactioni locus non est, quomodo potest paenitentia esse grata Deo, eiusque gratias impetrare? Nonne recedendum est ab istis angustioribus consiliis ex Medio adhuc Aevo, uti asserunt, traditis? Nonne recedendum a devotione ad SS. Cor Iesu, qualem eam docuit sancta Margarita Maria, qualemque eam confirmavit recens Summus Pontifex Pius XI? (3). Nonne contentos esse nos oportet moderata illa ascési naturali, qua satis compescantur motus violentiores naturae nostrae, ex prava tot saeculorum haereditate in malum nimis pronae?

3. — Haec aliaque cum iis conexas non in una regione circumferuntur, nec potest dici noster Ordo nullatenus contaminatus fuisse istis erroribus. Quam grave autem foret si in hac re Societas ab orthodoxa doctrina recederet! Si enim primi Patres, ab ipso Fundatore formati, spiritum Constitutionum ad illam ceterum Paulinam formulam reducere potuerunt quam vocare solemus « Summam et scopum nostrarum Constitutionum »: « homines mundo crucifixos et quibus mundus ipse sit crucifixus ratio vitae nostrae nos esse postulat » (4), quomodo iactare possumus nos, excusso « formalismo » quo littera spiritum occidere minatur, redire velle ad primum spiritum nostri Fundatoris, eius mentem in re adeo gravi derelinquentes?

4. — Quid sanctus Pater noster de mortificatione senserit, neminem vestrum latet, quibus et Exercitia Spiritualia et Constitutiones semper ob oculos versantur. Postquam in Exercitiis, quae tota diriguntur ad domandas et mortificandas inordinatas affectiones quae animam a perfecto Dei servitio impediunt (5), doctrinam quoque exposuit de mortificatione corporali seu paenitentia afflictiva, eandem in Constitutionibus aptat ad vitam nostram religiosam atque apostolicam. Notissimus vobis est textus qui in nostro Summario Constitutionum factus est Regula 12: si melius pertinere cupimus ad altum illum gradum perfectionis, amoris scilicet

(2) A. A. S., XLII 570.

(3) Litterae encyclicae « *Miserentissimus Redemptor* », A. A. S. XX 165-178.

(4) Cfr. *Praefatio antiqua Constit.* In edit. 1949 pag. 6.

(5) Cfr. Inscriptio ad « *Praesupponendum* » Exercitiorum [22].

et sequelae Christi humiliati et patientis de quo in Regula Summarii 11, commendat nobis sanctus Ignatius ut « maius ac impensius studium cuiusque sit quaerere in Domino maiorem sui abnegationem et continuam in rebus omnibus, quoad poterit, mortificationem » ⁽⁶⁾. Durus sit sensualitati hic sermo; est sermo authenticus Patris nostri. Qui, cum de suis Religiosis formandis agit, vult ut « in iis quae ad victum, vestitum et habitationem, et alia corpori necessaria pertinent, curetur cum divino auxilio ut, quamvis sit in quo probetur virtus et sui ipsius abnegatio, non desit tamen quo sustentetur natura » ⁽⁷⁾. Vult proinde sanctus Pater ut Superior curet quidem vires et valetudinem suorum, nec tamen omittat in rebus illis corpori destinatis virtutem subditorum eorumque abnegationem probare. Ubi autem de Religiosis formatis agit, manifestat beatus Pater id quod alibi saepius innuit in Constitutionibus: censet nempe suos, ex ardenti spiritu quem Exercitia iis inculcarunt, pronos potius ad limites excedendos in rigore et a Confessario vel ab ipso Superiore cohibendos fore. « Non videtur ... in corporali exercitatione ieiuniorum, vigiliarum aut aliarum rerum ad austeritatem vel corporis castigationem spectantium, ulla regula eis praescribenda, nisi quam discreta caritas unicuique dictaverit ... » ⁽⁸⁾. Desiderat ut qui ceu Rector collegio vel universitati praeficitur, vir « magni sit exempli, magnae aedificationis, magnae etiam mortificationis in omnibus pravis inclinationibus » ⁽⁹⁾; quod idem repetit de ipso Generali ⁽¹⁰⁾. Quid plura? De mente sancti Ignatii, quod ad mortificationem etiam corporalem, quis est qui dubitare possit?

5. — Etenim, quod nostra « ratio vivendi in exterioribus ... communis est; nec ulla ordinarias paenitentias vel corporis afflictiones ex obligatione subeundas habet », id nullo modo impedit quominus « illas assumere quisvis [possit], quae sibi videbuntur cum approbatione Superioris, ad maiorem sui spiritus profectum convenire »; immo, ut explicite addit sanctus Ignatius, easdem propter eundem finem « Superiores eis poterunt imponere » ⁽¹¹⁾. Omnibus non imponitur, quemadmodum in plerisque Ordinibus illius temporis contingebat, certis diebus praeter communem Ecclesiae legem ieiunare, nocte ad Officium divinum e lecto surgere, nudis pedibus

⁽⁶⁾ *Exam. Gen.* c. 4 n. 46 [103]; *Reg. Summ.* 12.

⁽⁷⁾ *Constit.* P. III c. 2 n. 3 [296].

⁽⁸⁾ *Ibid.* P. VI c. 3 n. 1 [582].

⁽⁹⁾ *Ibid.* P. IV c. 10 n. 4 [423].

⁽¹⁰⁾ *Ibid.* P. IX c. 2 n. 3 [726].

⁽¹¹⁾ *Exam. Gen.* C. I n. 6 [8]; *Reg. Summ.* 4.

incedere, statis diebus flagellis corpus affligere. Harum tamen vel similium rerum usus singulis in Societate, secundum « mensuram sanctae discretionis » ⁽¹²⁾ plurimum commendatur. Nec nimius erit qui asserat Religiosum Societatis, si paenitentias corporales prorsus omiserit, nisi ob fractas corporis vires paremve iustam causam, approbante ut plurimum confessario, id fecerit, fervori vitae spiritualis renuntiasset.

6. — Quis enim ex nobis dicere audeat sensualitatem in se esse iam adeo edomitam, ut nullo umquam modo refugiat oboedire rationi? Si enim vel ipsos sapientes ante Revelationem christianam non latuit opportunitas ascencos cuiusdam, qua educuntur et ordinantur passiones naturae, quid sentire debet christianus homo, qui novit se naturam gerere non tantum imperfectam et ad ima pronam, sed sauciatam quoque peccato originali, in peius mutatam peccatis uniuscuiusque propriis? Si Apostolus Paulus fateri cogitur se castigare corpus suum et in servitutem redigere, ne postquam aliis praedicaverit ipse reprobis efficiatur ⁽¹³⁾, quid, quaeso, nos debiles dicere et facere convenit? Efficacitatem illam, partim naturalem, mortificationis negligere eo minus possumus nos, quod cum nervorum debilitate, debilior quoque plerorumque effecta est voluntas quae, ut cotidiana ostendit experientia, facilius iam succumbit tentationibus non adeo gravibus. Ascensi quadam prudenti, sed forti atque austera, firmanda est in bono voluntas; quacum simul firmabuntur nervi. Discreta enim mortificatio non animae tantum prodesse solet sed et corpori, quod facile vegetius fit cum durius tractatur.

7. — Dum etiam hanc mortificationis utilitatem memorat, insitit sanctus Ignatius in 10^a illa Additione Primae Hebdomadae ⁽¹⁴⁾ in finem, qui videtur praecipuus mortificationis, satisfaciendi nempe pro peccatis admissis. Nemo sane nostrum adeo « se seducet » ut dicat se « peccatum non habere » ⁽¹⁵⁾. Nec quisquam, nisi a doctrina Ecclesiae sese penitus separet, asserere praesumet pro peccatis commissis non esse satisfaciendum, etiam « poenis sponte a nobis pro vindicando peccato susceptis » ⁽¹⁶⁾. Immo, cum omnes in Christo unum corpus simus, concedit Dei benigna misericordia ut etiam pro aliorum peccatis satisfacere valeamus. Quid autem magis quadrat cum vocatione nostra apostolica quam ut, Redemptorem

⁽¹²⁾ *Constit. P. III c. 1 n. 25* [287]; *Reg. Summ. 24*.

⁽¹³⁾ Cfr. *I Cor. IX 27*.

⁽¹⁴⁾ *Exercit. Spir. I Hebd. Addit. X* [82].

⁽¹⁵⁾ Cfr. *I IOANN. I, 8*.

⁽¹⁶⁾ Cfr. *Conc. Trident. Sess. XIV, Doctrina de Sacramento Paenitentiae: c. 8 et 9; Denz. 904-906*.

fideliter secuti, Ipsi associemur in redimendis, per Eius merita, animabus peccatorum, « adimplendo ea quae desunt passionum Christi » in carne nostra? ⁽¹⁷⁾. Solacio nobis sit haec sententia Doctoris Angelici: « Poena habet vim satisfaciendi maxime ratione caritatis, qua homo ipsam sustinet. Et quia maior caritas apparet in hoc quod aliquis pro altero satisfacit, quam si ipse satisfaceret, ideo minor poena requiritur in eo qui pro alio satisfacit quam in principali requireretur. Unde dicitur in *Vitis Patrum* ⁽¹⁸⁾ quod propter caritatem unius qui, alterius fratris caritate ductus, paenitentiam fecit pro peccato quod non commiserat, alteri peccatum, quod commiserat, dimissum est » ⁽¹⁹⁾.

8. — Inde manifestius quoque fit quantam impetratoriam efficacitatem habere possit paenitentia, imprimis illa apostolica, qua pro aliis poenas nobis ipsis imponimus. Summi Pontifices huius nostrae aetatis pluries in memoriam nobis revocarunt momentum moniti Christi Domini de ieiunio orationi addendo, si velimus daemonis dominium in hominem frangere. Nonne tantum, immo plus, operata est aspera paenitentia sancti Ioannis Vianney quam ipsa eius oratio? Ipse certe confidebat durissima quaeque, quae vel sponte sibi imponebat vel a Divina Providentia immissa patienter tolerabat, ad conversionem peccatorum per Dei misericordiam plus quam reliqua omnia efficacia fuisse. Nonne conici potest multorum actionem apostolicam efficacior fore si, minus de industria nostra aptanda ingenio horum temporum, plus essemus solliciti de ea conformanda oeconomiae salutis, quam sola fides nobis patefacit? Frustra quaerimus novas methodos, nisi simul ferventiori caritate orationi et paenitentiae operam damus.

9. — Via certe omnium securissima ut, dum ipsi Deo appropinquamus, proximos ad Eum adducamus, illa est quam et Institutum, ab Ecclesia authentice approbatum, et Vicarii Christi in terris usque ad praesentia tempora nobis indigitant. Videmus oculis nostris daemonem tot milia milium hominum decipere, regna fere integra in sua potestate detinere; videmus eos etiam, qui quod ad reliqua omnia inimici sunt seseque invicem destruere nituntur, stupendo modo convenire in calumniando, impugnando, debilitando Ecclesiam catholicam: quomodo debellabimus nos fortem istum invisibilem, qui « armatus custodit atrium suum » ⁽²⁰⁾, nisi eo modo

⁽¹⁷⁾ Cfr. Col. I 24.

⁽¹⁸⁾ Cfr. H. ROSWEIDER: *Vitae Patrum*, Libr. V, lib. 5, n. 27, pag. 439. Lugduni 1617.

⁽¹⁹⁾ *Suppl. Q.* XIII art. 2 in C.

⁽²⁰⁾ Cfr. Luc. XI 21.

quem nos docuit Deus homo factus, Fortioris subsidium impetrare festinemus? Frustranea erunt conamina nostra apostolica, nisi « oratione et ieiunio » vis supernaturalis iis addatur; « hoc enim genus » aliter « exire non potest » ⁽²¹⁾.

10. — Si, memoratis iam principiis doctrinae de mortificatione christiana et religiosa, ad ea applicanda gressum faciemus, quaeret quis: quomodo hoc nostro tempore doctrinam, quae nobis ab anachoretis et coenobitis primorum saeculorum haereditate tradita est, in usum deducere possumus? Huic enim tempori nos conformemus oportet, ne homines a nobis refugiant. — Utique curandum est ne homines a nobis refugiant. Voluit ipse Dominus ut « cum ieiunas, [ungas] caput tuum, ... ne videaris hominibus ieiunans » ⁽²²⁾. Plurimam nempe paenitentiam ab oculis hominum potius abscondere convenit, solique Deo et Patri spirituali vel Superiori patefacere: illam nempe imprimis quam afflictivam vocamus, quae ieiunio, flagello, cilicio et aliis asperitatis modis corpus pati cogit. Ceterum, ascesis catholica semper reprobavit, praesertim in Ordine apostolico qualis noster, illam imperfectam mortificationem quae hominem efficit tristem, tardum et ignavum. Vult sana theologia ut gratiam Dei sequamur, non praecedamus; gratia vero non invitat ad ea ad quae ipsa vires non addit; vires autem sufficientes concedi, vel inde patebit, quod homo, onere mortificationis, minime impeditur ab officiis sui status et caritatis fraternae alacri corde et vultu fungendis. Mortificatio ex superbia orta et quae vires superat, Deo grata non est nec proximum aedificat; mortificatio autem, impellente Spiritu Sancto suscepta, caritatem apostolicam auget et splendere facit.

11. — Cum de hac corporali mortificatione agit, insistit quidem sanctus Ignatius ut cum discretione nec sine consilio et directione eam exerceamus. Eam tamen, traditionem et doctrinam secutus Ecclesiae, in omnibus suis filiis supponit. Firmiter proinde agendum nobis est contra « humanismum » mere naturalem apud multos praevalentem, qui, ut initio memorabam, hanc mortificationem iam de medio tollere velit. Oportet e contra ut Magistri noviciorum eius usum doceant tirones nostros, ut Superiores et Praefecti spiritus domorum formationis vigilent ne iuvenes eam ex levitate vel socordia omittant, ut Instructores Tertiae Probationis eam profundius inculcent, ut in Collegiis, Residentiis, Missionibus, Superiores pro suo officio, occasione rationis conscientiae subditorum, suaviter de ea inquirant. Ii quoque qui vel debiliore valetudine utuntur vel

⁽²¹⁾ Cfr. MARC. IX 28.

⁽²²⁾ MATTH. VI 17.

graviore labore onerantur aliquid saltem, immo sat multum facere possunt, modo scite et prudenter ad singulos casus aptentur modi faciendi paenitentiam.

Parva etiam afflictiva mortificatio, magna et constanti caritate assumpta, plurimum iuvat ad animas, et propriam et proximorum, Deo adducendas. Quis non sexcentas eiusmodi paenitentias exercere potest, quin alii id advertant nec ipse viribus vel minimum noceat? Si in se parvae videntur, accedit illud commodum eas vix ullum cibum subministrare vanitati nec certe superbiae.

Sicuti in hac re cavendum est ab indiscreto fervore qui « et nocumentum afferre, et maiora bona impedire » solet ⁽²³⁾, ita quoque a pusillanimitate. Haec siquidem, naturae humanae innata, non est propria huius temporis. Eximius noster P. Rodríguez, uti omnes recordamini, affert sanctum Bernardum lepide deridentem monachos illius ferreae, ut nobis videtur, aetatis, qui sibi vires ad austeritatem vitae deesse dictitabant ⁽²⁴⁾.

12. -- Ipse ceterum labor cotidianus nostrae vocationis nobis opportunitatem praebet naturae vim inferendi. Non de solo labore manuum dictum est: « In sudore vultus tui vesceris pane » ⁽²⁵⁾; haec dura lex laboris omnibus lata est. Immo nobis gravius incumbit officium ob pretiosiora quae nobis commissa sunt bona spiritualia et in aevum duratura; salus siquidem animarum earumque aut felicitas aut damnatio aeterna a nostro labore pendet! Tentatio pigritiae nobis Religiosis magis imminet eo quod, secus atque homines qui in saeculo degunt, cotidie sive acrius sive remissius laboramus, mensam nobis a caritate Superiorum paratam invenimus. Ne proinde contenti simus utcumque tempus non inutiliter transegisse, modo tamen suavi nobisque commodo, persuasi nos ita officio nostro functos esse: cum ratio reddenda erit de nostra in terris villicatione, timeo ne Iudex supremus diversa lance res aestimaturus sit! Labor tenax viresque exhaustiens sit nobis cotidiana crux, dura quidem sed cara lex. Scio Nostros saepe humeros ultra vires operi supponere; nec desinam Superiores hortari ut vigilant, secundum praeceptum sancti Ignatii ⁽²⁶⁾, servandae « moderationi in laboribus animi et corporis »; at simul caveant ne relictis rebus maioris intentionis longeque fecundioribus, Nostri se convertant ad faciliora

⁽²³⁾ *Const.* P. III c. 2 n. 5 [300]; *Reg. Summ.* 48.

⁽²⁴⁾ RODRÍGUEZ A., *Ejercicio de Perfección y Virtudes Cristianas*, P. III Tr. V, c. 16 n. 2. S. BERNARDUS, *Serm.* 30 *super Cant.*

⁽²⁵⁾ *Lib. Gen.* III 19.

⁽²⁶⁾ Cfr. *Constit.* P. X n. 10 [822].

quaeque et minoris fructus. Quantum profecisset apostolatus quarundam Provinciarum (ut unum tantum exemplum adducam) si plures Patres, absolutis iam studiis, nedum sese totos proicerent in « actionem », simul colendis disciplinis dogmaticae, scripturisticae, morali, sociali, sese dare perseverassent! Ipsa nimis actiosa agendi ratio possit esse larva pigrityae.

13. — Nec obliviscamur, uti iam alias commemoravi, religiosam observantiam, Regularum etiam externarum fidelem custodiam, ideo quoque Religiosis impositam esse ut sit ipsis quaedam continua mortificatio naturae. Frangit enim superbiam et propriam voluntatem; frangit amorem commodi proprii; frangit licentiam illam nostro tempori tam gratam dicendi, faciendi quidquid sponte libet. Quam facile Deo se coniungit ille qui, ex caritate Regulas fideliter servans, in minimis quoque rebus de beneplacito divino adimplendo perpetuo sollicitus est! Quantum animabus subditorum prosunt Superiores qui, sine ullo respectu humano, modo semper sereno atque paterno simul tamen sincere, subditos obliviosos, neglegentes vel tentatos ad fidelem reverentiam et custodiam Regularum revocant. Quantas gratias firmo Praesuli habebunt subditi cum, sive aetate maturiore, sive praesertim in aeternitate, perspicient se illi, aliquando nimis (ut videbatur) severo, debere vitae religiosae auctum fervorem maioremque gloriam in caelis! Nonne quidam e contra (omnes enim talia exempla novistis) a vocatione et ab ipsa virtute christiana paulatim exciderunt, eo quod mortificationem illam humilis oboedientiae quondam spernere coeperunt?

14. — Ipse progressus rerum materialium, qui ex una parte fructus laboris nostri, etiam apostolici, natus est augere et multiplicare, ex altera parte commoda quoque et oblectationes vitae in dies promovere eorumque desiderium acuere nititur, ita ut, nisi vigiles et fortes simus, sensim sine sensu declinemus a spiritu Evangelii in spiritum mundi, molliores fiamus, minus patientes laborum, debiliores erga oblectamenta peccati. Homines saeculares utique cum quid offertur novum, magis commodum et amoenum, plerumque eo ipso, si opes id permittunt, rem sibi comparant, ea utuntur et delectantur. Ne sic accidat inter nos. Religiosi sumus, « homines mundo crucifixi et quibus mundus ipse sit crucifixus », qui proinde res quae faciliorem iucundioremque efficiunt vitam, nisi meliorem eae afferant fructum in ordine spirituali, potius a se arcent. Cum, oculis in Crucifixum intentis, cogito de certis usibus etiam in nostra Societate in variis locis iam invalescentibus, concludere non possum nos liberiore isto more ad Deum propius acce-

dere. Video sedes molles lautasque alicubi locum sumere consuetae apud nos sedis pauperioris et durioris; multos usui tabaci indulgere sine moderatione, ne cogitantes quidem, ut videtur, se posse vel omittere vel restringere, amore Domini et animarum, hoc oblectamentum; video usum liquorum, qui in nostris communitatibus non-nisi urbanitate vel paucissimis festivis adiunctis cohonestaretur, frequentiore fieri, immo a quibusdam, dum saeculares adeunt, vix non ad excessum usque admitti. Timeo ne Radio, Televisio, Cinema, exhibitiones sportivae et similia, non tantum ad finem sincere apostolicum, ut exigit vocatio nostra, vel ad moderatam recreationem concedantur, sed quorundam immortificatae curiositati, pigritiae et sensualitati cibum praebeant. Quam prudenter vult nostrum Institutum ut « provideant Superiores et curent subditi ne affectus erga propria commoda sensim irrepant, animos Nostrorum infringat, a laboribus apostolicis, vocationis nostrae propriis, abstrahat, ad otii denique amorem propellat » (27).

15. — Quilibet nostrum, quantumvis debilis corpore, potest illam saluberrimam mortificationem colere, ut grato animo, saltem patienter, sin minus cum voluntatis gaudio, accipiat de manu Domini quaecumque ingrata occurrunt, sive illa corpori, sive animo oneri sunt. Docet Concilium Tridentinum « tantam esse divinae munificentiae largitatem, ut non solum poenis sponte a nobis pro vindicando peccato susceptis ... sed etiam (quod maximum amoris argumentum est) temporalibus flagellis a Deo inflictis et a nobis patienter toleratis apud Deum Patrem per Christum Iesum satisfacere valeamus » (28). Quantum promerebitur quisque coram Deo, sive pro se sive pro aliis, quantum purificabitur anima suoque Creatori appropinquabit, si qualibet querela, interna illa sit vel externa, abstinens, vultum hilarem praebebit cuicumque sibi immisso incommodo! Quantum vero absumus ab illa perfectione cum, ad levandum animum, impatientiae et amoris proprio habenas laxamus, dum ei quam vocamus « criticae » indulgemus. Pessima siquidem est haec forma immortificationis, quae tam facile discordiam seminat inter Superiores et inferiores, inter fratres eiusdem familiae religiosae, spiritum oboedientiae et caritatis demum occidit. Animum ad ipsum laborem non paucis sustulit iste querulosus pessimismus qui plurimum in Societate vires fregit eosque quandoque per totam vitam pusillanimos et sui diffidentes reddidit. Quam longe abest iste habitus a caritate Christi!

(27) *Epit.* n. 208, 1°; *Coll. decr.* 60.

(28) *Concil. Trident.* Sess. XIV, *Doctrina de Sacramento Paenitentiae*; Denz. 906.

16. — Plures denique sunt modi mortificationis illius internae, quae periculo illusionis et excessus facile caret. Internae mortificationi plene applicatur commendatio sancti Patris, eam quaerendam esse, quantum fieri potest, continuam.

Cum undique, ex cultura materialismo adeo imbuta, pericula et incitamenta peccati nos circumdant, vigilantia et prudentia, qua occasiones et tentationes pro posse praeveniamus et vitemus, multiplicem a nobis postulant victoriam nostrimetipsorum. Sensus omnes, aures oculique praesertim, a suspecta curiositate sunt cohibendi; humili prudentia omittendi libri libellae qui naturae humanae lapsae cuiuslibet temporis (minime excepto, ut lugendi casus ostendunt, hoc nostro) periculum creant; moderanda, ut dixi, oblectamenta frequentiora quae animum debilitant; viriliter ferenda cordis solitudo, status virginitalis propria, quae iuvamen quaerit a solo Deo, de cetero non sibi sed aliis solatium procurare intendit; resistendum respectui humano, ne tamquam antiquati derideamur. Derideamur utique tamquam sequaces Evangelii et fideles discipuli Aeternae Veritatis, semper antiquae et semper novae! Pulcherrime S. P. Ignatius hanc multiforem, Deo et hominibus gratam mortificationem, descripsit in textu Constitutionum ⁽²⁹⁾ qui in Summarium tamquam Regula 29 insertus, a vobis omnibus saepius consideratur.

17. — Eadem illa Regula altiore etiam modum mortificationis internae memorat, ut nempe vitemus quidquid potest laedere illam caritatem fraternam quam S. Ioannes Apostolus signum, idque solum genuinum, dicit veri amoris Dei. Colatur perfecta urbanitas, servetur in aliorum quoque commodum et aedificationem silentium verborum et actuum, exsulet a colloquio nostro quaelibet detractio, invidia, irrisio, omnis impatientia et iactantia: amplam ibi inveniemus opportunitatem nosipsos devincendi.

Immo si velimus non tantum a laedendo caritatem abstinere, sed eandem actibus promovere, quam late patet campus sacrificandi propria commoda, dissimulandi propriam tristitiam propriasque difficultates, vincendi desidiam, properandi ad duriora quaeque. Quanta foret inter nos unio, pax, alacritas, vigor actionis, si modo, nostri ipsorum obliti, plenius aliis viveremus! Quam libenter Dominus inter nos invisibilis morabitur, cum nos reperiet caritate et mutuo amore coniunctos in Ipso!

18. — Nec illud omittere possum, quod ad ministeria et officia vocationis nostrae multum valet, ut unusquisque nostrum, in pace

(29) *Constit. P. III c. 1 n. 4* [250].

et humilitate interna, nervis et imaginationi imperare discat et continenter conetur, ita ut mentem servet sanam, aequae libratam, pacificam. Cum simus medici animarum et tamen non raro ex haereditate vel prima institutione nervis non adeo bene affecti et indolis difficilioris, si nobis hanc imponemus mortificationem, cordis nempe impetus moderari, saluti etiam corporis constanter attendere, secundum consilia sapientiorum proprium iudicium corrigere, errata sincere agnoscere, opus faciemus Deo gratum et corpori mystico Christi salutare. Intima enim est illa mortificatio, nolle sensu sed ratione et fide in omnibus duci.

19. — His litteris finem tandem impositurus, vos omnes, Reverendi Patres Fratresque in Christo carissimi, hortor ut humili fiducia in oratione insistentes, Societati impetretis abundantem effusionem Spiritus Sanctitatis, qui nos adducat ad Eum qui est Via, Veritas et Vita. Peracto Noviciatu, singulis nobis in manibus versatur imago illa Christi Crucifixi, quam in memoriam primorum votorum, Societas nobis dono dedit. Concedat benignus Dominus ut haec imago, nedum consuetudine vilescat, e contra in dies corda nostra intimius alloquatur. Docebit nos, si Deus reseraverit intellectum, amorem illum efficacem, qui non verbis sed actibus manifestatur; illudque perpetuo in mentem revocabit: « Quid egerim ego pro Christo, quid agam pro Christo, quid agere debeam pro Christo! » ⁽³⁰⁾.

Utinam Societas, uno eodemque hoc suo genuino spiritu adunata, praesentis temporis spirituali necessitati, pro sua humili parte, liberaliter provideat. Regno enim Dei, qui caritatis est et iustitiae, in terris via eo latior patebit, quo plenius in nobis et ceteris devinctur deordinatus affectus ad bona creata, peccati occasio et fomes.

20. — Dum in illis partibus, quas sanctus Franciscus Xaverius moriens intuebatur, eis lumen Evangelii apprecans, fratres nostri, praecones Christi, egestatem, carceres, persecutionem morte interdum duriores patiuntur; dum non absimilem sortem experiuntur centeni ex nostris fratribus in pluribus Europae Provinciis, dum illi omnes Crucis Christi participes effecti, quidquid sibi tolerandum est ad salutem animarum Deo offerunt, nonne decet reliquos de Societate, qui commode satis libereque laboribus incumbunt, suae missionis redemptricis memores, voluntaria imitatione Christi patientis veniam pro mundi peccatis, lumen conversionis errantibus, iustitiam caritatemque in vita sociali a Divina Misericordia

⁽³⁰⁾ *Exerc. Spir.* I Hebd. [53].

impetrare? Faxit valida intercessio Apostoli Indiarum ne gratiae vocationis desimus!

Vestris sanctis Sacrificiis et orationibus enixe me commendo.

Romae, 22 aprilis 1952

in festo B. M. Virginis Reginae Societatis Iesu.

Vestrum omnium servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

19.

30 aprilis 1952

Viceprovincia Aequatoriana a Provincia Baetica seiungitur et in Viceprovinciam independentem erigitur.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Cum Viceprovincia Aequatoriana summa Dei benignitate, providisque Provinciae Baeticae curis, tam sociorum quam domorum ac operum solida iam incrementa sumpserit, cumque vocationes quae ex ipso Aequatore oriuntur iam a plurimis annis sat numerosae fuerint et numerosiores pro futuro praevideantur, diem advenisse credimus propositum praedecessoris nostri f. m. P. Ledóchowski in executionem reducere, erigendi scilicet illam Societatis regionem in Viceprovinciam independentem.

Itaque diligenter investigato statu domorum ac personarum Societatis in praedicta natione, constat illam ita fauste adolevisse ut plene sui iuris constitui possit. Nam praeter Domum Probationis cum Iunioratu rite constitutam, numerat etiam Seminarium minus Societatis valde florens, Collegia externorum plena et integra ab antiquo erecta tria, Collegium universitarium inchoatum unum, Residentias duas praeter Stationes tres in Missione Manabitana, et tandem Collegium Maximum pro philosophis cuius recens fundamenta posuit; neque illi praeterea desunt vitae nostrae reique familiaris praesidia quibus optimam sui expectationem faciat.

His igitur spectatis, et rogatis sententiis Praepositi Provinciae Baeticae et Viceprovincialis Aequatoris, et utriusque Consulto-

rum, re coram Domino attente perpensa et cum PP. Assistantibus collata, pro muneris nostri potestate haec quae sequuntur in Domino decernimus:

1. Viceprovinciam Aequatorianam hucusque a Provincia Baetica dependentem, in Viceprovinciam independentem erigimus cum omnibus iuribus et officiis quae Viceprovinciis independentibus ex Instituto Societatis competunt, eamque Assistantiae Americae Latinae tribuimus.

2. Novae sui iuris Viceprovinciae idem esto nomen Aequatorianae, eiusque fines integram unamque Republicam Aequatorianam amplectantur, in qua domicilia quaevis vel iam condita vel in posterum condenda reget.

3. Ad socios quod attinet Viceprovincia Aequatoriana pleno iure sibi attributos habeat eos omnes qui intra limites actualis Republicae Aequatorianae nati sunt, etiamsi nunc alibi sint applicati; reliqui socii Provinciae Baeticae qui nunc stabili modo domibus Aequatorianis cooptantur, vel magisterio in eis perfuncti nunc Theologiam vel Tertiam Probationem agunt, item qui intra quinque annos sequentes eisdem destinabuntur, eidem Viceprovinciae ascripti censeantur. Ceteri vero ex aliis Provinciis socii ibidem stabili ratione degentes novae Viceprovinciae applicati habeantur, nec inde avocari poterunt nisi de mutuo priorum Superiorum maiorum consensu.

4. Bona Arcae Seminarii, Foundationum aliarumve Arcarum Viceprovinciae (cf. Instr. de adm. temp. n. 195) nunc existentium, ad eandem iam independentem pleno iure pertinebunt.

Hoc autem decretum nostrum, postquam proximo die Pentecostes, 1 iunii 1952, in omnibus Provinciae et Viceprovinciae domibus usitato more publice super mensam lectum fuerit, plenam vim suam habiturum pronunciamus.

Quae per has litteras decernimus, Sacratissimum Cor Iesu rata habere et confirmare dignetur; ac opitulante B. V. Maria Perdolenti, ac deprecante Sancta Maria Anna a Iesu, novam sui iuris Viceprovinciam adeo foveat provehatque ut ampliore in dies omnium virtutum laude floreat, et veram maiorem suorum imaginem referat.

Datum Romae, 30 aprilis 1952,
in sollemnitate S. Iosephi.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

L. ✕ S.

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu.

20.

30 aprilis 1952

Viceprovincia Cubana a Provincia Legionensi seiungitur et in Viceprovinciam independentem erigitur, Antillensis nomine.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Iam abhinc aliquot annis serio cogitare coepimus de seiungenda a Provincia Legionensi Viceprovincia Cubana, hanc independentem reddendo.

Ad quod movebat considerare quomodo eius opera progressa sint tum in iuvenibus docendis tum in reliquis ministeriis apostolicis. Nam, praeter Domum Probationis cum Iunioratu bene ordinatam, habet in insula Cuba magnum Habanense Collegium cum annexa Schola Electromechanica, Collegium S. Iacobi et Collegium Saguense. In S. Dominici vero Republica Seminarium Maius et Minus suscepit in Trujillensi urbe capite et Praeseminarium Sacromontanum. In insula denique Portorricensi regit Seminarium Minus interdioecesanum. His omnibus adde Residentias Habanensem, Centumfocensem, Camagueyensem, Trujillensem, Dajabonensem et Montecristensem. In spe est praeterea ut mox aperiatur novum Collegium in S. Ioannis Portorricensis urbe et Convictus universitarii in Pacensi urbe eiusdem insulae.

Ex quibus facile comperiuntur momentum et magnitudo operis quod in Viceprovincia peragitur. Ad quae maximam impendit curam Provincia Legionensis, unde illi non mediocres laudes et gratiae merito debentur.

His omnibus impense in Domino collatis, auditis Praepositis et Consultoribus Viceprovinciae et Provinciae atque RR. PP. Assistantibus, pro potestate nobis ex munere nostro litteris apostolicis et Societatis Constitutionibus collata, haec quae sequuntur in Domino decernimus:

1. Viceprovinciam Cubanam hucusque a Provincia Legionensi dependentem in Viceprovinciam independentem erigimus, Antillensem nuncupandam et ad Assistantiam Americae Latinae adscribendam, omnibus iuribus et officiis ei tributis, quae Viceprovinciis independentibus ex Instituto Societatis competunt.

2. Territorium novae Viceprovinciae Antillensis complectetur insulam Cubanam, Rempubicam Dominicanam et insulam Portorricensem, cum omnibus Societatis domibus ibi erectis et erigendis.

3. Ad socios quod attinet, Viceprovinciae Antillensi pleno iure adscribuntur qui in territorio Viceprovinciae orti sunt, etiamsi tempore divisionis alii Provinciae vel Viceprovinciae applicati sint. Qui vero ex Nostris Provinciae Legionensis Domibus Antillensibus stabili ratione nunc cooptantur vel magisterio in eis perfuncti nunc Theologiam vel Tertiam Probationem agunt, vel intra quinque sequentes annos e Provincia destinabuntur, Viceprovinciae definitive adscribantur. Ceteri vero ex aliis Provinciis socii ibidem stabili ratione degentes novae Viceprovinciae applicati habeantur, nec inde avocari poterunt nisi de mutuo priorum Superiorum maiorum consensu.

4. Bona Arcarum Seminarii, Foundationis, aliarumque in Viceprovincia nunc existentium (cfr. Instr. de adm. temp. n. 195) ad eandem iam independentem pleno iure pertinebunt.

Hoc autem Decretum nostrum postquam proximo die Pentecostes, 1 iunii 1952, in omnibus Provinciae Legionensis et Viceprovinciae Cubanae domibus, usitato more publice super mensam lectum fuerit, plenam vim suam habiturum pronuntiamus.

Quod reliquum est, Sacratissimum Cor Iesu enixe precamur ut omnia quae a Nobis per has litteras decreta et sancita sunt, intercedente Immaculato Corde B. Mariae Virginis, firma et rata de caelo habere dignetur, novamque Viceprovinciam Antillensem divina sua ope ac tutela adeo foveat provehatque ut ampliori in dies omnium virtutum laude floreat et veram maiorum suorum imaginem referat.

Datum Romae, 30 aprilis 1952,
in sollemnitate S. Iosephi.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

L. ✕ S.

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu.

21.

3 maii 1952

Pars quaedam territorii Viceprovinciae Brasiliae Septemtr. in Viceprovinciam dependentem erigitur, Bahiensem nuncupatam, et Provinciae Veneto-Mediolanensi tribuitur.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Patres et Fratres Provinciae Lusitanae qui, primo huius saeculi decennio exeunte, iniquis legibus e patria expulsi sunt, apostolatus campum iam linguae communione apertum, providente Divina Bonitate, in Brasilia invenerunt atque sibi mox assignatas latissimas regiones septemtrionales, Maiorum suorum opera olim Ecclesiae cooptatas, excolendas susceperunt; idque tam prospere ut iam anno 1938 ibi nova constituta sit independens Viceprovincia Brasiliae Septentrionalis.

Cum autem ipsa territorii latitudo, acriora pericula quae hodie fidei parantur, ipsumque incolarum incrementum et aliorum Sacerdotum exiguus numerus profecto postulent ut in illam Vineae Domini partem plures operarii mittantur, prout Nostri e Brasilia pluries petierunt ipsaque Sancta Sedes instanter commendat, cogitandum visum est de Provincia Veneto-Mediolanensi in Brasiliam adducenda ut, quo animarum zelo Evangelicam lucem in India et in Albania — sanguine etiam effuso — splendere fecit, eodem nunc efficacem operam in Brasiliensi ditione praestet Ecclesiae necessitatibus sublevandis et vocationibus alacriter fovendis.

Divino igitur Spiritu suppliciter invocato, perpensis sententiis tam ex Provincia Veneto-Mediolanensi quam ex Viceprovincia Brasiliae Septemtrionalis ad Nos missis, Patribus Assistentibus auditis, quae sequuntur in Domino statuimus:

1. Ex territorio Viceprovinciae Brasiliae Septemtrionalis illam partem seiungimus quae Status Bahia, Piauí, Maranhão, Pará, Amazonas, et territoria Acre, Rio Branco, Amapá, complectitur, cum omnibus Societatis domibus et bonis ibi existentibus, eamque in Viceprovinciam a Provincia Veneto-Mediolanensi dependentem erigimus cum omnibus iuribus et officiis quae ex Societatis Instituto Viceprovinciis dependentibus competunt. Novam Viceprovinciam, Bahiensem nuncupandam, ab Assistentia Americae Latinae separamus et Assistentiae Italiae tribuimus.

2. Viceprovinciae Bahiensi ideoque Provinciae Veneto-Mediolanensi pleno iure adscribendi sunt Viceprovinciae Brasiliae Septemtrionalis socii in territorio novae Viceprovinciae Bahiensis nati; qui si nunc operibus et domibus extra huius territorium addicuntur, iisdem censeantur applicati neque inde revocentur nisi de mutuo consensu Praepositorum ad quos pertinet; ceteris vero Socii Viceprovinciae Brasiliae Septemtrionalis vel ei applicati, nunc stabili ratione versantes in domibus novae Viceprovinciae Bahiensis, huic applicati habeantur neque inde revocandi nisi pariter de mutuo Praepositorum, ad quos pertinet, consensu.

3. De rebus temporalibus, quae consentientes statuunt utriusque Viceprovinciae Praepositi, addita sententia Praepositi Provinciae Veneto-Mediolanensis, Praeposito Generali approbanda subiciantur.

4. Dubia si qua oriantur in hoc decreto exsequendo, Praeposito Generali solvenda proponantur.

Hoc nostrum decretum die festo Pentecostes, 1 iunii 1952, in praecipuis saltem domibus Provinciae Veneto-Mediolanensis et Viceprovinciae Brasiliae Septemtrionalis ad mensam legatur et exinde plenam vim suam habeat.

Quae autem ita decrevimus, Benignissimus Deus Spiritus Sancti effusis gratiis confirmare dignetur novaeque Bahiensi Viceprovinciae concedat ut Maiorum suorum tam primaevae quam restitutae Societatis vestigiis inhaerendo, uberrimos salutis fructus ad divini Regis gloriam reportet.

Datum Romae, die 3 maii 1952,
in festo Inventionis Sanctae Crucis.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

L. ✠ S.

IACOBUS W. NAUGHTON,
Secr. Soc. Iesu.

22.

3 maii 1952

Territorii pars Provinciae Brasiliae Centralis in Viceprovinciam dependentem erigitur, Goiano-Minensem nuncupatam, et Provinciae Legionensi tribuitur.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Societatis Iesu Missiones olim in Brasiliae constitutae, quas decessor noster b. m. R. P. Franciscus Xaverius Wernz, litteris 25 decembris 1911, aptioribus finibus circumscripserat, Deo munifice benedicente, in duas Societatis Provincias et unam independentem Viceprovinciam feliciter evolutae sunt.

Ex his Provincia Brasiliae Centralis, ad quam regio incolarum frequentissima et laboris apostolicis campus, ob cleri nativi exiguum numerum, ultra vires magnus pertinent, instantibus precibus postulavit ut fraterno auxilio alius Provinciae colenda committeretur sui amplissimi territorii pars, quo impensius ibi promoveretur vocationum fovendarum cura et ingravescentes contra fidem insidiae, auctis viribus depellerentur.

Cum igitur Provincia Legionensis generoso animo se ostenderit paratam ut, Viceprovincia Cubana iam in Viceprovinciam independentem evecta, vires suas converteret ad Ecclesiae necessitatibus in Brasilia subveniendum, haec quae sequuntur, pro nostri muneris auctoritate, Divino lumine suppliciter invocato, Patribus Assistentibus in consilium auditis, in Domino decernimus:

1. Territorium complectens Brasiliae Status Goiaz, Minas Gerais, Espírito Santo, cum omnibus Societatis domibus et bonis ibi exsistentibus, a Provincia Brasiliae Centralis atque adeo ab Assistentia Americae Latinae seiungimus et in Viceprovinciam, Goiano-Minensem nuncupandam, dependentem a Provincia Legionensi, ideoque Assistentiae Hispaniae tribuendam, constituimus, cum omnibus iuribus et officiis quae ex Societatis Instituto Viceprovinciis dependentibus competunt.

2. Viceprovinciae Goiano-Minensi, ideoque Provinciae Legionensi, pleno iure ascribendi sunt socii Provinciae Brasiliae Centralis in territorio novae Viceprovinciae nati; qui si nunc operibus et domibus extra huius territorium cooptantur, iisdem censeantur applicati neque inde revocentur nisi de mutuo consensu Provincia-

lium ad quos pertinet; ceteri vero socii Provinciae Brasiliae Centralis vel ei applicati, nunc stabili ratione versantes in domibus novae Viceprovinciae, huic applicati habeantur neque inde revocandi nisi pariter de mutuo Provincialium, ad quos pertinet, consensu.

3. De bonis Arcarum communium, quae consentientes statuunt ambo Praepositi Provinciae Brasiliae Centralis et Viceprovinciae Goiano-Minensis, addita sententia Praepositi Provinciae Legionensis, Praeposito Generali approbanda subiciant.

4. Dubia si qua oriantur in hoc decreto exsequendo, Praeposito Generali solvenda proponantur.

Hoc nostrum decretum postquam die festo Pentecostes, 1 iunii 1952, in praecipuis saltem domibus utriusque Provinciae Legionensis et Brasiliae Centralis ad mensam usitato more lectum fuerit, plenam vim suam habere incipiat.

Quod reliquum est, Divinum Paraclitum enixe precamur ut hoc decretum de caelo ratum habere suisque gratiis novam Viceprovinciam cumulare dignetur, quae divinarum benedictionum pignus possidet regionem ipso Spiritus Sancti nomine insignitam, ubi olim Ven. P. Iosephus de Anchieta supremum diem obiit.

Datum Romae, 3 maii 1952,
in festo Inventionis Sanctae Crucis.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

L. ✕ S.

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu.

23.

13 maii 1952

Quaedam facultas liturgica communicatur, IV centenario recurrente a morte S. Francisci Xaverii ⁽¹⁾.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Quo maiore solemnitate et fidelium concursu celebretur dies quater centenaria mortis S. Francisci Xaverii, quae 3 decembris huius anni occurret, a S. Congregatione Rituum impetratum est

(1) Cfr. antea p. 173.

ut unica Missa cantata de S. Francisco Xaverio, cum Gloria et Credo in ecclesiis et oratoriis nostris vel nobis conceditis celebrari possit Dominica festum immediate sequente (II Adventus, 7 decembris). Mandante Patre Nostro, rescriptum, quo haec gratia benigne conceditur, RVae cum his litteris transmittito. Curet RVa ut cum suis opportuna ratione communicetur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 13 maii 1952.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

24.

30 maii 1952.

Residentia ad Castrum Gandulfi sub immediata dependentia Patris Generalis constituitur.

AD R. P. EMMANUELEM PORTA

PRAEPOSITUM PROV. ROMANAE

REVERENDE IN XTO P. PROVINCIALIS

P. Xti

Residentia ad Castrum Gandulfi, inde ab initio a Provincia Romana dependens, curae Romani Provincialis, sicut reliquae Provinciae domus, commissa est. Labentibus tamen annis clarius apparuit difficultas quam in ea gubernanda expertus est Provincialis. Nam ex natura Residentiae, quae laboribus Speculae Vaticanae tota addicta est, factum est ut vix non omnes Residentiae socii ab alienis, et saepius exteris, Provinciis vocarentur. Propterea evenit ut gubernatio Provincialis Romani, a quo designatio personarum pro Residentia non fiebat, fere ad vitam et disciplinam religiosam communitatis tuendam restringeretur, ut RVa in litteris diei 19 ianuarii huius anni, post annuam Residentiae visitationem factam, indicavit.

Quae cum ita sint, quo aptius Residentiae eiusque scientificis laboribus provideam, RVae voto in supradictis litteris expresso annuens, auditisque P. Assistantibus, statui ut in posterum Residentia ad Castrum Gandulfi, salva in omnibus Apostolicae Sedis auctoritate, iurisdictioni immediatae Praepositi Generalis subiecta sit,

Quae dispositio a proxima die dominica Pentecostes, 1 iunii 1952, vim obtineat.

Quod attinet ad huius Residentiae gubernationem, constitui pro tempore Delegatum Praepositi Generalis, P. Petrum van Gestel, Assistentem Germaniae, qui pro Residentia ad Castrum Gandulfi facultates ordinarias Patrum Provincialium habebit, salva tamen potestate Provincialis Romani circa sacra ministeria in territorio Provinciae Nostris committenda. Facultates ergo necessariae pro sacris ministeriis exercendis, quae ab Ordinario loci conferuntur, a Praeposito Provinciae Romanae petantur; quae vero a Superioribus Societatis cum Nostris communicantur, sive a Delegato Generalis sive a Praeposito Provinciae Romanae concedi possunt.

Etsi sub novo regimine constituta, Residentia ad Castrum Gandulfi vincula caritatis cum Provincia Romana, in cuius territorio sita est, semper servabit semperque memor erit validi auxilii quod ab illa Provincia tamdiu accepit. In votis est ut et Provincia Romana, in quantum opus erit, pro suis viribus necessitatibus Residentiae etiam in posterum subvenire parata sit, ita ut, omnibus caritate unitis et una laborantibus, opera Speculae Vaticanae, Societati nostrae a Sancta Sede commissa, constanter et quam maxime progrediantur.

Commendo me ss. SS.

Romae, 30 maii 1952.

R^{as} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

25.

1 iunii 1952

Pars quaedam territorii Provinciae Brasiliae Centralis una cum Missione Adamantea tribuitur Provinciae Brasiliae Meridionali.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Missio Adamantea, ante duo decennia Societati nostrae commissa, constans et opportunum personarum adiutorium requirit ut baptisati incolae, per vastum territorium sparsi, in fide et vita christiana conserventur atque praesertim ut Christi Evangelium pluri-

mis silvicularum tribubus, adhuc fidei omnisque civilis cultus ignaris, quamprimum praedicetur.

Idcirco, cum difficilius in dies fiat Provinciae Brasiliae Centralis, necessarios socios in Missionem Adamanteam mittere, eo quod opera magni ponderis in duabus maximis Brasiliae urbibus sustinere debeat, expedire visum est hanc Missionem tribuere Provinciae Brasiliae Meridionalis, quae dum sibi ascriptum habet minorem incolarum numerum quam reliquae Societatis Divisiones in Brasilia constitutae, sociorum copia omnium prima est atque firmum incrementum proximis annis adeptura speratur, propriique territorii partes quasdam iam abundantiore clero, sua opera efformato, instructas videt.

Divino igitur Spiritu suppliciter invocato, auditis Patribus Assistentibus, postquam perpensae sunt informationes missae tam e Provincia Brasiliae Centralis quam e Provincia Brasiliae Meridionalis, haec quae sequuntur, pro nostri muneris auctoritate, in Domino decernimus:

1. A Provincia Brasiliae Centralis seiungimus regionem complectentem Statum Mato Grosso et territorium Guaporé, cum omnibus Societatis domibus et bonis ibi existentibus, eamque adiungimus ad Provinciae Brasiliae Meridionalis territorium.

2. Missionem Adamanteam, in Statu Mato Grosso sitam, usque adhuc dependentem a Provincia Brasiliae Centralis, in posterum a Provincia Brasiliae Meridionalis dependentem constituimus.

3. Socii nunc stabili ratione in Missione versantes, si non pertinent ad Provinciam Brasiliae Meridionalis, Missioni in perpetuum applicati censeantur neque inde revocentur nisi de praevio Praepositi Generalis consensu (cfr. Reg. Sup. Miss. dep. 17). Missioni Adamanteae praeterca eadem sit norma, Missionibus exteris praescripta, ut nemo in eam designetur quin antea, acceptis informationibus et Provincialis eiusque Consultorum iudicio, a Praeposito Generali approbetur. Scholastici dein qui, a Praeposito Generali pariter approbati, ad magisterii experimentum in Missione peragendum designentur, Missioni perpetuo addicti habeantur et in eandem post Tertiam Probationem revertantur.

4. Licet in Missionem Adamanteam, deinceps uni Provinciae Meridionali commissam, reliquae Brasilienses Societatis Divisiones non teneantur socios mittere, laudabiliter tamen facient earum Praepositi, si Nostros qui Dei gratia ducti ad difficilem huius Missionis laborem se animo liberali offerant, ad eandem approbandos Praeposito Generali proponant.

5. Quod res temporales attinet, cum fraterna caritate conveniant Praepositi utriusque Provinciae Brasiliae Meridionalis et Cen-

tralis, audito Superiore Missionis, et quae consentientes statuunt, Praeposito Generali approbanda submittant. Provinciae Brasiliae Centrali cordi sit, non minus quam usque nunc laudabiliter fecit, etiam in posterum Missioni a se conditae pecuniaria auxilia ex corrogatis eleemosynis ferre, ut quod ob alia apostolica opera personis praestare non possit, subsidiis saltem suppleat.

6. Dubia si qua oriantur in hoc decreto exsequendo, Praeposito Generali solvenda proponantur.

Hoc nostrum decretum die festo Visitationis B. V. Mariae, 2 iulii 1952 in praecipuis saltem domibus utriusque Provinciae Brasiliae Meridionalis et Centralis necnon in Adamantea Residentia B. M. V. Immaculatae ad mensam legatur et exinde plenam vim suam habeat.

Quod reliquum est, Divinum Paraclitum enixe precamur ut hoc decretum de caelo ratum habere suorumque donorum copiosam effusionem omnibus Nostris Missionis Adamanteae elargiri dignetur.

Datum Romae, 1 iunii 1952,
in festo Pentecostes.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu.

26.

20. iunii 1952

Provincia Mexicana administrative in duas partes dividitur.

AD R. P. ROBERTUM GUERRA
PRAEPOSITUM PROV. MEXICANAE

REVERENDE IN XTO P. PROVINCIALIS,
P. XTI

Auctus vocationum numerus, quas Deus pro Sua liberalitate post tot persecutiones dilectae Provinciae Mexicanae concessit, eique etiam in posterum concessurus iure speratur, iam annis superioribus suasit ut alter Noviciatus in Provincia conderetur, validum operum incrementum permisit ac maius in dies permittet, ita ut merito praevidere quis possit post aliquot annos ad Provinciae divisionem deveniendum esse.

Experientia autem compertum habemus huic stabili ac definitivae divisioni quandoque utilius praemitti administrativam quan-

dam territorii divisionem, secundum quam determinata Provinciae pars Viceprovinciali gubernanda committitur, una tamen indivisaque interim manente Provincia.

Divino igitur lumine suppliciter et instanter implorato, diu multumque consideratis sententiis e Provincia acceptis, collatis consiliis cum Patribus Assistentibus, haec quae sequuntur in Domino decernenda esse duxi.

Una atque integra manente Provincia Mexicana, septemtrionalis territorii pars Viceprovinciali proxime administranda committatur. Haec autem pars, quae Regio Mexicana Septemtrionalis vocabitur, Status complectetur Colima, Jalisco, San Luis de Potosí, Tamaulipas ceterosque ad eorum septemtrionem positos cum Societatis domiciliis in territorio Statuum Foederatorum Americae Septemtrionalis Provinciae Mexicanae propriis. Reliquum vero territorium, id est Status Michoacán, Guanajuato, Querétaro, Hidalgo, Veracruz, ceteri Status confoederati ad eorum meridiem siti ac Districtus Foederalis sub immediato regimine Praepositi Provincialis remaneat.

Ad Socios quod attinet, Regioni Septemtrionali pleno iure ascribuntur ii Provinciae Socii qui in eius territorio nati sunt vel, si alibi nati, ibi domicilium habebant cum Societatem ingressi sunt. De ceteris Provinciae Sociis, extra ditionem Mexicanam natis ac domicilium habentibus, inter se convenient Provincialis et Viceprovincialis; quod eis visum fuerit mihi sancendum proponatur. Nonnisi paulatim et sine ullo operum detrimento, de communi consilio inter Provinciale et Viceprovinciale, Socii Regionis Septemtrionalis ad illam destinantur ex eaque vicissim Socii partis Meridionalis revocentur.

Communia erunt utrique parti Centrum Universitarium, Domus Scriptorum et opus « Buena Prensa » in urbe México sita, praeter Tertiam Probationem, Theologiam, Philosophiam et, donec aliter provisum fuerit, Iunioratum. Missio vero inter Tarahumaras Regioni Septemtrionali in posterum committitur. Considerabitur deinde opportunitas novae Missionis pro indigenis partis Meridionalis erigendae.

Viceprovincialis, cui proprius Socius erit propriique Consultores a Praeposito Generali nominandi, ordinariam Regionis Septemtrionalis administrationem loco Provincialis exercebit. Quotannis omnium Domorum visitationem peraget et relationem cum elencho Praeposito Generali mittet; Superiores locales dirigit; socios per domos distribuet, variis officiis applicabit eorumque labores secundum Instituti nostri praescripta moderabitur. Concedet praeterea facultates Provinciali reservatas; librorum et articulorum censores

designabit et facultatem tribuet eos typis edendi; candidatos ad Noviciatum admittet et Novicios ad prima vota; de promovendis ad ultima vota in propria regione aget quoque ad modum Provincialis in propria Provincia; disciplinam religiosam tuebitur, vitam communem promovebit et sollicitus erit ut Nostri ad maiorem in dies perfectionem contendant. Eius quoque erit bonas cum externis relationes, cum Episcopis praesertim et utriusque cleri membris, contexere ac fovere, vocationes ad Societatem in Regione promovere, opera iam incepta solidare, nova praevidere eaque opportune et secundum Instituti normas aggredi. Ea tamen negotia quae universale bonum Provinciae respiciunt, nonnisi approbante Praeposito Provinciae tractet.

Communium bonorum divisio a RVa cum suis Consultoribus praeparetur, communi consilio cum Viceprovinciali eiusque Consultoribus, ac dein Praeposito Generali sancienda proponatur.

In litteris Superioribus maioribus ex officio dandis serventur in Regione Septemtrionali normae quae de Provinciis sui iuris statutae sunt (Epit. n. 859). Ad Provinciale Viceprovincialis scribet saltem secundo quoque mense et quotiescumque res postulaverint; Rectores vero bis in anno, reliqui Superiores et Consultores omnes semel in anno. In suffragiis pro defunctis Provinciae peragendis nihil omnino immutetur.

Haec nova Provinciae gubernandae ratio in festo Visitationis Beatae Mariae Virginis, die 2 iulii vigere incipiet, postquam in praecipuis saltem Provinciae Domibus hae litterae ad mensam lectae fuerint.

Confido hac administrationis divisione faciliorem fere Provinciae tam late patentis gubernationem, maioremque utriusque partis progressum, sive quis sociorum et operum incrementum considerat, sive eorum spiritum religiosum ac laboris fructus respicit; ad id autem contendendum est ut, cum tempus definitivae separationis advenerit, utraque Provinciae pars iis domibus et operibus sit praedita, e quibus necessariae ad futurum incrementum vocationes prudenter praevideantur et in quibus omnes utriusque Provinciae Socii, pro personarum et talentorum varietate, locum suum invenire possint et fructuosa ministeria exercere.

Sacratissimum Cor Iesu, in cuius festivitate his litteris subscribo, carissimam Provinciam Suis gratiis cumulet eique concedere dignetur ut et Sociorum numero floreat, operibus in bonum animarum ac, praesertim, omnium virtutum laude praestet. Id vobis impetrent caelestis Mater, quam peculiari titulo ac tenero filiorum affectu colitis, S. P. Ignatius eiusque in munere successor vestraeque Provinciae fundator S. Franciscus Borgia ac tot Provinciae

fili, beatifica visione nunc gaudentes, qui sincero animarum zelo eminuerunt, magno perfectionis studio et ardenti erga Deum amore usque ad sanguinis effusionem non semel protracto.

Rae Vae totique Provinciae peramanter benedico et commendo me ss. SS.

Romae, die 20 iunii 1952
in festo SSmi Cordis Iesu.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

27.

2 iulii 1952

Normae quaedam de balneorum usu statuuntur vel iterantur.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Adventantibus iam in plerisque locis vacationibus aestivis, ad vitandam grassantem magis in dies morum immodestiam, necessarium duco in omnium mentem revocare prudentes normas quas Praedecessor meus f.m., Wlodimirus Ledóchowski, litteris praesertim die 13 iunii 1935 promulgavit circa usum balneorum. Quae normae nedum latius nunc interpretandae, ubique adamussim observandae manent.

Secundum regulam de usu creaturarum, « balneis utendum est quantum ea honestam corporis quietem et valetudinem roborandam iuvare censeantur, non ad meram quamdam sensuum oblectationem etsi non pravam. Et secundum hanc normam omnia ordinanda sunt: locus, tempus, modus.

« Locus quidem abditus, quantum fieri potest, seligatur, nec solum ab oris quas mulieres frequentent segregatus ⁽¹⁾, sed etiam Nostri proprius, ita ut Nostri ne cum aliis quidem viris, immo ne cum nostris quidem alumnis mergantur, sed soli. Numquam tamen Nostri in aquam descendant solitarii.

« Tempus vero a Superioribus pro locorum et personarum ra-

(1) Cfr. A. R. IX 422: « omnes ... noverint prorsus vetari quominus Nostri balnea sumant iis in oris, quas etiam feminae frequentare soleant; idque eo quoque tempore quo feminarum concursus minimus sit ».

tione prudenter at definite assignetur, secundum medicorum sententiam, qui balnea nimis producta sanitati nocere magis quam prodesse affirmant; et certe defatigationem magis quam virium refectionem huiusmodi balnea Nostris afferre solent. Semel igitur in die balneo uti per breve tempus sufficiet. Id autem ratum omnino sit ne immersionis tempus unicuique pro lubitu producendum permittatur.

«Habitus talis sit qui Religiosos prorsus deceat; sed solo balnei tempore illum adhibeant Nostri, et postea statim religiosam vestem induant. Nam abusus ille, nunc tantopere invalescens, quo solent complures e balneo egredientes, ipso balneario habitu vix cooperti, in littore per longius tempus manere, a Nostris profecto omnino arceri vel, sicubi invalescere coeperit, penitus avelli debet.

«Caveant autem Nostri in ipso balneo a quibusvis iocis, non modo ab iis, qui religiosam modestiam vel minimum dedeant, sed etiam ab iis qui cum religiosa gravitate minus cohaereant. Sedulo denique vitent ne fallaci quadam suae peritiae iactantia serio vitae periculo se temere exponant, ut proh dolor! haud raro accidit » (2).

Ex superius iterum inculcatis liceat mihi, propter abusus huc illucve admissos, has etiam conclusiones practicas adiungere: vestis in natando adhibita ne talis sit quae mundanam sensualitatem redoleat; numquam « balneo solari » uti dicunt — nisi ut patet imperante medico et extra cuiusvis conspectum — indulgeant; intellegant non decere ut sinant se imagine photographica imprimi, nisi veste religiosa vel clericali induti.

Sciant Rectores et Superiores locales omnes, praesertim vero Superiores feriarum in villa, graviter onerari suam conscientiam in tota hac re. Velint Superiores maiores et Consultores ad me deferre eos quos in his normis exigendis defecisse noverint; agitur enim res magni momenti pro incolumitate spiritus Societatis, eiusque bona et religiosa fama.

Impetret nobis Beata Virgo ut, sensus Cordis Domini imitantes, immodestiae hodiernae, quae nata est christianum pudorem paulatim minuere et ex animabus evellere, non verbis tantum sed factis et exemplo invictum murum opponamus.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo Visitationis B. M. V.

2 iulii 1952.

R.^{iae} V.^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

(2) A. R. VIII 191.

28.

19 iulii 1952

De dirigendis peregrinationibus et excursionibus normae quaedam Sanctae Sedis et Patris Generalis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Sacra Congregatio Concilii, per decretum die 11 februarii 1936 datum, normas statuit servandas in praeparandis et dirigendis piis ad celebriora Sanctuaria, Deo, beatae Mariae Virgini vel Sanctis dicata, peregrinationibus ⁽¹⁾. Inter alia praescribitur ut « quaevis pia peregrinatio paretur et ducatur sub moderatione delectorum virorum, nec desit umquam vir ecclesiasticus qui munere fungatur moderatoris spiritualis ». Labores tamen huius « viri ecclesiastici » ad auxilium spirituale praebendum restringendi sunt « qui de clero sive saeculari sive religioso sunt in iis quae spectant harum peregrinationum apparatus technicum qui dicitur, ne se immisceant, cum ea dignitatem ecclesiasticam minus deceant. Committendum igitur erit hoc munus viris laicis, probis et peritis, a quibus id omnino exigatur ut, advigilante Auctoritate ecclesiastica, in iisdem instruendis nihil sit quod earum fini religioso dissentiat, quin immo omnia pietati christianae congruant, eandemque foveant ».

Nunc autem Sacra Congregatio de Religiosis, per epistolam reservatam diei 25 iunii huius anni, declarat hoc praescriptum de directione laicis, et non sacerdotibus sive saecularibus sive religiosis, committenda, Summo Pontifice approbante, extensum esse non tantum ad peregrinationes sed etiam ad aestiva *castra* quae dicuntur, itinera, excursions, commorationes et eiusmodi alia, in quibus feminae sive solae sive ex maiore parte sint participes.

Hoc praescriptum utique ad amussim a Nostri servandum est. Insuper quod attinet ad excursions vel *castra* aestiva quae dicuntur, curent Provinciales ut Nostri perfecte servant ea quae ab Episcopis ordinata sunt, — etiamsi haec ab aliis passim non servantur — de excursionibus vel *castris* quae dicuntur, quibus feminae participant, sive solae sive mixtae viris.

Commendo me ss. SS.

Romae die 19 iulii 1952.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

(1) A.A.S. XXIII 167, 168.

29.

31 iulii 1952

Viceprovincia Madurensis a Provincia Tolosana seiungitur et in Provinciam veri nominis constituitur.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Quarto volvente mortis Sancti Francisci Xaverii centenario anno, gratum nobis incumbit munus erigendi primam in renata Societate pleni sui iuris Provinciam in India, cuius oram maritimam praeclarus ille missionarius laboribus suis illustravit ac doctrina instruxit. Fiat porro haec occasio primum illud versus Assistentiam Indicam miliarium, quod decessor meus p. m., A. R. P. Ledóchowski, die 3 decembris 1928 prospiciebat desiderabat praedixit, cum Missionem Trichinopolitanam Viceprovinciam dependentem constituebat. Deo providenti et omnia Suo tempore suaviter disponenti gratias sincere referamus, Qui sic volventibus saeculis propinquiorem reddit adimpletionem voti Sancti Patris Nostri Ignatii, ut unus ex Patribus Assistentibus curam haberet « rerum Indicarum inspiciendarum » ⁽¹⁾.

Tolosanae matris Provinciae, quae per centum et quatuordecim annos Missionem et Viceprovinciam Madurensensem fovit et ad maturitatem nutrit, liberalitatem, zelum apostolicum atque indefessos labores nihil eloquentius proclamat quam status hodiernae Viceprovinciae vere floridus. Nam cum illa Missio in Viceprovinciam erecta est, tum socii ducenti et octaginta numerabantur, quorum centum et tredecim Indiani et reliqui fere omnes ex Provincia Tolosana advecti. Nunc vero plus quadringenti sunt socii, e quibus trecenti ex Indiana Republica oriundi.

Opera quoque Viceprovinciae pari passu progressa sunt. Tres magnae et florentes dioeceses ex antiquo territorio Missionis sunt constitutae, quarum duae, Tuticorensis scilicet et Tiruchirapolitana (olim Trichinopolitana), clero saeculari commissae sunt, et tertia, Madhuraiensis (olim Madurensis), Viceprovinciae adhuc curanda. In his tribus dioecesibus fere ducenti sacerdotes saeculares curae animarum se impendunt. Praeterea tria Collegia universitaria cum Collegio normali, quod dicitur, quattuor milia et septingenti alumni

⁽¹⁾ *Const. P. IX c. 6 n. 10* [803].

frequentant, plus duodecim milia in octo Scholis mediis et elementaribus sub immediata Societatis directione numerantur. Erga omnia haec Collegia tantus est populi favor, ut numero alumnorum usque crescente sexcentos, qui singulis annis admissionem postulant, excipere non valeant.

Clerus tam regularis quam saecularis copiosis vocationibus — quod Dei efficit bonitas — augetur. Trichinopolitanum Seminarium Regionale maius, curae Societatis concreditum, Seminaristas circa centum sive Philosophos sive Theologos actu continet, et in praeterito fere omnem clerum trium dioecesium ad sacerdotium instituit. Novitii nostri plus triginta sunt, Iuniores vero quattuor et triginta. In magno Shembaganurensi Philosophatu, qui in universa India usque ad conditum novum Scholasticatum « De Nobili » Poonensem unicus erat, centum et septemdecim Scholastici adunantur. Domus Tertiae Probationis Nostros omnes ex India meridionali et Ceylano recipit Tertianos.

Experientia horum viginti et quinque annorum docti haud imprudenter asserere possumus augmentum nostrae Societatis in illa regione securum esse, cum vocationes frequentes et perseverantes undique affluant ex illis etiam dioecesibus quae non sunt Societatis. Ex altera parte spem fundatam fovere licet novam Provinciam post aliquem temporis lapsum in re temporali sibi ipsi provisuram esse. Accedit quod solida iacta sunt fundamenta futurorum ministeriorum, eo quod Viceprovincia Madurensis, exemplum imitata Sancti Francisci Xaverii, Patris De Nobili aliorumque insignium missionariorum, inter omnes classes sociales populi Indiani conversiones effecit.

Quae cum ita sint, et cum, oculos circumferentes in tot Missiones Indicas, magnam ubique extensionem regni Dei intueamur, ne pigri et tardi simus ad tam evidenti gratiae Dei pignori respondendum, non iam differenda videtur Madurensis Provinciae erectio. Implorato proinde lumine Sancti Spiritus, auditis Provinciali Tolosano et Viceprovinciali Madurensi eorumque Consultoribus atque Patribus Assistentibus, ea auctoritate usi quam Litterae Apostolicae et Societatis Constitutiones Praeposito Generali conferunt, decernimus in Domino Viceprovinciam Madurensensem in proprii nominis Provinciam esse erigendam, eamque erigimus, cum omnibus iuribus et officiis quae reliquis Provinciis Societatis secundum nostrum Institutum competunt.

Territorium novae Provinciae, cui nomen erit Madurensis, maximam partem Madrasensis provinciae civilis in qua adhibentur linguae tamulica et telugu complectetur. Extremum autem septentrionale eiusdem Madrasensis provinciae, ubi linguae sunt diver-

sae, excipiat. Item territoria Mangalorensis et Calicutensis dioecesium extra Madurensem Provinciam manebunt. Nova vero civilis provincia Travancore-Cochin, in qua Collegium Alleppeyense anno 1951 a Missione Goana seiunctum Viceprovinciae Madurensi annexum est, ad Madurensem Provinciam pertinebit.

Constat nova Provincia sociis omnibus hodiernae Viceprovinciae *adscriptis*, etiamsi aliis Missionibus aut Provinciis sint applicati. Socii vero alienarum Provinciarum Viceprovinciae nunc *applicati*, etiam novae Provinciae applicati habeantur, neque ex ea amoveri poterunt nisi de mutuo Provincialium quorum interest consensu. Si in casibus particularibus aliud expedire videbitur, res nobis deferatur diiudicanda. Domus omnes et bona mobilia atque immobilia Madurensis Viceprovinciae ad novam Provinciam transibunt, eiusque etiam erunt omnes foundationes et accessiones in territorio supra descripto in posterum faciendae. Madurensis Provincia interim ad Assistantiam Galliae pertinere perget. Dubia, si quae occurrant de hoc decreto in executionem mandando, nostrum erit dirimere.

Hoc nostrum decretum proximo die festo Beatae Mariae Virginis in caelum Assumptae, 15 augusti 1952, in praecipuis saltem domibus Provinciarum Tolosanae et Madurensis secundum morem ad mensam legatur, ex quo plenam vim suam obtinebit.

Divinam Maiestatem per Virginem Mariam, intercedentibus S. P. Ignatio, S. Francisco Xaverio, S. Ioanne de Britto reliquisque nostris Sanctis, humiliter obsecramus ut hoc decretum a caelo ratum habere dignetur, simulque efficiat ut inde ab initio nova Provincia funditus imbuta principiis Exercitiorum Spiritualium in viam perfectionis incedat et conversioni concivium impense incumbens uberes animarum fructus percipiat.

Datum Romae, 31 iulii 1952
in festo S. P. N. Ignatii.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu.

30.

31 iulii 1952

Territorium Insularum Canariensium cum Collegio et Residentiis ad Provinciam Baeticam annectitur.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM BAETICAE
ET CASTELLANAE ORIENTALIS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Iuxta decretum diei 21 iunii 1948 de nova territorii distributione in Provinciis Septentrionalibus Hispaniae, statutum est ut per proximos decem annos Insulae Canarienses subiectae manerent Provinciae Castellanae Orientali.

Recens autem propter adiuncta peculiaria visum est agere de transferendo Collegio Canariensi S. Ignatii, in quo maior sociorum pars ad Provinciam Baeticam iam pertinet, ita ut ante inceptum annum academicum 1952-53 iurisdictioni Provinciae Baeticae subiceretur. Utroque Provinciali, cuius interest, consentiente, iam inita est praeparatio translationis atque speratur fore ut conventio de personarum dispositione et de re oeconomica in finem mox feliciter conducatur.

Cum tamen vix convenire videatur ut parvum territorium Insularum Canariensium dividatur atque alteri Provinciali Canariense Collegium, alteri Canariensis et Tenerifensis Residentiae subiciantur, opportunum iudico ut quo tempore Collegium Canariense ad Provinciam Baeticam transferatur, Residentiae quoque Canariensis et Tenerifensis ad eandem Provinciam pertinere incipiant.

Quae cum ita sint, re coram Domino sedulo perpensa, et Provincialibus quorum interest auditis, decerno ut inde a proximo die 15 augusti, festo B. V. Mariae in coelum Assumptae, integrum Canariensium Insularum territorium ideoque tam Collegium Canariense quam Residentiae Canariensis et Tenerifensis Provinciae Baeticae adiungantur. Quod ad personas attinet, praeter socios Provinciae Baeticae iam adscriptos, omnes ex Provincia Castellana Orientali vel aliis Provinciis, qui in Insulis Canariensibus stabili modo nunc versantur, Provinciae Baeticae censeantur *applicati*. Conditiones iam praeparantur, Provincialibus consentientibus, de sociis Provinciae Castellanae Orientalis gradatim a Collegio Canariensi revocandis. Socii vero utriusque Residentiae, utpote Provinciae Baeticae applicati, ab eis amoveri non poterunt nisi de mutuo Provincialium quorum interest consensu.

De re oeconomica Praepositi Provinciarum Baeticae et Castellanae Orientalis inter se convenient mihique quae convenerint approbanda submittant. Item difficultates vel dubia, si qua in horum praescriptorum executione oriantur neque de mutuo Provincialium consensu solvi possint, mihi proponantur solvenda.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 31 iulii 1952
in festo S. P. N. Ignatii.

R.^{ae} V.^{ae}
servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

31.

31 iulii 1952

*Missio Orientalis in Provincia Poloniae Maioris et Mazoviae sup-
primitur.*

AD R. P. ANTONIUM PREŠEREN
DELEG. P. GEN. PRO NN. RITUS ORIENT.

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Amplius quarta saeculi pars elapsa est ex quo *Missio Orientalis* cum proprio Superiore in territorio Provinciae Poloniae Maioris et Mazoviae erecta est et huic Provinciae concredita, ad fideles ritus byzantini-slavi illius regionis curandos. Quamquam illa *Missio* bonos fructus percipiebat et pretiosam experientiam, quod ad labores apostolicos pro fidelibus illius ritus pertinet, Societati praebebat, ei tamen inde ab initio non defuerunt angustiae et aerumnae omnis generis atque tandem veri nominis persecutiones a Christi inimicis illatae, ita ut iam ante plures annos omnes *Missionis* domus sint perditae ipsaque *Missio Orientalis* in Polonia dispersa sit.

Interim, in festo Nativitatis Domini 1950, ad experimentum promulgata est « *Ordinatio pro Ramo Orientali Societatis* » ⁽¹⁾, qua statuuntur normae de admissione et institutione, tam religiosa quam academica, Nostrorum rituum Orientalium atque de domibus Orientalibus in Societatis Provinciis fundandis. Opera autem et personae ritus byzantini-slavi, iuxta eandem Ordinationem, directe subsunt

⁽¹⁾ A. R. XI 887-901.

Praeposito Generali, qui suam potestatem per Delegatum exercet.

Cum igitur adhuc nulla affulgeat spes fore ut *Missio Orientalis* in Polonia proxime restituatur, cumque conveniat ut in posterum, si Deo disponente iterum praebeatur occasio dissidentibus in territorio illius *Missionis* degentibus serviendi, domus et personae Orientales normis supra dictae Ordinationis regantur, auditis PP. Assistentibus, opportunum duco ut *Missio Orientalis* in Provincia Poloniae Maioris et Mazoviae supprimatur, eamque hisce litteris supprimo.

Faxit Deus ut cito perveniat ille desideratissimus dies, qui in territorio *Missionis* ministeria interrupta videbit restaurata atque divina praeunte gratia etiam abundantiores augurabit animarum fructus.

Commendo me ss. SS.

Romae, 31 iulii 1952
in festo S. P. N. Ignatii.

R.^{ae} V.^{ae}
servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

32.

1 augusti 1952

De numero et ratione mittendi Catalogos ad quasdam Provincias.

AD OMNES PP. SOCIOS PRAEPOSITORUM PROVINCIALIUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

.....
Iuxta solitas normas Catalogorum editorum *quinque* exemplaria per ordinarios tabelliones ad nos praemittantur, quo citius perveniant; reliqua *quadraginta* per fasciculos postales subsequenter.

Per litteras die 30 novembris 1949 Romae datas omnes PP. Socii certiores facti sunt, donec rerum conditiones non mutarentur, annum *Provinciae Catalogum* non esse mittendum in Provincias Bohemiae, Hungariae, Poloniae, Viceprovincias Croatiae, Romaniae, Slovakiae, neque in Missiones Sinenses (excepta Missione Hongkongensi et Missione Macaonensi). Octo Catalogi exemplaria (praeter 45 exemplaria praescripta) in Curiam nostram mitti poterunt, singula ad singulos Praepositos illarum Provinciarum et ad Visitatorem

Missionum Sinensium destinata. Nunc autem, adiunctis aliquomodo mutatis, Provinciae Catalogus istic directe mitti potest: ad P. Socium Provinciae Hungariae dispersae (R. P. Socio, 264 Mary St., Hamilton, Ont., Canada); ad PP. Socios Poloniae Maioris (R. P. Socio, ul. Rakowiecka 61, Warszawa, Polonia) et Poloniae Minoris (R. P. Socio, Mały Rynek 8, Kraków 1, Polonia); ad Viceprovinc. Croatiae (Sig. Martino Kranjčec, Palmoticeva ul. 33, Zagreb, Jugoslavia); atque ad Vicevisitatorem Sinensium Missionum (R. P. Paulo W. O'Brien, P. O. Box 1815, Manila, Insulae Philippinae).

Catalogus tamen, donec aliud statutum fuerit, ne istic mittatur in Bohemiam, Hungariam, Romaniam, Slovakiā neque in Missiones Sinenses (excepta Miss. Hongkongensi et Miss. Macaonensi). Tria Catalogi exemplaria (praeter 45 exemplaria praescripta) ad Prov. Bohemiae et Viceprov. Romaniae et Slovakiā destinata, in nostram Curiam mitti possunt.

.

Romae, die 1 augusti 1952.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

33.

15 augusti 1952

Congregatio Procuratorum in annum 1953 indicitur et consueta documenta mittuntur.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM ET VICEPROVINCIARUM AC SUPERIORES MISSIONUM

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum proximo anno 1953, ex Instituti praescripto, habenda sit Congregatio Procuratorum, eam, adhibitis in consilium PP. Assistentibus, iam hodierno die, B. V. Mariae in caelum Assumptae sacro, indicare statui quo commodius ubique Congregationes Provinciales haberi et documenta Romam afferenda tempestive parari possint.

Itaque decerno die 26 septembris proximi anni Provinciarum Procuratores Romae adesse debere, ut postero die, quo natae confirmataeque primum Societatis memoriam quotannis recolimus, primus habeatur Congregationis consessus. Conveniendi locus erit praesens Praepositi Generalis sedes.

Praepositorum Provinciarum erit opportuno tempore Congregationem Provinciale[m] indicare, eos qui ius habent convocare, et curare ut, statim post indictam Congregationem Provinciale[m], ad mensam legantur ea quae hac occasione legi debent⁽¹⁾.

Quinam autem Superiores locales, utpote a P. Generali nominati, convocandi sint, et quatenus ii qui in territoriis a reliqua Provincia separatis, non tamen in Missionem aut Viceprovinciam dependentem erectis, ad eam vocandi sint, in Elencho huic epistolae adiuncto declaratur.

Ut videri potest in Elencho allato, omnibus fere *Viceprovinciis independentibus* ius conceditur mittendi Romam, occasione Congregationis Procuratorum, Relatorem, qui eligi debet ad normam Formulae⁽²⁾; quod vero ad *Viceprovincias Missionesque dependentes* attinet, quibusdam conceditur ut eodem iure utantur atque ipsa Provincia; — aliis, iisque non paucis, ut Patrem aliquem mittant ad Congregationem Provinciae a qua pendent; — quibusdam denique, ut Patrem aliquem mittant ad Congregationem Provinciale[m] eundemque Romam, ceu Relatorem, occasione Congregationis Procuratorum.

Dubia, si quae occurrant, de iure vocis sive activae sive passivae ad Congregationem Provinciale[m], mihi mature solvenda proponantur⁽³⁾.

Documenta triennalia mature conficiantur secundum Instructionem, quae etiam cum his litteris mittitur. Illa vero documenta sive ab ipso Procuratore Romam afferri, sive per tabellarios publicos mitti poterunt, dummodo *ante inceptam Procuratorum Congregationem* Romae sint. At tempestive certior fiat P. Secretarius Societatis de tempore et modo quo missa erunt.

Meminerint Superiores omnes, nullius praeter Generalis censurae obnoxium esse litterarum commercium cum Procuratore

(1) Cfr. Libellus: *Ad mensam legenda variis anni temporibus*, n. 9 (Ed. 1926), n. 7 (Ed. 1951).

(2) Form. Congr. Prov. nn. 91 ss.

(3) Cfr. Form. Congr. Prov., n. 14.

a Provincia electo, vel cum Relatore Viceprovinciae aut Missionis. Procuratorum autem privilegium durat donec Congregatio Procuratorum solvatur; Relatorum vero, donec officium Romae impleverint ⁽⁴⁾.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo B. V. Mariae in caelum Assumptae,
15 augusti 1952

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

INSTRUCTIO

PRO PROCURATORIBUS PROVINCIARUM ET RELATORIBUS VICEPROVINCIARUM ET MISSIONUM

ANNO 1953 ROMAM VENTURIS.

1. — *Meminerint Procuratores duplex* sibi officium committi a Societate: primum, vi ipsarum S. Patris Constitutionum, Praepositum Generalem informandi de statu suae Provinciae; alterum, a Congr. Gen. II additum, decernendi num adsint rationes secundum Institutum nostrum Congregationem Generalem cogendi.

Porro primum officium tanti fecit Sanctus Pater Noster ut illud habuerit unum ex tribus mediis, quibus frequentiam Congregationum Generalium suppleri possit; atque ea de causa voluerit, eo etiam tempore quo itinera adeo difficilia et periculosa essent, ut ex Indiis, quarto saltem quoque anno, aliquis mitteretur (*Const.*, P. VIII c. 2, B [679]).

Quare necesse est Procuratores hanc quoque partem sui officii magni faciant et ad illud exercendum diligenter se praeparent.

2. — *Ad has informationes parandas* Procuratores non debent quasi inquisitionem aliquam in Provincia instituere vel ra-

⁽⁴⁾ Cfr. Epit., n. 256 § 3.

tione muneris sui per domos Provinciae excurrere (Form. Congr. Prov. n. 89, 1°), sed satis habeant sedulo colligere ea quae ipsi animadverterint vel quae a Provinciali acceperint, vel quae ab aliis audierint, sive tempore Congregationis Provincialis sive post, aut quae ad se per litteras afferantur; hanc enim unam ob causam eorum litterarum commercium a cuiusvis, praeter Generalis, censura immunis est toto hoc tempore (Epit. n. 256 § 3). Haec autem omnia ita collecta coram Deo attente perpendat Procurator, et maiorem Dei gloriam bonumque Provinciae et Societatis unice intendens atque perfecta indifferentia munitus (Form. Congr. Proc. n. 33), curet ad certa capita reducere et breve quoddam commentarium conficere (Form. Congr. Proc. n. 32), cui addere ne omittat indicem quo veluti conspectu totius rei summa percipiat.

Duo autem potissimum ante oculos habeat et Praeposito Generali praesertim significet: quibus in rebus Provincia progressus fecerit; quacnam detrimenta passa sit vel passura videatur.

3. — *Ad negotia quod attinet* Procuratoribus commissa, ut ea cum P. Generali peculiari ratione pertractent, ante omnia ne ea sint quae ordinaria administratione peragi possint; talia enim melius ipse Provincialis vel Superiores locales vel subditi per litteras exponent. Negotia vero quae pertractanda assumuntur, sicut de relatione status Provinciae dictum est, in unum commentarium, indice instructum, redigantur.

4. — Cum primum Procuratores Romam advenerint utrumque commentarium Secretario Societatis tradant, praeter res soli Generali fortasse reservandas, quae separatis pagellis ipsi Generali afferendae erunt. Sciant porro ad omnia negotia quae alicuius sunt momenti, opportuno tempore in scriptis suum datum iri responsum.

5. — Quae in Formula Congregationis Provincialis (n. 89, 2° et 3°) de negotiis saecularibus non suscipiendis et de ratione iter faciendi commendantur, omnes Procuratores diligenter servant, ut bonum Christi odorem ubique diffundant, memores se suae quemque Provinciae personam agere eiusque famam secum ferre.

6. — Quoniam autem, secundum n. 31 Formulae Congregationis Procuratorum, informatio de statu Provinciae Praeposito Generali praebenda est *ante vel post* Congregationem, cumque omnino oporteat ut tempus idoneum ad hoc habeant, ex altera vero parte, Procuratorum numero haud parum aucto, impossibile prorsus sit ut sub ipsa Congregatione omnes cum Patre Generali commode agant (praesertim si, ut saepe fit, plerique eorum, Congregatione vix habita, ab Urbe discedere exoptent). necesse est ut Patres, qui redditum in Provinciam maturare debeant, aliquibus diebus ante Congregationem (sed non ante 20 septembris) Romam veniant. Velint igitur singuli Procuratores de die sui in Urbem adventus Secretarium Societatis tempestive certiore facere, ut dies pro colloquio cum Patre Generali cuique assignetur.

7. — Quae de Provinciarum Procuratoribus hic dicuntur, etiam *Viceprovinciarum et Missionum Relatores*, qui Romam venturi sunt, sibi dicta (congrua congruis referendo) existiment ⁽¹⁾. Quo autem commodius cum Patre Generali agere possint, cum ii « non necessario eodem tempore ac Provinciarum Procuratores in Urbe adesse debeant » ⁽²⁾, non sub ipsa Congregatione, sed ante diem 15 iulii aut post diem 10 octobris venire curent, monito, ut supra dictum est, Secretario Societatis de tempore sui adventus. Qui vero ex dissitis regionibus expectantur, eundem P. Secretarium edocere velint de ipso suo in Europam adventu, etsi non statim Romam venire possint, et de loco in quem litterae ad se mitti debeant in Europa.

Romae, die 15 augusti 1952.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

⁽¹⁾ De privilegio Relatoribus concessio quod ad litteras, cfr. *Epit.* n. 256 § 3.

⁽²⁾ Cfr. Resp. d. 31 maii 1927 (A. R. V, 736 sq.).

INSTRUCTIO DE DOCUMENTIS TRIENNALIBUS

EX OMNIBUS PROVINCIIS ET VICEPROVINCIIS INDEPENDENTIBUS
ANNO 1953 ROMAM MITTENDIS

I. - CATALOGI TRIENNALES PERSONARUM:

1. *Catalogus personarum primus.*

In hunc Catalogum referendi sunt ii omnes et soli socii Provinciae, qui, a die 1 ianuarii 1950 ad diem 31 decembris 1952, aut ad sacerdotium promoti sunt, aut (cum iam sacerdotes Societatem sint ingressi) prima vota emiserunt.

2. *Catalogus personarum secundus.*

In hunc Catalogum referendi sunt iidem atque in Catalogo primo.

3. *Supplementum triennale ad Catalogum personarum primum et secundum.*

In hoc Supplementum referendi sunt ii omnes et soli socii Provinciae, qui ante diem 1 ianuarii 1950, vel ad sacerdotium promoti sunt, vel (cum iam sacerdotes Societatem sint ingressi) prima vota emiserunt.

Notanda de his tribus documentis:

a) Verbis « socii Provinciae » intelleguntur omnes ii qui pro hac Provincia admissi, neque a Praeposito Generali in aliam Provinciam definitive transcripti sunt (cfr. Epit. n. 817 § 1), — ubicumque degant, etiamsi alienae Provinciae sint applicati.

Curare ergo debent Provinciales ut de iis suae Provinciae sociis, qui in aliena Provincia versantur, debita sibi mittatur informatio a Praeposito illius Provinciae; de iis vero, qui pertinent ad Domos Romanas P. Generali immediate subiectas, a Superiore domus. Ii qui die 31 decembris 1952 ad Curiam Generaliciam pertinebunt, prorsus omittantur tam in utroque Catalogo primo ac secundo, quam in Supplemento.

b) Ad conficiendos hos Catalogos adhibeantur schedae Roma in Provincias mittendae.

c) *Schedae totius Provinciae, simul cum schedis Viceprovinciarum ac Missionum a Provincia dependentium, ordinentur secundum ordinem alphabeticum nominum familiae* ⁽¹⁾.

(1) De numero exemplarium tam horum Catalogorum quam documentorum quae sequuntur, vide infra: *Notanda quaedam*, 2°.

II. - CATALOGUS TRIENNALIS APTORUM AD GUBERNANDUM.

a) In hunc Catalogum recensendi sunt:

1°. Ii qui actu in Provincia gubernant, i. e.: Superiores locales omnes, sive a Generali, sive a Provinciali nominati; neque excludantur Vicesuperiores qui ad tempus illis sufficiuntur, dummodo satis diu munere fungantur ut exinde de eorum aptitudine prudens iudicium affirmari possit; item ne excludantur Superiores domorum dependentium.

2°. Ii qui olim gubernarunt, i. e.: qui fuerunt, sed actu iam non sunt, aut Superiores maiores, aut Superiores locales (eodem modo intellecti ac supra, 1°); iis praetermissis qui, Provincialis eiusque Consultorum iudicio, valetudinis, aetatis, aliave ratione, ad gubernandum certo iam non dicendi sunt apti.

3°. Ii qui nondum gubernarunt, sed, Provincialis eiusque Consultorum iudicio, apti sunt ad gubernationem gerendam, sive proxime (i. e. hic ac nunc), sive saltem remote (i. e. supposito aliquo progressu, qui merito sperandus videtur).

b) Quod attinet ad eos Provinciae socios, qui in Viceprovinciis Missionibusve a Provincia dependentibus versantur, hae normae servantur:

1°. In Viceprovinciis ac Missionibus maioribus: Informatores designare et informationes cum suis Consultoribus examinare erit Praepositi Viceprovinciae vel Superioris Missionis; sed Provincialis suum (non tamen suorum Consultorum) iudicium addere curabit.

2°. In Viceprovinciis ac Missionibus minoribus:

— Si Viceprovincia vel Missio sit extra territorium Provinciae: Informatores designare erit Praepositi Viceprovinciae vel Superioris Missionis; sed informationes cum suis Consultoribus examinabit Provincialis, audito tamen iudicio Praepositi Viceprovinciae vel Superioris Missionis.

— Si Viceprovincia vel Missio sit intra territorium Provinciae: tam Informatores designare quam informationes cum suis Consultoribus examinare erit Provincialis, audito tamen iudicio Praepositi Viceprovinciae vel Superioris Missionis.

c) Socii Provinciae, qui in aliena Provincia versantur, si huic applicati non sint (cfr. Epit. n. 817 § 3), in propriae Provinciae Catalogum inserendi sunt; si vero alienae Provinciae sint applicati, in huius Provinciae Catalogum recenseantur. Ne praetermittatur autem in priore casu debita informatio ex aliena Provincia, si quis ibi satis diu versatus sit; in posteriore vero informatio ex propria

Provincia, si quis nuper ex ea discessit; praeterea in hoc casu iudicium proprii Provincialis semper petatur et in folio informationis notetur.

d) Socii Provinciae, qui in Curia Generalicia Romae versantur, non sunt recensendi in Catalogum aptorum ad gubernandum.

e) Ad conficiendum hunc Catalogum adhibeatur paradigma Roma in Provincias mittendum.

Folia Catalogi, quae soluta manere debent, ordinentur omnia secundum ordinem alphabeticum nominum familiae, *nulla iam facta distinctione* inter eos qui actu gubernant, olim gubernarunt, nondum gubernarunt.

Catalogo praeponatur index alphabeticus nominum, qui de unoquoque indicet numerum folii, in quo eius informatio reperitur. In hoc indice, nomina eorum qui nondum gubernarunt uno asterisco, nomina vero eorum qui actu gubernant duobus asteriscis (vel alio signo) distinguantur. In fine indicis afferatur elenchus eorum olim Superiorum, qui in Catalogo non recensentur, addita ratione cur praetermittantur. Semper *unicus* conficiatur Catalogus, eique *unicus index* praeponatur.

III. - ELENCHI TRIENNALES PERSONARUM:

1. *Elenchus admissorum in noviciatum:*

- A. *Novicii Scholastici.*
- B. *Novicii Coadiutores.*

2. *Elenchus admissorum ad prima vota:*

- A. *Scholastici.*
- B. *Coadiutores temporales.*

3. *Elenchus promotorum ad ultima vota:*

- A. *Professi votorum sollemnium.*
- B. *Coadiutores spirituales.*
- C. *Coadiutores temporales.*

4. *Elenchus transcriptorum definitive ex hac in aliam Provinciam.*

5. *Elenchus transcriptorum definitive ex alia in hanc Provinciam.*

Notanda de his elenchis:

a) In hos elenchos referendi sunt ii omnes et soli socii Provinciae, qui a die 1 ianuarii 1950 ad diem 31 decembris 1952 ita admissi vel transcripti sunt. — Verba « socii Provinciae » intelle-

guntur eodem modo atque de Catalogis triennialibus personarum (supra: I a) notatum est.

b) Ad conficiendos hos elenchos adhibenda sunt paradigma, quae Roma in Provincias mittentur.

IV. - DOCUMENTA AD HISTORIAM ET AEDIFICATIONEM FACIENTIA:

1. *Litterae Annuae*, i. e.: — *Historia generalis Provinciae ac Viceprovinciarum vel Missionum* ab ea dependentium; et
— *Historia singularum domorum*.

Notanda:

a) Mittantur « *Litterae Annuae* » postremi triennii, computatis annis aut scholasticis (1949/50, 1950/51, 1951/52) aut civilibus (1950, 1951, 1952), pro modo computandi singulis Provinciis proprio.

b) Modus conscribendi « *Litteras Annuas* » explicatur in libello « *Practica quaedam ad Formulam scribendi* » nn. 40-42. *Historia domus ne instar ephemeridis* conscribatur, sed scriptor semper prae oculis habeat ordinem qui in praedicto libello (n. 40) aperte indicatur.

N. B. - « *Necrologium* » mitti non debet, quia nunc et in posterum sufficit « *Summarium vitae defunctorum* », de quo infra.

c) Ad conscribendas « *Litteras Annuas* », adhibeatur charta circiter 28 cm. longa et 22 cm. lata (mensuris anglicis: 11 unc. et 8 ½ unc.); scribatur in una tantum folii facie; ad sinistram scribentis *relinquatur margo 3 cm. (1 ¼ unc.)*.

2. *Summarium vitae defunctorum*:

a) Hoc *Summarium* confici debet, in foliis separatis a « *Litteris Annuis* », secundum ordinem chronologicum obitus, de omnibus sociis Provinciae (eodem modo intellectis ac supra, de Catalogis personarum, I a), qui annis civilibus 1950, 1951, 1952 defuncti sunt. De defunctis ergo extra Provinciam necessaria informatio ex Provincia obitus petenda est.

b) De singulis defunctis referenda sunt: — nomina baptismi et familiae; — nomina parentum; — locus et tempus nativitatis; — dies ingressus; — gradus (Prof. 4 vot., Prof. 3 vot., Coad. spir., Schol. approb., Nov. Schol., Coad. temp. form., Coad. temp. approb., Nov. Coad.), et si res fert, dies promotionis ad ultima vota; — officia gesta in Societate; — locus et dies obitus. Nomen loci nativitatis et obitus scribatur lingua vernacula et, nisi sit notissimum, addatur nomen provinciae civilis in qua situs est, immo regionis, si situs sit extra Provinciam Societatis ad quam quis pertinet. Addantur

virtutes memoria vere dignae, singulorum etiam factorum narratione confirmatae.

c) Ad conscribendum hoc Summarium adhibeatur eadem charta atque de « Litteris Annuis » notatum est, et eodem modo scribatur (cfr. supra: IV, 1 c). Praeponatur inscriptio: « Summarium vitae defunctorum Provinciae N. a die 1 ianuarii 1950 ad diem 31 decembris 1952.

3. *Elenchus Congregationum seu Consociationum.*

a) In hunc elenchum referendae sunt Congregationes seu Consociationes fidelium, quorum Nostri sunt directores sive locales sive regionales vel nationales.

b) Adhibeatur paradigma Roma in Provincias mittendum.

Ne mittantur singula paradigmata pro Consociationibus singulorum domorum; sed summae ex omnibus domibus collectae in uno folio scribantur.

4. *Catalogus ephemeridum et libellorum periodicorum.*

a) In hunc Catalogum recenseantur omnes ephemerides, libelli, folioli, schedulae, quidquid quadam periodicitate gaudet, licet sit tantum manu impressum (v. g. cyclostilo), vel semel in anno prodeat (v. g. annuarium Collegii), quod a NN. hoc anno 1952 editur vel dirigitur. Adiungatur in folio separato: elenchus ephemeridum et libellorum periodicorum, quae etsi nunc iam non eduntur, post diem tamen 1 ianuarii 1950, per aliquid temporis, in lucem prodierunt.

b) Adhibeantur paradigmata Roma in Provincias mittenda, et quidem singula pro singulis ephemeridibus et libellis periodicis.

V. — RATIO ADMINISTRATIONIS TEMPORALIS postremi triennii, computatis annis aut scholasticis aut civilibus, pro singularum Provinciarum usu, ut supra de « Litteris Annuis » notatum est (IV, 1 a):

1. *Status temporalis triennalis Arcarum Provinciae vel Missionis.*

a) Adhibeatur paradigma Roma in Provincias mittendum. De Arcis Viceprovinciae vel Missionis a Provincia dependentis separatum folium usurpetur.

b) Iudicium Revisoris Arcarum, de quo in Epitome Instituti n. 580, 3°, non in ipso folio « Status temporalis triennalis » scribendum est, sed *litteris separatis* Romam mittendum (cfr. Instr. de adm. temp. n. 217).

2. *Status temporalis triennalis domorum.*

a) Ratio reddenda est de statu temporali omnium domorum quae Societatis propriae sunt, ac praeterea omnium earum domo-

rum, quarum administratio Societati plene commissa est, ut sunt pleraque Instituta et Collegia Pontificia, aliqua Seminaria dioecesana etc. Quod si in his domibus, et in aliis, quarum administratio Societati plene commissa non est, Societas aliqua bona propria habeat, de iis separatim referatur. Si domibus nostris paroeciae coniunctae sint, satis est referre rationes ipsius domus, omissis rebus paroeciae.

b) Adhibeantur paradigmata Roma in Provincias mittenda. Folia soluta maneant. Suus cuique folio ascribatur numerus, et in fine addatur index alphabeticus domorum secundum nomen vernaculum loci, indicato numero folii in quo singulae domus reperiuntur.

3. *Status temporalis operum maioris momenti.*

a) Nomine « operum maioris momenti » intellegenda sunt:

1°. In primis periodica et collectiones, sive indolis scientificae (ut quae agant de rebus theologicis, philosophicis, iuridicis, sociologicis, oeconomicis, historicis, de scientiis naturalibus etc.), sive ad lectores excultos destinata (cuiusmodi sunt periodica similia « La Civiltà Cattolica »), Nuntii SS. Cordis, periodica praecipua de Congregationibus Marianis, de Missionibus, et alia quae, sive ratione materiae sive ob numerum lectorum, merito maioris momenti dici possunt.

2°. Praeterea, alia opera maioris momenti, quorum administratio sit distincta ab administratione domus, in qua habetur.

b) Adhibeatur eadem charta eodemque modo atque de « Litteris Annuis » notatum est (supra: IV, 1 c); prae oculis autem habeatur paradigma « Status temporalis triennalis domorum » et simili quadam ratione conscribatur: i. e. indicando non solum summam omnium acceptorum et expensorum, sed etiam singillatim praecipua accepta et expensa, ita ut totius status temporalis operis clarus habeatur conspectus. De periodicis haec praeterea addantur: — Quot fuerint subscriptores singulis annis triennii? — Quinam fuerit, in fine triennii, valor venalis librorum et libellorum qui collecti fortasse servantur ut externis vendantur? — Si (ad normam Epitomes n. 534 § 1, 1°) facultas concessa fuerit alicui periodico habendi propriam typographiam, quinam sit valor venalis rerum omnium ad typographiam pertinentium?

4. *Exemplum contractuum perpetuorum*, qui a die 1 ianuarii 1950 ad diem 31 decembris 1952 initi fuerint.

a) Intelleguntur ii contractus seu pactiones cum potestate ecclesiastica vel civili aut etiam cum privatis initae, quarum notitia sit utilis ad gubernationem Societatis vel ad historiam aliquando conscribendam.

b) Adhibeatur eadem charta eodemque modo ac de « Litteris Annuis » notatum est. (supra: IV, 1 c).

c) Singulis contractuum exemplis subscribat Provincialis ut de authenticitate constet. Addatur latine brevis explicatio rei de qua agitur.

VI. - INDEX DOCUMENTORUM OMNIUM quae missa fuerint, indicato numero exemplarium, *subscribente Provinciali*.

NOTANDA QUAEDAM

1°. Documenta Viceprovinciarum et Missionum dependentium mittantur *simul cum documentis Provinciae* a qua illae dependent.

2°. Romam mittenda sunt *duo* exemplaria *Catalogi personarum primi ac secundi* et *Supplementi* et *Catalogi aptorum ad gubernandum* (I-II), *unum exemplar reliquorum documentorum* (III-VI).

In archivo Provinciarum et Viceprovinciarum independentium servandum est *unum* saltem exemplar omnium documentorum, quae Romam mittuntur.

In archivo Viceprovinciarum et Missionum dependentium servandum est *unum* exemplar omnium documentorum, quae ad res ac personas Viceprovinciae vel Missionis spectant.

Quare: a) In Provinciis ac Viceprovinciis independentibus paranda sunt *tria* exemplaria *Catalogi personarum primi ac secundi* et *Supplementi* et *Catalogi aptorum ad gubernandum* (I-II), et *duo* exemplaria reliquorum documentorum (III-VI).

b) In Viceprovinciis ac Missionibus dependentibus paranda sunt *quattuor* exemplaria *Catalogi personarum primi ac secundi* et *Supplementi* et *Catalogi aptorum ad gubernandum* (I-II), et *tria* exemplaria reliquorum documentorum (III-VI).

3°. Documenta omnia scribantur *accurate et nitide*, ita ut comode legi possint. Si scribantur machina dactylographica (quod laudatur), mittatur exemplar primum, directe impressum; atramentum sit nigrum (non violaceum vel caeruleum) et bene coloratum.

4°. Secundum exemplar eorum documentorum, quorum duo exemplaria Romam mittenda sunt, potest scribi interposita charta carbonica, dummodo characteres bene legi possint. At diligenter curandum est ut omnia exemplaria *prima* in *eodem* fasciculo simul colligantur et divisa maneant ab exemplaribus *secundis*, quae pariter in separato fasciculo simul colligenda sunt.

Romae, die 15 augusti 1952.

ELENCHUS VICEPROVINCiarUM ET MISSIONUM

I. - VICEPROVINCIAE INDEPENDENTES

*Quibus conceditur ius mittendi Relatorem, occasione
Congregationis Procuratorum :*

(Form. C. Prov. n. 90 § 2 ; n. 91 § 2)

1. - Viceprov. Aequatoriana
2. - » Antillensis
3. - » Brasiliae Septemtrionalis
4. - » Chilensis
5. - » Croatiae
6. - » Helvetica
7. - » Iaponica
8. - » Melitensis

II. - VICEPROVINCIAE ET MISSIONES INDEPENDENTES

Ex quibus in praesens nullus Relator mittetur :

(Form. C. Prov. n. 90 § 2)

1. - Viceprov. Lituaniae
2. - » Romenica
3. - » Slovakiae
4. - Missio Lettoniae et Estoniae.

III. - VICEPROVINCIAE ET MISSIONES DEPENDENTES MAIORES

*A) Quibus conceditur ut aliquis adeat Congregationem Provin-
ciae, a qua Viceprovincia vel Missio dependet, idemque Romam
mittatur Relator, occasione Congregationis Procuratorum :*

(Form. C. Prov. n. 9 § 3 ; n. 90 § 2 ; n. 91 § 1).

1. - Viceprov. Centro-Americana (*Prov. Cast. Occ.*)
2. - » Peruviana (*Prov. Tolet.*)

3. - Viceprov. Philippina (*Prov. Neo Ebor.*)
4. - » Proximi Orientis (*Prov. Lugdun.*)
5. - » Venezolana (*Prov. Cast. Or.*)
6. - Missio Ahmedabadensis (*Prov. Cast. Or.*)
7. - » Bombayensis (*Prov. Tarrac.*)
8. - » Calcuttensis (*Prov. Belg. Merid.*)
9. - » Calicutensis-Mangalorensis (*Prov. Ven.-Mediol.*)
10. - » Fianarantsoana (*Prov. Camp.*)
11. - » Goana (*Prov. Lusit.*)
12. - » Iavensis (*Prov. Neerl.*)
13. - » Kisantuensis (*Prov. Belg. Sept.*)
14. - » Kwangensis (*Prov. Belg. Merid.*)
15. - » Patnensis (*Prov. Chicag.*)
16. - » Ranchiensis (*Prov. Belg. Sept.*)
17. - » Salisburyensis (*Prov. Angl.*)
18. - » Tananarivensis (*Prov. Tolos.*)

B) *E quibus nullus in praesens adibit Congregationem Provinciale et nullus Relator Romam mittetur : **

(*Form. C. Prov. n. 9 § 1 ; n. 90 § 2*)

1. - Missio Ankinensis (*Prov. Legion.*)
2. - » Shanghaiensis (*Prov. Franc.*)
3. - » Sienhsiensis (*Prov. Camp.*)
4. - » Wuhuensis (*Prov. Cast. Occ.*)

IV. - VICEPROVINCIAE ET MISSIONES DEPENDENTES MINORES

A) *Quarum sociis conceditur idem ius adeundi Congregationem Provinciale quod viget in Provincia a qua Missio dependet :*

(*Form. C. Prov. n. 9 § 2*)

1. - Missio Adamantea (*Prov. Bras. Merid.*)
2. - » Barrancabermejensis (*Prov. Colomb.*)
3. - » Tarahumarensis (*Prov. Mex.*)

* Pro sociis Missionum Sinensium extra Sinas degentibus Romam veniet Relator Vicevisitator Sinensium.

B) *Quibus conceditur ut aliquis adeat Congregationem Provinciae a qua Missio dependet :*

(*Form. C. Prov. n. 9 § 3*)

1. - Viceprov. Bahiensis (*Prov. Ven.-Med.*)
2. - » Boliviano-Paraquariensis (*Prov. Tarrac.*)
3. - » Goiano-Minensis (*Prov. Legion.*)
4. - Missio Aethiopica (*Prov. Can. Infer.*)
5. - » Alaskana Borealis (*Prov. Oreg.*)
6. - » Belizensis (*Prov. Missouri.*)
7. - » Carolinensis et de Marshall (*Prov. Neo Ebor.*)
8. - » Gallensis (*Prov. Neap.*)
9. - » Guianensis Britann. (*Prov. Angl.*)
10. - » Hongkongensis (*Prov. Hibern.*)
11. - » Iamaicensis (*Prov. Nov. Angl.*)
12. - » Iamshedpurensis (*Prov. Maryl.*)
13. - » Iraquensis (*Prov. Nov. Angl.*)
14. - » Lusakensis (*Prov. Polon. Min.*)
15. - » Poonensis (*Prov. Germ. Sup.*)
16. - » Tchadiensis (*Prov. Lugd.*)
17. - » Trincomaliensis (*Prov. Neo Aurel.*)
18. - » Zambeziana (*Prov. Lusit.*)

C) *E quibus nullus in praesens adibit Congregationem Provinciam :*

(*Form. C. Prov. n. 9 § 1*)

1. - Missio Kinghsiensis (*Prov. Austriae*)
2. - » Macaonensis (*Prov. Lusit.*)
3. - » Marannonensis (*Prov. Tolet.*)
4. - » Pengpuensis (*Prov. Taur.*)
5. - » Suchowensis (*Prov. Can. Infer.*)
6. - » Tamingensis (*Prov. Hungar.*)
7. - » Yangchowensis (*Prov. Calif.*)

V. - TERRITORIA SEPARATA A RELIQUA PROVINCIA

A) *In quibus idem ius adeundi Congregationem Provincialem viget atque in reliqua Provincia :*

(*Form. C. Prov. n. 8 § 3*)

1. - Alaska Australis (*Prov. Oregon.*)
2. - Algeria (*Prov. Lugdun.*)
3. - Baleares insulae (*Prov. Tarrac.*)
4. - Canariae insulae (*Prov. Baet.*)
5. - Corsica insula (*Prov. Lugdun.*)
6. - Dania (*Prov. Germ. Infer.*)
7. - Sardinia insula (*Prov. Taur.*)
8. - Suecia (*Prov. Germ. Infer.*)

B) *In quibus permittitur ut unus ad Congregationem Provincialem veniat :*

(*Form. C. Prov. n. 8 § 3*)

1. - Costermansstad in Congo Belgico (*Prov. Belg. Sept.*) : Rector Collegii
2. - Léopoldville in Congo Belgico (*Prov. Belg. Merid.*) : Rector Collegii
3. - Delhi in India (*Prov. Missouri.*) : Superior Collegii

C) *E quibus nullus in praesens adibit Congregationem Provincialem :*

(*Form. C. Prov. n. 8 § 3*)

Albania (*Prov. Ven.-Mediol.*)

ELENCHUS

DOMORUM MAIORUM, DOMORUM ET OPERUM A PRAEPOSITO GENERALI IMMEDIATE DEPENDENTIUM, DOMORUM ET OPERUM COMMUNIORUM PLURIBUS PROVINCIIS VEL VICEPROVINCIIS VEL MISSIONIBUS MAIORIBUS

*occasione Congregationis Procuratorum
anni 1953 confectus*

I

DOMUS MAIORES

Domus maiores ipso iure sunt eae omnes, quarum Superior, quocumque appellatur nomine, a Praeposito Generali, ternis propositis nominibus, constituitur (cfr. Epit. n. 733, 2°; A. R. V, 285; VI, 345; VII, 175; VIII, 812; XI, 122, 689).

Tales sunt :

- a) Omnes Domus professae.
- b) Omnia Seminaria Nostrorum (Domus probationis, sive primae et secundae, sive tertiae; Collegia Nostrorum).
- c) Omnia Collegia alumnorum, quocumque nomine vocantur, etiam tantum inchoata (cfr. Epit. n. 29 § 1, 3°).
- d) Seminaria minora Societatis (cfr. Epit. ibid.), quae scholas proprias habeant.
- e) Seminaria clericalia, quae Societatis curae stabili aliqua ratione concredita sint.
- f) Residentiae maiores.
- g) Domus Scriptorum maiores.

* * *

Si autem quidam Superiores Domorum, quae supra (a-g) enumerantur, de facto non a Praeposito Generali, sed a Provinciali nominati fuerint et a Generali tantum approbati, deinceps tamquam a Praeposito Generali nominati censendi sunt cum om-

nibus iuribus huic nominationi annexis, ita tamen ut initium regiminis non ab hac declaratione, sed asusceptae gubernationis die computetur.

* * *

Ad *Residentias maiores* et *Domus Scriptorum maiores* quod attinet, earum elenchum completum hic exhibere visum est, inclusis etiam illis quae in Viceprovinciis et Missionibus habentur.

Si autem in hoc elencho quaedam referantur Residentiae vel Domus quae hucusque inter maiores non recensebantur, eo ipso maiores declarantur.

Assistentia Italiae

PROV. ROMANA : Romanae Residentiae ad SS. Nom. Iesu et ad S. Rob. Bellarmino.

PROV. NEAPOLITANA : Neapolitana Resid. ad SS. Nom. Iesu.

PROV. SICULA : Panormitana Residentia.

PROV. TAURINENSIS : Genuensis et Taurinensis Residentiae.

PROV. VENETO-MEDIOLANENSIS : Mediolanensis, Mutinensis et Veneta Residentiae.

Assistentia Germaniae

PROV. AUSTRIAE : Klagenfurtensis Residentia.

PROV. GERMANIAE INFER. : Coloniensis, Essendiensis, Holmiensis Residentiae.

PROV. GERMANIAE SUPER. : Monacensis Resid. S. Ignatii ; Monacensis Domus Scriptorum S. Petri Canisii.

VICEPROV. HELVETICA : Turicensis Residentia.

PROV. HUNGARIAE : Budapestinensis Resid. SS. Cordis.

PROV. NEERLANDICA : Haga-Comitana Resid. ad B. M. V.

In M. Iavensi : Djakartensis Resid. ad B. M. V. Assumptae.

Assistentia Galliae

PROV. CAMPANIAE : Argentinensis, Insulana Immac. Conc. B. M. V., Insulana Stationum, Nanceiana Residentiae.

In M. Fianarantsoana : Fianarantsoana Residentia.

PROV. FRANCIAE : Parisiensis Residentia ad S. Germani ; Parisiensis Domus ad Actionem Catholicam ; Parisiensis Domus ad Institutiones Sociales ; Parisiensis Domus Scriptorum.

In M. Shanghaiensi : Shanghaiensis Resid. S. Ioseph.

PROV. LUGDUNENSIS : Gratianopolitana, Lugdunensis, Massiliensis et Stephanensis Residentiae.

In Viceprov. Prox. Orient. : Cairensis Resid. S. Athanasii.

PROV. MADURENSIS : Madurensis et Palamcottensis Residentiae.

PROV. TOLOSANA : Burdigalensis et Tolosana Residentiae, Tolosana Domus Apostolatus Orationis.

In M. Tananarivensi : Tananarivensis Resid. S. Francisci Xaverii (Antanimena).

Assistentia Hispaniae

PROV. BAETICA : Granatensis et Hispalensis Residentiae.

PROV. CASTELLANA OCCID. : Vallisoletana Residentia.

PROV. CASTELLANA ORIENT. : Caesaraugustana et Sebastianensis Residentiae.

PROV. LEGIONENSIS : Coruniensis et Santanderiensis Residentiae.

PROV. LUSITANA : Olysiponensis Domus Scriptorum.

PROV. TARRACONENSIS : Barcinonensis Resid. SS. Cordis.

PROV. TOLETANA : Matritensis Domus Scriptorum.

In Viceprov. Peruviana : Limensis Residentia.

Assistentia Angliae

PROV. ANGLIAE : Londinensis et Mancuniensis Residentiae.

PROV. AUSTRALIAE : Melbournensis Resid. S. Ignatii et Sydneiensis Resid. SS. Cordis.

PROV. BELGICA SEPTEMTR. : Bruxellensis, Gandavensis, Mechliniensis Residentiae.

In M. Kisantuensi : Kisantuensis Residentia.

PROV. CANADAE INFER. : Marianopolitana Domus Scriptorum ; Quebecensis Residentia.

PROV. HIBERNIAE : Dublinensis Resid. S. Francisci Xaverii.

Assistentia Americae

PROV. CHICAGIENSIS : Mundeleiniana Residentia.
PROV. NEO EBORACENSIS : Neo Eboracensis Domus Scriptorum.
PROV. NOVAE ANGLIAE : Bostoniensis Resid. S. Mariae.

Assistentia Slavica

PROV. BOHEMIAE : Pragensis Residentia.
VICEPROV. CROATIAE : Labacensis et Zagrebiensis Residentiae.
PROV. POLONIAE MAI. : Varsaviensis Domus Scriptorum.
PROV. POLONIAE MIN. : Cracoviensis Resid. S. Barbarae.
VICEPROV. SLOVAKIAE : Trnavensis Residentia.

Assistentia Americae Latinae

VICEPROV. ANTILLENSIS : Habanensis Residentia.
PROV. ARGENTINENSIS : Cordubensis Residentia.
PROV. COLOMBIANA : Bogotana Residentia.
PROV. MEXICANA : Mexicopolitana Resid. II, B. M. V. a Sacro Corde.

II**DOMUS ET OPERA****A PRAEPOSITO GENERALI IMMEDIATE DEPENDENTIA**

(*Form. C. Prov. n. 22, 1°*)

IN URBE :

Pont. Universitas Gregoriana
Collegium NN. S. Roberti Bellarmino
Pont. Institutum Biblicum
Pont. Institutum Orientale
Domus Scriptorum « La Civiltà Cattolica »
Institutum Historicum Societatis
Pont. Collegium Pium Latinum Americanum

Pont. Collegium Pium Brasiliense
 Institutum S. Ioannis Damasceni pro Orientalibus
 Pont. Collegium Germanicum et Hungaricum
 Pont. Collegium Polonorum
 Pont. Collegium Russicum
 Residentia ad Castrum Gandulfi

Qui his domibus vel operibus assignati sunt, etiam Rectores vel Superiores, in propria Provincia utramque vocem retinent, firmo tamen n. 17 Form. C. Prov.; atque adeo Rectores vel Superiores vocem activam in propria Provincia habent etiam vi muneris, at supra numerum, nisi iam eam habeant intra numerum ratione antiquitatis professionis.

III

DOMUS ET OPERA

COMMUNIA PLURIBUS PROVINCIIS VEL VICEPROVINCIIS VEL MISSIONIBUS MAIORIBUS

(*Form. C. Prov. n. 22, 2°; n. 91 § 2*)

IN ASSISTENTIA ITALIAE :

Florentina Domus tertiae probationis	<i>Communis omnibus Provinciis Italiae.</i>
Cherienne Collegium NN. (Theol.)	} <i>Communia Provinciis Taurinensi et Veneto-Mediolanensi.</i>
Gallaratenne Collegium NN. (Phil.)	
Kandyense Pont. Seminarium	<i>Commune omnibus Missionibus Indicis et Ceylanensibus.</i>

IN ASSISTENTIA GERMANIAE :

Pullacense Collegium NN. (Phil.)	} <i>Communia omnibus Provinciis Germaniae.</i>
Monacensis Domus Scriptorum	
Rottmannshohensis Iunioratus	
Periodicum « Die Katholischen Missionen »	
Lavantina Domus Tertiae Probationis	<i>Communis Provinciis Austriae et Germaniae Superioris.</i>

Monasteriensis Domus tertiae probationis	<i>Communis Provinciis Germaniae Infer. et Germaniae Orient.</i>
Periodica « Bijdragen » et « Katholiek Cultureel Tijdschrift »	<i>Communia Provinciis Neerlandicae et Belgicae septentrionali.</i>
Poonense Collegium NN. (Theol. et Phil.)	<i>Commune Missionibus Ahmedabadensi, Bombayensi, Calcuttensi, Goanae, Iamshedpurensi, Patnensi, Poonensi et Ranchiensi.</i>

IN ASSISTENTIA GALLIAE :

Parisiensis Domus ad Actionem Catholicam	} <i>Communia omnibus Provinciis Galliae.</i>
Parisiensis Domus ad Institutiones Sociales	
Parisiensis Domus Scriptorum	
Tolosana Domus Apostolatus Orationis Opus « Centre d'Etudes Pédagogiques »	
Parediensis Domus tertiae probationis	} <i>Communia Provinciis Franciae et Lugdunensi.</i>
Lugdunense Collegium NN. (Theol.)	
Cantillense Collegium NN. (Phil.)	
Iniolensis Domus tertiae probationis	} <i>Communia Provinciis Campaniae et Tolosanae.</i>
Angiense Collegium NN. (Theol.)	
Valsense Collegium NN. (Phil.)	
Peipingense Collegium NN. S. Petri Canisii (Phil.) *	} <i>Communia omnibus Missionibus Sinensibus.</i>
Peipingense Collegium NN. S. Natalis Chabanel (Schol. ling.) *	
Zikaweiense Collegium NN. (Theol.) **	
Shembaganurense Collegium NN. (Phil.)	
	<i>Commune Provinciae Madurensi et Missioni Calicutensi-Mangalorensi.</i>
Ambositrana Domus tertiae probationis	} <i>Communia Missionibus Fianarantsoanae et Tananarivensi.</i>
Tananarivense Seminarium Maius	

* Impraesentiarum in Insulis Philippinis.

** Impraesentiarum pars Collegii in Insulis Philippinis, pars in Zikawei.

IN ASSISTENTIA HISPANIAE :

Matritensis Domus Scriptorum Opus « Fomento Social ») Communia omnibus Provinciis) Hispaniae.
Gandiensis Domus tertiae probationis	Communis Provinciis Castellanae Occident., Castellanae Orient. et Tarraconensi.
Oniense Collegium NN. (Theol., Phil.)	Commune Provinciis Castellanae Occident. et Castellanae Orient.
Salmanticensis Domus tertiae probationis	Communis Provinciis Baeticae, Legionensi et Toletanae.
Granatense Collegium NN. (Theol.) Chamartinense Collegium NN. (Phil.)) Communia Provinciis Baeticae) et Toletanae.
Wuhuensis Domus tertiae probationis	Communis omnibus Missionibus Sinensibus.

IN ASSISTENTIA ANGLIAE :

Opus Hagiographicum Bollandistarum Opus « Lumen Vitae ») Communia utrique Provinciae) Belgicae.
Djumanana Domus probationis	Communis Missionibus Kisan-tuensi et Kwangensi.
Hazaribaghensis Domus probationis Ranchiensis Domus tertiae probationis Kurseongense Collegium NN. (Theol.)) Communia Missionibus Calcuttensi, Iamshedpurensi, Patnensi et Ranchiensi.

IN ASSISTENTIA AMERICAЕ :

Neo Eboracensis Domus Scriptorum S. Ludovici Resid. Operis Reginae Periodicum « Jesuit Missions » Opus « Institute of Social Order ») Communia omnibus Provinciis) Assistentiae Americae.
Auriesvillensis Domus tertiae probationis Plattsburgense Collegium NN. (Phil.). Woodstockiense Collegium NN. (Theol.)) Communia Provinciis Marylandiae et Neo Eboracensi.
Port Townsend Domus tertiae probationis Almanan Collegium NN. (Theol.) Montis Sancti Michaëlis Collegium NN. (Phil.)) Communia Provinciis Californiae et Oregoniensi.

IN ASSISTENTIA SLAVICA :

Dziedzicensis Domus tertiae probationis Cracoviense Collegium NN. (Theol. et Phil.)	}	<i>Communia utrique Provinciae Poloniae.</i>
Děčíniense Collegium NN. (Phil.)		
		<i>Commune Provinciae Bohemiae et Viceprovinciae Slovakiae.</i>

IN ASSISTENTIA AMERICAЕ LATINAE :

Periodicum « Latinoamérica »		<i>Commune omnibus Provinciis et Viceprovinciis Americae Latinae.</i>
Monsvideana Domus tertiae probationis S. Michaëlis Collegium NN. (Theol. et Phil.)	}	<i>Communia Provinciae Argen- tinensi et Viceprovinciae Chilensi.</i>
Neo-Pareciensis Domus tertiae probatio- nis S. Leopoldi Collegium NN. (Theol.) Fluminensis Pont. Universitas		
		<i>Communia Provinciis Brasiliae Centralis et Brasiliae Meri- dionalis ac Viceprovinciae Brasiliae Septemtrionalis.</i>

Qui his domibus vel operibus assignantur, utramque vocem retinent in propria Provincia, dummodo ipsi pertineant ad unam ex Provinciis quibus domus vel opera sunt communia ; si vero ad nullam ex his pertineant, servantur normae generales Form. C. Prov. nn. 7 et 17. - Rector vel Superior harum domorum vocem quidem passivam in sua Provincia retinet, sed vocem activam habet in Congregatione illius Provinciae ad quam domus pertinet.

NOTANDA QUAEDAM

OCCASIONE CONGREGATIONIS PROCURATORUM
ANNO 1953 HABENDAE

I. - IN PROVINCIIS

1. *Ad Formulam Congr. Prov.*, n. 19 § 1, 2° : renovatur declaratio a R. P. Wlodimiro Ledóchowski anno 1926 facta : Professi quattuor votorum qui (ad normam n. 7 § 2 Formulae) sunt quidem de Provincia, sed versantur sive in Viceprovincia vel Missione ab eadem Provincia dependenti sive in aliis Provinciis, vocem passivam habent, si intra hebdomadam commode vocari et Provinciale convenire possunt ; in dubio, res decidatur a coetu praevio de quo in Formula n. 16 (Cfr. A. R. V 545).

2. *In Congregatione ipsa habenda et Actis conscribendis* accurate servantur praescripta Formulae (ed. 1946), prout explicantur in libello qui inscribitur « Praxis Congregationis Provincialis » (ed. 1932) (1). Nominatim commedatur id quod in n. 54 « Praxis » legitur : ut tribus separatis fasciculis scribantur :

a) Acta Congregationis ;

b) Votum de cogenda aut non cogenda Congregatione Generali ;

c) Postulata proposita Praeposito Generali (inter quae non referenda sunt postulata a Congregatione reiecta).

3. *Procuratori electo* mox tradatur a Provinciali exemplar « Instructionis pro Procuratoribus Provinciarum et Relatoribus Viceprovinciarum et Missionum », quae nunc mittitur.

4. *Nomen Procuratoris* electi eiusque Substituti quam primum Patri Generali aut Secretario Societatis notum fiat.

5. *Post Congregationem Provinciale* Romam quam primum mittantur eius Acta, Postulata, Votum Congregationis, tribus separatis fasciculis disposita, ut supra (n. 2) dictum est (cfr. Form. C. Prov. n. 86 § 3).

(1) « Addenda et corrigenda » sive in Formula sive in « Praxi », vi decretorum Congregationum Generalium XXVIII et XXIX, in foliis separatis edita in Provincias anno 1949 missa sunt. Nunc autem Formula Congregationis Provincialis, nuper iuxta decretum 38 Congregationis Generalis XXIX recognita, in Provincias mittitur.

II. - IN VICEPROVINCIIIS INDEPENDENTIBUS

6. - *Ad eligendum Relatorem* Viceprovinciae independentis et Substitutum Relatoris, cogenda est Congregatio Viceprovinciae secundum normas nn. 91-96 Formulae Congregationis Provincialis (ed. 1946), quae in libello « Praxis Congregationis Provincialis » (ed. 1932) explicantur (2). - Huic Congregationi non licet emittere votum de cogenda aut non cogenda Congregatione Generali, sed competit ius mittendi postulata ad Praepositum Generalem (Form. C. Prov. n. 96 § 3; n. 97 §§ 1-2). - Duobus separatis fasciculis scribantur Acta Congregationis et Postulata Praeposito Generali proposita (Form. C. Prov. n. 98).

7. *Vocem passivam* in electione Relatoris eiusque Substituti habent omnes Sacerdotes qui (secundum principia Formulae, n. 7 § 2) sint de Viceprovincia: non ergo soli Professi quattuor votorum, sed etiam Coadiutores spirituales, necnon Scholastici Sacerdotes, Praeposito Viceprovinciae non excluso (Form. C. Prov. n. 91 § 2; n. 96 § 2).

8. *Relatori electo* mox tradatur a Viceprovinciali exemplar « Instructionis pro Procuratoribus Provincialium et Relatoribus Viceprovincialium et Missionum », quae nunc mittitur.

9. *Nomen Relatoris* electi eiusque Substituti quam primum Patri Generali aut Secretario Societatis notum fiat.

10. *Post Congregationem Viceprovinciae* Romam quam primum mittantur eius Acta et, in fasciculo separato, ut supra (n. 6) dictum est, Postulata Praeposito Generali proposita.

III. - IN VICEPROVINCIIIS MISSIONIBUSQUE DEPENDENTIBUS

11. Praepositi Viceprovincialium dependentium et Superiores Missionum dependentium maiorum, quibus ius conceditur Rela-

(2) « Addenda et corrigenda » in Formula Congregationis Provincialis ex decreto 38 Congr. Gen. XXIX, atque « Addenda et corrigenda » in « Praxis Congr. Prov. » cum nova Appendice, quae vi decretorum CC. GG. XXVIII et XXIX ex integro mutanda fuit, in foliis separatis edita in Viceprovincias anno 1949 missa sunt. Nunc autem Formula Congregationis Provincialis, nuper iuxta decretum 38 Congregationis Generalis XXIX recognita, in Viceprovincias mittitur.

torem occasione Congregationis Procuratorum Romam mittendi, Praepositum Generalem mox certiore faciant utrum ipsi venturi sint an alium, et quem alium, sibi impeditis substituerint (cfr. Form. C. Prov. n. 91 § 1; n. 9 § 3). Attente autem considerent ipsi (aut iis qui eorum loco venturi sunt considerandam tradant) « Instructionem pro Procuratoribus Provinciarum et Relatoribus Viceprovinciarum et Missionum », quae nunc mittitur.

12. Cum in posterum omnes Viceprovinciae ac Missiones, etiam eae quibus non conceditur ius mittendi Relatorem, possint postulata proponere (cfr. Form. C. Prov. n. 97 § 1), Praepositi Viceprovinciarum dependentium et Superiores Missionum dependentium omnes ad se tempestive convocent suos Consultores et alios graviore Patres quos ad hoc arcessendos ipsi censuerint, eorumque sententiis auditis, ea postulata ad Praepositum Generalem mittenda parent, quae opportuna iudicaverint (cfr. Form. C. Prov. n. 97 § 3). Haec postulata, ad normam Formulae, talia sint oportet, ut Praeposito Generali utilem notitiam afferant de iis quae in Viceprovincia vel Missione sive corrigenda sunt, quod ad propriam perfectionem animarumve auxilium attinet, vel ut ei apta media proponant ad eundem finem procurandum (cfr. Form. C. Prov. n. 74 § 2, 2°). - Scribantur duo exemplaria, utrumque sigillo Viceprovinciae vel Missionis obsignandum (*Praeposito vel Superiore subscribente*): alterum servetur in Archivo Viceprovinciae vel Missionis, alterum Romam quam primum mittatur (cfr. Form. C. Prov. n. 86).

Romae, die 15 augusti 1952.

34.

15 augusti 1952

Communicantur nova paradigmata ad Informationes colligendas de Aptis ad Gubernandum.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro, cuius est paradigmata informationum conficere (Epit. 778, § 2), una cum reliquis documentis, quae occasione indicendae Congregationis Procuratorum mitti solent, RVae mitto tria exemplaria novi paradigmatis informationis de promo-

vendis ad gubernationem. Cum enim experientia teste nonnulla incommoda in paradi-gmate hucusque adhibito invenirentur, visum est novum conficere paradigma, quod quaesitis necnon responso-rum vocabulis recognitis ad clara et accurata responsa in informa-tionibus obtinenda, quantum fieri posset, magis conferret. Prae-terea speratur fore ut propter novam rationem, qua responsa indi-cabuntur, labor informationum colligendarum et transcribendarum non parum deminuat. Consideratio quoque informationum tam in Provinciis quam in Curia nostra generalitè facilius reddetur, eo quod primo aspectu videri poterit quae responsa candidato fa-veant quaeque ei adversentur.

In quovis utique paradi-gmate difficultates habebuntur. Novum, quod nunc proponitur, periculum praebet ne Informatores nimis mechanice respondeant ideoque errores in informationes irrepant. Omnibus tamen perpensis, com-moda novi paradi-gmatis incom-mo-dis praevertè videntur, praesertim si omnes, quorum interest, diligenter id agant ut informationes accurate conficiantur.

Propterea Pater Noster novum paradigma de promovendis ad gubernationem approbavit. In votis est ut mox paradi-gmata simili ratione confecta habeantur etiam pro informationibus de promo-vendis ad gradum; quae, cum parata erunt, cum RVa opportune communicabuntur. Interim curet RVa ut nova paradi-gmata adhi-beantur pro elencho aptorum ad gubernandum ante proximam Con-gregationem Procuratorum praeparando.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 15 augusti 1952.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

35.

30 septembris 1952

Communicantur nova paradi-gmata ad Informationes colligendas de Promovendis ad ultima vota.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Uti iam nuntiatum est in epistola diei 15 augusti curr. anni, A. R. Pater Generalis, cuius est paradi-gmata informationum de promo-

vendis ad Gradum in Societate conficere, approbavit harum informationum nova schemata: uniuscuiusque horum exemplar RVae mittitur ad notitiam:

Paradigma --- de Promovendis Professis 4 votorum et Coad. Spiritualium.

— de Promovendis Coadiutoribus temporalibus.

— de Dilatis Professis 4 votorum et Coad. spirit.

— de Dilatis Coadiutoribus temporalibus.

Singula constant duobus distinctis foliis:

1) *Paradigma simplex* pro solis Informatoribus, et adhibetur in Provinciis ad informationes colligendas.

2) *Paradigma duplex* pro Informatoribus et Consultoribus simul, et adhibetur a P. Socio ut informationes Romam mittantur.

Finis intentus in his paradigmatis redigendis fuit maior perspicuitas obtinenda in singulis interrogationibus et maior facilitas tum pro Informatore ad respondendum, tum pro P. Socio ad omnes informationes simul colligendas.

RVa poterit ex Curia expetere numerum foliorum quibus indiget. Attamen si ob locorum distantiam nova paradigmata ad tempus aliquo non perveniant, vetera schemata adhiberi poterunt ad informationes colligendas de promovendis proximo festo B. M. V. Purificatae.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 30 Septembris 1952.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

36.

21 novembris 1952

Instructio de Congregationibus Marianis communicatur.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

Cum abhinc duobus annis locum habuit in Curia nostra Congressus Promotorum Congregationum Marianarum, promisi me suo tempore daturum esse Instructionem qua conclusiones quaedam

practicae ex Congressu ortae colligerentur. Quae tunc facere intendebam, hodie executioni mando.

Scopus huius Instructionis est omnibus Nostris denuo inculcare quam necessarium sit in dies magis promovere Congregationes Marianas easque ad statum usque perfectiorem adducere. Praesertim Promotoribus, Praesidibus Secretariatuum et Directoribus eas normas practicas dare cupimus quibus dirimantur praecipua impedimenta quae in implendo officio ipsis commissio non raro occurrunt.

Imprimis prae oculis habeatis oportet verba illa quae Summus Pontifex nobis scripsit initio praedicti Congressus: « Dei Eiusque Matris auxilio freti, conscii desideriorum et iussorum Vicarii Iesu Christi, depositaque quavis dubitatione cunctationeque, urgete animose opus Congregationum Marianarum, prout earum indoles et leges requirunt » ⁽¹⁾.

His verbis et non paucis aliis documentis Pius XII clare ostendit quantam fiduciam reponat non solum in Congregationibus Marianis, verum etiam in iis quorum officium nativum est eas promovere.

Etiam si ipse Summus Pontifex non tam frequenter nec tam luculenter de momento Congregationum Marianarum locutus esset, idem tamen nobis officium iam incumberet ex ipsa vocatione nostra. Satis est considerare quam ardentem multi laici aspirent ad vitam spiritualem et apostolicam secundum normas Congregationis Marianae verae et genuinae. Ad horum zelum stimulandum magnopere iuvat nostris praesertim temporibus, experientia teste, devotio mariana sana et profunda. Si nobis cordi est « sentire cum Ecclesia », Congregationibus Marianis fulciendis et fovendis operam serio et constanter dabimus.

Vestris ss. SS. et orationibus me enixe commendo.

Romae, 21 novembris 1952,
in festo Praesentationis B. Mariae Virginis.

Vestrum omnium
servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

⁽¹⁾ A. R. XI, 810.

INSTRUCTIO

DE CONGREGATIONIBUS BEATAE MARIAE VIRGINIS PROMOVENDIS ET PERFICIENDIS

I. DE SELECTIONE

1. Ne Congregationes Marianae indebita ratione erigantur et aggregentur, necesse est ut canonicam erectionem vel saltem aggregationem prudens probationis tempus praecedat. Expedit ut ante aggregationem a Praeside novae Sodalitatis series interrogationum, ad hoc confecta, suppleatur (*Vide appendicem*).

2. Nucleus ille apostolicus, quem in Congregationes adunamus, selectus esse debet, ita ut nonnisi illi accipiantur, qui spem fundatam praebeant se Regulas Communes (vel particulares, si quae superaddantur) humana fidelitate servaturos, seseque professione, quam in consecratione ad Beatam Mariam Virginem emittunt Sodales, non indignos praebituros.

3. Selectio minime excludit ut nucleus ille et quidem selectus ex quolibet coetu hominum, etiam humillimo, in quolibet statu vitae, intra proprios vel appropriatos limites apostolatium exercens, constitui et formari possit. Ubique enim, inspirante et adiuvante Dei gratia, inveniri possunt qui perfectiorem vitam christianam, qualis propria est Congregationum, exoptent et prosequantur.

4. Ii, qui sive ob aetatem sive ob deficientem formationem, sive alias ob causas, nondum in corpus Congregationis cooptari posse videntur, non ideo ab omni formatione, qualis in Congregatione Mariana usurpatur, privandi sunt.

Variae enim viae excogitari possunt quibus Congregatio quae talis apostolatium exercens, fermentum evangelicum in coetum largiorem immittere valeat. Sic Sodalitas, ut unum exemplum afferatur, ope cuiusdam sectionis poterit aliquam consociationem latiorum promovere, quae pluribus pateat et in qua fideles, pro suo quisque captu, instituantur in quibusdam ex praxibus vitae ferventioris et zeli apostolici.

5. Quod ad pueros (vel puellas) iuniores et immaturos attinet, hi possunt recipi sive ut « *aspirantes* » probationem peracturi in Congregatione proprie dicta, etiamsi tempus illius probationis ultra consuetum producendum sit, sive potius ut Sodales cuiusdam coetus, qui Congregationem veram aliquatenus imitetur suosque so-

cios ad intrandum aliquando in Congregationem proprie dictam manducat. Consecratio temporalis ad Beatam Mariam Virginem atque sponsio observandi aliquas regulas de susceptione Sacramentorum et de oratione cotidiana, pro his coetibus commendantur (ita in variis locis *The Junior Sodality, Blau-Ring, Maria-garde, Congregationes SS. Angelorum, S. Stanislai* et similia).

6. *Maturitas* hic non tam secundum aetatem diiudicanda est, sed potius secundum capacitatem spiritualem et moralem, qua quis regulas Congregationis Marianae essentialia, ut sunt quae de Exercitiis Spiritualibus peragendis et de meditatione instituenda agunt, penitus intelligat, atque consecrationem perpetuam faciendam et responsabilitatem inde sequentem recte capere possit et suscipere velit.

Pro determinatis mundi regionibus, aetatis gradus infimus infra quem generatim descendere non liceat, statui possit.

7. Secundum spiritum regularum promovenda est praxis qua tempus probationis non restringatur ad minimum duorum mensium, sed ita protrahatur ut candidatis amplior opportunitas praebetur, tum solidae institutionis tum necessariae ad perpetuam consecrationem praeparationis.

II. DE FORMATIONE ASCETICA ET APOSTOLICA

8. Directori ante omnia incumbendum est ut Sodales solide formentur in vita interiore; ut profundius instruantur in fide, formentur ad praxim assiduam orationis et Sacramentorum, ad ascetismum qualis in regulis describitur; idque eo vigore eaque duratione ut sperari possit eos, inter hodiernos paganos conversantes, a proposito vitae perfectioris non defecturos. De Sodalibus enim aequae ac de Religiosis valet illud Ignatianum: « illa enim interiora sunt, ex quibus efficaciam ad exteriora permanere ... oportet » (2).

9. Omnes Congregationes apostolatam exercere debent, sive, ut optandum est, qua Congregationes ac ope sectionum, sive, si id maiori Dei gloriae videbitur, mittendo Sodales singulos in alias organizationes apostolicas, salvo semper omnium Sodalium apostolatu personali in vita cotidiana.

10. Cultura specialis eorum qui ad vocationem altiore, religiosam scilicet et sacerdotalem, apti sunt a Directore promoveatur. In hac cura, illud principium generale prae oculis habendum est, vocationes in apto medio seu in coetu quodam optimorum aptissime evolvi.

(2) *Const. P. X*, 2 [813]; *Summ. Const. Reg.* 16.

11. Necesse est ut Director Consilium Sodalitatis libenter audiat eique magnam in executione libertatem linquat; immo Directoris adiutores laici ita formandi sunt, ut sibi ipsis relictis, utputa in bello vel sub persecutione, Sodalitatem vivam et efficientem servare per se soli valeant.

12. Inter opera zeli, hodierno tempore, optandum est ut labor socialis minime ultimum locum occupet. Imprimis instituta mutui auxilii, consilio et opere, inter varias Sodalium classes commendanda videntur.

13. Devotio Marialis in Sodalitate nullatenus a communi et solida devotione Mariali catholica differt; intensitate tamen singularis sit oportet. Promoveri debet tamquam aptissima pro omnibus, viris et mulieribus, adultis et iunioribus: discant numquam erubescere se illam profiteri.

III. DE MUTUA UNIONE ET COLLABORATIONE

14. Valde optanda est intensior collaboratio inter Congregationes variarum nationum non tantum quod ad nuntios transmittendos de vita Sodalitatum, verum etiam, si hoc desideretur, in suscipiendis operibus quae Aciei Ordinatae mundiali non aliena esse debent.

15. Necesse est ut nostrae Sodalitates spiritu fraternae coordinationis simulque perfectae subordinationis, consiliis, desideriis, iussis Ecclesiae universalis vel Pastorum dioecesium, cum quolibet opere zeli vel coetu apostolico collaborent. Servanda quidem est independentia quam Constitutio Apostolica *Bis saeculari* Sodalitatibus tribuit et servatam vult, at simul cum humilitate et abnegatione ostendant Sodalitates verbis et factis se partem esse exercitus Ecclesiae.

In iis omnibus exsequendis, quae Episcopi pro sua quisque dioecesi inculcant et commendant, Sodales semper primi sint oportet.

16. Simultates et lites cum Actione Catholica aliisve operibus minime timendum est ne oriantur, dummodo procedatur cum illa recta intentione solius gloriae Dei, qua omnes regantur oportet. Ex parte Congregationum numquam desideretur ille spiritus caritatis et humilitatis, quo dissidia et praeveniuntur et componuntur, dum amicitia inter dirigentes ambarum Associationum fovetur. A qualibet contentione *polemica* sive verbis sive scriptis abstineant; sine cuiusquam offensione veritatem, ubi id expedit, exponant.

IV. DE FOEDERATIONE

17. Iuvat ad maiorem Dei gloriam et Beatissimae Matris nostrae honorem, ut, ubi fieri potest, Sodalitates tum eiusdem classis

tum eiusdem regionis foederationem inter se constituent permanentem, Consilio quodam communi constituto.

18. Foederationes ne formentur nisi de consensu Superiorum, scilicet, Episcopi, vel Praepositi Provincialis: qui etiam approbare debent statuta. Si in foederatione uniuntur Congregationes nostrae et externae, consensus et approbatio amborum Superiorum requiruntur.

19. In Consilio foederationis constituendo quaedam analogia habeatur oportet cum constitutione Consilii ipsius Congregationis: ita ut laici minime excludantur, quinimo partes habeant notabiles, salva semper debita dependentia erga Directores.

20. Adiuncta hodierna humani consortii postulare videntur, ut Foederationes, Regula 68 commendatae, extra regionem patriam ita sese protendant, ut mundialem foederationem constituent. Sic Congregationes Marianae, et ampliorem fructum ex latiori sui ipsarum omnium unione colligent, et efficacior cooperationem cum ceteris mundialibus Associationibus apostolicis fovebunt.

V. DE PROMOTORE

21. In singulis Provinciis aptus Pater ad munus Promotoris assignetur ac in Catalogo notetur, cui specialis cura rerum omnium ad Congregationes Marianas nostras spectantium a Provinciali demandetur. Idem servetur in Viceprovinciis, etiam dependentibus, et in Missionibus, saltem maioribus.

Ubi vero unus non sufficit, duo vel plures designentur, quibus diversae partes Provinciae tribuantur; aut, quod melius est, de Sodalitatibus secundum earum diversa genera curent.

22. Promotor omni cura seligatur et tempestive instituatur ita ut doctrinam et praxim Sodalitatum bene calleat. Sit vir bonae aedificationis, maturae aetatis, submissus Superioribus, cui multum auctoritatis committi possit, prudens, strenuus in rebus aggrediendis et prosequendis, aptus ad alios sibi conciliandos et ad animorum ac virium coniunctionem promovendam.

Ut suis officiis vere se dedat, ab aliis curis, quantum fieri potest, liber maneat.

23. Fines sui muneris, quos Promotor intendat, hi sunt:

a) Ut optimi Congregationum Directores formentur et perficiantur. Curet igitur, pro potestate sibi a Provinciali vel Superiore Missionis data, ut ea observentur quae a Praepositis Generalibus circa institutionem Nostrorum, iam ab ipso Noviciatu, statuta sunt; ut, de consensu Rectoris, instituantur Academiae Marianae vel instituta similia in Collegiis Nostrorum, praesertim Philosophiae et

Theologiae destinatis, et ut Patribus Tertiae Probationis tradantur instructiones de hac re. Quantum autem fieri potest, Directores etiam practice formandi sunt collaboratione per aliquod tempus protracta cum aliquo Patre iam experto in arte regendi Sodalitates.

b) Ut Sodalitates nostrae ita apprime ad desideria Summi Pontificis conformentur, ut aliis Sodalitatibus exemplo esse possint. Gradus spiritualitatis, efficacitas apostolatus, spiritus collaborationis universalis, quae praesertim in Constitutione Apostolica *Bis saeculari* urgentur, in nostris Sodalibus emineant oportet.

c) Ut, minime neglecta cura mulierum et puellarum, Congregationes virorum, eorum praesertim qui aliquando in vitam publicam influxum exercere possint, prae ceteris stimulentur; placet nominatim commendare Sodalitates operariorum.

d) Ut provideat quomodo benevolentia externorum, Praelatorum praesertim, concilietur Sodalitatibus.

e) Ut curam habeat de sensu vere catholico et universali Sodalitatum, ideoque foveat communicationem cum Secretariatu Centrali Romano, commercio litterarum, mittendo notitias in ephemeride mundiali publicandas, etc.

f) Ut practice procuret continuitatem inter varias Sodalitates ita ut earum membra de una in aliam transeant et, quantum fieri possit, per totam vitam in aliqua Congregatione maneat. Sic, exempli gratia, e Congregatione in scholis mediis constituta, sodales Universitatem adituri in Congregationem universitariorum migrant, atque, absoluto studiorum curriculo vel contracto matrimonio, ad eam Congregationum virorum (si plures sint, v. gr., pro militibus, viris intellectualibus, artem exercentibus, ...) transeant, quae propriae professioni congruat.

24. His rebus generalioribus non contentus, Promotor visitet Congregationes et Directores atque promptus sit ad recipiendos Directores qui pro colloquiis et consultationibus ipsum adeunt.

25. Cum opus Congregationum Marianarum adeo apostolicum sit et huic tempori aptatum, non tantum Directores Congregationum sed etiam Superiores, Magistri, Operarii et omnes alii Nostri toto corde Promotori sint adiutorio.

VI. DE SECRETARIATIBUS

26. Quia numerus Sodalitatum, quae sunt intra septa nostrae Societatis in plurimis nationibus est exiguus, instituantur Secretariatus, sive nationales, sive provinciales vel regionales, sicut iam laudabiliter fit in multis nationibus.

27. Secretariatus vel eius Praeses, quippe qui nulla polleat auc-

toritate, nullas normas imponere potest, sed est ad adiumentum omnium qui quomodocumque Congregationes curare debent.

28. Secretariatus est quasi officina ad omnes omnino Sodalitates, tum nostras tum externas adiuvandas, doctrina, consiliis, responsis, practicis directionibus, libris, periodicis, conventibus, et suppellectili varia.

29. Praeses Secretariatus eadem fere officia exerceat quae Promotori sub numeris 22, 23 et 24 sunt assignata, ratione tamen habita diversae auctoritatis utriusque, sicut in sequenti numero exponitur.

30. Quia communiter accidit, ut unus idemque Pater muneribus Promotoris atque Praesidis Secretariatus fungatur, vitetur oportet confusio operum, ita ut ex una parte Provincialis, si velit, per Promotorem nostras Congregationes vere possit gubernare, ex alia parte, Secretariatus Congregationibus externis, pro earum lubito, sit humili adiutorio et obsequio.

31. Cum pleraeque (95 %) Congregationes Marianae a Clero saeculari dirigantur, curet Praeses Secretariatus ut Sacerdotes Congregationem Marianam cognoscant, sicque magni faciant. Ut hoc obtineatur, haec praecipua media adhibenda videntur:

- a) Ut promoveantur Congregationes Sacerdotum.
- b) Ut alumni in Seminariis convenienter cognoscant Congregationem Marianam et etiam Sodalitatem inter se constituent.
- c) Ut Moderatoribus ephemeris quaedam semel in mense offeratur, quae doctrinam tradat, problemata solvat et media afferat practica dirigendi Sodalitates.
- d) Ut habeantur interdum congressus Moderatorum.

VII. DE REBUS EXTERNIS

32. Ipsum Nomen *Congregationis* vel *Sodalitatis Marianae* ubicumque id fieri potest, retinendum est vel restituendum. Ubi tamen, propter iniqua adiuncta, bonum animarum aliud exigit, interim nomen diversum pro vulgari colloctione assumere licet, si fieri potest tamen Marianum, retento utique in omni casu titulo canonico Beatae Mariae Virginis, in iuridicis saltem documentis adhibendo.

33. Ex reliquis rebus exterioribus, eae quae essentielles non sunt, sed tantum secundariae, haud facile quidem propter probatam, plerumque longa experientia, earum efficacitatem mutandae sunt; tuto tamen eae mutari possunt quas maiori bono obstande constat.

Romae, 21 novembris 1952.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

APPENDIX

INFORMATIONES

AD AGGREGANDAS CONGREGATIONES MARIANAS SODALITATI

PRIMAE PRIMARIAE

(Exemplum quoddam ad usum eorum, qui in diversis nationibus curam aggregationis agere solent).

Ad Moderatorem Congregationis Marianae

.

Reverende Domine,

Cum Sodalitas Mariana, quam Ra. Va. moderatur, optet aggregari, iuxta normam II Constitutionis Apostolicae *Bis saeculari*, Congregationi *Primae Primariae* Collegii Romani, Ram. Vam. rogo benigne velit sequentibus quaestionibus respondere, ut iudicari possit, num ista Sodalitas condiciones substantiales adimpleat, a Sancta Sede stabilitas et Sodalitatibus marianis ubique terrarum communes.

 QUAESTIONES:

1. Fuitne Congregatio iam valide erecta, decreto scilicet ab Ordinario competenti in scriptis dato? Quo tempore? (die, mense, anno)

2. Deditne insuper Ordinarius suum consensum, ut aggregatio ad *Primam Primariam* peteretur, idque scripto? Quo tempore?

3. Habetne Congregatio tamquam suas proprias normas *Regulas Communes Congregationum Marianarum*, quarum observantia, in substantialibus saltem, ad aggregationem impetrandam necessaria est? Si Congregatio alias regulas habeat, hae ad nos mittantur.

4. An in Sodalibus conscribendis ii dumtaxat deligantur, qui vulgari ac trito vitae genere minime contenti, sincere studeant ita in Congregatione institui, ut possint aequalibus in exemplum christianae vitae atque apostolicae navitatis proponi?

5. An tamquam Sodales tantummodo adscribantur, qui B. V. Mariae plena atque perpetua consecratione devinciantur, qua spondeant se omni ope pro sua aliorumque christiana perfectione ac salute sempiterna in Sodalitate pugnatu- An illi dumtaxat ad perpetuam hanc consecrationem admittantur, qui propter aetatem iam satis maturam et propter idoneam praeparationem, apti videantur qui officia consecrationis rite intelligant et fideliter adimpleant? Quanam est minima admissionis aetas?

6. An Congregatio, secundum Regulam 5 *Communium*, suos conventus agat semel in hebdomada vel, propter extraordinarias difficultates, saltem bis in mense?

7. An inter primarios Congregationis fines habeatur apostolatus omnimodus pro Christi regno propagando Ecclesiaeque iuribus defendendis, sub oboedientia Hierarchiae susceptus?

8. Qualia opera apostolatus Congregatio gerat vel quibus colloboret?

9. An Moderator, legitime renunciatus, sit sacerdos, ita ut non-sacerdotes non nisi huius auctoritate directionem Sodalitatis aliquatenus suppleant?

10. An Sodalitas in rebus omnibus, secundum proprias regulas, ab Ecclesiastica Hierarchia plene dependeat?

.
(locus) (dies) (mensis) (annus)

.
(scriptio Moderatoris)

37.

3 decembris 1952

Instructio de Apostolatu Orationis.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN CHRISTO CARISSIMI,
P. XTI

Cum Apostolatus Orationis secundum postremas de eo a Summo Pontifice datas Litteras magnum, imo partim novum munus in cura pastoralis suscipere debeat, necesse est, ut omnes Nostri hoc

Opus bene perspectum habeant et unanimiter ad ipsum promovendum cooperentur. Persuasum mihi est Apostolatum Orationis, fovendo devotionem erga SS. Cor Iesu et proponendo illud simplex et vere supernaturale programma curae pastoralis a Sancto Patre in Suis Litteris descriptum, ad hodiernas necessitates spirituales superandas et ad vitam christianam renovandam plurimum valere.

Quapropter anno exeunte ab acceptis novis Statutis et Litteris approbationis Summi Pontificis, peculiari Instructione normas proponere volui, secundum quas a Nostreis Apostolatus Orationis in cura pastoralis promoveri possit. Exopto, ut quae in hac Instructione exponuntur Nostreis omnibus familiaria fiant, et confido fore ut ea, si diligenter in actum sint traducta, nostris ministeriis apostolicis auctam efficacitatem conferant.

Commendo me ss. SS.

Romae, 3 decembris 1952.

Vestrum omnium servus in Christo,

IOANNES BAPTISTA JANSSENS,

Praep. Gen. Soc. Iesu.

INSTRUCTIO

DE APOSTOLATU ORATIONIS IN CURA PASTORALI ADHIBENDO

Apostolatus Orationis, ut melius aptaretur necessitatibus hodiernis, uno abhinc anno nova Statuta accepit; qua occasione Summus Pontifex Litteras dedit ⁽¹⁾, quae munus et momentum huius Operis non solum denuo affirmant, sed in nova luce ponunt. Exhibens enim Apostolatum Orationis ut instrumentum, quo fideles perfectiores et sanctiores fiant, ut uniti cum Christo per suas orationes, immo per oblationem totius vitae plenius et perfectius ad promovendum Regnum Dei in mundo et ad satisfaciendum Deo pro peccatis operentur — Summus Pontifex in eo videt non solum formam vitae christianae perfectissimam sed etiam regulam quandam compendiarium curae pastoralis. Hic modus praesentandi Apostolatum Orationis cum suis diversis exercitiis ut praeseferentem tesseram quandam ministerii apostolici novus est, quamvis non desint exem-

(1) Litt. *Pastoralis curae*, 28 Oct. 1951 A. A. S. XLIV (1952) 365 ss.; A. R. XII 25 ss. ,

pla, quae demonstrant eum iampridem in quibusdam regionibus secundum hanc normam propagatum esse. Cum autem ea quae Sanctus Pater in his Litteris de valore pastoralis Apostolatus Orationis enuntiat, magni momenti sint pro incremento huius Operis, immo pro evehendo ministerio apostolico universo — ex altera autem parte cum complures Nostri Apostolatam Orationis non satis cognoscant nec proinde debite aestiment, utile mihi visum est rursus et paulo fusius apud vos de Apostolatu Orationis agere ut constet quid ex natura sua, quid iudicio Summi Pontificis in cura pastoralis hodierna ille efficere queat, quidque praesertim a Nostreis ad eum promovendum exspectetur.

A. APOSTOLATUS ORATIONIS ET CURA PASTORALIS

Ut appareat, quid Apostolatus Orationis ad bonum spirituale fidelium conferre possit, iuvat comparare illius finem cum fine curae pastoralis.

Christus, Salvator noster, homines, qui peccato mortis rei facti erant, non redemit mortem abolendo, sed superando. Vocavit scilicet quoscumque redemit, ut in mortem Suam baptizati et per gratiam cum Ipso uniti conformes Sibi fierent in patiando inque se sacrificando. Unitas cum sacrificio Christi, quo Ipse in altari cotidie Se Deo Patri una cum Ecclesia, Suo Corpore Mystico, in adorationem, gratiarum actionem, satisfactionem et impetrationem offert, vita christiani hominis cum suis aerumnis et ipsa morte corporali novam significationem accepit: infiniti scilicet valoris uberrimumque fructuum Sacrificii Christi particeps facta, ipsa quoque mutatur in sacrificium laudis et satisfactionis Deo acceptabile et proximo gratiam ad salutem afferens. « Vitam nempe christiani hominis », sic Summus Pontifex breviter scripsit, « quasi sacrificium esse oportere, quod in Christo et cum Christo ad honorem Dei Patris et ad salutem animarum offeratur » ⁽²⁾. Hac continua immolatione suiipsius cum Christo in Sacrificio Eucharistico summa dignitas confertur personae humanae simulque quam efficacissime honor Dei Eiusque Regnum in terris promovetur. Nobilissima meta curae pastoralis igitur in eo est, ut fideles doceantur se suaque omnia cum Christo Deo Patri in sacrificium laudis et satisfactionis offerre.

Finis autem Apostolatus Orationis est oratione et sacrificio apostolicis ad aedificandum Mysticum Corpus Christi seu ad propagandum Regnum Eius in terris adlaborare et quidem non tan-

⁽²⁾ *Ibid.* p. 26.

tum certas formulas recitando, sed totam vitam cum Christo, in caelo semper pro nobis interpellante et in sacrificio Missae se offerente coniungendo et Deo Patri offerendo (*Stat.* § 1). Ad hunc finem obtinendum Apostolatus Orationis imprimis tamquam exercitium principale postulat illam cotidianam oblationem, qua unusquisque omnes suas orationes et actiones, gaudia et aerumnas Deo offert in unione cum Christo et cum intentionibus Cordis Eius, secundum quas, ut Caput sui Mystici Corporis, assidue interpellat et se in sacrificium pro nobis offert (*Stat.* § 3 a). Omnia alia exercitia seu praxes, quae praeterea sociis commendantur, tantum sunt media, quibus hi ad sacrificium suum offerendum optime disponantur et ipsum sacrificium quam fructuosissimum reddatur. Quapropter socii invitantur, ut suam oblationem intime cum Missae Sacrificio iungant, ea frequentia qua possunt ei assistendo et saepius, saltem semel in mense, in spiritu reparationis ad Sacram Mensam accedendo (*Stat.* § 3 b), et sic Sacrificium Eucharisticum faciant quasi centrum suae vitae. Ut autem suum sacrificium Deo gratius fiat ad mediationem Cordis Immaculati Beatae Mariae Virginis confugiunt, per Ipsam oblationem cotidianam exhibentes et in signum filialis fiducia saltem partem Rosarii recitantes (*Stat.* § 3 c). Cum autem omnis actio apostolica eo acceptabilior sit, quo magis fit in unione cum Christi Vicario, imo cum nulla unio cum Christo, Capite invisibili Ecclesiae, habeatur, sine coniunctione cum Summo Pontifice, socii suam oblationem cotidianam secundum intentiones ab Eo approbatas faciunt (*Stat.* § 3 a). Peculiare denique momentum Apostolatus Orationis devotioni erga SS. Cor Iesu tribuit; hanc enim viam securam novit ad intimam unionem amoris, ex qua sponte fluit unio sacrificialis cum Christo eamque adhibet secundum intentionem Christi, ut medium ad superandas necessitates huius temporis vere aptum. Haec diversa exercitia secundum verba Summi Pontificis, « una simul sumpta quandam continent christianae perfectionis summam, et ea omnia praebent, quibus christiani per apostolatus sacrificium suam vitam sanctam efficiant, suaeque vitae sanctimonia apostolatum ipsum fructuosissimum reddant » (3).

Iamvero si Apostolatus Orationis praebet summam perfectionis christianae, clarum est hoc ipso eum continere etiam programma curae pastoralis, seu complexum illarum metarum ultimarum, ad quas omnia ministeria apostolica dirigi debeant. Fused Summus Pontifex hanc sententiam evolvit ostendendo quemadmodum Sacri Pastores, si fideles « ad hoc adduxerint, ut actus ab Apostolatu

(3) *Ibid.* p. 26.

Orationis propositos continenter studioseque exerceant, partem non exiguam sui ipsorum officii impleverint ». Et reapse qui instruit fideles, ut faciant oblationem cotidianam et secundum eam vivant — ut suum sacrificium vitae cum Sacrificio Eucharistico uniant et sic Missam centrum suae vitae constituent — ut addiscant facere ope devotionis erga SS. Cor Iesu suum sacrificium in spiritu amoris et satisfactionis, — ut intimo corde colant Beatam Mariam Virginem, Mediaticem et Advocatam nostram apud Deum, — ut denique filiali oboedientia coniuncti cum Vicario Christi in terris pro Ipso et Ecclesia orent seseque sacrificent —: hic revera dat fidelibus formationem ad vitam solide religiosam et apostolicam.

Talis autem compendiarie regula curae pastoralis sacris Pastoribus — secundum Summum Pontificem — magnae utilitatis est. Nam eorum attentionem et actionem ad essentialia tum vitae christianae tum curae pastoralis convertit; varietati operum apostolicorum unitatem et simplicitatem confert; apostolatam vere supernaturalem reddit simulque impedit, ne « operositate mere exteriore absolvatur » (4). Praeterea, quod non est omittendum, hoc compendium vitae christianae etiam fidelibus illud commodum affert, ut paucis verbis ea accipiant, quae facere debeant, ut vitam supernaturalem et apostolicam ducant.

Servitium ergo, quod Apostolatus Orationis curae pastoralis praestare potest, praesertim in eo est, ut praebeat Pastoribus formulam quamdam simplicem, sed nitidam et solidam, secundum quam fideles ad vitam christianam perfectam et apostolicam formare possunt.

B. APOSTOLATUS ORATIONIS IN LABORE PASTORALI NOSTRAE SOCIETATIS

Cum Summus Pontifex ipse tale medium commendaverit Episcopis et Clero « tamquam efficacissimum instrumentum hodierni ministerii apostolici » apprime convenit ut nos, quibus hoc Opus concreditum est, prae ceteris illo utamur, illud inter fideles promoveamus et praesertim Clero notum faciamus. Oportet ergo ut Nostri Apostolatam Orationis ipsi penitus perspectum habeant; nam solida cognitio huius Operis non solum necessaria est ad illud rite moderandum et propagandum, sed praesertim ad illud recte et ordinate cum laboribus apostolicis paroeciarum et dioecesium

(4) *Ibid.* p. 26.

coniungendum, a quo non parum eius vis et efficientia pendent. Iuvat hic saltem modos praecipuos indicare quibus Nostri hoc tam excellenti instrumento in cura hodierna animarum uti possint.

I. Prorogatio seu supplementum Exercitiorum spiritualium et Missionum popularium

Imprimis Apostolatus Orationis se praebet ut medium ad fructus missionum popularium et Exercitiorum spiritualium conservandos et prorogandos vel etiam, si opus sit, ad ea ipsa ministeria saltem ex parte supplenda. Nam illa summa vitae christianae in Apostolatu Orationis contenta nihil aliud est quam practica conclusio veritatum, quae fidelibus in Exercitiis et missionibus praedicantur. Quaecumque in iis dicuntur de fine vitae, de peccatis et poenitentia, de imitatione Christi, de obligationibus unicuique statui propriis, de frequenti usu sacramentorum, de filiali oboedientia erga Ecclesiam et Summum Pontificem, de devotione fervida erga Beatam Mariam Virginem, de cooperatione cum Clero in apostolatu — omnia haec in Apostolatu Orationis sub forma alicuius programmatis vitae comprehenduntur, ita ut fideles, qui eius praxes diligenter peragunt, continuo in actum traducant, quae in sacris secessibus didicerunt.

Commendatur proinde, ne dicta sacra ministeria absolvantur, quin hoc programma christianae perfectionis proponatur ut medium perseverantiae. Missiones populares, quantum fieri potest, ne claudantur, quin in paroecia vel ecclesia centrum Apostolatus Orationis erigatur vel, si iam existat, renovetur, et parochus vel rectori ecclesiae explicetur, quomodo ipse, ope Apostolatus Orationis, fructus missionis in sua paroecia conservare et augere possit. Fideles autem invitentur, ut Piae huic Unioni nomen dent iisque folium tradatur, quo breviter et nitide in eorum memoriam revocetur, quomodo per eam continuo exercere possint, quod in missione vel in Exercitiis spiritualibus didicerunt.

Similiter Apostolatus Orationis ut argumentum dierum recollectionis tractari potest, cum tales dies plerumque vel suppleant Exercitia spiritualia pro illis, qui ea facere nolunt aut nequeunt, vel renovent Exercitia olim facta.

II. Instrumentum pro formatione ascetica apostolorum laicorum

Alterum munus curae pastoralis, ad quod Apostolatus Orationis conferre potest, est formatio ascetica fidelium ad apostolatam. Crescentibus numero consociationibus et laboribus Actionis

Catholicae magis sentitur necessitas alicuius ascesis pro laicis ad spiritum internum in eis fovendum. Iure meritoque dici potest vix exsistere alia formula vitae ascético-apostolicae tam solida et sublimis, simulque tam simplex et omnibus tam facile applicabilis quam quae hoc opere proponitur; quare Summus Pontifex dicit Apostolatam Orationis ea omnia praebere, « quibus christiani per apostolatus sacrificium suam vitam sanctam efficiant, suaeque vitae sanctimonia apostolatam ipsum fructuosissimum reddant » ⁽⁵⁾.

Nostri igitur ne desinant hanc ascesim apostolicam, quae est ascesis Exercitiorum spiritualium Sancti Patris nostri Ignatii, fidelibus verbo et scripto exponere. Simul etiam cooperationem cum Actione Catholica aliisque consociationibus apostolicis quaerant, non usurpando eorum munera, sicut Summus Pontifex dicit, sed « omnes imbuendo sanctitatis et amoris erga Deum hominesque spiritu, qui in Sanctissimo Corde Iesu assidue viget et ad congrue operandum movet » ⁽⁶⁾.

III. Optima ratio viros colligendi et in spiritu iuvandi

Ad curam spiritualem virorum quae cardo ministeriorum apostolicorum esse debet, iamdudum instituta est in sinu Apostolatus Orationis sub nomine « Foederum SS. Cordis Iesu » Sectio quaedam, condicionibus virorum aptata. Haec Foedera viros ope diversarum praxium Apostolatus Orationis et devotionis erga SS. Cor Iesu — praesertim ope S. Communionis reparatricis semel in mense communiter receptae et ope oblationis cotidianae — ad vitam solide christianam formant eosque spiritu apostolico imbuunt. Methodo quadam stricta sed facili utentes, medium eximium curae spiritualis virorum constituunt prout felicissima experientia nos docet; ideoque non semel a Sancta Sede laudata et commendata sunt. Fructus conversionis virorum, quales non credet qui ea non vidit, a vita tepida, immo ab Ecclesia alienata, ad vitam ferventem passim obtenti, explicari nequeunt nisi peculiari gratia quam Dominus promisit Se largiturum apostolis Sui Sacratissimi Cordis.

Ubi igitur Superiores ea suscitanda aestimaverint (quod vix non ubique futurum spero et desidero), Nostri in promovendis Foederibus SS. Cordis Iesu, omni studio incumbant. Praepositi Provinciales in multis regionibus iuvabuntur si in territoriis sibi commissis, ope horum Foederum suscipietur et provehetur cura spiritualis virorum qui hodie ministerio sacerdotis non attingantur. Per-

⁽⁵⁾ *Ibid.* p. 26.

⁽⁶⁾ *Ibid.* p. 28.

suasum mihi est inter omnia ministeria apostolica vix aliud exsistere, quod tam perfecte respondeat fini Societatis nostrae tamque aptatum hodiernae plurimorum necessitati se factis probaverit.

IV. Medium pueros ad Christum trahendi

Aliud officium, quod Apostolatus Orationis iam multis abhinc annis assumpsit, est formatio spiritualis puerorum. Sub nomine «Cruciatae Eucharisticae» sectio peculiaris, excitata decretis B. Papae Pii X de S. Communione puerorum, pueros et adolescentes per intimam coniunctionem cum Sacrificio Eucharistico ad vitam penitus christianam et apostolicam educare intendit. Vis eius praesertim in eo est, quod quatuor mediis — oratione, S. Communione, actibus mortificationis et zeli apostolici — puerorum formationem supernaturalem praestat eosque iam a tenera aetate ad amorem Christi et ad Eius Regnum in terris propagandum instituit. Hinc saepe a Summis Pontificibus Crucjata Eucharistica commendata est tamquam optima educandi ratio; inter varias methodos a multis, etiam Episcopis, agnoscitur tamquam prae ceteris formationem supernaturalem et apostolicam puerorum promovens.

Cum autem praesertim in educandis pueris et adolescentibus exteriora non sint negligenda, ideo Secretariorum nationalium Crucjatae Eucharisticae erit ei illam formam exteriorem dare, quae hodiernis condicionibus locorum et personarum melius respondeat; qua in re tamen cum prudentia est procedendum, ne forte omnis fere efficacia operis exspectetur ab istis rebus, immo cavendum ne admittantur, illa quae normis supernaturalibus educationis a Crucjata adhibendis contradicant vel eas obnubilent. Ad superanda autem impedimenta, quae fortasse propagandae Crucjatae obstant, potius quam adoptentur praxes, quae vim eius infirment, solide exponantur veritates illae fidei, quibus educatio supernaturalis et eucharistica innititur. Praeterea cum ad instaurandum in pueris et adolescentibus studium sacrae liturgiae ad mentem Ipsius Summi Pontificis Crucjata Eucharistica multum valeat, desiderandum est, ut quaestiones de formatione iuventutis per SS. Eucharistiam, sub respectu tum scientifico tum practico, accurate, praesertim a peritis in re paedagogica, tractentur, ita ut etiam novis huiusmodi muneribus obeundis totum Opus prudenter aptari possit.

V. Promotio instaurationis liturgicae

Ceterum, instaurationi liturgicae Apostolatus Orationis sponte cooperabitur. Promovere intellegentiam Mysteriorum Fidei et frequen-

tem ac congruam assistentiam S. Missae necnon frequentem accessum ad Sacram Mensam omnium quidem Nostrorum proprium est ⁽⁷⁾; sed magis etiam ad eos pertinet qui operam dant Apostolatui Orationis. Normae, quas hac in re sequi convenit continentur in Litteris Encyclicis Pii Papae XII « *Mediator Dei* » et in ordinationibus, ab Ordinariis locorum pro suis cuiusque fidelibus latis; Nostri autem, diligenter etiam reliqua studia persequantur, in suis cuiusque regionibus ad intellegentiam et exercitium cultus divini provehenda suscepta, eisque secundum mentem Litterarum Pontificiarum sapienter et cum discretione adlaborent.

Praecipue conandum est, ut populus bene intellegat nexum intimum inter oblationem cotidianam nostrae vitae et Sacrificium Eucharisticum sicque adducatur ad illud participandum cum desiderio et voluntate se cum Christo offerendi, intentus, praeter alios eiusdem fines, indoli eius satisfactoriae. Sic satisfit muneri quod Apostolatui Orationis prae ceteris est carum, promovendi spiritum reparationis tam proprium devotioni erga SS. Cor Iesu.

VI. Ratio practica exercendi devotionem erga SS. Cor Iesu

Inter officia Apostolatus Orationis propria ut praecipuum semper est consideratum illud munus suavissimum nostrae Societati ab Ipso Christo Domino commissum: propagatio scilicet devotionis erga SS. Cor Iesu. Nam haec devotio est fons inexhaustus illius amoris intimi erga Salvatorem nostrum, ex quo spiritus, actio et sacrificia apostolica prodire debent; actusque complectitur ad « instauranda omnia in Christo » quam aptissimos: consecrationem scilicet et reparationem. Eadem devotio insuper medium eximium est, quo, prouti Christus S. Margaritae Mariae revelavit et Ecclesia agnovit, hominibus nostri temporis misericordia singularis Dei offertur et reapse donatur.

Ad promovendam autem devotionem erga SS. Cor Iesu oportet ut de ea solida scripta, qualia condiciones hodiernae exposcunt, tum pro doctioribus tum ad usum populi composita praesto sint. Patres, praesertim qui in rebus theologicis bene sunt eruditi, rem facient itaque perutilem si operam dabunt tot et tam fecundis quaestionibus theologicis, quae cum devotione erga SS. Cor Iesu et cum praxibus Apostolatus Orationis sunt connexae.

Adlaborandum etiam est, ut ipsa devotio et diversa eius exercitia inter populum christianum sub formis dignis et solidis propagentur. In loquendo de SS. Corde Iesu et in exercenda devo-

(7) Cfr. *Epit.* n. 643.

tione, vitanda erunt ea omnia quae sanam doctrinam rectumque iudicium iure offendere et facile fideles, praesertim viros, arcere possint. Attendatur etiam ut imagines SS. Cordis Iesu et Mariae quae sive in « *Nuntiis SS. Cordis* » sive alibi proponuntur etiam sub respectu artistico pulchrae sint; nec tales quae gustum plus minusve singularem paucorum tantum peritorum delectent, nec tales e contrario quae gustui deformato vulgi conformes, omni valore aesthetico careant; sint dignae sacro argumento aptaeque quae homines ad veram pietatem alliciant. Ex altera parte cavendum est, ne ad obviandum opinionibus quibusdam praeiudicatis, cultus SS. Cordis iis formis praesentetur, quae eius naturam mutant, eum a revelationibus Paroedeanis separent eiusque efficacitatem extenuent. Quo firmiter Apostolatus Orationis genuinam devotionem erga SS. Cor Iesu promovendam quasi centrum suae operae et industriae statuet, eo melius secundum spiritum sibi proprium procedet eoque fructuosius curae pastoralis Ecclesiae cooperabitur.

Aliis praeterea rationibus Apostolatus Orationis sacro ministerio auxilio esse potest, uti fovendo curam spiritualem sacerdotum, aegrotorum, operam dando emissionibus radiophonicis et similibus. Non iuvat tamen nunc in iis rebus particularibus tractandis immorari. Quae proposui sufficienter ostendunt Apostolatatum Orationis perquam efficax auxilium praecipuis nostris ministeriis afferre posse, iis praebendo quoddam quasi commune fundamentum et regulam. Talis enim regula nostris laboribus maiorem unitatem et cohaerentiam conferet: scilicet facilius hi labores se invicem complent, efficacius ad communem finem diriguntur et dissipatio virium melius praecavetur. Praeterea ratio haec procedendi Nostrorum practice et utiliter ostendet Clero quomodo Apostolatus Orationis, secundum optata Summi Pontificis, in curam pastorem introduci possit.

Hoc unum denique advertere velim quod Nostris prae oculis habendum est: ne exhibeatur Apostolatus Orationis tamquam mera consociatio quaedam precum pro christianis selectis, praesertim mulieribus, sed ut Opus vere apostolicum praebens normam vitae christianae, quae hominem per apostolatatum et pro apostolatu sanctionem reddit, dum totam eius vitam in servitium Regni Christi redigit. Quapropter ne proponant Apostolatatum Orationis ut unam quamdam ex multis consociationibus et aemulantes cum illis, sed explicent et propagent eum ut spiritum et methodum ad formandas et ordinandas tum vitam singulorum tum totam curam pastorem secundum indolem sacrificalem vitae christianae. Si hanc indolem Apostolatus Orationis clare efferemus, tunc fideles et prae-

sertim sacros Pastores Unioni conciliabimus; sic enim clarius apparebit tamquam apta summa curae pastoralis.

C. DE COOPERATIONE NOSTRORUM

Ex iis quae hucusque exposita sunt, patet Apostolatum Orationis in cura pastoralis talem locum obtinere, ut eius promotio nequeat esse res unius vel paucorum Patrum, sed unanimem cooperationem omnium requirat. Ipse Sanctus Pater non semel edixit, se maxima auxilia ab Apostolatu Orationis pro ministerio sacerdotali universo expectare; altera tamen ex parte ratio qua Nostri huic Operi adlaborant non semper huic expectationi respondit.

I. Quae a Praepositis Provinciarum praestari possint

Imprimis Praepositorum Provincialium est curare, ut Nostri ad fructuosam cooperationem praeparentur et disponantur. Enitantur igitur, ut Scholastici et Patres Tertiae Probationis a Secretario nationali aut ab aliquo ex peritioribus Promotoribus de natura et fine Apostolatus Orationis eiusque Sectionum deque methodis in eo laborandi instruantur; iuniores autem sacerdotes, peritiori cooperando, addiscant quomodo Opus hoc promovendum et moderandum sit. In domibus formationis praesertim omnia praesto sint, quae vel in sua cuiusque regione vel ab ipsa Directione Generali ad Apostolatum Orationis propagandum eduntur.

In multis Scholasticatibus cum bono fructu circuli constituti sunt, in quibus Scholastici accuratius student quaestionibus speculativis et practicis, quae pertinent ad devotionem erga SS. Cor Iesu, ad Apostolatum Orationis eiusque fundamenta theologica et ad modum de omnibus his apud populum agendi. Nostri certe iam a Novitiatu de natura et momento devotionis erga SS. Cor Iesu edoceantur et ad eius praxes, ab Ecclesiastica Auctoritate commendatas atque ipsi Apostolatu Orationis proprias, rite exercendas adducantur.

Ad munera Secretarii nationalis et Promotoris ii Patres destinantur, qui ad hoc sint revera idonei. Non sufficit, ut sint pii et boni religiosi — quod certe requiritur — sed oportet etiam, ut sint experti in rebus pastoralibus ac proin sciant methodos et studia apostolatus hodierni, ut gaudeant auctoritate apud Episcopos et Clerum, ut sint viri firmi et constantes, qui prudenter et ordinate laborare et coepta consilia exsequi valeant; sint praeterea humiles, qui libenter alios audiant eorumque consilia petant.

Secretarii nationales vel regionales autem semel ad hoc munus nominati ne eodem tempore ad alia officia adhibeantur. Superiorum etiam est invigilare, ne isti Patres sponte alia ministeria suscipiant quae eos a proprio officio abstrahant. Promotores quoque, praesertim si pro maiore regione constituti sunt, tales eligantur qui se totos huic muneri dare possint.

Providendum sane est, ut Patres, qui haec officia suscipere debent, iam opportuno tempore ad munus suum praeparentur. Scholastici iam tempore magisterii indirecte sed efficaci modo praeparabuntur dum addiscunt circumspecte et methodice operari, diligenter exsequi etiam molestiora quaeque et minus speciosa, sine quibus nil grande fit. Assuescant cum aliis cooperari et in spiritu oboedientiae et caritatis, posthabitis inclinationibus propriis, ad assequendum communem finem sese sacrificare. Profunde penetrent in spiritum Apostolatus Orationis, eumque pro suo gradu inter collegiorum alumnos propagent.

Ut Praepositis Provinciarum sufficientes Patres ad hos labores suscipiendos praesto sint, ne sine discretionemultiplicentur opera. Probari non potest, quod a Nostreis iterum atque iterum nova opera fundentur, dum operibus maioribus iam existentibus cooperari detrectant vel dubitant. Hinc enim fere impossibile fit evolvere et perficere opus aliquod magnum et duraturum.

Denique Provinciales Nostros hortentur ut omnes pro viribus Apostolatus Orationis adlaborent et libenter sint parati, quantum alia eorum officia permittant, scribendo aut praedicando hoc Opus iuvare.

II. Quae a Secretariis nationalibus et Promotoribus praestanda sint

Ii, quibus tamquam instrumento Praepositi Provincialis officium promovendi Apostolatum Orationis incumbit, sunt Secretarii nationales et Promotores.

Secretarii nationales, quo nomine significantur imprimis Moderatores Apostolatus Orationis universae alicuius nationis, deinde autem etiam Moderatores nationales alicuius Sectionis Apostolatus Orationis e. gr. Foederum SS. Cordis Iesu vel Cruciatæ Eucharisticae, etc., nominantur a Provincialibus; si autem in aliqua regione plures provinciae existant, Provinciales inter se de candidato conveniant. Si condiciones peculiares — e. gr. diversitas linguarum, ritus, nationalitatis, etc. — hoc suadent, etiam duo vel plures Secretarii, qui tunc Secretarii regionales vocantur, institui possunt, qui spiritu caritatis ad invicem cooperentur. — Eorum est adiuvare Directores dioecesanos et locales adlaborando in omnibus, quae ad

propagandum et evolvendum Apostolatium Orationis suae cuiusque regionis utilia sunt. Ipsi generatim etiam « Nuntium SS. Cordis Iesu » et alia scripta edunt, et commercium inter Directionem Generalem et Directores dioecesanos et locales curant (*Stat. § 5 b et f*). Ab ipsis itaque magna ex parte progressus Apostolatus Orationis pendere facile intellegitur.

Promotores autem, i. e. illi Patres, qui Secretarios nacionales non solum per occasionem, sed constanter et ex officio adiuvant, secundum necessitates a Provincialibus constituentur. In iis nationibus autem, in quibus plures provinciae Societatis existunt, pro unaquaque provincia saltem unus Promotor nominetur. Promotorum est una cum Secretariis nationalibus et secundum normas ab ipsis datas et a Provincialibus approbatas Apostolatium Orationis vel eius Sectionem in regionibus vel locis sibi commissis promovere et moderari et, si opus est, Directoribus dioecesanis auxilium praestare.

Ut munus suum recte et fructuose exercean, duo prae oculis habeant: imprimis noscant Statuta Apostolatus Orationis eiusque naturam et finem, methodum eum provehendi; item normas a Praepositis Generalibus et Eorum nomine a Directione Generali datas. Dein intellegant se non tantum quamdam consociationem precum propagare, sed verum instrumentum curae pastoralis atque sciant quodnam auxilium Summus Pontifex ab Apostolatu Orationis pro ministerio apostolico exspectet. — Quapropter bene cognoscant tum condicionem religiosam et necessitates spirituales suae cuiusque regionis tum etiam normas curae pastoralis hodiernae, praesertim eas, quae ab Ecclesiastica Auctoritate commendantur. Si Apostolatus Orationis non semper eos fructus affert, quos afferre possit, causa saepe in eo est, quod eius Moderatores illum promovent quasi iuxta alia opera apostolica et fere sine ulla relatione ad curam pastorem sive dioecesanam sive parochialem.

1. RELATE AD DIRECTIONEM GENERALEM.

Optandum est ut Apostolatus Orationis in variis mundi partibus uniformiter, quantum fieri potest, procedat, ne vis ex cooperatione mundiali oritura, deperdatur. Ad hoc autem praeter alia requiritur, ut Secretarii nacionales intime cum Directione Generali coniuncti sint et relationes frequentes cum ipsa gerant. Hae relationes non solum sibi ipsis, sed etiam Directioni Generali totique Operi utiles erunt, eo quod singuli ex singulorum experientia fructus capere possunt. — Directioni Generali itaque frequenter referant de suis laboribus, difficultatibus, consiliis rebusque omnibus

ad Apostolatum Orationis pertinentibus, proponantque, quae sibi ad progressum Operis utilia esse videantur. Attente legant, quae in « *Nuntio Apostolatus Orationis* » proponuntur, suasque sententias ibi etiam exponant. Studiose in actum traducant, si quae actiones communes commendantur, nec facile se a talibus subtrahant, memores, id quod fortasse pro suis regionibus minoris videatur momenti toti Operi utile esse posse.

2. RELATE AD SUOS ADMINISTROS.

Secretarii nationales adiuvantur a Promotoribus singulis in singulis Provinciis, qui ad Opus cum fructu promovendum tum cum Secretario nationali tum inter se intime cooperari debent. Poterit Provincialis eos in rebus, quae ad ministeria apostolica pertinent, Secretarii nationalis auctoritati committere, ita ut hic eorum labores ordinet. Superioribus localibus vero semper subsint in iis, quae ad vitam spiritualem et ad disciplinam religiosam pertinent; Superiores locales de eorum laboribus apostolicis a Secretario nationali edocti eorumdem rationem petere possunt. Hic modus res componendi, alicubi iam in usum deductus, plene satisfecit.

Secretarius nationalis cum suis administris maxima cum caritate agat; opinionum, indolis et dotum singulorum rationem habeat. Libenter eorum consilia et suggestiones audiat et potius suadendo et commendando quam iubendo suas ordinationes aliis imponat. — Ex altera parte Promotores, quamvis data occasione libere et aperte suas sententias dicere possint, ordinationes Secretarii nationalis cum vera submissione exsequantur; successus enim alicuius actionis non ab eo pendet, quod singuli meliora consilia quaerunt et exsequuntur, sed quod norma una a Superiore constituta ab inferioribus unanimiter in actum traducitur; atque cooperatio, quo fructuosior erit, eo maiora sacrificia et abnegationem a singulis postulabit. Spiritus abnegationis id etiam efficiet, ut Secretarius nationalis et Promotores se totos ministeriis sibi propriis dedant neve labores suscipiant, qui forte suo ingenio magis placeant, sed vix promovendo Apostolatu Orationis inserviant. Tempore libero potius ad hoc utantur, ut varia media et methodos curae pastoralis perdiscant, quae cognitio eos paratiores efficiet suis laboribus.

Secretariorum nationalium etiam est curare, ut Patres, praesertim Operarii, et Scholastici bene cognoscant ea quae sunt Apostolatus Orationis eumque adiuvere velint. Foveant denique collaborationem cum aliis operibus Nostrorum; in qua re ne omittant Praepositis Provincialibus proponere, quae sibi opportuniore videantur.

3. RELATE AD CLERUM DIOECESANUM.

Secretarii nationales contendunt, ut optimas relationes cum Ordinariis locorum et cum Parochis eorumque administris ineant et conservent, siquidem ex eorum benevolentia et studio progressus Apostolatus Orationis magna ex parte pendet. — Ad hoc iuvabit: a) si Apostolatus Orationis non proponatur ut Opus nostrae Societatis, sed ut Opus dioecesanum et parochiale, quod curae pastoralis ordinariae et motibus apostolicis dioecesis et parochiarum servire exoptat; b) ut caveatur, ne quid fiat contra voluntatem Ordinarii loci; c) ut ad munus Directoris dioecesani, quantum fieri potest, ne destinentur Nostri, sed alii sacerdotes; his autem praesto sint Secretarii nationales et Promotores, qui omne genus adiumentorum praebeant; d) si Clero, sive in conferentiis pastoralibus, sive ope libellorum et periodicorum, natura, finis et applicatio Apostolatus Orationis solide exponantur, eidemque Clero omnia ad opus promovendum necessaria, forma apta et nitida, ad manus sint; proficuum fuerit si parva periodica edantur, pro Pastoribus animarum ad eorum labores circa Apostolatatum Orationis faciliores et fructuosiores reddendos.

Denique ad intimam cooperationem cum Actione Catholica cumque aliis Operibus apostolicis perveniant, considerantes verba Summi Pontificis, qui ab Apostolatu Orationis exspectat, ut cooperando cum aliis Operibus apostolicis eadem « ad altiorem sanctitudinis gradum evehat, omnes imbuendo sanctitatis et amoris erga Deum hominesque spiritu, qui in Sanctissimo Corde Iesu assidue viget et ad congrue operandum movet » ⁽⁸⁾.

4. DE « NUNTIO SS. CORDIS IESU ».

« *Nuntius SS. Cordis Iesu* » novis Statutis ut periodicum officiale Apostolatus Orationis agnitus est. Quamvis necessarium sit ut Nuntii indoli diversarum nationum aptentur et ita in suis regionibus suas notas proprias habeant, Moderatores tamen eorum ne se putent omnino liberos in eligendis argumentis tractandis in illis: hoc nempe periodicum in primis fini et muneri Apostolatus Orationis eiusque Sectionibus inservire debet. In eo itaque solide et indesinenter etsi sub forma varia scribendum est de summa perfectionis christianae in Apostolatu Orationis contenta, de modo peragendi diversa exercitia eiusdem, praesertim de devotione erga SS. Cor Iesu et Cor Immaculatum Beatae Mariae Virginis; propo-

⁽⁸⁾ A. R. XII 28.

nantur assidue exempla, historiae, relationes de progressu Apostolatus Orationis et devotionis erga SS. Cor Iesu, similia, quaecumque ad actionem et sacrificia apostolica lectores excitatura videntur. Proponantur vero omnia haec stilo culto, captui populi accommodato et argumento sacro digno.

Huic Instructioni ad finem vergenti triplicem adhortationem addo a longa iam historia Apostolatus Orationis depromptam:

1. Ut Apostolatus Orationis uberes fructus afferat, constanter enitatur, ut fideles assidue de iis instructi, singula Apostolatus Orationis exercitia bene cognoscant et sincere in actum traducant.

2. Omnes Nostri huic operi collaborent. Si, experientia teste, labore duorum vel trium Patrum inter se coniunctorum, fructuosissima opera in sinu Apostolatus Orationis orta sunt, quanto maiora exspectanda erunt, si centeni, si omnes in Societate nostra communi consilio, propriis propensionibus posthabitis promovendo Apostolatus Orationis adnitentur?

3. Denique colenda et propaganda est, secundum meliores traditiones nostrae Societatis, devotio erga SS. Cor Iesu, quae est quasi anima Apostolatus Orationis. Hominibus tantis miseriis oppressis amorem Salvatoris nostri manifestum facere, peccatoribus angoribus vexatis torrentes miserationis et gratiae Cordis Iesu aperire, id maximum desiderium, *passio* ardens vitae nostrae utinam sit et maneat. Si cum fiducia in SS. Cordibus Iesu et Mariae illud « evangelizare investigabiles divitias » Cordis Iesu quasi metam nostrorum ministeriorum apostolicorum constituerimus, nostro apostolatus fecunditatem omni exspectatione maiorem conferemus secundum celebres illas, saeculorum experientia comprobatas, *promissiones* Sanctae Margaritae Mariae olim factas.

Romae, die 3 decembris 1952.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS.
Praep. Gen. Soc. Iesu.

38.

20 decembris 1952

Iterantur normae de nuntiis Societatis edendis; novae quaedam editiones nuntiantur.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Annis fere duobus abhinc litteras ad omnes Provinciarum Praepositos scripsi de cautela et diligentia adhibenda in notitiis de nostris rebus, praesertim in libellis periodicis, divulgandis, ne propter errores a Nostris ipsis per incuriam vel nimiam credulitatem sparsos molestiae Societati excitarentur ⁽¹⁾. Nunc meum est observantiam normarum tunc propositarum iterum urgere: curet RVa ut normae statutae moderatoribus nostrarum publicationum cuiusvis generis in memoriam revocentur et in articulis de Societatis rebus edendis fideliter serventur.

Insuper peculiarem diligentiam RVae commendo cum agitur de spargendis notitiis tamquam a Patre Generali ipso sive in colloquiis sive in scriptis communicatis. In posterum, mandante Patre Nostro, hoc servetur praescriptum: nihil e notitiis a Patre Generali quomodocumque communicatis, in libellis periodicis vel aliis publicationibus publici iuris fiat — tamquam a Patre Generali prolatum —, quin textus edendus praeviae revisioni nostrae Curiae generalitiae fuerit propositus. Ad incommoda non levia evitanda oportet ut huic praescripto ad amussim obtemperetur.

Hanc nactus occasionem RVam attentam reddere velim ad novas editiones librorum et libellorum in nostra Curia his duobus annis praeparatas:

Elenchus praecipuarum facultatum Nostris in auxilium animarum concessarum. — Editio V 1952, pp. 152, in XVI.

Ad mensam legenda variis anni temporibus. — Editio II, 1951.

Litaniae sanctorum ad usum PP. Societatis Iesu. — 1951.

Epistolae selectae PP. Generalium — Editio IV, 1951, pp. 179.

Quod ad *Epistolae selectae PP. Generalium* attinet, quarum detectus in hac nova editione penitus est retractatus, Pater Noster cupit ut omnes et singuli Rectores et Superiores locales exemplar

(1) A. R. XII 94,95.

huius operis ad manum habeant. Velit igitur RVa per P. Socium vel alium designatum nos mox certiores facere quot exemplaria pro vestra Provincia requirantur ut tam Superioribus quam bibliothecis provideatur; nam ad tempori et sumptibus parcendum convenit ut exemplaria non singula ad singulas domos, sed omnia simul ad Praepositum vel Socium hinc mittantur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 20 decembris 1952.

Rae V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

39.

2 februarii 1952

Epistola ad P. Carolum Miccinelli, expleto munere Postulatoris Generalis.

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Nominationem RVae successoris in munere Postulatoris Generalis Causarum NN. BB. et VV. cum omnibus Provincialibus hodie communicaturus, velim meo atque universae Societatis nomine singulares RVae agere gratias de devotione et diligenti cura, quibus per plus quam 23 annos ad causas NN. promovendas se dedit. Nam omnino convenit ut gratum exhibeamus animum erga Eam, cuius fideli labore et sollertia, Deo volente, tot causae NN. progressae sunt totque ad felicem eventum pervenerunt.

Non dubito memoriam eorum, qui ad honores altaris his annis elevati ad maiorem Dei gloriam tantopere conferunt atque exemplo suo fideles ad vitae sanctitatem tam fortiter alliciunt, RVae semper magno gaudio et solatio fore. Praeterea potens eorum coram Deo intercessio sine dubio gratiarum pretiosarum abundantiam RVae obtinebit praemiumque omnem terrestrem laetitiam excedens.

In votis est fore ut RVa, etsi onere sui muneris liberata, sapiens suum consilium in Causis promovendis praeberet, fructusque suae diuturnae experientiae in auxilium Postulationis Generalis exercere diu pergat. Caelestes favores in RVam invocans, Ei libenter ex corde benedico.

Commendo me ss. SS.

Romae, 2 februarii 1952.

R.^{ae} V.^{ae}
servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

40.

2 februarii 1952

Peracta visitatione Provinciae Argentinensis, Pater Noster ad omnes Socios verba hortatoria dirigit.

AD OMNES SOCIOS PROVINCIAE ARGENTINENSIS

REVERENDOS PADRES Y CARISIMOS HERMANOS:

P. CTI

Quisiera, aunque haya de ser por carta, conversar detenidamente con vosotros, hablándoos como lo haría en una sencilla plática de Comunidad en la que os tuviera a todos delante de mí. Sé muy bien que no he de deciros nada que vosotros no sepáis, pero, a pesar de ello, creo que el recuerdo de esas cosas ya sabidas no os será en ninguna manera inútil y al mismo tiempo me servirá a mí para completar la finalidad de la Visita del R. P. Alberto Moreno, haciéndoos participantes de mis impresiones, de mis inquietudes y también de mis esperanzas. El campo de trabajo que tenéis delante de vosotros es inmenso; muy grande la tarea que os corresponde realizar; lleno de consoladoras esperanzas el porvenir. Y mis palabras pueden quizá servir de materia para un provechoso examen, de voz de alerta contra algunos peligros que pueden amenazar vuestra labor, y también de aliento para llevar a cabo vuestra obra con ánimo cada día más esforzado y generoso.

Al leer las relaciones del R. P. Visitador, he podido constatar la confianza sobrenatural con que le habéis acogido, que es prenda del buen espíritu que os anima y que ha hecho muchas veces vibrar vuestros corazones con el deseo ardiente y sincero de corresponder plenamente al beneficio inmenso de la vocación a la Compañía de Jesús; ello prueba que comprendéis bien la obligación que a todos nos incumbe de llegar a ser, de hecho y en verdad, esos soldados que más quieren señalarse en el servicio de su Rey Eterno y Señor Universal, entregándose sin reservas al trabajo; esos hombres del tercer binario, decididos y generosos, que lo dan todo sin vacilaciones ni tacañerías; esos religiosos del tercer grado de humildad, crucificados al mundo y para quienes el mundo está crucificado, ansiosos de vestirse de la misma vestidura y librea de su Señor. Pues bien, es menester que nuestra vida toda sea la traducción fiel de esos deseos; que la mediocridad espiritual, que ahoga a veces en nosotros tantas risueñas esperanzas, no llegue a ahogar también nuestros anhelos. ¿Y cómo lograrlo? He ahí una

pregunta que a todos nos interesa y a la que quisiera responder, hablándoos con el corazón en la mano, con el íntimo deseo de colaborar con vosotros a que esas ansias, que son, sin duda alguna, gérmenes preciosos depositados por Dios en vuestras almas, no queden estériles, sino que por el contrario, produzcan frutos abundantes que regocijen a la Compañía, nuestra madre, y glorifiquen a nuestro divino Rey y Capitán, Cristo Jesús.

Ante todo, es menester que el conocimiento claro del beneficio incomparable que es para nosotros la vocación a la Compañía, engendre en nuestro corazón un amor sincero, profundo, generoso, capaz de todos los sacrificios, a esa misma vocación; amor a la Compañía de Jesús, a su Instituto, a sus Reglas, a su espíritu; a la Compañía de Jesús viviente y concreta, a nuestros Superiores y a nuestros Hermanos, que con nosotros participan del mismo beneficio, que buscan con nosotros el mismo ideal, tienen los mismos intereses, militan bajo el mismo Jefe. Sin este amor que se alimenta con el estudio y con la meditación afectuosa de nuestras Constituciones, no lograremos nunca corresponder plenamente, con el ardor y generosidad que la grandeza del beneficio recibido exige, a los designios de Dios sobre nosotros.

Pero ese amor, que como todo amor verdadero debe consistir más en obras que en palabras, tiene que hacerse visible en la estima profunda de los medios que la Compañía nos da para conseguir nuestro fin y en el cumplimiento fiel de las Reglas que ella nos señala para guiarnos en nuestro camino. Si esta estima y esta fidelidad faltaren en nosotros, nuestro amor no pasaría de palabras, muy tiernas y sentidas quizá, pero en la realidad vacías de verdadero sentido.

Amor a nuestras Reglas. Cumplimiento fiel de ellas. He ahí, RR. PP. y CC. HH., la piedra de toque de nuestro amor a la vocación. Nuestras Reglas, verdadero código de santidad, han sido desde el principio de la Compañía y seguirán siendo para el jesuita la única, verdadera y segura vía por la cual Dios Nuestro Señor quiere llevarnos a todos y cada uno de nosotros a aquel grado de santidad a que El nos llama. No puede, en la realidad, darse un verdadero Jesuita que se contentara con el espíritu y despreciara las Reglas, como si su observación pudiera ser traba para su santificación o para su apostolado; como no es tampoco verdadero jesuita el que quisiera contentarse con una mera observancia exterior de las Reglas, despojándose del espíritu vivificador que las anima.

Y al hablar de las Reglas me refiero a todas ellas; a las que enseñan la quinta esencia de la perfección, lo mismo que a las que

nos indican la manera de moderar el hombre exterior; no evidentemente, que todas tengan la misma trascendencia, ni que la transgresión de ellas haya de juzgarse con el mismo rigor, sino en el sentido de que no podemos despreciar ninguna de ellas, porque todas ellas son para nosotros expresión clara de la adorable Voluntad de Dios. Eso nos explica por qué los santos y todos los varones señalados por su virtud en la Compañía, han sido hombres de Regla, es decir, hombres observantes, cuidadosos aun de los detalles, que hacían suya la heroica resolución de San Juan Berchmans: « *Disrumpar potius quam vel minimam regulam vel ordinationem Superiorum transgrediar* ». Y cabalmente, ese cuidado aun de las Reglas que pudiéramos llamar mínimas es el que mejor demuestra nuestra fidelidad: ser fiel en lo grande, es meritorio, ¿quién lo duda? pero ser fiel en lo pequeño y ser fiel precisamente por espíritu de amor a Dios Nuestro Señor, es heroico y propio de almas grandes y generosas. Esos son los hombres verdaderamente insignes en el servicio divino, los que no regatean avaramente su generosidad, sino que lo entregan todo para ganarlo todo.

El silencio, la modestia, herencia preciosa, que tantas lágrimas costó a nuestro P. S. Ignacio, la fidelidad en acudir a la voz de la campana, etc., aunque quizá puedan parecer de menor importancia, no pueden, sin embargo violarse sin que nuestra figura de Jesuitas pierda algo de esa dignidad tradicional que ha traído a tantas almas escogidas a formar en las filas de la Compañía y que atrae a los fieles y los incita a bendecir y glorificar a nuestro Padre que está en los cielos. No nos ilusionemos, RR. PP. y CC. HH., pensando que talvez ganaremos más fácilmente a los hombres para la virtud y para la práctica de la vida cristiana acomodándonos nosotros a sus maneras mundanas o a sus criterios naturalistas: ellos buscan en nosotros al hombre de Dios, al hombre espiritual, de vida interior, y saben muy bien que no lo encontrarán en el que más se asemeje a ellos, sino en el hombre que ha sabido negarse a sí mismo y crucificarse con Cristo. Y ése es el hombre amante y fiel cumplidor de sus Reglas. Esto es lo que bellamente compendia el P. Pablo Gin hac en estas líneas concisas, pero preñadas de sentido:

« 1. Hay necesidad de defender nuestra vocación, de conservarla, de fortalecerla, de progresar. El medio: la Regla.

2. Por el estado de dispersión, hay mayores peligros para los religiosos, para la Provincia, y para la Compañía. Preservativo: la Regla.

3. Talvez en algunas partes comience a haber abusos. Remedio: la Regla.

4. Necesidades inmensas hoy día. El mal se desborda en todas partes como un torrente que ha roto sus diques. ¿Dónde hallar hombres suficientemente fuertes y valerosos para oponerse a la tempestad? Únicamente la Regla perfectamente guardada puede darnos esos hombres potentes.

5. Necesitamos santos, apóstoles y hombres de muchísimo saber. ¿Quién nos dará unos y otros? Las Reglas bien guardadas.

Persuadámonos íntimamente de esta verdad y con la ayuda de la divina gracia seamos *hombres de Regla*. La Regla siempre, la Regla en todas partes, la Regla toda entera, la Regla con amor ... Sí, puede evidentemente decirse de la Regla: « Venerunt mihi omnia bona pariter cum illa » (Vida del P. Pablo Ginhac, p. 498).

La Regla con amor, es decir, el cumplimiento fiel de nuestras Reglas, inspirado siempre en ese espíritu de amor que el Espíritu Santo escribe e imprime en los corazones, es la más clara manifestación del amor a nuestra vocación: ese es el amor verdadero, el amor sólido, el amor fuerte, que es capaz de resistir a todas las tempestades y de desafiar todos los peligros, el único amor que nos da una prenda preciosa de la perseverancia en el servicio de Dios en la Compañía de Jesús, a la que en sus designios de misericordia nos ha llamado. Y recordemos siempre, RR. PP. y CC. HH., que a medida que esa ley interior de amor se apodera de nuestros corazones, nos impulsará más eficazmente a la fidelidad total en la observancia de nuestras Reglas. Como, por el contrario, podemos estar seguros de que cuando el yugo de la Regla comienza a hacérse nos pesado, es porque la ley interior del amor ha comenzado a enfriarse en nuestros corazones.

El amor a nuestra vocación, traducido prácticamente en el amor y en el cumplimiento fiel de las Reglas, me lleva a entrar ahora a señalar algunos de los peligros que pueden de manera particular amenazar nuestro espíritu, debilitando esa fidelidad, que exige imperiosamente nuestra vocación a la Compañía.

El primer peligro está, sin duda alguna, en cierto espíritu de independencia, muy propio de nuestro tiempo y que parece lo respiramos en todas partes con el mismo ambiente en que nos educamos. Muchas veces se va infiltrando entre nosotros, casi sin sentirlo, y aun puede tener su origen en un celo ardoroso, que no quiere encontrar límites y que se siente estrecho cuando se le quieren señalar normas. Pero ese celo no es « secundum scientiam », no es el celo verdadero de la gloria de Dios, sino más bien el ansia de actividad, que bien puede convertirse en el germen de esa « herejía de la acción », ponzoña fatal de toda la vida espiritual. Por eso es necesario estar alerta y vigilarnos a nosotros mismos: cuando co-

menzamos a sentir que el yugo de la obediencia se nos hace duro, podemos fundadamente temer que nos vamos dejando contagiar del ambiente de independencia, que amenaza peligrosamente la obligación que tenemos de sujetarnos a las sabias normas de nuestro Instituto. Esas normas, que en nuestra desordenada actividad pueden parecernos trabas, son, precisamente, las que garantizan la eficacia de nuestro trabajo; tenerlas en menos, es engañarnos a nosotros mismos; no acomodarnos a ellas, es faltar a nuestra obligación y comprometer seriamente la fecundidad de nuestro apostolado, que no puede ser bendecido por Dios cuando no está de acuerdo con lo que su Voluntad santa nos señala por medio de los Superiores.

Ese espíritu de independencia, si se puede echar de ver ya desde los comienzos de nuestra vida religiosa, se manifiesta, sobre todo, y ofrece mayores peligros, cuando ya estamos en pleno ejercicio de nuestras actividades. Profesores, Directores de Congregaciones, operarios, misioneros, etc. todos en la Compañía tienen sus Reglas propias, a las que es menester acomodar nuestro trabajo, y tienen la regla viva del Superior, que es el que está puesto por Dios para dirigirnos y orientar nuestra labor; cuando prescindimos de esas normas o prescindimos de la dirección de los Superiores, olvidamos tristemente los principios de la fe y nos exponemos a desperdiciar o a malgastar los talentos que Dios Nuestro Señor nos ha dado y de los que tendremos que dar estrecha cuenta.

Al espíritu de independencia en la dirección de las obras que se nos encomiendan, que ataca directamente la virtud de la obediencia, se aúna muchas veces la independencia en disponer de las cosas o de los dineros de esas mismas obras como si fuéramos dueños y señores, olvidados de que la pobreza que profesamos nos exige contar siempre y en todo con los Superiores. Más de una vez habéis expuesto sinceramente el temor que abrigábais de que la pobreza fuera decayendo entre vosotros y dábais algunos datos que considerábais como síntomas de esa decadencia: la facilidad en viajar de una parte a otra con pretextos más o menos rebuscados; el uso de cosas quizá no tan propias de religiosos con el engaño de que son más duraderas; la libertad en conseguirse algunos de los objetos de uso personal de calidad mejor de la acostumbrada en nuestras Comunidades, pidiéndolos a los familiares o amigos o bienhechores; el prurito de formarse pequeñas bibliotecas, que se consideran casi como de propiedad exclusiva de los individuos, etc. Gracias a Dios, si esos casos se dan, no pueden llamarse comunes en la Provincia; pero sí deben servir a todos, Superiores y súbditos, para mantener los ojos abiertos no sea que

se vaya derrumbando poco a poco ese muro sagrado de la pobreza, que es nuestra defensa, y que debe ser también nuestra gloria, pues ella nos asemeja a Aquel que siendo rico, se hizo pobre por nuestro amor. Con no pequeño consuelo, me han llegado muchas veces los anhelos de no pocos por una vida más austera y más conforme con esa santa pobreza, a la que nuestro P. S. Ignacio nos manda amar « como a madre », y en la que se vea más en la práctica que « nuestro comer, vestir y dormir será como cosa propia de pobres ». Es necesario, sí, advierte a este respecto el R. P. Ledóchowski, que nuestra comida sea bien preparada, y los Superiores deben ser vigilantes a este fin; pero una comida poco costosa, preparada con diligencia y presentada con cuidado, satisface plenamente las exigencias de una Comunidad. Y es menester tener en cuenta que en esta materia no debe haber diferencia de ninguna clase entre las distintas casas, de tal suerte que no pueda decirse, ni siquiera con apariencias de verdad, que las casas mejor provistas tienen una alimentación mejor que las menos provistas. Porque no es la situación económica de las casas, es el espíritu de mortificación y de pobreza el que ha de regir nuestro tenor de vida y ese espíritu debe ser el mismo en todas nuestras casas.

El espíritu de independencia que es una amenaza para la perfecta obediencia y que puede crear no pequeños peligros para la pureza de nuestra pobreza, puede tener también manifestaciones que pongan en riesgo la virtud angélica. El voto de castidad, que según nuestro Santo Padre, no pide interpretación, exige de todos nosotros una santa severidad en la guarda de las cautelas que la Compañía, como madre solícita, nos enseña desde el principio de nuestra vida religiosa y no cesa de urgirnos con una instancia tal, que demuestra bien a las claras la importancia que les atribuye. La regla del compañero, las normas llenas de prudencia acerca del trato con mujeres, las prescripciones acerca de las visitas, de las lecturas de periódicos, novelas, etc. etc. deben ser para nosotros pauta sagrada que guíe nuestro criterio y a la que nos sujetemos gustosos en el deseo ardiente no sólo de conservar sin mácula nuestra virtud, sino aun de alejar de nosotros los más ligeros fundamentos para la maledicencia. ¡Cuántas pérdidas de vocaciones han tenido su origen en la negligencia o en el abandono de esas sabias normas!

Este primer peligro de independencia de que venimos hablando y que, como acabamos de ver puede ser un ataque contra las virtudes esenciales de la vida religiosa, envuelve en sí mismo un segundo peligro, de índole al parecer muy distinto, pero que en el fondo es hijo legítimo de esa aura de independencia que por todas

partes se respira: el individualismo. Este vicio — porque no merece otro nombre — que se confunde en la práctica con ese egoísmo odioso, contra el cual tantas veces predicamos, puede entrar y de hecho entra muchas veces en las casas religiosas; queremos nuestra obra personal llevada a nuestra manera, y la queremos con prescindencia de la obra de nuestros hermanos. Estas nos interesan tanto cuanto puedan servir a la nuestra, pero no más. Este individualismo que, si como hemos dicho, tiene su última raíz en el ansia de independencia, se suele considerar más bien como fruto de la falta del amor al prójimo, me proporciona la ocasión para deciros algunas palabras sobre este amor verdadero distintivo del cristiano y sagrada obligación del religioso.

La caridad fraterna tiene en el individualista un enemigo acérrimo, y no solamente en el sentido de que el individualista es el egoísta, que prescinde de sus hermanos, sino, sobre todo, porque el individualista, al querer defender su propia obra, desprecia las de los demás, las somete a una crítica inmisericorde para desprestigiarlas, y aun pretende, si le fuera posible, anularlas, para que no le hagan sombra. Si este individualismo exagerado está, por la bondad del Señor, lejos de nosotros, existe sin embargo un individualismo que podríamos llamar moderado, pero que tiene también consecuencias dolorosas para el desarrollo de nuestras actividades y que se traduce, las más de las veces, en las críticas que hacemos de las obras de nuestros hermanos. El individualismo es enemigo declarado de la unión, y con esto queda dicha la necesidad que nos urge de luchar contra él, porque la unión es para nosotros absolutamente necesaria para la eficacia de nuestro apostolado.

No se os oculta, RR. PP. y CC. HH., que esa íntima unión de los ánimos, que hace que « todos sintamos y digamos una misma cosa », tiene en la Provincia dificultades particulares. Pero ninguna de estas dificultades, por graves que queramos suponerlas, podría justificar la desunión; antes, por el contrario, la misma gravedad de la dificultad debe ser para todos y para cada uno, un incentivo poderoso para luchar generosamente y sacrificar sinceramente todo propio interés en aras de esa unión, que garantiza la fecundidad de nuestras labores.

Pero bien comprendéis que esa unión no será jamás la bella realidad que todos de corazón deseamos, mientras no haya en nosotros esa estima sincera y profunda de nuestros hermanos, que nos hace ver en ellos la imagen de Nuestro Señor, y mientras, inspirados en esa estima, no hagamos desaparecer de entre nosotros ese espíritu de crítica y de murmuración que amarga la vida de nuestros hermanos, debilita sus energías, quebranta sus entusiasmos,

ahoga sus iniciativas, y aun los lleva a esconder los talentos recibidos para fructificar en el campo del Padre de familias. No quisiera extenderme demasiado en esta materia, ya que ella ha constituido el tema de la plática de Comunidad que todos habéis escuchado del R. P. Visitador en las diversas casas, pero, aun a peligro de alargarme, quiero insistir sobre este punto, persuadido de la necesidad de entrar muy adentro de nosotros mismos y de obligarnos a renovar el firme propósito de alejar de nuestras conversaciones la crítica y la murmuración y de trabajar intensamente en fomentar esa unión de corazones, que tan instantemente nos dejó recomendada nuestro Santo Fundador. « Donde domina la discordia, se debilita la autoridad de los Superiores; se quebranta en la Comunidad el impulso del celo; las vocaciones religiosas apenas si florecen; obras centenarias se atrofian; se impide la debida evolución de las nuevas empresas. ¡Cuántas almas religiosas nunca llegaron al grado de perfección o de fecundidad apostólica a que estaban destinadas, porque impresionadas por el rostro burlón o la palabra mordaz de alguno, se dejaron ahogar en el miedo y en la pusilanimidad! Necesitaban el aliento y la fraterna comprensión; pero heridas por una lengua viperina, renunciaron a sus planes grandiosos y a la perfección. Aquellos que son los confidentes de las almas, los Superiores y Padres espirituales, saben muy bien cuántas penas íntimas causan a veces las lenguas que no saben refrenarse. Finalmente, donde falta la benevolencia fraternal y esa temperancia de la lengua, la vida de unión con Dios y la vida interior se hacen imposibles, porque « qui non diligit, non novit Deum, quoniam Deus caritas est » y « si quis dixerit quoniam diligo Deum et fratrem suum oderit, mendax est ».

« En esta materia tan delicada, es menester guardarse cuidadosamente de las ilusiones del demonio, porque vemos que los destructores ejercen en ocasiones su arte demoledora con conciencia tranquila, llevados por una increíble ligereza de juicio o por error. Hay quienes creen que pueden decirlo todo con tal de que sea cierto; más aún, vindican para sí el testimonio de hombres sinceros cuando y porque dicen la verdad acerca del prójimo. Pero tenemos obligación de guardar la fama del prójimo — excepto en el caso en que se tenga una razón proporcionalmente grave de un peligro inminente para el bien común o privado — y no es lícito decir todas las cosas, aun cuando sean verdaderas. Otros afirman que con ello sólo pretenden una crítica « constructiva »; pero por sus palabras llenas de amargura y de dureza, que destruyen la paz, se echa fácilmente de ver que no los anima un celo diligente, que no se guían por las normas de una caridad edificante, como se hace

en la corrección fraterna evangélica y en la denuncia ante la autoridad competente en vista del bien común. Otros, por fin, de índole inquieta y maliciosa, juzgan que les es permitido por razón del bien común cual ellos, ay, lo imaginan, promover la agitación en la Comunidad a manera de cierta « propaganda » política, y así obligar a los Superiores a afiliarse a su partido. De todos estos modos de herir la caridad tenemos que decir que no basta la buena intención, con la cual nos juzgamos libres de falta. El fin no justifica los medios. ¿Cómo puede Dios bendecir el intento de aquel que por medios malos pretende llegar a un fin bueno? No puede el árbol malo producir frutos buenos » (A. R. XI 38 s).

Pero no es bantante, RR. PP. y CC. HH., que formemos el propósito firme y sincero de abstenernos de la murmuración, que, según las palabras de la Escritura Santa nos hace odiosos a Dios y a los hombres; es menester que todos colaboremos positivamente a la unión de los ánimos, que nos interese por las obras de nuestros hermanos, que sepamos disimular con caridad sus deficiencias, echar un velo de misericordia sobre sus defectos, colaborar fraternalmente con ellos en sus tareas y en sus empresas, animarlos en sus desalientos, confortarlos en sus fracasos, acompañarlos de corazón en sus tristezas y en sus alegrías. Somos hermanos: trabajamos por un mismo fin; sus obras son nuestras obras, su triunfo, nuestro triunfo, su gloria es también gloria nuestra. Y, sobre todo, ellos y nosotros no pretendemos otra cosa que la gloria de nuestro Padre, que está en los cielos. ¿Por qué, pues, no trabajar siempre unidos con ese vínculo de la fraterna caridad, que nos comunica esa fuerza invencible que puede desafiar a todos los enemigos?

Pero basta ya de este tema, y vengamos al último y tercer peligro, que amenaza no ya nuestras actividades, sino más bien la raíz misma de nuestra vida interior: el derramamiento a las cosas exteriores. Es éste talvez para vosotros uno de los peligros más difíciles de evitar y, por tanto, uno de los que debe hacernos reflexionar más seriamente para poder escapar de él. El campo de acción que hoy tiene vuestra Provincia (y me limito a las obras que hoy tiene entre manos) es un campo inmenso: dos Escuelas Apostólicas, dos Casas de Noviciado y un Juniorado, el Colegio Máximo con sus Facultades de Filosofía y Teología, el Seminario Metropolitano de Buenos Aires, el Seminario Menor de la Arquidiócesis de Montevideo y el Seminario Mayor Interdiocesano del Uruguay, cuatro Colegios de enseñanza primaria y secundaria y otros tres de enseñanza primaria, más dos Colegios gratuitos para niños pobres, cinco Residencias; añadid a todo esto la atención que exigen las

Iglesias anexas a los Colegios, la dirección de Congregaciones, las Casas de Ejercicios, las misiones rurales, el Observatorio de San Miguel, y otras varias obras de mayor o menor trascendencia y extensión, y veréis que la labor que la Provincia tiene que realizar es verdaderamente grande, aun prescindiendo en este momento de las perspectivas del porvenir. Y para hacer toda esa labor sólo cuenta la Provincia con 187 sacerdotes, 42 Escolares que hacen su magisterio y 120 Hermanos Coadjutores, insustituíbles colaboradores de nuestra labor. Y de este número, ya bien reducido para atender a tantas y tan diversas actividades, hay no menos de 40 sacerdotes y Hermanos, trabajadores beneméritos de la primera hora, que han llevado ya por muchos años el « *pondus diei et aestus* » y que, aunque todavía hacen un esfuerzo muchas veces sobrehumano para cooperar en el trabajo, no pueden ya por sus fuerzas agotadas en la ruda batalla sostenida durante tan largos años, rendir una labor tan eficiente como la que rindieron en sus buenos días.

Pues, precisamente en la magnitud del trabajo que realizar y en la escasez de operarios para llevarlos a feliz término, radica, en mucha parte al menos, el peligro de que nuestra actividad se desborde y que, descuidando nuestra vida interior, nos derramemos realmente al exterior. Pero si sacrificamos a la actividad exterior nuestra vida espiritual, descuidando nuestros ejercicios cotidianos de piedad, la unión con Dios, la misma vida común, que mantienen en nosotros ese orden de vida que nos sirve de defensa contra una labor desorbitada, ¿no nos exponemos gravemente a disminuir, si no ya a esterilizar, la eficacia sobrenatural de nuestros ministerios?

No creo necesario, RR. PP. y CC. HH., extenderme en este punto: sólo quisiera recomendaros instantemente la lectura y la meditación frecuente de mi carta sobre el fomento de la vida interior. Sea ella para vosotros una exhortación, que mantenga alerta vuestro espíritu para defender contra ese peligro que amenaza en esa vida de trabajo y de agitación, en que muchas veces os véis obligados a vivir. Sin una vida interior, intensa, cultivada diligentemente, nos convertiremos casi fatalmente en aquel « *aes sonans et cymbalum tinniens* » de que habla el Apóstol, pero no podremos dar a las almas el espíritu que esperan recibir de nosotros.

La escasez de operarios debe ser para todos un estímulo constante que incite a trabajar a cada uno en su esfera, en el fomento intenso de las vocaciones a la Compañía. « Todos y cada uno de los Nuestros — exhortaba el R. P. Ledóchowski escribiendo a las Provincias de la América Latina — desde el último novicio hasta los Padres más graves, tengan por encomendado personalmente

este negocio de tanta entidad; no lo pierdan nunca de vista, y ánimense a cooperar a él cada uno según su condición, ya con oraciones fervorosas dirigidas al Señor para que provea a las necesidades de tantas almas, ya con el ejemplo de una vida modelo, mediante la cual persuadan, mejor que con toda la retórica del mundo, la vida religiosa, ya con variadas industrias. De este modo, yendo todos a una en cooperar a la vocación divina, hay fundadas esperanzas de que no pocos jóvenes de raras dotes se decidan a militar a vuestro lado debajo del estandarte del nombre de Jesús » (AR VII 817).

Bien, sé, RR. PP. y CC. HH., cuánto os preocupa a todos este problema de la escasez de vocaciones en la Provincia y estoy bien cierto de que cada uno de vosotros hará de su parte cuanto le sea posible, al menos con sus oraciones y con su ejemplo, para atraer a muchos jóvenes a formar en nuestras filas. Sería alargarme demasiado querer descender a normas concretas, que, por otra parte, encontraréis en las cartas de « Acta Romana », pero no puedo omitir un punto, que si no se refiere directamente al fomento de las vocaciones, sí tiene con él una relación práctica de manera particular en vuestra Provincia.

Es un hecho que un considerable número de las vocaciones de los últimos años en la Provincia han venido de las filas de la Acción Católica. Este hecho, que habla bien claro en favor de esta organización tan querida y recomendada por la Iglesia, no es más que un nuevo título que nos obliga a mirarla con un amor sincero, y estaríamos muy lejos del espíritu de nuestra vocación si por egoísmos mal entendidos, nos mostráramos en cualquier forma, no digo ya adversos, pero ni aun indiferentes para con ella. Comprendo muy bien que los que hallaron en ella los gérmenes de su vocación al apostolado en la Compañía, la miren con especial amor, como miran a su Colegio o a su Congregación los que sintieron en ellos las primeras voces del Señor, que les invitaba a seguirle. Pero hemos de ser todos diligentemente celosos para no permitir que broten entre nosotros esas comparaciones siempre odiosas y que no consiguen otra cosa que desunir los ánimos y sembrar la discordia. Si Nuestro Señor en su bondad ha dado a la Compañía un precioso instrumento de trabajo y de apostolado en las Congregaciones Marianas, tantas veces aprobadas y recomendadas por los Sumos Pontífices, y si a nosotros nos corresponde de manera especial la propaganda y el fomento de ellas, nos corresponde también, como a fieles hijos y herederos del espíritu de aquel Santo que quiso ligarnos con voto especial de obediencia al Romano Pontífice, mirar con afecto sincero y ayudar siempre y

en cuanto nos sea posible al desarrollo y al florecimiento de la Acción Católica. No existe oposición ninguna entre Acción Católica y Congregaciones Marianas, y si en la práctica se suscita a veces alguna oposición, no se debe en forma alguna a la naturaleza de ellas, sino sencillamente a falta de comprensión o a celos impropios de quienes trabajan por la causa de Cristo.

Y termino ya, RR. PP. y CC. HH., agradeciéndooos cordialmente la incondicional acogida y filial confianza manifestada al R. P. Visitador y suplicando a la Santísima Virgen, cuya fiesta de la Purificación hoy celebramos, que nos conceda a todos poner en práctica fielmente la doctrina y apartarnos de los peligros, que he creído conveniente recordaros en esta carta-conversación, que puede suministraros provechosa materia de meditación, examen y oportunas exhortaciones domésticas.

En los ss. SS. y oo. de todos mucho me encomiendo.

Roma, 2 de febrero de 1952.

De todos siervo en Cristo

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

41.

25 martii 1952

Normae traduntur Provinciis qui Missionarios in Sinas mittere solebant.

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Divina Bonitas et Sapientia diutius et plenius probandas censet caras nostras Missiones in Sinis, simulque nos omnino latere vult quid de eis futurum sit. Ne desimus nostro officio prudentiae, neve in vanum profundamus vires spirituales, quibus in omnibus orbis partibus tantopere indigemus, visum est denuo examinare consilium, quod hucusque secuti sumus, in Nostris ad Missiones Sinenses designandis et formandis. Itaque, postquam PP. Visitatorem et Vicevisitatorem Sinensium eorumque Consultores, quorum omnium non una est sententia, de re interrogavi atque pro rei momento et gravitate omnia coram Domino et cum PP. Assistentibus diligenter perpendi, haec statuenda censi.

1. qui ad annum academicum proxime futurum iam designati erant vel mox designandi veniebant pro Missione Sinensi, mense septembri proximo adhuc mitti possunt in Insulas Philippinas ad scholam linguae Sinensis; nonnullis enim indigemus qui Sinensium in variis partibus extorrium curam gerant;

2. nisi interim rerum status in melius mutetur, ab anno academico 1953-54 incipiente, nemo iam mittatur ex Provinciis in scholam linguae;

3. ne in iis Provinciis quae Missionem sibi in Sinis assignatam habebant tepescat zelus Missionum exterarum, cum detrimento et spiritus apostolici et vocationum (quarum bene multae alliciuntur spe fundata vitae missionariae), singulis aliquem laborem missionarium litteris separatis offero cui interim incumbent. Si rursus aperiuntur Missiones Sinenses, ii ex Nostris qui tunc in alia Missione iam applicati erunt, huic applicati manebunt; novi autem candidati ad Missiones iterum in Sinas proficiscentur;

4. cum in Viceprovinciam Iaponicam etiam in futuro destinandi sint missionarii ex universa Societate, qui in Extremum Orientem mitti cupiunt, dum interclusus manet aditus in Sinas, facilius in Iaponiam approbari poterunt;

5. si quibus tamen ex Nostris etiam in praesentibus adiunctis peculiare desiderium Missionum Sinensium infundere videatur divina gratia, ii ad eas sic praeparari poterunt: post studia Philosophiae, per unum tantum annum retineantur in magisterio, statimque applicentur studio Theologiae; si cum explebunt Tertiam Probationem, Sinae iterum patebunt, in illas mittentur; secus vero alii Missioni destinari poterunt. Humana enim prudentia vix ac ne vix quidem decidere valet quid conveniat; cum humili fiducia orare possumus Spiritum Sanctum ut, si id expedire videat Eius infinita praescientia, pluribus infundat ardens desiderium Missionum in Sinis prae aliis quibusvis. Cui desiderio, si id sibi videatur secundum regulas discretionis spirituum a Deo procedere, coope-rentur Provinciales tamquam Dei (quantum humiliter conicere possumus) voluntati.

Quibus statutis nihil mutatur de Pátribus qui his ultimis annis Sinas relinquere debuerunt et adhuc ad labores inter Sinenses suscipiendos idonei sunt, neque de iuvenibus qui nunc in Insulis Philippinis pro Missionibus Sinensibus praeparantur; illi enim, secundum normas iam datas, in Extremo Oriente retinebuntur, ubi, quantum fieri poterit, talibus muneribus occupabuntur, ut aptiores adhuc fiant ad uberem inter Sinenses apostolatatum exercendum atque prompti semper maneant ad statim, mutatis adiunctis, in Sinas redeundum.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 25 martii 1952.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Servus in Xto

Praep. Gen. Soc. Iesu

42.

30 aprilis 1952

Epistola ad Socios nuper erectae Viceprovinciae independentis Aequatorianae.

AD SOCIOS VICEPROVINCIAE AEQUATORIANAE

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

Nondum duo elapsi sunt anni ex quo, primo exeunte saeculo a restituta Societate in vestra Patria, gratulatorias litteras ad vos dedi, cum ecce optatissimus illuxit dies, quo Viceprovincia Aequatoriana pleni sui iuris declarata est. Quod quidem si universae Societati gratum accidit, vobis, Patres Fratresque carissimi, sine dubio iucundissimum erit.

Hac vero occasione facere nequeo quin, postquam paterne vobis gratulatus sum et vobiscum gratias Deo largitori omnium donorum egi, pauca quaedam vobis commendem quae huius temporis esse iudico.

Necesse est vester adhuc pusillus grex numero crescat, et multum crescat: succrescenti autem vocatorum numero, ut patet, perquam solida formatio danda erit. Hoc exigit praesens Ecclesiae status; hoc igitur sit primum vestrum studium, haec suprema Superiorum subditorumque sollicitudo.

Ad hanc vero ulteriorem evolutionem et perfectionem assequendam meis praecedentibus litteris quaedam vobis proponebam, quae efficacissima semper probata sunt, divina adiuvante gratia, ad copiosas selectasque vocationes suscitandas. Magno mei animi solacio certior factus sum de fidelitate et alacritate quibus in actum deducere conati estis paterna mea consilia, nec minori cum consolatione accepi solidam spem optimorum fructuum iam arridere vestris laboribus. Probo igitur et multum laudo industrias a vobis adhibitae in hoc negotio augendarum vocationum, vosque omnes hortor ut in iisdem constanter insistatis. Hoc praecipue dictum sit Superioribus Patribusque Spiritualibus et iis e vobis quibus hoc opus aliqua ratione commissum est.

Cum autem instrumentum aptissimum ad desideratum incrementum vocationum obtinendum sit fervens et numquam interruptus recursus ad Dominum messis « ut mittat operarios in messem suam », hanc necessariam hominis cum Deo cooperationem omnes sollicite et generose praestate; et quo citius atque certius benignissimus Deus vestras preces exaudiat, gratissimam Ipsi

oblationem offerte exactae nempe Instituti nostri observantiae atque adeo rectissimae intentionis qua in rebus omnibus Deo, nostro optimo Patri, placere quaeratis. Neque illam corporis compositionem ac modestiam praetereatis, quae hominibus adeo grata est ac miranda, « quam solam, ut aiebat P. Vitelleschi, multi cum in Nostris animadverterint, potenti quadam vi inducti fuerunt ad mundum relinquendum ut agrum illum emerent in quo videbant angelicum hunc thesaurum paradisi reconditum ».

Novi quanta cum diligentia isthic Superiores satagant ut nostris iuvenibus genuina Societatis institutio praebeatur tum in spiritu tum in litteris et scientiis. Ut autem talis institutio quam perfectissima evadat, sicut exoptat Ecclesia et nostrae Constitutiones requirunt, multum commendo ut Professores non minus quam alumni suis quisque laboribus plene se dedant, longe remotis iis omnibus quae desideratum profectum impedire possint; inter quae ipsa apostolica ministeria non raro annumeranda sunt, si vel ante tempus vel sine debita discretione et moderatione admittantur. Professores ergo et Scholastici intempestivum ardorem coerceant vel potius illum ad studia convertant, quae, apostolico fine suscepta, apostolicum ministerium et ipsa coram Deo fiunt.

Hoc aliud praeterea vobis, Superioribus praesertim, commendatum volo, quod Viceprovinciis atque Provinciis recens erectis maxime necessarium esse solet: accuratum scilicet operum laborumque delectum. Haud facile sane est quandoque, compluribus urgentibus necessitatibus, auxilium nostrum denegare, maxime si a venerandis Praesulibus vel Parochis aliisve magnae auctoritatis viris enixe rogamur; oportet tamen ad tuendam integram Nostrorum iuvenum institutionem vel ad Operariorum iam formatorum vires servandas eisque debitam praeparationem et recollectionem suppeditandam, ut huiusmodi petitionibus, interdum fortiter, resistatur, earum adimplerione in aliud tempus remissa. Nunc enim, si unquam alias, necesse est ut omnes Nostri praeter studium assequendi intimam cum Deo unionem, serio et continuo studio se tradant, si digni Societatis Operarii fieri velint. Assidue igitur prae oculis habeatis sapientissimas Sti Ignatii normas de seligendis laboribus ut non quomodocumque, sed quam proxime Christum sequamini in regno Dei propagando.

Et quoniam ad filios Societatis loquor qui in illa Natione versantur quae prima fuit in sollemni et « officiali » agnitione Ssmi Cordis Iesu tamquam Regis divini totius populi, nequeo non enixe vobis commendare instrumentum illud dulcissimum simul ac efficacissimum ad sanctitatem et fructus apostolatus assequendos, quod ipse D. N. Iesus Christus, materno interventu B. V. Mariae, nobis

committere dignatus est, devotionem scilicet erga divinum Cor Eius colendam, fovendam ac propagandam; quo ferventius solidum SSmi Cordis cultum in nobismetipsis atque in aliis promoverimus, eo maiores atque ultra quam speraverimus laeti erunt tam spiritualis noster profectus quam fructus apostolicorum nostrorum laborum ⁽¹⁾.

Vobis omnibus ex intimo animo benedico meque vestris SS. Sacrificiis et orationibus commendo.

Romae, 30 Aprilis 1952,
in sollemnitatem Sancti Iosephi.

Vestrum omnium
servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

43.

30 aprilis 1952

Ad socios nuper erectae Viceprovinciae independentis Antillensis.

AD PATRES ET FRATRES VICEPROVINCIAE ANTILLENSIS

REVERENDI PATRES ET FRATRES IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

Faustissimum eventum hisce diebus celebratis, erectionem scilicet vestrae Viceprovinciae hucusque Cubanae nuncupatae in Viceprovinciam independentem, Antillensem nomine. Cum vero hoc paulo ante contingat quam primum saeculum impleatur a die quo nostra Societas in insulam Cubam rediit, hinc occasio mihi praebetur duplici de causa vobis gratulandi et in partem gaudiorum vestrorum veniendi. Liceat mihi, Reverendi Patres Fratresque in Christo carissimi, hic breviter vobiscum recolere quae per longum hoc temporis spatium, Deo dante, a praedecessoribus vestris et a vobis ad maiorem Eius gloriam acta sunt, ut debitas Ei persolvamus gratias, ut in Ipso, « Salute nostra », exsulemus, ut ampliores etiam Eius benedictiones in posterum nobis et operibus nostris isthic conciliemus.

Primi loco celebrandi ii Nostri veniunt qui primi regio-

(1) Cf. *Epit.* n. 851 §1.

nes istas excolendas susceperunt; siquidem, in eas tum temporis advehi idem erat ac vitam ipsam proximo mortis periculo exponere, ob morbos letiferos isthic passim vigentes. Ut nostrae domesticae historiae narrant, ab anno 1854 ad 1902, ex 36 sociis Bethleemensis Collegii qui ibidem diem supremum obierunt, 16 trigessimum annum nondum attigerant, 7 vero non quadragesimum.

Qui tamen vela dando ad mortem se probabiliter ituros praesagiebant, in portum pervecti, mirum quanto ardore animarum salutis assequendae se dederint, prouti cum admiratione testati sunt incolae regionis, vel ad factiones politicas inter se contrarias pertinentes. Uno quidem tantum anno post restitutam Societatem, pii Senatores Urbis Habanensis Societatem sibi restitui petiverant sed id impleri non potuit nisi anno 1853 cum Patres Bartholomeus Munar et Cyprianus Sevillano cum Fratre Emmanuele Rubia id reapse praestiterunt. Hi iam anno sequenti Bethleemense Monasterium ad munera Collegii aptarunt.

Hoc ut scitis, statim evasit centrum et exordium bene multorum Societatis operum. Ibi, praeter laborem docendi, ingens fuit labor Nostrorum in ecclesia, et indidem frequentes apostolici excursus. Ibi anno nempe 1857, instituta est ea specula meteorologica cuius opera innumerae hominum mortes et bonorum destructiones vitari potuerunt. Celeberrimum commemoremus eius Directorem Patrem Benedictum Viñes, virum apud doctos fama insignem nec minus ob virtutes religiosas laudandum. Fuit enim regularum observantissimus, magnis corporis afflictationibus diuturnaeque orationi assuetus.

Cuius nomini hic alia addere iuvat antiquorum Patrum optime de Societate meritorum: Patris nempe Thomas Ipiña, qui Rector fuit Collegii et postea Provincialis Mexici; Patrum Isidori Zameza et Vincentii Leza, qui ambo fuerunt Rectores Habanenses, et postea gubernarunt quoque Missionem Colombianam et Provinciam Castellanam. Horum prior creatus est postea Assistens Hispaniae, alter vero a multis habetur ut verus pater Provinciae Colombianae.

In apostolicis laboribus eminuit serius P. Saturninus Ibarguren cuius processus ordinarii parantur ad beatificationem. Puerulos instituit per plus quam quadraginta annos P. Franciscus Ohered qui magnas laudes a P. Ledóchowski b. m. meritus est. Nec Fratres Coadiutores defuerunt magna virtute magnaue sollertia praediti, ut Frater Gabriel Eguía, per multos annos diligens infirmarius, et Frater Aloisius Gogorza, aptissimus architectus.

Operositatem in dies crescentem Societatis, signavit inauguratio amplissimarum aedium alterius Bethleemensis Collegii, die festo S. Ignatii 1925 habita. Quattuor post annis Missio Cubana declarata

est Viceprovincia, usque dependens a Provincia Legionensi. Numerabat tunc quattuor Collegia — Habanense, Centumfocense, Saguense et S. Iacobi — praeter Residentiam Habanensem; socii vero paulo superabant centum.

His, fere singulis annis, alii et alii additi sunt, ad quod contulit eictio Societatis ab Hispania anno 1932. Ita potuit constitui prima domus cum paroecia in Republica Dominicana anno 1936, cui aliae similes dein additae sunt; addita quoque ibi Seminarium Minus et Maius Trujillense ac Sacromontanum Praeseminarium. Anno 1945 vero, longius progressa est Viceprovincia, cum accepit Aiboniti, in insula Portorricensi, Domum Exercitiorum, cui 1948 annexuit Seminarium Minus Interdioecesanum, prius alio loco existens; nec longe abest quominus primum Collegium in eadem insula aperiatur.

Christiana institutio iuvenum, post studia secundaria peracta, minime deseritur. Continuatur enim ope Consociationis antiquorum alumnorum Habanensis, Sodalitatum Marianarum et praesertim Consociationis Catholicae Universitariae, optime Habanae pariter constitutae. Haec perquam salutarem influxum exercet in viros intellectuales, qui dicuntur, quos optime piis exercitiis et operibus apostolicis, Sodalitatum Marianarum propriis, excolit, ita ut ex eadem iam plus quam 30 iuvenes Societatem ingressi sint. P. Philippus Rey de Castro, vir magno zelo praeditus magnaue dexterritate, eam condidit et usque ad mortem, quae hoc anno accidit, rexit.

Apud iuvenes universitarios pariter laborant hodie 4 Patres in Universitate Portorricensi apud Ponce, magno fructu sive in eis spiritualiter regendis sive per scholas religionis instruendis. Iuvenes opifices attingit Schola Electromechanica Habanensis, quae nunc 200 alumnos docet varia artificia et hoc modo viam parat ad veri nominis Universitatem Opificum.

Partem Actionis Catholicae constituit consociatio sic dicta « Asociación Nacional de los Caballeros de Cuba », exorta ab alia consociatione olim Saguae instituta.

Iam ab initio, ut dictum est, incubuerunt Patres nostri missionibus popularibus tradendis. Quod ministerium usque ad haec tempora prosecuti sunt, non semel adiuti a Patribus sive ex aliis regionibus exsulibus sive aliunde in adiutorium vocatis. Recens autem plures excoluerunt urbem Camagueyensem et hini singulas paroecias Portorricenses et Dominicanas peragrarunt. Quae omnia certe plurimum contulerunt ad fidem conservandam eamque fortiolem reddendam contra impietatis incursus.

Exercitia spiritualia vero, etiam ab antiquo externis tradita,

nunc commodius in duabus domibus ad id destinatis proponuntur tum Habanae tum Aiboniti, praeter Collegia et Residentias quae nonnunquam selectis viris et iuvenibus aperiuntur. Praesertim perpendendus est magnus numerus eorum qui postremis annis in Dolum Habanensem prope Noviciatum convenerunt. Quod quidem ostendit quantum valeat actio Consociationis Universitariae, cuius opera non pauci studentes, simul cum aliis viris commercio vel industriis addictis, Ignatiana arma sibi aptare et sua facere consueverunt.

Ita via patet ad aliquid dicendum de nostris Residentiis. Et primo quidem de Residentia Maiore Habanensi pulcherrimo templo instructa, in qua consueta nostra ministeria pro viribus exercentur, consociationes solitae reguntur, praesertim Apostolatus Orationis et Soliditates Marianae. Duae aliae Residentiae in insula Cuba habentur, Centumfocensis et Camagueyensis, haec cum annexa paroecia.

In Republica Dominicana vero eundem laborem praestamus, praeterquam in Seminariis, in tribus Residentiis Montecristensi, Dajabonensi et Trujillensi, et quinque paroeciis. Inter non minores difficultates, non minus animadvertitur sive apta operum ordinatio sive catechistarum collaboratio diligentissima.

Multa et magna, ut mecum videtis, dignatus est benignissimus Dominus isthic per vos operari, idque, secundum Deum, gratissimo animo adscribimus apostolico zelo primum Provinciae Legionensis simul cum iis quos, ex regionibus Antillensibus, Dominus ad Societatem nostram vocavit. At, altius intuendo, placet mihi videre in tam ampla bonorum messe peculiarem vim et efficacitatem devotionis erga SS. Cor Iesu et Beatissimam Virginem, quam iam a principio nostri homines isthic et in se ipsi fovebant et in alios quamplurimos inducere conabantur. Eorum vestigia, Reverendi Patres et carissimi in Christo Fratres, mihi dubium non est quin unusquisque vestrum premere velit ut ad eosdem exitus semper perveniat. Meum est, hac occasione, vestram hanc voluntatem probare et confirmare, et pauca quaedam magis particularia vobis commendare.

Notum vobis est quantum urgeat doctrinas sociales Ecclesiae magis magisque in vestris insulis spargere. Eis enim doctrinis multa aptanda sunt quod spectat divitiarum distributionem, opificum conditionem et similia. Scio equidem hunc apostolatum vos hucusque minime neglexisse. Attamen eum magis evolvendum vobis enixe committo. Conamini, quoad eius fieri potest, omnibus mediis doctrinam Summorum Pontificum « opportune et importune » proponere ac ipsas etiam consociationes sociales promovere sub

ductu Episcoporum et Superiorum Societatis. Quam curam non soli habeant qui tale munus acceperunt vel accipient, sed alii quoque Nostri in ea partem aliquam velint habere.

Aliud praeterea a vobis rogabo. Scitis profecto quantum angat cor Summi Pontificis fides in America Latina defendenda ab haereticorum incursibus; his potissimum prosunt plurimorum incolarum imperfecta religiosarum rerum notitia et consequenter mores non semper Evangelio accommodati. Utrumque maximam partem provenit a cleri penuria. In primis ergo laborandum est in vocationibus sacerdotalibus et religiosis augendis recteque postea informandis. Sit hoc maximum omnium studium apostolicum. Eas attrahite vestris precibus, quarum perseverantia nitatur Domini promissis; precibus tamen addite semper exemplum immaculae vitae, traditionali austeritati Societatis accommodatae, a faciliori nostrorum temporum agendi modo refugientis, virtutibus votorum propriis perfecte aptatae. Sed directa etiam in animas actione, in eundem finem satagite. Cursus Exercitiorum spiritualium multiplicare, quam plurimos aptos iuvenes rectis S. Ignatii principiis imbuere ad voluntatem Dei circa ipsos cognoscendam, sive ad ordines religiosos sive ad clerum saecularem sive alio eos vocet. Altius potius quam latius in Collegiis operamini, id est, curate prius de animis funditus attingendis quam de alumnorum numero augendo. Eos et simul alios iuvenes ope Sodalitatum Marianarum vel Iuventutis Catholicae Opificum excolite, ope praesertim Seminarii Minoris quod vobis impense commendo.

Nec frustra hucusque in hac re operam dedistis, nam sive e Collegiis sive aliunde vocationes ad Societatem satis magno numero invenistis. Ita, ex numero 322 quem mense martio ultimo Viceprovincia Cubana aequabat, 114 socii sunt in Antillis nati, Patres 16, Scholastici 80, Coadiutores 18. Ad quod non parum contulit et conferet Noviciatus anno 1941 erectus.

Independentia quae Viceprovinciae nunc confertur fiduciam significat quam meriti estis. Nomen in Antillensem mutatum clarius patefacit extensionem operum iam obtentam et maiorem promittit. Ex nova conditione in qua nunc constituimini, animi omnibus addantur ut impensius et maxima caritate uniti, navetis operam ut mox mihi liceat eandem in Provinciam erigere.

Commendo me ss. SS.

Romae, 30 aprilis 1952,
in sollemnitate S. Iosephi.

Vestrum omnium servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

Epistola post erectionem Bahiensis Viceprovinciae dependentis.

AD SOCIOS PROV. VENETO-MEDIOL. ET VICEPROV.
BRASIL. SEPTEMTR.

REVERENDI PATRES ET FRATRES IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

Quater centesimo fere ineunte anno a die quo S. P. Ignatius Brasiliae Provinciam erigebat eiusque primum Praepositum Patrem Emmanuelem Nobrega constituebat, quem rerum brasiliensium scriptores « Patrem Provinciae » immo et Brasiliae merito appellant, gaudio mihi est recolere sincerum animarum zelum quo moti Socii Provinciae Lusitanae tum in antiqua tum in nova Societate ad animarum bonum in Brasilia tot tantosque labores susceperunt. Dum S. Ignatius die 9 iulii 1553 Romae decretum subsignat, plures iam huius Provinciae Socii in Brasiliam evangelizandam vires impendunt et iam tertius Missionariorum manipulus, inter quos Iosephus de Anchieta, postea Brasiliae apostolus nuncupatus, ad Bahiae oras propius accedit; non pauci denique in Lusitania Patres ac Fratres Missionem Brasiliae ardentem desiderant. Post aliquos annos Bahiam appellit Ignatius de Azevedo, Brasiliam visitaturus: eius necessitates expertus, plura ac magna pro ea molitur et tot Societatis Filios, palma martyrii donatos, ad Caelum ducit.

Longum est referre quae Patres ac Fratres Provinciae Lusitanae, Bahiam primo appulsi anno 1549, decurrentibus annis praestiterunt, quomodo operum ac sociorum numerum, vocationibus et in Brasilia promotis, paulatim auxerunt ita ut saeculo XVII primaevae Brasiliae Provinciae Viceprovincia Maragnonensis accesserit. Utriusque Apostolus et gloria fuit P. Antonius Vieira, iure quidem « magnus » appellatus, non tantum eloquio, sed etiam zelo et actuositate quibus indigenarum iura defendit, pacem et libertatem promovit, Ecclesiam ac Societatem dilatavit.

Patribus Lusitanis adiutricem manum in ingenti labore apostolico, in arduis sacrificiis sustinendi fraterne porrexerunt plurimi Societatis filii ex reliquis Europae Provinciis, inter quas non ultimo obtinent locum Provinciae Italiae, Romana nempe, Neapolitana, Sicula, Veneta ac Mediolanensis, ex qua profecto praeter alios Patres, Scholasticos et Fratres Coadiutores, ad Brasiliae oras venit in-

signis ille ac venerandus Missionarius P. Gabriel Malagrida qui iniqua sententia et persecutorum odio morte damnatus est anno 1761 postquam omnes Societatis filii Brasiliae oras relinquere coacti fuerant.

Nonnisi post 150 annos Socii Provinciae Lusitanae, tertio iam e patria expulsi, in Brasiliam redire potuerunt, cuius pars septentrionalis, in Missionem erecta anno 1911 illisque excolenda commissa, felix operum ac vocationum incrementum eorum merito accepit adeo ut anno 1935 Viceprovincia dependens renunciata fuerit, independens vero anno 1938. Iam annis 1911-1912 Residentias quinque et duo Collegia regenda susceperunt: alterum in Caetité usque ad annum 1926 retentum, alterum in Bahia magis in dies florens et nomine Patri Antonii Vieira insignitum. Tertium deinde accessit anno 1917 Collegium in Recife erectum et Patri Emmanueli Nobrega dicatum, cui annis superioribus Facultates tres additae sunt, Universitatem Catholicam, a Gubernio recognitam, constituentes Aliae praeterea Residentiae in Belém do Pará, Fortaleza, S. Luís do Maranhão, Aracati erectae sunt atque, ut vocationibus prospiceretur, Seminarium minus Societatis in Baturité, cui anno 1932 et Domus Probationis accessit. In omnibus Domibus, quarum aliquae, decurrentibus annis, relictæ sunt ut opera maioris momenti susciperentur, nulli Nostri labori pepercerunt ut ministeria Societatis propria exercerent eiusque opera ac praesertim Congregationes Marianas, promoverent.

Equidem gaudeo, carissimi Patres ac Fratres Viceprovinciae Brasiliae Septentrionalis, vobisque paterne gratulor de ardenti zelo, de indefesso labore apostolico ac de uberibus fructibus vobis a Deo concessis. Haec omnia profecto graviolem vobis faciunt separationem a locis quae vos vestrique maiores tanto zelo excoluistis, sudoribus ac sacrificiis fecundastis, a locis inquam et operibus non uno titulo vobis carissimis, at certus omnino sum sacrificium nunc vobis impositum, libenter Deo oblatum iri Eiusque paternas benedictiones in vos vestrumque Viceprovinciam attracturum, quae minoris territorii necessitatibus melius prospicere, opera iam fundata solidare novaque ad animarum bonum aggredi poterit.

Immensus autem laboris campus vobis offertur, carissimi Patres ac Fratres Provinciae Veneto-Mediolanensis. Non latet vos quae sit spiritualis Brasiliae necessitas: si ubique gravis est, gravissima dicenda erit in territorio vobis commisso, in quo Italiae territorium fere quindecies continetur et ad centies centena millia incolarum inveniuntur, quibus nonnisi ad 820 sacerdotes ex utroque clero praesto sunt et vix 500 in tribus Statibus Bahia, Maranhão et Piauí, qui maiore incolarum numero celebrantur, ita ut

singulis Sacerdotibus 15.000 cives, interdum ad 20.000 in eis assignentur, immo in duabus dioecesibus plus quam 37.000, dum in vestra Provincia pro eodem omnino incolarum numero non 500 Sacerdotes adsunt, sed 10.363, singuli curam gerentes de 730 fidelibus, qui in Trento ad 357 descendunt et in Bressanone ad 292.

Additis territorii extensionem, constans civium incrementum, conatus et progressus Protestantium, fallacem laicismi doctrinam, serpentes spiritismi errores atque callidas Communistarum artes et laboris campum invenietis vestro zelo vestraeque abnegationi ac liberalitate adaequatum.

Quae vestra Provincia ad animarum bonum praestiterit ac praestet uberes testantur fructus in Collegiis praesertim et in florantibus Exercitiorum Domibus percepti; ardentem Sociorum zelum ac liberalitatem produnt Missionumstrarum progressus. Id Praeposito Generali consolationi profecto est et, dum humiles Deo gratias ago, vobis sincere gratuar vobisque meos animi sensus manifesto ratus has animi vestri dispositiones hac ceterisque occasionibus vobis non defuturas.

Opera quidem in Albania olim florentia, temporum ac personarum nequitia penitus relinqui debuerunt, plures Provinciae Socii vel e territorio expulsi, vel morte damnati sunt, vel in carcere ibi detinentur; sed quis metiri poterit tot Sociorum merita in futuris Sacerdotibus formandis, in vocationibus inter indigenas promovendis, in infidelibus ad fidem convertendis, in pauperum et orphanorum cura, in plena iuventutis institutione tum Scodrae tum in India ac praesertim in Collegiis Universitariis Bangalorensi et Mangalorensi?

Horum Sociorum vestigia prementes, Reverendi Patres Fratresque in Cto carissimi, novum opus vobis commissum alacriter suscipite. Ipse Christus, aeternus animarum Rex, ad illud vos invitat. Eiusque in terra Vicarius vos urget: magna ergo liberalitate vos praesertim, carissimi iuvenes, accurrite et hanc gratiam a Patre Provinciali petite. Nihil vos deterreat vel retineat: quo plures eritis, quo erga Deum liberaliores, eo maiores gratiae vobis obvenient. Provinciae necessitatibus Deus, qua solet liberalitate, prospiciet. Cum anno 1878 Missio Mangalorensis vestrae Provinciae commissa fuit, statim et alacriter Nostri illam susceperunt nec laboribus vel sacrificiis pepercerunt; pauci omnino tunc temporis in Provincia erant, sed plures accurrerunt et Deus Provinciae operibus benedixit et Sociorum numerum mirum in modum auxit: idem et nunc vestra erga Deum liberalitas experietur.

Fraternum igitur auxilium libenter praestate vosque vicissim, carissimi Socii Viceprovinciae Brasiliae Septemtrionalis, valido hoc

adiutorio roborati, novo animo in Dei gloriam promovendam incumbite. Unus sit omnium vestrum finis, unus Dei et animarum amor vos moveat et uniat.

Vocationes, quae utriusque Viceprovinciae vitam ac progressus firment, peculiari modo vobis fovendas commendo, precibus quidem ac sanctis Sacrificiis vestris sed et vestro vitae exemplo vestrisque ministeriis ac maxime solida alumnorum institutione in collegiis, Congregationibus Marianis iuvenum rite promotis et Exercitiis spiritualibus praesertim clausis.

Nihil aliud mihi restat, Reverendi Patres Fratresque in Christo carissimi qui sive ad Provinciam Veneto-Mediolanensem et ad Viceprovinciam Bahiensem pertinetis, sive Viceprovinciam Brasiliae Septentrionalis constituitis, nisi ut vobis omnibus ex corde benedicam et uberes Dei gratias vobis vestrisque operibus ac ministeriis exoptem ita ut et numero ac praesertim merito coram Deo in dies crescere possitis et animarum bonum impense promovere.

Commendo me vestris sanctis Sacrificiis et orationibus.

Romae, die 3 maii 1952,
in festo Inventionis Sanctae Crucis.

Vestrum omnium servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

45. 3 maii 1952

Epistola post erectionem Viceprov. independentis Antillensis et Viceprov. dependentis Goiano-Minensis.

AD SOCIOS PROV. LEGIONENSIS ET BRASILIAE CENTRALIS

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

Occasione decretorum quae nuper data sunt de erectione Viceprovinciae Antillensis deque erectione Viceprovinciae dependentis Goiano-Minensis, facere nequeo quin vobis, carissimi Socii Provinciae Legionensis, ex animo gratuler et gratias plurimas agam. Curae enim et impigris laboribus istius vestrae Provinciae tribuendum est, secundum Deum, si Missio (dein Viceprovincia dependens) Cubana, iam pridem vobis commissa, ad praesentem prosperitatis sta-

tum evecta sit ut independens declarari potuerit. Idque eo maiorem laudem meretur quod inter difficultates, non raro gravissimas, vobis incedendum fuit quodque eodem tempore cura vobis incumberebat sustinendi et provehendi Missionem Ankinensem in Sinis.

Nuper autem magno animo respondistis invitationi meae de suscipienda a vobis Viceprovincia dependenti Goiano-Minensi quam erigere statuimus ut hisce regionibus, penuria Sacerdotum nunc misere laborantibus, auxilium afferremus. Auspiciu hinc mihi sumere posse videor, benignissimu Dominu futuros quoque vestros in Brasilia labores, tanta generositate susceptos, esse copiosissime fortunaturum.

Ingredimini ergo, carissimi Patres et Fratres Provinciae Legionensis, animose novu hunc laboris campu qui latissime patet, qui aratores et messoru multo copiosiores, quam quos nunc habet, exspectat et advocat. Constituitur enim tribus Statibus Reipublicae Brasiliensis, Minas Gerais, Goiaz, Espírito Santo, in quibus ad centies centena millia hominu inhabitant; quorum maxima pars spiritualiter fere derelicta iacet: quid sunt enim 1.450 circiter Sacerdotes, qui nunc ibi adsunt, ad tantu personaru numeru comparati?

Gratulandum et gratias agendas vobis quoque habeo, carissimi Socii Provinciae Brasiliae Centralis, eo quod, licet tanto oneri numero impares, curas vestras in iuvandis hisce regionibus generose impendistis et, quae Dei gratia est, plura nec parva opera etiam in earum spirituale bonu perficere potuistis. Placet hic recolere ea quae iam olim Provincia Romana, cum non exiguo suo sacrificio, in bonu vestrae patriae peregit, praesertim per magna duo illa collegia, civium gratitudine merito celebrata, Ituense S. Aloisii et Neo-Friburgense Anchieta, per apostolatu Orationis et devotionem erga Sacratissimu Cor Iesu in totam Nationem late diffusam, per Congregationes Marianas, per vocationu suscitandarum laborem; haec quidem veluti pulchram domesticam hereditatem constituunt, quam a vobis, his ultimis decenniis, novis meritis et apostolicis inceptis auctam, hodie cum aliis fratribus in auxilium ad vos missis, communicandam habetis. En hi ex Hispania advenient, fraterno amore vobis iuncti, simili ac vos zelo incensi, ut quae semina a vobis interdum « in lacrimis » consita sunt, una vobiscum excolant, multiplicent et, ad maturitatem perducta, cum gaudio metant.

At liceat mihi nunc propius alloqui eos e vobis qui, ex utraque Provincia, novam Viceprovinciam dependentem efformabitis. Sit vobis in primis gaudio summo et in laboribus vestris vos sustentet haec cogitatio, quod nempe rem perficitis Christi Vicario gra-

tissimam et Instituto nostro maxime congruam. Sancta Sedes enim instantissime ad istas regiones excolendas invitavit, rogavit, pro extrema earundem regionum spirituali necessitate.

Quomodo fieri poterit ut tam clarae, tam urgenti Christi Vicarii (hoc est Christi ipsius) invitationi seu melius missioni vel iussioni, auxilia quoque supernaturalia summae efficacitatis socianda non sint? Ad rem, in mentem veniunt verba Christi Domini ad apostolos suos: « Quando misi vos ... num aliquid defuit vobis? » (Luc. 22, 35).

Si haec expeditio humano modo esset consideranda, dubitare forsitan quis posset de successu, tot adsunt, praesertim in nonnullis Dioecesibus, difficultates superandae, ex doctrinis laicismi vel communismi populo insidiantibus, ex acrioribus protestantismi incursibus, ex late diffuso spiritismo aliisque malis palam vel occulte inibi serpentibus.

At si Deus ipse nos mittit, ut reapse accidit in casu nostro, quid timebimus? Quanta cum fiducia, e contrario, auxilia efficacissima exspectanda nobis erunt! Tantum oportebit ut ex parte nostra eas condiciones impleamus, eo spiritu imbuti simus, quo homines de Societate iussiones Summorum Pontificum exsequi consueverunt.

Brevissime aliqua nunc tangam quae peculiarem attentionem vestram merentur.

Quae Dei gratia est, Natio Hispanica, nunc est vocationum sacerdotium et religiosarum campus ferax: spem bonam hinc concipere possumus quod spectat ad numerum Sociorum in Viceprovinciam Goiano-Minensem ex Europa brevi mittendorum. Sed etiam territorium huius Viceprovinciae, praesertim Status Minas Gerais et Espírito Santo bonam segetem vocationum iam protulit et ampliorem promittit; campus nihil aliud exspectare videtur nisi impigram constantemque cultorum operam. Sit ergo haec vocationum pro clero statuque religioso cultura prae primis vobis ante oculos.

Ad formationem vero vocatorum quod spectat, necesse non est ut vobis dicam eam perquam solidam esse debere, ita ut unusquisque eorum spiritu verae apostolicae caritatis imbutus, ad dura, ad magna illic aggredienda suo tempore paratus inveniatur. Lumen enim Evangelii non ad solas cultiores regiones afferre debebunt sed ad remotissimas quoque et incultas, ubi silvicolae adhuc inveniuntur; in auxilium quoque vocari poterunt, suo tempore, operum communium in Brasilia susceptorum, qualia sunt v. gr. Universitas Catholica Fluminensis, Confoederatio Circulorum pro opificibus et Confoederatio Sodalitatum Marianarum; ad haec enim ope-

ra sustinenda etiam nova Viceprovincia Goiano-Minensis pro viribus opem conferre debebit.

Inter media autem a vobis adhibenda ad Christifideles spiritualiter iuvandos, vobis commendata prae primis volo traditionem Exercitiorum Spiritualium Sancti Patris Ignatii, Apostolatum Orationis una cum cultu erga SS. Cor Iesu, et Sodalitates Marianas. Hae consociationes iampridem illic inductae mirum est quot et quanta bona pepererint et nunc quoque pariant: vestigiis iisdem fideliter insistatis nec dubito quin fructus uberrimi vestris quoque laboribus sint reservati.

Non restat nisi ut tum super socios Provinciae Legionensis tum super Socios Brasiliae Centralis et novae Viceprovinciae, Dei benedictionem exoptem, quae eo erit largior quo haec nova inter Provincias necessitudo magis erit fraterna et in amore Christi Iesu fundata; id abunde apud vos impletum iri confido, ad hoc preces fundo, adhibito ut intercessore Venerabili Patre Iosepho de Anchieta, « Brasiliae Apostolo » qui, ut peculiari sui nominis recordatione in novae Viceprovinciae territorio gaudet, ita peculiari tutela et favore personas vestras prosequatur et labores fortunet.

Commendo me sanctis Sacrificiis et precibus vestris.

Romae, die 3 maii 1952,
in festo Inventionis Sanctae Crucis.

Vestrum omnium servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

46.

31 iulii 1952

Ad Socios Provinciae Tolosanae post erectionem Provinciae Madurensis.

AUX PÈRES ET FRÈRES DE LA PROV. DE TOULOUSE

MES RÉVÉRENDIS PÈRES ET MES TRÈS CHERS FRÈRES,
P. XTI

L'heureux évènement que constitue pour la Compagnie l'érection de la Province de Maduré peut à bon droit remplir de joie et de fierté la Province de Toulouse et chacun de ses membres. Cette année 1952, qui marque le centenaire de votre Province, voit aus-

si l'aboutissement des efforts missionnaires remarquables déployés par elle au Maduré. La première mission confiée aux Jésuites français de la nouvelle Compagnie en 1837 est aussi la première arrivée à l'autonomie et à l'indépendance. Sur 400 membres environ, nos Pères et Frères indiens sont désormais près de 300.

Si l'Eglise catholique jouit dans cette région d'un grand prestige, si l'Evangile a pu atteindre toutes les castes de la société hindoue, si le clergé indigène, presque entièrement formé par vous, est si florissant, c'est à la valeur religieuse et missionnaire de tant de vos Pères et Frères que cela est dû.

Héritiers de l'esprit des grands missionnaires qui travaillèrent jadis sur ce territoire, François Xavier, Jean de Britto, Robert de Nobili, ils ont vraiment cherché en tout la plus grande gloire de Dieu. Ils ont eu l'audace et la persévérance, l'abnégation et la prudence; et Dieu a béni leurs efforts.

La Province de Toulouse s'est particulièrement distinguée dans la nouvelle Compagnie par sa générosité pour les Missions, et la belle organisation du Maduré demeure parmi les Missions de l'Inde un modèle. Aujourd'hui encore, une centaine de ses membres demeurent parmi nos Pères et Frères indiens comme collaborateurs. Il est clair qu'une amitié étroite unira toujours les deux Provinces. La jeune Province de Maduré aura encore à faire appel à celle de Toulouse, et celle-ci continuera à s'intéresser aux oeuvres qu'elle a fondées. J'encourage dès maintenant les offres spontanées de Toulouse, qu'il s'agisse d'une application temporaire ou d'un transfert définitif. Un Procureur et propagandiste continuera à travailler en France pour le Maduré, spécialement pour la mission « ad paganos » qui a encore beaucoup à faire, car nous gardons sur le seul territoire de l'ancienne Vice-Province près de cinq millions de non-chrétiens à convertir.

Vous savez en quels termes, mes chers Pères et Frères, Notre Seigneur décrit l'amour généreux et désintéressé des ouvriers évangéliques au soir de leur journée de travail: ayant fait tout leur devoir, ils se déclarent cependant des serviteurs inutiles et se tiennent prêts à un nouveau service (cf. Luc. 17, 7-10). Il en sera de même pour vous, avec la grâce de Dieu et la générosité traditionnelle dans votre Province.

En vous remerciant très vivement au nom de la Compagnie de l'exemple donné et du travail accompli, je n'oublie pas que la réduction d'effectifs et de recrutement qui atteint votre Province est due en partie au grand effort missionnaire fourni précédemment. Dieu toutefois ne se laisse pas vaincre en générosité, mais il a ses

heures et ses voies. Il saura vous récompenser et bénira votre fidélité, comme il a béni par le passé tant de ses fidèles serviteurs.

Je me recommande, mes Révérends Pères, et mes très chers Frères à vos Prières et Saints Sacrifices.

Rome, 31 iuliet 1952.

Votre serviteur en Notre Seigneur

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

47.

31 iulii 1952

Ad Socios nuper erectae Provinciae Madurensis.

REVERENDI PATRES ET FRATRES CARISSIMI,

P. XTI

Viginti quatuor annos postquam Tolosana Missio Madurensis ad Viceprovinciae dependentis dignitatem evecta est, independens iam fit et sui iuris. Prima in India renatae Societatis Provincia erigitur, cui laeti omnes felicem progressum ad maiorem Dei gloriam auspicamur.

Multarum quidem dioecesium territoria in hac nova Provincia continentur, sed inter circa quadraginties centena millia hominum qui amplissimas has regiones colunt, pars quaedam, non minus quam quinquagies centena millia, vestrae curae demandata manent. Vobis vero non deest cleri saecularis auxilium, sed neminem latet quanto zelo, industria, prudentia, opus sit ad conquirendos tot paganos, quibus Christi Evangelium revera non pervenit. Nobis, Patres et Fratres carissimi, nobis ante omnes, incumbit onus evangelizandi pauperibus. Quapropter, hac occasione nactus, scholasticos et iuniores Patres hortor ut generose ad hunc quoque laborem se offerant, nec dubito quin specialis Dei benedictio in totam Provinciam redundet si missionis ad paganos studium et labor nova luce resplenderit.

Quibus autem mediis opus Dei prosequendum sit, nemo vestrum ignorat, nec opportuniorem commendationem invenire possum quam auream hanc regulam sancti Patris nostri in decima Constitutionum parte expressam: « Media illa quae cum Deo instrumentum coniungunt et disponunt ut a divina manu recte gubernetur efficaciora sunt quam quae illud disponunt erga homines ». Extensio enim territorii petitiones Episcoporum, cleri, religiosarum, multiplicabit, quibus distenti et dispersi, obnoxii fieretis spirituali detrimento animarum vestrarum nisi arctissima cum Deo coniunctio

vitam religiosam individuorum et communitatum integram fecundamque servaret.

Omnibus ergo curis anteponenda est cura spiritus, nec tempus ullo modo otiose terendum est, praesertim per formationis annos. Unicuique totis viribus enitendum est ut perfectus homo Dei evadat ad omne opus bonum instructus ⁽¹⁾. Ad quam perfectionem adipiscendam, non quod nobis libet sed in omnibus scientia Christi, amor Christi, gloria Christi quaerenda sunt, satisque compertum est, Reverendi Patres, Fratresque carissimi, illud non esse unius diei opus, sed totius vitae. Quaevis enim notitia acquisita, quodvis inceptum, quivis labor, pura intentione ad solum Dei honorem dirigenda sunt. Dummodo Deus mentem et linguam, voluntatem et cor nostrum moderetur, labor technicus aut officium profanum quod in annos ex obedientia sortiemur, ad corporis Christi aedificationem evolvuntur, nec timendum erit ne vitae remissioris tentationi, quae undique et iugiter mundum hodiernum universum opprimit, succumbamus. Omni etiam sensuum et sententiarum diversitate superata, in perfectam concordiam et uberem oboedientiam conspirabitis, ita ut humili quidem sed valido Societatis concursu patrias vestras regiones celeriter et feliciter luce Christi perfundantur.

Nolim certe antecessorum vestrorum laborem praetermittere, famosa illa collegia, conversiones in variis socialibus coetibus, formationem numerosi cleri, unde solide fulcitur Ecclesia, nec ignoro vos multos auxiliares desiderare ut novum et maius onus ferre valeatis donec plures vocationes paulatim tot operarios suppeditaerint quot in tanta Provincia opus sit. Quare, dum religiosae vitae exemplo et ferventi prece vocationes ex propria patria suscitatis, Dominum messis rogate ut opituletur quoque Provinciae Matri vestrae, Tolosanam dico, quae postquam per integrum saeculum filios suos in Madurensem missionem misit, eiusdem oblivisci non potest nec profecto obliviscetur.

Accedentibus Malabaricis regionibus, iuvat tandem notare plures iam fieri in vestra Provincia Sancti Francisci Xaverii memorias, nec dubito quin maximus ille missionarius et primus Indiae Provincialis in quarto suae mortis centenario primam novae Societatis Indicam Provinciam tueatur, foveat et benedicat, quam ex imo corde vigilantanti suae curae committo.

Commendo me ss. SS. et orationibus vestris

Romae, 31 iulii 1952.

Vestrum omnium servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

⁽¹⁾ Cfr. II *Tim.* III 17,

48.

1 augusti 1952

Epistola Patris Generalis ad Praepositum Viceprovinciae Melitensis, qua gratulabatur et fausta ominabatur, cum lapis angularis iaciebatur novarum aedium pro Viceprovinciae Noviciatu.

49.

8 septembris 1952

Litterae gratulatoriae Patris Generalis centesimo recurrente anno ab Antverpiensi Collegio Sancti Ignatii condito (Pr. Belg. Sept.).

50.

9 septembris 1952

Occasione centenarii Collegii Maximi Mosaetraiectensis die 21 sept. 1952 celebrati, Praepositus Generalis ad eius Rectorem litteras dedit gratulationis, in quibus simul normas quasdam proposuit pro Domibus formationis Societatis; ex his partem aliquam afferimus latino idiomate traslatam.

AD R. P. ANTONIUM DROST

RECTOREM MOSAETRAIECTENSIS COLL. MAX.

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

.
Eos qui terminum quendam assecuti sunt, decet non solum absolutum iter respicere, sed quod perficiendum superest considerare. Festum enim saeculare a nobis requirit cum reverentiam debitam erga praeterita, tum examen accuratum status praesentis ac considerationem eorum, quae futura sunt. Equidem non ignoro vos in hac re minime tardasse, et studia vestra et sollicitudinem intendere in quaestiones quae nostratum sunt. Intime uniti magisterio extraordinario et ordinario Ecclesiae, quod unum tuta est norma veritatis, pergant Professores hodierna cogitata non ignorare nec quaestiones quibus praeoccupantur homines, inter quos iuvenes nostri imprimis computandi sunt, eorum aspirationes ani-

mo benevolo examinare, et ubi opus est, corrigere, iis simul directionem positivam dando. Ne deficiant ab officio quaerendi et inveniendi formam quae necessitatibus et ingenio huius tam turbati saeculi accommodetur ⁽¹⁾. Theologia nostra non secus ac nostra ascesis oportet indolem habeat apostolicam. Quare propositum vestrum dandi proxima hieme conferentias quasdam vespertinas, populares simul et scientificas, quibus finis et fructus Theologiae explicentur, omnino retineatur, imo ampliorem formam experiatur.

Tali directioni Scholastici se tradere poterunt cum plena fiducia et cum obsequio quod nulla ratione obfuturum est eorum desiderii eorumque nimis altis fortasse postulatis. Dum in vita eorum cotidiana obligatio studendi semper urget, modo vivo sibi recolant, cur Societas ipsis hos annos largiatur, nempe ut occasionem habeant, — quae in posterum sarciri non poterit — sese parandi ad diffusionem Regni Dei, quae ab eis petetur. Etiam catholici fideles patriae vestrae magna a Societate expectant confiduntque se in vobis inventuros esse viros mentis et spiritus non vulgaris, idoneos paratosque ipsos dirigere in necessitatibus suis. Oportet possint nostri Scholastici e firma doctrina traditionis non homines saeculi superioris finiti comprehendere, sed animam imprimis hodiernam cum omnibus suis difficultatibus. Errarent autem, si existimarent se huic fini satisfacere posse sola notitia Theologiae eiusque quaestionum disquisitione, nisi per annos formationis pariter iacerent fundamentum pietatis personalis et divinam revelationem non solum studiis suis penetrarent, sed eam etiam viverent, ut postea eam tamquam cibum animarum ex proprio fundo aliis communicare valeant. Ad hoc requiritur, ut studium, oratio, animi recollectio aequo passu procedant.

Non dubito quin labor iste scientificus etiam operariis ipsis, qui in eadem domo curam animarum habent, magnae benedictioni futurus sit. Pro ministerio spirituali eorum in sede confessionali, in actione apud opifices, quae hodie tanti momenti est, singulare est praesidium habere in eadem domo « corpus doctorum », a quo inspirentur, et « centrum catecheticum », quo iuventur, et quod vicissim ex experientia Patrum, qui in cura animarum occupantur, discere potest quae problemata religiosa et moralia hodie magis agitentur.

Fratres quoque Coadiutores nostri occasione huius iubilaei mente viva percipiant sine eis nec Facultatem theologicam nec Residentiam suam implere posse officium, cum pars sint huius domus, qua deficiente, stare non potest; eorum preces et fidelitas qua

(1) Cf. A. R. XI 58.

operi suo se dedunt, coram Deo non minoris pretii sunt quam praeclarae conciones et longae sessiones in audiendis confessionibus. Eorum quoque in hoc festo gratam facio memoriam.

Promoveat demum haec sollemnitas, maiorem etiam, si fieri potest, unionem spiritus et caritatem mutuam in hoc Collegio, ubi simul vivunt tot viri quorum non solum aetas, sed occupationes et officia etiam tantopere discrepant. Idem Dominus est ac Magister, qui vos omnes gratia sua vocavit et cotidie reddit divites, « ad consummationem sanctorum in opus ministerii, in aedificationem corporis Christi »⁽²⁾. « Divisiones vero gratiarum sunt, idem autem Spiritus et divisiones ministeriorum sunt, idem vero Deus, qui operatur omnia in omnibus »⁽³⁾.

Laetis meis votis adiungo preces ferventes, ut paterna mea benedictio particularis, vobis omnibus impertita, pignus sit abundantiae gratiarum Dei.

Commendo me ss. Sacrificiis

Romae, 9 septembris 1952.

Vestrum omnium servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

51.

14 septembris 1952

Normae quaedam traduntur Magistris Noviciorum regionum linguae germanicae.

REVERENDI IN XTO PATRES
P. XTI

Grato animo accepi litteras RVae die 25 augusti ad me datas de congressu Magistrorum e Provinciis linguae germanicae una cum documentis annexis. Cum vero gaudio omnia perlegi; ex his enim manifesta mihi fit vestra sollicitudo, aliunde iam apprime nota, non tam Exercitia aptandi iuvenibus huius temporis, sed uti oportet iuvenes huius temporis aptandi ad vera S. P. Ignatii Exercitia spiritumque nostri Instituti. Hic enim erat totus conatus vester, quomodo illi adducendi essent ad ea intellegenda, amanda, agenda, quae obiective in nostris Exercitiis proponuntur.

⁽²⁾ Eph. IV 12.

⁽³⁾ I Cor. XII 4-6.

Haud facile mihi est de singulis rebus de quibus disceptati estis plene iudicare, cum nonnisi brevem earum conspectum ante oculos habeam. Nonnulla commendare mihi liceat quae, ut conicio, omnino respondent iis quae vosmetipsi sentitis.

Rectissime insistitis in necessitate « Deum in omnibus quaerendi », tamquam « in actione contemplativi »; et vobiscum omnino concors sum actionem apostolicam nostram non recte exhiberi tamquam « difficultatem » pro vita unionis cum Deo, perinde ac si illa unio consisteret in terris in dulcedine contemplationis, dum potius, ut bene advertistis, in fide et caritate « passione » praesertim exercendis, quaerenda est. At simul inculcare non omittetis illam « contemplationem in actione » eos ut plurimum assequi et exercere, qui assidue orationi sunt dediti. Tempore S. Ignatii periculum erat in eo quod plurimi in assiduam et longiorem contemplationem ferebantur; nostro autem tempore periculum est potius in nimia nimisque externa et febrili actione. Paucos nunc in Societate debemus hortari ut ab actione non se retrahant, plurimos ne orationem neglegant.

Scio vestram mentem esse iuvenes nostros solide formare in sui abnegatione et mortificatione. Hoc volunt nostra Exercitia, ut homo « ordinet vitam suam non se determinando ob ullam affectionem quae inordinata sit »; ut Christum Dominum sequamur eique « magis actu similes fiamus »; ut adimpleamus quae desunt passionum Christi; hoc ultimum quamquam nullibi explicite dicitur a S. P. Ignatio subiaceret totis suis Exercitiis et Constitutionibus. Optime de Regula 11 dixit quidam inter vos: « *Nicht Dekoration sondern Kern* »! ⁽¹⁾.

Singula percurrere quae mihi solacio fuere et de quibus laudes vobis dixerim, longum foret. Id praesertim mihi placuit vos acute perspicere difficultates iuvenum huius temporis, iisque apta remedia supernaturalia opponere. Multum insistatis in spiritu fidei, qui non pendet a sensu (*Gefühl*) et cum eo minime identificatur.

De paucis rebus aliqua mihi occurrunt dubia:

Pro iis iuvenibus quorum formatio religiosa ante ingressum nimis manca fuerit, ne vereamini si id expedire videbitur, maiora Exercitia postponere ad secundum Novitiatus annum. Pro ceteris autem, vix ad sex menses extenderem tempus praeparationis ante Exercitia: etenim donec illa facta sunt, plenos fructus vix feret formatio Novitiatus. Cum tamen apud vos non semel sed bis in anno soleant alii candidati incipere Novitiatum, vestrae prudentiae omnino relinquo id statuere quod magis expedit.

(1) *Minime ornatus externus, sed nucleus!*

Recte dies interstitii ita dividitis ut nimia defatigatio praevertatur. Simul ut patet cavendum est ne series alicuius « hebdomadae » quae unitatem efficit, interrumpatur. Id quoque vobis plene relinquo.

Nescio an recte intellexerim mentem cuiusdam Patris de temporibus electionis. Equidem non dixerim secundum tempus, per experientiam consolationum et desolationum variorumque motuum spirituum esse tempus consuetum electionis, tertium autem tempus esse tantum adhibendum cum in reliquis res non efficitur (*Notlösung*). Secundum tempus enim multum requirit claritatis internae tam in direttore quam in exercitante; et possum dicere me cotidie experiri quot quantumque illusionibus cedant qui putant se obedire « motibus divinis ». Crediderim potius tertium tempus esse longe magis consuetum et plerumque adhibendum; immo secundum vix non semper requirere ut ope tertii temporis probetur, confirmetur nempe vel infirmetur. — Sed uti dixi, minime certus sum me recte percepisse mentem Patris illius, quae ex brevi compendio non ita perspicua est.

Non omnino video quae sit vestra difficultas de nostra paupertate in communi. Haec mihi imprimis id intendere videtur, ut fiduciam nostram non ponamus in rebus humanis, sed in Deo qui quaerentibus assidue Suum Regnum, reliqua adicit. Quattuor saecula historiae Societatis demonstrant fiduciam illam non esse vanam; atque cotidie experimur quantum ad animi pacem et vigorem nostri apostolatus conferat fortitudo animi quam continuata paupertas gignit.

In quibusdam regionibus iuvenes praemuniendi sunt contra quemdam quem vocarim « romanticismum » paupertatis. Velint vestiri, habitare, nutriri prout solent proletarii; sed (praescindendo ab hoc num talem paupertatem diu et constanter omnes laturos sint?) nolunt privari libero pecuniae usu, tabaco, libris, itineribus, radio ... aliisque rebus non exigui sumptus et amoeni commodi. Gratus ero si data occasione plenius ad me referre velitis quae sit vera nostrorum iuvenum difficultas in hac re.

Certe memores estis iuvenes vestros, quidquid est de eorum formatione intellectuali et profana, tirones esse in re spirituali, proindeque indigere ut elementa sibi clare, nitide proponantur. Simul omnino bene agitis dum curatis ut illi fundamenta dogmatica quibus ascensis Exercitiorum totaque nostra vita religiosa nititur, solide doceantur. Non possumus expectare tempus Theologiae ut Nostri sibi et aliis rationem reddere valeant earum rerum quae in vita spirituali cotidiana ab eis exiguntur.

Restat ut vobis nomine Societatis gratias agam de diligentia et zelo quibus verum spiritum Christi Domini, secundum peculiam rem exigentiam nostrae vocationis, inculcare nitimini. Vestris conatibus benedicat divina Benignitas.

Commendo me ss. Sacrificiis

Romae, 14 septembris 1952.

Vestrum omnium
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

52.

19 septembris 1952

Ad Rectores Collegiorum Assistentiae Americae ut pergant Tokyensem Universitatem adiuvare.

TO ALL RECTORS OF UNIVERSITIES,
COLLEGES AND HIGH SCHOOLS
OF THE AMERICAN ASSISTANCY

REVEREND AND DEAR FATHER,
P. C.,

On August 29, 1950 I addressed an appeal to Your Reverence for an annual subsidy for Tokyo University which was in serious need of assistance not only for its material progress, but for its very existence. The response to my appeal was both prompt and generous. Relying in large part upon the financial help afforded by the schools of the American Assistancy, Tokyo University has been able to repair the ravages of war and to embark upon a course of material and academic progress. In view of the encouraging signs of progress I now address myself to Your Reverence to express my sincere gratitude for your contribution to this cause and to acquaint you with the present status of Tokyo University.

I am sure that Your Reverence will be pleased to learn that the University has been able to replace its former home, which was destroyed in the late war. In addition a Church dedicated to St. Ignatius has been erected and lately a Graduate School, which will also house the University library, has been completed. This material progress is reflected in the growth of the student body, which now numbers 1142, as compared with a registration of

320 students in 1946. Further student enrollment is assured for the University by our Rokko College, which was erected before the war, and by Yokosuka College, a post-war foundation, which this year reached its full complement of six Junior and Senior High School classes with a student registration of 740. I am also happy to announce that next year a college will be established in Hiroshima by the California Province.

Although our University does not rank among the major universities of Japan and although it possesses only four faculties, nevertheless the re-organization effected some four years ago was favorably approved and the University was accorded official recognition in June 1952. This recognition entitles the University to membership in the « Association of Accredited Universities of Japan ».

In retrospect there are two other indications of academic progress which are deserving of mention. In October 1949 the faculty of philosophy was canonically erected by a decree of the Sacred Congregation of Seminaries and Universities. The University, as you perhaps know, has been entrusted with the education of the greater part of the future clergy of Japan. In March 1951 the graduate School of the University with its departments of theology, philosophy, Western culture and economics, was approved and granted the right of conferring the academic degree of Master of Arts.

Such in brief is the present status of Tokyo University. Much remains to be done, it is true, if the University is to project its influence into the fabric of public and social life. Other faculties must be erected, such as those of science, law and medicine; professors, both lay and Jesuit, must be trained; dormitory facilities must be provided; the library expanded. But it is also true that the progress made during these post-war years has been noteworthy and consoling. I feel that Your Reverence and your students should share our joy as you have so generously shared our burden. With God's blessings on our efforts, the plans for further progress will be realized.

As we celebrate the fourth centenary of the death of St. Francis Xavier, I beg the favor of Your Reverence's prayers and continued support of the apostolate of Tokyo University, which is of such vital importance to the mission of the Society in Japan and the solid growth of the Church in the East. Faced with the increasing competition of some two hundred Japanese universities and the concentrated efforts of Protestant denominations to develop their International Christian University, Tokyo University, which pos-

sesses no resources of its own, must continue to seek and beg financial help from abroad, if it is to maintain its laboriously acquired position of the present and extend its influence in the future. Obviously many years will elapse before the Catholics of Japan, who now number only 150,000 in total population of 80 million, will be able to support and sustain Tokyo University.

May Our Divine Saviour bestow abundant blessings upon Your Reverence, upon your devoted Jesuit and lay faculty, and upon the students entrusted to their care.

I commend myself to your prayers and Holy Sacrifices,

Rome, 19 September 1952.

Your Reverence's servant in Christ

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

53.

10 octobris 1952

De ratione victus, vestitus et habitationis Nostrorum et famulorum: verba quaedam Instructionis de Apostolatu Sociali Pater Noster interpretatur.

AD QUENDAM SUPERIOREM

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

...Ra Va me interrogat de interpretatione numeri 26 meae Instructionis de Apostolatu Sociali, diei 10 Octobris 1949 ⁽¹⁾ ubi agitur de Nostris pari passu tractandis quod ad victum, vestitum, habitationem, cum famulis, operariis, adiutoribus laicis. Siquidem, haec aequalitas dicitur promovenda « mutatis mutandis »; est autem istic qui contendat his verbis approbari discrimen vere magnum quod apud vos viguerit inter victum etc. Nostrorum et famulorum.

In textum impressum (AR l. c.) parvum mendum irrepsit quod sensum alterare natum est. Legendum siquidem est: « in victu, habitatione, vestitu, *ratione muneris mutatis mutandis*, pari passu cum Nostris procedant », deleto commate quo separantur verba « ratione muneris » a verbis « mutatis mutandis ». Siquidem

(1) A. R. XI 724-725.

inter homines christianos, qui pari titulo filii Dei habentur et sunt, par est ratio reverentiae et caritatis debitae, et nulla est causa valida quare herus, imprimis cum est Religiosus, lautius nutriatur quam famulus, nisi quod *ratione muneris* quod utriusque competit, *quaedam mutanda* sunt. Qui studio et labori mentis incumbere potissimum debet, cubiculo indigebit commodiore, cibo leviori quam qui laboribus corporalibus deditus est, et sic de reliquis.

Simili modo, ubi Nostri Seminaria regunt, iam pluries instituti ne, exceptis forsitan quibusdam festis familiae ipsius Societatis, victus Seminaristarum differat a victu Nostrorum. Dedecet ut nos qui Religiosi sumus, publica coram Ecclesia professione paupertati et mortificationi dediti, delicatius tractemur quam victores nostrae curae commissi, qui ipsi Religiosi non sunt.

Commendo me ss. SS.

Romae, 10 octobris 1952.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

54.

10 octobris 1952

Epistola Patris Generalis, qua gratulationes, consilia, hortationesque porriguntur Nostris Matritensis Domus Professae S. Francisci Borgiae, qui novis in aedibus consueta apostolica opera instaurant, post incendia et dispersiones belli civilis.

55.

18 octobris 1952

Pater Generalis, litteris ad R. P. Rectorem, Albinum Grassi datis, Collegio Immaculae Conceptionis in Argentinensi urbe Santa Fé gratulabatur propter nonagesimum quintum anniversarium a restaurato Collegio et fausta ominabatur quia exuviae S. D. Iosephi Figueroa in Collegium devote reducebantur, ubi, venerabilis Frater per 53 annos ianitoris munere functus erat.

56.

8 decembris 1952

Superiores Missionum Indicarum et Ceylanensium Romam convocantur.

AD OMNES SUPERIORES REG. MISS. INDICARUM
ET CEYLANENSIUM

REVERENDI IN XTO PATRES,
P. XTI

Sollicitus de fovenda unione Missionum Indicarum et Ceylanensium earumque Superiorum cooperatione in quaestionibus communibus disceptandis et solvendis, decisionem decessoris mei p. m., R. P. Wlodimiri Ledóchowski, ut scilicet tertio quoque anno, occasione Congregationis Procuratorum, hi Superiores Romam convenirent, anno 1950 in executionem mandavi et omnes hos Superiores Romam convocavi.

Nunc autem, convocata in annum 1953 Congregatione Procuratorum, qua occasione maior pars horum Superiorum ad Relatoris munus obeundum iter romanum facere debent, conventum Superiorum Regularium Missionum Indicarum et Ceylanensium iterum convocandum atque proximo die 1 maii in aedibus nostrae Curiae incipiendum decrevi. Si quis Superior ipse venire non potest, designatum Relatorem ita informet et instruat ut is suas vices agere possit.

Curet RVa igitur res ita ordinare ut vel ipsa vel Relator designatus tempestive adesse possit. De harum autem litterarum receptione velit RVa certiorum facere P. Secretarium Societatis.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 8 decembris 1952.

R.^{ae} V.^{ae}
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

III. — PRO EXTERNIS

57.

17 februarii 1952

LITTERAE POSTULATORIAE *ad Summum Pontificem pro Introductione Causae S. D. Fratris Andreae C. S. S., in saeculo Alfredi Bessette.*

58.

2 iunii 1952

LITTERAE GRATULATORIAE *ad Em.mum Card. Benedictum Aloisi-Masella, a recepta Consecratione Sacerdotali quinquagesimum annum feliciter explentem.*

59.

15 augusti 1952

LITTERAE POSTULATORIAE *ad Summum Pontificem pro Introductione Causae S. D. Fratris Isidori a S. Ioseph, C. P.*

60.

19 septembris 1952

LITTERAE GRATULATORIAE *ad Em.mum Card. Clementem Micara, quinquagesimum annum feliciter explentem ab accepta Consecratione Sacerdotali.*

61.

15 septembris 1952

LITTERAE POSTULATORIAE *ad Summum Pontificem pro Introductione Causae S. D. P. Leopoldi a Castelnovo, O. Cap.*

62.

26 novembris 1952

*Litterae ad Em.mum Cardinalem Patriarcham Olyssiponensem,
Legatum Summi Pontificis, de centenario obitus Sancti Fran-
cisci Xaverii.*

Roma, 26 de Novembro de 1952

EMINENTÍSSIMO E REVERENDÍSSIMO SENHOR CARDEAL LEGADO

Seja-me permitido escrever hoje a V. Eminência, começando por manifestar o grande júbilo que senti ao ter conhecimento da soleníssima e entusiástica recepção tributada no mês passado em Portugal ao Braço de S. Francisco Xavier. Não faltaram honras militares de todas as armas, numerosas representações do Governo e de altos organismos do Estado.

V. Eminência presidiu ao solene *Te Deum* pela volta a Lisboa desse Braço que de lá saíra em 1541, tão activo e vigoroso, para abençoar e baptizar o Oriente.

Da minha parte, regozijo-me por ter permitido que Portugal o retivesse por alguns dias. Foi necessário negá-lo a outras nações, que insistiam pela honra de o receber. Portugal tinha porém méritos especialíssimos, porque preparou o terreno ao apostolado de Xavier, coadjuvou-o com meios materiais e morais, e assegurou-lhe colaboradores e sucessores.

Embrenhando-se cada vez mais no desconhecido, foram os Portugueses descortinando sempre novas terras até ameaçar, um século após a jornada de Ceuta, o próprio coração do poder muçulmano, obrigando-o a diminuir a pressão sobre a Europa. Ao mesmo tempo, iam-se fazendo conquistas positivas no campo da evangelização. Não só capelães das naus, mas até os capitães e simples soldados, transmitiam as primeiras noções do Cristianismo. Depois, sacerdotes e religiosos estáveis dedicaram-se a atender aos portugueses nas suas conquistas e a converter e baptizar os gentios. Bem cedo se pensou até na formação do clero nativo.

Tal conceito formou o Papa Leão X dos progressos alcançados, que, além de mandar repetidamente a D. Manuel a rosa de oiro, lhe ofereceu a espada benta « pelos ilustríssimos e certísimos merecimentos seus e de seus predecessores para com a Santa Sé e a Religião Cristã ».

Antes dos meados do século XVI, para que Portugal os defendesse contra o Islão, já vários príncipes orientais tinham oferecido as suas terras ao Evangelho. E D. João III ardia em tal « zelo

da honra de Cristo nosso Senhor e da salvação dos próximos », que Xavier escreveu: « se não fosse testemunha, nunca acreditaria ». Colocando-se à altura desse momento histórico, pediu El-Rei de Portugal ao Papa seis missionários da nascente Companhia de Jesus. Sendo-lhe mandados Francisco Xavier e Simão Rodrigues, reteve Rodrigues e enviou Xavier para a Índia; e entre os breves pontifícios que lhe entregou, dois dirigiam-se « a todos os príncipes desde a Etiópia até às ilhas orientais »: eram a resposta ao pedido e oferta formulada por alguns deles.

O antigo aluno do Doutor Diogo de Gouveia no Colégio de S. Bárbara, quase feudo lusitano na Universidade de Paris, ia exercitar apostolado incomparável. Ele mesmo declara quem lho tornou possível, dizendo que os novos cooperadores, que Roma de futuro lhe enviar, « encontrarão todo o favor e ajuda nos portugueses desta terra com muita abundância, e serão deles recebidos com muita caridade e amor, por ser a nação portuguesa amiga da sua lei e desejosa de ver estas partes de infiéis convertidas à fé de Cristo nosso Redentor ». Este e semelhantes elogios não constituem lisonja, pois a Santo estava longe de fechar os olhos às deficiências e abusos, antes acedendo aos desejos de El-Rei mais de uma vez lhos manifestou.

Mas apostolado tão maravilhoso e extenso teria provavelmente desaparecido como brilhante meteoro, se a benevolência e generosidade do Rei Piedoso e da Nação Fidelíssima não lhe tivessem fornecido numerosos colaboradores e continuadores.

Do Colégio de Coimbra — o primeiro que, para a formação dos seus membros, teve no mundo a Companhia — saíram grandes expedições de missionários que se espalharam por todo o Oriente e pelo Brasil. Pouco depois, a fundação de D. João III em Coimbra era copiada em Lisboa e Évora, na Baía e no Rio de Janeiro, em Goa e Macau, e noutras cidades. E assim, aos « apóstolos », que partiam da Metrópole, juntavam-se outros, filhos de portugueses ou nativos das várias terras, para todos serem continuadores de Xavier.

Tão vasta obra missionária foi servida quer por jesuítas em grande maioria nacionais e em bom número estrangeiros, quer por ilustres operários do Clero e das outras Ordens religiosas, que tão gloriosamente trabalharam na dilatação do reino de Cristo. Contra a qual todavia não tardaram a surgir sérios obstáculos. Desde o fim do século XVI, os estabelecimentos protestantes na Índia e nas Molucas não só hostilizaram directamente Portugal mas deram novo ânimo às forças muçulmanas. No Japão desencadeou-se tremenda e duradoira perseguição, na China multiplica-

ram-se contradições e óbices, e a Etiópia, depois dalgumas tentativas dignas de melhor êxito, desiludiu as esperanças que nela puseram D. João III e S. Inácio. Em compensação, no século XVII ainda se estendia a novas terras o impulso missionário penetrando na Amazónia, Tibete, Mongólia, Tonquim e Cochinchina.

Se este apostolado não continuou a desenvolver-se em progressão ascendente, não foi porque o milhar de irmãos e sucessores do Grande Apóstolo desertassem voluntariamente no século XVIII os seus postos de conquista pacífica. Fechado este hiato estéril e renascidas as Missões Portuguesas, quanto não teriam conseguido recuperar do antigo esplendor, se não tivessem sido de novo batidas pela tormenta? Felizmente, nos últimos tempos, grandes esforços se têm realizado e estão à vista animadores resultados. E anunciam-se novas esperanças.

As Embaixadas da Santa Sé e de Portugal encaminham-se para Goa, para essa Goa, que manteve sempre posto avançado na difusão do Evangelho, que estabeleceu com filhos seus tantos núcleos católicos em toda a Índia e fora dela, e que segue dando à Igreja muitos sacerdotes.

O Governo de Lisboa teve a subida gentileza de me convidar para assistir à presente exaltação do Padroeiro Universal das Missões. Na impossibilidade de me deslocar de Roma nas actuais circunstâncias, nomeei meu representante o Rev. P. Jorge Schurhammer, bem conhecido especialista em estudos Xaverianos e versado como poucos na história de Portugal do periodo quinhentista. Permito-me apresentá-lo a V. Eminência.

De longe, uno-me aos milhares de peregrinos, e peço a Deus que, por intercessão de S. Francisco Xavier, derrame do Céu as melhores bênçãos sobre todas as Missões do Mundo e sobre a Índia, e em particular sobre Lisboa e sobre todo o Portugal continental, insular e ultramarino. Consiga o Apóstolo do Oriente, e Apóstolo também de Lisboa, que se multiplique na mocidade de hoje o heroísmo dum S. João de Brito, dos outros trinta e nove Beatos mártires portugueses da Companhia de Jesus, e dos numerosos mártires que ilustraram as outras Ordens e a nobre Terra de Santa Maria.

Beijo muito respeitosamente a sagrada púrpura e sou de V. Eminência Reverendíssima

humilde servo no Senhor Nosso

JOÃO BAPTISTA JANSSENS
Prep. Geral da Companhia de Jesus

IV. — RESPONSA

A) Instituti declarationes Societati universae propositae

(Cfr. Epit. n. 18 § 1)

63.

21 martii 1952

Quomodo intellegenda sit relatio danda ad Superiores ab Instructore tertiae Probationis de Tertianis (Epit. 432 § 1).

Quod attinet ad Epit. Inst. n. 432, § 1 (cfr. etiam n. 868) de qua RVa me interrogat: verba « neve de singulis Tertianis ad Superiores referat » non ex oblivione, uti patet, sed consulto omissa sunt in recentioribus editionibus post Litteras Apostolicas « Paterna caritas » (1933) editis. Si RVa studebit privilegiis quae a Summis, Pontificibus post promulgatum Codicem Iuris canonici Societati concessa vel confirmata sunt ⁽¹⁾, videbit Magistrum novitiorum posse constitui Superiorem domus, et tamen audire etiam habitualiter confessiones novitiorum; posse (immo debere, ex can. 563) de singulis referre ad Superiores. Si proinde in ista Provincia vigeat mos ut Instructor, qui Magistro iure assimilatur, de singulis referat ad Provincialem, is legitime servari potest; expedit tamen ut RVa suos sincere moneat de illa praxi et de plena libertate quam habent confitendi, etiam habitualiter, apud quemlibet ex confessariis domus a Superiore constitutis.

S. P. Ignatius Societatem suam fundatam voluit supra simplicem illam et plenissimam fiduciam Superiores inter et subditos qua Nostri « sic in spiritu caritatis in omnibus procedant ut nihil ex externis vel internis eos [Superiores] celent » ⁽²⁾. Spiritum illum probat et laudat Ecclesia, etiam post promulgatum Codicem Iuris canonici ⁽³⁾. Uti patet, in dandis informationibus, Instructor nullo modo quidquam Superiori revelare poterit quod sibi in ratione con-

⁽¹⁾ Cfr. A. R. V 647; VII 941 et 273, *Comp. Privil.* n. 125; ARREGUI, Annotationes ad Epit. Inst., n. 159.

⁽²⁾ *Const. P.* VI c. 1 n. 2 [551].

⁽³⁾ A. R. II 576, 577; IV 261; V 88.

scientiae vel sub quovis alio secreto ratione officii commissum fuerit, secundum principia Theologiae moralis nostrumque Institutum ⁽⁴⁾).

64.

29 decembris 1952

De vocandis supra numerum ad Congr. Prov. nuper erectae Provinciae (Madurensis). (Form. Congr. Prov. n. 10, 2°).

Dubium proponebat RVa de vocandis supra numerum, « ratione muneris quod gesserunt », ad Congregationem Provinciam nuper erectae Provinciae, secundum Formulam Congr. Prov. n. 10, 2°.

Auditis ergo PP. Assistentibus, « ad praxim bonae gubernationis » ⁽¹⁾, declaro illum locum Formulae Congr. Prov. (n. 10, 2°) ita esse intelligendum, ut vocandi sint supra numerum - « nisi iam aliunde ius habeant aliquam Congregationem intra numerum ingrediendi » --- non solum antiqui Provinciales, sed etiam ii omnes antiqui Superiores maiores, qui territorium hodiernae Provinciae gubernaverint tamquam Superiores ordinarie constituti ⁽²⁾, i. e. ex officio Praepositi Viceprovinciae vel Superioris regularis Missionis (exclusis Vicepraepositis Viceprovinciae, Vicesuperioribus Missionis et Visitoribus).

B) Alia responsa

(Cfr. Epit. n. 18 § 2)

65.

3 iulii 1952

De secretis sancte servandis (Epit. n. 204 § 1; 771 § 5).

Alibi iam notavi timeri ne quidam Praefectus spiritus secreta non semper sancte servavisset. Quidquid sit de talis timoris rationibus, velim RVa sit valde attentus ut Superiores alique qui, praesertim ex officio, secreta servare debent, bene sibi persuasum habeant se ad haec secreta commissa servanda communiter obligari sub peccato gravi. Etenim si ex revelatione secreti commissi facta sine causa iusta oritur grave damnum, talis revelatio per se est

⁽⁴⁾ Epit. n. 204.

⁽¹⁾ Epit. n. 16.

⁽²⁾ Cfr. Epit. n. 32.

peccatum grave. Grave autem damnum vix et ne vix quidem abest, si Nostri qui ex officio secreta scire possunt, illa secreta non servant, in grave enim periculum ruinae adducunt filialem fiduciam quam Nostri erga Superiores et Directores habere debent, necnon ipsam possibilitatem regendi Societatem. Etenim ut Societas nostra revera iuxta Dei placita gubernari possit, requiritur imprimis illa filialis fiducia subditorum erga Superiores, necnon fiducia ipsorum Superiorum erga consiliarios eorum a quibus etiam de secretis consilia expetere posse debent. Quamquam igitur certe licet ut interdum secreta sapienti et prudenti consiliario aperiuntur ad eius consilium exquirendum, et ipse qui revelat, et is cui res revelatur, bene sciant se eadem gravi obligatione teneri ne secretum ultra spargatur.

66.

17 novembris 1952

Supprimitur quoddam praescriptum de Scholasticorum magisterio.

Quod ad RVae quaesitum de magisterio Scholasticorum attinet, non amplius obtinet praescriptum ut Provincialis « regulariter quotannis ex iis, qui plus ceteris profecturi videantur, unum vel etiam plures statim post philosophiam theologiae » applicet. Visum enim est hoc praescriptum simpliciter omittere in n. 295, § 1 novissimae editionis *Epitomes Instituti* (1949). Pariter, textu *Epitomes* mutato, non iam valet Regula Provincialis 44, ubi idem praescriptum enuntiatur; cum igitur nova editio *Regularum Provincialis* edatur, ita mutabitur Reg. 44, ut ad hodiernum *Epitomes* textum conformetur.

67.

26 novembris 1952

De promovendis ad sollemnem professionem quattuor votorum
(Epit. n. 442 § 1, 1°).

In Informationibus unus alterve Informator notat candidatum ad professionem quattuor votorum seriis defectibus non carere neque bono suo exemplo ceteris praelucere, aequae tamen exemplo lucere ac aliquos Patres iam sollemniter professos. Hoc criterium relativum, quod appellatur, admitti non potest: si enim facilius quam par est olim quidam ad sollemnem professionem admissi

sunt, non est haec causa cur error iteretur; si autem (ut saepius accidit) post emissa vota a virtute aliquatenus defecerunt, causa datur cur, in admittendis, nos potius severiores ostendamus. In iisdem Informationibus aliud habetur criterium quod pariter rei-ciendum est, defectus scilicet candidati ex eius indole vel caractere provenire, ideoque culpa carere nec corrigi posse; candidatum proinde esse promovendum. Quod non sequitur; si enim quis seriis defectibus, etsi suo « *temperamento* », uti dicitur, tribuendis laborat, neque eos emendare valet, dici non potest bono exemplo ceteris paelucere ⁽¹⁾, prout ad professionem quattuor votorum requiritur. Proinde hi defectus « naturales » vel « inculpabiles » eum a sollemni professione excludunt.

(1) Cfr. *Epit.* n. 442, 1°.

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XII

FASCICULUS III — ANNO 1953

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1954

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. - PRO SOCIETATE

	<i>Pag.</i>
1. - 23 <i>ianuarii</i> 1953. - Mutatio territorii Praefecturae Apostolicae S. Franc. Xaverii (<i>Summar.</i>)	345
2. - 2 <i>februarii</i> 1953. - Dismembratio territorii Vicariatus Apostolici de Salisbury	345
3. - 13 <i>martii</i> 1953. - Approbantur intentiones Apostolatus Orationis	346
4. - 25 <i>martii</i> 1953. - Summus Pontifex gratias agit ob omina et preces Societatis	347
5. - 2 <i>iulii</i> 1953. - Approbantur Statuta Foederationis Internationalis Congregationum Marianarum	348
6. - anno 1593. - Acta quaedam in Causis NN. BB. et VV.	355

II. - PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

7. - 12 <i>augusti</i> 1953 - Litterae Summi Pontificis quarto expleto saeculo ab inita Universitate Gregoriana	357
8. - 22 <i>augusti</i> 1953 - Martyres Damasceni constituuntur Patroni Viceprov. Proximi Orientis (<i>Summar.</i>)	363
9. - 18 <i>octobris</i> 1953 - Allocutio Summi Pontificis ad celebrandum quartum expletum saeculum ab Universitate Gregoriana condita	364
10. - Anno 1953 - Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris	373

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. - PRO SOCIETATE

11. - 12 <i>martii</i> 1953 - Quinam valor in alienationibus et debitis exigat beneplacitum apostolicum	377
12. - 23 <i>aprilis</i> 1953 - Decretum quo Missio Bombayensis erigitur in Viceprovinciam dependentem	379

	<i>Pag.</i>
13. - 23 <i>aprilis</i> 1953 - Decretum quo Missio Ranchiensis erigitur in Viceprovinciam dependentem	380
14. - 27 <i>aprilis</i> 1953 - De examinibus in Pontificio Instituto Biblico et de Nostris ad illud Institutum destinandis	382
15. - 1 <i>mai</i> 1953 - « Dies Vocationum Magistrorum » quotannis celebrandus	384
16. - 1 <i>augusti</i> 1953 - Normae ad Catalogum Provinciae conficiendum iterantur	385
17. - 10 <i>augusti</i> 1953 - De renovandis facultatibus in usu dispensationis apostolicae de stipendiis	387
18. - 22 <i>augusti</i> 1953 - Iterantur normae circa prudentiorem rationem tractandi de rebus missionalibus	388
19. - 24 <i>augusti</i> 1953 - Nuntiatur mors et praescribuntur suffragia pro P. Francisco Nalbone, olim Assistente Italiae	389
20. - 27-30 <i>septembris</i> 1953 - Acta quaedam Congregationis Procuratorum LXIII (1953)	392
— Prior Patris Nostri adhortatio ad Procuratorum Congregationem	393
— Altera Patris Nostri adhortatio ad Procuratorum Congregationem	403
21. - 24 <i>octobris</i> 1953 - Paradigma adhibendum in petitionibus pro debitis vel alienationibus	412
22. - 3 <i>decembris</i> 1953 - De Anno Mariano pie in Societate celebrando	413
23. - 29 <i>decembris</i> 1953 - Nuntiatur obitus et praescribuntur suffragia pro P. Iosepho Martí, olim Secretario Societatis	419
24. - 30 <i>decembris</i> 1953 - Revisiones et censurae de scriptis circa initiationem sexualem et cœducationem	420
25. - 31 <i>decembris</i> 1953 - Novum paradigma pro Informationibus de mittendis ad Missiones externas	421

II. - PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

26. - 15 <i>ianuarii</i> 1953 - De quinquagesimo anniversario Scholae Apostolicae Ranchiensis (<i>Summar.</i>)	423
27. - 1 <i>aprilis</i> 1953 - De septuagesimo quinto anniversario Universitatis Creightonensis in Prov. Missouri. (<i>Summar.</i>)	423
28. - 1 <i>aprilis</i> 1953 - De primo centenario Noviciatus Prov. Canadae Inferioris (<i>Summar.</i>)	423
29. - 30 <i>aprilis</i> 1953 - De vigesimo quinto anniversario Marianopolitani Semin. Min. Societatis Prov. Canadae Infer. (<i>Summar.</i>)	423
30. - 31 <i>mai</i> 1953 - Epistola ad Socios Provinciae Tolosanae occasione Centennarii eiusdem Provinciae	424

	<i>Pag.</i>
31. - 12 <i>iulii</i> 1953 - Instructio communicatur de administrandis rebus temporalibus Missionum Sinensium extra Sinas . . .	427
32. - 15 <i>iulii</i> 1953 - De septuagesimo quinto anniversario scholarum Societatis restitutae in urbe Lima (<i>Summar.</i>) . . .	430
33. - 29 <i>augusti</i> 1953 - De parandis viris pro Missionibus Sinensibus deque relatione experientiarum mittenda . . .	430
34. - 27 <i>septembris</i> 1953 - Epistola ad Socios Provinciae Hungariae primo recurrente saeculo a restituta Provincia in renata Societate	431
35. - 14 <i>novembris</i> 1953 - Normae quaedam circa Nostrorum vacationes annuales in Missionibus exteris	438
36. - 15 <i>novembris</i> 1953 - De septuagesimo quinto anniversario Missionis Calicutensis (<i>Summar.</i>)	439
37. - 24 <i>decembris</i> 1953 - De instauratione studiorum Theologiae in nova sede pro Prov. Mexicana (<i>Summar.</i>)	439

III. - PRO EXTERNIS

38. - 27 <i>aprilis</i> 1953 - Litterae postulatoriae pro introductione Causae S. D. Pii PP. IX (<i>Summar.</i>)	440
39. - 30 <i>aprilis</i> 1953 - Litter. Postulatoriae pro diversis (<i>Summar.</i>)	440
40. - 5 <i>decembris</i> 1953 - Litterae gratulatoriae pro quinquagesimo anno vitae religiosae Excell.mi P. A. Larraona, Secretarii S. C. de Religiosis (<i>Summar.</i>)	440

IV. - RESPONSA

41. - 25 <i>decembris</i> 1953 - De obligatione celebrandi Missas statis diebus pro Societate praescriptas	441
--	-----

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE

1.

23 ianuarii 1953

Pars territorii provinciae civilis vulgo Jaen nuncupatae hucusque dioecesi Cajamarcensi subiecta, ab ipsa distrahitur atque Præfecturae Apostolicae S. Francisci Xaverii additur. (Decretum S. C. de P. F. A.A.S. XLV 562-563).

2.

2 februarii 1953

Vicariatus Apostolicus de Salisbury dismembratur (Decr. S. C. de Prop. Fide - A.A.S. XLV 187-188 et 483-484).

.....
Ab Apostolico Vicariatu de Salisbury, sollertibus sodalibus Societatis Iesu curis commendato, eas separamus regiones, quibus vulgo sunt nomina: *Inyange*, *Makoni*, et *Umtali*. Item ab Apostolico Vicariatu Arcis Victoriae, quem Sodales Societatis a Missionibus Exteris de Bethlehèm in Helvetia diligenti excolunt studio, regiones vulgo nuncupatas *Melsetter* et *Chipinga* disiungimus. Novam igitur ex his territoriis Apostolicam Praefecturam erigimus atque creamus, quae posthac *Umtaliensis* appellabitur; quam regendam tradimus ... Ordini Fratrum a Beata Maria Virgine de Monte Carmelo. Fines praeterea ac termini novae huius Praefecturae iidem erunt ac illarum regionum quam supra meminimus.

Deinde, cum Vicariatus Apostolicus Arcis Victoriae nimis deminutus remansisset, per aliud decretum S. C. de Propagan-

da Fide: « ...territorii partem de *Gwelo* et de *Selukwe*, quae hucusque ad Vicariatum Apostolicum de Salisbury pertinebat, distrahendam atque Vicariatus Apostolici Arcis Victoriae adnectendam censuit ».

3.

13 martii 1953

Approbantur a Summo Pontifice Intentiones Apostolatus Orationis in Annum 1954 (vivae vocis oraculo).

INTENTIONES APOSTOLATUS ORATIONIS IN ANNUM 1954

GENERALES

IANUARIO	— Ut fratres separati per Immaculatam Virginem Mariam ad Ecclesiam Christi reducantur.
FEBRUARIO	— Ut morbo et invaletudine affecti vim sanctificantem et apostolicam dolorum agnoscant.
MARTIO	— Pro intentionibus generalibus et peculiaribus Summi Pontificis.
APRILI	— Pro Parochis eorumque sacerdotibus Adiutoribus.
MAIO	— Ut populi Russiae per Immaculatam Dei Genitricem Mariam a terrore atheismi liberentur.
IUNIO	— Ut homines peccatis oppressi apud Cor Iesu misericordiam et salutem quaerant.
IULIO	— Pro cura spirituali emigrantium.
AUGUSTO	— Ut Christifideles strenue contra scripta inhonesta et irreligiosa dimicent.
SEPTEMBRI	— Ut iuventus in Actione Catholica numero et spiritu crescat.
OCTOBRI	— Ut in pueris iam a tenera aetate conscientia vere christiana formetur.
NOVEMBRI	— Ut fides inter gentes rurales conservetur vel renovetur.
DECEMBRI	— Ut per Immaculatam Virginem Mariam adveniat inter homines regnum pacis.

MISSIONARIAE

IANUARIO	— Ut Ecclesia in Asia gaudeat pace et libertate.
FEBRUARIO	— Ut in Africa animi disponantur ad componendas res politicas et sociales iuxta normas iustitiae et caritatis christianae.
MARTIO	— Pro vocationibus Fratrum Missionariorum.
APRILI	— Pro Ecclesia in Scandinavia, Islandia et Finlandia.
MAIO	— Ut Muselmanis divini amoris immensitas innotescat.
IUNIO	— Ut totus mundus Catholicus plene conscius fiat suae communionis cum Ecclesia in Sinis persecutionem patiente.
IULIO	— Pro Ecclesia in Angola et Mozambique.
AUGUSTO	— Ut spiritus missionarius inter studentes Americae Latinae crescat et floreat.
SEPTEMBRI	— Ut doctrina socialis Ecclesiae in Missionibus magis cognoscatur et aestimetur.
OCTOBRI	— Ut in ipsis Missionibus vocationes sacerdotales numero et qualitate crescant.
NOVEMBRI	— Pro Missionibus in America Centrali et Insulis Antillensibus.
DECEMBRI	— Ut coetus superiores Indiae Christum amare et sequi desiderent.

4.

25 martii 1953

Summus Pontifex gratias agit ob omina et preces Societatis
(Epist. Secret. Status).

SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ

N. 293048

Vaticano, 25 marzo 1953

REVERENDISSIMO PADRE,

L'omaggio augurale della Compagnia di Gesù, eloquentemente formulato dalla Paternità Vostra Reverendissima e suggel-

lato in un dono spirituale di cui non può esservi al mondo uno più prezioso, è testimonianza di fedeltà che ha per sè la prova dei fatti nei campi di apostolato e dove la benemerita Famiglia di Sant'Ignazio combatte le sue belle battaglie.

Sua Santità Se ne compiace con la Paternità Vostra è con tutti i Suoi figli in Gesù Cristo. E' lieto che la loro multiforme attività, compresa dei bisogni dell'ora presente, non accenni a rallentare il suo ritmo. E mentre ringrazia e fa voti per le persone e per le opere della insonne milizia di Sant'Ignazio, invoca su di essa la perenne divina assistenza, e invia di cuore alla P. V. e a tutta la Sua grande Famiglia spirituale il conforto della Apostolica Benedizione.

Mi valgo ben volentieri dell'occasione per confermarmi con sensi di religioso ossequio

della Paternità Vostra Rev.ma
dev.mo nel Signore
G. B. MONTINI

Reverendissimo Padre
P.GIOVANNI BATTISTA JANSSENS
Preposito Generale della Compagnia di Gesù

5.

2 iulii 1953

Approbantur Statuta Foederationis internationalis Congregationum Marianarum (Epist. Autogr. Summi Pontificis).

DILECTO FILIO

LUDOVICO PAULUSSEN S. I.

PRAESIDI SECRETARIATUS CENTRALIS CONGREGATIONUM MARIANARUM

PIUS PP. XII

DILECTE FILI,

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Omnibus, qui Nostram norunt de apostolatu hodierno mentem, compertum est, quantopere Nobis cordi sint Congregationes Marianae earumque iuge spirituale incrementum. In Constitutione Apostolica BIS SAECULARI, quae quasi synthesis est voluntatis Nostrae circa hanc eximiam et peculiarem Actionis Catholicae formam, Apostolica Auctoritate Nostra tales normas et le-

ges statuimus, quibus « hae pietatis actuosaeque christianae vitae palaestrae magis magisque in dies vigeant ac roborentur » ⁽¹⁾. Nihil igitur mirum, si magno cum gaudio et solacio accepimus Congregationes Marianas legitime conditas ac Primae Primariae Collegii Romani aggregatas, quo melius « in omni re cum Ecclesia sentiant » ⁽²⁾, in animo habere Foederationem in universo terrarum orbe constituere, qua obsequentes Nostris assiduīs exhortationibus de maiore usque unitate provehenda ac mutua invicem conferenda opera, uberiores consequantur una cum omnibus militantis Ecclesiae huius generis consociationibus salutarisque fructus. Huiusmodi Foederatio, quae ad totam Catholicam Ecclesiam pertinere debet, cum nondum ubique terrarum foederationes « tum eiusdem classis tum eiusdem regionis » ⁽³⁾ constitutae sint, suscepta hac de re proposita ad felicem exitum omnino adducet.

Quamobrem Statuta Foederationis huius libentissime approbamus et commendamus, invitantes omnes totius mundi minores foederationes iam existentes, ut universae eidem Foederationi adhaereant.

Quoniam vero in votis est, ut primus Foederationis Universalis Congressus Romae proximo anno habeatur, primo nempe exeunte saeculo, ex quo Decessor Noster fel. rec. Pius IX dogma Immaculae Conceptionis Beatae Mariae Virginis sollemniter decrevit ac sanxit, itemque sexagesimo revoluto anno a Nostra Congregationis Marianae consecratione, Congressioni huic eiusque propositis atque inceptis bene omnia precamur.

Quo uberiores autem ex eo Congressu oriantur fructus, Nobis visum est, quaedam vobiscum hac de re per has litteras communicare.

Argumentum hisce in coetibus agitandum, quod quidem a « Secretariatu Centrali » Nobis fuit propositum, valde opportunum esse videtur. Hisce siquidem verbis enuntiatur: *Maior Dei gloria procuranda, per maiorem selectionem, maiorem cum Hierarchia coniunctionem, maioremque cum ceteris consociationibus apostolicis invicem conferendam adiutricem operam.* Haec enim paucis praecipua complectuntur, quae in Constitutione

⁽¹⁾ A.A.S., XL 399.

⁽²⁾ Reg. Comm., 33.

⁽³⁾ Reg. Comm., 68.

Apostolica BIS SAECULARI a Nobis exposita fuere. Hanc autem Constitutionem volumus ut Sodalitates tamquam primariam legem sibi teneant, persuasum habentes se eo validiores, prospectiores, efficacioresque fore, quo fidelius eius praescriptionibus conformabuntur ⁽⁴⁾.

Maior autem selectio fons omnis renovationis est, ideoque strenue est efficienda, ubi praesertim genuinus spiritus debilitatus est. Ii tantum ad consecrationem perpetuam admitti debent, qui velint et possint, servando Regulas Communes, vitam catholicam agere magis ferventem, magis apostolicam, magisque militantem. Quia Congregationes « pro omni classe fidelium » ⁽⁵⁾ institutae sunt et reapse in omnibus fidelium coetibus existunt, a summo ad infimum, selectio etiam in omnibus, nullo excepto, facienda est. Haec autem selectio, quae eo spectat ut impensior habeatur ex Evangelio derivandus Apostolorum more influxus, neque necessario exigit parvum numerum sodalium, neque impedit quominus Sodalitates consentaneis modis coetus largiores pro non sodalibus efforment, praesertim pro iis qui sunt eiusdem condicionis.

Ex Allocutione Nostra ad Congressum e catholicis gentibus habitum, in quo actum est de apostolatu laicorum, clare elucet, eo puriorem esse naturam Actionis Catholicae, quo arctior habeatur in apostolatu debita cum Hierarchia coniunctio ⁽⁶⁾. Liqueat igitur, quantum in Congregationibus Marianis laicorum effulgere debeant notiones Actionis Catholicae propriae: nam eiusmodi Congregationes, semel ac legitime ab Hierarchia conditae sunt, unice et immediate ab Hierarchia pendent in omnibus apostolatus operibus; quapropter, ut iam saepe monuimus, semel ac constitutae sunt, ipso iure et pleno iure Actio Catholica dicendae sunt atque eodem ordine cum aliis Actionis Catholicae formis sunt censendae ⁽⁷⁾. Per novam Universalem Foederationem Congregationes Marianae in sua indole hierarchica nullum detrimentum patiuntur: foederationes enim omnes, nedum debitam coniunctionem cum Hierarchia Ecclesiae debilitent, eam stabiliorem, fortiorem, intimam cotidie magis reddere debent ac volunt.

⁽⁴⁾ ALLOCUTIO, 3 Maii 1951.

⁽⁵⁾ *Reg. Comm.*, 4.

⁽⁶⁾ *A.A.S.*, XLIII 789.

⁽⁷⁾ *A.A.S.*, XL 402, n. XII.

Mutua collatio operis cum aliis consociationibus apostolicis certe inter primarios Foederationis Universalis finis maior habeatur oportet. Ideo optandum est, ut futurus Congregationum Marianarum Congressus, glorias hac in re a maioribus traditas strenue persequens, uberes afferat fructus. Sodalitates, quae neque ulla nova missione, neque ulla alia associatione indigent, ut Sacris Pastoribus ducibus apostolatium omnimodum, non iam privatum, sed sibi ab Ecclesia demandatum ⁽⁸⁾ exercere possint, ipsae videant, maiorem Dei gloriam semper intuentes, in quibus rerum adiunctis opportunum sit sodales mittere etiam in alias associationes apostolicas, quarum officia sine spirituali detrimento et operum apostolicorum ipsius Congregationis adimpleri possint.

Denique, pergratum Nobis est videre quomodo sodales, quaerentes non quae sua sunt, sed unice maiorem Dei gloriam et Beatissimae Virginis honorem ⁽⁹⁾, insignes se praebeant in impenso amore erga Ecclesiae Pastores, in voluntate sincera mutuae cum ceteris omnibus adiutricis conferendae operae, in diligentia assidua ad procurandum secundum Ecclesiae normas conservationem vel renovationem spiritus regularumque verae Congregationis. Hanc erga rem catholicam puram mentis intentionem ex intimo animo extollimus, optime scientes hunc spiritum praesertim nostris diebus maxime necessarium esse, ut apostolatus laicorum, a Nobis tantopere commendatus, maiorem efficacitatem nanciscatur.

Solacio etiam ac gaudio Nobis est Congregationes Sacerdotum itemque sacerdotii candidatorum, quae, ut plurimum saeculorum monumenta testantur, tam magna cum utilitate pro Ecclesia elaborarunt, etiam hodie florere; eas igitur vehementer commendamus; cum perutiles sint ad optimos Sacerdotes conformandos atque ad futuros ipsarum Congregationum Moderatores opportune praeparandos instruendosque.

Neque silentio praetereundi sunt omnes, qui votis Nostri obsequentes, eo vires contendunt, ut, in Exercitia Spiritualia, ut revera oportet, incumbentes, ex hoc limpidissimo fonte inspirationem, lumen et facultates hauriant sive ad vitam evangelico spiritu imbuendam, sive ad ipsas ducendas Congregationes, quemadmodum hodierna exigunt rerum adiuncta.

⁽⁸⁾ A.A.S., XL 402, n. XI.

⁽⁹⁾ *Reg. Comm.*, 43 et 68.

Peculiari autem mentione dignos eos existimamus sodales, Nobis sane addictissimos, in « Ecclesia silentii » viventes, quorum opera, sacrificia et preces in abscondito solus Deus videt ac benignissime excipit. Sciant omnes, qui quoquomodo persecutionem patiuntur propter iustitiam, crucem sibi a divina Providentia oblatam, ad id procul dubio non parum conferre, ut populi, tantis malis oppressi, tandem ad vitam, ad salutem, ad christianam renovationem perveniant.

Multa et praeclara, plerumque — ut decet imitatores Sanctissimae Virginis — sine strepitu, sodales perpetrant in formatione et educatione iuventutis, in restauratione vitae paroecialis, familiaris et socialis. Pergant igitur omnes hanc insistere viam, quamvis impedimentis constratam. Pergant ante omnia pietate praestare actuosissima erga Deiparam Virginem Mariam, itemque interioris vitae studio, navitate apostolica universali, praesertim dedita societati renovandae secundum principia caritatis et iustitiae socialis.

Ut haec omnia, auspice et afflante Beata Maria Virgine ⁽¹⁰⁾, effecta dentur, utque Universalis eiusmodi Foederatio ac Congressus proximo anno habendus salutare fructus edant uberimos, tibi, dilecte Fili, universisque Congregationum Marianarum Moderatoribus, sodalibus iisque, qui ad eas aspirant, Apostolicam Benedictionem effuso animo impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die II mensis Iulii, in festo Visitationis B. M. V., anno MDCCCCLIII, Pontificatus Nostri quinto decimo.

PIUS PP. XII

STATUTA FOEDERATIONIS UNIVERSALIS CONGREGATIONUM MARIANARUM

I. De Constitutione.

ARTICULUS 1. - Secundum spiritum Regulae Communis 68, a Congregationibus Marianis legitime erectis et Primae Primariae Collegii Romani aggregatis constituitur Foederatio Universalis, quae sedem habet in Urbe.

(10) A.A.S., XL 398.

ARTICULUS 2. - Haec Foederatio, cum sit unica, sectionibus pro diverso genere Sodalium constare poterit.

II. De Fine et Mediis.

ARTICULUS 3. - Finis huius Foederationis est fovere maiorem unionem mutuum Congregationum totius mundi et efficaciorum cooperationem earum cum apostolatu laicali in toto mundo.

ARTICULUS 4. - Foederatio omnibus mediis convenientibus suum finem assequitur, salvis semper omnibus Praescriptis Pontificiis et Regulis Communibus.

ARTICULUS 5. - Media praecipue enumeranda haec sunt: fovere

a) constitutionem Foederationum Nationalium, Dioecesarum vel Regionalium;

b) contactum internationalem Congregationum secundum spiritum Regularum Communium 66 et 67;

c) mutuum auxilium Congregationum diversarum nationum;

d) praesentiam Congregationum Marianarum tamquam organisationis mundialis.

III. De Membris.

ARTICULUS 6. - Membra Foederationis Universalis tantum illae Congregationes esse possunt, quae iam cuidam Foederationi Nationali, Dioecesanae vel Regionali unitae sunt.

Tantummodo in casu extraordinario, iudicio Consilii Executivi aestimando, sola Congregatio Foederationi Universali immediate consociari poterit.

ARTICULUS 7. - Congregationes alicuius Foederationis cum Foederatione Universali uniuntur per actum adhaesionis propriae Foederationis, de licentia semper Auctoritatis Ecclesiasticae.

IV. De Auctoritate.

ARTICULUS 8. - Omnes Foederationis Universalis sententiae habendae sunt ut normae directivae.

Foederatio Universalis numquam se immisceat vitae internae Foederationum vel Congregationum.

V. De Gubernio.

ARTICULUS 9. - Foederatio Universalis gubernatur a Consilio Generali et a Consilio Executivo.

ARTICULUS 10. - Consilium Generale constituitur ex Consilio Exsecutivo et Delegatis Foederationum singularum nationum.

Delegatio uniuscuiusque nationis ordinarie constat duobus Directoribus et tribus Sodalibus; nationes quarum Congregationes tria milia supererent, tot Directores et tot Sodales addere possunt, quot milia Congregationum super tria numerentur.

Difficultates, quae in Delegationibus constituendis exoriantur, a Consilio Exsecutivo solventur.

ARTICULUS 11. - Consilii Exsecutivi membra sunt: Director Foederationis Universalis, a Summo Pontifice nominandus, Vice-Director ipsius Foederationis, qui est Praeses Secretariatus Centralis, et septem Sodales (nempe Praefectus, Secretarius, Custos thesauri et quattuor Consultores) a Consilio Generali ad quinquennium eligendi.

VI. De Conventibus.

ARTICULUS 12. - Consilii Generalis, quod saltem singulis quinquenniis cogitur, sessiones sunt duplicis generis. Alterae consultivae, quibus Praefectus cum Directore Consilii praeest, omnesque Delegati adesse possunt: in his autem sessionibus consultivis intenditur Sodalium sententias audire. Alterae deliberativae, quibus soli Directores intersunt, sine quorum approbatione nulla sententia haberi aut edi potest ut a Consilio Generali lata.

ARTICULUS 13. - Consilium Exsecutivum, quod saltem semel quotannis conventum habet, instituitur ad normas in Regulis Communibus 50-52 descriptas et de rebus actis omnes Foederationes certiores facit.

ARTICULUS 14. - In utroque Consilio maior pars absoluta suffragiorum valet.

VII. De obligationibus membrorum.

ARTICULUS 15. - Libera adhaesio Foederationi Universali includit acceptionem Statutorum Foederationis et illarum Regularum administratarum sine quibus Foederatio exsistere nequit.

VIII. De mutationibus Statutorum.

ARTICULUS 16. - Mutationes horum Statutorum in Consilio Generali tantum proponi possunt. Si admittantur, a Conventu Directorum tractentur. Approbatae a Directoribus mutationes, approbationi Sanctae Sedis subiciantur.

6.

Anno 1953

ACTA QUAEDAM IN CAUSIS NN. BB. ET VV.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

IN CAUSA:

1. S. D. RAYMUNDI ARTIGUES, Sac. saec. candidati Soc. Iesu.
Petitur aperitio trium Processuum Informativ. (13 martii 1953).
2. S. D. P. IACOBI BERTHIEU
Consignato Summario super Martyrio (19 febr. 1953), expectantur Animadversiones R. D. Promotoris Fidei.
3. S. D. FRANCISCI GARATE
Obtinetur prorogatio temporis ad construendum Proc. Apost. super virtutibus et miraculis in specie (27 martii 1953).
Concluditur Flaviobrigae Processus Apostolicus s. virt. (23 dec. 1953).
4. S. D. P. GULIELMI EBERSCHWEILER*
Concluditur Romae Processus Rogatorialis super fama sanctitatis (16 iunii 1953).
5. S. D. P. PHILIPPI JENINGEN
Petitur (26 iunii 1953) et obtinetur (8 iulii 1953) venia ut aperiat sepulcrum, recognoscatur cadaver et in alium transferatur locum. Omnia vero rite fiunt diebus 19 nov.-8 dec. 1953.
6. B. IOSEPHI MAE. PIGNATELLI
Nominatur in Causa Beati Ponens seu Relator Em.mus Card. Aloisi-Masella (21 martii 1953).
Obtinentur Litterae Remissoriales et Compulsoriales ad construendum Valentiae (in Hispania) Processum super miro (31 martii 1953).
Conceditur aperitio huius Processus (20 maii 1953).
Decretum de validitate Processuum super miris (23 iulii 1953 - A.A.S. XLV 518).
Discutiuntur in Congregatione duo mira proposita ad Canonizationem (3 dec. 1953).

7. S. D. R. P. PHILIPPI ROTHAAAN

Petitur et obtinetur facultas transferendi reliquias a Sacramentario ad Ecclesiam Ss.mi Nominis Iesu. Fit translatio (7 maii 1953).

Aperitur Processus de non-cultu (10 martii 1953).

Consignatur a Sectione Historica Positio pro Introductione Causae (19 nov. 1953); facta vero Informatione ab Actoribus, expectantur Animadversiones R. D. Promotoris Fidei a die 9 nov. 1953.

8. S. D. P. IOSEPHI RUBIO

Tradito S. Congr. Summario super Introductione Causae (23 iunii 1953), expectantur Animadversiones R. D. Promotoris Fidei.

Decretum de approbatione scriptorum (23 dec. 1952).

9. SS. D. MM. SINENSIIUM (1900)

Traditis a R. D. Promotore Fidei Animadversionibus super Martyrio, (30 dec. 1953), praeparatur immediate Positio ad discutiendum Martyrium.

10. S. D. P. FRANCISCI A P. TARÍN

Tradita S. Congregationi Positione integra super virtutibus et miraculis in specie (anno 1952), expectatur Congregatio Anteparaeparatoria.

II. PRO PROVINCIIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

7.

12 augusti 1953

Litterae Summi Pontificis quarto expleto saeculo ab inita Universitate Gregoriana (Litterae autographae - A.A.S. XLV 658-664).

DILECTO FILIO

PETRO ABELLAN

RECTORI MAGNIFICO

PONTIFICIAE UNIVERSITATIS GREGORIANAE

DILECTE FILI

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Opportuno sane consilio voluit Pontificia Studiorum Universitas Gregoriana memoriam quarti expleti a sua constitutione saeculi sollemni celebratione frequentique alumnorum et doctorum virorum ex omni gente concursu, renovare, ut debitae primum Deo grates persolverentur pro tot tantisque beneficiis per haec saecula in se collatis, atque ut animorum coniunctio cum antiquis recentibusque alumnis cumque caeteris Academiis et Athenaeis, iis praesertim quae sacros administros instituendos curant, in commune bonum omni ope proveheretur.

Etenim, superiorum temporum res gestas recognoscentes, gratos in primis nos esse decet erga Deum, qui iactum medio saeculo decimo sexto a Sancto Ignatio semen ita voluit beneficiorum imbre irrigatum, ut saeculorum decursu quasi alta arbor in dies grandescens, viris recondita eruditione ornatis Ecclesiam Catholicam honestaverit, protulerit praeclara omnis doctrinae monumenta, ac lucem veritatis alumnis, ministris, in caligantem mundum late diffuderit.

Siquidem Gregoriana Universitas, quae est « Pontificium disciplinarum ecclesiasticarum *Studium* generale, proxime subiectum auctoritati ipsius Summi Pontificis, qui eidem moderatur per Sa-

cram Congregationem de Seminariis et Studiorum Universitatibus, rectionem vero et procurationem Societati Iesu commisit » ⁽¹⁾, in eum nobilissimum finem est condita « ut esset in Urbe quoddam omnium nationum Seminarium, Ecclesiae continenter suppeditans electam doctorum copiam, qui genuinam Iesu Christi doctrinam Romae e sincerissimis fontibus haustam, una cum reverentia, amore, fidelitate erga Beati Petri Cathedram per totum orbem propagarent atque diffunderent » ⁽²⁾.

Haec autem et Studiorum et Alumnorum *universalitas*, haec integra semper erga Sedem Romanam fides, hic spiritus apostolicus in Dei ministris instituendis, eximiae sunt huius Universitatis proprietates, quae, cum illam quattuor iam saeculis ornaverint, nostra maxime aetate, Deo favente, decorant.

Enim vero Collegium Romanum, quod Sanctus Ignatius de Loyola humillimis quidem iniliis, angusta in domo, sub Capitolino monte inchoaverat anno millesimo quingentesimo quinquagesimo primo, iam post duos annos, cum adhuc sanctus eius conditor viveret, *Studium* generale factum est coniunxitque cum liberalibus artibus Philosophiae ac Theologiae disciplinas, quibus, facta a Romanis Pontificibus potestate conferendi gradus academicos aequo iure atque celeberrimae eius aetatis Academiae, Parisiensis nempe, Salmanticensis, Lovaniensis, Complutensis, verae Universitatis naturam induit. Additis tandem seriore tempore ex Summorum Pontificum concessu et munere, *Facultatibus* iuris Canonici, Historiae Ecclesiasticae et Missiologiae, consociatisque a Decessore Nostro fel. rec. Pio XI Pontificiis Institutis Biblico et Orientalium Studiorum, — his tamen proprio iure fruentibus — feliciter evasit, ut eiusdem Decessoris Nostri verbis utamur, « vera, perfecta pleneque ad temporum necessitates accommodata studiorum omnium ecclesiasticorum Universitas » ⁽³⁾.

Iure igitur meritoque factum est, ut « tot inter Athenaea in hoc christiani orbis centro feliciter erecta vel auspicio erigenda una proprii ac veri nominis Universitatis seu omnium sacrarum disciplinarum studium generale et plenius fieret et apertius appareret », sicuti idem Decessor Noster habet in Litteris Apostolicis « Gregorianam Studiorum Universitatem » die XXI mensis Iunii, anno MDCCCXXXII, quibus Nosmetipsi, eo tempore Cardinalis a publicis Ecclesiae negotiis munere fungentes, nomen subscripsimus, quasque nunc ad Romanam Cathedram eveci libenter confirmamus.

⁽¹⁾ *Statuta*, a. 1, § 1.

⁽²⁾ *Statuta*, a. 1, § 2.

⁽³⁾ Pius XI, Motu Proprio *Quod Maxime*, d. d. XXX mensis Septembris, a. MDCCCXXVII.

His porro veri nominis *Facultatibus*, aliae accessere ex Summorum Pontificum voluntate disciplinae in hoc Athenaeo tradendae, ut Schola Theologiae Asceticae, Schola Superior Litterarum Latinarum, Altius pro laicis religionis Magisterium. Ac praeterea, ex Pontificum hortationibus, qui rerum socialium studium nostra aetate pernecessarium summa cura saepenumero inculcarunt, Institutum Socialium disciplinarum cum Philosophiae *Facultate* coniunctum, laudabiliter conditum est laetosque iam reddit fructus.

Nec modo *Studiorum*, verum etiam *Gentium Universitas*, iure optimo potest Gregoriana Universitas appellari. Iam enim a principio ea fuit Sancti Ignatii mens Summorumque Pontificum voluntas, ut Collegium Romanum esset sacrorum administratorum seminarium, in quod adolescentes sacris initiandi ex omni orbe confluerent, ut, ad pietatem informati sacrisque eruditi disciplinis, quae hic didicissent, efficacius deinde in variis gentibus verbo spargerent et exemplo moribusque confirmarent. Itaque brevi factum est, ut studiosa variarum gentium iuventus Romae sua haberet collegia, Universitatis Gregorianaе magistris operam datura. Et iam quadraginta clericorum *saecularium* collegia et octoginta Religiosorum virorum Ordines et Congregationes suos ad hanc Studiorum Universitatem alumnos mittunt instituendos, quae mirabile proinde praebet unius universalisque Ecclesiae Catholicae exemplum. Hoc videlicet praeviderat fel. rec. Gregorius XIII Decessor Noster, cuius nomen accepit haec Studiorum Universitas, quique cum auspicali lapide novi Collegii summa munificentia exstruendi, nummi demitterentur voluit, ad rem procussi, et Pontificis propositum hisce insculptis verbis referentes: « Collegium Omnium Nationum, Omnium Nationum Seminarium ».

Quam uberes vero fructus ex hac Universitate Studiorum in Ecclesiae bonum exspectarentur, satis probarunt assidua et perpetua cura studiumque singulare, quibus statim ab initio Romani Pontifices hoc opus sunt prosequuti. Summa enim cum Apostolica Sede coniunctio et ex vicinitate et ex Magistrorum animis illius studiosissimis orta, de integritate doctrinae deque amore ac fidelitate erga Petri Successores spondebat. Nec decepta est exspectatio; siquidem alumni ex quavis regione, nullo habito religionis discrimine, Romani Collegii auditoria frequentarunt, et in patriam dein, studiis peractis, reversi, integram sinceramque catholicae fidei doctrinam praedicarunt, et amorem coniunctionemque cum Sede Apostolica promoverunt fortes ac fideles, fusoque haud raro sanguine consecrarunt.

Temporum monumenta evolvens, patronum suum Robertum Bellarminum Non sine ratione igitur Universitas Gregoriana, superiorum

minum delegit, praeclarum illum Ecclesiae Doctorem et Cardinalem, quem olim Professore Rectoremque habuit; cuius ipsum nomen laborem sonat adsiduum Sedique Apostolicae obsequentem; cuius eximia doctrina et praeclara volumina « De controversiis christianae fidei » novam in re theologica viam aperuerunt iisque omnibus arma validissima pararunt, qui futuri erant post ipsum catholicae fidei assertores.

Bellarminum vero alii secuti sunt huius Athenaei Doctores, qui recondita sua in sacris disciplinis eruditione egregiam dederunt operam Sanctae Sedi, sive in amplissimis gerendis muneribus, sive consultores adiuvando Sacra Ecclesiae Consilia, sive haud parum laboris conferentes ad eius insigniora acta paranda, ut fuerunt Calendarii reformatio a Gregorio XIII confecta, Vaticana Synodus Oecumenica, sollemnes definitiones dogmaticae de Immaculato Beatae Virginis Conceptu, deque eius gloriosa in Caelum Assumptione.

Hanc vero Professorum Alumnorumque in catholica fide tuenda integritatem, eorumque operam Sedi Apostolicae assidue ab iisdem praestitam, numquam Decessores Nostri non agnoverunt apertis verbis; quae quidem nunc in memoriam revocantes facimus nostra. Haec siquidem Leo XII in Litteris Apostolicis « Cum multa » die XVII mensis Maii, anno MDCCCXXIV datis, praeteritam recolens aetatem sollemniter asserit: « Cum multa in Urbe hac Nostra fuerint a Summis Pontificibus providentissime constituta, quae ad salutem et commodum Christiani populi maxime pertinent, eminet certe inter ea Romanum Collegium quod religioni et bonis moribus tradendis, ex fel. rec. Gregorii XIII liberalitate, molitione ingenti ac magnificentissima exstructum, insignia semper impensae sollicitudinis paternaeque dilectionis testimonia a Praedecessoribus Nostris omni aetate est promeritum ». Et expleto ab his prolatis verbis saeculo, Decessor Noster fel. rec. Pius XI, haec, quae sequuntur, asserere non dubitavit: « Recolentibus enim Nobis res ab Athenaei restitutione gestas, bene multa occurrunt unde comprobatur talem illius magistros operam Apostolicae huic Sedi per id temporis spatium praestitisse, quae omnem ipsius expectationem abunde completeret ⁽⁴⁾.

Cum autem idem Decessor Noster Pius XI statuit ut Magnus Cancellarius Pontificiae Universitatis Gregorianae et Pontificiorum Institutorum Biblici et Orientalis cum eadem consociatorum, esset in posterum S. R. E. Cardinalis Praefectus pro tempore Sacrae Congregationis Seminariis et Studiorum Universitatibus praeposi-

(4) Pius XI, Litt. Apost. *Ea inter opera*, 5 maii 1924.

tae, hoc insigne benevolentiae pignus concessit « singularibus prorsus peculiaris subiectionis ac vigilantiae nexibus attentis, quibus Gregoriana Universitas Apostolicae huic Sedi ita iugiter devincta est atque etiam nunc, si unquam alias, devincitur » ⁽⁵⁾.

Hanc denique peculiarem Sedis Apostolicae potestatem in Universitatem Gregorianam, idem Summus Pontifex Pius XI iterum significavit, eam volens « in Lateranensibus quoque Pactionibus cum Regno Italico initis, quae Pontificiam rem agnitam peculiaribusque iuribus ornatam » ⁽⁶⁾.

Quae clarissima Romanorum Pontificum in Universitatem Gregorianam benevolentiae signa, caelestium donorum pignora ei semper exstiterunt.

Voluit enim Omnipotens Deus ex eius Alumnis, tam recte ad Sedis Apostolicae amorem et obsequium informatis, plurimos ex quavis mundi plaga ad episcopale munus evehere; voluit multos, quo ipsi Pontifici Maximo assisterent consilio, in amplissimum ordinem Purpuratorum Patrum cooptare; voluit ex his tredecim ad Supremi Pontificatus honores extollere, quorum nomina inter Pontifices praeclariores refulgent: Gregorium XV dicimus, Urbanum VIII, Innocentium X, Clementem IX, Innocentium XII, Clementem XI, Innocentium XIII, Clementem XII, Leonem XIII, Benedictum XV, Pium XI; voluit denique inscrutabili suae Providentiae consilio Nos etiam, qui iuvenili aetate scholas Gregorianas frequentavimus, ad Romanae Cathedrae fastigium perducere.

Ne vero nimii simus in viris illis recolendis, qui spectatae virtutis exemplo enituere, eos saltem Nobis liceat commemorare, qui Sanctorum caelitus honores habuerunt: Robertum Bellarminum, Camillum de Lellis, Leonardum a Porto Mauritio, Ioannem Baptistam De Rossi, Ioannem Leonardi, Aloysium Gonzaga, Ioannem Berchmans; quibus plurimi addendi sunt in Beatorum numerum relati, qui vel eximia virtutum omnium exercitatione excelluerunt, vel suo purpurati sanguine per vulnera et mortem praeclarum amoris testimonium erga Christum, eiusque Ecclesiam derunt.

Haec igitur Maiorum vestrorum praeclara virtutum et doctrinae exempla, vobis, Almae Matris Professores et Alumni, tutum ac gloriosum iter commonstrant, et ad illud pro viribus insistentium vehementer hortantur. Pergatis fovere in vestro Athenaeo studiorum et gentium universitatem, ut eius conditor et Romani Pon-

⁽⁵⁾ PIUS XI, « *Gregorianam Studiorum Universitatem* », Litt. Apost. 21 iunii 1932.

⁽⁶⁾ *Ibidem*.

tifices voluerunt et Universitatis nomen requirit; pergatis tenere perfectissimam doctrinae et caritatis unitatem, eamque perfirmam cum Petri Sede communionem defendere; pergatis apostolicum illum animum excolere et exercere, quo tantum Maiores Vestri valuerunt. Gloriatur merito Athenaeum vestrum pari semper gressu se doctrinarum progressionem persecutum esse, immutabili veritati mordicus haerens, in veri indagatione numquam iners. Heic longa humaniorum litterarum experientia et usus, mirabilem illum Codicem paravit, seu « Rationem Studiorum », quae fuit per saecula constante fama notissima; heic philosophiam perennem prudenter caeterarum disciplinarum progressibus aptastis, sancteque servato antiquorum theologorum thesauro, ad studium etiam SS. Patrum, Theologiae Moralis, Sacrorum Canonum, Historiae Ecclesiasticae vos contulistis.

Quare, cum Leo XIII, Decessor Noster imm. mem. innovare voluit Philosophiam et Theologiam per instauratum Angelici Doctoris doctrinae studium, fidissimis eius sectatoribus voluistis annumerari. Sic pariter nostro tempore, cum docendi discendique ratio in sacris disciplinis esset ad novas necessitates amplificanda aliis institutis magisteriis, quibus apti doctores ad subtiliores amplioresque doctrinas apparerentur, novas de altioribus studiis normas condidistis, quas Constitutio Apostolica « Deus scientiarum Dominus » postea confirmavit, et quas vos etiamnunc pergitis cum fide et utiliter servare. Curate igitur ut gloriosa haec a Maioribus tradita studiorum ratio maneat incorrupta, et solidas doctrinas tenentes, novos investigationum progressus solliciti persequi ne spernatis.

Hac studiorum amplitudine et apta temporibus accommodatione illecti alumni ex toto Orbe terrarum in posterum etiam, ut fore omnino confidimus, ad vos convenient magno numero, certa spe freti posse se in hac Alma studiorum Matre perfecta illa institutione donari, qua valeant in sua quisque natione apostolicum munus explere. Sentiant, dum vestras scholas frequentant, eam animorum coniunctionem, qua voluntates ad idem munus conglutinantur et Ecclesiae unitas per caritatem ad vivum exprimitur. Et enim hac nostra aetate, si alias unquam, consociati conspirantesque singulorum labores, non vero disiuncti, victoriam de hostibus consequentur. Deerit autem, ut probe nostis, et laborum conspiratio et plena certaue victoria, si proelium contra erroris et peccati nequitiam non uno duce Christo et eius in terris Vicario committatur.

Sit denique haec Universitas Studiorum, quae a Magno Pontifice appellata est Gregoriana, reapse semper Pontificia, quod fa-

cile vobis erit, cum sitis cum Romana veritatis Cathedra ita propinquitate finitimi, ut ex hoc fonte ipso possitis incorruptam veritatem haurire. Sancti Ignatii, Collegii Romani conditoris ac patris, vestigia sequentes, qui mirabiles illas regulas « ad sentiendum cum Ecclesia » tradidit et sua vita expressit, teneatis firmiter Christi doctrinam, quae integra servatur infallibili Petri Cathedrae Magisterio, integra traditur.

Concedat Deus propitius, ut ex huius Universitatis scholis prodeant in apertum apostolatus campum novae semper sacerdotum turmae, quae cum reconditiore doctrina copulent studium animarum, quae non sibi gloriam conquirant, sed Iesu Christo, et aeternam hominum salutem, nulla habita patriae ratione, nullo praetermisso labore, nulla non fortiter sublata, etiam vitae, iactura.

Concedat et Beatissima Virgo Maria, quam « Sedem Sapientiae » invocatis et Patronam, ut memores beneficiorum et rerum superiore aetate gestarum, traditas vobis a Maioribus doctrinas atque virtutes, studium praesertim ac fidem erga Apostolicam Sedem, tanquam gloriosam hereditatem servetis integram iidemque posteris tradatis.

Quarum salutarium rerum sit auspex Nostraeque benevolentiae testis Apostolica Benedictio, quam tibi imprimis, dilecte Fili, ac singulis universis Gregoriana studiorum Universitatis moderatoribus, magistris et alumnis paterna caritate impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XII mensis Augusti, anno MDCCCCLIII, Pontificatus Nostri quinto decimo.

PIUS PP. XII

8.

22 augusti 1953

Sacra Rituum Congregatio concessit ut in Viceprovincia Proximi Orientis recolli possit quotannis die 10 iulii festum Beatorum Martyrum Damascenorum, quorum Beatos Franciscum, Moottium et Raphaëlem uti Patronos dictae Viceprovinciae declaravit. Orationem quoque et Lectiones secundi Nocturni probavit et adhibendas concessit sub ritu duplici minori.

9.

18 octobris 1953

Allocutio Summi Pontificis ad celebrandum quartum expletum saeculum ab Universitate Gregoriana condita (A.A.S. XLV 682-690).

ORATIO
 SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI
 PII PP. XII
 IN AEDIBUS VATICANIS HABITA
 XVI KAL. NOV. A. MCMLIII
 CUM SOLLEMNITER ADMITTERET
 PONTIFICIAM
 UNIVERSITATEM GREGORIANAM
 DIES FESTOS A SUA FUNDATIONE
 QUATUOR SAECULARES
 CELEBRANTEM

Animus Noster gaudio perfunditur, cum nunc vos, Purpurati Patres, Venerabiles Fratres et dilecti filii, hoc fausto felicique die coram admissos oculis Nostreis complectimur. Singulari benevolentia salutamus hic adstantes professores vosque, alumni Nostrae Gregoriana studiorum Universitatis, qui laeti et pii huc convenistis, ducibus iis qui in vestro maximo sacrarum disciplinarum domicilio potestate pollent, scilicet Cardinali Praefecto Sacrae Congregationis Seminariis studiorumque Universitatibus praepositae, utpote Magno Cancellario, cum Moderatore Generali Societatis Iesu, qui eius vices gerit, et eiusdem Universitatis insigni sollertique Rectore. Salutamus episcopos et sacerdotes ex utriusque cleri militia, qui vestri Athenaei olim alumni fuerunt, frequens agmen lectamque coronam, necnon eos qui his in praesens aliorum Athenaeorum vel Universitatum studiorum partes sustinent, ceterosque hospites profecto dignos, qui omni humanitatis suscipiantur officio. Vos universi Romam sponte et ultro confluxistis ad celebrandum quartum expletum saeculum, ex quo Gregoriana studiorum Universitas condita fuit, et a Nobis ipso ore aspectuque vestro poscitis, ut ei salutariter precemur et ad novum maiorisque usque honoris suscipiendum iter alloquio Nostro incitamenta adiciamus.

A vero deerrare Nos non putamus, si id asserimus postrema per decennia perfecte absoluteque in effectum deductum esse consilium, quod Sanctus Ignatius secum agitabat, cum ad Collegium Romanum instituendum curas convertebat. Quod quidem sanctis-

simus vir cupiebat, quod excelso animo volebat, hoc certo erat: huc, ubi totius Ecclesiae arx est atque praesidium, ex omnibus orbis terrarum partibus arcessere iuvenes, ut, sacerdotes Christi et apostoli Evangelii domum reversuri, ipsi excultum ingenium et solidas virtutes sibi compararent.

Quod quidem Ignatii aetate et sat diuturno tempore post eius obitum, ex male superandis locorum intervallis aliisque obiectis impedimentis, contingere non poterat, — debita. Deo reddantur gratiae — feliciter nunc contingit. Ex quinquaginta octo nationibus et Rebus Publicis quinque terrarum orbis continentium in hanc Urbem congregati, iuvenes, in cleri spem succrescentes, pleno haustu purissimi fontis discendo sibi acquirunt totum complexum principiorum et legis naturae, veritatis a Deo revelatae opes, catholicae fidei divitias; penitus cognoscunt de Ecclesia Christi, qua structura ipsa consistat, qua vita floreat, quibus incrementis provehatur, quae metuenda et nocentia eius possint itineri obsistere; perdiscunt Ecclesiae historiam, iura, vias et rationes, quibus Christi Regnum exactis aevīs per mundi plagas diffusum fuit et nunc per sacras expeditiones propagandum est; accipiunt denique disciplinam fortium et intemeratorum administratorum Dei, quae quidem hoc est sentire cum Ecclesia, et pro Christi causa usque ad extremum vitae halitum se devovere.

Collegium Romanum seu Gregoriana studiorum Universitas Romanorum Pontificum adsiduam gratiam et benevolentiam merito sibi conciliavit. Ex quibus nimis longum est memorando recolere eos, qui Gregoriana Universitati singulariter faverunt.

Liceat Nobis, occasione nunc data, nonnullorum saltem honestam mentionem facere: Iulii III et Pauli IV, qui Collegium Romanum ad gravioris disciplinae philosophicam et theologicam scholam evexerunt; Gregorii XIII, qui largissima liberalitate de Instituto vestro optime meritus est et huius veluti parens habetur, a quo nomen iure recepit.

Tacendum quoque esse non putamus Benedictum XIV, qui cum nonnullis eiusdem professoribus, ut Rogero Boscovich, praecipua familiaritate utebatur et cum iis artiore coniunctionem disciplinarum quae experimentis innituntur cum philosophia et theologia spectativi generis prosequeretur; Leonem XII, qui Collegium Romanum restituae Societati Iesu administrandum tradidit eique nomen novum Gregoriana studiorum Universitatis imposuit. Huic Summi Ecclesiae Antistites decimi noni et vicesimi saeculi tot ac tantas benevolentiae significationes dederunt, ut iniuriam ceteris facere videamur, si alium alii antetulerimus.

Ad philosophicas et theologicas doctrinas quod attinet, Insti-

tutum vestrum in exordiis suis, dimidii saeculi spatio, tot magistris et doctoribus magnam laudem assecutis floruit, ut aetas illa iure aurea appellari potuerit. At hoc minime detrahit subsequentium fastorum gloriam. Nam Praepositi generales Societatis Iesu nullo non tempore, usque ad praesens, operam dederunt, ut ibidem peritorum et etiam optimorum professorum copia suppeditaretur.

Laudamus scholasticam methodum, quae apud vos in usu versatur. Quam alibi haud raro negligi et contemni Nos minime latet. Ut ii ab ista incuria vel despicatione desistant, meminerint Summos Pontifices huiusmodi methodum saepe commendasse, quin etiam hortatos esse, ut ea in philosophicis et theologicis scholis in honore semper haberetur.

Id, quod scholastica methodus assequi contendit, ut scilicet hominis ratio revelatas a Deo veritates et eorum philosophica adiumenta perlustret, expoliendo illas quae eis insunt notiones et afferendo argumenta, quibus eorum certitudo solide fulcitur; utque praeterea quae contra disputantur resolvat, et veritates omnes tum naturales metaphysicas tum divinitus revelatas concorditer apteque componere conetur: hoc semper fuit et est philosophiae et theologiae certum firmumque propositum. Neque opinandum est mysteria fidei et eorum supposita philosophica ab unoquoque ita comparari posse, ut facile vel ultro ab intellectu nostro obtineantur, neque opus esse, ut diuturno studio et apta methodo ratiocinando et meditando pertractentur.

Neve timueritis, ne ob studia spectativi generis illae quae « positivae » scientiae nuncupantur et praecipue theologia « positiva » aliquid detrimenti capiant. Inter utrasque enim nulla oppositio, quin etiam illae eo securius prodeunt, quo firmiter hisce superstruuntur. Exemplo sunt vobis ipse Doctor Angelicus, qui « positivarum » cognitionum appetens erat, et ex primaevi Athenaei vestri theologis Franciscus Suarez, qui iure post Sanctum Thomam primoribus sacrae theologiae cultoribus accensendus est, recens autem — saltem unum memoria repetere fas Nobis sit — Ioannes Baptista Cardinalis Franzelin, qui utriusque ordinis disciplinis diligentissimum tribuit cultum easdemque mirabili modo in unum coniunxit.

Ipsa vestra studiorum ratio et programmata vestra annualia abundantiam rerum « positivarum », nostrorum temporum sacerdotibus valde utilium, continent, et quod summum est, in tractatibus vestris dogmaticis theologiae « positivae » amplum spatium praebetur; et utinam studium Sanctorum Patrum et Scriptorum ecclesiasticorum apud vos floreat et augeatur.

Quod vero ad studia vestra et ad apostolatam vestrum attinet, ne indistincte permisceantur doctrina catholica et veritates natu-

rales illi cohaerentes, et ab omnibus catholicis agnitae, cum eruditorum hominum conatibus ad eas explicandas itemque cum propriis elementis peculiaribusque rationibus, quibus varia philosophica et theologica systemata, quae in Ecclesia inveniuntur, inter sese discriminantur; neve umquam ita agendum est, quasi sacrarum concionum materies et religiosa institutio hinc emanent atque dependeant. Nulla huiusmodi disciplina et ratio porta est, qua quis in Ecclesiam ingrediatur; maioreque ratione nefas hanc est asserere unicam portam patere. Etiam sanctissimo et praestantissimo Doctore numquam Ecclesia veluti primigenio veritatis fonte usa est neque nunc utitur. Doctores utique magnos habet et summis decorat laudibus Thomam et Augustinum; at falli nescios tantum Sacrarum Scripturarum caelitus inspiratos auctores profitetur. Ecclesia nempe Dei mandatu Sacrarum Scripturarum interpres et custos, in se viventis Sacrae Traditionis depositaria, ipsa est ad salutem adipiscendam porta, ipsa, sub tutela ductuque Spiritus Sancti, sibi fons est veritatis.

Varia doctrinarum systemata, quae Ecclesia teneri sinit, omnino convenient oportet cum omnibus iis, quae philosophiae et antiquae et christianae ab eiusdem Ecclesiae exordiis perspectae erant. Haec vero a nullo alio doctore tam lucide, tam perspicue, tam perfecte proposita sunt sive singularum mutua consensio partium ob oculos habetur, sive cum veritatibus fidei considerantur coniunctio et harum splendidissima cohaerentia, a nullo tam apta solidaque structura una simul composita sunt quemadmodum a Sancto Thoma Aquinate, ut Praecessor Noster Leo XIII hisce verbis sculpsit potius quam dixit: « Rationem, ut par est, a fide apprime distinguens, utramque tamen amice consocians, utriusque tum iura conservavit, tum dignitati consuluit, ita quidem ut ratio ad humanum fastigium Thomae pennis evecta, iam fere nequeat sublimius assurgere, neque fides a ratione fere possit plura aut validiora adiumenta praestolari, quam quae iam est per Thomam consecuta » (Enc. « *Aeterni Patris* » - *Leonis XIII Acta*, ed. Romana, I [1881] pag. 274).

In iis quae modo breviter attigimus, enumerentur, exempli causa, quae spectant ad naturam cognitionis nostrae; ad propriam veritatis rationem; ad principia metaphysica in veritate solidata eaque absoluta; ad Deum infinitum, personalem, Creatorem omnium rerum; ad hominis naturam, animi immortalitatem, personae congruentem dignitatem, officia, quae morum lex ei ex natura indita denuntiat et imperat.

His rebus haud dubio mentis retinendis assensu apponenda non sunt ea, quae, ad verum in natura « positum » quod attinet,

apud Sancti Thomae magnos commentatores et optimae notae discipulos adhuc in controversia sint. Neque de his loquamur, de quibus disputatur, an ad doctrinam Angelici Doctoris pertineant vel quomodo interpretanda sint; itemque utpote caduca silentio premimus ea quae reapse consectoria sunt veterum hominum cognitionis et mancae et ieiunae de naturae rebus physicis, chymicis, biologicis vel alius generis.

Talem esse sensum illius legis, qua Codex iuris canonici (can. 1366 § 2) Sanctum Thomam ducem atque magistrum omnibus catholicis scholis praeficit, felicitis recordationis Decessor Noster Pius XI hisce verbis asseruit: « Sanctum igitur unicuique eorum esto quod in Codice iuris canonici praecipitur ut « philosophiae rationalis ac theologiae studia et alumnorum in his disciplinis institutionem professores omnino pertractent ad Angelici Doctoris rationem, doctrinam et principia, eaque sancte teneant »; atque ad hanc normam ita se omnes gerant, ut eum ipsi suum vere possint appellare magistrum. At ne quid eo amplius alii ab aliis exigant, quam quod ab omnibus exigit omnium magistra et mater Ecclesia: neque enim in iis rebus, de quibus in scholis catholicis inter melioris notae auctores in contrarias partes disputari solet, quisquam prohibendus est eam sequi sententiam quae sibi veri similior videatur » (*Litterae Encyclicae « Studiorum ducem »*, 29 sept. 1923 - A. A. S. XV, 1923, p. 324, 1).

Hac prorsus ratione insignes vestri auctores et magistri pulchro consociarunt foedere fidelitatem, quam Summo Doctori continenter servabant, cum magni aestimanda libertate, quae doctrinarum pervestigationi debetur, a Decessoribus Nostis, Leone scilicet XIII et iis qui in Petri Cathedra eum subsecuti sunt, semper in tuto collocata.

Unicuique igitur professorum integrum sit, intra supra assignatos limites, qui praetervehendi non sunt, alicui scholae adhaerere, quae in Ecclesia domicilii iure potita est, hac autem lege, ut veritates ab omnibus retinendas prorsus distinguat ab iis, quae lineamenta et elementa peculiaris sunt scholae, et in docendo haec discrimina notet, ut bene cordatum decet magistrum.

Sed iam ad ceteras veniamus disciplinas, quae in Gregoriana studiorum Universitate docentur. Ab ea initium facimus, quae ibidem postremo tradi coepta est, ab Instituto nempe doctrinarum socialium, nuper Philosophicae Facultati aggregato. Probe nostis, dilecti filii, quale momentum studio socialis quaestionis eiusdemque rectae solutioni, si eam sperare licet, Ecclesia tribuat; adeo ut affirmare non dubitaverimus, Apostolicam Sedem vix in ulla re tantas recens locasse curas, quantas in huiusmodi quaestionibus

enodandis. Quapropter paterno animo dilaudamus hoc Institutum eo consilio a vobis conditum, ut inibi sacerdotes sacrorumque alumnī, etsi non ipsi unice, peculiari tamen modo, doctrinis socialibus instituantur. Revera huius Instituti studiorum ratione perspecta, facere non possumus quin ex animo gratulemur, meritaque honestemus laude sive animi alacritatem, qua coepistis, sive doctrinae copiam, qua discipuli imbuuntur.

Hoc Institutum Ecclesiae de re sociali doctrinam tradendam suscepit, cuius quidem capita praecipua in Apostolicae Sedis documentis continentur, in Encyclicis Litteris nempe, in Allocutionibus et in Pontificiis Epistulis. Ad rem quod attinet, variae de re sociali scholae exortae sunt, quae pontificia documenta explanarunt, evolverunt atque in systemata redegerunt. Quod quidem iure meritoque factum esse arbitramur. At illud evitari nequibat, ut eadem scholae in principiis applicandis atque in conclusionibus deducendis aliae aliter procederent, multumque haud raro inter se discreparent. Quapropter hac etiam in re id cavendum est, quod de catholicae fidei doctrina deque theologicis scholis supra monuimus, ne scilicet vera genuinaque Ecclesiae de re sociali doctrina cum variis ac propriis cuiusque scholae sententiis permisceatur; quae duo quidem semper inter se sunt apprime distinguenda.

Ad theologicorum vestrorum laborum provinciam pertinent etiam Facultates Iuris Canonici, Historiae Ecclesiasticae atque Missiologiae.

Ut ad ea veniamus quae ius canonicum respectant, gratissima animum Nostrum subit eorum temporum memoria, cum sive qua sacrorum alumnus, sive a sacerdotio recentes in huiusmodi studia peculiari modo incubuimus, vel etiam cum asciti ad adiutricem praestandam operam Codici Iuris Canonici redigendo, plures annos in hoc ipso iure versati sumus. Hac autem oblata occasione, silentio praeterire nolumus praeclarissimum illum per tot annos vestrae studiorum Universitatis Professore, itemque Societatis Iesu moderatorem supremum, Franciscum Xaverium Wernz, quocum tunc temporis saepe de rebus iuridicis collocuti sumus, quique inter primarios suae aetatis disciplinae huiusmodi magistros excelsum tenuisse locum videtur. Diuturna igitur hac vitae experientia edocti, haec duo vobis commendanda censemus, quorum alterum ad rectam iuris canonici scientiam acquirendam, alterum vero ad sacerdotale obeundum ministerium spectant.

Quid vir iuris canonici addiscendi studiosus praestare debet, ut illud funditus pernoscatur? Imprimis ipse iuris vigentis systema adeo teneat necesse est, ut universas normas perspicuas habeat, secundum earum sensum « positivum » et « speculativum ». Nequa-

quam enim recte vir Canonici Iuris peritus appellari potest, qui, etsi in canonum interpretatione sit versatus, non tamen iuris principia apprime noverit neque mutuas eorum rationes. Vestrae autem ducitur laudi quod huic rei efficiendae provehendaque vim magnam tribuitis.

Quod similiter pro studio Theologiae moralis valere hic inserere iuvat. Theologia moralis, ut optime nostis, in Universitate vestra inde ab eius initiis peculiari modo excolebatur, duce Ioanne Cardinali de Lugo, Collegii Romani quondam magistro, qui doctrinam «speculativam» cum disciplinae «positivae» applicationibus mirabiliter coniunxit. Pergite igitur, ut egregie facitis, veritates morales divinas, naturales et «positivas», hominibus nostri temporis, qui non solum quoad mores in discrimine versantur, sed ipsa principia moralia in disceptationem vocant, adhibitis omnibus subsidiis, quae tum a disciplinis iuridicis, tum a recentioribus pervestigationibus suppeditantur, accurate, fideliter, ac rationibus usui accommodatis proponere et explanare.

Deinde qui iuris canonici disciplinam apprehendere contendit, gradum ad iuris historiam faciat oportet, quae quidem ad res iuris mature aestimandas plurimum confert; adeo ut veterum sententiam circa eadem instituta iuridica exploratam habeat, iuris originem, progressionem nec non mutationes discat, atque exinde varia inter se iuris systemata comparare valeat. Denique studium theoreticum complendum manet per cognitionem usus et exercitii iuris, cui rei «exercitationes» vestrae apte inservire possunt, eo vel magis quod heic in alma Urbe opportunitas datur — quae nusquam alibi in Ecclesia habetur — frequentandi «Studia» quae apud Apostolicae Sedis Officia habentur.

In considerata suorum munerum natura iuris canonici peritus hoc persuasum sibi habeat, quemadmodum omnia quae in Ecclesia sunt, ita ius canonicum quoque omnino in animorum curationem contendere, ut homines praesidio quoque nutuque legum veritatis et gratiae Christi sint compotes ac sancte, pie, fideliter vivant, crescant, moriantur. Sive cum is ecclesiasticas res administrat, sive cum iudicia exercet, sive cum sacrorum administros aut christifideles consilio iuvat, adsidue cogitet a se de animorum salute, quibus multum quidem utilitatis, sed etiam multum nocumenti afferre possit, rationem esse reddendam. Quam ob rem iuri tradendo schola, cum apostolatui exercendo debeat esse praevia, ad hunc fructuose obeundum alumnos, qui ibi sacrarum legum notitia imbuuntur, aequa diligentia et severitate praeparet summopere oportet.

Nobis vehementer placet in Athenaeo vestro historiae ecclesiasticae studium ad uberiora incrementa provectum esse, et pro-

priam esse Facultatem constitutam, cui quidem ea accedunt, quae Missiologica Facultas facit ad sacrarum expeditionum res gestas pervestigandas, atque ad huiusmodi incepta per insignia opera ad ethnologiam, sinologiam et islamologiam pertinentia provehenda.

In Ecclesiae historia colenda hoc vobis unum ex praecipuis est certum statumque propositum, ut huius disciplinae alumni criticae investigationis methodum sive ad eius praecepta, sive ad usum quod attinet ediscant. Neque mirum, immo laudabile est in id operam conferri, eo vel magis quod alienum praelucet exemplum. Quam appetenter, quam frugifere Instituta de rebus historicis colendis et studiosi viri, qui catholico non censentur nomine, praesertim postquam Vaticana secreta Tabularia patuerunt, repetendo diu recondita scripta documentaque, quae per longum praeteritarum aetatum decursum Ecclesiae labores et opera testantur, inde plurima cognitu utilia hauserunt, collegerunt, typis mandarunt!

Quanta fructuum ubertate etiam catholica Instituta et catholici homines, splendidis insistentes vestigiis tum Maurinorum benedictinorum doctorum, tum Bollandistarum, Societatis Iesu honoris et decoris, id genus investigationibus curas adhibuerunt!

Gratulamur igitur Nostrae Gregorianae studiorum Universitati, quod idem praeclarum terit iter et adhuc viginti per annos alumnos suos in huiusmodi ingenii industria, saepe eos ad Apostolicae Bibliothecae et Vaticani Tabularii pegmata mittens, exercet.

Eadem in re Nobis persuasum est vix esse aliud quod magis quam Ecclesiae historiae studium ecclesiastice sentiendi vim facultatemque alat, acuat, maturet, dummodo id teneatur, quod prorsus modus et prudentia exigunt: ne particulatim et plus aequo in hoc vel illo tantum eventu aut discrimine inspiciendo haereatur, sed singula referantur ad totum, negativa relata ad « positiva »; ac magna et duratura ut magna perpetuaeque habeantur, minora vero et transitura ut talia pari modo videantur. Idque imprimis menti praesens habeatur, quod ceteroquin a reverentia veritati debita omnino requiritur, Ecclesiam, quamvis in ea hominum menda deprehendantur, semper esse Ecclesiam Christi, eandemque veram et in servando ac tradendo sacro fidei deposito, veritatis scilicet et caelestis gratiae, falli nesciam sanctamque, ipsam denique esse « Ecclesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo » (*Act.* 20, 28). Cum Deus semper magnus et mirabilis est in operibus suis, tum maxime talis certo censendus est, ubi summa eius caritas fulget, ubi copiosa eius pro nobis redemptio perficitur, nempe in Catholica Ecclesia. Quam igitur viam ingressi estis, hac pergite, illam ingeminantes Pauli Apostoli vocem: « Deo gloria in Ecclesia, et in Christo Iesu » (*Eph.* 3, 21).

Illis ex vobis, qui provectionis aetatis sunt, professores in memoriam libenter revocamus, qui, ut Ludovicus Billot — unum ex eis nominamus — qua animi praestantia et qua ingenii acie alumnos ad sacra studia diligenda, et ad amplissimam sacerdotii dignitatem eiusque amorem incitabant. Tales alumni magistros exoptamus; eosque, qui in praesens apud vos excolunt disciplinas, hisce verbis adhortamur:

Ex vestra studiorum Universitate, per saeculorum decursum, prodierunt agmina virorum, qui eius nomen insigniter honestarunt: prodierunt haud pauci, qui Sanctorum et Beatorum Caelitum serio decorati sunt, fortissimi Martyres, Antistites et sacerdotes, qui Evangelii praeconio, animorum curatione, scientia apprime sacra, iuvenum institutione, magisteriis, ecclesiastici iuris tutela, opere, sermone, calamo, actione vitae tum in terris ubi antiquitus catholica fides viget, tum in oris, quo recens inventum est Evangelium, enituerunt.

Ii omnes triplici exardescabant igne, qui ipsorum pectora invaserat: studio animorum salutis, studio disciplinarum colendarum et exantlandi laboris, ac denique impenso precandi ac sese abnegandi studio. Quia aetherio flammati erant igne, ii se alacres et utiles praestiterunt. Nunc discendi studio vos affici oportet, lectissimi et dilectissimi Nobis iuvenes, ut, hac praevia nunc posita conditione, vobis suppetant olim vires ad egregia pro Christo et Ecclesia patranda.

Hoc in amplissimo consessu summo sempiternoque Deo pio mentis obsequio gratias persolvimus magnis pro incrementis, quibus Collegium Romanum seu Gregorianam studiorum Universitatem quattuor per saecula provexit et auxit; novum autem quod albescit saeculum caelesti eius Numini supplicibus cum votis dicamus, ut id Spiritus Sancti sui effusis muneribus repleat; moderatoribus, docentibus et discentibus universis perquam dilecti Nobis Athenaei necnon iis, qui prece et qualibet ope ei auxiliantur, omnia bona et salutaria ab Eo, qui unus est bonus et omnium auctor donorum, invocamus. Quod Deipara Virgo Maria, sapientiae sedes et pulchri mater amoris, cuius patrocinio et tutamini vos omnes credimus, materna praesenti deprecatione a Filio suo, Domino nostro Iesu Christo, imploret.

Testem denique benevolentiae Nostrae et supernae gratiae pius, quae omnem expectationem superet, vobis Apostolicam Benedictionem ex animo impertimus.

10.

Anno 1953

Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris:

- 18 februarii 1953. — R. P. ADRIANUS DJAJASEPOETRA (Prov. Neerl.) nominatur Episcopus tit. Trisipensis et Vicarius Apostolicus Djakartanus (*Decretum S. C. de Propaganda Fide* - A.A.S. XLV 513).
- 11 martii 1953. — R. P. MARIUS MACRIONITIS (Prov. Lugd.), hactenus Administrator Apostolicus Archidioecesis Corcyrensis et Dioecesis Zacynthiensis et Cephaloniensis, nominatur Archiepiscopus Atheniensis (A.A.S. XLV 305).
- 11 martii 1953. — P. IACOBUS MARATTUKALAM (Prov. Madur.) nominatur Rector Seminarii Regionalis S. Pauli in Tiruchirapalli (*Decretum S. C. de Prop. Fide*).
- 19 martii 1953. — P. BRONISLAUS ZIELINSKI (Prov. Polon. Min.) nominatur Rector Pontificii Collegii Polonorum in Urbe (*Decr. S. C. de Seminariis et Stud. Univers.*).
- 20 martii 1953. — P. AEMILIUS HERMAN (Prov. Germ. Inf.) nominatur Visitator Apostolicus Seminariorum, Collegiorum, Dommorum Religiosarum et Institutorum Orientalium Romae existentium (*Epist. S. C. pro Eccl. Orient.*).
- 28 martii 1953. — P. EDUINUS HEALY F. (Prov. Chicag.) nominatur Theologus Adiunctus Tribunalis S. Paenitentiariae Apostolicae (*Biglietto d. Segreteria di Stato*, A.A.S. XLV 255).
- 31 martii 1953. — P. IOSEPHUS JUNKES (Prov. Germ. Sup.) nominatur Director Laboratorii Astrophysicae Speculae Vaticanae ad Castrum Gandulphi (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).
- 3 iunii 1953. — P. ARMANDUS GARGIULO (Prov. Neap.) confirmatur Rector et Praeses Pontificii Seminarii Campani (*Epist. S. C. de Seminariis et Stud. Univers.*).
- 17 augusti 1953. — P. CAROLUS BOZZOLA (Prov. Taurin.) approbatur Rector et Praeses Pontificii Seminarii Regionalis Culebritani (*Epist. S. C. de Seminariis et Stud. Univers.*).

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE

11.

12 martii 1953

Quinam valor in alienationibus et debitis exigit beneplacitum apostolicum.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER
P. XTI

Per litteras die 3 novembris 1951 datas ⁽¹⁾ certiores feci omnes Provinciarum Praepositos de decreto Sacrae Congregationis Consistorialis diei 13 iulii eiusdem anni, quo praescribitur ut ad bona alienanda atque debita et obligationes contrahenda, « perdurantibus praesentibus adiunctis et ad nutum S. Sedis, ad eandem Sedem Apostolicam sit recurrendum quotiescumque agatur de pecuniae summa quae decem millia francorum seu libellarum aureorum excedat » ⁽²⁾.

Die autem 29 ianuarii huius anni Sacra Congregatio de Religiosis, supradictum decretum applicans, praescripsit ut, donec aliud statutum fuerit, beneplacitum apostolicum sit petendum, ad normam Can. 534, § 1, quotiescumque valor bonorum alienandorum vel debita et obligationes contrahenda superent summas monetae currentis in hac tabella indicatas:

Aegyptus	Libellae aegyptiae	2.000
America sept. et centr.	Dollari (U.S.A.)	5.000

⁽¹⁾ A.R. XII 130.

⁽²⁾ A.A.S. XLIII 602-603.

Anglia	Libellae sterlinae	2.000
Argentina	Pesetae argentineses	100.000
Belgium	Franci Belgici	250.000
Brasilia	Cruzeiri	150.000
Canada	Dollari canadenses	5.000
Colombia	Pesetae colombianae	15.000
Gallia	Franci gallici	2.000.000
Germania	Marci	20.000
Helvetia	Franci helvetici	20.000
Hispania	Pesetae	200.000
India	Rupiae indianaee	25.000
Italia	Libellae italianae	3.000.000
Lusitania	Scudi lusitani	150.000
Neerlandia	Florini neerlandici	20.000
Philippinae	Pesetae philippinae	15.000
Turcia	Libellae turcicae	20.000
Uruquaria	Pesetae uruquarienses	15.000
Venezuela	Bolivares	15.000

Pro nationibus in hac tabella non nominatis eadem norma servanda est ac pro vicinis nationibus in adiunctis analogis constitutis.

Quod ad facultates quibus nostri Provinciales et Superiores locales gaudent, positis quibusdam conditionibus, ad expensas extraordinarias faciendas vel permittendas ⁽³⁾, statuo ut in posterum, donec aliae normae communicatae fuerint, Provinciales usque ad summas supra in tabella significatas et Superiores locales ad decimam partem earundem summarum, quisque pro sua natione, in eiusmodi expensis pecunias insumere possint, auditis utique Consultoribus, sed nulla Generalis venia petita. Eaedem valeant normae cum de bonis alienandis vel debitis et obligationibus contrahendis agitur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 12 martii 1953.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

⁽³⁾ Cfr. A.R. IX 209-210 et XI 382.

12.

23 aprilis 1953

Decretum quo Missio Bombayensis erigitur in Viceprovinciam dependentem.

D E C R E T U M

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praepositus Generalis Societatis Iesu

Inter incrementa a benignissimo Domino Societati nostrae concessa in suam gloriam animarumque salutem, iure annumeranda veniunt quae Missioni Bombayensi feliciter contigerunt. Haec enim, in parte territorii posita antiquae Provinciae Goanae, post restitutam Societatem, anno 1854, curis Provinciae Germaniae commissa est, quae magno cum zelo eam curavit et promovit usque ad annum 1914, cum magnum bellum europaeum saevire coepit. Sociis Germanis infeliciter abire ab ea Missione coactis, Missio translata est ad Provinciam Aragoniae anno 1921. Ab eo tempore, Deo dante, atque Patribus indefessam operam navantibus, rerum cursus qui ante bellum vigeat nova incrementa concepit ita ut anno 1934 pars territorii Missionis Bombayensis separari potuerit et in ea nova Missio Ahmedabadensis constitui.

Hodie autem Missio Bombayensis fere ducentos et quinquaginta socios proprios habet, quorum non pauci in ipsa eius regione sunt nati. Si domos exsistentes consideremus, possidet Missio Domum Noviciatus et Iunioratus, dirigit Seminarium Dioecesanum in eoque docet et Domum Exercitiorum habet. Praeterea plus quam tria milia alumnorum superioribus disciplinis instituit in iam antiquo Collegio Universitario quod ob praeclaros eius fructus plurimum aestimatur, novos ludimagistros parat in Schola Normali, sex collegia secundaria, quae dicuntur, numerat, ubi erudiuntur plus quam sex milia alumnorum, decem scholas inferiores regit. Insuper, praeter viginti paroecias quibus providet, in parte directe missionaria sibi commissos habet quattuor districtus, in quibus numerat sex residentias exclusive missionarias.

Ita, multis feliciter modis confert Missio Bombayensis tum ad fidem in catholicis conservandam, tum ad eam inter infideles propagandam. Quare haec Missio, etsi sibimetipsi relinquenda nondum videatur, propius tamen ad Provinciae dignitatem evehenda videtur.

Ideo, re diu multumque coram Domino perpensa, examinatis sententiis tum Praepositi Tarraconensis Provinciae, quae Aragoniae successit, tum Superioris Missionis et Consultorum utriusque,

auditis quoque Patribus Assistantibus, pro nostri muneris auctoritate Missionem Bombayensem ad gradum Viceprovinciae, a Provincia tamen Tarraconensi etiam in posterum dependentis, hisce nostris litteris erigimus cum omnibus iuribus et officiis, quae ab Instituto nostro Viceprovinciis dependentibus tribuuntur.

Hoc nostrum decretum proximo die festo Ascensionis D. N. Iesu Christi, die 14 maii, in omnibus Provinciae Tarraconensis et in praecipuis saltem novae Viceprovinciae Bombayensis domibus secundum morem ad mensam legatur, ab eoque die plenam suam vim exserere incipiat.

Quod reliquum est, Dominum nostrum in caelos ascendentem, per intercessionem Reginae Societatis Iesu, enixe precamur ut hoc nostrum decretum caelitus ratum habere novamque Viceprovinciam singulari largitate cumulare dignetur.

Datum Romae, 23 aprilis 1953,
in festo B. M. V. Reginae Societatis Iesu.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

L. ✕ S.

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

13.

23 aprilis 1953

Decretum quo Missio Ranchiensis erigitur in Viceprovinciam dependentem.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praepositus Generalis Societatis Iesu

Mox centesimus annus erit ex quo Patres Provinciae Belgae, oris terrae Indicae appulsi, regionem Bengalensem Occidentalem excolere coeperunt. Haec Missio, Calcuttensis nuncupata, quae antea per paucos annos ad Provinciam Anglicam pertinuit, post duros labores, iuvante Dei gratia, in immensum crevit. Quam mirabiles fuerint progressus in parte Ranchiensi, cum vir apprimae apostolicus Pater Constantinus Lievens, totis viribus adiutus a Patre Grosjean, Superiore Calcuttensi, paucis annis dena milia rusticorum fidei catholicae acquisivit, in omnium memoria est. Mox

ibi erecta est Dioecesis Ranchiensis ab Archidioecesi Calcuttensi distracta. Sub impulsu Episcoporum Ranchiensium haec ipsa Dioecesis adeo floruit ut altera eius pars nuper erecta sit in Dioecesim Raigarh-Ambikapurensis et quaedam aliae partes eius territorii novis Missionibus iam concredita sint, aliae mox concredendae praevideantur.

Anno autem 1935 cum Provincia Belgica divisa est in Belgicam Meridionalem et Belgicam Septentrionalem, primae attributa est Missio Calcuttensis, alteri Missio Ranchiensis, ubi a duobus annis Patres Provinciae Australiae Patres Belgas generose adiuvere coeperunt.

Hodiernae Missioni Ranchiensi, quae duas praedictas dioeceses comprehendit, adscripti sunt trecenti et viginti tres Patres, Scholastici et Fratres Coadiutores, quorum quinquaginta novem ad alias Provincias pertinent. In eadem Missione numerantur pro tempore quadraginta novem Sacerdotes dioecesani. Praeter Noviciatum, Iunioratum et Tertiam Probationem, ibi conditum est Seminarium dioecesanum cum quinquaginta quattuor alumnis. In civitate Ranchiensi, ubi est Collegium Nostrorum et Schola Apostolica, erectae sunt insuper Facultates Universitariae cum Schola Normali, Schola Agriculturae et Schola Industriali, in quibus mille sunt alumni. In ipsa autem Missione iam sunt octo Collegia alumnorum cum plus quam duobus milibus alumnorum. Per totam Missionem sparsae sunt innumerabiles Scholae inferiores.

Missio ipsa divisa est in Districtus novem habetque quadraginta sex Stationes cum una Domo Exercitiorum, in quibus tam apud fideles quam infideles laeti colliguntur fructus. Ob ingens iter emensum et ut via pateat ad ulteriorem progressum, Missionem Ranchiensem, quamvis sibimetipsi relinquenda nondum videatur, propius tamen ad Provinciae dignitatem evehendam existimavimus.

Quare, Divino auxilio suppliciter invocato, perpensis sententiis Praepositi Provinciae Belgicae Septentrionalis et Superioris Regularis Missionis eorumque Consultorum, Patribusque Assistantibus in consilium auditis, pro muneris nostri auctoritate Missionem Ranchiensem in Viceprovinciam erigimus a Provincia Belgica Septentrionali etiam in posterum dependentem, cum omnibus iuribus et officiis quae ab Instituto nostro Viceprovinciis dependentibus tribuuntur.

Hoc nostrum decretum proximo die festo Ascensionis D. N. Iesu Christi, die 14 maii, in omnibus Provinciae Belgicae Septentrionalis et in praecipuis saltem Viceprovinciae Ranchiensis do-

mibus secundum morem ad mensam legatur et exinde plenam suam vim habere incipiat.

Quod reliquum est, Dominum Nostrum in caelos ascendentem enixe precamur ut, intercedente Beata Virgine Regina Societatis Iesu, hoc nostrum decretum de caelo ratum habere et divina sua tutela novam Viceprovinciam fovere et provehere dignetur.

Datum Romae, die 23 aprilis 1953,
in festo B. M. V. Reginae Societatis Iesu.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

L. ✕ S.

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

14.

27 aprilis 1953

De examinibus in Pontificio Instituto Biblico et de Nostris ad illud Institutum destinandis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Quamquam lingua hebraica et lingua graeca biblica annumerantur inter « Disciplinas auxiliares » cursus theologici ⁽¹⁾, Pont. Institutum Biblicum invenit Biennistas saepius non esse eis ita instructos, ut ad studia biblica cum fructu incohanda requiratur. Quare instituendum vel restituendum duxit examen admissionis, quo, qui Auditor sive ordinarius sive extraordinarius vult inscribi, probet se saltem posse textum generis narrativi hebraicum V. T. et graecum N. T. recte legere ac vertere et formas grammaticales communiores explicare.

Praeterea, cum non minus necessarium sit, ad studium vere solidum disciplinarum biblicarum et ad investigationes scientificas perficiendas, ut Alumni legere valeant libros scriptos anglice, gallice, germanice, idem Pontificium Institutum haec praescripsit: a) antequam in primo anno inscribantur, Alumni sive ordinarii sive

(1) Cfr. *Rat. Stud.* n. 163 a.

extraordinarii experimento demonstrare debent se ita cognoscere unam ex his tribus linguis, ut saltem textum faciliorem de re biblica tractantem latine vertere convenienter possint; *b*) antequam annum secundum ingrediantur, subeundum eis erit simile examen de altera lingua; *c*) antequam admittantur ad conscribendam dissertationem ad Lauream, tertiae linguae specimen praebere necesse erit.

Haec praescripta S. Congregatio de Seminariis die 9 februarii 1953, ad modum complementi Statutorum Instituti Biblici, approbavit eorumque executionem Auctoritatibus academicis eiusdem Instituti commisit.

Dum RVam de his certiorum facio, non praetermittam occasionem revocandi in memoriam quae die 5 iunii 1949 scribebam de pluribus etiam Scholasticis destinandis ad studia superiora perficienda ⁽²⁾. Video enim non raro deesse in Collegiis Nostrorum Theologorum Professores S. Scripturae, ut aliarum Provinciarum atque adeo ipsius Instituti Biblici auxilium petere cogantur. Nisi Provinciales sibi proponant plures Professores parare quam stricte necessarii sunt, facile eveniet ut, uno alterove deficiente, ipsa Collegia saepius debito Professorum numero careant, et Institutum Biblicum, nobis a Sancta Sede commissum, unde suos Professores comparet non habeat. Ne quid dicam de necessitate subveniendi hodiernae penuriae doctorum et scriptorum catholicorum in re biblica eruditorum, vel de utilitate ad studia biblica informandi alios quoque iuvenes nostros, qui non iam ad S. Scripturam in scholis tradendam, sed ad alia ministeria spiritualia, ut est praesertim praedicatio Verbi Dei, destinantur.

Iuris quoque Canonici Biennistae pauciores sunt in praesentia quam oportet. Meminerint Provinciales quam utile sit, ne dicam necessarium, ut in praecipuis saltem civitatibus, ubi Societas laborat, habeamus virum huius scientiae peritum, ad quem ceteri nostri Operarii et etiam Sacerdotes saeculares in casibus difficilioribus secure et fidenter accurrere possint.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 27 aprilis 1953.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

⁽²⁾ Cfr. A.R. XI 283-287.

15.

1 maii 1953

« *Dies Vocationum Magistrorum* » quotannis celebrandus.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum institutio solida et christiana puerorum et adolescentium tanti momenti sit ad animas salvandas et ad regnum Christi diffundendum, et cum hisce temporibus, praesertim in quibusdam regionibus, valde opus sit Magistris qui iuvenes utriusque sexus vera doctrina erudiant et ad virtutem et sanctitatem attrahant, Institutum Fratrum Scholarum Christianarum promovere proposuit Diem Vocationum Magistrorum, singulis annis die 15 maii in scholis aliisque institutis academicis ubique terrarum celebrandum. Hic Dies erit sub patrocinio S. Ioannis Baptistae de La Salle, quem Pius PP. XII die 15 maii 1950, festo liturgico eiusdem Sancti, omnium Magistrorum pueris adolescentibusque instituendis Praecipuum apud Deum Caelestem Patronum declaravit. Conferentiae et exhortationes in scholarum classibus proponuntur habendae atque orationes ab alumnis et Magistris effundendae ad Deum flagitandum ut vocationes ad apostolatam Magistrorum christianorum abundanter augere dignetur. Thesauri spirituales, uti dicuntur, qui illo die collecti fuerint, Romam mitti poterunt (Santuario S. Giovanni Battista de La Salle, Via Aurelia 476, Roma), ubi in album transcribentur quod ad altare S. Ioannis reliquiarum repositum est.

Episcopi Galliae iam statuerunt ut quotannis unus dies, ab Ordinario loci determinandus et potius dies dominicus diei 15 maii propinquus, auspice S. Ioanne Baptista de La Salle orationi dedatur pro incremento vocationum Magistrorum christianorum. Plures etiam ex aliis nationibus Episcopi iam significaverunt eiusmodi Diem Vocationum Magistrorum in suis dioecesibus esse celebrandum.

Ubicumque Episcopi sic decreverunt, oportet ut etiam nostra Collegia, uti patet, ad Diem Vocationum rite celebrandum operam conferant. Ubi vero Ordinarius loci nihil de hac re decreverit, singulis Provincialibus relinquo statuendum num, peculiaribus adiunctis cuiusque Provinciae consideratis, expediat ut dies 15 maii vel alius inter annum dies seligatur tamquam Dies Vocationum Magistrorum. Hoc anno utique vix suppeditat tempus ut omnia ad eiusmodi celebrationem ante diem 15 maii praeparentur, et prae-

terea multis in locis Dies vel Hebdomada Vocationum, uti dicuntur, quotannis iam celebrari solet. Provinciales igitur ipsi libere decernant num quid de hac re in posterum pro suis Provinciis statuendum videatur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 1 maii 1953.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

16.

1 augusti 1953

Normae ad Catalogum Provinciae conficiendum iterantur.

AD OMNES PP. SOCIOS PRAEPOSITORUM PROVINCIALIUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

RVam hortor ut Catalogum Provinciae tempestive praeparet ita ut tempore statuto, i. e. *intra mensem post studia instaurata* ⁽¹⁾, in lucem edatur. Iuxta solitas normas *quinque* exemplaria Catalogorum per ordinarios tabelliones ad nos praemittantur, quo citius perveniant; reliqua *quadraginta* per fasciculos postales subsequantur. *Tria* vero exemplaria, praeter 45 praescripta, ad Prov. Bohemiae et Viceprov. Romaniae et Slovakiae destinata, in nostram Curiam mitti possunt.

Hac occasione usus, RVae in mentem revocare velim nonnullas normas de Catalogo conficiendo, quas, examinatis singulis Provinciarum Catalogis huius anni, animadversum est in aliquibus Provinciis non bene servari:

In alumnorum Collegiis et etiam Scholis paroecialibus, post summam Patrum, Scholasticorum et Fratrum Coadiutorum, addantur numerus *Alumnorum Externorum* et *Convictorum*, numerus *Alumnorum Scholarum Superiorum, Mediarum, Inferiorum*, numerus *Professorum Externorum*.

⁽¹⁾ *Epit.* 874, 1°.

Etiam in Seminariis maioribus et minoribus, sive dioecesanis, sive Societatis addatur numerus Professorum externorum, et alumnorum, inter quos in Seminariis maioribus, indicetur quot sint *Alumni theologi*, quot *Alumni philosophi*.

Elenchus iubilaeorum, qui in Catalogum inserendus est, imprimatur in folio *separato*, vel saltem facile separabili, non autem in pagina ipsius Catalogi.

In domibus ubi munus Procuratoris domus cominittitur ipsi Superiori locali vel Ministro, designandus est alius Pater, qui ut Consultor de rebus temporalibus a Superiore audiatur ⁽²⁾. Hic vero Consultor semper indicandus est in Catalogo.

Cura adhibeatur ut in singulis domibus Minister et Procurator Domus in Catalogo indicentur.

In Catalogo semper indicetur: *a)* quae Residentiae a Praeposito Generali declaratae fuerint *maiores* (tam in Provincia quam in Viceprovinciis et Missionibus); *b)* in omnibus Provinciis et Viceprovinciis (sive independentibus sive dependentibus), quodnam Nostrorum vel alumnorum Collegium declaratum fuerit *maximum*; in Missionibus autem quaenam domus declarata fuerit *maxima* (quae etiamsi sit Collegium, semper dicenda est *Domus maxima* ⁽³⁾).

Velit igitur RVa Catalogum huius anni diligenter revidere atque curare ut in novo Catalogo mox edendo normae supra dictae, sicut et reliquae in *Practicis Quibusdam de Formula scribendi* vel *Actis Romanis* promulgatae, ad amussim serventur.

Quod ad annuas *Tabulas statisticas* atque *Elenchos dimissorum et ad gradus academicos promotorum* attinet, paradigmata seorsum — ut expensis parcat — ad RVam mox mittentur. RVam enixe rogo ut omne id agat ut haec paradigmata, inscribendis inscriptis, tabellariis publicis vestrae civitatis committantur *ante finem Ianuarii*. Ad quod exigendum cogor ex eo quod singulis annis relatio de universa Societate praeparanda est, quam Sacrae Congregationi de Religiosis tardius tradere minime decet.

Item cum iisdem paradigmatis ad RVam mittentur solita paradigmata de Eleemosynis pro Operibus Pontificiis.

RV^{ae} in antecessum gratias agens, commendo me ss. SS.

Romae, die 1 augusti 1953.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON -

Secr. Soc. Iesu

(2) *Ibid.* 841 § 2.

(3) A.R. XI 350.

17.

10 augusti 1953

De renovandis facultatibus in usu dispensationis apostolicae de stipendiis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Per litteras diebus 22 octobris et 3 decembris 1946 ⁽¹⁾ ad omnes Praepositos Provinciarum datas, statui ut facultates in usu dispensationis apostolicae de stipendiis atque aliae facultates extraordinariae concessae, a die primo octobris 1947 abrogatae censerentur, nisi a singulis Provinciis iam prius fuissent renovatae. Deinde hae facultates, singulis Praepositis petentibus, renovatae sunt annis 1947 et 1950, pleraeque ad triennium.

Iam vero, cum ultimum triennium in eo sit ut compleatur, velim omnibus Provincialibus in memoriam redigere necessitatem has facultates renovandi, si id nondum factum est. Iterum quoque peto ut Provinciales, antequam dispensationem a communi lege ac consuetudine postulent, sedulo in Domino perpendant num usus talium facultatum diminui, vel etiam tolli, possit ut iam in commemoratis litteris diligenter commendavi. In rei consideratione memores sint illius sententiae S. P. N. Ignatii: « quanto aliquis ... liberaliorem erga summam Maiestatem se praestiterit, tanto eum in se liberaliorem etiam experietur » ⁽²⁾.

Romae, 10 augusti 1953.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

⁽¹⁾ A.R. XI 140; 145.

⁽²⁾ *Constit.* P. III c. 1 n. 22 [282]; *Reg. Summ.* 19.

18.

22 augusti 1953

Iterantur normae circa prudentiorem rationem tractandi de rebus missionalibus.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ne ministeria nostrorum missionariorum, in variis mundi plagis laborantium, detrimentum capiant propter ea quae in publicis sermonibus dicantur vel in libellis periodicis edantur, cum RV^a communicare velim sapientem Instructionem « *Circa prudentiorem de rebus missionalibus tractandi rationem* », quae, a Sacra Congregatione de Propaganda Fide die 9 iunii 1939 edita ⁽¹⁾, in hodiernis adiunctis peculiarem habet opportunitatem.

Non semel animadvertit haec Sacra Congregatio in periodicis commentariis atque in libris de opera missionali necnon in publicis de eadem re sermonibus, ita aliquando depingi mores, cultum, indolem, statum gentium quibus advehenda est Catholica Fides, ut videantur earum potius mala quam bona effferri. Quod quidem nullo adverso animo fieri, quin potius eo solummodo consilio ut ardentior excitetur amor in fratres nondum luce Christi fruantes abundantioraque auxilia suppeditentur operibus religionis et caritatis, nemo certo dubitaverit; id tamen quam absonum sit a mutua inter populos urbanitate, quantum immo aequitatem laedat et iustitiam, quantam denique indignationem iure in iis gentibus excitet de quibus huiusmodi narrantur, facile patet cuivis consideranti quid ipse sentiret si de sua ipsius patria pariter loquentes nosset externos.

Eo magis autem omnino devitanda apparet talis se gerendi ratio, quod opinionem ingenerare potest falsam et missionariis iniuriosam eorumque ministerii successui perniciosam: eos scilicet non accedere ad gentes ea cum cordis caritate, qua, non metientes alios modulo suo, studeant aperto et propenso animo eas comprehendere et existimare et amare.

Itaque Sacra haec Congregatio enixe commendat omnibus de re missionali sive scripto sive sermone tractantibus, ut de aliis nationibus loquantur eadem prorsus observantia, qua ipsi ab alienis de sua patria sermonem haberi desiderant.

Quam circa rem, prae mente insuper habeant, nitere gentes

(1) A.A.S. XXXI 269-270.

non paucas, in quibus opus missionale exercetur, antiquo nobili-que vitae cultu humanitateque; ita ut ipsae aegre indignanterque ferant si indiscriminatim cum iis populis recenseantur et quasi aequentur, qui passim minus evoluti, ut dicitur, habentur. Neque fas esto ex singulis casibus generalem ingerere iniuriosam et falsam de cuncto populo opinionem.

Quae sapientissima divus Paulus dedit monita prae oculis semper habeantur eaque pervigili studio observentur: « Nemini dantes ullam offensionem, ut non vituperetur ministerium nostrum: sed in omnibus exhibeamus nosmetipsos sicut Dei ministros » (2).

In hac Instructione clare apparet observantia quam Ecclesia in mores et cultum gentium non christianarum semper adhibuit, nec non cura quam exerceri vult ut caritas et iustitia erga eas diligenter serventur in dictis et scriptis, etiamsi haec ad miserationem atque generositatem audientium et legentium excitandas intenduntur. Accedit quod contraria agendi ratio nata est ad successui ministeriorum nostrorum in Missionibus non parum nocendum.

Curet igitur RV^a ut normae in Instructione statutae cum nostris contionatoribus et libellorum periodicorum redactoribus, iis maxime qui de re missionali diserte agunt, opportuna ratione communicentur ab iisque sedulo serventur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 22 Augusti 1953.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

19.

24 augusti 1953

Nuntiatur mors et praescribuntur suffragia pro P. Francisco Nalbhone, olim Assistente Italiae.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Hodie, primo mane, extremis morientium Sacramentis munitus, aetatis anno 88, Societatis vero 73, pie in Domino obiit Messanae,

(2) *Cor.* VI 3 sq.

in Collegio Maximo Provinciae Siculae P. Franciscus a Paula Nalbone eiusdem Provinciae, qui munere Assistantis Italiae functus erat a die 16 iulii 1914 ad diem 25 martii 1930 cum ob valetudinis incommoda obtinuit ut a munere liberaretur.

Haec autem incommoda, quae numquam eum reliquerunt, postremis annis aucta sunt, nec semel eum in vitae discrimen adduxerunt. Exeunte mense iulio huius anni ex aedibus Collegii alumnorum Messanensis, ubi ab anno 1930 semper vixit, ad aedes se contulerat Collegii Maximi, in superiore urbis parte positi. Die 22 augusti mane sacrum de more celebraverat, meridie ad triclinium cum communitate descenderat; ibi tamen non bene se habuit nihilque cibi sumpsit. In cubiculum reversus magnam virium debilitatem persensit et dolores, qui ex levi intestinorum occlusionem, a medico reperta, proveniebant ac mitigati deinde sunt. Die sequenti levem in respirando difficultatem expertus est; cumque haec vespere augeretur, optimus Pater ultima Sacramenta petiit, quae hora 22,30 a Rectore Collegii Maximi ei, precibus devote respondentem, ministrata sunt; statim gratias Patri Rectori ac Societati egit, beatum se dicens quod in ea e terra discederet, et Dei voluntatem exsequi posset. Recitante autem Rectore preces ad eius animae commendationem, hora 0,35 diei 24 augusti, magna animi serenitate, nullaue corporis contractione, animam meritis cumulatam Deo reddidit.

P. Franciscus Nalbone natus est die 18 februarii 1866 in Recalmuto (Agrigento) et Noviciatum Provinciae Siculae ad Notabile (Malta) ingressus est die 30 octobris 1880. Studia philosophica et theologica ex parte Melitae, ex parte in Uclès peregit. Sacerdotio auctus, biennium ut Minister ac Praefectus generalis disciplinae in Collegio Aciregalensi transegit et, post quadriennium in munere Vicereactoris Collegii Messanensis, Provinciam Siculam gubernandam suscepit ab anno 1903 ad 1910, quo tempore nec laeta defuerunt, ut translatio Domus probationis in Siciliam et auctus Sociorum et Domiciliorum numerus, nec tristia, occasione praesertim immanis illius terraemotus anni 1908, qui domus Messanenses funditus diruit et plures Nostros atque alumnos necavit. Relicta Provinciae gubernatione, per annum Vicerector fuit in Domo Probationis ac deinde in Collegio Messanensi; exinde anno 1914 Romam vocatus est ut munus susciperet Assistantis, in quo a Congregatione Generali XXVI confirmatus est. Hoc autem munere dimisso, ab anno 1930 usque ad mortem, Messanae vixit, ubi magna auctoritate pollebat apud clerum ac fideles, qui ad eum accurrebant ut confessiones apud eum instituerent, eiusque consilia expeterent.

Fuit vir pius, Societatis amantissimus, admodum affabilis erga omnes, suavis atque caritatis studiosus.

Ad normam igitur Collectionis Decretorum, d. 290, 7° et 9° ⁽¹⁾ praeter ordinaria suffragia in eius Provincia peragenda, singuli Sacerdotes Provinciae Siculae, Viceprovinciae Melitensis et antiquae Missionis Graecae *quattuor* Sacra pro eo celebrent, qui Provinciae quoque Praepositus olim fuit; *tria* vero offerant singuli Sacerdotes reliquae Assistentiae Italiae, Provinciae Brasiliae Centralis ac Viceprovinciae Goiano-Minensis; eademque praestent ii qui in territorio degunt statuum civilium Mato Grosso in Brasilia, Colorado, New Mexico et Texas in Statibus Foederatis Americae (utpote e Provinciis Romana et Neapolitana dependenti cum P. Nalbone munere Assistentis fungebatur). In reliqua denique Societate singuli Sacerdotes unum Sacrum faciant.

Curet autem RV^a ut praescripta suffragia in sua Provincia indicantur, utque ii qui Sacerdotes non sunt totidem Missas, Communiones et Coronas offerant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 24 augusti 1953.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

⁽¹⁾ *Epit.* 854 § 2, 7° et 9°.

20.

27-30 septembris 1953

Acta quaedam Congregationis Procuratorum LXIII (1953).

ELENCHUS PATRUM CONGREGATORUM

A. R. P. N. IOANNES B. JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS

a die XV septembris 1946

N.	Nomen	Assistentia vel Prov.	Ortus	Ingressus	Gradus
ASSISTENTES					
1	R. P. Alphonsus M. Martin	Italiae	1882	16 iul. 1901	2 febr. 1920
2	R. P. Iosephus Bolland	Angliae	1882	7 sept. 1900	2 febr. 1921
3	R. P. Severianus Azcona	Hispaniae	1884	10 iun. 1903	2 febr. 1921
4	R. P. Antonius P. Prešeren	Slavica	1883	3 oct. 1910	2 febr. 1921
5	R. P. Vincent. A. McCormick	Americae	1886	14 aug. 1903	2 febr. 1923
6	R. P. Thomas I. Travi	Amer. Lat.	1894	1 apr. 1908	15 aug. 1927
7	R. P. Bernardus de Gorostarzu	Galliae	1890	6 sept. 1912	2 febr. 1929
8	R. P. Petrus van Gestel	Germaniae	1897	26 sept. 1916	2 febr. 1934
PROCURATORES					
1	P. Iosephus Nem. Güenechea	Cast. Occid.	1872	20 sept. 1887	2 febr. 1906
2	P. Antonius Encinas	Legionensis	1883	14 oct. 1901	2 febr. 1919
3	P. Franciscus Segarra	Tarracon.	1888	23 sept. 1901	15 aug. 1921
4	P. Rufus Mendizábal	Cast. Orient.	1888	12 nov. 1904	2 febr. 1922
5	P. Raphaël C. McCarthy	Missour.	1889	14 aug. 1906	15 aug. 1923
6	P. Albertus H. Poetker	Chicagiens.	1887	24 iul. 1907	2 febr. 1925
7	P. Paulus Bannwarth	Bras. Centr.	1888	18 aug. 1906	2 febr. 1926
8	P. Martinus D'Arcy	Angliae	1888	7 sept. 1906	2 febr. 1926
9	P. Silvius Benassi	Romana	1891	11 sept. 1907	2 febr. 1927
10	P. Gualterus Strasser	Germ. Inf.	1889	13 apr. 1910	15 aug. 1927
11	P. Ioannes V. Deignan	Neo Aurel.	1891	15 oct. 1910	2 febr. 1928
12	P. Ios. a Ies. Martínez Aguirre	Mexicana	1893	4 sept. 1911	2 febr. 1929
13	P. Carolus Bozzola	Taurinens.	1895	19 sept. 1911	2 febr. 1929
14	P. Stephanus Girardon	Lugdunens.	1893	1 oct. 1912	2 febr. 1929
15	P. Augustinus Rösch	Germ. Sup.	1893	14 sept. 1912	2 febr. 1930
16	P. Ioannes J. McLaughlin	Marylandiae	1896	14 aug. 1913	8 sept. 1930
17	P. Franciscus E. Keenan	Neo Eborac.	1885	31 dec. 1917	2 febr. 1931
18	P. Ferdinandus Krebs	Argentinens.	1898	29 aug. 1913	15 aug. 1932
19	P. Alexius I. Mei	Californiae	1898	14 aug. 1916	15 aug. 1933
20	P. Ioannes MacMahon	Hiberniae	1893	31 aug. 1917	2 febr. 1935
21	P. Ioannes A. O'Brien	Nov. Angliae	1897	26 aug. 1918	2 febr. 1936
22	P. Robertus de le Court	Belg. Merid.	1901	26 sept. 1918	2 febr. 1936
23	P. Hugo Rahner	Austriae	1900	11 ian. 1919	2 febr. 1936
24	P. Iosephus Ant. de Aldama	Baetica	1903	16 iul. 1918	15 aug. 1936
25	P. Godefridus Giordano	Neapolit.	1902	24 febr. 1920	15 aug. 1936
26	P. Vedastus Geniets	Belg. Sept.	1901	23 sept. 1919	2 febr. 1937
27	P. Antonius Messineo	Sicula	1897	13 iun. 1920	15 aug. 1937
28	P. Ioannes B. Andretta	Ven.-Med.	1901	7 sept. 1918	2 febr. 1938

N.	Nomen	Assistentia vel Prov.	Ortus	Ingressus	Gradus
29	P. Petrus M. Abellán	Toletana	1905	30 iul. 1920	2 febr. 1938
30	P. Cornelius Kerremans	Neerland.	1901	7 sept. 1921	2 febr. 1939
31	P. Jeremias Hogan	Australiae	1903	31 aug. 1920	15 aug. 1940
32	P. Georgius Steiger	Bras. Merid.	1904	13 apr. 1923	15 aug. 1940
33	P. Paulus Sevestre	Tolosana	1902	24 ian. 1924	2 febr. 1941
34	P. Ioannes de Roton	Madurensis	1906	10 nov. 1923	21 oct. 1941
35	P. Iacobus MacGuigan	Canad. Sup.	1905	13 sept. 1924	2 febr. 1942
36	P. Ioannes J. Sullivan	Oregoniensis	1902	5 nov. 1924	2 febr. 1942
37	P. Candidus Gaviña	Columbiana	1910	28 iun. 1925	15 aug. 1943
38	P. Paulus Mianeki	Germ. Or.	1907	26 apr. 1927	26 ian. 1945
39	P. Henricus Holstein	Franciae	1906	8 oct. 1923	15 aug. 1946
40	P. Paulus Vanier	Canad. Inf.	1910	7 sept. 1930	3 febr. 1947
41	P. Renatus Rogé	Campaniae	1908	4 nov. 1930	2 febr. 1949
42	P. Ios. Craveiro da Silva	Lusitana	1911	14 aug. 1934	15 aug. 1951

PRIOR PATRIS NOSTRI ADHORTATIO AD PROCURATORUM CONGREGATIONEM

(27 septembris 1953)

« Quo difficilius est, ait S. P. Ignatius initio VIIIae Partis Constitutionum ⁽¹⁾, membra huius Congregationis cum suo capite et inter se invicem uniri, quod tam diffusa in diversis mundi partibus inter fideles et infideles sint; eo impensius quae iuvant ad unionem quaerenda sunt; quandoquidem nec conservari nec regi, atque adeo nec finem ad quem tendit Societas ad maiorem Dei gloriam consequi potest, si inter se et cum capite suo membra eius unita non fuerint ».

Inter media autem huius unionis mox ⁽²⁾ recenset « personas quae ex Provinciis venire debent, saltem unus ex singulis earum, tertio quoque anno ... ad certiore[m] multis de rebus faciendum Praepositum Generalem ». Vos igitur omnes et singulos, quotquot adesse potuistis, ex corde valere volo in Domino; siquidem ob nimis extensam nostram Societatem, eam per meipsum, non obstante mira facilitate commeatus hodierni, visitare non valeo, gaudio mihi est selectos hos viros, fiducia Provinciarum delegatos, Romae accipere, cum eis corde paterno de rebus singularum Provinciarum acturus.

⁽¹⁾ *Const. P. VIII c. 1 n. 1* [655].

⁽²⁾ *Ib. P. VIII c. 2 B* [679].

1. — Immo, ex sapienti dispositione Congregationis Generalis secundae, anno 1565 (decr. 19), sancita a Congregatione XXVII ⁽³⁾, Procuratores Provinciarum, praeterquam quod Generalem singuli informant de statu et negotiis suarum Provinciarum, adunandi sunt in Congregationem cuius erit, cognito statu universae Societatis, discernere utrum sit cogenda annon Congregatio Generalis.

Uti vobis notum est ex Formula nostrae Congregationis, n. 18, duo sunt casus in quibus cogenda est Congregatio Generalis: primo cum deliberandum est de rebus perpetuis ac magni momenti; secundo cum deliberandum est de rebus non quidem perpetuis, admodum tamen difficilibus atque ad universam Societatem vel ad rationem in ea procedendi pertinentibus, quibus Praepositus Generalis cum Assistantibus providere non possit; in hoc altero tamen casu requiritur praeterea ut certum videatur Congregationem Generalem iisdem afferre posse remedium. Quae, quam sapienter sint dicta, et vobis omnibus patet, et longa Societatis historia confirmatur.

Pari sapientia vult Formula (n. 15) ut Procuratores informationes de statu Societatis eiusque negotiis petant tantum a Praeposito Generali, a ceteris Patribus Congregatis, inclusis ut patet Assistantibus, et a Secretario Societatis. Ceteri, utpote mandato destituti, prudenter excluduntur ne, sine emolumento proportionato, damnum grave patiatur pax et unio animorum.

Demum monet Formula (n. 19) Patres congregatos in ferendo suffragio de cogenda vel non cogenda Congregatione Generali, non teneri ad eam sententiam sequendam quae in Congregatione suae Provinciae probata est, sed eam amplecti debere quam, acceptis omnibus informationibus, magis in Domino probaverint. Fieri enim optime potest ut, quae unam Provinciam latent, in aliis Provinciis vel Romae nota fuerint ac sententiam in Provincia propria latam emendandam suadeant.

Praxis nostrarum Congregationum, qua Provincialium qua Procuratorum vel Generalium, id ostendit: quo fidelius servantur ea quae nobis Formula, — id est decreto Congregationis Generalis quae in Societate supremam tenet auctoritatem, — praescribuntur, eo felicius et efficacius procedunt earum labores. Humili proinde oboedientia et accurata fidelitate Formulae nostrae inhaerebimus. Eamdem attente legisse et considerasse, imprimis eius caput tertium, *De petendis informationibus*, nobis cordi erit.

2. — His pro meo officio (Formula, n. 12) memoratis, usum secutus meorum decessorum, qui ceterum commendatur ipso fine

(3) *Form. Congr. Proc.* c. 1.

huius Congregationis, pauca vobiscum communicare liceat de iis quae in Societate contigerunt hoc ultimo triennio.

Ipsa absentia desideratissimorum nobis Procuratorum utriusque Provinciae Poloniae, Provinciarum Hungariae et Bohemiae, atque absentia penes Curiam Generalitiam Relatorum ex Viceprovinciis Lituaniae, Croatiae, Romeniae, Slovakiae, ex Missionibus ingentis terrae continentis Sinensis, nobis in memoriam revocat maxime gloriosas inter paginas historiae totius Societatis, quae nuper scriptae sunt vel nunc scribuntur. Pluries centeni Nostrorum domibus pulsī, omnibus rebus spoliati, in carcerem vel quae dicuntur castra concentrationis inclusi, militiae vel labori servorum more addicti, coram sic dictis tribunalibus ignominia affecti, fame omni-que tormentorum genere cruciati, idque (ut quibusdam contigit) ad mortem usque, propter suam erga Ecclesiam fidelitatem: haec sunt de quibus peculiare gratias Divinae Bonitati dicendas habemus. Beati qui persecutionem patiuntur propter iustitiam. Interim, non sine vulnere superstitibus ambabus Provinciis Polonis et Viceprovincia Croatiae, reliqua Assistentia Slavica tota quanta vi suppressa; superstite pariter parte Britannica Missionis Hongkongensis et ipsa urbe Macao, reliquae decem Missiones Sinenses, quondam florentissimae, de facto item suppressae, cum ipsi nostri Patres Sinenses, qui admirabili fortitudine et fidelitate totum impetum vix non soli nunc sustinent, partim iam carcere detenti, partim domi inclusi, alii mutatis vestibibus clam circumeuntes catholicos, pauci tantum nonnihil liberiores, aegre quidquam facere possint pro animabus sibi commissis.

Ea constantia, ea animi fortitudine, ea fidelitate erga Petri Sedem et vocationem propriam Nostri, moraliter omnes, duram probationem tulerunt atque ferunt, ut signum videatur manifestum Exercitia Spirituality Sancti Patris Ignatii, ceteraque experimenta quibus voluit ut filii sui formentur, non amisisse efficacitatem, Societatemque funditus spirare eundem illum spiritum suorum Fundatorum.

Spiritus pariter zeli ardentis amorisque Christi Domini elucet ex animo quo nova quaeque coepta in vinea Domini, quamquam ardua, aggressi sunt Nostri hoc ultimo triennio.

Etenim, cum propter penuriam operariorum periculumque Ecclesiae imminens ex parte Protestantismi, Spiritismi, Communismi, in immensis territoriis Americae Latinae, nova quadam ratione conati sumus opera apostolica ibi promovere, mirum est quanto ardore plures Provinciae Societatis campum sibi propositum acceptaverint. In Viceprovincias independentes constitutis regionibus Antillarum et Aequatoris, duae novae Viceprovinciae dependentes,

Bahiensis et Goiano-Minensis intendunt onere aliquantum levare duas Provincias Brasilienses; simul a Brasilia Centrali ad Meridionalem, propter maiorem eius copiam personarum, translata est ardua Missio Adamantea in Mato Grosso. Provincia Argentinensis, praeterquam quod iam praeparata erat futura separatio Reipublicae Uruguayanae, levata est onere laboris apostolici in Bolivia et Paraguay, quibus mira liberalitate iam providet ferax Provincia Tarraconensis. Praeparatur praeterea divisio ingentis territorii Provinciae Mexicanae, constituto in eius regione Septentrionali Viceprovinciali cum propriis Consultoribus.

Maturantibus rerum adiunctis in India, erecta est prima Provincia pleni iuris a restituta Societate in illis partibus, Madurensis nempe; atque, ut quamprimum alia quoque territoria eodem deveniant, in Viceprovincias dependentes erectae sunt Missiones Bombayensis et Ranchiensis. Faxit Deus ut quamprimum aliae quoque Missiones Indiae, augescente numero vocationum indigenarum, eadem via procedere possint.

In Asia pariter ad dignitatem Viceprovinciae, adhuc dependentis, erecta est Missio Philippinarum quam Patres e Provincia Neo Eboracensi, vestigia prementes Patrum Hispanorum qui eos in eodem campo praecesserunt, ad floridum adeo statum adduxerunt, ut non paucae antiquiores Provinciae eius progressum, numerum imprimis vocationum, libenter certe aemularentur.

Demum, vix non statim ab ultima Congregatione Procuratorum, votis eius Congregationis Provincialis obsecundando, Viceprovinciae Australiae concessus est status Provinciae pleni iuris.

Post suppressas Missiones Sinenses in continenti terra, conditur paulatim nova Missio ad Sinenses in diaspora extra Sinas degentes. Non pauci missionarii Sinis expulsi, iam operam dant evangelizandis Sinensibus in insula Formosa, in Philippinis, in Indonesia, in Singapore et Malaya, ut praecipua referam, sub unico Superiore Missionum Sinensium extra Sinas.

Provinciae autem Sicula, ablata sibi Missione Graeciae, et Taurinensis, ob suppressionem Missionis in Pengpu, suos homines in auxilium miserunt Provinciarum Gallicarum in insula Madagascar.

Ex altera parte, iuridice suppressenda fuit Missio Orientalis Provinciae Poloniae Maioris, quippe quae iamdudum vi extincta, mutatis adiunctis politicis in eius territorio, nullam spem proximam praebebat novae vitae.

Seminaria internationalia quae Romae regit Societas, ne Provincia Romana sese exhaurire cogeretur oneribus nimis, utque ratio ea regendi magis, pro more in Urbe recepto, respondeat eorum indoli, probante Summo Pontifice, sub immediata iurisdictione con-

stituta sunt Praepositi Generalis. Ob similes causas, pariter probante Summo Pontifice, opus toti Societati commune iam constituit Specula Astronomica ad Castrum Gandulfi.

In Universitate Gregoriana, Facultati Philosophicae annexum est Institutum Scientiarum Socialium, quo occurratur urgenti necessitati Ecclesiae in iis regionibus quae propria Instituta Socialia Catholica nondum habent.

Duo ex praecipuis operibus Societati communibus, Apostolatus Orationis et Congregationes Marianae, nova eaque conspicua signa benevolentiae Summi Pontificis consecuta sunt approbatis tum novis Statutis Apostolatus Orationis tum Statutis erigendi Foederis mundialis Congregationum.

3. — Vobis parco recensendis domibus Societatis quae hoc triennio fundatae, divisae, translatae vel suppressae sunt. Praeter mutationes bene multas quas secum attulit persecutio in regionibus vobis notis, praecipua tantum quaedam memoro:

Suppressa sunt, varias ob causas, in Italia Collegium Tusculanum; in Germania Collegium externorum in Büren; in Hispania, Collegium commerciale Barcinonense, in India vix incoeptum Collegium Nirmala in Delhi; aliis Religiosis traditum est Collegium Muntilan in insula Java; clero saeculari restituta sunt Seminaria minora in Guatemala, in Coro (Venezuela) in Gravatai (Brásilia); ob crescentem numerum iuvenum nostrorum in domibus formationis, a domibus quibus olim iungebantur separanda fuerunt: Novitiatus Provinciae Germaniae Orientalis (Ockenheim), itemque Germaniae Superioris (Neuhausen), Iunioratus Provinciarum Germaniae (Tisis), Iunioratus Missionum Boreo-Orientalium Indiae (Ranchi), Philosophatus Provinciae Neo Aurelianensis, Provinciarum Neo Eboracensis et Marylandiae, Viceprovinciae Philippinarum.

Mitto elenchum scholarum quae a Residentiis separatae sunt et in Collegia sui iuris erecta; item Domorum Exercitiorum domibus iam existentibus annexarum vel ab iisdem seiunctarum.

Fundationes autem ex integro novas, has praecipuas recenseo: alter Novitiatus apertus est in Provinciis Tarraconensi, Mexicana et Missouriiana; novus Novitiatus conditus est in Bolivia (Cochabamba), moxque speratur initiandus quoque in Paraguay; in Venezuela hoc mense octobris conditur Universitas catholica; inchoata sunt collegia 2 in Statibus Foederatis Americae Septemtrionalis (Phoenix, Prov. Calif.; Rochester, Prov. Neo Eboracen.); 4 in America Latina (in Guatemala, Barquisimeto in Venezuela, Asunción in Paraguay, S. Juan de Puerto Rico); praeterea nobis restitutum est a Gubernio antiquum nostrum Collegium S. Bartholomaei in Bogotá

(Colombia), atque munificentia Praesidis Reipublicae Dominicanae nobis donatum est Institutum Polytechnicum S. Christophori in San Cristóbal; incoepa sunt 3 itidem Collegia in India (Gomtipur et Mitapur in Ahmedabadensi Missione, Hazaribagh in Ranchiensi), mox quartum incipiet in regione Telugu Provinciae Madurensis; item in Africa Septemtrionali, Collegium technicum in Rabat (Maroc); in Africa centrali, Collegium in regione Urundi (Usumbura) et in Congo Belgico Institutum technicum (Makungika); in regionem a saeculis clausam missionibus catholicis penetrare potuerunt Patres Missionis Patnensis, fundando Collegium in urbe capite Nepal (Katmandu); hoc ipso anno, petente Sancta Sede, Nostri curam assumpserunt Seminarii Maioris Reipublicae Haiti. In India et Venezuela ex professo fundata sunt Instituta studiorum socialium. Nec possum praetermittere stationem missionariam sui generis quam in regione comunismo maxime infecta penes fauces Padi fluminis, cooperante Provincia Taurinensi, fundavit Provincia Veneto-Mediolanensis, laeto adeo successu ut similem mox fundatura sit Provincia Romana in Tuscania, regione eidem periculo obnoxia.

Inter reliquas domos conditas, recenseantur instaurata celebris Domus Professa Matritensis; apertae variis in locis Scholae linguarum indigenarum, praeter illas quae iam antea exsistebant: in Bolivia, in Paraguay, in insula Ceylon, in Baghdad; item Domus Scriptorum pro rebus Sinensibus in Hongkong et Formosa.

His praecipuis tantum rebus recensitis, — domus enim ex parte vel toto innovatae ultra 100 numerantur, suppressae vel suspensae 35, — satis apparet Societatem conari, secundum spiritum sui Fundatoris, praesto esse Sanctae Sedi, ubicumque animarum bonum id requirit, mobilemque se praebere ad obveniendum, pro humili suo posse, necessitatibus hodiernis. Pauca quidem facere potest manipulus 16.000 sacerdotum, per universum orbem sparsorum, dum in sola America Latina facile 40.000 desint ad curam animarum maxime necessariam; dummodo tamen omnes illi quibus per corporis vires licet id praestent quod in se est, gratia Dei parvos nostros conatus centuplum fructum ferre concedet.

Sufficiens vel abundans remanet numerus vocationum ad Societatem si maximam Italiae partem et Galliam fere excipias. In his enim regionibus laicismus bene multas familias ita penetravit ut longe difficilior quam antea germinare sinat semina quae gratia divina cordibus inserit.

Quamquam quidam conatus hinc inde facti sunt, non ausim asserere remedium iam fuisse appositum nostrae penuriae Fratrum Coadiutorum; ex qua damnum verum patitur vita religiosa nostrarum domorum. Orationibus et Sacrificiis in hanc intentionem obla-

tis nostra cooperatio accedat oportet, quae ad varias pro variis regionibus industrias recurrat.

Status temporalis Societatis vix non ubique difficilis manet et tenuis, talis qui nostram fiduciam in Divinae Providentiae auxilio vegetam servet. Multo tamen melior foret si Provinciales tempestive, studiis specialibus et praxi, Procuratores vel Provinciarum vel magnarum Domorum formarent. Si id unquam antea sufficere potuit, certe nostris diebus iam non satis est ut quivis, benedictione oboedientiae confortatus, munus gerendi bona (vel debita) Societatis ceterum imparatus assumat. Quanta damna passae sunt et patiuntur Provinciae vel Domus ex hac nostra incuria!

4. — Haec fere sufficiant de statu exteriori Societatis.

Si autem ad eius quem dixerim statum interiorem oculos convertamus, haud facile quidquam asserere ausim. Interiora enim cordis solus Deus scrutatur; nos nonnisi ex indiciis quaedam conicere possumus.

Spiritus zeli et fortitudinis, abnegationis sui et promptitudinis ad oboediendum in rebus substantialibus, quem laudabam agens de Nostis persecutioni inimicorum nominis christiani obnoxiiis, nisi fallor in universum vigent in hodierna Societate. In vita quidem cotidiana et consueta, multiplices apparent defectus; quos si in summam congeras, occurrit tibi suspicio nos nimis deficere a Constitutionibus et Regulis nostris. Verum, ut quis secundum veritatem iudicet, non unum tantum, sed omnia simul considerare convenit. Si ad me refert quidam Superior: desideratur in domo maior regularitas, simulque tamen devotissimi apparent omnes, etiam cum virium detrimento, muneri ipsis ab oboedientia imposito; primum non laudabo, alterum tamen non omittam cum de iudicio ferendo circa talem communitatem agetur.

Certe, ut iam saepius advertebat decessor meus P. Ledóchowski, maius semper in Nostis optatur studium non tantum virtutis, sed perfectionis religiosae. Contenti esse non possumus vixisse tamquam boni sacerdotes, zelo pleni; ulterius tendamus oportet, ad illam plenior abnegationem et humilitatem qua fundatur ferventior et magis actuosa caritas, quae propria est vitae religiosae.

5. — Uti apparet ex Actis nonnullarum Congregationum Provincialium, quibusdam sollicitudini fuit auctus, uti asseritur, numerus dimissorum e Societate. Pauca de hac re declarare liceat. Ante omnia, ne levius et generaliori modo talia asseramus, magna cum cura primum adeundae sunt statisticae; nec facilius affirmandum tempore praeterito omnia melius se habuisse. Recordemur a primis tempori-

bus Societatis non defuisse has defectiones. Immo fieri potest ut auctus numerus dimissorum signum sit non tam inconstantiae subditorum quam salutaris severitatis Superiorum. Instructiones quae fere a tempore Patris Beckx vigent in Societate de non tolerandis culpis contra secundum votum, severiores sunt quam quae tempore Patris Aquaviva promulgabantur. Atque optandum est ut omnes et Superiores et confessarii Societatis firmos se praebeant in illis normis exsequendis. Id postulant nostra tempora, periculis et tentationibus plena.

Si quis in causas praecipuas inquirat deficientis perseverantiae, responsum nunc temporis idipsum est quod temporibus elapsis: « Qui spernit modica paulatim decidet ». Recte enim illud Scripturae verbum ⁽⁴⁾ accommodarunt auctores ascetici rebus spiritualibus. Religiosus, sive iuvenis sit, sive aetate maturus, etiam in sacerdotio constitutus, ultima vota professus, si a normis oboedientiae et prudentiae recedit, si aestimat sibi iam non esse servandas Regulas, eas forsitan tamquam « formalismum antiquatum » parvi pendit, ne miretur si post menses et annos sese reperiat spiritu supernaturali vacuum, in tentationibus debilem, vitae in Societate pertaesum. Haec, uti ab initio Societatis, ita et nunc, est tristis historia plerarumque defectionum.

Immunes non sumus a contagione saeculi. Huius spiritum secum afferunt candidati nostri; eundem postea cotidie iterum insinuant libri, periodica, radiophonium, cinematographia et ipsum commercium assiduum cum externis quod a nobis requirit vocatio propria. Certe vitare possumus et debemus dissipationem non necessariam. Intellegant ex sua parte Superiores quam grave ipsis incumbat officium praeservandi suos a periculis in quae incauti impingerent; meminerint neminem in terris, secluso Dei privilegio, ne sacerdotem quidem, nec maturiorem aetate esse confirmatum in gratia; quidquid autem faciunt Superiores, securi numquam erimus nisi Nostri, singuli pro virili parte, solidae vitae orationis et recollectionis addicti maneant.

6. — Immunes non sumus a contagione naturalismi et materialismi ambientis. Talia vitia utique cum a Communistis proponuntur a limine reicimus; caveamus autem ne eadem leviter admittamus cum ex aliis partibus nobis insinuantur. Si quaelibet commoda vitae quibus coetanei nostri avide fruuntur nobis quoque vindicamus, quid facimus, nisi spiritum mundi, ex quo exulat spiritus paenitentiae, expiationis peccatorum, mortificationis passionum et cuiusli-

⁽⁴⁾ *Eccli.* XIX 1.

bet deordinationis, in nos assumere? Si a Regulae observantia nos solvimus, si de iis quae Superiores nostri, vel ipsa auctoritas Ecclesiae decernunt, libere disceptamus, omnia secundum propria criteria ponderantes, quid facimus nisi Eum deserere qui est « mitis et humilis corde » et ad mundanam superbiam vitae redire? Si praesentia tantum ponderantes, aeterna fere omittimus, parabolam Lazari et divitis silentio potius praetereuntes, nonne eiusdem divitis sententiam incurremus?

Naturalismus id secum fert ut in apostolatu nostro nimis nostris conatibus, non satis gratiae Dei operanti confidamus. Inde ista animi inquietudo si fructus externe apparens non satis nec statim respondeat expectationi. Certe desiderium aptandi et innovandi nostras methodos apostolatus ex zelo oritur, opportunum est et necessarium; pigritiae et desidiae est putare nos nonnisi via antiquitus trita incedere debere. Cavendum tamen interdum est ne obliviscamur methodos aeternas, a Deo ipso nobis revelatas, sōlas fore plene efficaces. Instructio religiosa assidua tum puerorum tum etiam, nostris temporibus, adultorum; inculcata orationis praxis assidua; usus Sacramentorum, imprimis Paenitentiae et Eucharistiae; fuga peccati, impuritatis quoque et iniustitiae, odii et invidiae; fuga occasionum peccati: haec ea sunt sine quibus exquisitiores nostrae methodi frustraneae manent et manebunt. Atque ideo, — quamquam, ut fit, id non omnibus opportunum videtur, — insisto et insistere non desinam in illa opera, Societatis propria, directe supernaturalia: Exercitia spiritualia, sive « clausa » quae dicuntur, sive « aperta », Apostolatatum Orationis, Congregationes Marianas. Ipse apostolatus socialis, adeo necessarius in plerisque mundi partibus (cogites imprimis Americam Latinam, Asiam, Africam), sine illo apostolatu directe supernaturali exiguae efficacitatis foret ad animarum salutem et orbis pacem.

Contagionem saeculi patimur et patiemur semper in doctrina quoque, philosophica illa sit, theologica, moralis. In re philosophica et theologica nos opportune admonuit Encyclica « Humani generis », cuius executionem et peculiaribus litteris ad Societatem datis ⁽⁵⁾, et variis rationibus, partim publice notis, partim vero, ut exigit caritas et praxis ipsius Ecclesiae, officii secreto tectis, promovere nisi sumus. Erroribus de morali sexuali ab annis iam variis in locis scaturientibus, plerumque bene, immo fortiter obstiterunt Nostri; nec tamen omne periculum ablegatum censuerim atque opus est continua vigilantia Superiorum ne speciosae theoriae eos, qui se magis sensu quam ratione duci sinunt, decipiant. Ea quae exigit lex na-

(5) A. R. XII 47-72.

turalis et doctrina Ecclesiae sine falsa misericordia plene et fideliter sustinenda sunt. Qui in hac re abstrahit a gratia et sacramentis, adminiculis autem mere naturalibus confidit, uti patet a recto tramite deflectit. Demum, quamquam haec in regionibus latinis minus nota sunt, regiones Germanicae, Anglo-Saxones et Slavicae numquam non exponuntur difficultatibus quae directe vel indirecte ex habitudine nostra ad christianos non catholicos oriuntur. In hac quoque re censuerim Nostros plerumque non tantum immunes ab errore, sed propugnatores quoque Ecclesiae mentis se ostendisse. Si quis a recto tramite deflexisse deprehenditur, nec defuit nec deerit Deo iuvante, admonitio, reprehensio, correctio.

Ab utroque extremo in re doctrinali nobis cavendum est: ne ipsa Ecclesia severiores simus, neve prohibeamus ea quae, licet nondum communia, libera tamen manent; ex altera vero parte ne doctrinis periculosis vel ad periculosas ducentibus ullo modo coniveamus. Fideliter inhaereamus sapientissimis normis nostri Instituti: in docendo, doctrinae plenam securitatem prosequamur ⁽⁶⁾; in inquirendo, fortiter atque sapienter « pro fide antiqua novis armis propugnare » studeamus ⁽⁷⁾. Haec fuit semper foecunda traditio Societatis; haec magnos nostros theologos effecit et fidelissimos depositi custodes ac praecones et praecursores audaces simul et securos progressus in scientiis, sacris.

Haec pauca sufficiant. Satius enim est ne ulterius vobis meum sensum de hodierno statu Societatis aperiā, sed potius vestrum, qui ad hoc ab universa Societate delegati estis, praestoler.

Inter hodierna adiuncta, quibus passim omnia, temporalia aequae ac spiritualia, susque deque vertuntur, gravior certe est *responsabilitas*, quam dicunt, Superiorum Religiosorum eorumque omnium quos Spiritus Dei constituit ad Christi gregem pascendum. Dignetur Spiritus consilii abundantem lucem concedere nobis omnibus, quibus his diebus incumbit cura progressus totius Societatis.

⁽⁶⁾ *Epit. Inst.* 314-321.

⁽⁷⁾ *Coll. Decr.* d. 105; *Epit. Inst.* 322.

ALTERA PATRIS NOSTRI ADHORTATIO AD PROCURATORUM CONGREGATIONEM

(30 Septembris 1953)

Praeter ea quae singulis in eorum Provincias deferenda committere solet Praepositus Generalis occasione Congregationis Procuratorum, usus opportune habet ut quaedam ad omnes fere Provincias pertinentia cum omnibus praeterea communicet. Quae vobis et per vos universae Societati tamquam magis necessaria in hodiernis adiunctis commendanda habeo, ad duo capita reducam: alterum de vita interiore, alterum de labore apostolico.

1. — De vita interiore, iam ante septem fere annos, ad mentem ultimae Congregationis Generalis, litteras dedi ad universam Societatem ⁽¹⁾. Eas nunc aequae ac tunc considerandas et ad executionem deducendas commendo.

Uti iam notabat in Congregatione Generali XXVIII decessor meus s. m. P. Ledóchowski, periculum est ne contenti simus vixisse tamquam boni sacerdotes bonique christiani in communi degentes. Certe, parum non est ut bonos christianos se gessisse: humiles, castos, sinceros, temperantes, benignos, devotos et pios se exhibuisse. Nos servet Divina Bonitas ab illusionem ista qua, orationi et regularitati, ut nobis videtur, dediti, virtutes communes et consuetas praetermittamus. Non possum non mirari cum ad me interdum refertur quemdam bonum quidem esse Religiosum, confratrem autem ex eadem communitate ne salutare quidem velle, officium sibi ab oboedientia commissum prorsus neglegere ut otio vel rebus sibi bene visis indulgeat! Quomodo dici potest bonus Religiosus qui ne mandata quidem Dei bene servat?

Mandata Dei servanda habemus; sed praeter mandata, consilia evangelica, votis expressa; praeter consilia votis expressa, Regulas probante Ecclesia nobis in novitiatu oblatas, a nobis die votorum in conspectu Ecclesiae professione publica observandas acceptatas. Vota nostra Regulaeque perfectionem illam evangelicam, quam publice profitemur, in concreto proseguendam describunt. Certe vera perfe-

(1) A. R. XI 147-176.

ctio coram Deo consistit in ferventi spiritu caritatis internae qua mandata et consilia, Regulas et inspirationes singulis a Spiritu Sancto infusas exsequimur; sed illusio foret sensus internus caritatis, qui nobis videtur, sine operibus fidelitatis et oboedientiae.

2. — Vita interna, assiduum illud commercium caritatis inter animam et Deum, fuit, est et manebit *anima totius apostolatus*; seu uti plenius rem declarabat S. P. Ignatius: « illa interiora sunt e quibus efficaciam ad exteriora permanare ad finem nobis propositum oportet ⁽²⁾ ». Attendant omnes Superiores *primas* partes sui officii non esse fovere bonas relationes cum auctoritatibus civilibus et ecclesiasticis, non administrare bona temporalia suae domus vel scholae, non providere profectui studiorum: haec omnia necessaria sunt; magis tamen necessarium, ac *primo* loco attendendum est illud: quis sit status spiritualis suae communitatis singulorumque sibi commissorum. Non quod Superior sit unicus Pater spiritualis suorum; sed quod Superioris est tum curare ut omnes subditi officiis externis simulque adminiculis vitae spiritualis, qualia sunt oratio praescripta, regularitas totaque observantia, fideles sint, tum efficere, si forte subditi id neglegant vel Pater spiritualis deficiat, ut singuli de vitae fervore solliciti maneant. A Superiore rationem exiget Iudex supremus ante omnia de animabus Religiosorum sibi commissorum.

Inter praecipua proinde officia Superioris est talem se exhibere ut subditi etiam propriam conscientiam, ad mentem S. Patris Ignatii ⁽³⁾, ei facile et libenter, sive rogati sive sponte, plene aperiant. Subditi autem eo spiritu fidei Superiorem considerent ut sese ferventes Societatis filios non reputent nisi morem illum rationis conscientiae, quem initio vitae religiosae didicerunt, per totum deinde tempus, etiam in aetate matura, eadem humilitate et sinceritate servent. Quot lapsus dolendos, immo apostasias a Societate praevinire potuissemus, si quidam inter nos non paulatim, frigescente spiritu fidei, illam praxim, ab Ecclesia probatam, neglexissent, omisissent, forte contempsissent, sicque securo fulcro certoque malorum remedio sese privassent!

Curent Superiores ut Exercitia annua ab omnibus subditis integre, fideliter, secundum ordinationes et traditiones Societatis peragantur. Compescant abusum proponendi Nostris Exercitia quae non sint illa Ignatiana; curent ut subditis tradantur secundum methodum S. P. Ignatii, quae comportat brevia tantum atque summaria puncta (Annot. 2), protractam autem, non obstante rei difficultate, orationem privatam (Annot. 12 et 13); vigilent ut plene servetur, et-

(2) *Const. P. X* n. 2 [813].

(3) *Exam. c. 4* n. 34, 35; *Const. P. VI* c. 1 n. 2 [551].

iam a viris maturioribus et ad gradum promotis, abstinencia a negotiis et ab omni humana, licet aliunde laudanda, sollicitudine (Annot. 20). Timeo ne quidam Superiores se in hac re debiles ostendant; atque, ut aiebat P. Aquaviva ⁽⁴⁾ «ob exiguam subditi repugnantiam» ..., vel «ad consolationem particularium, ne murmurent», vel ne «contra se crabrones excitet», bono spirituali subditi, immo bono aedificationis totius corporis, noceant.

Nonne eadem quorumdam Superiorum debilitas manifestatur in haesitatione qua exigunt ut exercitia pietatis cotidiana, Regulis nostris praescripta, fideliter ab omnibus peragantur? Non raro ad me refertur Regulam de visitandis Nostris tempore orationis mentalis et examinum conscientiae, iam a tempore Congregationis VII a tota Societate sancitam (decr. 25, anno 1615-1616), a Congregatione XXVII retentam (decr. 53), non servari quia ista *manifestatio diffidentiae* praesertim iunioribus displiceat. Absit a gubernatione Societatis quidquid sapit methodos inquisitionis, quibus ii utuntur qui quod faciunt fateri non auderent; utamur autem illa vigilantia quam requirit humana fragilitas. Simus humiles, et agnoscamus debilitatem nostram iuvare si quis, ex parte Superiorum, nobis aliquatenus invigilat. Aperte monentur omnes se visitatum iri; norunt quis id faciat; sciunt eius officium esse referre statis temporibus ad Superiorem: quid quaeso in hac re minus rectum, quid non sincerum? Sciant omnes Superiores decretum de visitandis cotidie exercitiis pietatis in tota Societate et in omnibus eius Provinciis et Missionibus vigere et servandum esse iis tantum concessis exceptionibus quas Ordinatio Praepositorum Generalium ⁽⁵⁾ concedit vel concedendas innuit.

Uti iam monebam in Litteris de Vita interiore ⁽⁶⁾ multum refert ad fidelitatem in oratione matutina, ut Superiores iubeant subditos hora statuta decumbere. Quis non iure miretur in certis Scholasticatibus Superiorem non audere ne a Scholasticis quidem id exigere? Denique tandem: hominibus placere nos oportet, an Deo? Immo quandoque ad me referunt ipsi Superiores se nescire qua noctis hora quidam Patres domum repetant. Cuius demum est id rescire, cuius de hac re sollicitum esse, nisi ipsius Superioris? Compescat Superior, prout suum officium est, abusum externos visitandi sine facultate; facultatem autem ne concedat adeundi praesertim vespere amicos et notos nisi maius bonum animarum id exigit; ipse exemplo suis praeceat: non parum inde proficiet vita spiritualis communitatis et singulorum!

⁽⁴⁾ *Industriae* c. 2 (668).

⁽⁵⁾ *Epit.* 183 §§ 2 et 3.

⁽⁶⁾ *A. R.* XI 166.

3. — Plurimum autem iuvabitur interior illa vita si Nostri bonos habebunt Patres spirituales, quos commode adire possint. Unde autem explicatur e tota Societate querelam afferri deesse homines qui munus tanti momenti digne et apte exercean? Nonne nobis finimus satis fore ad bonos Patres spirituales habendos, si homines aetate provectiones, bonoque exemplo commendatos, moderandis rebus spiritualibus praeposuerimus? Certe requiritur ut qui tali munere insignitur, virtutibus religiosis sese probaverit. At, ubi agitur de iis qui Novitios formare, Scholasticos in domibus formationis dirigere, Tertianis praeire debent, non sufficit solida virtus longa consuetudine acquisita. Requiruntur praeterea dona quaedam et cordis et intellectus; requiritur scientia rei asceticae et mysticae, quam *theologiam spiritualem* appellarunt. Recordamini sanctam Teresiam a Iesu, de confessariis piis quidem sed ignorantibus severis verbis querentem! Sit confessarius pius utique; sit praeterea, praesertim ubi de Religiosis dirigendis agitur, solide doctus. Instructores Tertiae Probationis non de notitia Instituti tantum, sed magis de solida scientia ascetica Tertianorum sint solliciti; exigant a suis ut privatae sed methodicae lectioni auctorum spiritualium maxime classicorum incumbant; dirigant proinde eorum lectiones spirituales; si restringatur tempus quod in bene multis locis nimium tribuitur ministeriis sacris (haec enim, sive continua sint sive interrupta, ad unum mensem coarctanda sunt), suppetet tempus ad studia illa spiritualia. Intellegant omnes Tertiani inter primaria sacerdotis Societatis officia illud recenseri animas proximorum, etiam in via ad perfectionem, moderari ⁽⁷⁾. Quod opus enim divinius? Id ut praestemus a nobis exspectat Ecclesia. Nec facilius dicamus: « sufficiunt nobis Exercitia Spiritualia S. Patris Ignatii; haec vel sola tutam praebent methodum directionis spiritualis ». Verissimum est Exercitia Spiritualia consilia maxime secure et solida praebere; qui iis fideliter et cum animi liberalitate inhaeret, procul dubio ad altam perfectionem deveniet. Attamen, non omnia capita doctrinae spiritualis perstringere voluit S. Ignatius, sed ea tantum quae ad finem ad quem diriguntur ipsa Exercitia conducunt. Praeterea, hoc nostrum tempus, et quidem legitime, quaerit altiora fundamenta, eaque doctrinalia, consiliorum etiam asceticorum. Quapropter commendavit Congregatio Generalis XXVIII, d. 21, hac ipsa de re agens, ut « Magistri Novitiorum, Praefecti spiritus, Professores asceseos, pro sua quisque parte nostrae doctrinae spiritualis principia dogmatica bene fundata et organice evoluta tradant » ⁽⁸⁾. Quod sane

(7) *Exam.* c. 1 n. 2 [3]; *Summ. Const.* Reg. 2.

(8) *A. R.* IX 24.

praesupponit ut ipsi non tantum praxim virtutis sed scientiam quoque rerum spiritualium calleant.

Iterum proinde commendo Superioribus Maioribus ne vereantur iuvenes Patres, quos praevident fore Magistros Novitiorum vel Praefectos spiritus in domibus maioribus, Romam (vel alio, si alibi aptior opportunitas praebetur) mittere ad peragendum biennium studiorum in Theologia spirituali. Hoc modo etiam sperari licet Societatem, post aliquot annos, iterum habituram scriptores in re ascetica peritos, quales olim habuit, quales autem nunc iusto pauciores numerat.

Summa autem totius rei haec sit: quilibet Superior in Societate maioris faciat vitam spiritualem suorum quavis alia re. Nec status temporalis prosper, nec altus gradus studiorum, nec fama scriptorum vel contionatorum, nec opera magna et speciosa, tanti fiant quanti meritum coram Deo vitae humilis, mortificatae, laboriosae et piaae Religiosorum nostrorum.

Haec de vita interiore aliunde ceterum nota, alibi iam saepe inculcata. Pauca quaedam de operibus zeli.

4. — Undique auditur opera nostra aptanda esse necessitatibus horum temporum. Qui id negaret oculos clauderet factis manifestis. Quamquam et haec facta recte interpretari oportet. Non est enim proprium huius temporis ut varia sit docilitas animarum praedicationi christianae, aliarum eximia, aliarum e contra exigua, multarum nulla: « Exiit qui seminat seminare semen suum; et dum seminat aliud cecidit ... supra petram » ... ⁽⁹⁾; nec est proprium huius temporis ut animae fideles paucae sint si cum aliis comparentur: « Quam angusta porta et arcta via est, quae ducit ad vitam, et pauci sunt qui inveniunt eam »; quam « lata porta et spatiosa via est quae ducit ad perditionem ... » ⁽¹⁰⁾. Nec est proprium huius temporis ut Ecclesia in terris sit militans, non triumphans. Cavendum proinde ab illusionem qua quidam sperare videntur fore ut, mutatis methodis, vix non omnes, brevi tempore, verbo Dei sint parituri. Cavendum pariter est a naturalismo isto quo obliviscamur actionem daemonis in mundo, potentiae cuiusdam spiritualis et nequam, Deo inimicae, inspirare et adiuvere actionem hominum contra Ecclesiam et veritatem.

Methodi nostrae apostolicae ex parte sunt immutabiles et perpetuae, uti monebam in priore allocutione. Contra « spiritualia nequitiae » ⁽¹¹⁾ semper armis illis spiritualibus, a Christo et Aposto-

⁽⁹⁾ LUC. VIII 5 ss.

⁽¹⁰⁾ MATTH. VII 13, 14.

⁽¹¹⁾ Ad Eph. VI 12.

lis nobis traditis, luctandum erit. Ea quae fides nos docet, quae Ecclesia nobis proponit, ne in discrimen unquam vocentur.

Nostris autem diebus periculum quoddam est, ut ostendunt facta, ne ea quae esse debent, aptare velimus ad ea quae sunt; ea quae facienda sunt, moderari secundum ea quae fiunt. Plerique homines extra Ecclesiam catholicam haud facile admittunt exsistere normas et veritatis et morum absolutas, a Deo auctore naturae eiusque sanctificatore stabilitas, a quibus, qui se averterit, in ruinam spiritualem et aeternam ruit. Absit a nobis ista debilitas qua servi fiamus eius quae dicitur *opinionis publicae*. Iterum hic recurrit illud: « Si adhuc hominibus placerem, Christi servus non essem! » ⁽¹²⁾. Ideo ex multitudine nos elegit Deus, ut nos constitueret sui inter homines praecones, qui neminem timeant, qui cui-libet, singulis aequae ac populis, veritatem, placeat illa an displiceat, annuntient. Absit a nobis mira ista debilitas *personalitatis*, quae iam non valeat quidquam cogitare nisi quod omnes, quidquam asserere nisi quod hodie commune et consuetum. Sacerdotis est, Deo iubente et praelucente, ducere, non duci. Ad duces autem formandos, plurimum conducunt studia philosophica et theologica Societatis, si ea soliditate eaque methodo positiva simul et funditus speculative peraguntur quam intendebat S. P. Ignatius ⁽¹³⁾.

Haec utique in nostris methodis perpetua sunt, nec *aptanda* huic tempori.

5. * — Ex iis autem quae aptanda esse videntur, duo tantum nunc adduco; ambo referuntur ad illas normas quas S. P. Ignatius nobis dedit de delectu ministeriorum.

Et primum quidem: non ideo quia opus quoddam, domus vel collegium, ante longum tempus conditum, carum nobis effectum est, necessario retinendum demonstratur. Ex domibus ante centum, octoginta vel quinquaginta annis conditis, quaedam superfluae factae sunt. Auctus est et numerus et valor Sacerdotum tum Saecularium tum Religiosorum in tali vico, in urbe, in regione; si nos inde recedemus, Ecclesia animaeque eius curae commissae, nullum damnum patientur. Ex altera vero parte, alibi novae ortae sunt vel innotuerunt necessitates animarum, quibus vel nemo vel pauciores tantum nostri Fundatoris, ea relinquere quae nobis cara, ad ea nos conferre quae, quamquam aspera, foecundiora ad maiorem Dei gloriam praevidentur? Ne mirentur Provinciales vel Provinciae cum eis talia sacrificia proponuntur; non in bonum Provinciae immo nec no-

⁽¹²⁾ *Ad Gal. I 10.*

⁽¹³⁾ *Cfr. Const. P. X n. 3 [814]; P. IV c. 5 n. 1 [351]; c. 14 n. 1 [464].*

stri Ordinis, sed in bonum Ecclesiae nobis est laborandum. Recte inserimus in animas Nostrorum amorem illius Societatis ad quam Deus singulos eos vocavit; altius tamen eorum mentibus infigitur amor Ecclesiae.

Nostrum tempus impensius postulat mobilitatem illam catholicam, quam intendebat S. Ignatius, qua non propriae Provinciae, non propriae Assistentiae vel Nationi, sed toti Ecclesiae per orbem diffusae nos devoveamus. Magis magisque expunguntur limites qui gentem a gente dividebant; ne nos quaeso arctiores limites minimarumstrarum *Provinciarum* Societatis includant in detrimentum boni universalis. Ad hoc instituta est nostra Societas ut « vitam agendo in quavis mundi plaga ubi maius Dei obsequium et animarum auxilium speratur », Sanctae Sedi praesto sit ubicumque maior sentitur necessitas ⁽¹⁴⁾. Haec est una ex causis quare S. P. Ignatius parum favebat illis ministeriis quae nos uni loco alligant, uti sunt paroecliae et directio stabilis Religiosarum ⁽¹⁵⁾; dum enim magna pars Societatis collegiis alligatur, consentaneum non foret ut reliqua quoque immobilis efficeretur.

Ne mirentur Nostri cum insisto ut, relictis nonnullis operibus in Provinciis, sive in Americam Latinam, sive in Missiones externas frequentiores nos conferamus. Ne mirentur cum in gratiam Institutorum Romanorum, quae in bonum totius Ecclesiae laborant, ab iis postulo optimos quosque ex eorum professoribus. Id enim, si infidelis esse velim menti nostri Instituti in rebus substantialibus ⁽¹⁶⁾, a me requirit et tempus praesens et officium mihi a Societate impositum.

Meminerimus praeterea nos non solos, sed inter multos alios servire Ecclesiae, ideoque nostram actionem non posse ordinari perinde ac si nostra Societas sola esset. Omnia nostra opera inserenda sunt in reliqua opera Ecclesiae.

Non est nobis contendendum ut nostra opera, nostrae domus, nostra collegia aliis operibus, domibus, collegiis addantur. Eo nos conferamus ubi nondum existunt opera animarum saluti necessaria, ubi desunt domus piae, ubi nulla reperiuntur collegia catholica. Uti monebam in litteris ad Societatem de Ministeriis ⁽¹⁷⁾, quod alii iam faciunt, nos ne aggrediamur; quod alii aggredi cupiunt, eis facile relinquamus. Servanda nobis est illa libertas a Praesulibus dioecesium quam concessit et servatam vult Ecclesia: oportet enim semper Supremo Pastori magis quam Pastoribus particulari-

⁽¹⁴⁾ *Const.* P. III c. 2 G [304]; P. VI c. 3 n. 5 [588].

⁽¹⁵⁾ *Const.* I. c.

⁽¹⁶⁾ *Coll. Decr.* d. 13 § 5, 5° ex *Form. Inst.* n. 3.

⁽¹⁷⁾ *A. R.* XI 308.

bus praesto simus. Simul tamen humiliter, ex corde et devote nobis allaborandum est Episcopis in quorum adiutorium, sive ipsa per se, sive mediantibus Superioribus Societatis, nos destinavit Sancta Sedes.

In specie, promovenda est collaboratio inter diversa Instituta Religiosa. Alicubi, praeunte Nuntio Sanctae Sedis, alibi, ex ultro-ne, promptitudine Provincialium variorum Institutorum, iam coadunantur coetus Superiorum, quales et Romae habentur inter Superiores Generales, in quibus cum fructu caritatis mutuae et praesertim boni apostolici, in communi deliberatur de iis rebus quae omnium intersunt. Tales conatus plene respondent et necessitatibus hodiernis, et menti Sanctae Sedis. Paulatim, uti speratur, arc-tior inde orietur unitas actionis, in emolumentum totius rei catholicae.

Pluries iam monui tempus praesens requirere ut, praeter formationem generalem in Societate consuetam, quae plus quam olim hoc nostro tempore solida sit et firma, formentur quoque non pauci ex Nostris in disciplinis illis peculiaribus, quas progressus inquisitionis humanae adeo multiplicavit. Quamquam crescit in dies numerus eorum qui ita instituuntur, pauciores adhuc sunt in nonnullis regionibus. Sacrificium non est mittere Scholasticos ad Universitates, cum detrimento temporario operum existentium; quis enim collocationem pecuniae ad pinguiores fructus ex ea in futuro percipiendos, sacrificium vocabit? Sapientia est, et mentis providae indicium.

Hoc est primum quod de ministeriis nostris temporum necessitatibus aptandis intendebam. Catholici simus, magisque catholici in dies efficiamur.

6. — Est alterum, magis particulare, de quo late egi in Instructione ad universam Societatem ante quattuor annos data, de apostolatu nempe quo propius accedat vita hodierna ad normas iustitiae et caritatis christianae. Non ausim affirmare Instructionem illam « De Apostolatu sociali » nuncupatam ⁽¹⁸⁾, et ad normam decretorum duarum ultimarum Congregationum Generalium exaratam, ubique eos fructus dedisse quos sperabam. Est ubi sibi illuserunt nihil innovandum, nihil perficiendum esse, sed se pergere posse via antiquitus trita. Ostendit experientia quam longe absint, in multis ne dicam plerisque locis Societatis, alumni et ex-alumni nostrarum scholarum ab ea mente, Evangelii conformata, quam Ecclesia a filiis suis in hac re expectat. Admodum laudo ea quae in certis locis facta sunt, ubi in scholis praesertim superioribus vere ad caritatem erga maximam illam partem generis humani, quae vitam ducit ege-

(18) A. R. XI 710-726.

state cruciatam, instituuntur iuvenes. Doleo autem eadem alibi adhuc desiderari. Si nos non movet, ut oportet, amor Christi Domini in tenuioribus patientis, nos saltem moveat timor doctrinarum subversivarum, ulterius in dies serpentium. Ne nobis fingamus leges civiles et Gubernia, vim externam et terrorem doctrinis pravis, quominus spargantur, obsistere valere. Nescio an historia ullum praebeat exemplum doctrinae quae vi fuerit suffocata. Sola doctrina verior, melior, efficacior, falsam illam et perniciosam de medio tollet. Doctrinae autem veriori aures non praebebunt plerique homines, seu *massa* hominum, nisi factis se probet meliorem quoque et efficacior. Nisi proinde doctrina nostra eo deveniat ut ditioribus inculcet moderationem summam in usu divitiarum, renuntiationem cupiditati lucri semper crescentis, sollicitudinem de iuribus pauperiorum, conatum constantem tollendi de medio inaequalitatem nimiam conditionum humanarum, idque per sacrificium proprii commodi propriaeque dominationis, quomodo quaeso oculis miserorum apparebit tamquam doctrina quae possit eis procurare sortem homine filioque Dei dignam? Repetent enim ea quae passim dictitant: « Vos proponitis doctrinam pulcherrimam; soli autem socialistae et communistae re vera aliquid fecerunt ad sortem nostram meliorandam ». Quae sint in tali re partes laicorum, quae autem partes sacerdotum, paulo fusius exposui in allegata Instructione ⁽¹⁹⁾. Certe semper nostrum est laicos, in specie in Collegiis et Domibus Exercitiorum, ita instituere ut ad actionem efficacem in campo sociali praeparentur.

Iuvat sine ira et studio inter se conferre varia experimenta quae in apostolatu apud humiliores fiunt, sive a nostris Patribus, sive ab aliis quibusvis. Secundum necessitates locorum, alio et alio modo procedere conveniet. Plurimum proderit si ex iis locis ubi longius adhuc absumus a meta, quidam interdum se conferant in loca ubi exitus conatuum efficacitatem alicuius methodi iam comprobasse videtur.

Magnae aedificationi est caritas qua nostri Patres et Fratres in terris Missionum prosequuntur derelictos illos et undequaque pauperes quibus Evangelium afferunt. Eadem quaeso caritate prosequamur derelictos illos et pauperes quos fere ubique terrarum, nisi caeci sumus, obviam habemus. Non illos tantum pauperes, ut alibi monebam ⁽²⁰⁾ qui eleemosyna sustentari solent, sed illis imprimis « qui cum viribus polleant ad honestum victum sibi comparandum, ob imperfectum ordinem sociale huius temporis ... sibi suisque decenter providere non possunt »; qui sunt in maxima parte

⁽¹⁹⁾ A. R. XI 718.

⁽²⁰⁾ *Ib.* 713.

orbis terrarum plurimi, immo fere universi homines. Hic est spiritus Christi, spiritus Societatis Iesu.

7. — In militia qua sub vexillo Crucis militamus, nullus unquam animum despondeat, nullus manus victas det. Nec quisquam commilitonem asperius iudicet quia vulnera quaedam ex pugna reportavit. Velim certe ut in multis locis Societatis, longe maiore benignitate Fratres et Patres eiusdem legionis ab eorum confratribus iudicentur. Vera historia Societatis, ut recens advertebat quidam, scribitur in Dei annalibus, ab innumeris illis qui humiliter, in abscondito, cotidiano officio sui status fideliter incumbunt, sese perpetuo sacrificantes, quin quisquam hominum id advertere videatur. Innumeri illi, de quibus nemo scribit ad P. Generalem, de quibus Superiores nihil referendum habent, in oculis Dei favorem merentur quo, quantum iudicare possumus, adhuc prosequitur minimam Societatem Iesu.

Cum Sancto Petro Canisio Christo commendemus « corpus hoc universum nostrae Societatis, quod in capitibus et membris eius, in sanis et aegrotis, in proficientibus et deficientibus, in spiritualibus ac temporalibus rite gubernetur ad nominis Eius gloriam ac totius Ecclesiae utilitatem » ⁽²¹⁾.

21.

24 octobris 1953

Paradigma adhibendum in petitionibus pro debitis vel alienationibus.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Cum in petitionibus ad debita contrahenda vel bona alienanda normae statutae ⁽¹⁾ non raro non servantur, ideoque desint informationes necessariae ad beneplacitum apostolicum petendum, Patri Nostro visum est curare ut « Informatio ad debitum contrahendum » et « Informatio ad bona alienanda » conficiantur, quae in scriptis inscribendis Romam toties mittantur quoties de eiusmodi negotiis agatur. Quarum igitur Informationum nonnulla exempla-

⁽²¹⁾ BRAUNSBERGER, *B. Petri Canisii Acta et Epistolae*, t. VIII p. 782.

⁽¹⁾ A.R. XI 595-597; *Instr. de Adm. Temp.* 98-107; 193.

ria cum his litteris RV^{ae} mitto; si in posterum pluribus opus erit, a nostra Curia generalitia peti poterunt. Curet igitur RV^a ut hae novae Informationes semper adhibeantur, quandocumque debita contrahenda vel bona alienanda proponantur quae facultates Provincialis excedant, et ut omnia necessaria in iis diligenter inscribantur antequam ad Patrem Nostrum mittantur. Si in iis desit spatium sufficiens ut negotium plene explicetur, nihil obstat, ut liquet, quin in litteris separatis ulterius referatur.

Hanc occasionem nactus RV^{ae} in memoriam revocare velim id quod in *Instructione de Administratione Temporalis* n. 222 a (et *Pract. Quaed.* n. 7 § 2) praescriptum est, Romam scilicet mittendum esse, adhibito paradiigmate praescripto, post peractam Domus visitationem, una cum Elencho visitationis, *Statum temporalem Domus anni* (scholastici vel civilis) *elapsi*. Ne sinat RV^a ut praetermittatur hoc praescriptum, quod necessarium est ut Pater Noster plenas de singulis Domibus informationes habeat.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 24 octobris 1953.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

22.

3 decembris 1953

De Anno Mariano pie in Societate celebrando.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO. CARISSIMI,
P. XTI.

Cum die 8 decembris Annus Marianus ineatur quo centenarium sollemniter celebrabimus proclamationis dogmatis Immaculatae Conceptionis B. M. Virginis, velim, ad mentem Encyclicae « Fulgens corona gloriae » ⁽¹⁾, vobiscum inquirere quid nobis, sociis Iesu, hoc praecipue anno agendum sit ut nos dignos filios exhibeamus tantae, tam amantis et tam dilectae Matris nostrae.

⁽¹⁾ A.A.S. XLV, 577-592.

Societas semper, ab ipsis exordiis, enituit delicata, solida, filialique dilectione et deditioe erga Beatissimam Virginem Mariam, uti videre est in vitis Sanctorum Beatorumque Societatis et in relationibus historicis de eius activitate apostolica.

Hanc marianam devotionem, tamquam notam familiarem nostram, etiam nunc vigere recenter manifestatum est, cum a Praedecessore meo, omnium plausu, petita est et impetrata facultas liturgice celebrandi festum « B. M. V. Reginae Societatis Iesu ». Societas universa dulcissimae Matri caelesti filialiter manet dicata.

Attamen, nonne fateri debemus devotiones nostras, praesertim quas a pueris colimus, interdum lapsu temporis, anima quasi paulatim orbari et in meras formas externas abire? Ideo bonum est, occasione Anni Mariani, examinare quomodo colamus Beatissimam Virginem et quid practice et « in concreto », ut aiunt, facere possimus ut desideriis Summi Pontificis respondeamus et Virginem Immaculatam hoc iubilari anno peculiari cultu veneremur.

Ante omnia vos rogo ut attente legatis — Superiores saltem et Operarii — Encyclicam superius memoratam in qua et praxes devotionis marialis et intentiones marianae supplicationis ab ipso Sancto Patre propositas invenire poteritis ⁽²⁾. Vos igitur hortor ut, Ignatianam methodum sequentes, triplici modo Virginem Sanctissimam colatis: primo meditando, scrutando et assidue contemplando mysterium Eius Immaculae Conceptionis atque omnia Eius excelsa privilegia; secundo conando humiliter imitari Eius exempla virtutum; tertio denique propagando alacriter Eius cultum inter omnes animas quas vobis divina Providentia obviam dederit.

Parvuli solent, ludentes, observare acta et gesta matris suae, et ipsam quasi continenter prae oculis habent; inde fit ut paulatim et inscii omnem maternum agendi modum ingenue imitentur. Nonne saepe in pueri, immo et in adolescentis et iuvenis gestibus, ratione subridendi et ipso tono vocis maximam similitudinem agnovimus cum eorum matre? Quo magis eam aspexerunt, eo magis ipsi similes facti sunt.

Talis opto ut sit vel fiat, in oratione, habitus vester ad Matrem caelestem. Ipsam avido oculorum animae conspectu ita contemplermini, ut Eius virtutes quasi inconscie imitemini et lineamenta Eius vultus moralis, ut dicitur, alte in animas vestras imprimantur: « ... dulcissima Mater Nostra Maria nihil optatius habet, nihil iucundius, quam cum eos videt quos sub cruce Nati in eius vicem suscepit filios, sui animi lineamenta ornamentaque cogitando, loquendo, agendo exprimere » ⁽³⁾.

⁽²⁾ *Ibid.* 584-590.

⁽³⁾ *Ibid.*, 584.

Haec imitatio virtutum alter est modus honorandi Beatissimam Virginem, qui solet operosior esse quam simplex contemplatio. Hunc praecipue instanter exoptat Summus Pontifex ut exerceamus hoc Anno Mariano: « haec saecularis celebratio non modo catholicam fidem impensamque erga Deiparam Virginem pietatem omnium in animis refoveat oportet, sed christianorum etiam mores ad eiusdem Virginis imaginem debet conformare quam maxime » (4).

In unica tantum imitanda virtute insistam, quae ceteras omnes eminenter complectitur, nempe caritate. Ipsa intelligentiam affert considerati dogmatis, ipsa animat et unificat omnem vitam spiritualem christianorum, ipsa fundamentum praebet quo pacifice tota communitas humana extrui possit in bonum commune suum, verum et stabile.

Immaculata Conceptio mysterium est amoris: amoris divini ex una parte praevenientis et praedisponentis creaturam quae futura erat Mater Verbi; amoris humani supernaturalis ex altera parte, quo humilis Virgo Nazarethana integro et irrevocabili dono sui ipsius divinae respondet invitationi.

Haec amoris adhaesio, ineffabili vi et puritate, omnem perversam excludebat concupiscentiam, omnem inordinatum affectum in seipsam vel in alias creaturas. Maria, sponsa Spiritus Sancti, omnes et omnia in Deo amabat et in omnibus solum Deum.

Quomodo imitari possumus magnificam spontaneamque integritatem caritatis Mariae?

1. Soli Deo viventes et nihil praetermittentes, quod ad perfectionem acquirendam conferre possit, Matrem nostram imitari praecipue debemus. Sincere nos interrogemus oportet: an semper nos ita gerimus ut fideles, quos obviam habemus, censeant nos esse *viros Dei*? Accurruntne frequentes ut ex ore nostro verba Dei et Eius consilia accipiant? Quodsi forte non plane affirmative respondere possumus, ne dubitemus plena sinceritate causam indagare istius deficientis apostolicae efficaciae: an semper eodem fervore et cura ac in pristinis vitae religiosae diebus Exercitia Spiritualia annua peragimus, necnon quotidianam meditationem et examina conscientiae?

2. Altera forma imitationis erit in omnimoda et proba exercitatione supernaturalis indifferentiae, sui abnegationis circa quidquid non est Deus nec ad Deum conducit. Haec abnegatio amplectitur campum trium votorum religionis: paupertatis, castitatis et oboedientiae.

Ardenti desiderio optemus imitari Christum crucifixum, renuntiando non tantum illicitis voluptatibus, sed pro mensura gratiae

(4) *Ibid.*

nobis impertitae, etiam licitis et honestis, sed superfluis et distrahentibus. Ut paucis complectar, « concordibus ... supplicationibus pia poenitentiae opera coniungantur » ⁽⁵⁾.

3. Caritatem Virginis Mariae imitabimur omnibus hominibus fratribus nostris humili devotione serviendo.

Res uti reapse sunt inspiciamus oportet. Qui oculos habent ut videant, qui vocem et signa temporum dignoscere valent, norunt quanto desperato angore gentes expectent signum praesentiae Redemptoris, signum christianae caritatis fraternae, quae est « plenitudo legis » ⁽⁶⁾.

Ne contenti simus elargientes « eleemosynam » — spirituales vel temporales —, transitoriam et erga hanc vel illam personam, sed eo intendamus ut notam sociale imprimamus testimonio amoris nostri, quo altissimum totius humanitatis bonum commune promoveamus. Concordes vivere discamus ad invicem et cooperari, ut pro parte nostra hodierna ingrata vitae adiuncta in melius mutare valeamus. Ne nos taedeat cum aliis membris Corporis Christi Mystici sincero et alacri animo collaborare, atque in animarum bonum incumbere, disciplinam ordinemque operum Ignatiano more servantes. Cum aliorum laboribus moderari debemus, fortes — soli Deo fisi — simus et prudentes; cum oboediendum sit, simplices ac generosi.

Haec socialis et universalis caritas nos insuper incitare debet ut libenter vitam amplectamur pauperem et austeram. Donec in orbe terrarum homines inveniuntur qui iis bonis destituuntur quae stricte requiruntur ad vitam agendam homine dignam, intolerabile nobis esse debet rebus superfluis gaudere. Ne velimus mitius tractari quam Dominus noster. « Non est discipulus super Magistrum » ⁽⁷⁾.

Tandem, ut animas Christo lucrari possit et propriae earum felicitati prospicere, peccatores et infideles convertere, apostolus et imprimis sacerdos per intercessionem Immaculae Virginis se munire debet clipeo castitatis, ita ut valeat efficaciter paternitatem spirituales exercitare, immo ad mensam peccatorum accedere, quin foeditate peccati maculetur.

Observatio consiliorum evangelicorum, paupertatis, castitatis et oboedientiae testimonio caritatis fraternae maximam vim suadendi conferunt.

Tertius modus honorandi Virginem Immaculatam est in Eius cultu propagando.

⁽⁵⁾ *Ibid.*, 591.

⁽⁶⁾ Cfr. *Rom.* 13, 10.

⁽⁷⁾ *Mt.* X, 24.

Pro suo quisque campo laborum, curent omnes, quantum fieri potest, ut sive familiares sive nostrae communitates in praxim deducant ea quae ab ipso Summo Pontifice ⁽⁸⁾ vel a S. Congregatione de Religiosis (vide annexa) commendantur.

Nobis Iesuitis, tamen, imprimis exopto ut omnes, praesertim Superiores et Operarii, examinent quo animo respiciant Congregationes Marianas, quae perpetuum et specificum praestant Societatibus obsequium erga Virginem Immaculatam et quae, ob uberes fructus sanctificationis et apostolatus, a meis praedecessoribus assidue semper commendatae sunt. « Inter media fere praecipua » — ita R. P. Retz — « quae ad amplificandum divinum cultum et ad animarum salutem consequendam excogitavit Societas nostra, merito censentur marianae ... Congregationes » ⁽⁹⁾.

An filiali fidelitate sequimur directionem a Superioribus impartitam, Dei exprimentem voluntatem? An documenta circa ipsas interdum — ut tempore considerationis Superiorum — relegimus? — An revera Congregationes Marianas magni aestimamus? ipsas cognoscimus? earum regulas, historiam, secretum efficacitatis? Secus, quomodo aestimare possumus quod non cognoscimus? Quaestioni, cur interdum Congregationes Marianae langueant, respondit R. P. Ledóchowski: « prima (causa) non solum ordine sed etiam momento (est) quod multi ex nostris Superioribus et moderatoribus non satis perspectam habent Congregationum vim et naturam, non satis intelligunt, immo ignorare videntur, quis sit earum nativus finis, quis internus quem vocant spiritus, quae eas dirigendi ratio » ⁽¹⁰⁾.

An serio conati sumus, praesertim post promulgationem Constitutionis Apostolicae « Bis Saeculari » vivificare et restaurare, immissa activitate apostolica, illas Congregationes quae decursu temporis factae erant conventus merae pietatis? « Qui sincere divinae gratiae fidens, ... genuinam sodalitatem marianam, ad normas authenticas moderari velit, mox experietur Beatam Virginem non desisse esse Matrem huius quoque generationis » ⁽¹¹⁾.

Ne facilius crisi subiciamus aliquam institutionem quae forte suas habeat deficientias; ipsam autem instaurare et innovare alacri cooperatione fraterna et animo fidenti indesinenter conemur.

Quodnam opus Matri Iesu, Mariae Immaculae, iucundius gratiusque evadere potest quam illud quod innumeros manipulos

⁽⁸⁾ A.A.S. XLV, 584-590.

⁽⁹⁾ *Epist. Select.* ed. IV, 145.

⁽¹⁰⁾ A. R. III, 448.

⁽¹¹⁾ A. R. XI, 333.

Ipsi adducit virorum et mulierum, iuvenum et puellarum, qui solida et profunda vita spirituali informati, statuerunt pro suo quisque statu imitari puritatem et castitatem Matris caelestis ut eo melius Ecclesiae servire multosque alios, ordinata cooperatione foederati, ad fidem, praxim religiosam vel ipsam sanctitatem conquirere valeant?

Confidamus, Patres et Fratres in Christo carissimi, Dominae nostrae duci, exemplari et protectrici, quae ipsa fortis est ut acies ordinata; si valenter Eius imitati fuerimus exempla, caritatis imprimis, inimicorum Dei obstacula corruere videbimus et pace et amore magis in dies invalescere ubique terrarum Regnum Domini nostri Iesu Christi.

Vestris sanctis Sacrificiis et orationibus me enixe commendo.

Romae, 3 decembris 1953
in festo S. Francisci Xaverii.

Vestrum omnium servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

Compendium eorum quae litteris ad Superiores Generales datis d. 17 et 18 novembris h. a., a S. Congregatione de Religiosis commendantur ad Annum Marianum sancte peragendum.

A. Pro ipsis Religiosis:

1. Lectione, studio et meditatione enitantur profundiores haurire intelligentiam dogmatum quae spectant Virginem Mariam, et imprimis dogmatis Immaculatae Eius Conceptionis.

2. Superiores curent ut subditis suis de Mariologia a doctis et fervidis sacerdotibus conferentiae tradantur.

3. Opera et praxes proponuntur insuper sequentia:

- a) ut octavus dies cuiusque mensis peculiari modo cultui mariano dicetur;
- b) ut singulis sabbatis subditi cum Superioribus convenient ad invocandam Mariam Sanctissimam et ad orandum in spiritu paenitentiae pro omnibus — praesertim Religiosis — qui persecutionem patiuntur; ut iura Ecclesiae ubique terrarum serventur; ut ipsi persecutores convertantur;

- c) ut apta media adhibeantur quibus ipse Religiosorum apostolatus integerrima ac renovata generositate animetur;
- d) ut singula Domus, Provinciae, Instituta conentur operi alicui sociali vel operi beneficentiae initium dare.

B. *Pro alumnis et ex-alumnis scholarum Religiosorum vel etiam pro omnibus qui a Religiosis in spiritu coluntur:*

1. Eos profundius edocere privilegia et mysteria Beatissimae Virginis et imprimis Eius Immaculatam Conceptionem; curare ut ab ipsis aliquid arte vel litteris in honorem B. M. Virginis producat vel componatur.

2. Diffundere praxim SS.mi Rosarii recitandi in familia, usum orationis « Angelus Domini », necnon consecrationem personalem Immaculato Cordi Mariae.

3. Curare ut ab his quoque condatur opus aliquod sociale vel ut in operibus exsistentibus efficacius cooperentur.

23.

29 decembris 1953

Nuntiatur obitus et praescribuntur suffragia pro P. I. Martí, olim Secretario Societatis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Hodie die 29 decembris, hora 13,10, in hac nostra Curia Generalitia, post aegritudinem plurium mensium, sanctis Sacramentis munitus, piissime in Domino obiit P. Iosephus Martí (e Provincia Tarraconensi), qui a die 7 octobris 1933 ad diem 14 aprilis 1937 Secretarii Societatis munere functus est.

Qua de re RV^a suos omnes reddere velit certiores, curetque ut ex decreto 21, Congregationis Generalis IX ⁽¹⁾, quivis suae Provinciae sacerdos Sacrum unum faciat; qui vero Sacerdotes non sunt,

⁽¹⁾ *Epit. n. 854 § 2, 8°.*

Coronam unam seu tertiam Rosarii partem recitent et Missam atque Communionem offerant pro anima carissimi in Xto defuncti.

Romae, die 29 decembris 1953.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

24.

30 decembris 1953

Revisiones et censurae de scriptis circa initiationem sexualem et coëducationem.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

RVam rogo ut selectae atque severae censurae subiciat quidquid a Nostri conscribitur de sic dicta initiatione sexuali vel de institutione sexuali coniugum. Praeterquam quod Sancta Sedes et Superiores summam in hac re prudentiam atque discretionem commendant ⁽¹⁾, RV^{ae} satis patet quanta verecundia eiusmodi argumenta a sacerdote, si quando necesse erit, tractari conveniat. Haud raro accidit, his ultimis annis, ut ea quae nonnisi a laico catholico, medicinae et vitae coniugalis experto, proponi decet, a sacerdote, cum dedecore sacri eius characteris, publici iuris facta sint. Curet proinde RV^a ut quantum fieri potest Nostri abstineant ab iis omnibus quae decentius a laicis tractentur; arceat omnem in hac re nimietatem.

Si quando de eiusmodi scriptis edendis, post auditos viros peritos in ipsa Provincia, dubium aliquod remaneat, ne vereatur RV^a totam rem ad me deferre.

Item severae censurae subiciantur omnia scripta de coëducatione, uti dicitur. Congregatio Generalis XXIX utique putavit praxim admittendi feminas in nostras Universitates « non esse contra Institutum, sed ad summum praeter Institutum » (decr. 12); Pa-

⁽¹⁾ Cfr. A.R. VI 818-823.

tri Generali tamen reliquit iudicandum ubi et quibus cautelis hic usus permittendus sit. In Societatis Collegia studiorum *mediorum* puellae non admittuntur, nec admittentur, nisi rarissime et ad tempus, ubi adiuncta omnino particularia et cogentia id postulare videntur. Nec in Universitates vel Collegia studiorum *superiorum* admittentur, si in eodem loco adsunt alia Collegia catholica ad puellis sufficienter providendum. Servandus est in re spiritus litterarum encyclicarum Summi Pontificis Pii XI « De Christiana Educatione » neve negligatur argumentum paedagogicum, formationem scilicet iuvenum, propter diversitatem sexuum, esse non posse eandem pro pueris et iuvenibus ac pro puellis. Curet RVa ut Nostri scriptores et censores haec omnia in mente habeant, cum scripta de coeducatione edenda sunt.

Tandem hac data occasione RVae aliud enixe commendare velim, curet scilicet ut Nostri, cum libros vel articulos edunt, post nomina sua litteras « S. I. » plerumque adhibeant, nisi in singulis casibus validae rationes aliud suadeant. RVa sibi reservet facultatem, non facile concedendam, permittendi ne auctores Nostri in suis scriptis indicent se ad nostram Societatem pertinere.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 30 decembris 1953.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

25.

31 decembris 1953

Novum paradigma pro Informationibus de mittendis ad Missiones exteras.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Sicuti iam anno 1952 nova quaedam paradigmata comparata sunt pro Informationibus de promovendis ad gubernationem et ad gradum, ita Patri Generali visum est opportunum ut novum paradigma conficeretur etiam ad colligendas necessarias Informationes de mittendis ad Missiones exteras. Haec paradigmata, simplex ad

colligendas informationes ex singulis Informatoribus atque duplex ad easdem in unum redigendas et Romam mittendas, cum RV^a nunc communico in posterum adhibenda, saltem cum exhausta fuerit copia veterum paradigmatum quae ad manum sunt. RVa poterit ex nostra Curia expetere exemplaria utriusque paradigmatis quibus indiget.

In his novis paradigmatis textus quaesitorum leviter, forma autem externa plene mutata sunt ut cum Informationibus de promovendis consentanea sint, ideoque quaedam confusio evitetur quae oriri possit, si Informatores diversa genera paradigmatum diversis occasionibus adhibere cogantur.

Quod attinet ad reliqua paradigmata informationum Praeposito Generali mittenda (de Patribus Romam mittendis ad studia specialia, de Patribus qui Professores Facultatis theol. vel phil. nominandi sunt — *Pract. Quaed.* nn. 75 bis et ter) cum, non Informatores, sed Provincialis ipse quaesitis respondere debeat, nulla impraesentiarum videtur ratio eorum formae externae mutandae; paradigmata igitur hucusque solita etiam in posterum adhibeantur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 31 decembris 1953.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

26.

15 ianuarii 1953

Litterae Patris Generalis ad Directorem Scholae Apostolicae Missionis Ranchiensis (Prov. Belg. Sept.), quinquagesimo recurrente anno ab eadem Schola Apostolica condita.

27.

1 aprilis 1953

Epistola Patris Generalis ad R. P. Carolum M. Reinert, Praesidentem Creightonensis Universitatis (Prov. Missouri.), septuagesimo quinto recurrente anno ab eadem Universitate condita.

28.

1 aprilis 1953

Litterae gratulatoriae Patris Generalis occasione primi Centennarii ab institutione Noviciatus Provinciae Canadae Inferioris.

29.

30 aprilis 1953

Pater Generalis, datis litteris ad R. P. Rectorem Iulium Brosseau, gratulatur vigesimo quinto recurrente anno a Marianopolitano Seminario Minore Societatis condito (Prov. Canad. Infer.).

30.

31 maii 1953

*Epistola ad Socios Provinciae Tolosanae occasione Centenarii
eiusdem Provinciae.*

AUX PP. ET FF. DE LA PROVINCE DE TOULOUSE.

MES RÉVÉRENDIS PÈRES ET MES TRÈS CHERS FRÈRES,
P.Xti

Le 31 juillet dernier, je vous écrivais : « Cette année 1952, qui marque le centenaire de votre Province, voit aussi l'aboutissement des efforts missionnaires remarquables déployés par elle au Maduré » ; je crois en effet que l'apostolat missionnaire caractérise de façon très spéciale l'action de la Province de Toulouse.

Le Maduré suffirait à votre fierté, mais la Mission de Madagascar, elle aussi, vous fait grand honneur. En 1852, lorsque naissait la Province de Toulouse, quelques missionnaires attendaient déjà à La Réunion le moment où ils pourraient passer dans la grande Ile, fermée jusque là à toute prédication catholique. Trois ans plus tard, la première Messe était célébrée clandestinement à Tananarive. La Province de Toulouse assumait alors la charge d'un territoire missionnaire plus grand que la France, qui a donné depuis naissance à dix vicariats ou préfectures apostoliques, la capitale et ses oeuvres centrales restant toujours à votre charge.

Une note de cet apostolat que je tiens à souligner et à donner en exemple, c'est que vous avez su rapidement vous créer des collaborateurs, suscitant au Maduré surtout, mais aussi à Madagascar, des Jésuites et un clergé indigène nombreux et de valeur. Le premier Evêque latin de l'Inde a été choisi parmi nos Pères du Maduré, et le premier Evêque malgache, dans le clergé formé par vous à Tananarive.

En dehors de cette action missionnaire, la Province de Toulouse a la gloire d'avoir été à l'origine de l'Apostolat de la Prière et de la Croisade eucharistique.

L'Apostolat de la Prière a été fondé à Vals par le Père Gautrelet à l'époque où la Province de Lyon s'étendait à tout le midi de la France, mais c'est le P. Ramière, après la naissance de la Province de Toulouse, qui lui a donné son fondement théologique et en a fait, comme l'a dit Pie XII, « la forme parfaite de la piété envers le Cœur de Jésus ». C'est lui qui a publié le premier *Messenger du Sacré Cœur*, appelé à avoir en tant de langues et en tant de pays de florissantes répliques.

A l'Apostolat de la Prière, après les décrets du Bx. Pie X, est venue s'adjoindre la Croisade eucharistique pour les enfants, dont le développement merveilleux dans le monde entier a porté tant de fruits de grâce et suscité tant de vocations sacerdotales.

L'importance mondiale de ces oeuvres s'est traduite en 1926 par le transfert de sa direction centrale à Rome, confiée d'abord au P. Boubée.

Ne pouvant ici évoquer même brièvement toute l'histoire de ce siècle de travail apostolique au service de l'Eglise, je veux cependant évoquer les quatre grands séminaires d'Aire, de Mende, de Montauban et de Périgueux dont votre Province fut chargée au début de son existence, et qui lui ont valu tant d'amitiés dans le clergé de ces diocèses.

Je n'aurai garde d'oublier non plus que l'histoire de votre Province, comme celle des autres Provinces françaises, est coupée en deux par une période de persécution qui s'étend pratiquement de 1880 à 1918. Vous avez vu à cette époque vos collèges supprimés, vos résidences dispersées, la plupart de vos oeuvres ruinées. Les Missions ont profité de cette tempête, mais en France il a fallu reconstruire, racheter, réorganiser. Si l'on veut apprécier à sa juste valeur l'effort fourni par la Province, il faut s'en souvenir et songer également aux pertes en hommes provoquées par les guerres de 1914 et de 1940.

Malgré des effectifs restreints la Province de Toulouse a pris généreusement sa part aux oeuvres interprovinciales. Elle a fourni également aux sciences sacrées une contribution très honorable avec les PP. Portalié, Prat, Calès, Joseph de Guibert, pour ne parler que des défunts. En histoire de la Compagnie, elle a donné les PP. de Scoraille, Suau, Cros, Dudon. On doit à votre Province la fondation des « Archives de philosophie », de la « Revue d'Ascétique et de mystique », du « Dictionnaire de Spiritualité », cette dernière fondation avec la collaboration d'un Champenois, le P. Marcel Viller. C'est elle aussi qui est à l'origine de la « Nouvelle Revue théologique », dont le premier directeur en Belgique fut le P. Besson, de Toulouse.

Enfin le territoire de votre Province, qui a vu naître dans l'ancienne Compagnie saint Jean-François Régis et saint Noël Chabanel, un confesseur et un martyr, a aussi introduit en cour de Rome, pour ce siècle d'existence dont nous remercions le Seigneur, deux causes de béatification : celle du P. Gin hac, confesseur, et celle du P. Berthieu, martyr.

Avec la création de la Province du Maduré, le nombre de vos membres a été réduit de moitié, et les vocations sont peu nombreu-

ses, mais il est assez remarquable que la baisse des effectifs de la Province Métropolitaine, qui a débuté en 1890, s'est arrêtée, il y a cinq ans, lorsqu'on a institué dans la Province et les Missions une chaîne de Messes célébrées en première intention pour les vocations. C'était appliquer à vos besoins pressants le grand moyen, que St Ignace, vous le savez, met en tête de tous quand il examine dans la dixième partie de ses Constitutions comment conserver et développer la Compagnie.

Continuez à prier avec confiance et à vous sanctifier avec courage, « ne négligeant rien de la perfection que vous pouvez atteindre avec la grâce de Dieu dans l'observation entière de toutes les Constitutions et l'accomplissement exact des prescriptions propres de notre Institut » (Const. VI. 1, 1). A ces paroles de notre Fondateur, j'aime ajouter celles de la 28e Congrégation Générale, qui en sont le commentaire le plus récent: « Que par la lecture assidue et la méditation, tous aient soin de toujours mieux connaître, estimer et aimer nos Constitutions et nos Règles, que nous devons observer aujourd'hui comme hier, et qui demeurent pour tous et pour chacun la voie unique, véritable et sûre, pour parvenir à la perfection à laquelle Notre-Seigneur appelle et invite non pas quelques uns seulement mais tous les fils de la Compagnie » (Epit. 171, G. G. XXVIII^a d. 22, 3°).

En agissant de la sorte vous marcherez sur la trace de vos Saints et obtiendrez de Dieu pour vous mêmes et pour les âmes que l'Eglise vous confie les grâces les plus précieuses et les plus abondantes.

Je me recommande instamment à vos Saints Sacrifices et prières.

De Rome, en la fête de la Très Sainte Trinité le 31 mai 1953.

Votre serviteur à tous en Jésus-Christ.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

31.

12 iulii 1953

*Instructio communicatur de administrandis rebus temporalibus
Missionum Sinensium extra Sinas.*

AD PROVINCIARUM PRAEPOSITOS
QUI MISSIONARIUM TERRITORIUM IN SINIS HABENT.

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Et antiquitate et numero et momento, Sinenses Societatis Missiones inter praecipuas numerabantur. Quantis sacrificiis extructae sint, quanta cura Missionariis lingua sinensis discenda est, quanta patientia et zelo christianos suos ad hunc virtutis gradum qui hodie universae Ecclesiae exemplo est perduxerint, nemo est qui ignoret.

At paucis mensibus, magna subversione obruta iacent opera, ingentes amissae pecuniae, plurimi dispersi sunt operarii. Pro meo Praepositi Generalis officio et pro amore quo praedilectos hos filios amplector, magnae mihi curae est ut illorum generositati, Societatis generositate respondeatur.

Cum autem ex omnibus sociis qui e Sinis expulsi sint aut ad Sinas praeparentur una facta sit « Missio Sinensis extra Sinas » sub uno Vicevisitatore, R. P. Paulo W. O'Brien, visum est et unum Procuratorem, Patrem Georgium Germain (Prov. Franc.), eligere, qui temporalem administrationem ad unum redigat, ut melius in dies magnis illius novae Missionis necessitatibus provideatur.

Annexa instructione perspiciet RVa quomodo in sua Provincia Procuratoris Missionis officium institui velim, ut nova industria Dei voluntati in eventis manifestatae obsecundemus.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 12 iulii 1953.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

INSTRUCTIO DE REBUS TEMPORALIBUS MISSIONUM SINARUM EXTRA SINAS.

Dolore quidem magno, sed maxima etiam admiratione commovemur iis qui ad nos e Missionibus nostris Sinensibus perveniunt nuntiis. Patres enim et Fratres nostri, mediis in persecutionibus et egestate omne genus, incredibilis cotidianae fortitudinis exemplum mundo reddere non desistunt.

Etsi omnino quandoque Missiones nostrae obruerentur — id quod nondum factum est, sed, proh dolor, accidere possit —, missionale Societatis munus, saecularisque consuetudo qua Sinensibus evangelizandis addicitur, minime finirentur. Vivunt enim extra Sinas (in Philippinis Insulis, in Formosa, in Siam, in Indonesia, in urbe et regione Singapore, in Reunionis Insula, in Madagascar, etc.) circa 150 centena milia Sinensium, qui nuper huc perfugerunt aut saepius ante multos annos ibi sedem sibi constituerunt, sed nihilominus et ipsi extra Ecclesiam manent, quia aptos Missionarios, suae linguae peritos, non habent. Ad illos a Divina Providentia et a Sancta Sede nostri Missionarii e Sinicis continentibus expulsi mittuntur, qui hodie plus quam 650 numerantur, quorum 400 in Extremo Oriente iam laborant aut praeparantur, ceteri autem 250 in suis nunc Provinciis sunt.

Cum his temporibus unicuique Provinciae propriam Missionem inter dispersos Sinenses tribuere non conveniat, omnes simul hi Missionarii, sub iurisdictione unius Vicevisitatoris, « Missionem Sinensem extra Sinas » constituunt.

Quaestio iam oritur de materialibus subsidiis huic Missioni necessariis. De qua re, omnibus coram Deo perpensis, haec mihi statuenda visa sunt:

1. Procurae Missionum in Provinciis, ante omnia et quantum fieri poterit, necessitatibus saepe maximis suorum in Sinis proprie dictis degentium subvenire pergunt.

2. Subvenient etiam suorum sociorum in « diaspora » viventium necessitatibus, formationi scilicet Scholasticorum, sustentationi aegrotorum et senum, itineribus eorum qui cum facultate Patris Generalis in Provinciam redibunt.

3. Nonnulla opera aut stationes missionarias quae iam Patribus suae Provinciae commissa sunt aut committi poterunt, sustinebunt.

4. Enitentur ut speciales eleemosinas ad quamdam Arcam foundationum constituendam colligant, unde R. P. Vicevisitator opera communia nunc, cum approbatione Patris Generalis erigen-

da, fundare valeat. Insuper, singulis annis, pecunias quae superesse poterunt post expensas sub 1-3 descriptas, in hanc Arcam conferent. Attente distinguendae et computandae erunt pecuniae huic Arcae ab unaquaque Provincia collatae, ut, tempore instaurationis Missionum in Sinis, summae quae remanebunt aut quae ex operibus et aedificiis derelictis provenient, fideliter pro rata parte distribui possint.

Non me fugit onus Procuratorum Missionum in Provinciis hac instructione non parum augeri, ideoque a Provincialibus peto ut modo particulari ad efficacem reddendam operam invigilent. Quapropter:

a) Sat numerosi sint Procuratores et inter aptissimos seligantur; Missiones noverint et ad illas verbo et scripto illustrandas sint idonei. Urbanitatis donis praediti sint, quia continuae sibi relationes cum clero saeculari, cum operum directoribus, cum benefactoribus habendae erunt. Prudentes se praebeant in rogando, gratos vero pro minima eleemosina. Patientia magna instructi sint, quae nullis adversitatibus frangatur; ardenti animarum amore incensi, quippe qui pro illis mendicent. Humile munus ament; petrae angularis officio contenti, totum aedificium humeris sustineant, quin ad fastigium perducentium consolationes percipere valeant.

b) Conentur Provinciales efficere ut tota Provincia in hoc missionale opus conspiret, ita ut et Residentiae et Collegia et cetera opera omnia, si non semper materialiter, semper saltem moraliter collaborent. Sic saepe factum est ut pro suo spiritu missionario Superior quidam localis aut Rector mirabiliter Missiones iuverit.

c) Rationes pecuniarias a Missionum Procuratoribus exigant Provinciales, et fructum laboris eorum per seipsos comperiant, nec sinant ipsius Procurae administrationis expensas, ut nonnunquam accidit, omnia aut fere omnia a Procuratoribus accepta absorbere.

Non dubito quin Provinciales et Missionum Procuratores eodem animo pro hac « Communi Sinensi Missione extra Sinas » adlaborent ac si de propriis Missionibus ageretur. Ecclesiae enim expectationi, quae hoc munus nobis commisit, et totius Societatis desiderio, quae Sinas semper praedilexit, nobis omnibus insigniter est respondendum.

Romae, die 12 iulii 1953.

32.

15 iulii 1953

Litterae gratulatoriae ad R. P. Philippum S. Mac Gregor, Vice-rectorem Limensis Collegii Maximi (Vicepr. Peruv.) 75° recurrente anno a quo restituta Societas iterum scholas in urbe Lima aperuit.

33.

29 augusti 1953

De parandis viris pro Missionibus Sinensibus, deque relatione experientiarum mittenda.

AD PRAEPOSITOS PROVINCiarUM QUI MISSIONARIOS IN SINAS MITTERE SOLEBANT

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

I. Ante fere annum et dimidium cum RV^a communicavi normas quasdam de mittendis novis Missionariis ad scholam linguae sinicae ⁽¹⁾. Postquam illae normae promulgatae sunt, paulatim manifestius apparuit aliquam missionem ad Sinenses extra Sinas degentes, — in insula Formosa, in Philippinis, in Indonesia, in paeninsula Malaica —, Societati patere ac rite evolvi posse. Ne igitur etiam in futuro homines novae huic missioni, longe minus numerosae quam antiqua missio in Sinis, unquam desint, quaedam ex illis normis aliquantulum moderandae esse videntur.

Igitur re iterum coram Domino perpensa, suspendendas esse statuo normas quae in supra citatis litteris numeris 2 et 5 signabantur, scil.: de nullo iam mittendo ad scholam linguae inde ab initio anni academici 1953-54 et de modo moderandi studia illorum qui peculiari modo etiamnunc ad Missiones Sinenses mitti cupiunt.

Decernendum igitur esse censeo ut etiam in posterum quotannis pauci aliqui Scholastici ad scholam linguae sinicae mitti possint. Hi Scholastici potius seligantur ex iis qui Philosophiae studia nondum inceperunt. Si iusto plures mihi afferuntur, Provinciales ipse monebo ut quosdam alio potius destinent.

II. Hanc nactus occasionem a RV^a petere volo ut ab omnibus suis sociis qui hisce annis e Sinis expulsi sunt et in Europam vel

(1) Cfr. A.R. XII 297 sq.

Americam reversi sunt, relationem sat completam ipsorum experientiarum confici et ad me mitti curet. Talis relationum collectio erit fons ditissimus historiae Missionum nostrarum Sinensium. Idem iam ante tempus aliquod a R. P. Vicevisitatore petivi quod ad nostros Sinarum Missionarios qui sub ipsius auctoritate in Extremo Oriente vivunt.

Relationes illae conscribi poterunt linguis vernaculis Missionariorum, quamquam illi quorum lingua materna communiter non ab aliis cognoscitur, futuris historiographis nostris optimum auxilium praestabunt si relationem suam idiomate communius noto conficere poterunt et volent.

Tandem RV^a sociorumque eius omnium ss. Sacrificiis precibusque enixe commendare velim Ecclesiam Sinensem et quotquot ex Nostris sive indigenis sive alienigenis qui in illa tam graviter afflicta vinea Domini laborant et patiuntur. Modo autem speciali suis precibus assistant velim numerosis nostris sociis carcere detentis.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 29 Augusti 1953.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

34.

27 septembris 1953

Epistola ad Socios Provinciae primo recurrente saeculo a restituta Provincia Hungariae in renata Societate.

AD SOCIOS PROVINCIAE HUNGARIAE

REVERENDI PATRES ET FRATRES IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

Recentiores Provinciae Hungariae temporum varietates pater-
no ac sollicito animo secutus abesse nolim a vobis die 8 octobris
centesimum celebraturis anniversarium fausti illius diei quo Socie-
tas, longa post conamina demum restituta, iterum sedem figere po-
tuit in vestra patria. Anno etenim 1853, die 22 maii, in festo SS. ae
Trinitatis, Tyrnaviae Noviciatus pro Hungaris apertus est. Vestrum
omnium exspectationi libenter respondens vobiscum hac occasione

brevem percurram conspectum historiae laborumque Societatis in Hungaria per hos postremos centum annos, ut in animis vestris fo-
veatur erga maiores et erga patriam dire contusam pietas, moveatur
gratitudo erga Deum omnium bonorum Largitorem, ac inflammetur
quoque fervens desiderium ad illas exercendas virtutes quas divina
Providentia impraesentiarum a vobis postulare videtur.

Per primos annos qui foundationem Tyrnaviensem subsecuti
sunt, Societas in vestra patria lente quidem sed constanter crevit et
consolidata est. Decursu 5 annorum 3 novae domus apertae sunt. Col-
legium dein Colocense, anno 1860 pro educanda iuventute studiosa
fundatum, maximum nactum est momentum in historia Provinciae.
Ex hoc enim plurimae vocationes ortae sunt et in eo Clerus Archi-
dioeceseos Colocensis formabatur; alumni inde egressi in vitam cul-
turalem, politicam, scientificam, imprimis autem religiosam totius
regni influxum exercuere praestantissimum. In Specula astrono-
mica huius Collegii P. Iulius Fényi per plus quam 30 annos in in-
vestigandis protuberantiis solis suo tempore famam mundialem in-
ter peritos adeptus est.

Post foundationem sextae domus, Residentiae scilicet Budape-
stinensis anno 1886, iam apparuit Societatem in Hungaria vere ra-
dices egisse ita ut A.R.P. Wernz anno 1909 territorium Hungariae
a Provincia Austriae potuerit separare et in propriam Provinciam
erigere cum 179 Sociis. Post separationem vero, Provincia Hungariae
quamvis bella duo regnum crudelissime vastavissent, novo impulsu
sese dilatari coepit: 40 annos post, anno scilicet 1949, Socii nume-
rabantur plus quam 400, Domus vero 11, ex quibus 1 Domus Pro-
bationis (Noviciatus et Tertia Probatio), 1 Collegium Maximum
Philosophicum et Theologicum pro Nostris, 2 Collegia pro externis
(utrumque cum convictu), 7 Residentiae.

Quod si campos apostolatus principaliores in memoriam revo-
caverimus, primo loco nominandus est apostolatus multiformis fruc-
tuosissimusque quo Patres suavissimo illi muneri Societati com-
misso satisficientes devotionem erga SS. Cor Iesu diffundere studue-
runt. Iam inde ab anno 1884 periodicum menstruum « Nuntius SS.i
Cordis Iesu » a nostris edi coeptum est, quod quantum ad diffusio-
nem cultus SS. Cordis decursu decenniorum subsequentium contu-
lerit vix dici potest. Inter innumeros huius cultus fautores peculiari
sane mentione dignus est P. Franciscus Bíró, promotor indefessus
« Confoederationis SS.i Cordis » (quo nomine Apostolatus Orationis
designabatur), quam per totam Hungariam propagavit. Ipse fundavit
periodicum hebdomadarium « A Szív » (« Cor »), quod brevi folium
religiosum maxime diffusum in patria evasit et per 32 annos innu-
mera bona spiritualia praesertim latioribus populi coetibus attulit.

Dictu incredibile apparet hoc hebdomadarium attigisse exemplarium numerum 220.000. Huius periodici gratia cultus SS.i Cordis una post aliam consurgebant variae consociationes devotorum erga SS. Cor: *Szivgárda* (*Cohortes SS.i Cordis*) pro pueris puellisque, quae in omnibus fere scholis elementaribus regni permultos parvulos ad vitam christianam ferventem adduxit; *Szivtestörség* (*Praetoriani SS.i Cordis*), qui toto populo spiritum Apostolatus Orationis et praxim oblationis familiarum diffundebant. Inter foundationes P.is Biró omitti non debet *Institutum Saeculare Filiarum Cordis Iesu*, quod scopum proprium sibi praefigit vitam oeconomicam et commercialem, praesertim autem prelum, ad Christum reducere. *Hebdomadae annuae SS.i Cordis* formationem zelatorum variarum consociationum promovebant. Brevi apparuerunt horum omnium laborum fructus. *Processio sollemnis in festo SS.i Cordis*, quam ecclesia Collegii Colocensis iam versus finem saeculi ultimi introduxerat quamque ecclesia nostra Budapestinensis mirum in modum popularem reddidit, in omnibus locis ubi Nostri ecclesiam aliquam regebant singulis annis immensas fidelium turbas congregabat, v. g. anno 1949 Budapestini 130.000 personarum. Opera Patrum nostrorum, complures civitates inter principales se publice SS.o Cordi consecrarunt. Demum ob hominum multitudinem, qui prima feria sexta mensis S. Communionem recipiebant in nostris ecclesiis, factum est ut illae maximum omnium habuerint numerum ad S. Communionem accedentium.

Praeter devotionem erga SS. Cor Iesu, devotio erga B.am Virginem Mariam a Patribus nostris sedulo promota uberrimos attulit fructus. Opera praesertim PP. Iacobi Bús, Adalberti Bangha et postea Iulii Tornyos Congregationes Marianae optimos quosque ex variis populi classibus collegerunt, qui sive in ipsis Congregationibus sive in directione aliorum coetuum catholicorum largiorum, plurimum in servitium Ecclesiae adlaboraverunt; etenim versus annum 1940 vix iam in toto regno exstabat civitas alicuius momenti, quae non plures haberet Congregationes, adultorum scilicet et iuventutis studiosae utriusque sexus. Sic praecipua habuerunt merita Sodales in praeparando et ordinando Congressu Eucharistico Internationali Budapestinensi, in construenda Cathedrali votiva Szegedinensi, in convocandis *Diebus Catholicis Regionalibus* etc. Periodicum *Mária Kongregáció*, Secretariatus centralis Congregationum, ampla Domus Congregationum item Budapestini erecta, beneficium influxum exercuerunt etiam in Congregationes non directas a Nostriis. Inter tam varias formas cultus erga B.am Virginem *Magnam Dominam Hungarorum* a Nostriis introductas vel auctas silentio praetermittere non possum *Peregrinationem Virorum*

Budapestinensium ad Sanctuarium quoddam B.mae Virginis prope urbem situm (Máriabesnyő), in qua peregrinatione quae fit aliqua dominica mensis maii, aliquando usque ad 20.000 virorum, ordinatis turmis, cantando et orando, devotionem suam erga *Matrem et Dominam* publice demonstrabant.

Vestigiis ipsum S. Parentem maioresque nostros Patres instans, Provincia vestra opus Exercitiorum spiritualium impense coluit, maxime autem postquam fundata est Domus Exercitiorum *Manréza*, in qua ab anno 1928 ad annum 1948, 57.696 personae, sacerdotes, viri adulti et adolescentes Exercitia Ignatiana per tres non raro autem per quinque vel etiam octo dies perfecerunt. Periodicum ad perseverantiam exercitantium promovendam fundatum ultimis annis 20.000 exemplarium divulgabatur. Nec interim a vobis Missiones populares intermittebantur. Peculiari mentione certe dignae sunt Missiones in regionibus ubi catholici inter protestantes dispersi habitant: Patres necessaria ad Missam celebrandam humeris portantes singulas domus inter se distantes visitabant, in maiore cubiculo domuum rusticarum coram familiaribus vicinisque celebraturi sacramque doctrinam exposituri. Annis praesertim 1946-1949, regentibus iam rempublicam communistis, in magnis etiam urbibus Missiones a Nostris insperato cum fructu praedicabantur. Certe etiam adversitatibus temporum commoti saepe 80-90 % incolarum catholicorum illarum urbium ad S. Confessionem accesserunt.

Summum vero inter incepta Provinciae apostolica occupat locum apostolatus preli. Maxima in hoc campo adscribenda sunt merita P. Adalberto Bangha. Ipse propter labores suos indefessos merito unus ex praecipuis fundatoribus preli catholici Hungarici dicitur. Fecundissimus erat scriptor cuius opera omnia 30 volumina implent. Assumpsit praeterea munus redactoris *Lexici Catholici*, *Historiae Ecclesiae*, et per plura decennia direxit periodicum *Magyar Kultúra* viris intellectualibus, ut dicunt, destinatum, quod quidem plurimum contulit ad classes cultiores e liberalismo et indifferentismo ad praxim vitae catholicae reducendas. Alii quoque Patres haud pauci conscripsere libros sive de spiritualitate sive de variis scientiis, quamquam fateri oportet illos laboribus urgentioris apostolatus obrutos vix potuisse suo Marte profundiores ducere investigationes scientificas.

Praedilectus Societatis labor semper fuit cura Sacerdotum Seminaristarumque, cui etiam Nostri in Hungaria sedulo operam navarunt. Praeter Seminarium Szegedinense curae Nostrorum commissum, in aliis quoque Seminariis munus Praefecti spiritus alicui Patri e Societate traditum erat. Laetam invenit et operosam parti-

cipationem Sacerdotum et praesertim iuniorum Seminaristarum motus qui vocatur *Unio Sacerdotalis*, a P. Daniele Hunya conceptus et promotus; et cuius scopus erat mutuam cognitionem personalem, caritatem genuinam collaborationemque vere operosam inter Sacerdotes et Seminaristas utriusque cleri fovere. Ad hunc finem tam praestantem obtinendum multum contulit periodicum *Papi Lelkiségi* (*Spiritualitas Sacerdotalis*) a P. Hunya redactum necnon annui conventus Seminaristarum et studentium religiosorum ex omnibus fere Seminariis et Collegiis regni.

Iuventutis institutio in doctrina et moribus, utpote quod sit unum ex primariis Societatis ministeriis, cui Societas proprium incrementum et fructum animarum conspicuum debeat, etiam Patribus in Hungaria cordi fuit, testantibus 3 Collegiis, scilicet praeter antiquum Collegium Colocense, convictu in civitate Szatmár (nunc in territorio Viceprovinciae Romaniae) et magno pulcherriusque Collegio anno 1912 in Pécs fundato.

In suo genere eximius fuit influxus quem opus KALOT a P. Eugenio Kerkai, abhinc iam 4 annis in carcere detento, fundatum et directum in iuventutem agricolam exercuit. Activitas enim ista similiter ac J.O.C. ⁽¹⁾ totam vitam iuvenum agricolarum secundum dictamina legis Evangelicae transformare satagit. Eius sectiones in omni fere paroecia rurali florebant et *Scholae Altiores Populares* in variis Hungariae partibus erectae solidam dederunt membris formationem religiosam, socialem, technicam; istud enim opus strenue adhibebat Provincia ad reformationem socialem tantopere necessariam provehendam, sedulo insuper incumbens in detegendis et excolendis valoribus culturae artisque popularis genuinae, ut sic immunem redderet animum iuvenum a corruptione falsae culturae artificialis, quae ex centrīs urbanis in pagos sese propagabat. Sectiones KALOT plus quam 100.000 iuvenum consociabant quando a communistis dissolutae sunt.

Brevi huic conspectui praecipuorum Provinciae vestrae laborum finem imponere non possum, quin mentionem faciam de opere eius missionario in propria Missione Taming in Sinis peracto. Plures etiam habuit et habet Missionarios in aliis orbis partibus: in Africa, in Iaponia, recens inter emigratos Hungaros in utraque America, in Australia, in Turchia. Nec praetermittendus est labor in patria inceptus ad suscitandum zelum fidelium erga Missiones. Sufficiat indicare periodicum *Katolikus Missziók*, *Musaeum Missionarium* Budapestini, multas conferentias cum projectionibus cinematographicis. Proprie *Unio Missionaria Iuventutis*

(1) Iuvenes Operarii Christiani.

sescentis modis: per certamina, per editionem tesserarum postallium specialium, per libellos laboris singulis sociis distributos, per constitutionem secretariatuum Missionum etc. adiumenta tum spiritualia cum materialia ope iuvenum Missionibus colligere studebat.

Laetus, Reverendi Patres Fratresque in Christo carissimi, horum memoriam vobiscum renovare volui, priusquam paucis tantum verbis ad trium ultimorum annorum historiam animum adverto, a qua amplius tractanda tempus adhuc alienum est.

Mutatis in vestra patria rebus politicis, uno velut ictu omnibus floridis istis operibus quae supra memorabantur finis impositus est, cum anno 1950 novum gubernium Societatem nostram simul cum aliis familiis religiosis iniqua lege dissolvit. Nunc iam vix unus superest Pater, cui quodlibet ministerium sacerdotale non sit prohibitum; 36 Nostri, inter quos duo Provinciales aliique ingenio et laborandi zelo praestantissimi vel in carcere vel in campo qui dicitur concentrationis detinentur; ceteri omnes plerumque duro labore manuali victum aliaque ad vitam necessaria sibi comparare coguntur; studia sacra Scholasticis, quorum numerus etiam post suppressam Societatem pulcherrime est auctus, in patria non permittuntur; domus nostrae ab iis qui supremum exercent ius ademptae sunt.

Summo afficior dolore tot carissimos filios, Patres, Fratres Coadiutores et Scholasticos vitae familiaris solacio atque confortamine carere, ad rationem vitae quae tota summis desideriis religiosi reclamat et ad omnis generis incommoda et vexationes, tam corporales quam spirituales esse redactos. Attamen non possum in dolore non gloriari vos dignos habitos esse qui pro nomine Iesu et Ecclesiae afflictiones patiamini, vos ad unum omnes animo forti ac generoso, spiritu nostrae vocationi conformi in hoc peculiari Regis aeterni et universalis servitio insignes vos exhibere, Eum imitantes in ferendis omnibus iniuriis et omni vituperio et omni paupertate, ab Eo ad talem vitam et statum electos ac receptos ⁽²⁾. Praeclaro enim modo veritatem probatis illorum verborum, quibus P. Beckx instantiter petiit a P. Generali Ioanne Roothaan, ut duos Patres in Hungariam mitteret « Hungari videntur valde magnanimi, et si bene dirigantur, ad magna quaeque, etiam si ardua sint, dispositi. Ils sont prêts à sacrifier tout pour un princepe. — Sed vita et vigor est in illa natione! » ⁽³⁾. Post saeculum elapsam laeto gratoque animo testis sum — et quidem propius et uberius quam manifesta-

(2) Ex. spir. De Regno.

(3) Litt. P. Beckx ad P. Roothaan Viennae 12.6.1852.

re expedit — Sociorum Provinciae Hungariae vitam atque vigorem non tantum ad magna quae naturales spectant virtutes quaerenda impellere, sed ad illa quoque longe maiora amplectenda, quibus assimilamur et imitamur aliquo modo Creatorem ac Dominum nostrum Jesum Christum eiusque vestibus et insignibus induimur ⁽⁴⁾.

Ex illa, quam percurrimus vestrae Provinciae historia liquet vos cum magna fiducia et devotione refugere solere ad SS. Cor Iesu, fontem omnis gratiae et misericordiae, centrum omnium cordium. Hoc refugium petant imprimis Scholastici, quorum maior pars (numero 82), divina disponente Providentia, in exilio extra Hungariam studiis incumbere potest, ut, cum eidem divinae Providentiae ita visum fuerit, iterum vestigia Patrum premendo Christo et Ecclesiae servire possint in terra illa, quam per plura saecula copiosus sudor et sanguis virorum e Societate nostra pro divina gratia in agrum fertilem praeeparavit.

Ex corde scisso nascitur Ecclesia ⁽⁵⁾. Scimus hoc de toto opere redemptionis valere, tum de Christo Incarnato et Crucifixo, cum de Christi Corpore Mystico. Coniungite omnes, sive in patria sive in exilio versamini, corda vestra cum Corde Iesu, quo funditur gratia quae vos servabit a periculis immunes, patientes laborum et adversitatum, vocationis spiritui fideles, nexos inter vos precibus et sacrificiis. Licet secundum speciem humanam labores videantur inutiles, vani, immo sensu expertes, uniti cum Duce Supremo, Crucifixo et Victore, eritis et vos vitae duces qui mundo mortui regnetis vivi ⁽⁶⁾.

Ad anniversarium centenarium in spiritu agendum diem illam elegistis, vobis carissimam 8 octobris qua iuxta mores antiquos fideles B. am Virginem Mariam *Magnam Dominam Hungarorum* celebrant, cuius speciali protectioni seipsos ac patriam commendant. Ex corde, Reverendi Patres et Fratres in Christo carissimi, una vobiscum hanc diem sacram habeo. B. Virgo Maria in cordibus vestris infundat vivam scientiam vos, patriam vestram, mundum universum non redemptum iri nisi per Crucem ex amore Christi acceptam. Etiam Matris dulcissimum et purissimum cor gladio transfigi debuit antequam gloria Filii sui clarificari et nobis Mediatrix gratiarum constitui potuit. Renovatio vestrae consecrationis fit cordi victrici et glorioso, ut illius patrocinio et amore maturius veniat triumphus Regni Dei et populus Hungaricus Patrona Hun-

(4) Summ. Const. reg. 11.

(5) Hymn. II Vesp. Fest. SS. Cord.

(6) Hymn. Vict. Pasch.

gariae intercedente, in SS.o Corde Iesu inveniat Veritatem, Vitam et Pacem ⁽⁷⁾.

Commendo me ss. Sacrificiis.

Romae, 27 septembris 1953.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

35.

14 novembris 1953

Normae quaedam circa Nostrorum vacationes annuales in Missionibus exteris.

AD SUPERIOREM REGULAREM CUIUSDAM MISSIONIS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Rescribere tandem possum RV^{ae} litteris quibus referebat de domo « vacationum » mecumque communicabat Consultorum sententias.

Re autem attente considerata, censeo inducendum non esse morem « vacationum » annualium, perinde ac si ad illas ius quoddam haberemus. Vacationes iis concedantur quibus et quando vere utiles sunt A.M.D.G. Nemini autem imponantur, nisi quis eis vere indigeat et de se debitam curam non gerat.

RV^a proinde pro sua sapientia has vacationes concedat iis qui indigere videntur nec quidquam nunc ulterius statuatur.

Cum autem par sit motivum, ut patet, in iisdem adiunctis, vacationes etiam Fratribus Coadiutoribus concedendae sunt.

Quod attinet denique domum quae Nostros tempore feriarum excipit, cubiculum Episcopo destinatum ceteris dignius esse potest, cubiculum vero Superioris sit omnino simile cubiculo cuiuslibet Religiosi nostri.

Commendo me ss. SS.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

(7) Cfr. Consecr. Cordi Immac. B. V. M., A.A.S. XXXIV, 345

36.

15 novembris 1953

Litterae Patris Nostri ad Missionem Calicutensem (Prov. Veneto-Mediol.) 75° recurrente anno ab eadem Missione a NN. inita.

37.

24 decembris 1953

Pater Generalis bona faustaue oīnatur Collegio Maximo Christi Regis Provinciae Mexicanæ ob mox instauranda studia Theologiae in nova sede.

III. - PRO EXTERNIS

38.

27 aprilis 1953

LITTERAE POSTULATORIAE *pro Introductione Causae Beatificationis V. S. D. Pii IX.*

39.

30 aprilis 1953

LITTERAE POSTULATORIAE *pro Introductione Causae Beatificationis: 1) V. S. D. Herminii Pampuri*

2) V. S. D. Hannibalis Mariae Di Francia « Apostoli Messinensis »

3) V. S. D. Mariae Annae Sala, e Sororib. Marcellin.

40.

5 decembris 1953

LITTERAE GRATULATORIAE *ad Excell.mum et Rev.mum P. Arcadium Larraona, Secretarium S. C. de Religiosis quinquagesimum annum explentem vitae religiosae.*

IV. — RESPONSA

A) Instituti declarationes Societati universae propositae

Hoc anno nihil.

B) Alia responsa

(Cfr. Epit. n. 18 § 2).

41.

25 novembris 1953

De obligatione celebrandi Missas statis diebus pro Societate praescriptas (Epit. n. 853 § 1, 1°, et § 2).

Ut PP. Generales saepius responderunt, Missae certo tempori affixae, si eo tempore propter infirmitatem vel aliam iustam causam applicatae non fuerint, non amplius sunt applicandae ex obligatione stricta. Sed omnino vitandum est ne quod onus suscipiatur quod deinde impediat Nostros quominus applicent Missas statis diebus pro Societate praescriptas. Immo, si quando accidat ut independenter a nostra voluntate obligationes superveniant, et aliqua ex illis Missis applicari nequeat, valde commendatum sibi habeant nostri Sacerdotes eam primo die libero supplere. Cum enim gratuitatem secundum Institutum servare non valeamus, convenit sane ut eam saltem in paucis his occasionibus aemulemur. Oportet praeterea non privare Societatem hoc supernaturali auxilio, quod a S.P.N. Ignatio vocatur « *primum medium et maxime consentaneum* » eam conservandi et augendi ⁽¹⁾.

(1) Cfr. *Const. P. X* n. 1 [812].

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XII

FASCICULUS IV — ANNO 1954

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

1955

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XII

FASCICULUS IV — ANNO 1954

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

1955

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I - PRO SOCIETATE

	<i>Pag.</i>
1. - 11 maii 1953 - Instructio S. C. de Religiosis de apostolatu cinematographico	455
2. - 1 februarii 1954 - Prorogatur facultas pro Noviciis ruri commorandi per aliquod anni tempus	460
3. - 4 martii 1954 - Approbantur Intentiones Apostolatus Orationis	461
4. - 17 maii 1954 - Probatur mutatio in numero Examinatorum in Statutis Facultatum Soc. Iesu	462
5. - 3 iunii 1954 - Renovatur quaedam facultas benedicendi Aquam S. P. Ignatii	464
6. - 4 maii 1954 - Excerptum e decreto super dubio de miraculis in Causa B. I. Pignatelli	465
7. - 12 iunii 1954 - In sollemni canonizatione Iosephi Pignatelli	467
8. - 3 iunii 1954 - Conceditur ut intra annum celebretur triduum in honorem S. I. Pignatelli	480
9. - 1 iulii 1954 - Summus Pontifex gratias agit P. N. Generali de epistola post peractam Canonizationem	481
10. - 8 septembris 1954 - Allocutio Summi Pontificis Delegatis e CC. MM. in Congressu Foeder. Mundialis	482
11. - Anno 1954 - Acta quaedam in Causis NN. BB. et VV.	486

II - PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

12. - 24 aprilis 1954 - Gratulationes Pont. Universitati Comillensi ob opus « Sacrae Theologiae Summa » (<i>Summar.</i>)	489
13. - 30 maii 1954 - Chirographus Summi Pontificis quo sedes Pontificii Instituti Biblici ampliatur	489
13a. - 14 decembris 1954 - Epistula Summi Pontificis ob celebrationem S. Pii X, Pontificii Instituti Biblici Fundatoris	490
14. - Anno 1954 - Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris	492

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. - PRO SOCIETATE

	<i>Pag.</i>
15. - 8 <i>ianuarii 1954</i> - De Missa Votiva Immaculati Cordis B. M. V. primo sabbato cuiusque mensis	497
16. - 21 <i>ianuarii 1954</i> - De obitu et suffragiis pro R. P. Camillo Crivelli, olim Assistentis Americae Latinae	498
17. - 7 <i>februarii 1954</i> - Communicatur rescriptum pro commoratione Noviciorum ruri	500
18. - 27 <i>februarii 1954</i> - Nuntiatur Congregatio Praeparatoria in Causa B. Iosephi Pignatelli	501
19. - 9 <i>martii 1954</i> - Commendationes et consilia quaedam ad Annum Marianum celebrandum	502
20. - 26 <i>aprilis 1954</i> - Divisio administrativa Prov. Chicagiensis. Erigitur Regio Ohio-Michiganensis	503
21. - 26 <i>aprilis 1954</i> - Divisio administrativa Prov. Missourianae. Erigitur Regio Wisconsinensis	506
22. - 1 <i>mai 1954</i> - Congregatio Antepraeparatoria pro Martyribus Sinensibus (<i>Summar.</i>)	508
23. - 11 <i>mai 1954</i> - Communicatur Instructio S. Congregationis de Religiosis de apostolatu cinematographico	508
24. - 22 <i>mai 1954</i> - Nuntiatur Canonizatio B. Iosephi Pignatelli (<i>Summar.</i>)	509
25. - 28 <i>iunii 1954</i> - Domus Societatis in Graecia declarantur territorium separatum Prov. Lugdunensis	509
26. - 28 <i>iunii 1954</i> - Prov. Franciae vocatur ad praestandam adiutricem operam in Aegypto	510
27. - 14 <i>iulii 1954</i> - Missio Belgaënsis erigitur, immediate Praeposito Generali subiecta	511
28. - 31 <i>iulii 1954</i> - Praecipuae variationes in nova Ratione Studiorum declarantur	513
29. - 31 <i>iulii 1954</i> - Ratio Studiorum Superiorum Societatis Iesu	520

PARS PRIMA - De Ratione Studiorum in universum

Tit. I - De origine et natura Rationis Studiorum	522
Tit. II - De studiorum fine et ambitu in Societate	525
Tit. III - Normae quaedam generales	528

PARS SECUNDA - De gubernatione studiorum

Tit. I - De munere Praepositi Generalis	532
Tit. II - De munere Praepositi Provincialis	533
Tit. III - De munere Rectoris	541
Tit. IV - De Praefecto studiorum	547
Tit. V - De Decanis	549
Tit. VI - De studiorum Consilio	551

	<i>Pag.</i>
PARS TERTIA - <i>De Professorum munere in universum</i>	
Tit. I - Normae generales	553
Tit. II - De doctrina tenenda	555
Tit. III - De lectionibus et repetitionibus	558
Tit. IV - De aliis exercitiis scholasticis	563
Cap. I - De disputationibus	563
Cap. II - De Exercitationibus	567
Tit. V - De Examinatoribus deque examinandi ratione	570
PARS QUARTA - <i>De ordinatione studiorum Scholasticis communium</i>	
Sectio I - <i>De triennio Philosophico et quadriennio Theologico</i>	
Tit. I - De cursu Philosophiae	572
Cap. I - De studiis praevis et de cursus tempore	572
Cap. II - De scholarum ordine et ratione	575
Cap. III - De modo tradendi disciplinas philosophicas	578
Tit. II - De cursu Theologiae: A) De cursu Theologiae maiore	586
Cap. I - De studiis praevis et de cursus tempore	586
Cap. II - De scholarum ordine et ratione	587
Cap. III - De modo tradendi disciplinas theologicas	589
Tit. III - B) De cursu Theologiae minore	608
Cap. I - Normae generales	608
Cap. II - Disciplinae tradendae	609
Cap. III - De methodo	610
Tit. IV - De examinibus	610
Cap. I - De examinibus Philosophiae et cursus Theologiae maioris	613
Cap. II - De examinibus cursus Theologiae minoris	625
Tit. V - De collatione graduum academicorum Baccalaureatus et Licentiae	628
Cap. I - De Baccalaureatu	628
Cap. II - De Licentia	629
Sectio II - <i>De praeparatione ad futura ministeria</i>	630
Sectio III - <i>De anno scholastico et de vacatione a scholis</i>	635
Sectio IV - <i>De officiis Scholasticorum</i>	637
PARS QUINTA - <i>De studiis specialibus</i>	
Tit. I - Normae generales	640
Tit. II - De studiis specialibus in Philosophia et Theologia	642
Tit. III - De aliis studiis specialibus	649
PARS SEXTA - <i>De studiis post expletum curriculum continuandis</i>	
Appendix - <i>De computandis examen suffragiis</i>	655
Cap. I - Normae servandae in computationibus	655
Cap. II - Exempla computationum	659

	<i>Pag.</i>
30. - 31 iulii 1954 - Gratiae et novae hortationes ut iuvetur Viceprov. Iaponica	664
31. - 31 iulii 1954 - De iis qui mittendi sunt ad Viceprov. Iaponicam	665
32. - 4 augusti 1954 - Normae ad quasi Iunioratum pro FF. Coadiutoribus constituendum	666
33. - 11 augusti 1954 - De peracta Canonizatione Ios. Pignatelli deque triduanis festis celebrandis	668
34. - 14 augusti 1954 - Normae iterantur quoad litteras quas Pater Noster mittit, eiusque colloquia	669
35. - 6 octobris 1954 - De obitu et suffragiis pro R. P. Norberto de Boynes, olim Vicario Generali	672
36. - 6 novembris 1954 - Nuntiatur novus Admonitor Generalis: R. P. Vincentius McCormick	674
37. - 7 novembris 1954 - Instructio de Ratione aedificiorum Societatis Iesu	675
CAPUT I - De iis quae in aedificiis nostris requiruntur	677
CAPUT II - De modo practico procedendi in extruendis aedificiis	684
CAPUT III - De aedificiis nostris conservandis	690
38. - 17 novembris 1954 - De Sancto Iosepho Pignatelli nuper canonizato	693
39. - 22 novembris 1954 - De tempore quo litterae ex officio Patri N. Generali mittendae sunt	697
40. - 25 decembris 1954 - De obitu et suffragiis pro R. P. Alphonso Martin, Assistente Italiae	699
41. - 31 decembris 1954 - Nuntiantur variationes quaedam in nova editione « Practica Quaedam »	701

II. -PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

42. - 10 ianuarii 1954 - De septuagesimo quinto anniversario Coll. Cairensis S. Familiae (<i>Summar.</i>)	703
43. - 12 ianuarii 1954 - De quinquagesimo anniversario Coll. Bangalorensis (<i>Summar.</i>)	703
44. - 18 ianuarii 1954 - Quaedam de institutione iuvenum Scholarum Apostolicarum	703
45. - 18 ianuarii 1954 - Ad Prov. Mexicanam de Universitate Iberoamericana promovenda (<i>Summar.</i>)	704
46. - 2 februarii 1954 - De centenario Coll. Habanensis (<i>Summar.</i>)	705
47. - 11 februarii 1954 - De Missionibus Sinensibus earumque Superioribus quaedam statuuntur	705
48. - 20 februarii 1954 - Consilia quaedam de Noviciorum institutione	707

	<i>Pag.</i>
49. - 25 <i>februarii</i> 1954 - De quarto saeculo ab ortu Provinciae Siculae	708
50. - 24 <i>martii</i> 1954 - De cautelis a NN. habendis in usu Psychotherapiae	710
51. - 23 <i>mai</i> 1954 - De primo saeculo ab ortu Versaliensis Coll. Sanctae Genovefae (<i>Summar.</i>)	711
52. - 16 <i>iunii</i> 1954 - De iubilaeo Ituensis Sanctuarii SS. Cordis deque beneficiis Brasiliae exinde ortis	711
53. - 18 <i>iulii</i> 1954 - De trigesimo anno a fundatione periodici « Our Field » in India (<i>Summar.</i>)	713
54. - 7 <i>augusti</i> 1954 - De vigesimo quinto anno a fundatione Pontif. Collegii Russici (<i>Summar.</i>)	713
55. - 15 <i>augusti</i> 1954 - De tertio recurrente centenario ab obitu S. Petri Claver	713
56. - 10 <i>octobris</i> 1954 - De quinquagesimo anniversario a fundatione Xaveriani Semin. Min. Soc. (Prov. Cast. Or.) (<i>Summar.</i>)	717
57. - 12 <i>novembris</i> 1954 - De octogesimo anniversario a fundatione Coll. M. Massimi in Urbe (<i>Summar.</i>)	717
58. - 21 <i>novembris</i> 1954 - De admittendis necne collaboratoribus externis ad nostra Periodica	718
59. - 22 <i>novembris</i> 1954 - Normae quaedam et consilia de « operibus iuventutis »	718
60. - 23 <i>novembris</i> 1954 - Opera ad iuventutis institutionem in America Latina magis coadunanda	720
61. - 28 <i>novembris</i> 1954 - De novo Consuetudinario quarundam Missionum Indicarum	722

III. - RESPONSA

62. - 1 <i>iulii</i> 1954 - De peculiari Magistro Noviciorum pro Fratribus Coadiutoribus	725
63. - 29 <i>ianuarii</i> 1954 - De tempore studiis tribuendo, perdurante Noviciatu	726
64. - 12 <i>iunii</i> 1954 - De villa aestiva pro Collegio alumnorum externorum	726
65. - 27 <i>augusti</i> 1954 - De admittendis necne scholis technicis vel industrialibus	727

INDEX SIGLORUM PRAECIPUORUM

quae adhibentur in Ratione Studiorum (pp. 520-659)

- AAS: Acta Apostolicae Sedis.
ASS: Acta Sanctae Sedis.
AR: Acta Romana.
CA: Constitutio Apostolica Pii Pp. XI: *Deus scientiarum Dominus*.
24 maii 1931, AAS XXIII (1931), pp. 241-262.
CD: Collectio Decretorum.
CG: Congregatio Generalis.
Const.: Constitutiones Societatis Iesu.
Epit.: Epitome Instituti Societatis Iesu.
IC: Codex Iuris Canonici.
Ord.: Ordinationes Sacrae Congregationis de Seminariis et Studiorum
Universitatibus ad Constitutionem Apostolicam *Deus scientiarum Dominus* ... rite exsequendam, 12 iun. 1931, AAS XXIII,
(1931), pp. 263-284.
RS: Ratio atque Institutio Studiorum Soc. Iesu (R. P. Ioan. Roothaan),
Romae 1832.
Reg.: Regulae Societatis Iesu.
SCSU: Sacra Congregatio de Seminariis et Studiorum Universitatibus.
Stat.: Statuta Facultatum in Collegiis S. I. erectarum, Romae 1934.
Wernz, Ordin.: R. P. Franc. Xav. Wernz, Ordinatio studiorum in Provin-
ciis Austriaco-Hungarica et Germanica, 1909 (eadem fere a. 1911
pro Prov. Galiciana et a. 1913 pro Prov. Neerlandica).
Litterae Apostolicae citantur per nomen Summi Pontificis et per prima
verba, v. g. PAULUS III, *Regimini militantis Ecclesiae*.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE

1. 11 maii 1953

Instructio S. Congregationis de Religiosis De Apostolatu Cinematographico (versio ex originali textu italico).

Prot. N. 01666/53

Pernecesse est nostris hisce temporibus, scripsit Pius PP. XI in Litt. Enc. *Vigilanti cura* diei 29 Iunii 1936, « advigilare omnique ope allaborare ut cinematographica spectacula non illecebrarum scholae evadant, sed ut potius ad rectam hominum educationem et ad elatiorem morum dignitatem summopere conferant ».

Hanc vigilantiam et curam, ab hodierno quoque Summo Pontifice saepius commendatam, optime exercuerunt cum Pontificium Officium Cinematographicum, ad investigandas quae ad fidem et mores pertinent a S. Sede institutum, tum Episcopatus catholicus et clerus saecularis ac regularis, qui gravem cinematographiei quaestionem attenta sollicitudine persecuti sunt et adhuc persequuntur. Nam « in ludicris cinematographica maximi momenti sunt, cum nostra hac aetate ad universas gentes pertineant » (Litt. Enc. supra mem.) et talis necessitatis evaserint, quae non modo ab ingentium urbium incolis, sed etiam a minimis ruricularum coetibus vehementer sentiatur.

Certus autem huius sollicitudinis fructus, qua Episcopatus et clerus quaestionem cinematographiei prosequuntur, sunt crebrae exhortationes et normae in diversis regionibus a potestatibus ecclesiasticis prolatae itemque quam plurima opera ad hoc incepta, ut et spirituales fidelium rationes integrae serventur et in campo

cinematographico vis ad mores emendandos apta exseratur. Quae in re peculiari mentione digna sunt theatra cinematographica, quae a sacerdotibus vel religiosis, qui vel curam animarum habent vel particulari apostolatu educativo et sociali incumbunt, saepe cum gravi iactura administrantur; quae theatra non solum populo ac praecipue iuventuti honestum oblectamentum praebent, sed etiam haud raro efficax formationis humanae et religiosae instrumentum fiunt.

Nihilo minus, non desunt incommoda ex difficultatibus potissimum provenientia, quibus theatrorum catholicorum gestores occurrunt cum propter paucitatem pellicularum honestarum tum propter onera nummaria, quae sunt iisdem gestoribus sustinenda. Quae difficultates, quamvis sint dolendae, nunquam tamen efficient ut in theatris catholicis eas pelliculas exhibere liceat, quae non sint quoad mores omni exceptione maiores.

Equidem, multae harum difficultatum aequam solutionem habuerunt et etiam nunc habent in memoratis Litt. Enc. Pii XI, ubi scriptum est: « Per idoneam horum theatrorum (catholicorum) disciplinam ordinationemque, quae in facilem saepenumero huius industriae effectorum clientelam transeant, id etiam vindicari poterit, ut nimirum effectores iidem res proferant, quae propositis nostris omnino respondeant, quaeque non modo scaenicis hisce catholicorum spectationibus, sed ceteris etiam inservire queant ».

Quae normae ut ad effectum deducerentur, in diversis regionibus instituuntur, modo huiusmodi apostolatus postulatis omnino consentaneo, consociationes nationales catholicae gestorum cinematographicorum, quarum definitum munus sit: negotia moralia et materialia theatrorum catholicorum apud magistratus civiles agere, eorum iura adversus alias consociationes tueri, eisdem in re legali, administrativa fiscalique assistere. Quam conveniens sit, ne dicamus necessarium, ut theatra catholica eiusmodi consociationibus aggregentur vix attinet dicere, cum praesertim id a potestate ecclesiastica iam saepius praescripta sit.

Litteris Enc. *Vigilanti cura* hoc etiam praecipitur: « Quam ad rem prorsus necessarium est Episcopos stabile pro tota Natione inspectionis Officium constituere, cuius sit honestas imaginum series promovere, ceteras autem indicato more generatim distribuere, ac denique editum abs se iudicium sacerdotibus et christifidelibus significare ».

Iudicia ab Officiis Nationalibus inspectionis prolata tanquam normae ab omnibus accipienda sunt et a fidelibus diligenter servanda, ut ipsi et peccati scandalique occasiones devitent et inhonestis pelliculis bellum indicant; quo fiet ut domus cinematographicae ad saniora spectacula praeparanda adigantur.

Iam vero, si in mente habeatur quot Instituta religiosa, tanquam proprium propositum per Constitutiones a S. Sede approbatas sancitum, apostolatum artis cinematographicae exercendum susceperint pelliculis honestis non solum exhibendis et distribuendis sed etiam creandis, facile intelligetur quam magnam partem habeant Religiosi, de iure et de facto, in hoc apostolatu, qui toto orbe catholico in campo cinematographico efficitur.

Si praeterea consideretur quam praecipuam operam Religiosi iuvenibus instituendis, adiuvandis, educandis, aliter conformandis ceterisque apostolatus modis praestent, manifestum erit eos, etsi forma indirecta, arctiorem in dies cum hominibus artis cinematographicae necessitudinem atque commercium habere.

Quaestio de apostolatu ope artis cinematographicae exercendo, praeter paroecias Religiosis creditas, proponitur etiam Consociationibus, quae in omnibus regionibus ab Institutis religiosis in bonum iuventutis constitutae sunt et diriguntur. Quod re vera ita esse, ipsa facta confirmant; nam huic S. Congregationi de Religiosis notum est, magnam partem theatrorum cinematographicorum catholicorum in diversis nationibus exstantium ab hominibus qui ex hac Congregatione pendent administrari.

Sit exemplo Italia, ubi certis notitiis constat, ex circiter quatuor milibus (4.000) theatrorum cinematographicorum, quae ex potestate ecclesiastica pendent vel eius inspectioni subsunt, plus quam dimidiam partem a Religiosis utriusque sexus geri (theatra industrialia sunt circiter 8.000).

Quo igitur multiplicibus atque urgentibus peculiaris huius apostolatus necessitatibus accomodatius provideatur, haec Sacra Congregatio, cum persuasum ei sit ad educationem plurimum valere cinematographeum ut subsidium tam positivum (formationis humanae et christianae) quam negativum (praeservationis), opportunum iudicavit, Superioribus Generalibus Institutorum religiosorum utriusque sexus, quae directe vel indirecte huiusmodi apostolatum exercent, hac Instructione data, quantum in eius est potestate haec decernere:

1. Cum publica gestio theatrorum cinematographicorum *mercatoria negotiatio sit* ex Codice Iuris Canonici (cc. 142, 592, 2380) et ex Decreto « De vetita clericis et religiosis negotiatione et mercatura » diei 22 Martii 1950 ⁽¹⁾, Religiosis, qui eiusmodi theatrum aperire velint, opus erit S. Sedis (S. Congregationis de Religiosis) licentia, qua canonicum impedimentum ex ipso iure cum comminatione poenarum canonicarum positum removeatur ⁽²⁾.

(1) A.A.S. XLII 330.

(2) Iuxta interpretationem competentis officii ipsius S. Congregatio-

2. *Gestio publica* ex praesenti Instructione tunc habetur, cum theatra cinematographica a Religiosis sive per se sive per alios (c. 142) geruntur, in quibus haec duo concurrant: et publica spectaculorum destinatio et cuiuslibet lucri faciendi studium.

3. Nulla opus est licentia S. Sedis (c. 7) (S. Congregationis de Religiosis), cum de theatro privato agatur, aut cum spectacula cinematographica non sint populo destinata vel accessus ad ea sit gratuitus.

4. Sacra Congregatio de Religiosis, antequam licentiam concedat, exquiret sententiam Pontificii Officii cinematographici, ad investigandas quaestiones cinematographicas quae ad fidem et mores pertinent a S. Sede instituti.

5. Remoto impedimento, de quo in n. 1, licebit Instituto religioso eiusmodi operam exercere, quae eo ipso legitima erit.

6. Deinde, ad diiudicandum num, consideratis hominum, rerum locorumque adiunctis, opportunum sit theatra populo aperire, accedat necesse est licentia cum Ordinarii loci, ubi theatrum constituitur, tum Superioris Maioris Religiosorum.

7. Religiosi, etiam exempti, qui theatra cinematographica populo aperta gerunt, admonentur, se iuxta praescripta canonica normis ab Exc.mis Episcopis dioecesanis de apostolatu cinematographico datis teneri in iis quae ad fidem, mores ordinemque publicum respiciunt.

8. Licentia theatri a Religiosis gerendi inscribi non debet nisi nomine aut Superioris domus, cui theatrum annexum est, aut Parochi religiosi, aut eorum delegati, numquam vero nomine viri laici.

9. Non permittitur nisi per rarissimam exceptionem opportune comprobata, ut gestio theatri (religiosi) ad tempus vel definitive privatis concedatur. In licentia, de qua in n. 1, huiusmodi permissio non continetur.

10. Gestores in conscientia tenentur obligatione, dum spectacula exhibentur, attente invigilandi, ad pericula et incommoda cuiusvis generis devitanda.

11. Spectaculorum rationes seu programmata conficere ad eum spectat, cuius nomine licentia est inscripta, qui totius rei periculum in se suscipit, etiam si adiutoribus laicis utatur.

12. Pelliculae exhibendae ex iis solummodo deligendae sunt, quae ab Officio Nationali inspectionis *omnibus aptae* iudicatae fue-

nis, haec licentia etiam pro paroeciis, religiosis concredit, expetenda est; et, ubi huiusmodi theatrum cinematographicum iam exstat, eadem requiritur, ut illo licite uti possint.

rint, per exceptionem vero ex iis quae *adultis aptae* fuerint notatae cum debitis correctionibus iuxta normas ab Ordinario editas.

13. Nullo unquam tempore permittatur earum pellicularum exhibitio, quibus ab Officio Nationali inspectionis hae notae inustae erunt: *aptae adultis cum reservatione - dissuadendae - exclusae*.

14. Caveatur ne in ecclesiarum frontibus vel prope earum ingressum libelli seu folia spectaculorum nuntia exponantur ...

(*Cetera quae sequuntur solam Italiam respiciunt; quare in nola italico sermone referuntur*) ⁽³⁾.

Romae, 11 maii 1953

VALERIUS Card. VALERI, *Praef.*

P. ARCADIUS LARRAONA, *Secr.*

(3) In relazione alla particolare situazione oggi esistente in Italia, questa Sacra Congregazione dei Religiosi precisa e dispone quanto appresso:

1. E' esercizio pubblico di sale cinematografiche, e quindi attività commerciale, in senso canonico, non solo quello che i religiosi, per sè o per altri (c. 142), svolgono sulla base della *licenza industriale*, ma anche della così detta *licenza parrocchiale*.

2. Il titolo di *licenza parrocchiale* — in Italia e per gli effetti civili — indica il permesso che deve accordare l'autorità civile, in base al quale le sale cattoliche esistenti nelle Parrocchie e anche negli Oratori, Collegi, Associazioni, Istituti, ecc., in qualunque modo dipendenti o controllate dall'autorità ecclesiastica, possono legittimamente essere aperte al pubblico.

3. Soltanto con rarissima eccezione, pienamente giustificata e nei singoli casi comprovata, la Sacra Congregazione dei Religiosi potrebbe rilasciare il nulla osta per la *licenza industriale*. Infatti, sarebbe assai difficile, in questi casi, ravvisare una causa motivata sufficiente.

4. E' chiaro nella *licenza parrocchiale* lo scopo apostolico, mentre per la *licenza industriale*, il motivo di apostolato viene sovente compromesso dall'interesse economico. Ora, il lucro non può essere preso in considerazione come causa motiva, anche se gli introiti sono devoluti ad opere di bene. Si deve, d'altra parte, assolutamente evitare ogni forma di concorrenza commerciale tra Istituti religiosi ed esercenti cinematografici industriali.

5. L'Ufficio permanente nazionale di revisione per l'Italia è il *Centro cattolico cinematografico*.

6. L'associazione nazionale che in Italia rappresenta e tutela gli interessi delle sale cinematografiche dipendenti o controllate dalla Autorità Ecclesiastica, è l'Associazione Cattolica Esercenti Cinema (A.C.E.C.).

2.

1 februarii 1954

Prorogatur facultas pro Novitiis ruri commorandi per aliquod anni tempus (Rescript. S. C. de Relig.).

N. 9179/48

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu ad pedes S. V. provolutus, humiliter implorat prorogationem Rescripti die 6 iulii 1938, iam successive prorogati (ultima vice die 4 novembris 1948 - N. 9179/48) ⁽¹⁾, quo concedebatur ut domus illae novitatus Societatis, quae ob rationes a Praeposito Generali recognitas infra annum per aliquod tempus ruri vitam communem ducere coguntur, hoc facere possint quin valor ipsius novitatus detrimentum patiatur. Iisdem rationibus permanentibus. Sanatis pro praeterito omnibus quae sanabilia sunt et sanatione indigent.

Et Deus, etc. ...

Vigore facultatum a Ss.mo Domino Nostro concessarum, Sacra Congregatio Negotiis Religiosorum Sodalium praeposita, attentis expositis, Rev.mo P. Praeposito Generali benigne commisit ut petitam enunciati indulti prorogationem ad aliud quinquennium, praevia sanatione omnium quae sanabilia sunt ac sanatione indigent, quoad praeteritum, pro suo arbitrio et conscientia concedat, servata in reliquis forma et tenore.

Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, die 1 februarii, 1954.

Jo. B. SCAPINELLI, *subsecretarius*

L. ✠ S.

H. AGOSTINI, *Adiut. a Studiis*

(1) Cfr. AR. XI 430.

3.

4 martii 1954

Approbantur intentiones Apostolatus Orationis in annum 1955
(Vivae vocis oraculo).

INTENTIONES APOSTOLATUS ORATIONIS IN ANNUM 1955

QUIBUS APPROBATUS BENEDIXIT PIUS PP. XII

GENERALES

- IANUARIO — Pro interna concordia populorum.
- FEBRUARIO — Ut « progressus technicus » homines ad Deum adducat.
- MARTIO — Pro intentionibus generalibus et particularibus Summi Pontificis.
- APRILI — Pro Sacerdotibus et Religiosis addictis institutioni religiosae et formationi spirituali iuventutis.
- MAIO — Ut virginitas prout Christianos decet aestimetur.
- IUNIO — Ut medici et infirmarii suae magnae responsabilitatis coram Deo consci sint.
- IULIO — Pro evehenda formatione religiosa adultorum.
- AUGUSTO — Pro pacifica cooperatione inter se populorum secundum principia christiana.
- SEPTEMBRI — Pro solutione christiana quaestionum ad iura mulierum spectantium.
- OCTOBRI — Pro Episcopis et Sacerdotibus « Ecclesiae silentii ».
- NOVEMBRI — Ut promoveatur spiritus paenitentiae.
- DECEMBRI — Pro incremento « Cruciatæ ad mundum meliorem ».

MISSIONARIAE

- IANUARIO — Pro unitate et incremento Christianorum in regione Malabarica Indiae.
- FEBRUARIO — Pro incremento Ecclesiae in Foederatione Africae Centralis (Rhodesia, Nyassaland).
- MARTIO — Pro Ecclesia in Pakistan.
- APRILI — Pro Christianis qui inter Buddhistas vivunt.

MAIO	— Pro incremento vocationum in Insulis Philippinis
IUNIO	— Pro iuventute Sinensi.
IULIO	— Ut laici in Missionibus ad apostolatam exercendum praeparentur.
AUGUSTO	— Ut in Asia principia christiana matrimonium et vitam familiarem regant.
SEPTEMBRI	— Ut in lucta contra ignorantiam educatio christiana primas partes habeat.
OCTOBRI	— Ne impetus apostolatus, praesertim in Africa, defectu hominum et pecuniae retardetur.
NOVEMBRI	— Pro missionibus inter Indos et Nigritas Americae Meridionalis.
DECEMBRI	— Ut alumni Universitatum Iaponiae sanis principis imbuantur.

4.

17 maii 1954

Probatur mutatio in numero Examinatorum inducenda in Statutis Facultatum Soc. Iesu (Epist. et Rescript. S. C. de Semin. et Univ. Stud.).

SACRA CONGREGATIO
DE SEMINARIIS
ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

—
Prot. Num. 727/54/4

Roma, 17 maggio 1954

REVERENDISSIMO PADRE GENERALE,

appena ci è pervenuta la Sua pregiata lettera in data 12 corrente, non abbiamo mancato di considerare con la più premurosa benevolenza quanto Ella espone intorno all'opportunità di modificare il n. 54 degli « Statuta Facultatum Theologiae et Philosophiae in Collegiis Societatis Jesu erectarum », approvati da questa Sacra Congregazione il 2 febbraio 1934.

La richiesta della P. V. Rev.ma ci appare pienamente giustificata, e la motivazione del lieve mutamento nel numero degli esaminatori risulta obiettivamente fondata da quanto Ella ci comunica. Le inviamo pertanto, accluso alla presente, il De-

creto con cui questo medesimo Sacro Dicastero introduce negli « Statuta » suddetti la modifica proposta.

Siamo ben certi che la nuova regolamentazione degli esami nelle Facoltà della Compagnia di Gesù non segnerà un allentamento, ma piuttosto un impulso ad assicurarne ognora più il rigore scientifico e l'efficacia didattica.

Con sensi di profonda stima e di sincero ossequio, di tutto cuore torno a professarmi

della P. V. Rev.ma
dev.mo in G. C.
G. Card. PIZZARDO, *Praefectus*

† C. CONFALONIERI, *Segr.*

Reverendissimo Padre

P. GIOVANNI BAPTISTA JANSSENS

Preposito Generale della Compagnia di Gesù - ROMA

(Con allegato)

Prot. num. 727/54

SACRA CONGREGATIO
DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

DECRETUM

Sacra Congregatio de Seminariis et studiorum Universitatibus, perpensis supplicibus litteris Praepositi Generalis Societatis Iesu, attentis adiunctis ab eodem expositis, cum compererit art. 54, quo certus numerus examinatorum praescribitur in normis quibus titulus « Statuta Facultatum Theologiae et Philosophiae in Collegis Societatis Iesu erectarum » (ab eadem Sacra Congregatione approbata d. II m. februarii a. D. MCMXXXIV), ad praxim quod attinet difficultates gignere nonnullas, STATUIT atque DECLARAT normam illam ita reformari ut in posterum sequenti textu exprimatur:

« Examinatores qui iudicium ferunt debent esse:

- a) *quattuor* in examinibus ad Licentiam in Sacra Theologia, de tertio anno sacrae Theologiae et ad Licentiam in Philosophia scholastica;
- b) *tres* in examinibus de parte annua sacrae Theologiae

et Philosophiae scholasticae anni primi et secundi, de parte annua Theologiae moralis ».

Ceteris servatis de iure servandis; contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Romae, ex Aedibus Sancti Callisti, d. XXI m. maii a. D. MCMLIV, B. V. Mariae sacro.

PRAEFFECTUS

J. Card. PIZZARDO

L. ✠ S.

A SECRETIS

† C. CONFALONIERI

5.

3 iunii 1954

Renovatur quaedam facultas benedicendi Aquam S. P. Ignatii
(Rescript. S. C. Rit.).

SACRA CONGREGATIO
RITUUM

Prot. N. S. 95/954

SOCIETATIS JESU

Rev.mus Procurator Generalis Societatis Jesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter imploravit prorogationem facultatis, iam pluries ad decennium concessae (ultima vice ad quinquennium per Rescriptum diei 7 Julii 1949) ⁽¹⁾, vi cuius Praepositus Generalis eiusdem Societatis, quibusvis sacerdotibus idoneis, singillatim petentibus, facere possit facultatem benedicendi, de consensu respectivi Ordinarii, Aquam S. Ignatii de Loyola, iuxta formulam rite approbatam; ac praeterea subdelegare ipse valeat tum Provinciarum Societatis Praepositos, tum Missionum Superiores ad eiusmodi facultatem aliis idoneis sacerdotibustribuendam. Sacra porro Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi a Ss.mo Domino nostro Pio PAPA XII specialiter tributis, attentis expositis, benigne annuit pro gratia prorogationis in casu et ad effectum de quo agitur, ad aliud quin-

(1) Cfr. AR. XI 654.

quennium: firmis clausulis praecedentis concessionis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 3 Junii 1954.

CAIETANUS Card. CICOGNANI
S. R. C. Praef.

† A. CARINCI, Archiep. Seleucien.,
S. R. C. a secretis.

6.

4 maii 1954

Excerptum e Decreto super dubio de miraculis in Causa B. Iosephi Pignatelli ⁽¹⁾.

An et de quibus miraculis, post indultam eidem Beato ab Apostolica Sede venerationem, constet in casu et ad effectum de quo agitur.

Laetissimum sanctitatis viridarium inclita Societas Iesu in militantis ac triumphantis Ecclesiae decus vel ab initio ad nostra usque tempora constituit. Innumeri enim sodales ex eius sinu prodierunt semper, qui virtutum iubare reniduerunt aut martyrio sanguinem pro Christi confessione effuderunt. E quibus non pauci Canonizationis et Beatificationis honores sunt assecuti, atque in eo est ut alii assequantur. In eius autem gloriam et honorem cedit quod, quum validissimum pro Ea tuenda exercitum constituat, nullo unquam tempore iniuriarum, irarum, calumniarum, quarumcumque insectationum, usque ad exilium, carceres necesseque atrocissimas, expers fuit, uti saeculo XVIII in finem vertente in regnis Lusitano, Hispanico eorumque coloniis, Galliarum, Austriae imperio atque in fere omnibus ditioribus in quas partiebatur Italia, contigit. Compacto enim agmine, gravia discrimina minitantes, publicarum rerum moderatores Summum Pontificem aggressi sunt, ab eoque contumaciter Societatis Iesu abolitionem anno 1773 revellerunt. Horribile dictu est quanta sodales passi sint. Nulla erga eos caritatis, iustitiae, immo humanitatis lex fuit servata.

⁽¹⁾ Cf. A. A. S. XLVI 332-334.

Inter huius insectationis victimas merito est accensendus Beatus Iosephus Pignatelli, natione hispanus, qui expulsum sodalium iniqua lege anno 1767 ex Hispania maluit particeps fieri, quam indulto sponte oblato frui. Post Societatis abolitionem saeculari clero adiunctus, Ferrariae, Bononiae aliisque in civitatibus, miris omnium virtutum exemplis refulsit. Pontificio indulto fretus Colorni, in Parmensi ditione, ac in alma hac Urbe Societatis domos instauravit: pretiosum semen, quod postea anno 1814 vehementer erupit et sensim sine sensu patula arbor est effecta. Merito itaque veluti alter Societatis Iesu parens est censendus. Supremum diem Romae sancte obiit in domo continenti ecclesiae B. Mariae Virgini a Bono Consilio dicatae.

Tanta merita iuridice fide humana probata Deus caelestibus signis dignatus est comprobare. Quapropter Beatificationis honores die 21 Maii anno 1933 Servus Dei est assecutus. Quum novae dein, eius interventione a Deo patrata sint signa, resumpta post biennium Canonizationis Causa perfectisque apostolicis inquisitionibus super duobus ex his, actores Sacrae huic Congregationi discutiendas duas miras sanationes proposuerunt...

Rev.mi Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores suum quisque aperuit votum. Beatissimus Pater, his auscultatis suffragiis, supremam suam sententiam edidit: *Constare de duobus miraculis intercessore Beato Iosepho Pignatelli patrat, scilicet de primo repentinae perfectaeque sanationis Mariae a Rosario Gomez Alcalde, a tuberculari osteitide, et de altero instantaneae perfectaeque sanationis Iosephi Vincentii Bohigues Cloquell a rheumatismo septico, viribus illico restitutis.* Atque hoc Decretum in vulgus edi et in Acta Sacrorum Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 4 Maii, Anno Mariali 1954.

✠ C. Card. CICOGNANI, S. R. C. Praefectus

L. ✠ S.

† A. CARINCI, Archiep. Seleuc., Secretarius

7.

12 iunii 1954

IN SOLLEMNI CANONIZATIONE

Beatorum Petri Aloisii Chanel, Martyris, Gasparis Del Bufalo, Iosephi Pignatelli, Dominici Savio, Confessorum, et Beatae Mariae Crucifixae Di Rosa, Virginis, in Platea S. Petri ad valvas Basilicae Vaticanae, vespere diei XII Iunii mensis, anno MCMLIV peracta ⁽¹⁾.

Ad postulationem factam per Advocatum Sacri Consistorii a Viro Eminentissimo Caietano S. R. E. Card. Cicognani, S. Rituum Congregationis Praefecto, Rev.mus D. Antonius Bacci, Secretarius Litterarum ad Principes, Sanctitatis Suae nomine respondit:

In hac tanta rerum hominumque maiestate mox eventum visuri sumus, quod in Dei gloriam communemque salutem summo opere conferet. Ex hac enim veritatis cathedra, ubi « Beatus Petrus in propria sede vivit et praesidet » ⁽²⁾, sententiam audituri sumus, qua sanctitatis sidera quinque nova luce fulgebunt. Universa exsultet Ecclesia, ubi numquam fallitur christiana fides, numquam divina frigescit caritas, numquam sanctitudinis restinguitur iubar.

Tum Beatissimus Pater, in Cathedra sedens, sic sollemniter pronunciavit:

Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra; matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum, in Urbe existentium, consilio, Beatos Petrum Aloisium Chanel, Martyrem, Gasparem del Bufalo, Iosephum Pignatelli, Dominicum Savio, Confessores, et Mariam Crucifixam Di Rosa, Virginem, Sanctos et Sanctam esse decernimus et definimus, ac Sanctorum catalogo adscribimus: statuantes illorum memoriam quolibet anno die eorum natali, nempe Petri Aloisii die vigesima octava apri-

(1) A. A. S. XLVI 357-362.

(2) S. PETR. CHRYSOL. P. L. LIV, 741.

lis inter Sanctos Martyres, Gasparis die vigesima octava decembris, Iosephi die decima quinta novembris, Dominici die nona martii inter Sanctos Confessores non Pontifices, et Mariae Crucifixae die decima quinta decembris inter Sanctas Virgines non Martyres pia devotione recoli debere. In Nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen.

ALLOCUTIO

Summus Pontifex, post peractam Canonizationem in Petriano foro, coram multitudine fidelium Veneratissimo Patri acclamante, haec verba fecit.

.

Ma se Iddio domanda sovente ai suoi eletti d'intraprendere grandi opere per la sua gloria, vuole altresì che essi sappiano soffrire nella ubbidienza e nel silenzio. Ed invero non si richiede minor generosità per resistere saldamente in mezzo al naufragio e preparare con tenacia l'ora in cui tornerà a regnare la pace. Quando la Compagnia di Gesù fu espulsa dal Regno di Spagna, *Giuseppe Pignatelli* si era già guadagnato la stima dei suoi Superiori con la elevatezza del suo spirito, l'ingegnosa sua carità verso i poveri e i condannati a morte, l'autorità della sua persona che gli permetteva di calmare le sedizioni popolari. La nobiltà del sangue avrebbe potuto ispirargli l'amore delle umane grandezze; ma Iddio aveva posto in lui i germi di una gloria più nobile e santa. Incaricato già della cura spirituale e temporale dei proscritti, sopportò egli stesso con mirabile serenità e pazienza, e aiutò i suoi miseri compagni a tollerare i peggiori disagi, le privazioni, le amarezze indicibili dell'esilio, errando per volte e giri alla ricerca di un rifugio, senza trovare un tranquillo ricovero e sollievo, ma sforzandosi di mantenere da per tutto il fervore dello spirito religioso negli sventurati confratelli a lui affidati. Allorchè finalmente fu ottenuto un soggiorno più stabile, egli si diede a una vita di preghiera, di lavoro e di carità, e appena spuntò l'alba della risurrezione della Compagnia di Gesù, si adoperò a raccoglierne i membri dispersi, a formare nuove reclute, a ristabilire nella sua integrità il genere di vita e lo spirito tradizionale dell'Ordine. In tal guisa Giuseppe Pignatelli preparava il rinnovamento della inclita So-

cietà, a cui sempre rimase indefettibilmente unito; egli restauratore in Italia e nello spirito secondo padre della Compagnia di Gesù, egli il più insigne legame che al di là della soppressione la ricollega alle sue origini.

13 iunii 1954

Litterae Decretales quibus Beato Iosepho Pignatelli, Confessori, Societatis Iesu Sacerdoti, Sanctorum Coelitum honores decernuntur.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Humilium robur columenque sanctorum, Christus Iesus, qui hisce in terris *signum cui contradiceretur* ⁽¹⁾ voluit appellari, verbo et exemplo docuit dolorem adversasque fortunas uberri-
mos gignere fructus atque hominum salutem per incommoda calamitatesque maxime parari posse. Iis propterea viris, qui ad perfectae sanctitudinis viam currendam vocentur, praecipit Christus ut sua omnia seque ipsos abdicent, atque crucem post se gerant. *Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, et tollat crucem suam et sequatur me* ⁽²⁾. Qui ergo vehementiore quodam sese devovendi studio hisce arduis paruerint monitis, ii similem cum divino Redemptore vitae rationem et consuetudinem amplectantur oportet, cum eoque societatem habeant dolorum. Postquam vero strenue fideliterque cum adversis in vita luctati sunt, a corporis vinculis soluti, perpetui triumphi sertis a summo caelorum Patre redimiuntur, qui eos cum fulgenti Sanctorum caelitum multitudine in aevum coniungit. Inter quos beatae aeternitatis incolas, qui ob magnanimam constantiam universae adhuc laboranti Ecclesiae exemplo sunt, piissimum virum conspicimus IOSEPHUM PIGNATELLI, e Societate Iesu, cui Nos, supremi Dei numine afflati, caelestes publicosque honores

(1) Cfr. Lc. II 34.

(2) Mt. XVI 24.

singulari animi Nostri laetitia hesterno die decrevimus. Cuius vitae aliquid hic quasi summatim exponere Nobis videtur opportunum, ut eius virtutum exempla catholicos homines in purioris pietatis studium vehementer suscitent atque accendant. Iosephus Caesaraugustae, in praeclara Hispaniae urbe, die septimo et vicesimo mensis Decembris anno millesimo septingentesimo tricesimo septimo ad lumina vitae surrexit, septimus ex octo filiis principis viri Antonii a Monteleone atque Franciscae e marchionibus Moncayo. Optima ingenuaque animi indole praeditus, a parentibus egregiae pietatis christianarumque virtutum veluti hereditatem adeptus est. Vix alterum ingressus suae vitae lustrum, utroque fuit orbatus parente. Quam ob rem, postquam Neapoli, in pia sororis domo, ad breve tempus se tenuit, annum agens tertium decimum Caesaraugustam rediit, ubi in nobile ephebeum, cui Ignatiani Sodales moderabantur, acceptus est. Hic autem cum a Deo ad religiosae vitae institutum capessendum se vocatum sentiret, ut inter alumnos Societatis Iesu reciperetur petiit. Atque preces libenter admissae sunt, non tantum quod Iosephus suae gentis vinculis cum beatis Aloisio Gonzaga atque Francisco Borgia coniungeretur, sed quod pluris existimaretur ob ingenii docilitatem et iucundam animi benignitatem, qua *pacis angelus* a condiscipulis appellabatur. Puer igitur annorum ferme *sedecim*, splendidae vitae commodis generoso animo posthabitis, in Tarraconensem tironum domum fuit exceptus, ubi duos per annos, Christi patientis vestigiis insistens, se cotidianis laboribus sacrisque commentationibus exercuit, ut quam celeriter animum et mentem absoluta conformaret perfectione: quam proficiendi voluntatem praestitit sive studium ad pietatem conferens, sive aegros, in carcere inclusos, peregrinantes amanti cura fovens, sive pueros denique christianae disciplinae imbuens elementis. Tirosinio itaque feliciter exacto atque religiosis votis primum nuncupatis, in Societatis scholis, humanioribus litteris, philosophiae ac theologiae operam dedit. At dum totus in studia incumbit, animorum salutem ardentissime cogitat, atque a Moderatoribus postulat ut, Evangelii praedicandi causa se sinant ad Americae indigenas proficisci. Sed ob incommodam graviterque extenuatam valetudinem id consequi non potuit. Annos igitur cum haberet viginti quinque, sacerdos consecratus, Antistitum iussu in Caesaraugustano ephebeo pueros in primis grammaticae elementis erudiendos suscepit.

Quo dum humili fungebatur munere, populi interea bono utilitatisque servire non omittebat: primum homines per urbis compta christianam docendo veritatem, deinde aures admissa accusantibus patienter praeibendo, tum post perditissimos quosque in custodiam coniectos capitisque condemnatos ad frugem reducendo bonam, ad supernamque pacem erigendo; dignus propterea qui unanimo ore « *pater laqueo dependentium* » nuncuparetur. Cum autem tunc temporis Societati Iesu tristes, sinente Deo, instarent fortunae, quae per totas Europae regiones falsis petebatur criminibus asperique vexabatur, obscurus hic Sodalis in prima quasi acie certavit ut dispersis fratribus vexatisque esset adiumento. Anno enim millesimo septingentesimo sexagesimo septimo, cum Hispaniarum rex Ignatianos Sodales domo patriaque expelli iussisset, in repentina huiusmodi acerbaque rerum perturbacione, omnibus ob futuri ambiguitatem trepidantibus, Iosephus tam mira animi tranquillitate tamque egregia dexteritate enituit, ut ipsius Magistri moderandae Religiosorum provinciae consiliarius fuerit renuntiatus. Neque Antistitum fiduciam opinionemque Iosephus fefellit. Nam incommodae valetudinis immemor, mitis providusque sociorum angustias sollicita levavit cura, non modo cum iidem ad portum quam maximis ducebantur itineribus, verum etiam cum in onerarias impositi naves, aestuque, febris, egestate asperrime divexati, ignotas petebant terras. Qui cum a pluribus Civitatibus escensione prohiberentur, atque idcirco diu maria circum erravissent, tandem ad S. Bonifacium urbem, in Corsica insula, appulerunt. Praestantissimus igitur vir, in tanta rerum omnium penuria, sollerti industria aegris sodalibus affuit, rem frumentariam providit, atque insomnem contulit operam ut religiosae vitae instituta rationesque, pro rerum adiunctis, continuo instaurarentur. Quae tamen turbida tempestatis vis iam non remittebat. Religiosi enim viri, cum unius tantum anni spatio in Corsica insula mansissent, ex eadem subite pelluntur. In Genuensem igitur portum egressi, per Appennina iuga ad territoria pedibus contendunt Romani Pontificis principatui obnoxia, ac denique Ferrariac consistunt. Quos Iosephus indefesso studio solabatur ubique et iuvabat. Nec ab eo divexando abstinebant necessarii atque propinqui, qui precibus, iussis, minis id sunt identidem moliti, ut exsulem cognatum a religiosorum virorum coetu abstraherent. Sed Iosephus nihil neque blandimentis neque metu perterritus, firmus

in Dei voluntate consistens, rerum, bonorum, librorum, ipsiusque Sodalitatis, quam tantopere diligebat, iacturam patientissime toleravit. Nam, postquam Societas Iesu pontificia lege fuit dissoluta, post diem scilicet unum et vicesimum mensis Iulii anno millesimo septingentesimo septuagesimo tertio, strenuus Dei vir, nihil de pristino religiosae vitae instituto remittens, primum Ferrariae, dein Bononiae obscurus quinque paene per lustra vixit; sive rerum divinarum contemplationi se tradens sive assiduo doctrinae bonarumque artium studio, vel magni momenti codicibus undique haud tenui sumptu comparatis. Quae tamen ab ostendenda afflictis hominibus benignitate eum nequaquam avocabant. Omnes enim, quotquot turbida illorum temporum eversio ac dissolutio molestiis affecerat atque in duram adduxerat egestatem, lenibus solabatur verbis providisque levabat adiuventis. Quin immo ipsum imm. mem. Pium VI, Decessorem Nostrum, qui in exilium eiectus fuerat, omni coluit officio eiusdemque animi maestitiam lenivit. Cum vero Societas Iesu coepit apud aliquas gentes in pristini vigoris spem sensim revirescere, Iosephus, etsi iam aetate provectus, impavidus quasi in aciem processit. Quamquam enim exoptabat in sodalium numerum ascribi, qui in Sarmaticis oris securi deversabantur, tamen ad Parmensem regionem, quo Ignatiani Sodales instituendae iuventutis animorumque iuvandorum gratia vocati fuerant, summa alacritate festinavit; ibique in populi utilitatem, in tiro-numque institutionem, quorum Magister ac Moderator fuerat renuntiatus, impiger allaboravit. Interea autem eius virtutis fama existimatioque ita succreverat, ut complures praeclarissimi viri undique ad ipsum venirent, lumen solamenque petitori, animique sui abdita aperituri. Hanc ob virtutis opinionem, anno millesimo octingentesimo tertio, annum natus quintum et sexagesimum, Italicae religiosorum virorum provinciae moderandae Magister fuit electus; quam inter adversa et prospera ad extremum usque vitae spiritum prudentissime gubernavit. Primum igitur Neapoli, tres annos, sacrae praefectus familiae, eam ad pristinam Ignatianae vitae rationem constanter vexit. nre regia auctoritate nec aliis difficultatibus a consilio deterritus. Cum enim ad Neapolitanam Domum, laeto reflorescentem auspicio, complures Sodales e mundi vortice undique ex Italia revolassent, eos Iosephus summa prudentia et acquitate religiosae servitutis ac paupertatis legibus quam aptissime devinxit; eorum

tristitias benigna ingenii suavitate mulsit; omnium necessitatibus providus serviit; dicere solitus se filios suos a quibusvis Societatis praeceptis servandis liberare posse, minime autem a caritatis imperio; quod vel unum si exsequerentur, omnia enim vero ipsis feliciter esse eventura. Quamvis vero suorum praecipue Sodalium regimini prospiceret, aliorum tamen hominum saluti non deerat, inopes, aegros, ab omnibus destitutos, in vincula conditos amantissime invisens atque iuvans, stipe in frequentissima urbe ostiatim quandoque emendicata. Sed novus ecce miserarum turbo rerum in eum subito incidit. Ignatiani Sodales a Gallorum ducibus, mense Iulio anno millesimo octingentesimo sexto, ex urbe Neapoli atque a totius regionis finibus repente pulsī, iterum per incerta fortunae volvuntur. Tunc Iosephus, licet sibi manendi facultas daretur, dubiae sociorum sortis particeps esse veluit; quin immo in eiusmodi fluctibus Societatis naviculae firmissime temperavit salvamque in portum perrexerit. Cum enim imm. rec. Pius VII, Decessor Noster, exsules in suae regiae ditionis territorium paterno recepisset consilio, Sodales Iosephus Romam perduxit, iisdemque tam sollemniter studioseque consuluit ut omnes non solum in sacrae militiae suae officia, sed in animorum etiam curationem generosi incumbere possent. Sed, quem ad modum iam alibi consueverat, Romae etiam Iosephi caritas e suae Domus parietibus efferebatur. Omnes ergo, quotquot in alma hac Urbe adversos paterentur casus, cum conveniebant: non solum e minuta plebe, sed amplissimi etiam ac praeclearissimi viri, quos inter multi purpurati Patres atque Episcopi, ut eo hortatore ac monitore ardentius superni Numinis obsequerentur voluntati. Attamen ut Iosephus, qui iam longam asperamque aerumnarum seriem subierat, cruci affixi Servatoris formam imaginemque magis assimilaret, eum multis iisque atrocibus corporis doloribus Deus erat temptaturus. Anno enim millesimo octingentesimo decimo, eius aegra valetudo, qua vel a puero afficiebatur, ita ingravescere coepit ut saepe sanguinem vomeret, capite molestissime laboraret, oculos quasi amitteret. Quam ob rem, solus tacitusque domi cubans, in unis caelestibus rebus intentissimum figebat obtutum ac dies noctesque continuas vel in precando ponebat vel in homines ad superna hortando. Octobri autem mense proximo anno, in peius mutata valetudine, in mortis angustias redigi visus est. At cum ob sollemnes sollicitasque Sodalium atque amicorum preces e

morbo mirum in modum recreatus esset, sive notos sive miseros invisere voluit, ut illis vel postremum amoris sui panderet magnitudinem. Voluit etiam summa pietate, usque ad piorum manuum ferias, divinam cotidie immolare victimam. Sed ad caelorum pacem tranquillitatemque, quam vehementius in dies excupiebat, misericors Deus iam cum vocabat. Nam cum aegritudine Iosephus sensim opprimeretur, Sodalibus ad perfectam religiosae vitae rationem exstimulatis, atque Angelorum recreatus Pane, die quinto decimo mensis Novembris eiusdem anni e vitae huius aestibus ad sempiternam lucem excessit. Piissimi autem viri corpus exiguo funere, quod profecto eius absconditam silentio vitam temporumque tristitiam decebat, in Romano templo Benedicte Mariae Virgini sacro conditum fuit, e quo postea ad aedem S.S. Iesu Nomini dicatam honorificentius fuit illatum. Nomen vero suum fidelis Dei famulus sempiterno commendavit aeo sive praeclarissima vivendi ratione, cum aetatem ageret, sive post mortem variis Prodigiiis quae, eodem deprecante, a Deo ferebantur patrata. Quam ob rem de Beatorum Caelitum honoribus eidem decernendis Causa coepta est agitari. Itaque, cum in Romanae Civitatis Vicariatu atque in pluribus episcopalibus Curiis de eius vitae sanctimonia inquisitiones, ordinaria auctoritate institutae, rite absolutae fuissent, cumque S. Rituum Congregatio easdem probavisset, Gregorius XVI, Decessor Noster, adhibitis sibi precibus concedens, die tricesimo mensis Septembris anno millesimo octingentesimo quadragesimo secundo ut Causa induceretur indulsit. Ceteris ad iuris normam religiose exactis, apostolicae inquisitiones habitae sunt de venerabilis Servi Dei virtutibus sive theologalibus sive cardinalibus, quas heroicum gradum attigisse Benedictus XV, Decessor Noster, omnibus rite perpensis, die quinto et vicesimo mensis Martii, anno millesimo nongentesimo decimo septimo sollemni sanxit decreto. Tum quaestio de miraculis, quae eodem deprecante Dei viro patrata dicebantur, antea in *antepraeparatorio* et *praeparatorio* comitiis agitata fuit, ac deinde in generali coram Pio XI, Decessore Nostro, habito. Quibus rite peractis, idem Pontifex die undevicesimo mensis februarii anno millesimo nongentesimo tricesimo tertio, ad altare sacris operatus, sollemniter decrevit: *Constare de duobus miraculis, Venerabili Iosepho Pignatelli intercedente, a Deo patrat, videlicet de instantanea perfecta* *sanatione tum Mariae Berthae Griu Martínez a tuberculosi pul-*

monari abdominali coniuncta; necnon Sororis Mariae ab Assumptione a lithiasi renali. Unum porro erat discutiendum dubium: an stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, venerabilis Dei Servus Iosephus Pignatelli ad Beatorum Caelitum honores tuto provehi posset. De quo dubio actum est die quinto et vicesimo mensis Februarii, eodem anno, coram eodem Summo Pontifice Pio XI, qui secunda omnium sententia audita, die duodecimo insequentis mensis Martii proprio decreto sanxit: *tuto procedi posse ad sollemnem Venerabilis Servi Dei Beatificationem.* Huius autem Beatificationis sollemnia statis celebribusque caeremoniis in Petriana Basilica die uno et vicesimo mensis Maii eodem anno millesimo nongentesimo tricesimo tertio magno cum splendore ingentique fidelium frequentia habita sunt. Cum vero post decretos eidem Beato supernorum Caelitum honores eiusdem cultus percerebruisset, et ipso deprecante nova dicerentur a Deo effecta miracula, supplices Apostolicae Sedi preces admotae sunt ut Causa eiusdem Beati sanctitatis infula decorandi resumeretur. Quibus Decessor Noster Pius XI die undevicesimo mensis Iunii anno millesimo nongentesimo tricesimo quinto libenter annuit. Duo propterea miracula S. Rituum Congregationi proposita sunt, quae hic breviter narrantur. Prius miraculum contigit Mariae a Rosario Gómez Alcalde, quae ob durius revirescentem tubercularem osteitiden in sacro osse, quae a pueritia laborabat, iam iam erat moritura. Sed cum sanationis petendae gratia novendiales supplicationes honori B. Iosephi Pignatelli die nono mensis Decembris anno millesimo nongentesimo tricesimo septimo coeptae essent, in ipsa nocte aegrotus omnino ex morbo convaluit. Quam sanationem periti medici, atque medicum S. Rituum Congregationis Collegium, post multas inspectiones, naturae vires excessisse pronuntiarunt. Alterum miraculum quendam spectat agricolam nomine Iosephum Vincentium Bohigues Cloquell, e Valentina archidioecesi: qui cum annum ageret undevicesimum, mense Ianuario anno millesimo nongentesimo quinquagesimo secundo exitiali fuit attactus morbo, qui a medico S. Rituum Congregationis Collegio definitus fuit rheumatismus septicus cum infausta prognosi quoad vitam. Die autem octavo mensis Februarii, cum aegrotus ob morbi gravitatem adhuc lecto immobilis haereret, in eius pectus imposita fuit B. Iosephi imaguncula cum quibusdam eiusdem corporis reliquiis atque ardentes ingeminatae sunt preces ob

aegroti sanationem; qui ferme post sex horas e morbo confirmatus est, ac medentes usum sive anathomicum sive functionalem, quem dicunt, perfecte restitutum invenerunt. Utrumque hoc signum a S. Rituum Congregatione diligenti examine expensum est, sive in *praeparatorio* conventu die vicesimo tertio mensis Martii hoc anno, sive in *generali* coram Nobis die quarto superioris mensis Maii. Quo in generali comitio venerabilis frater Noster Benedictus Aloisi Masella, Episcopus Praenestinus, Causae Ponens seu Relator, proposuit discutiendum: *An et de quibus miraculis, post indultam ab Apostolica Sede venerationem, constet in casu et ad effectum de quo agitur.* Atque tum Patres Cardinales, qui aderant, tum Officiales Prelati et Consultores propositas sanationes miraculo tribuendas esse affirmarunt. Nos igitur eiusmodi omnium sententia audita, sollemniter exinde decrevimus: *Constare de duobus miraculis intercessore Beato Iosepho Pignatelli patratis, scilicet de primo, de repentina perfectaque sanatione Mariae a Rosario Gómez Alcalde a tuberculari osteitide, et de altero, de instantanea perfectaque sanatione Iosephi Vincentii Bohigues Cloquell a rheumatismo septico, viribus illico restitutis.* Quod decretum publici iuris fieri et in acta S. Rituum Congregationis referri mandavimus. Quibus expletis, Nos S. R. E. Cardinalium, S. Rituum Congregationis Officialium Praelatorum et Consultorum vota scripto relata confirmantes, die octavo mensis Maii decreto ediximus: *Tuto procedi posse ad sollemnem B. Iosephi Pignatelli Canonizationem.* Considerantes vero de re gravissima agi, Consistorium unicum indiximus in diem vicesimum eiusdem mensis Maii, hoc anno, ut in eo Patrum Cardinalium, Patriarcharum, Archiep., Episcop. et Abbatum nullius, Consistorii die in Urbe futurorum, sententiam exquireremus de Canonizatione Pii X Pontificis et Confessoris; Petri Aloisii Chanel, Martiris, Sodalis Societatis a Maria; Gasparis Del Bufalo, Confessoris, Auctoris Congregationis Missionariorum a Pretiosissimo Sanguine; Iosephi Pignatelli, Confessoris, e Societate Iesu; Dominici Savio, Confessoris; et Beatae Mariae Crucifixae Di Rosa, Virginis, Legiferae Matris Instituti Ancillarum a Caritate. Ante statutum autem diem, iussimus ut ad eos qui Consistorio essent interfuturi, commentaria mitterentur de vita, virtutibus, miraculis et de Causis singulorum Beatorum, quorum mentionem fecimus, ut, re plane cognita, sententia ferri posset. Quod Consistorium die, quem di-

ximus, vicesimo mensis Maii in certa Vaticani Palatii aula celebratum est; in quo postquam Nos brevi oratione astantes allocuti sumus, dilectus filius Noster Caietanus S. R. E. Cardinalis Cicognani, S. Rituum Congregationis Praefectus, ostendit aequum esse ut Beatorum illorum et Beatae illius, quos diximus, memoria summis consecraretur honoribus; atque a Nobis postulavit ut ad optatissimum Canonizationis ritum quam primum deveniremus. Quibus peractis, Nos astantes Cardinales et sacrorum Antistites rogavimus ut quid de propositis Causis sentirent singuli Nobis significarent. Omnium ergo suffragiis exceptis, laeto animo didicimus ab iis concordi sententia Beatos illos ac Beatam illam plane dignos aestimari qui fulgido Sanctorum diademate decorarentur. Nos propterea ad singulorum Beatorum Canonizationem diem statuimus: ad Beati scilicet Pii X diem undetricesimum mensis Maii; ad Beati Iosephi Pignatelli aliorumque quattuor Beatorum, quos memoravimus, diem duodecimum mensis Iunii, hoc anno. Interea astantes Purpuratos Patres et sacrorum Antistites atque universos Christifideles rogavimus ut suas Nostris precibus adiungere vellent, ut fausta ac salutaria, quae iam praestolabamur, catholicae rei obvenirent. De hisce omnibus ut iuridice conficerent acta Protonotariis Apostolicis, qui aderant, mandavimus. Cum autem praestituta dies illuxit, Beato Iosepho Pignatelli aliisque, quos diximus, Sanctorum corona decorandis, cuncti saecularis et regularis cleri ordines, plurimi Romanae Curiae Praelati et Officiales, non pauci Abbates, plures sacrorum Antistites, atque amplissimum Patrum Cardinalium Collegium in Vaticanum Palatium convenerunt. Quibus omnibus sollemni supplicantium ritu procedentibus ac preces Caelestium Curiae admoventibus hymnumque *Ave Maris Stella* praecincentibus, Nos ipsi, e Sacello Sixtino exeuntes, hora sexta post meridiem in Petrianae Basilicae forum, magno fidelium ex universo paene terrarum orbe numero frequens, descendimus et ad Solium Nostrum, ante maiorem eiusdem Basilicae portam iam collocatum, perreximus. Tunc, praestita Nobis ab astantibus Cardinalibus oboedientia, dilectus filius Noster Caietanus Cardinalis Cicognani, perorante dilecto filio Camillo Corsanego, Consistorialis Aulae Advocato, *instante*, *instantius*, *instantissime* postulavit ut Nos Beatum Iosephum Pignatelli aliosque quattuor Beatos, quos memoravimus, summis Sanctorum honoribus decoraremus. Cui Consistoriali Advocato per

dilectum filium Antonium Bacci, ab Epistulis ad Principes, respondimus iam in eo esse ut Nos huiusmodi postulationi concederemus. Hymnum itaque *Veni creator Spiritus* cum confertissima fidelium turba canentes, a divino Paraclito imploravimus ut superni luminis copia magis magisque menti Nostrae coruscaret.

Dein in Divi Petri cathedra sedentes, uti supremus universae Christi Ecclesiae Magister, sollemniter pronuntiavimus:

AD HONOREM SANCTAE ET INDIVIDUAE TRINITATIS, AD EXALTATIONEM FIDEI CATHOLICAE ET CHRISTIANAE RELIGIONIS AUGMENTUM, AUCTORITATE DOMINI NOSTRI IESU CHRISTI, BEATORUM APOSTOLORUM PETRI ET PAULI AC NOSTRA, MATURA DELIBERATIONE PRAEHABITA ET DIVINA OPE SAEPE IMPLORATA, AC DE VENERABILIUM FRATRUM NOSTRORUM S. R. E. CARDINALIUM, PATRIARCHARUM, ARCHIEPISCOPORUM ET EPISCOPORUM IN URBE EXSISTENTIUM CONSILIO, BEATOS PETRUM ALOISIUM CHANEL, MARTYREM, GASPAREM DEL BUFALO, IOSEPHUM PIGNATELLI, DOMINICUM SAVIO, CONFESSORES, ET MARIAM CRUCIFIXAM DI ROSA, VIRGINEM, SANCTOS ET SANCTAM ESSE DECERNIMUS ET DEFINIMUS, AC SANCTORUM CATALOGO ADSCRIBIMUS: STATUENTES ILLORUM MEMORIAM QUOLIBET ANNO DIE EORUM NATALI, NEMPE PETRI ALOISII DIE VIGESIMA OCTAVA APRILIS INTER SANCTOS MARTYRES, GASPARIS DIE VIGESIMA OCTAVA DECEMBRIS, IOSEPHI DIE DECIMA QUINTA NOVEMBRIS, DOMINICI DIE NONA MARTII INTER SANCTOS CONFESSORES NON PONTIFICES, ET MARIAE CRUCIFIXAE DIE DECIMA QUINTA DECEMBRIS INTER SANCTAS VIRGINES NON MARTYRES PIA DEVOTIONE RECOLI DEBERE. IN NOMINE PATRIS ET FILII ET SPIRITUS SANCTI. AMEN.

Qua formula prolata, precibus annuentes eiusdem Cardinalis Cicognani, per eundem Advocatum Consistorialem Nobis chblatis, hasce Decretales sub plumbo Litteras confici et expediri iussimus, praesentibus vero Protonotariis Apostolicis ut de hac Canonizatione publicum conficerent instrumentum mandavimus. Deinde postquam sermonem de novensilium Sanctorum virtutibus habuimus, ut gratias omnipotenti Deo ageremus, hymnum *Te Deum laudamus* cum astantibus cecinimus, atque Sanctorum illorum ac Sanctae illius patrocinium primi invocavimus. Mane vero huius diei, venerabilis frater Noster Eugenius, Episcopus Suburbicarius Ostiensis ac Portuensis et S. Rufinae, S. R. E. Cardinalis Tisserant, S. Collegii Decanus, in Petriana Basilica, magnifice exornata, divinum sacrificium ad aram maximam pon-

tificali ritu litavit, cui Nos e Solio Nostro adfuimus praesentes. Omnibus itaque, quae inspicienda erant, bene perpensis, certa scientia ac de Nostrae Apostolicae auctoritatis plenitudine, quae supra memoravimus, confirmamus atque universae Christi Ecclesiae denuntiamus, mandantes ut harum Litterarum exemplis vel excerptis, etiam typis impressis, manu tamen alicuius apostolici tabellionis subscriptis et sigillo munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae iisdem hisce Nostris Litteris haberetur, si ostenderentur. Nemini autem iis, quae per has Litteras Nostras statuimus, obniti liceat. Quod si quis temere ausus fuerit, indignationem omnipotentis Dei et Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit moturum.

Datum Romae, apud S. Petrum, die tertio decimo mensis Iunii, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo quarto, Pontificatus Nostri sexto decimo. — H. T.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus

L. † S.

† Ego EUGENIUS Episcopus Ostiensis ac Portuensis et S. Rufinae
Cardinalis TISSERANT, Sacri Collegii Decanus

† Ego CLEMENS Episcopus Veliternus Cardinalis MICARA

† Ego IOSEPH Episcopus Albanensis Cardinalis Pizzardo

† Ego BENEDICTUS Episcopus Praenestinus Cardinalis ALOISI-
MASELLA

† Ego Fr. ADEODATUS IOANNES Episcopus Sabinensis et Mandelensis
Cardinalis PIAZZA

† Ego FRIDERICUS Episcopus Tusculanus, Cardinalis TEDESCHINI,
S. R. E. Datarius

Ego ALEXANDER tituli S. Mariae in Cosmedin Presbyter Cardinalis VERDE

Ego PETRUS tituli S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis FUMASONI-BIONDI

Ego CELSUS tituli Ss. Nerei et Achillei Presbyter Cardinalis COSTANTINI S. R. E. Cancellarius

† Ego CAIETANUS tituli S. Ceciliae Presbyter Cardinalis CICONANI

Ego VALERIUS tituli S. Sylvestri in Capite Presbyter Cardinalis VALERI

Ego PETRUS tituli S. Praxedis Presbyter Cardinalis CIRIACI
 Ego NICOLAUS S. Nicolai in Carcere Tulliano Protodiaconus
 Cardinalis CANALI

Ego IOANNES S. Georgii in Velo Aureo Diaconus Cardinalis
 MERCATI

Ego ALAPHRIDUS S. Mariae in Domnica Diaconus Cardinalis
 OTTAVIANI

CELSUS Card. COSTANTINI

S. R. E. Cancellarius

CAIETANUS Card. CICOGNANI

S. C. R. Praefectus

HAMLETUS TONDINI, *Apostolicam Cancellariam Regens*

Albertus Serafini, *Protonotarius Apostolicus*

Silvius Sericano, *Protonotarius Apostolicus*

EXPEDITA die XVII Dec. anno Pontif. XVI — Al. Trussardi, *pro*
Plumbatore;

In Canc. Ap. tab. LXXXVIII D. 77.

A. BRAVI, *Scriptor.*

8.

3 iunii 1954

Conceditur ut intra annum triduum celebretur in honorem S. Iosephi Pignatelli (Rescript. S. C. Rit.).

SACRA CONGREGATIO

RITUUM

—
 Prot. N. S. 96/954

SOCIETATIS IESU

Instante Rev.mo P. Theodoro Toni, Societatis Iesu Postulatore Generali, Sacra Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi a Sanctissimo Domino nostro Pio PAPA XII specialiter tributis, benigne indulget ut post peractam Canonizationem Beati Iosephi Pignatelli, Conf., (quae, favente Deo, die 12 Iunii anni huius locum habebit), celebrari valeant intra annum, in omnibus praedictae Societatis ecclesiis et oratoriis necnon in dioe-

cesibus nativitatis et mortis eiusdem Sancti, solemnina triduana seu octiduana in honorem novensilis Sancti Confessoris: servatis tamen praescriptionibus in adnexa Instructione descriptis.

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 3 iunii 1954.

CAIETANUS Card. CICOGNANI
S. R. C. Praef.

† A. CARINCI, Archiep. Seleucien.,
S. R. C. a secretis

9.

1 iulii 1954

Summus Pontifex gratias agit Patri Nostro Generali de epistola post peractam Canonizationem S. Iosephi Pignatelli (Epist. Secret. Status).

SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ

N. 328652

Dal Vaticano, li 1 Luglio 1954

REVERENDISSIMO PADRE,

Sua Santità ha vivamente gradito le espressioni di riconoscenza che la glorificazione di San Giuseppe Pignatelli ha suggerito alla Paternità Vostra Rev.ma, degno interprete del sentimento di tutta la famiglia ignaziana.

Il nuovo astro che per la fausta canonizzazione si è acceso nel Cielo, già così ricco della Compagnia di Gesù, come è luce in esempio a tutta la Chiesa, così — e anzitutto — è per i figli di Sant'Ignazio nuovo impegno a quell'apostolato missionario, tra i fedeli come tra gl'infedeli, che è la loro più pura gloria. La lettera della P. V. è conferma di questo impegno per le presenti e per le future generazioni della stessa inclita Compagnia; e il prezioso dono delle Messe, celebrate secondo le intenzioni della Santità Sua, è in atto un gesto apostolico di cui l'Augusto

Pontefice non può che altamente apprezzare il delicato pensiero e il valore d'intercessione.

Con i paterni ringraziamenti Sua Santità unisce per la P. V., per i membri della Curia, per tutti i membri della Compagnia, la Benedizione Apostolica.

Io poi mi valgo volentieri del nuovo incontro per professarmi con sensi di religioso ossequio

della Paternità Vostra Rev.ma
dev.mo nel Signore
G. B. MONTINI

Reverendissimo Padre

P. GIOVANNI BATTISTA JANSSENS

Preposito Generale della Compagnia di Gesù - ROMA

10.

8 septembris 1954

Allocutio Summi Pontificis Delegatis e CC. MM. in sessione aucturali Primi Congressus Foederationis Mundialis in Basilica S. Petri prolata ⁽¹⁾.

Salutat Sodales Marianos.

C'est une grande joie pour Nous d'accueillir ce soir, dès leur arrivée, les milliers de Congréganistes de la Très Sainte Vierge réunis à Rome pour la première session de leur Fédération Mondiale. Que Marie Immaculée, dont l'Eglise fête aujourd'hui la Nativité bienheureuse, vous soit propice, chers fils et filles du monde entier venus à ce Congrès; qu'elle bénisse votre union et augmente votre ferveur!

Nous voulons tout d'abord vous dire combien Notre coeur est sensible à l'hommage de vos prières et des dons qu'elles accompagnent, car Nous savons la foi et l'affection profonde qu'elles signifient. Vous avez voulu également, par une délicate attention, faire mémoire du 60° anniversaire de Notre propre consécration de Congréganiste, et de cela aussi Nous vous remercions.

⁽¹⁾ Cfr. A.A.S. XLVI 529-532.

Gratias agit ob obsequium.

En cette Année Mariale, vous voici au lieu même où le 8 décembre 1854, Notre prédécesseur de sainte mémoire, Pie IX, proclamait, au milieu de la joie universelle des chrétiens, la foi infaillible de l'Eglise catholique en la Conception Immaculée de la Vierge Marie, Mère de Dieu. Comment n'auriez-vous pas célébré de façon spéciale cet heureux centenaire, chers Congréganistes, qui vous êtes consacrés à la Très Sainte Vierge? Votre pèlerinage n'est pas simplement un acte de piété filiale, il manifeste encore votre volonté de progresser toujours davantage dans la ligne de la perfection chrétienne à laquelle vous aspirez; aussi attendez vous de Notre part encouragements et directives pour mieux réaliser votre idéal de piété et d'apostolat.

Fines Congressus meminit.

Le Congrès qui s'ouvre aujourd'hui doit être en effet le point de départ d'une rénovation spirituelle de toutes les Congrégations du monde. Il a pour thème: « La plus grande gloire de Dieu par une plus grande sélection, une plus grande union avec la Hiérarchie, une plus grande collaboration avec les autres associations apostoliques ». Nous avons eu déjà l'occasion d'écrire au Directeur de votre Secrétariat central que ce programme Nous paraît excellent, car il renferme en peu de mots les principales indications que Nous avons formulées dans Notre Constitution Apostolique « *Bis saeculari* ». Ce document, auquel Nous avons donné une forme solennelle pour en souligner l'importance, expose les obligations et les prérogatives des Congrégations Mariales affiliées à la Prima Primaria du Collège Romain. Nous voulons qu'il demeure la charte des Congrégations, qu'il fixe à la fois leur régime intérieur et leur situation dans l'Eglise.

Thema Congressus evolvit: 1) Selectionem.

Aujourd'hui, Nous insisterons seulement sur les trois points du programme que Nous rappelions à l'instant: sélection, union à la Hiérarchie, coopération apostolique. Le premier d'entre eux est essentiel pour assurer la rénovation désirée. Les Congrégations ne sont pas de simples associations de piété, mais des écoles de perfection et d'apostolat. Elles s'adressent aux chrétiens qui, non contents de faire un peu plus que le nécessaire, sont décidés à répondre généreusement aux attraites de la grâce, à chercher et pratiquer selon leur état de vie toute la volonté divine. C'est pourquoi

nul ne pourrait y être admis en vertu de quelque tradition, pour honorer la Congrégation ou recevoir d'elle estime et dignité. Seul entre en ligne de compte le désir d'une plus grande perfection, d'une vie chrétienne rayonnante de ferveur personnelle et apostolique. Que les conseillers appelés à donner leur avis et surtout le directeur, qui seul prend la responsabilité de l'admission, considèrent sérieusement ces points essentiels. L'aptitude du candidat se manifestera par sa fidélité aux réunions, par le goût de la prière, la pratique des sacrements de Pénitence et d'Eucharistie, en un mot par l'application à croître sans cesse dans l'amour de Dieu, fondement du zèle des âmes. Celui-ci en effet pour se maintenir et porter des fruits requiert une vertu surnaturelle. Or ni la foi, ni l'espérance, ni la charité ne procèdent d'un heureux caractère ou d'une activité spontanée: elles constituent des dons divins, qu'il faut demander humblement, constamment, et cultiver avec soin. Celui qui aspire à être un Congréganiste digne de ce nom engage nettement la lutte contre les tendances moins bonnes; résolu à se dégager entièrement de l'emprise du péché, il vise à l'imitation toujours plus fidèle de Jésus, le Fils de l'Homme doux et humble de coeur; il brûle comme lui d'accomplir les moindres désirs de son Père, de lui plaire en tout et malgré tout. Que cet idéal séduisant et austère soit en chacun de vous, chers fils et filles, le principe des plus éclatantes rénovations spirituelles, le soutien d'un effort silencieux et lent comme la vie, mais incoercible comme l'action de Dieu.

2) *Unionem cum Hierarchia.*

L'union à la Hiérarchie, signe visible de l'attachement sincère au Christ, sera aussi la pierre de touche de la pureté du zèle. Si Nous avons tenu à ranger les Congrégations Mariales, telles que les définit la Constitution « *Bis saeculari* », parmi les formes les plus authentiques de l'Action Catholique, c'est qu'elles travaillent expressément à faire entrer leurs membres dans l'esprit de l'Eglise, « *sentire cum Ecclesia* ». Or, cette disposition est la seule qui convienne, lorsqu'on prétend collaborer à l'apostolat de la Hiérarchie. Responsable de la gloire de Dieu sur la terre, dépositaire des pouvoirs divins, la Hiérarchie assigne leur tâche à chacun des volontaires qui s'offrent pour continuer l'oeuvre du Christ. Afin de lui prêter une aide efficace, il ne suffit pas de soumettre à son approbation toute institution existante ou toute initiative nouvelle; mais il importe d'entrer dans son esprit, de comprendre ses intentions, de prévenir ses désirs: cela suppose humilité et obéissance, dévouement et abnégation, solides vertus que ne manque

pas de développer la formation sérieuse des Congrégations. Animés d'une volonté de servir à tout prix, les Congréganistes ne cherchent jamais à faire bande à part ou à revendiquer pour eux seuls certains secteurs, mais ils sont prêts au contraire à travailler là où la Hiérarchie les envoie. Ils servent l'Eglise non comme une puissance étrangère ni même comme une famille humaine, mais comme l'Epouse du Christ inspirée et guidée par l'Esprit Saint lui-même, et dont les intérêts sont ceux de Jésus. L'Apôtre Saint Paul souffrait déjà de constater que certains — tous, disait-il dans son amertume — « tous recherchent leurs propres intérêts, non ceux de Jésus-Christ » (*Phil.* 2, 21). Qu'un tel avertissement vous tienne en éveil ! Oublieux de vous mêmes, prompts à répudier toute étroitesse de vue, acceptez les consignes de l'Eglise, comme venant de votre divin Chef. Ainsi pourrez-vous dire avec l'Apôtre : « au jour du Christ... ma course et ma peine n'auront pas été vaines » (*ibid.* 2, 16).

c) *Cooperationem cum ceteris associationibus.*

Le thème de votre Congrès envisage aussi une plus grande coopération avec les autres associations apostoliques. Outre son aspect pratique, cette union des efforts fournit un signe non équivoque de la présence du Christ parmi ceux qui, dans l'action comme dans la prière, obéissent à une même inspiration. « Qu'ils soient un, demandait avec instance Jésus à son Père dans sa prière sacerdotale, comme toi, Père, tu es en moi et moi en toi, qu'eux aussi soient un en nous, afin que le monde croie que tu m'as envoyé » (*Io.* 17, 21). L'apostolat participe en quelque sorte à la mission divine de Jésus ; il manifeste aux hommes l'amour du Père et du Fils dans le don de leur unique Esprit. Vous vous rappelez sans aucun doute comment les Actes des Apôtres soulignent ce fruit merveilleux de l'Esprit Saint au lendemain de la Pentecôte : « La multitude des croyants n'avait qu'un coeur et qu'une âme. Nul ne disait sien ce qui lui appartenait, mais entre eux tout était commun. Avec beaucoup de puissance, les apôtres rendaient témoignage à la résurrection du Seigneur Jésus, et ils joussaient tous d'une grande faveur » (*Act.* 4, 32-34). Ce rayonnement apostolique si extraordinaire dans la première communauté chrétienne s'est renouvelé de diverses manières dans l'histoire de l'Eglise, en particulier aux heures critiques où seule la poussée vigoureuse de forces jeunes, aux convictions intactes, fondues dans un seul et même élan, pouvait renverser des obstacles apparemment insurmontables. N'est-ce pas un témoignage de ce genre que l'époque actuelle attend tout particulièrement de vous ? Tant d'initiatives gé-

néreuses s'éparpillent sur des voies divergentes, s'ignorent et parfois, hélas, en viennent à s'opposer. Et pendant ce temps, le mal poursuit sans trêve sa conquête et pénètre partout, faute de bonne entente et de coordination parmi les bons.

Adprecatur et benedicit.

Tout comme aux débuts de l'Eglise, où la puissante intercession de Marie méritait à la communauté de Jérusalem la concorde parfaite dans la charité, Nous souhaitons vivement que la Reine des Apôtres vous anime tous, chers fils et filles ici réunis, et tous vos compagnons des Congrégations du monde entier que vous représentez auprès de Nous, d'un esprit de sincère collaboration. Que l'on puisse dire de vous, en retournant le mot de Saint Paul cité tantôt: « aucun ne recherchait ses propres intérêts, mais uniquement ceux de Jésus-Christ ».

Tel est le vœu que Nous formulons pour finir. Daigne Marie le garder et le faire fructifier dans tous les lieux où vous allez retourner, emportant de Rome et de ce Congrès le souvenir d'un souffle de Pentecôte et la volonté de répondre avec libéralité à tant de grâces obtenues sous le patronage de Marie Immaculée. En gage de la bienveillance divine qu'appellent Nos prières les plus ferventes, Nous vous accordons à vous-mêmes, chers fils et filles, à chacune de vos Congrégations, à chacune de vos Fédérations nationales et à votre Fédération mondiale, la plus paternelle et la plus cordiale Bénédiction Apostolique.

11.

Anno 1954

ACTA QUAEDAM IN CAUSIS NN.BB. ET VV.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

IN CAUSA:

1. S. D. P. PETRI BARBARIĆ, *Conf.*
Die 28 octobris tradita sunt Postulatori Gen. duo volumina in quibus exemplar publicum continetur Processuum Informativorum.
2. S. D. P. ANDREAE CARRIÓ, *Mart.*
Die 4 martii reponuntur in S. R. Congregatione tres Processus Informativi in Dioecesi Oriolensi constructi.

Die 16 martii obtinetur Decretum pro aperitione Processus de fama martyrii; *die 2 aprilis* idem conceditur pro Processu de non cultu et Processiculo diligentiarum.

3. S. D. P. FRANCISCI DEL CASTILLO, *Conf.*

Die 2 aprilis nominatur Ponens seu Relator in Causa Em.mus Card. Aloisi-Masella.

4. S. D. Fr. FRANCISCI GARATE, *Conf.*

Die 16 februarii ponitur penes S. R. Congregationem Processus Apostolicus super virtutibus in specie constructus Flavio-brigae (Bilbao, in Hispania).

Die 19 eiusdem mensis conceditur aperitio eiusdem Processus. *Die 3 iulii* petuntur Litterae Remissoriales et Compulsoriales ad construendum Pampilone (in Hispania) Processus Apostolicus super miro. Conceduntur vero *die 7 eiusdem mensis* et tandem *die 15 mensis decembris* mitti potuerunt ad destinationem suam.

5. S. D. P. BERNARDUS HOYOS, *Conf.*

Die 17 februarii tradita sunt Postulatori Gen. duo volumina continentia Processuum Apostolicorum super miris exemplar publicum.

6. VEN. P. ALOISII LA NUZA, *Conf.*

Debitis obtentis a Sancta Sede licentiis, *mense martio* facta est recognitio et nova inhumatio reliquiarum, occasione restorationis Ecclesiae nostrae Panormitanae bello destructae.

7. B. P. IULIANI MAUNOIR, *Conf.*

Cum gratiae novae et extraordinariae dicantur obtentae per intercessionem B. Maunoir, opportunum visum est a Sancta Sede efflagitare ipsius Causae Canonizationis reassumptionem. *Petitio die 8 decembris* facta est.

8. S. D. P. RUPERTI MAYER, *Conf.*

In hac Causa nominatus est Ponens seu Relator Em.mus Card. Constantini Celsus *die 12 novembris*.
Insuper praeparata iam est Positio super scriptis.

9. B. IOSEPHI PIGNATELLI, *Conf.*

Huius Causae, quae tam feliciter in portum advenit, praecipui gressus fuerunt sequentes:

Die 14 ianuarii habitus est secundus Congressus Collegii medicorum ad examinanda miracula ad Canonizationem proposita. *Die 23 martii* locum habuit Congregatio Praeparatoria super miris.

Die 20 aprilis petita et obtenta est licentia a Sancta Sede ut reliquiae Beati novo modo collocarentur. Quod factum fuit ineunte *mense iunio*; et die ipso sollemnis canonizationis exposita fuit nova humani corporis figura in qua reliquiae inclusae sunt.

Die 4 mai habita est Congregatio Generalis coram Sanctissimo. *Die 20 maii* celebratum est Consistorium.

Die 12 iunii ante Basilicam S. Petri, primo vespere, Summus Pontifex sollemniter sanctum Iosephum Pignatelli declaravit una cum Beatis P. A. Chanel, G. Bufalo, D. Savio et Crocifissa di Rosa.

Die vero sequenti in Basilica Vaticana consuetam Pontificalem Missam, praesente sua Sanctitate, celebravit Em.mus Cardinalis Tisserant, sacri Collegii Decanus.

Diebus 15-17 eiusdem mensis sollemne Triduum celebratum fuit in primario Societatis Templo sanctissimi Nominis Iesu.

10. S. D. MICHAELIS PRO, *Mart.*

Petitur *die 2 octobris* et obtinetur *die 4 eiusdem mensis* Decretum pro aperiendo Processu Apostolico super Martyrio in Curia Mexicana constructo. Traditus hic fuerat S. R. Congregationi *die 22 septembris*.

11. SS. D. MM. SINENSIIUM (1900).

Die 25 maii habita est Congregatio Antepreparatoria super Martyrio.

Die 18 iunii obtentum est Decretum quo quaedam depositiones non processuales eadem auctoritate pollere possint ac illae quae a testibus coram Tribunali factae sunt.

Die 26 octobris habita est Congregatio Praeparatoria super Martyrio.

12. SS. D. P. SITJAR ET SOCI, *MM.*

Initium datur Romae in Vicariatu Urbis *die 30 decembris* Processui Rogatoriali in Causa nostrorum martyrum Valentinorum (Hispania), qui ab Archiepiscopo Valentino efflagitatus fuit.

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

12.

24 aprilis 1954

SUMMUS PONTIFEX *per excellentissimum Prosecretarium Status gratulatur et benedicit Professoribus Pontificiae Universitatis Comillensis, qui communi collaboratione conscripserunt opus cui titulus: « Sacrae Theologiae Summa ».*

13.

30 maii 1954

CHIROGRAPHUS Summi Pontificis *quo sedes Pontificii Instituti biblici ampliatur* ⁽¹⁾.

PIUS PP. XII

Il Nostro Predecessore San Pio X con la sua Lettera Apostolica « *Vinea electa* » in data 7 maggio 1909 fondò il Pontificio Istituto Biblico, e con successivo Chirografo del 16 maggio 1910 assegnò, come sede dell'Istituto stesso, l'immobile sito in Roma, che costituisce isolato fra la Piazza della Pilotta, la Via dell'Archetto e la Via del Vaccaro.

Con decreto in data 7 agosto 1932, emanato dalla Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi, il Nostro Predecessore Pio XI di v. m. eresse nel medesimo Istituto la Facoltà degli Studi dell'Oriente Antico.

Nel 1946 lo Stato Italiano riconsegnò alla Sede Apostolica l'edificio sito in Roma annesso alla Basilica dei Santi XII Apostoli, di cui l'Italia aveva già trasferito alla Santa Sede la piena e libera proprietà con l'Art. 14 del Trattato del Laterano.

(1) A.A.S. XLVI 399.

Considerati lo sviluppo e l'importanza del Pontificio Istituto Biblico, disponemmo che la parte di tale edificio compresa fra la Via e la Piazza della Pilotta e la proprietà del Principe Colonna fosse opportunamente restaurata, adattata alle esigenze dell'Istituto e collegata, per mezzo di un arco sopra la Via del Vaccaro, con la originaria sede dell'Istituto stesso. I lavori furono eseguiti.

Con il presente Nostro Chirografo, confermando quanto fu deliberato dal Nostro Predecessore San Pio X, dichiariamo e disponiamo che tanto l'immobile compreso fra la Piazza della Pilotta, la Via dell'Archetto e la Via del Vaccaro, quanto la parte dell'edificio compreso fra la Via della Pilotta, la Piazza della Pilotta e la proprietà del Principe Colonna, come sopra descritta e collegata con l'altro stabile, sono e saranno adibiti a sede del Pontificio Istituto Biblico e affidati all'amministrazione del Rettore pro tempore del medesimo Istituto, la cui opera sarà certamente sempre più feconda di frutti scientifici e spirituali.

Disponiamo altresì che al presente Nostro Chirografo siano allegati, come parte integrante, gli estratti di Mappa e i dati del Catasto, descrittivi del complesso immobiliare che costituisce e costituirà la sede del Pontificio Istituto Biblico. Tali documenti sono firmati dal Nostro Pro Segretario di Stato per gli affari Ordinari e dall'Architetto dei Sacri Palazzi Apostolici.

Dato dal Nostro Palazzo Apostolico Vaticano, il giorno trenta maggio millenovecentocinquantaquattro, anno decimosesto del Nostro Pontificato.

PIUS PP. XII

13a.

14 decembris 1954

Epistula Summi Pontificis ad R. P. Vogt Ernestum, Pontificii Instituti Biblici Rectorem: ob celebrationem in honorem Sancti Pii X, eiusdem Instituti Fundatoris.

PIUS PP. XII

Dilecte fili, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Grate adhuc dum permovent Nostri animi sensus sanctorum caelitum honores Decessori Nostro Pio X haud ita multo ante tributi, ve-

luti in accessionem illius laetitiae sanctae Nobis obvenit nuntius, auspicatissimum hoc eventum propediem digne celebraturos esse. Id perplacet Nobis, ac prorsus addecet Institutum istud, ad quod quidem condendum, iam inde a suscepto Ecclesiae gubernaculo gloriosissimus ille Decessor Noster, ut late tunc serpentes errores evelleret, curas cogitationesque suas convertit. Menti autem obversante Nostrae lectissima augescenteque in dies fructuum copia inde profecta in Ecclesiae bonum utilitatemque, libet Nobis, nunc, dilecti filii, impensam Instituti Biblici operam gratulari, quod Decessori Nostro provide consilio et exspectationi optime respondit. Praeterquam enim quod viris ingenio eruditioneque praestantissimis perpetuo floruit, atque exinde prodierunt et in dies prodeunt Scripturae Sacrae cultores, qui impenso erga divinas Litteras amore, a vobis hausto, adolescentis cleri mentes salutariter imbuunt; haec sane praecipua vestra laus est, quod in docendo, pervestigando, Sacrisque Scripturis exponendis, semper, qua par est reverentia, ad Ecclesiae Magisterium respicitis, cuius profecto est, ex divina institutione, Libros Sacros custodire, interpretari, tueri. Ac neminem fugit, quantopere hinc non res biblica tantummodo, sed doctrina sacra tota profecerit. Siquidem id necessario habet divinae Scripturae usus, ut « *in universam theologiae influat disciplinam eiusque* prope sit anima » ⁽¹⁾. Ex praeclaris igitur Sancti Pii X monitis, vobis hac occasione opportune illustrandis, ex Nostraque gratulatione animum sumentes, bene coeptum cursum, dilecti filii, naviter tenete; ac pergat Institutum istud alumnorum frequentia doctrinaeque ornamentis in dies florere. Id postulat temporum necessitas, cum non desint hodie inter catholicos, qui in hisce pertractandis disciplinis haud satis devitent « profanas vocum novitates et oppositiones falsi nominis scientiae » ⁽²⁾. Ac postulat etiam Evangelii praeconum ministerium bene fructuoseque exercendum, quo ipsi valeant « exhortari in doctrina sana et eos qui contradicunt arguere » ⁽³⁾. Quae quidem omnia eo efficacius effeceritis, quo magis exemplis auctoritateque vestra discant sacrorum alumni vobis concrediti, quem animum gerere oporteat, cum se ad lectionem studiumque sacrorum Bibliorum conferat, aurea nempe haec monita reminiscentes: « Veritas in Scripturis sanctis quaerenda, non eloquentia. Omnis Scriptura sacra eo spiritu debet legi, quo facta

(1) Enc. *Providentissimus Deus*; A.S.S. XXVI, 1893, 283.

(2) *I Tim.* VI 20.

(3) *I Tim.* IV 6.

est. Quaerere potius debemus utilitatem in scripturis, quam subtilitatem sermonis » (*).

Haec sunt vota Nostra, quae quidem Sancto Pio X in rem divina ope deducenda committimus; a quo etiam enixe rogamus, ut Institutum istud, quod eidem tantopere cordi erat, praesentissimo patrocinio suo tueri pergat. Vota autem Nostra ac preces communire libet Apostolica Benedictione, quam omnibus vobis libenter in Domino impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die XIV mensis Decembris, anno MDCCCCLIV, Pontificatus Nostri sexto decimo.

PIUS PP. XII

14. Anno 1954

Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris:

9 decembris 1953. — Exc. P. D. IOANNES DE DEO RAMALHO hactenus Episcopus Macaonensis, nominatur Episcopus tit. Ecclesiae Philadelphenae in Lydia (A. A. S. XLVI 146).

12 iulii 1954. — P. TIMOTHEUS BOUSCAREN L., Procurator Generalis Societatis, nominatur Consultor Sacrae Congregationis Concilii (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).

27 iulii 1954. — R. P. RICHARDUS LESTER GUILLY (Prov. Angliae) nominatur Vicarius Apostolicus Guianae Brit. et elevatur ad sedem episcopalem tit. Adraenam. (*Decretum S. C. de Prop. Fide*).

5 augusti 1954. — P. DAVID FERNÁNDEZ NOGUERAZ (Prov. Legion.) confirmatur Rector et Praeses Pontificiae Universitatis Comillensis (*Epist. S. C. de Seminariis et Stud. Univers.*).

(*) *De imitatione Christi*, I, 5.

- 26 novembris 1954. — P. IOSEPHUS GRISAR (Prov. Germ. Infer.) nominatur Consultor Sacrae Rituum Congregationis pro Sectione Historica (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).
- 26 novembris 1954. — P. BALDUINUS DE GAIFFIER (Prov. Belg. Merid.) nominatur Consultor Sacrae Rituum Congregationis pro Sectione Historica (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE

15.

8 ianuarii 1954

De Missa Votiva Immaculati Cordis B. V. Mariae primo sabbato cuiusque mensis: petitio et responsum.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Occasione ultimae Congregationis Procuratorum plures Provinciae et Viceprovinciae postulaverunt ut a Sancta Sede peteretur pro tota Societate facultas celebrandi primo sabbato cuiuslibet mensis Missam votivam de Immaculato Corde B. V. Mariae, hisque postulatis responsum affirmativum dedi.

Cum tamen S. Congregatio Rituum nostrae petitioni responsum negativum dederit, sufficiat pro Nostris, quod ad hunc Annum Marianum attinet, facultas quam eadem S. Congregatio die 29 novembris 1953 concessit; permittitur scilicet « ut, durante hoc Mariano Anno, a die videlicet octava Decembris mensis ad eundem adventuri anni diem, in omnibus ecclesiis et oratoriis, singulis per annum Sabbatis, legi possit unica Missa votivo-privata, cantata vel lecta, de Immaculata Conceptione Beatae Mariae Virginis, dummodo non occurrat festum duplex I vel II classis, feria, vigilia, aut octava privilegiata primi et secundi ordinis, festum, vigilia aut octava ipsius Deiparae; et insuper aliquod pium exercitium peragatur in honorem Beatae Mariae Virginis. Servatis de cetero rubricis » ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ A.A.S. XLV 819.

Animadvertat RVa hac facultate concedi Missam votivam *unicam*, eamque non de Immaculato Corde, sed de Immaculata Conceptione B. V. Mariae; hanc Missam tamen non tantum primo sabbato, sed singulis sabbatis cuiusvis mensis celebrari posse; servandas esse conditiones praescriptas.

Anno Mariano expleto, videbitur num impetrari possit, saltem sub conditionibus supra dictis, Missa votiva de Immaculato Corde B. V. Mariae primo cuiuslibet mensis sabbato celebranda.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 8° ianuarii 1954.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

16.

21 ianuarii 1954

De obitu et suffragiis P. Camilli Crivelli, olim Assistantis Americae Latinae.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Hodie, 21 ianuarii, hora 8,10 Sanctis Sacramentis munitus, anno aetatis 80, Societatis vero 66, in aedibus nostrae Curiae pie in Domino obiit Pater Camillus Crivelli, e Provincia Mexicana, qui munere Assistantis Americae Latinae functus erat a die 25. martii 1938 ad diem 15 septembris 1946.

Natus erat die 18 iulii 1874 in Chiusa di Pesio (Cuneo), ubi puer Sanctum Ioannem Bosco cognoverat Eiusque benedictionem acceperat. Peractis gymnasii studiis in Monoecensi Schola Apostolica Provinciae Taurinensis, ex qua plures ad Provinciam Mexicanam oculos suos converterant, Societatem in hac Provincia ingressus est die 12 novembris 1888. Noviciatum et Iunioratum in Veruela, peregit; ibidem studia philosophica aggressus est, ea tamen in Tortosa absoluturus.

Ex Hispania in Mexicum advectus in principe totius Ditionis urbe magisterii quinquennium transegit in Inchoato Collegio S. Francisci Borgia, ex quo ad Provinciam Missourianam transiit ut

cursum theologicum apud Universitatem Sancti Ludovici perficeret. Tertia Probatione apud *El Llano* peracta, aliud quinquennium in Mexicopolitano Collegio S. Francisci Borgia ut Praefectus generalis disciplinae transegit, biennium vero apud Guadalajarense Collegium in munere Magistri et Praefecti spiritus, donec anno 1913 Rector renuntiatus est Collegii Angelopolitani, paulo post a civilibus perturbatoribus occupati. Per annum in Habanensi Collegio *Belén* docuit ac deinde Collegium *Centro-América* in Nicaragua fundavit ac rexit.

Ineunte anno 1920 Provinciae Mexicanae Praepositus constitutus est. Eam in difficillimis Nationis adiunctis sexennium gubernavit totusque fuit in Sociis insectatione dispersis coadunandis, domibus restituendis, ministeriis alacriter fovendis. Peculiari autem studio prosecutus est Missionem inter Tarahumaras, cuius impervium territorium quotannis visitavit iter pedibus faciendo animumque illis sibi carissimis Missionariis addendo.

Munere Provincialis dimisso, regendum suscepit Noviciatum ac Collegium Maximum Provinciae, in El Paso ab ipso constitutum, donec anno 1928 Romam vocatus est ut, ex America Latina praesertim, Protestantium periculum averteret simulque Substitutum ageret Secretarii Societatis pro Assistentia Hispaniae. Selectam bibliothecam de re protestantica constituendam suscepit eamque plurimis librorum atque opusculorum milibus instructam reliquit. De eadem re protestantica per complures annos cursus peculiare apud Pontificiam Universitatem Gregorianam habuit, pluraque conscripsit et edidit quae Protestantium doctrinam et activitatem nitide exponunt, ita obiective tantaque caritate ut ipsorum Protestantium admirationem excitaret.

Annis 1935-1937 aliquot Provincias et Viceprovincias in America Meridionali visitavit et, Assistentia Americae Latinae anno 1938 in Congregatione Generali XXVIII erecta, primus eius Assistentens electus est. Post Congregationem Generalem XXIX in nostra Curia permansit ut Revisor Generalis; studia autem de re protestantica prosecutus, libros et articulos usque ad ultimos vitae annos edidit. Eius vires paulatim declinarunt: postquam anno 1941 in deambulatione quadam per colles Tusculanos in terram decidit, crurum pedumque usum difficiliorem in dies expertus est ac denique impossibilem. Haud leves diuturnae infirmitatis dolores patientissime sustinuit, diu noctuque preces effundens.

Fuit vir magnae simplicitatis et caritatis, velox rerum aggressor et, difficultatum nescius, constans exsecutor; in labore maxime assiduus, in colenda vita interiore et in muneribus obeundis perquam diligens.

Ad normam igitur Collectionis Decretorum d. 290, 7° et 9° (¹) fiant pro eo praescripta suffragia: celebrentur nempe quattuor Missae in Provincia Mexicana, in Regione Mexicana Septemtrionali et in territorio antiquae Missionis Centro-Americae olim a Provincia Mexicana, ab ipso gubernata, dependentis; tres Missae vero a Patribus Provinciae Romanae itemque tres in omnibus territoriis quae ad Assistentiam Americae Latinae pertinebant eo tempore quo Pater Crivelli Assistens fuit; in reliqua denique Societate singuli Sacerdotes unum Sacrum faciant.

Curet autem RVa ut haec suffragia in sua Provincia indicantur utque ii qui Sacerdotes non sunt totidem Missas, Communiones et Coronas offerant.

Commendo me ss. SS.

Romae, 21 ianuarii 1954.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

17.

7 februarii 1954

Communicatur rescriptum pro commoratione Noviciorum ruri.

AD OMNES PROVINCICIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante A. R. P. Generali, RVae mitto exemplar Rescripti S. Congregationis de Religiosis die 1 huius mensis dati (¹), quo *praevia sanatione omnium quae sanabilia sunt ac sanatione indigent, quoad praeteritum*, conceditur ut Praepositus Generalis prorogare possit Noviciis nostris facultatem vitae communis per aliquod anni tempus ruri ducendae.

Vi huius concessionis, omnibus iis nostris Noviciatibus, qui hanc facultatem antea obtinuerunt, A. R. P. Generalis eam prorogat ad quinquennium, si eadem perdurat necessitas. Quodsi alius

(¹) *Epit.* 854 § 2, 7° et 9°.

(¹) Cfr. superius p. 460.

Noviciatus eadem facultate indigeat, Praepositus Provinciae ad A. R. P. Generalem recurrat.

Commendo me ss. SS.

Romae, 7 februarii 1954.

Rae Vae

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

18.

27 februarii 1954

Nuntiatur Congregatio Praeparatoria in Causa B. Iosephi Pignatelli.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. Xti

Cum in diem 16 proximi mensis martii indicta sit *Congregatio praeparatoria* super miraculis quae proponuntur pro canonizatione B. Iosephi Pignatelli e nostra Societate, velit RVa omnium Nostrorum precibus sanctisque Sacrificiis impense commendare felicem exitum huius *Congregationis* atque, si sententia favorabilis fuerit, *Congregationis generalis* et *Consistoriorum* quae Deo volente sequentur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 27 februarii 1954.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

19.

9 martii 1954

Commendationes et consilia quaedam ad Annum Marianum celebrandum.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Consilium Anno Mariano celebrando praepositum, per litteras ad omnes E.mos et Exc.mos locorum Ordinarios die 28 mensis ianuarii 1954 datas, in proximos menses haec, quae sequuntur, incepta proposuit:

1. Dies 25 mensis martii, quo Annuntiatio Beatae Mariae Virginis celebrabitur, a sacerdotibus peculiari modo Deiparae excolendae dicabitur; proinde sive e saeculari sive e regulari clero sacerdotes rogantur, ut Summo Pontifici se adiungant in precibus fundendis et in meditando Mariae ab originali culpa expertis mysterio, itemque sacrosanctum Eucharistiae sacrificium ad mentem Beatissimi Patris singuli offerant, augustumque altaris Sacramentum per certum horarum intervallum adorent, quantum fieri potest communiter in templo Deiparae Virgini sacro.

2. Dominica autem in Passione Domini, quae die 4 mensis aprilis continget, peropportuna esse videtur precibus communiter Deo fundendis pro christifidelibus earum nationum, in quibus Ecclesia persecutionibus vexatur. Hanc ob causam igitur, publici indicantur liturgici coetus, quibus adsint fideles quamplurimi, ad supplicationes Deo adhibendas pro fratribus qui ob catholicam fidem acerba mala patiuntur.

3. Opportunum denique videtur ut aegroti quoque peculiarem diem Deiparae Mariae consecrent, tempore ab E.mis et Exc.mis locorum Ordinariis statuendo. Hanc ad rem in nosocomiis et in valedudinariis pia et religiosa incepta suscipienda commendantur; pro aegrotis vero domi degentibus utiliter peculiaria radiophonica nuntia parari possunt, atque eisdem adhortationes adhiberi, ut ad mentem Beatissimi Patris preces et dolores suos Deo offerre velint.

RVa igitur omnes suos de his propositis edocere velit et curare ut die 25 martii, nisi legitima causa obstet, singuli Sacerdotes Sacrum primae intentionis faciant atque ii, qui Sacerdotes non sunt, Missam, Communionem et Coronam offerant ad Beatissimi Patris intentionem.

Praeterea in eodem festo Annuntiationis B. V. M., Nostri Sacer-

dotes, quantum fieri potest, communi augusti altaris Sacramenti adorationi intersint, si Ordinarius loci tempus adorandi pro Sacerdotibus commune statuerit; in nostris quoque Domibus designetur aliquod temporis spatium quo SS. Sacramentum eodem die adorent Nostri, qui non sunt Sacerdotes, atque Nostri Sacerdotes, qui a communi adoratione in dioecesi statuta impediti fuerint.

Item omnes Nostri, quantum valent, Ordinariis loci adiutricem operam praebeant in promovendis publicis liturgicis coetibus die Dominica in Passione Domini habendis pro christifidelibus persecutione vexatis atque in celebrando iuxta Ordinarii loci voluntatem peculiari die quem aegroti Deiparae Mariae consecrant et in quo ad mentem Beatissimi Patris preces et dolores suos Deo offerant. Utiliter quoque eiusmodi celebrationes in nostris Domibus eisdem diebus habebuntur, quibus interesse possint tam Nostri quam alumni vel alii curae Nostrorum commissi, prout adiuncta Domus et loci permittent.

RVae suisque omnibus ex corde benedico atque Dominum Nostrum Eiusque Beatam Virginem Matrem enixe precor ut vestros labores ad hunc Annum Marianum rite celebrandum coelestibus muneribus abunde rependant.

Romae, die 9 martii 1954.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

20.

26 aprilis 1954

Divisio administrativa Prov. Chicagiensis. Erigitur Regio Ohio-Michiganensis.

AD R. P. IOSEPHUM M. EGAN

PRAEPOSITUM PROV. CHICAGIENSIS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Divina gratia aspirante, Provincia Chicagiensis, inde ab anno 1928, cum a Missouriiana est dismembrata, sociis et operibus ita

floruit ut, auditis iis quorum interest, in consilium vocatis Patribus Assistentibus, re diu coram Patre luminum perpensa, eidem dividendae manum admovere opportunum duxerim. Id enim requirit spiritus nostri Instituti, gubernii scilicet paterni atque imprimis spiritualis, quod nimio numero sociorum nimioque pondere coeptorum impediri solet, non iuvare.

Divisioni mox futurae ut apte praeludatur, statui ei praemittendam fore periodum divisionis mere administrativae. Una igitur atque integra remanente Provincia Chicagiensi, ita iam nunc fiat divisio ut parti, Ohio-Michiganensi in posterum nuncupandae, quae complectetur territoria Statuum civilium eiusdem nominis (exclusa tamen a Statu Ohio illa parte quae ad archidioecesim Cincinnatensem pertinet) proprius Superior Maior praeficiatur, qui eam tamquam Viceprovincialis gubernabit. Provincialis autem Chicagiensis regere perget territorium quod occupant Status civiles Illinois (exclusa illa parte quae ad Provinciam Missouriianam iam spectat), Indiana, Kentucky, archidioecesis Cincinnatensis in Statu Ohio.

Missio Patnensis Provincialis curis impraesentiarum commissa maneat. Domus vero communes erunt Collegium NN. Maximum Badense Occidentale S. Roberti Bellarmini et Clevelandensis Domus Tertiae Probationis S. Stanislai.

Ad socios quod attinet, Regioni Ohio-Michiganensi iam nunc adscribuntur ii qui in hoc territorio domicilium habebant cum in Societatem sunt ingressi; et iuxta eandem normam determinandi sunt socii alterius partis Provinciae, quae nomen Provinciae Chicagiensis retinebit. De caeteris, qui tempore ingressus domicilium in neutra parte habuerunt, item de aliis casibus dubiis qui in norma applicanda orti fuerint, RVa et Viceprovincialis inter se fraterne conveniant, mihiq; solutionem approbandam proponant. Socii qui nunc laborant in parte ad quam non pertinent, ibidem applicati maneant quamdiu bonum animarum et operum apostolicorum id requireret, nec in propriam partem revocentur nisi de mutuo Provincialis et Viceprovincialis consensu.

Viceprovincialis sedem suam stabilem habebit, Socium et proprios Consultores a P. Generali nominandos eadem ratione ac Provincialis in Provincia. Loco Praepositi Provinciae ordinariam administrationem Regionis Ohio-Michiganensis exercebit; diriget Superiores locales, et socios per domos distribuet. Visitationes annuas domorum perficiet, et relationes cum elenchis ad P. Generalem transmittet. Concedet facultates Provinciali reservatas; librorum et articulorum censores designabit et facultatem tribuet eos typis edendi; admittet candidatos ad novitiatum et novitios ad prima vota; de dimittendis, promovendis ad ultima vota, Superioribus

nominandis, aliisque solitis negotiis, in propria Regione aget quoque ad modum Provincialis in propria Provincia. Eius erit bonas cum externis relationes, cum Episcopis praesertim et utroque clero, contexere et fovere, vocationes ad Societatem in Regione sua promovere, opera iam incepta roborare, nova si conveniet secundum Instituti normas aggredi.

Quod ad litteras Superioribus maioribus dandas, in Regione Ohio-Michiganensi ii quibus id incumbit scribant ad Viceprovincialem vel Generalem iuxta normas quae de Provinciis sui iuris statutae sunt (Epit. 859). In suffragiis vero pro defunctis peragendis interim nil immutetur.

Domus novitiatus pro Regione Ohio-Michiganensis providenda erit; communium bonorum divisio a RVa cum suis Consultoribus praeparetur, communi consilio cum Viceprovinciali eiusque Consultoribus, ac dein mihi sancienda proponatur.

Hae litterae in omnibus domibus utriusque partis Provinciae et in praecipuis saltem domibus Missionis Patnensis in festo Sacratissimi Cordis Iesu, die 25 iunii huius anni, ad mensam legantur, ab illoque die haec nova Provinciae gubernandae ratio valere incipiat.

Sacratissimum Cor Iesu enixe imploramus, intercedente Dei-para Immaculata, nostrae Societatis Domina ac Regina, ad quam filii devotissimi hoc anno fiducia peculiari confugiunt, ut quae his litteris statuta sunt, ad maiorem Suam gloriam et bonum animarum abundantius adhibere dignetur.

Romae, die 26 aprilis 1954,
in festo (translato) B. M. V.
Reginae Societatis Iesu

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

21.

26 aprilis 1954

Divisio administrativa Prov. Missourianae. Erigitur Regio Wisconsinensis.

AD R. P. DANIELEM H. CONWAY

PRAEPOSITUM PROV. MISSOURIANAE

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum Divina Bonitas ab anno 1928, quando antiqua Provincia Missouriiana in duas, Missouriianam et Chicagiensem, divisa est, mirum in modum hodiernae Provinciae Missourianae laeta imprimis vocationum segete benedixerit, re diu coram Domino considerata, auditis iis quorum interest atque in consilium vocatis Patribus Assistentibus, opportunum duxi novam divisionem Provinciae Missourianae praeparare. Id facere statui, prout alias cum felici exitu contigit, dividendo interim administrationem tantum, donec mox duae Provinciae pleni iuris erigi poterunt. Postulat enim gubernium imprimis spirituale et paternum, quale id intendit S. P. Ignatius, ne ultra modum crescat nec numerus sociorum nec momentum operum curis unius Provincialis commissa.

Una igitur atque integra remanente Provincia Missouriiana, ita iam nunc fiat divisio ut pars septemtrionalis, Wisconsinensis nuncupanda, proprio Superiori Maiori administranda committatur, qui eam tamquam Viceprovincialis gubernabit, dum reliqua pars, meridionalis scilicet, Provincialis curae concredita maneat. Territorium quod Viceprovincialis administrabit complectetur Status civiles North Dakota, South Dakota, Iowa, Minnesota, Nebraska et Wisconsin. Provincialis autem regere perget territorium Statuum civilium Colorado, Kansas, Missouri, Oklahoma, Wyoming et illius partis Status Illinois, quae ad Provinciam Missouriianam iam pertinet.

Missio Beliziana Provincialis curis impraesentiarum commissa maneat. Domus vero communes erunt Collegium NN. S. Roberti Bellarmini in civitate S. Ludovici et Collegium NN. S. Mariae, necnon Decaturensis Domus Tertiae Probationis S. Iosephi.

Ad socios quod attinet, Regioni Wisconsinensi iam nunc adscribuntur ii qui in hoc territorio domicilium habebant cum in Societatem sunt ingressi; et iuxta eandem normam determinandi sunt socii partis meridionalis, quae divisione facta nomen Provinciae Missourianae retinebit. De caeteris, qui tempore ingressus do-

milium in neutra parte habuerunt, item de aliis casibus dubiis qui in norma applicanda orti fuerint, RVa et Viceprovincialis inter se fraterne conveniant, mihiq[ue] solutionem approbandam proponant. Socii qui nunc laborant in parte ad quam non pertinent, ibidem applicati maneant quamdiu bonum animarum et operum apostolicorum id requirat, nec in propriam partem revocentur nisi de mutuo Provincialis et Viceprovincialis consensu.

Viceprovincialis sedem suam stabilem habebit. Socium et proprios Consultores a P. Generali nominandos eadem ratione ac Provincialis in Provincia. Loco Praepositi Provinciae ordinariam administrationem Regionis Wisconsinensis exercebit; diriget Superiores locales, et socios per domos distribuet. Visitationes annuas domorum perficiet, et relationes cum elenchis ad P. Generalem transmittet. Concedet facultates Provinciali reservatas; librorum et articularum censores designabit et facultatem tribuet eos typis edendi; admittet candidatos ad novitiatum et novitios ad prima vota; de dimittendis, promovendis ad ultima vota. Superioribus nominandis, aliisque solitis negotiis, in propria Regione aget quoque ad modum Provincialis in propria Provincia. Eius erit bonas cum externis relationes, cum Episcopis praesertim et utroque clero, conficere et fovere, vocationes ad Societatem in Regione sua promovere, opera iam incepta roborare, nova, si conveniet, secundum Instituti normas aggredi.

Quod ad litteras Superioribus maioribus dandas, in Regione Wisconsinensi illi quibus id incumbit scribeant ad Viceprovincialem vel Generalem iuxta normas quae de Provinciis sui iuris statutae sunt (Epit. 859). In suffragiis vero pro defunctis peragendis interim nil immutetur.

Communium bonorum divisio a RVa cum suis Consultoribus praeparetur, communi consilio cum Viceprovinciali eiusque Consultoribus, ac dein mihi scienda proponatur.

Hae litterae in omnibus domibus utriusque partis Provinciae atque in praecipuis saltem domibus Missionis Belizianae in festo Sacratissimi Cordis Iesu, die 25 iunii huius anni, ad mensam legantur, ab illoque die haec nova Provinciae gubernandae ratio valere incipiat.

Per intercessionem Matris Immaculae, nostrae Societatis Reginae ac Dominae, quae in filios amantissimos praesertim hoc anno Mariano pio oculos convertat, Sacratissimum Cor Iesu impense

precamur, ut quae his litteris statuimus, in maiorem Suam gloriam ac bonum animarum cedant.

Romae die 26 aprilis 1954,
in festo (translato) B. v. M.
Reginae Societatis Iesu.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

22.

1 maii 1954

Epistola A. R. Patris Nostri Generalis ad omnes Superiores Maiores, qua nuntiatur Societati omniumque precibus commendatur Congregatio Anteparaepratoria super martyrio et causa martyrii Servorum Dei PP. Leonis Ignatii Mangin, Pauli Denn et Sociorum Martyrum Sinensium.

23.

11 maii 1954

Communicatur cum Societate Instructio S. Congregationis de Religiosis de apostolatu cinematographico.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum RVa communico exemplar Instructionis S. Congregationis de Religiosis, *De Apostolatu Cinematographico* ⁽¹⁾, quae die 11 maii 1953 data est. Curet RVa ut iuxta normas in Instructione statutae debita licentia tum Sanctae Sedis tum Ordinarii loci habeatur vel petatur pro omnibus nostris domibus ubi habetur publica

⁽¹⁾ Cfr. sup. p. 455.

gestio theatri cinematographici. In exercendo praeterea apostolatu cinematographico accurate servantur reliquae normae in Instructione contentae.

Romae, die 11 maii 1954.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

24.

22 maii 1954

Litteris A. R. Patris Nostri Generalis ad omnes Praepositos Provinciarum datis, nuntiatur sollemnem B. Iosephi Pignatelli canonizationem die 12 proximi mensis iunii celebratum iri.

25.

28 iunii 1954

Domus Societatis in Graecia existentes declarantur constituere territorium separatum Prov. Lugdunensis.

AD R. P. ANDREAM RAVIER

PRAEPOSITUM PROV. LUGDUNENSIS

AD R. P. HENRICUM D'ANCEZUNE

PRAEPOSITUM VICEPROV. PROX. OR.

MES RÉVÉRENDIS PÈRES,

P. C.

J'ai examiné les raisons que vous indiquiez dans votre rapport de visite des maisons de Grèce, reçu le 21 novembre dernier, pour détacher ces maisons du Proche-Orient.

Le projet de maison internationale d'études à Athènes ne semble actuellement retenir l'attention d'aucune Province de la Compagnie, et on ne voit guère les raisons de rattacher les maisons de Grèce à Paris plutôt qu'à Lyon. Au contraire, le territoire de la Grèce se trouvant géographiquement dans le Proche-Orient et

la Vice-Province continuant à dépendre de Lyon, il est plus naturel de rattacher ces maisons à Lyon.

C'est pourquoi je décide que ces maisons ne dépendront plus désormais du Vice-Provincial de Beyrouth, mais du Provincial de Lyon, et feront partie de la Province de Lyon sans constituer une Mission. Elles seront inscrites au catalogue comme les maisons de Corse et d'Algérie, à leur place alphabétique. Que ce nouveau règlement entre en vigueur le 31 juillet prochain, fête de N. S. P. Ignace.

Je me recommande à vos saints Sacrifices et à vos prières.

Rome, 28 juin 1954.

Votre Serviteur en N. S. J. C.

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

26.

28 iunii 1954

*Provincia Franciae vocatur ad praestandam adiutricem operam
in Aegypto.*

AD PRAEPOSITOS PROV. FRANCIAE ET LUGDUN.

ET VICEPROV. PROX. OR.

MES RÉVÉRENDIS PÈRES,

P. C.

En vue d'apporter à la Vice-Province du Proche-Orient un secours en hommes absolument nécessaire si nous voulons y soutenir notre apostolat, la Province de Paris, désormais privée de sa Mission de Chine, est la plus indiquée pour collaborer avec celle de Lyon. Quelques professeurs de l'Université l'Aurore ont déjà été appliqués à l'Université Saint-Joseph, mais il importe d'envisager une aide stable et substantielle.

C'est pourquoi, sans que rien soit pour l'instant changé au régime de la Vice-Province, ni à sa dépendance de la Province de Lyon, la Province de Paris se préparera à prendre en charge dans un délai de dix ans les maisons d'Égypte. Chaque année, quelques scolastiques seront destinés à l'apostolat en Égypte et commence-

ront à s'y préparer par l'étude de l'arabe. Ils pourront aider dans une des maisons d'Egypte et prendre ainsi connaissance du milieu de leur apostolat futur, mais l'étude de l'arabe sera le travail essentiel.

Jusqu'à l'expiration du délai, la responsabilité des maisons d'Egypte demeurera entièrement à la Vice-Province, et les sujets que la Province de Paris y appliquera y seront avant tout à titre d'expériment et de préparation. Le moment venu, la responsabilité passera à la Province de Paris et un décret fixera la répartition des sujets.

Je me recommande à vos ss. SS. et à vos prières.

Rome, 28 juin 1954.

Votre Serviteur en N. S. J. C.

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

27.

14 iulii 1954

Missio independens Belgaënsis erigitur, immediate Praeposito Generali subiecta.

AD R. P. IULIUM MARINHO

PRAEPOSITUM PROV. LUSITANAE

AD R. P. WALTERUM MATHIAS

SUPERIOREM REG. MISS. GOANAE

REVERENDI IN XTO PATRES,

P. XTI

Re diu multumque considerata coram Domino, in consilium vocatis Patribus Assistantibus, auditisque eis quorum interest, statui de novo ordinare res Missionis Goanae.

A die proinde 31 iulii huius anni, supprimitur hodierna Missio Goana. Eius territorii pars quae ad archidioecesim Goanam pertinet, in posterum pleno iure Provinciae Lusitanae incorporatur, perinde ac eiusdem Provinciae territoria in Europa sita; pars autem quae ad dioecesim Belgaensem pertinet, erigitur in Missionem sui iuris, Belgaensem nuncupandam, et a Praeposito Generali directe dependentem. Eius erit Superior P. Gualterus Mathias.

Ad Provinciam Lusitanam pertinent quotquot ex sociis hodiernae Missionis Goanae civitate Goani vel Lusitani sunt; ad Missionem vero Belgaensem quotquot civitate Indiani nunc sunt.

Qui tamen in alterutra parte nunc applicati reperiuntur, in eadem applicati manent, nec ad propriam Provinciam vel Missionem revocari possunt nisi de mutuo Superiorum Maiorum consensu. Immo etiam in posterum, si bonum animarum id requireret, libenter ex alterutra parte socios in alteram applicabunt Superiores ad quos id spectat.

Candidati ad novitiatum, secundum perpetuum atque probatum usum eam partem Societatis intrare possunt quam ipsi elegerint, nec coartanda ullo modo est haec eorum libertas. Rationi tamen consentaneum est ut plerumque illud territorium intrent in quo vel nati sunt vel domicilium habent cum ad Societatem se offerunt. Praesentia bona Arcae Missionis pro rata numeri iuvenum nunc in formatione existentium dividuntur inter utramque partem.

.
Faxit Deus, per intercessionem sancti Francisci Xaverii, cuius Goana civitas servat et colit sacras exuvias, ut hoc nostrum decretum cedat in bonum animarum ad gloriam Illius qui eas condidit et redemit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 14 iulii 1954.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

28.

31 iulii 1954

Praecipuae variationes in nova Ratione Studiorum declarantur.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES ATQUE RECTORES
COLLEGIORUM STUDIORUM SUPERIORUM

REVERENDI IN XTO PATRES,

P. XTI.

Accepistis modo novam *Rationem Studiorum Superiorum*, iussu Congregationis XXIX, d. 28, 3, promulgatam.

1. — In ea componenda, accurate considerata sunt Provinciarum et Collegiorum studiorum superiorum vota Romam, ad normam Congregationis XXVIII, d. 38, 2, delata. Fert autem ipsa natura rei, ut non omnibus et singulis optatis mos geri potuerit.

Postquam enim Congregatio XXVIII, d. 39 sapienter edixit ut Nostri omnes, qui ad professionem quattuor votorum contendere tenentur, studia quoque in ordine ad gradus academicos requisita peragerent, tenemur praescriptis, anno 1931 promulgatis, Constitutionis *Deus scientiarum Dominus* et annexis Ordinationibus Sacrae Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus. Praesens autem Sanctae Sedis mens, haud semel nec ambigue manifestata, est ut haec praescripta ad amussim, nulla generali facta legis derogatione vel dispensatione, adhuc servantur et ad effectum adducantur. Quare mutationes in praesentia impetrari non possunt circa *Statuta Facultatum Theologiae et Philosophiae* in Collegiis nostris erectarum, nisi in rebus minoris momenti quae Constitutionem Apostolicam et annexas Ordinationes non tangunt, sicuti nuper factum est pro Examinatorum numero¹.

Nova haec ordinatio studiorum, quamquam in nonnullis rebus recedit ab antiquiore traditione Societatis, dubium non est quin verum nostrorum studiorum progressum constituat, dummodo recte et ad mentem eorum, qui legem condiderunt, intellegatur et habeatur in usu. Velim proinde ut Ra Va, ubi res id postulare videbitur, Nostris, tam Professoribus quam Scholasticis, in memoriam revocet perfectionem illam oboedientiae, quam a nobis requirit In-

¹ Cf. *Rat. Stud.* n. 228 §§ 1 et 2.

stitutum. *Statuta* nostrarum Facultatum, qualia post Constitutionem *Deus scientiarum Dominus* composita et a Sancta Sede sancita sunt, cum additis determinationibus huius novae *Rationis Studiorum*, ubique « integre, prompte, fortiter et cum humilitate debita, sine excusationibus », fideliter servantur. Immo nostrum erit conari hac etiam in re « interius veram resignationem et abnegationem propriae voluntatis et iudicii habere »².

2. — Qui hanc novam *Rationem Studiorum* perspexerit, videbit eam aliquid remedii afferre incommodis quibusdam alicubi ortis ex rigidius quam par est applicatis *Statutis* Pontificiis. Tempus scholasticis aliisve exercitiis scholasticis tribuendum, temperato illo rigore, qui scrupulosior videri poterat, adiecto saepius adverbio « circiter », Auctoritatibus singularum Facultatum pressius definiendum committit. Nimiae mentis dissipationi, ex multiplicitate quidem disciplinarum et examinum metuendae, quantum potest, occurrit; disciplinas quasdam minus principales principalioribus iungendi copiam facit; examina autem ad certa tempora, bis nempe in anno, congerenda statuit, ut moris est multarum Universitatum. Disputationes scholasticas quas « circulos » vocare solemus, ut provecioribus minus frequentes sint, providet, cavendo quoque ut efficaciores sint et temporum necessitatibus aptiores.

Quae quidem minoris momenti sunt. Maioris autem momenti mutationes in hanc novam editionem *Rationis Studiorum* inductae, ad duo capita reducuntur: manifestior facta est distinctio quae intercedat oportet inter studia in ordine ad Licentiam studiaque ad Lauream requisita; plenius provisum est studiis in cursu Theologiae minori ordinandis.

3. — Expediebat clarius distingui ex una parte studia in ordine ad Licentiam requisita, quae omnibus ad professionem quatuor votorum contententibus praescribuntur, sive hi forte praeparandi praevidentur ad docendas aliquando sacras disciplinas, sive ad communia ministeria sacerdotalia maiore cum auctoritate solidioreque scientia rerum praesertim theologicarum exercenda; ex altera vero parte studia ad Lauream, quae eorum plerumque sunt propria, qui re vera ad docendas disciplinas philosophicas et theologicas et ad laborem scientificum in iisdem suscipiendum destinantur. Illi methodo scientificae aliquando perdiscendae initiantur, in qua hi ex professo sese exercent oportet. Qui studia in ordine ad Licentiam requisita peragunt, ab ipsis elementis suarum discipli-

² *Const.* P. III c. 1 n. 23 [284]; *Reg. Summ.* 31.

narum incipere debent; qui vero ad Lauream contendunt, post confectum integrum curriculum studiorum ordinarium, perfectius in aliqua eorum parte formantur. Illi, ex praescripto etiam Sanctae Sedis, tenentur doctrinam in scholis communibus plerumque haurire; hi, paucissimis tantum astricti scholis cum selectis Auditoribus, in privatum praesertim studium, dirigentibus peritis Professoribus incumbunt. Itaque optimarum Universitatum consuetudinem tenentes, duplicem studiorum cursum colimus, quorum prior generaliore institutionem spectat, magis specialem alter.

4. — Cum autem necesse sit ut Laureae plenus ille valor tribuatur, quem Constitutio *Deus scientiarum Dominus* postulat, condiciones a nostris studiorum superiorum Collegiis requisitae ad Lauream conferendam severiores quam quae hucusque praescriptae sunt. Collegia quae ius conferendi Lauream iam habebant, illud integrum servant; verum eo ne utantur in posterum, donec ad illum statum pervenient quem nostra haec Ratio exigit. Maiori Dei gloriae non proderit si singulae Provinciae sibi grave onus assument ea omnia praestandi, quae ad conferendam Lauream requiruntur; hoc potius in Societate officium erit paucorum Collegiorum, quae in posterum, auditis iis ad quos res spectat, determinari poterunt.

5. — Ceterum Provinciales hortor ne velint, praepostero desiderio honoris suae Provinciae ducti et omnia postponentes, propriam quisque et Philosophiae et Theologiae domum in Provincia constituere vel servare. Conentur contra, quantum fieri potest, cum aliis Provinciis operam consociare suam, ut non multa Collegia studiorum superiorum habeamus paucis viribus, libris, opibus instructa, sed potius pauciora, optima tamen numero et peritia Professorum, valore bibliothecarum et museorum scientificorum aemulatione numerosorum Scholasticorum. Hinc in studiis proficiet Societas, ad laudem Christi Eiusque Ecclesiae in terris. Si quando vero, ob peculiaria omnino adiuncta, parva quoque studiorum superiorum Collegia condere oportebit, non restat nisi ut Provincia, reliquis operibus aliquatenus posthabitis, tot homines tantasque opes congerat quot ad tantum opus digne complendum sufficiant.

6. — Alterum mutationum caput, in *Rationem* nostram introducturum, spectat ad cursum Theologiae, quem minorem dicimus, extollendum. Prae oculis enim habeamus oportet discrimen quod intercedit inter cursum minorem, qualis olim in Societate tradebatur, et cursum quem Congregatio Generalis XXVIII, d. 40, 2° describit. Meminerit Ra Va cursum « casuum conscientiae » qui

olim dicebatur, biennio contentum, nonnisi saeculo XIX decurrente ad triennium fuisse dilatatum, donec promulgato Codice Iuris Canonici anno 1917, ad quadriennium fuit extendendus. Congregatio XXVII, anno 1923, voluit ut « Auditores minoris cursus in Theologia dogmatica solide ac plene instituerentur, ita ut religionem cum satisfactione docere, a communibus saltem obiectionibus tueri contionibusque proponere valerent »³. Anno autem 1938, Congregatio XXVIII, d. 40, longe ulterius progressa, statuit ut in cursu minore « disciplinae sacrae ita proponantur, ut Scholastici solida doctrina muniti et ad eam in contionibus, in scriptis, in scholis usurpandam parati, apti fiant, qui sacrum ministerium non apud humiliores tantum, sed apud exultos quoque laicos et apud clerum cum fructu obire queant »⁴. Neminem fugiet quantum hic requiratur; nec quisquam in ministerio sacerdotali vel mediocriter versatus negabit haec, mutatis temporum adiunctis, sapienter fuisse statuta.

Quibus requisitis ut satis fieret, nova quaedam iis addita sunt, quae iam exigebantur in editione *Rationis Studiorum* a P. Ledóchowski anno 1941 ad experimentum promulgatae. Ubique certe exsequendum est quod in non paucis locis, cum detrimento studiorum utriusque cursus facilius neglectum fuit; ut scholae nempe separatae habeantur pro utroque cursu, saltem in Theologia dogmatica, et, quoad eius fieri potest, etiam in Theologia fundamentali; immo idem et pro Theologia morali et Sacra Scriptura commendatur⁵. Provinciae quae id praestare non valent, tenentur Scholasticos alterutrius cursus ad aliud Collegium mittere, ubi cursum studia rite ordinata sint.

7. — Video non parum inter se variare singulas Provincias in discernendis Auditoribus qui ad alterutrum Theologiae cursum sint destinandi. Est, ubi fere omnes ad cursum maiorem mittuntur, dum alibi tot aequa fere portione ad cursum minorem destinantur atque ad cursum maiorem. Inde oritur quaestio, utrum magis expediat severiores potius se exhibere in examine de universa Philosophia atque ita ab initio eos seligere qui ad cursum maiorem Theologiae destinantur, an mitius indulgere transitum ad eundem cursum, et plures postea decursu studiorum Theologiae ad cursum minorem demittere vel in examine ad gradum reprobare. Si quis consideret aptitudinem candidatorum quos in

³ Coll. Decr. d. 96.

⁴ A. R. IX 40.

⁵ Rat. Stud. n. 221 § 1.

Societatem cooptare solemus, mentem utique secuti S. P. Ignatii qui etiam Coadiutores spirituales adscribendos censuit, videbit nos non adeo urgere selectionem ut ii tantum, qui intelligentiae dotibus supra mediocritatem eminent, admittantur. Hinc sequitur minus recte sentire eum, qui velit ut omnes Nostri per se cursui maiori addicantur. Praestat potius ut Auditores cursus maioris ab initio unius coloris sint, et eiusmodi quibus possit Professor quaestiones speculativas difficilioresque cum fructu enodare; itemque expedit ut, qui minore ingenio in his studiis a Domino donati sunt (quod nemo sanae mentis cuiquam in dedecus vertet), ab initio scholas habeant sibi vere accommodatas, e quibus plurimum utilitatis capere possint. Maioris proinde profectus pro nostris studiis erit, si antequam incipiant curriculum theologicum iam in examine de universa Philosophia accurate seligantur candidati ad cursum maiorem destinandi. Quod nunc urget *Ratio Studiorum*, n. 230, § 1.

8. — Quae *Ratio* urget quoque usum linguae latinae in tradendis plerisque disciplinis philosophicis et theologicis. Et id consulto facit, minime vero ex nimia quadam insulsaque reverentia antiquioris consuetudinis. Non enim singulorum est velle studia sacra regere; oboedire tenemur Ecclesiae et Societati; ipsae vero Congregationes Generales nobis praecipiunt usum linguae latinae in certis disciplinis colendis. Quisquis vel mediocriter rem considerat facile intellet, exitiosum mox fore pro studiis praesertim theologicis, si ab eorum Professoribus et Auditoribus non iam exegerimus expeditum usum linguae latinae, saltem ecclesiasticae. Aditus enim ad fontes magisterii, Traditionis, scientiae difficilior patet, immo ex parte praecluditur ei qui linguam Conciliorum, Patrum Ecclesiae Latinae, magnorum Theologorum non satis callet; quod iam comprobatur experientia in non paucis Domibus studiorum ecclesiasticorum. Nec quemquam latet communem linguae Ecclesiae usum in maxima parte orbis catholici, haud parum contulisse et adhuc conferre ad puritatem et unitatem depositi fidei incorruptam servandam.

Obicitur passim Scholasticos nostros iam non satis callere linguam latinam, ut possint cum fructu scholas eadem traditas audire. Quid inde? Scholastici nostri, si eo ex manca priore institutione devenerint, sibi ipsi onus assumant (a S. Parente enim nostro didicerunt seipsos vincere) privatim eatenus studendi linguae latinae quoad lacunas hac in re expleverint. Conatu huiusmodi atque etiam maiore multi ex Nostris adniti cotidie tenentur ad addiscendas linguas externas, videmusque viros aetate quoque

maiores magno nisu id consequi: non ergo poterit a iuvenibus expectari ut linguam Ecclesiae satis discant? Id proinde exigant omnes, Superiores aequae ac Professores; si enim firmiter et sine remissione id faciemus, mox longe facilius quam putamus effectum obtinebimus.

Hanc nactus occasionem Provinciales moneo ut serio examinent integram Nostrorum in hac re formationem. In Collegiis studiorum classicorum mediorum curetur ut magistri omnes, ab infima classe ad supremam, cum methodo procedant et singula quaeque severe exigant. In iis regionibus ubi studia « humaniora » seu classica a publicis Studiorum moderatoribus de medio sublata sunt, oportebit illud praestare sive in nostris Scholis Apostolicis sive in Iunioratu. In Noviciatu Scholasticorum, ad quem admitti vix umquam convenit eos qui ne elementis quidem linguae latinae operam dederunt, discant Nostri potius expedite uti lingua illa latina cotidiana, qua indigebunt in studiis et officiis clericalibus, quam ut instituantur in lingua stricte classica; usus vero linguae latinae vivae ne praetermittatur in Iunioratu, quamquam ibi ex professo litteris classicis sunt imbuendi. Si volent Provinciales animo forti et constanti haec pauca urgere, brevi reviviscet illa cognitio linguae latinae quae ad patrimonium nostrae eruditionis christianae pertinere numquam desistet.

9. — Pro momento quod nostris temporibus habent, paulo enucleatius in hac editione *Rationis Studiorum* actum est de studiis specialibus, etiam profanis, sive in scholis Societatis, sive extra illas peragendis. Attendat velim, Ra Va, non tantum Scholasticos sed etiam sacerdotes, qui huiusmodi studiis, praesertim in Universitatibus non catholicis, destinantur, vigilantia et rectione indigere, non solum quantum ad ipsorum vitam religiosam integram servandam et promovendam, sed etiam quantum ad eorum studia spectat. Nemo igitur eorum sibi ipsi relinquatur. Sicut pro Philosophis vel Theologis, ita etiam pro illis coram Deo et Ecclesia respondebunt eorum Superiores. Felix nostrorum studiorum exitus et efficacia apostolica Societatis eiusque aptitudo ad occurrendum necessitatibus nostrae aetatis, magna ex parte a peritia pendet qua eorum diriguntur animi qui disciplinis peculiaribus colendis dant operam.

10. — Iam nihil mihi restat nisi ut Ram Vam in Domino hortetur ut, boni Societatis et Ecclesiae pro suo officio sollicita, hanc Rationem Studiorum firmiter et fideliter exsequendam curet. Quod si in sua Provincia vel in aliquo suo Collegio, ob causas praeter

consuetas graves, mutationes aliquae inducendae videantur circa praescripta communis *Rationis Studiorum*, ea proponere Ra Va non prohibetur, prout in eiusdem textu, n. 6, monetur. Verum id meminisse curet, quod initio harum litterarum dicebam: non licere nobis recedere a praescriptis Congregationis Generalis XXVIII, nec ullam in praesens dispensationem generalem circa studia in ordine ad gradus academicos requisita a Sancta Sede sperari posse.

11. — Ut autem efficacius promoveatur executio huius *Rationis Studiorum*, penes hanc Societatis Curiam permanens instituitur Commissio vel Secretariatus de studiis superioribus, quae Praepositi Generalis instrumentum sit ad ea in universa Societate dirigenda. Quae Commissio Generali eiusque Assistentibus quoque adiumento et consilio esse poterit ad dirimenda dubia quae sive ab initio sive decursu temporis occurrent de iis quae emendanda, mutanda, perficienda videbuntur in nostris studiis superioribus.

Impetret nobis B. Maria Virgo, Sedes Sapientiae, ut nostri qualescumque conatus in maiorem cedant laudem gratiusque obsequium Filii sui, Domini Nostri Iesu Christi.

Romae, die festo S. Patris Ignatii, 31 iulii 1954.

Vestrum omnium servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

RATIO STUDIORUM SUPERIORUM

SOCIETATIS IESU

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDI IN XTO PATRES,
P. XTI.

Decretum exsecutus 28um Congregationis Generalis XXIX¹, hanc *Rationem Studiorum Superiorum*, a P. Ledóchowski p. m. anno 1941 ad experimentum in Provincias missam, rite retractandam curavi.

Absoluta enim Congregatione Generali XXIX, mox petitae sunt e Provinciis et Collegiis NN. novae animadversiones quas experimentum, a P. Ledóchowski indictum, suggesserat atque optata quae singulorum Collegiorum Rectores et Professores proponenda haberent.

Quae postquam Romam pervenerunt, Commissioni ad hoc institutae examinanda commisi; cui dein munus incumberet *Rationem Studiorum* anni 1941 in formam definitivam redigendi.

Haec autem Commissio, quae e singulis Societatis Assistentiis singulis constabat peritis, diligentissime munere functa suo, mox retractatum studiorum schema mihi praebeuit approbandum, quod Patrum etiam Assistentium recognitioni subiectum atque iterum iterumque trutina perpensum, nunc tandem, post illam interpositam moram, quam reliqua Societatis gerenda negotia mihi attulerunt, in definitivam formam ex ultima imposita manu redactum, cum Societate communico.

N. B. - Index siglorum praecipuorum, quae maxime adhibentur in notis ad hanc *Rationem Studiorum*, initio huius voluminis, post *Indicem* huius fasciculi invenitur.

¹ AR XI (1946), p. 37-38.

Ea principia eaeque normae agendi quae P. Ledóchowski anno 1941 se servasse profitebatur in litteris ad Praepositos Provinciales, *Rationi Studiorum* tunc primum editae praemissis, mihi quoque cordi fuerunt in textu concinnando: ut nempe in scholis Societatis « doctrina exacta et solida »², et quidem, ad mentem celebris illius antiquae *Rationis Studiorum* Patris Aquaviva, profundior potius quam amplior traderetur, adhibita illa nondum superata methodo quam per excellentiam « scholasticam » vocare solemus, et qua vigor aciesque mentis, potius quam speciosior facilitas atque ornatus intenditur. Hanc igitur doctrinae penitiorum ordinatamque intellegentiam prae congerie eruditionis colit nostra Ratio, minime neglecta positiva vereque critica in sacris omne genus disciplinis informatione; et dum recentiora quaeque considerat, antiquiora longoque aetatum labore digesta nullatenus spernit. Auditores denique ita instituere contendit, ut et ipsi magistri aliquando ducesque animarum esse possint, qui res usque novas hac praesertim aetate strenua et inquieta occurrentes, ad principia aeterna, rationis et fidei lumine parta, aestimare valeant.

Faxit benignissimus Iesus, sub cuius vexillo et nomine Societas nostra gaudet militare, ut, piissima Eius Matre Sede Sapientiae deprecante, haec *Ratio Studiorum Superiorum*, ad Ecclesiae mentem exarata, nos iuvet qui « ad fidei defensionem et propagationem, et profectum animarum in vita et doctrina christiana »³ nos aptius accingamus.

Hanc ideo *Rationem Studiorum Superiorum* tamquam Ordinationem Praepositi Generalis, mandato Congregationum Generalium XXVIII et XXIX latam, toti Societati promulgo, ab ineunte proximo anno academico religiose ubique servandam.

Romae, in festo S. Patris Ignatii,
31 iulii 1954.

Vestrum omnium servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

² *Const. P. X* n. 3 [814].

³ Formula Instituti, Iulii III, a. 1550, n. 1.

PARS PRIMA

DE RATIONE STUDIORUM IN UNIVERSUM

TITULUS I

DE ORIGINE ET NATURA RATIONIS STUDIORUM

1. — Cum Societas Iesu ad hoc potissimum instituta sit, « ut ad fidei defensionem et propagationem et profectum animarum ... intendat »¹, atque ad hunc finem assequendum maximi momenti sit Nostrorum in studiis institutio, omni sollicitudine semper curaverunt Congregationes et Praepositi Generales ut tam multiplici Collegiorum Nostrorum, praesertim studiorum superiorum, labori fructus, quem gratia vocationis nostrae exigit, abunde responderet².

2. — § 1. Studia omnia in Collegiis Nostrorum ordinata sunt ad mentem S. Fundatoris, secundum principia in Constitutionum P. IV exposita. Quae, ex earundem Constitutionum praescripto³, accuratius explicata sunt in *Ratione atque Institutione Studiorum*, quam Praepositus Generalis Claudius Aquaviva in tertia editione recognita anno 1599 ut ratam promulgavit⁴.

§ 2. Post restitutam vero Societatem eandem Rationem Studiorum Praepositi Generales ad recentiorum temporum necessitates accommodarunt: primus quidem Ioannes Roothaan quod ad studia Societatis universa⁵, deinde Petrus Beckx quod ad studia Philosophiae in tota Societate, postremo Franciscus

¹ IULIUS III, *Exposcit debitum*.

² Cf. *Const.* IV, Prooem. [307] et c. 12 [446-452]; *Stat.* n. 1 § 1; *CG* XXIX d. 27; *RS* Reg. Prov. 1.

³ Cf. *Const.* P. IV c. 13 A [455].

⁴ *Ratio atque Institutio Studiorum Societatis Iesu*, Neapoli 1599; *instit.* S. I. (Edit. Flor. a. 1893) III, pp. 158-234.

⁵ *Ratio atque Institutio Studiorum Societatis Iesu*, Romae 1832.

Xav. Wernz quod ad studia Philosophiae et Theologiae in quibusdam Societatis Provinciis ⁶.

3. — § 1. Postquam Codex Iuris Canonici, anno 1917 promulgatus, studia ecclesiastica denuo ordinavit, Societas in Congregatione Generali XXVII, anno 1923 habita, decreta superiorum Congregationum de studiis quoque retractavit et in unum collegit ⁷.

§ 2. Cum rursus anno 1931 Constitutio Apostolica *Deus scientiarum Dominus* eique annexae Ordinationes Sacrae Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus condiciones ad gradus academicos in Ecclesia consequendos studiaque ad illa requisita innovaverint, statuit Congregatio Generalis XXVIII ut Scholastici qui in Societate studia peragerent in ordine ad professionem quattuor votorum, ea studia absolverent eaque experimenta superarent, quae praescribuntur in ordine ad gradus academicos Licentiae tam in Philosophia quam in Theologia consequendos. Ideoque voluit ut in omnibus Nostrorum Collegiis, etiam in iis quae Facultatibus cum iure conferendi gradus academicos non sint annumerata, cursus Philosophiae et cursus Theologiae maior ordinarentur ad leges quas Ecclesia de gradibus academicis obtinendis statuit ⁸.

§ 3. Interim Praepositus Generalis Wlodimirus Ledóchowski, ut studia Societatis in ordine ad professionem quattuor votorum requisita novis Ecclesiae legibus aptaret, exaravit *Statuta Facultatum Philosophiae et Theologiae in Collegiis Societatis Iesu erectarum*, quae Sacra Congregatio de Seminariis et Studiorum Universitatibus die 2 februarii 1934 approbavit et ut fideliter observarentur praescripsit.

§ 4. Quod ad studia theologica attinet quae ad professionem quattuor votorum non ordinantur, praeter ea quae Congregatio Generalis XXVII statuit, ut Auditorum cursus minoris institutio in Sacra Theologia novis apostolatus necessitatibus magis responderet, ulterius progressa Congregatio Generalis XXVIII decrevit, ut Scholastici cursus Theologiae minoris tam plenam in doctrinis sacris acciperent institutionem, ut sa-

⁶ Cf. *Stat.* n. 2 § 1.

⁷ *CD* dd. 79-145.

⁸ Cf. *CG* XXVIII d. 39, 1°-2°.

crum ministerium etiam apud excultos laicos et apud clerum cum fructu obire possent⁹.

4. — § 1. Eadem Congregatio XXVIII Praeposito Generali commisit ut, ratione habita normarum modo memoratarum, Rationem Studiorum ceteris quoque nostrae aetatis necessitatibus accommodaret¹⁰.

§ 2. Ideo P. Wlodimirus Ledóchowski Rationem Studiorum superiorum, penitus retractatam, anno 1941 ad experimentum applicandam in Provincias misit. Quae denique, ex praecepto Congregationis XXIX denuo recognita, auctoritate Praepositi Generalis definitive promulgatur¹¹.

5. — Praesens Ratio Studiorum vim habet *Ordinationis Praepositi Generalis*; quae autem ex fontibus altioris Auctoritatis vel ex *Statutis* a Sancta Sede approbatis in ipsa referuntur eam vim retinent quam in fontibus habent.

6. — § 1. Praeposito Generali reservantur mutationes quaelibet in hac Ratione Studiorum, sive particulares alicuius vel aliquorum Collegiorum, sive generales pro tota Societate. In tanta enim personarum, locorum, adiunctorum diversitate, spectato quoque progressu in dies maiore scientiarum studiorumque omnium, facile fieri poterit ut opportunum sit, ad mentem S. P. Ignatii, quaedam particularibus vel novis necessitatibus aptare.

§ 2. Mutationes particulares, a Praeposito Generali concessae, servabuntur in Tabulario seu Archivo Societatis, Provinciae, Collegii; communes vero pro tota Societate, sive a Sancta Sede, sive a Congregationibus Generalibus, sive ab ipso Praeposito Generali inductae, in Rationem Studiorum suis locis, quantum fieri poterit, inserentur.

7. — § 1. Gradus academici ab iis tantum Collegiis conferri possunt, quibus Sacra Congregatio de Seminariis et Studiorum

⁹ Cf. CD d. 96; CG XXVIII d. 40.

¹⁰ Cf. CG XXVIII d. 38, 1.

¹¹ Cf. CG XXVIII d. 39; CG XXIX d. 28.

Universitatibus, comprobata plena eorum conformitate cum Statutis de quibus supra n. 3, § 3, tale ius contulerit ¹².

§ 2. Facultates in nostris Collegiis canonice erectae gradus academicos conferre possunt Nostris tantum, nisi aliud sive in casu particulari, sive in forma generaliore Sacra Congregatio concesserit.

§ 3. In Facultatibus Societatis pro externis quoque Auditoribus canonice erectis quae propriis reguntur Statutis, nostri Scholastici ibi studiis operam dantes astringuntur etiam huius Rationis Studiorum gravioribus praescriptis quae ultra Statuta et normas illarum Facultatum procedunt.

§ 4. In nostris Collegiis, praeter Philosophicam et Theologicam, aliae quoque Facultates, Sancta Sede approbante, erigi possunt, quae propriis Statutis regantur.

§ 5. Quae in hac Ratione Studiorum de Facultatibus dicuntur aequae servanda sunt in Collegiis quae Facultatibus canonice erectis non annumerantur, nisi aliud expresse statuatur vel ipsa rei natura postuletur.

TITULUS II

DE STUDIORUM FINE ET AMBITU IN SOCIETATE

8. — § 1. « Cum doctrinae quae in hac Societate addiscitur hic scopus sit, suis et proximorum animis, Dei favore aspirante, prodesse; haec erit in universum et in particularibus personis mensura, ex qua, quibus Facultatibus addiscendis Nostri incumbere, et quousque in eis progredi debeant, statuatur » ¹.

§ 2. « Ad particulares personas descendendo, quid hi vel illi addiscere debeant, Superiorum prudentiae relinquetur; qui tamen indole ingenii praeditus esset, quo in dictis Facultatibus (i. e. Humaniorum, Philosophiae, Theologiae) solidius fundamentum iaceret, eo rem utiliore faceret » ².

§ 3. Hae Societatis normae subordinantur normis communibus quas Sancta Sedes, sive omnibus ad sacerdotium

¹² Cf. *Stat.* n. 3 § 1.

¹ *Const.* P. IV c. 5, n. 1 [351].

² *O. c. c.* 5, n. 2 [352].

aspirantibus, sive iis qui ad gradus academicos contendunt, pro tempore praescribit.

§ 4. Universitatibus autem et Facultatibus studiorum ecclesiasticorum a S. Sede triplex finis proponitur: « Auditores disciplinis quae sacrae vel cum sacris conexae sunt, secundum doctrinam catholicam altius instituere; eos ad fontium cognitionem, ad investigationis laborisque scientifici usum atque ad magisterium exercendum instruere; denique iisdem disciplinis excolendis provehendisque quam maxime consulere »³.

9. — § 1. Ut finem iuvandi animas, n. 8 §§ 1 et 2 propositum, assequantur, nostri sacerdotes ante omnia indigent « doctrina exacta et solida »⁴ qua instructi valeant veritates rationi humanae ex Philosophia pervias rite investigare et defendere atque « depositum » revelatum firmiter tueri et illibatum aliis tradere. Formatione autem illa in studiis nostris generali, quam vocant, plerumque quidem promptum praebebitur ad hodiernas quaestiones responsum; quin immo, quod multo efficacius est, Nostri solida principiorum et methodi scientia instructi, difficultatibus quae usque novae exsurgunt per se ipsi occurrere poterunt scite quaerendo aptam solutionem. Qui vero ingenii facultatibus ad id necessariis praediti sunt, adiuventur ut in sacra Theologia et Philosophia scholastica « doctrinae selectae viri » evadere possint, ac proinde « diligenter per idoneos admodum Professores » scholastica doctrina et Sacris Scripturis aliisque disciplinis informetur, habita etiam ratione temporum et locorum et maioris minorisve variarum disciplinarum momenti⁵.

§ 2. Non parum tamen interest Societatis praeter generalem illam formationem, specialem quoque quam vocant iis quibus, ex Superiorum iudicio ea erit necessaria, impertiri ut pari peritia in sua quisque disciplina instructi ac laici viri versatissimi, in ministeriis suis eam sibi auctoritatem concilient, qua et Ecclesiae decori sint et ipsos in religione incredulos vel dissidentes ad aestimationem, reverentiam, fiduciam moveant.

³ CA a. 2.

⁴ Const. P. X, n. 3 [814].

⁵ Cf. PAULUS III, *Regimini militantis*; IULIUS III, *Exposcit debitum*; Const. P. IV c. 12, n. 1 [446]; P. X, n. 7 [819].

§ 3. Pro officio nostrae vocationis, peculiari cura eos praeparare nititur Societas, qui scientiis sacris docendis, colendis et promovendis aliquando destinandi praevidentur.

10. — Ideoque ex antiqua Societatis traditione, a recentioribus Congregationibus Generalibus sancita ac pressius determinata:

§ 1. Omnes quotquot studia media ab Ecclesia requisita rite absolverint vel iis congruenter suppleverint, tenentur pro viribus ad studia quae requiruntur in ordine ad Licentiam in Philosophia consequendam incumbere.

§ 2. Qui vero a Divina Providentia non eam praeparationem, nec tantum talenti vel virium corporis nacti fuerint, ut studia philosophica § 1 praescripta debito cum exitu perficere valeant, studia in cursu Theologiae minore prosequuntur.

§ 3. Qui autem, debito cum exitu peractis studiis philosophicis, ad solidiorem et pleniorum formationem apti iudicantur, destinantur ad studia in cursu Theologiae maiore peragenda, quae requiruntur in ordine ad Licentiam in Theologia consequendam.

§ 4. A lege, § 1 et § 3 descripta, eos, qui in ordine ad professionem quattuor votorum studiis operam dant, gravi de causa dispensare potest quod ad cursum philosophicum attinet, Provincialis, monito postea Generali, quod vero ad cursum theologicum spectat, solus Generalis⁶; salvis iis quae Iure communi ad sacerdotium requiruntur⁷, et ante Congregationem Generalem XXVIII Iure Societatis ad professionem quattuor votorum praescribebantur⁸.

§ 5. Illi vero qui maiorem de se spem faciunt, atque «scientiarum pervestigationi aptiores» se praebent⁹ vel pro necessitate operum Societati ab Ecclesia commissorum vel pro ceteris opportunitatibus, ad arbitrium Superiorum ad Lauream consequendam sive in Philosophia, sive in Theologia, sive in alia quadam ex sacris disciplinis, destinari possunt.

§ 6. Cum praeterea huius temporis condicio exigat, ut non

⁶ Cf. CG XXVIII d. 39, 1°-3°.

⁷ Cf. IC cc. 589, 976, 1365.

⁸ Cf. CD d. 118; CG XXVIII, dd. 37 et 39, 4°.

⁹ Cf. CA Prooem.

pauci in disciplinis quoque profanis, a vocatione nostra tamen ex Ecclesiae traditione ductuque non alienis, gradibus academicis insigniantur, Provinciales singulos, quos ad id destinandos aestimaverint, pro eorum ingenio et nostrorum operum necessitatibus, plerumque statim post peracta studia philosophica ad eas scholas, sive Societatis sive externas, quantum tamen fieri potest catholicas, mittant, ubi sperent eos fructus uberiores et in spiritu et in studiis esse consecuturos.

11. — In omnium Nostrorum formatione, etiam illorum qui quacumque de causa ad gradus academicos non contendunt, id efficiendum est ut eam acquirant methodi cognitionem eumque idoneum usum atque habitum mentis, quibus instructi, etiam post absolutum cursum theologicum, studia per se ipsi prosequi et perficere¹⁰, seseque peculiaribus condicionibus, quibus sacra ministeria sint acturi, accommodare possint ac velint.

12. — Sicuti Superiorum est curare ut ingenii dotes subditorum, prout adiuncta patiuntur, ad maius Dei servitium quam plenissime evolvantur, ita tenentur subditi, memores illius devotionis qua se totos suae omnia Regi aeterno obstrinxere, liberali animo anniti ut et in virtutibus et in studiis summam, quam Dei gratia possunt, perfectionem assequantur. Nec umquam obliviscantur sanctae illius indifferentiae, qua etiam in studiis a Superioribus tamquam a Deo se regi sinant.

TITULUS III

NORMAE QUAEDAM GENERALES IN STUDIIS PHILOSOPHIAE ET THEOLOGIAE SERVANDAE

13. — § 1. In Constitutione Apostolica *Deus scientiarum Dominus* ordo quidam disciplinarum pro maiore vel minore earum momento atque excellentia statuitur. Quare dividuntur in:

a) *Principales*, quae essentialiter requiruntur ad finem Facultatis assequendum;

¹⁰ Cf. IC c. 129.

b) *Auxiliares*, quae ad principales bene tractandas necessariae in Sacrae Congregationis Ordinationibus praescribuntur;

c) *Speciales*, quae disciplinas sive principales sive auxiliares complent quodammodo atque perficiunt, tamen non omnes singulis Auditoribus praecipiuntur.

§ 2. Loco disciplinarum specialium haberi possunt *cursus peculiares*, in quibus pars quaedam maioris momenti ex disciplinis sive principalibus sive auxiliariis accuratius tractanda seligitur.

Disciplinae speciales et cursus peculiares seligantur in singulis Facultatibus pro suis cuiusque peculiaribus traditionibus et pro locorum rationibus, ad principia doctrinae catholicae in varias vitae intellectualis provincias efficacius diffundenda ¹.

14. — § 1. Ex disciplinis principalibus duae principem locum obtinent, unde *praecipuae* vocantur ²: in Facultate Theologica, sacra Theologia (i. e. Theologia fundamentalis et dogmatica), quo nomine etiam tractatus dogmatici de doctrina morum et de Sacramentis comprehenduntur ³; in Facultate Philosophica, Philosophia scholastica ⁴.

§ 2. Momentum disciplinarum praecipuarum colligitur:

1° Ex ipsa earum natura, qua et nomen et indoles unicuique Facultati propria communicatur;

2° Ex Ecclesiae documentis et Summorum Pontificum praescriptis et commendationibus, saepius, praesertim hac recentiore aetate, iteratis ⁵;

3° Ex praescriptis Constitutionum ⁶ atque ex Congregationum Generalium decretis ⁷.

¹ Cf. CA a. 33 §§ 1-2; Ord. a. 28.

² Cf. Ord. a. 38 § 1.

³ Cf. Stat. n. 30 § 1; WERNZ, *Ordin.* n. 48.

⁴ Cf. Ord. a. 38 § 1; WERNZ, *Ordin.* n. 33.

⁵ Cf. LEO XIII, *Aeterni Patris*: ASS, XII (1879), pp. 97-115; Pius XI, *Studiorum Ducem*: AAS, XV (1923), pp. 309-326; *Unigenitus Dei Filius*: AAS, XVI (1924), pp. 143-145; Pius XII, *Sollemnis conventus*: AAS, XXXI (1939), p. 246.

⁶ Cf. *Const.* P. IV c. 5, n. 1 [351]; c. 12 nn. 1 [446], 3 [450]; P. V c. 2, n. 2 [518].

⁷ Cf. CD d. 88 §§ 1, 3; d. 89 § 2; d. 94.

15. — Disciplinae principales, inter quas praecipuae semper primum locum obtineant oportet, propter suum ipsarum momentum traduntur; auxiliares vero et speciales, secundum normam Ecclesiae et Societatis, ad disciplinas principales ita ordinantur, ut illas « apte comitentur atque compleant, at non nimium laborem sibi vindicent nec umquam ita, ut studium accuratum et vere summum praecipuarum doctrinarum detrimentum vel minimum patiatur »⁸.

16. — § 1. Disciplinae, tum principales tum auxiliares et speciales, methodo singulis propria et scientifica, ad normam n. 15 ita tradantur, ut studium disciplinae praecipuae non modo non impedian, sed potius iuvent et foveant.

§ 2. Professores harum disciplinarum probe sciant studiorum curriculo in ordine ad Licentiam praescripto non id intendi, ut « specialistae » quos vocant in singulis disciplinis efficiantur, sed ut Scholastici iis cognitionibus instruuntur, quibus ad Philosophiam scholasticam et sacram Theologiam melius intellegendam iuventur. In materiis autem tractandis animum attendant Professores ad earum cum aliis disciplinis coniunctionem atque ad priorem Auditorum formationem⁹.

§ 3. Ex hac mutua inter se disciplinarum coniunctione recte et accurate definita, in hac *Ratione Studiorum* determinatum est, quomodo unaquaeque sit tractanda, quantum temporis in singulis insumendum, quantum materiae in scholis proponendum atque in examinibus exigendum.

17. — § 1. Methodus scholastica, prout a Sancta Sede Facultatibus Philosophiae et Theologiae praescribitur¹⁰, quamque Societas inde a suis primordiis maxime coluit, ab omnibus magni aestimetur et in docendo diligenter adhibeatur. Eius autem rectus usus inter alia postulat, ut disputationes privatae et publicae, quae in scholis Philosophiae et Theologiae aptissima institutionis media semper sunt habita, serio peragantur.

§ 2. Exercitationes in Constitutione Apostolica *Deus scientiarum Dominus* praescriptae accurate fiant, secundum modum et finem in ipsa lege determinatum.

⁸ PIUS XII, *Sollemnis conventus*: AAS XXXI (1939), p. 246.

⁹ Cf. WERNZ, *Ordin.* n. 50.

¹⁰ Cf. CA a. 29 a, c; *Ord.* a. 18 §§ 1, 3; *Stat.* n. 35.

18. — Quae de disciplinarum momento et ordine in cursu Theologiae maiore constituta sunt, aequae de disciplinis in cursu Theologiae minore, servatis eiusdem cursus condicionibus, valent.

19. — § 1. Superiores alique omnes quibus Scholasticorum institutio in studiis concredita est, serio et constanter curent, ut quae de Philosophia scholastica, de sacra Theologia, de ceterarum disciplinarum inter se ordine et coniunctione praescripta sunt, sedulo observentur.

§ 2. Disciplinas philosophicas et theologicas Professores tradere et Scholastici discere conentur animo alacri et libenti, sincero veritatis amore ducti; omnesque ardenter exoptent ut in doctrina magis magisque proficiant ad maiorem Dei gloriam et salutem animarum.

PARS SECUNDA

DE GUBERNATIONE STUDIORUM

TITULUS I

DE MUNERE PRAEPOSITI GENERALIS

20. — § 1. Praepositus Generalis ex Societatis Constitutionibus est Praelatus Ordinarius, qui habet « totam ... superintendendam et gubernationem Collegiorum »¹. Idem secundum Statuta Facultatum Magni Cancellarii munere fungitur in illis Collegiis quae ut Facultates cum iure conferendi gradus academicos a Sacra Congregatione de Seminariis et Studiorum Universitatibus agnita sunt². Eius quoque est Rectores constituere et statum Collegiorum plane cognitum habere³.

§ 2. Collegia gubernat et munus Magni Cancellarii Facultatum explet plerumque per Praepositos Provinciales, prout in Instituto Societatis Iesu, in Statutis et in hac Ratione Studiorum accuratius definitur⁴.

§ 3. Facultatibus quae ad Lauream ducunt peculiariter invigilat easque, ubi res ferat, pro variis Provinciis communes constituit, ut scientiarum ecclesiasticarum progressum ad mentem Sanctae Sedis et Societatis efficacius promovere et in labore scientifico excellere valeant.

21. — Ut Magnus Cancellarius:

a) Sacram Congregationem de Seminariis et Studiorum

¹ *Const.* P. IX c. 3, n. 3 [740]; cf. P. IV c. 10, n. 2 [420].

² Cf. CA a. 14 § 2; *Stat.* n. 5.

³ Cf. PAULUS III, *Regimini militantis*; IULIUS III, *Exposcit debitum*; GREGORIUS XIV, *Ecclesiae catholicae*; *Const.* P. IV c. 10, n. 3 [421]; c. 17, n. 1 [490]; P. IX c. 3, nn. 3, 4 [740; 741], 14, 15 [757; 759]; *Stat.* n. 6.

⁴ Cf. *Stat.* n. 5.

Universitatibus certiorē facit de rebus gravioribus quae ad Facultates pertinent⁵;

b) Quotannis eidem Sacrae Congregationi summaria statistica Facultatum, curantibus Rectoribus confecta, mittit⁶;

c) Tertio quoque anno illi accuratam relationem de statu Facultatum, curante Provinciali conscriptam et a se recognitam, exhibet⁷;

d) Impetrat a Sancta Sede « Nihil obstat » pro Facultatum Professoribus⁸;

e) Approbat omnes Facultatum Professores ordinarios⁹.

TITULUS II

DE MUNERE PRAEPOSITI PROVINCIALIS

22. — § 1. « Cum Societatis atque studiorum scopus sit proximis ad cognitionem et amorem Dei et salutem suarum animarum iuvare; cumque ad eum finem medium magis proprium sit Facultas Theologiae »¹, cui proxime accedit Facultas Philosophiae, ingenia disponens et ad pleniorē cognitionem et usum Theologiae conducens², omni studio curandum sibi putet Praepositus Provincialis, ut hic scholarum nostrarum labor expectationi Ecclesiae plene respondeat³.

§ 2. Oportet ergo ut documenta quae de studiis agunt, inter alia praesertim praescripta S. Sedis, Statuta Facultatum, Relationem Studiorum, Ordinationes Generalium attente ante oculos habeat⁴ atque provideat ut ipsa fideliter observentur et omnes quibus studiorum curam commiserit, suum in Domino officium faciant⁵.

⁵ Cf. *Ord.* a. 5, 8°

⁶ Cf. *Ord.* a. 6, 9°.

⁷ Cf. *Ord.* a. 5, 8°.

⁸ Cf. *CA* a. 21, 5°.

⁹ Cf. *Stat.* n. 19.

¹ *Const.* P. IV c. 12, n. 1 [446].

² Cf. *Const.* P. IV c. 12, n. 3 [450]; *CD* d. 88 § 1.

³ Cf. *RS*, Reg. Prov. 1.

⁴ Cf. Reg. Prov. 39-47.

⁵ Cf. Reg. Prov. 40.

§ 3. In suae Provinciae Collegiis ea omnia et iura et officia habet, quae muneris Provincialis propria sunt; in Collegiis vero quae Facultatibus annumerantur habet praeterea ea iura et officia quae Provinciali ut Magni Cancellarii Delegato in Statutis tribuuntur, salvis praescriptis n. 21.

§ 4. Singillatim, eius est:

a) Doctrinae orthodoxiam tutari⁶. Quare diligenter invigilabit, ne Professores aut docendo, aut scribendo, aut etiam privatis colloquiis, aut alio quocumque modo peccent contra ea quae ad mentem Ecclesiae⁷ Institutum Societatis de doctrinae securitate praecipit. Si quos autem reppererit ad periculosas novitates propensos, eos serio moneat; et, si non emendentur, loco, cathedra, officio amoveat, immo aliis etiam poenis pro ratione culpa in eos animadvertere ne cunctetur⁸;

b) Providere ut praescripta Sanctae Sedis fideliter observentur⁹;

c) Professionem fidei Rectoris, secundum formulam a Sancta Sede approbatam, ad normam can. 1406 § 1, 8°, C. I. C. et decreti Sacrae Congregationis S. Officii die 22 martii 1918 dati¹⁰, accipere¹¹;

d) Nomine Magni Cancellarii examinibus ad Lauream consequendam de iure praesidere¹²;

e) Magnum Cancellarium de rebus gravioribus quae ad Facultatem pertinent quotannis statuto tempore certiore facere; eidem acta mittere Sacrae Congregationi exhibenda, quae sunt: singulis annis, summaria statistica, cura Rectoris confecta; tertio quoque anno, accurata relatio de statu tam academico quam oeconomico Facultatis¹³;

f) Ad Praepositum Generalem referre de Philosophis,

⁶ *Ord.* a. 5, 1°.

⁷ Cf. *CA* a. 22.

⁸ Cf. *Ex. G.* c. 3, n. 11 [47]; *Const.* P. III c. 1, n. 18 [273] et P. IV c. 5, n. 4 [358] et c. 14, n. 1 [464]; *CD* dd. 98, 104; *CG* XXIX d. 27; *Stat.* n. 23. — Cf. Pius XII, *Humani generis*; *AAS* XLII (1950) 561 ss.

⁹ Cf. *Ord.* a. 5, 1°-2°.

¹⁰ Cf. *AAS* X (1918), p. 136.

¹¹ Cf. *Ord.* a. 5, 4°.

¹² Cf. *Ord.* a. 5, 6°.

¹³ Cf. *supra*, n. 21, b, c.

quos a lege de obtinendis gradibus academicis dispensaverit ¹⁴, eique exeunte anno scholastico indicem Scholasticorum, qui inter annum ad gradus academicos fuerint promoti, mittere.

23. — § 1. In Collegiis quae Facultatibus annumerata sunt Auctoritates, Officiales maiores, Consilia eliget atque ita constituet, ut et convenienti moderationi et progressui in studiis efficaciter consulatur.

§ 2. In Collegiis, quae Facultatibus non annumerantur, aequè designati habeantur qui eadem munera, sicut Auctoritates in Facultatibus, exercent.

24. — § 1. Rectori adiungat Praefectum studiorum, virum in studiis egregie versatum, zelo et bono iudicio pollentem, aliisque negotiis satis vacuum, « cuius sit munus, generale Rectoris instrumentum esse ad studia bene ordinanda » ¹⁵.

§ 2. « Si autem Rector is fuerit qui praeter suum etiam Praefecti studiorum munus obire possit, in eandem personam haec duo officia possunt convenire » ¹⁶.

25. — § 1. In Collegiis, in quibus plures Facultates sunt, unicuique earum unum ex Professoribus ordinariis Facultatis praeficiat Decanum, rerum ad illam Facultatem pertinentium vere peritum, cuius sit bono Facultatis consulere ¹⁷.

§ 2. Nihil tamen obstat quominus ipse Praefectus studiorum, a Rectore distinctus, officio Decani fungatur in illa Facultate, in qua ipse munus Professoris exercet.

26. — Provincialis ad normam n. 23 nominat Officiales maiores qui imprimis sunt: Secretarius (nisi iam Praefectus studiorum hoc munere fungatur), Bibliothecarius, Oeconomus; atque constituit duo Consiliorum genera: quorum alterum studiorum moderationem ad normam n. 40 § 2, 2°, alterum disciplinam domesticam et rerum temporalium administrationem ad normam Constitutionum Societatis Iesu spectat ¹⁸.

¹⁴ Cf. CG XXVIII d. 39, 3°; supra n. 10 § 4.

¹⁵ Const. P. IV c. 17, n. 2 [493]; cf. Stat. n. 8 § 1; RS Reg. Prov. 2.

¹⁶ Stat. n. 8 § 2; cf. Const. P. IV c. 17 C [494].

¹⁷ Cf. CA a. 13 § 1; a. 15; Ord. a. 7; Const. P. IV c. 17, n. 5 [501]; Stat. nn. 7, 9.

¹⁸ Cf. Stat. nn. 10-12; CG XXVIII d. 26, 2°; infra n. 40 § 2.

27. — § 1. Provincialis quoque est designare Professores omnes, ordinarios tamen nonnisi prius audito Rectore Collegii eiusque Consilio et approbatione a Generali obtenta; eisque, cum de Facultatibus agitur, postquam Sanctae Sedis responsum « Nihil obstat » per Magnum Cancellarium impetraverit, missionem canonicam docendi conferet¹⁹. Potest etiam Professores ad normam art. 22 Constitutionis Apostolicae hac missione privare.

§ 2. Quamquam, secundum Litteras Apostolicas, Professores non minus quam ceteri religiosi « ad nutum Superiorum amovibiles » sunt²⁰, eos tamen a munere docendi ne removeat nisi iusta de causa²¹.

§ 3. Curet ut quos constituat Professores, sint « docti, diligentes et assidui, et profectus studentium, tam in lectionibus quam in aliis ... exercitationibus studiosi »²², dotibus paedagogicis praediti, in disciplinis quas tradunt, quantum fieri potest, insignes; quibus recentes non minus quam veteres adhuc vigentes errores et scientiae progressus bene perspecti sint, ita ut discipulorum plenam fiduciam sibi concilient, eosque erudite simul et solide instituant²³.

§ 4. Ad hoc vero necessarium est ut accurate seligantur Professores apteque informentur, non solum qui ad Philosophiam scholasticam et sacram Theologiam docendam, sed etiam qui ad alias disciplinas tradendas destinantur.

§ 5. In Professorum delectu non scientiae tantum, sed etiam virtutis rationem maxime habeat; eorum enim exempla et dicta plurimum ad rectam Scholasticorum institutionem valent²⁴.

§ 6. Praeterea in Facultatum Professoribus designandis meminerit:

1° Ad mentem art. 21 Constitutionis Apostolicae, ut quis in Professorum Collegium legitime cooptetur, atque etiam ut quis Professor extraordinarius renuntietur, inter alia requiri: a) ut

¹⁹ Cf. CA a. 21, 5°; Ord. a. 5, 5°; Stat. n. 19.

²⁰ Cf. IULIUS III, *Exposcit debitum*; GREGORIUS XIV, *Ecclesiae Catholicae*; Const. P. VI c. 1, n. 1 [547]; P. VII c. 2, n. 1, C [621].

²¹ Cf. Stat. n. 22.

²² Const. P. IV c. 6, n. 6 [369]; cf. RS Reg. Prof. sup. Fac. 20.

²³ Cf. CD d. 108; Stat. n. 18 § 1.

²⁴ Cf. R. P. BECKX, *De fructu e BB. P. Canisii et I. Berchmans exemplis colligendó*, 1865: *Epist. Praep. Gen.* t. 3, pp. 156-159.

Laurea congruenti praeditus sit²⁵; b) ut certis documentis, praesertim libris vel dissertationibus scriptis, se ad docendum idoneum probaverit²⁶;

2° Ut quis Professor ordinarius renunciari possit, requiritur insuper ut: a) aliquandiu apte docendo satisfecerit; b) novis scriptis (praeter dissertationem ad Lauream) in lucem editis ad hoc munus idoneum se probaverit²⁷; c) Facultatis Consilium ante promotionem auditum fuerit. Quodsi cuipiam, qui Professor ordinarius in Facultatem assumendus sit, aliquid ex his requisitis desit, res ad Praepositum Generalem deferenda est.

§ 7. Provincialis poterit, cum utile erit, Professores adiunctos assumere qui aliquam materiam, cuius singulariter periti sint, exponant, aut, cum necessarium erit, loco alicuius ex Professoribus sive ordinariis sive extraordinariis ad breve tempus doceant²⁸.

28. — § 1. Caveat ne cui ex Professoribus munus concredatur tradendi disciplinas inter se dispare, neve quisquam vel numero scholarum ita oneretur, ut a debita earum praeparatione et a labore scientifico prohibeatur, vel iis oneribus et officiis distineatur, quibus a munere docendi rite implendo impediatur²⁹.

§ 2. Singulis disciplinis eum assignabit Professorum numerum, qui earum gravitati atque excellentiae respondeat. Si Facultates nonnisi ad Licentiam perducunt: in Facultate Theologiae debent esse octo minimum Professores, e quibus quinque saltem sint ordinarii; in Philosophia vero minimum sex, e quibus sint ordinarii saltem quattuor³⁰. Quodsi Facultates usque ad Lauream perducunt: in Facultate Theologica pro disciplinis principalibus decem saltem requiruntur Professores, ex quibus sex saltem sint ordinarii; in Philosophica pro disciplinis principalibus et auxiliaribus novem saltem Professores, ex quibus quinque saltem sint ordinarii.

²⁵ Cf. *SCSU*, AAS XXXV (1945), p. 272.

²⁶ Cf. *CA* a. 21, 2°-3°.

²⁷ Cf. *Stat.* n. 18 § 2.

²⁸ Cf. *CA* a. 19 § 3; *Stat.* a. 20.

²⁹ Cf. *Ord.* aa. 10-11; *Stat.* n. 21 § 1.

³⁰ Cf. *CA* aa. 19, 20; *Stat.* n. 21.

29. — Neminem ad Philosophiam scholasticam vel sacram Theologiam docendam constituat qui doctrinae S. Thomae non sit vere studiosus. Si quis vero erga S. Doctorem minus bene affectum se prodat, vel a doctrina in Societate probata recedat, vel probatos et eximios Societatis doctores parvi pendat, vel immoderate suas opiniones defendat, eum serio moneat, et si non respiscat, a docendi munere removeat ³¹.

30. — Scientiarum progressus, praesertim in Facultatibus, multum ei cordi sit. Quare:

1° Laborem scientificum Professorum sua interesse libenter ostendat eisque in arduo hoc et perutili apostolatu animum iniiciat; immo curet ut ad hunc laborem ostendendum unumquodque Collegium, quod gradus academicos confert, habeat aut collectionem aliquam scientificam aut commentarium periodicum eiusdem generis, sive a se solo, sive coniunctim cum aliis Collegiis edenda, quod prorsus exigendum est in Collegiis quae etiam Lauream conferunt;

2° Sollerti animo provideat ut cum Superiores tum Professores singulorum Scholasticorum, e manifesta S. P. Ignatii voluntate, diligentem paternamque curam habeant, et singulos, pro peculiari cuiusque indole et necessitate, in toto studiorum labore assidue dirigant atque adiuvent ³²;

3° Mature provideat ut cuique Facultati sui praesto sint Professores, necnon cursui Theologiae minori, et Seminariis maioribus, si quae Provinciae commissa sint ³³; itaque, ex Scholasticis acrioris ingenii et probatae virtutis eos qui ad hoc munus docendi praeparandi sint, tempestive seligat ad normam nn. 290-291 ³⁴;

4° In praestandis subsidiis, ut bibliothecae libri et periodica apte augeantur, generosum se exhibeat.

31. — Quae in Instituto de censura et editione librorum praescribuntur, diligenter observet; memineritque censurae

³¹ Cf. *CD* d. 101; *RS* Reg. Prov. 9 § 3.

³² Cf. *Const.* P. IV c. 5, n. 1 C et n. 2; c. 6, n. 6, E [370]; c. 13, n. 4 [460]; *RS* Reg. Prof. sup. Fac. 20.

³³ Cf. *RS* Reg. Prov. 4; infra n. 290.

³⁴ Cf. *CD* d. 97 § 3; Reg. Prov. 43.

praeviae subicienda esse non solum quae in publicum, sed etiam quae in privatum aliquorum usum eduntur ³⁵.

32. — § 1. Solius Provincialis est dare facultatem legendi libros prohibitos et quidem:

1° Ex iure communi, pro singulis tantum libris atque in casibus dumtaxat urgentibus ³⁶;

2° Ex privilegio Societatis, ampliori forma ³⁷;

3° Rectori in muneris functione facultas sub 1° posita a P. Generali delegata declaratur;

4° Illi autem, quibus haec potestas facta fuerit, « gravi praecepto tenentur libros prohibitos ita custodiendi, ut hi ad aliorum manus non perveniant » ³⁸.

§ 2. Invigilet praesertim ne Scholasticis permittantur libri et folia periodica periculosa, nisi gravi de causa et adhibitis debitis cautelis ³⁹.

33. — A magisterio, seu munere Magistri vel Subpraefecti disciplinae, Scholasticos generatim haud facile eximet, praeterquam quod communiter iis, qui plus ceteris profecturi videantur, magisterium ex parte saltem contrahet ut post Philosophiam citius ad Theologiam applicentur; nullum vero nisi gravi de causa et consentiente Generali, ante absolutum Philosophiae cursum ad illud munus mittat, neque ultra duos tresve annos in eo retineat. Magisterium autem ita instituatur, ut Scholasticorum virtus perficiatur, indoles formetur, dotes manifestentur, et ipsi quoque in studiis proficiant ⁴⁰.

34. — Ad Professores insignes et viros excellentes suae Provinciae ex praescripto Instituti comparandos, memoria teneat cum regulas sui officii (a 42 ad 47), tum quae in hac Ratione Studiorum de studiis specialibus et de praeparatione ad futura ministeria definiuntur ⁴¹.

³⁵ Cf. *CD* dd. 295-296; *Epit.* n. 881.

³⁶ *IC* c. 1402 § 1; *Epit.* n. 323 § 1.

³⁷ Cf. *Elench. Fac.* n. 107; *Epit.* 323 § 1; *AR* VII (1933), p. 528-30.

³⁸ *IC* 1403 § 2.

³⁹ Cf. *CD* d. 106; *CG* XXVIII d. 27, 6°; *Epit.* n. 461 § 1.

⁴⁰ Cf. *CD* d. 84; *Epit.* n. 295 §§ 1-2.

⁴¹ Cf. *CD* d. 97; infra nn. 289 ss. et 266 ss.

35. — In Collegiis quae ad Lauream ducunt, studia in cursu ad Lauream prosequi poterunt Scholastici quos ipsorum Provincialis, auditis suae Provinciae Consultoribus et Rectore Collegii, designaverit; salvis praescriptis de studiis specialibus alibi peragendis. Immo et Facultati et Provinciae vel Provinciis, quibus Facultas communis est, multum conducit non deesse candidatos, qui etiam studia ad Lauream requisita perficiant.

36. — § 1. Curet ut Scholastici qui in Facultatibus omnia ad Licentiam vel ad Lauream praescripta feliciter expleverint, ad hos gradus, omisso quidem externo apparatu, promoveantur, et testimonio authentico, de gradu Licentiae vel Laureae quem consecuti sint, certiores fiant.

§ 2. Praeterea cum necessarium erit, diplomata de collatis gradibus academicis ad normam n. 73 Statutorum conficiantur. Provincialis, ut Delegatus Magni Cancellarii, diplomati de collata Licentia et Laurea primo loco subscribat. Quodsi quando aliquis ex Auctoritatibus designatis subscribere documentis non potest, provideat ut alius ad normam n. 74 § 2 eorundem Statutorum pro illo substituitur ⁴².

37. — § 1. Ipse designabit Examinatores omnes, etiam ad gradum ⁴³. Examinatores ad gradum ne facile designentur qui non sunt Professores Theologiae fundamentalis vel dogmaticae. Vi muneris censentur approbati ad examinandum Professores ordinarii in propria materia; Professores ordinarii Theologiae fundamentalis et dogmaticae, etiam in examine ad gradum.

§ 2. Suffragia examinis ad gradum referat in librum, cuius solus curam habeat; itemque Examinatorum nomine inscribat, ita tamen ut nemo sciat quod quisque suffragium tulerit; litteras autem, quibus suffragia ei ab Examinatoribus indicantur, destruat ⁴⁴.

Curet similiter ut ad se ipsum mittantur suffragia examinis de universa Theologia ad Licentiam consequendam; postquam vero ea pariter a nominibus Examinatorum separata, scriptis mandaverit, litteras item destruat, et de suffragiorum punctis certiores faciat Rectorem, cuius est inde summam subducere.

⁴² *Ord. a. 5, 70. Stat. n. 74 § 1, b-c; § 2.*

⁴³ *Cf. CD d. 111 § 3.*

⁴⁴ *Cf. CD d. 122.*

Opportuno autem tempore Scholasticos de exitu examinis ad gradum certiores faciet.

§ 3. Alterum quoque librum habeat, in quem referre curet suffragia reliquorum omnium examinum, exeunte anno scholastico sibi a Rectore mittenda, et collationem graduum academicorum.

TITULUS III

DE MUNERE RECTORIS

38. — § 1. Cura et gubernatio Collegii penes Rectorem est, qui, ex Litteris Apostolicis et Societatis Constitutionibus, simul est totius domus religiosae Superior¹.

§ 2. Rector ad gubernationem sibi commissam animum fideliter et diligenter applicet; et, post religiosarum et solidarum virtutum curam, quae praecipua esse debet, in illud maxime incumbat, ut philosophicam, theologicam et specialem Scholasticorum institutionem, ad normas praescriptas, pro viribus foveat, quo plenius finis apostolicus quem Societas in studiis superioribus sibi proposuit, Deo iuvante, obtineatur².

39. — Rectoris est:

a) Praescripta Sanctae Sedis et Statuta Facultatum in Collegio exsequi³;

b) Accipere, ad normam can. 1406 § 1, 8°, C. I. C. et decreti Sacrae Congregationis S. Officii d. d. 22 martii 1918, professionem fidei omnium Professorum, secundum formulam a Sancta Sede approbatam⁴;

c) Consilia convocare eisque praesidere⁵;

d) Examinibus, si intersit, praeesse⁶;

e) Ad Praepositum Generalem et ad Provincialem sta-

¹ Cf. *Const.* P. IV c. 17, n. 1 [490]; *Stat.* n. 6.

² Cf. *Reg. Sup.* loc. 5, 93; *RS Reg. Rect.* 1.

³ Cf. *Ord.* a. 6, 1°.

⁴ Cf. *Ord.* a. 6, 2°; *AAS* X (1918), p. 136.

⁵ Cf. *Ord.* a. 6, 4°.

⁶ Cf. *Ord.* a. 6, 6°.

tis temporibus de studiis, de disciplina, de administratione oeconomica referre ⁷.

Si autem Collegium Facultatibus annumeretur, ipse pariter:

f) Accipit professionem fidei, secundum formulam modo memoratam, eorum, qui in examine probati, academicis gradibus donandi sunt ⁸;

g) Documentis Baccalaureatus primo loco, ceterorum vero graduum secundo loco, subscribit ⁹;

h) Curat ut summaria statistica, secundum schema Sacrae Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus, quotannis conficiantur, eaque per Provincialem ad Magnum Cancellarium mittit ¹⁰.

40. — In Collegio gubernando ei adsunt Auctoritates academicae et Consilia:

§ 1. Ad studia ordinanda ac regenda, ad normam nn. 24 et 25 adiutores habet Praefectum studiorum et, ubi plures sunt Facultates, etiam earum Decanos.

§ 2. Consiliorum duo sunt genera:

1° Ad disciplinam domesticam et rerum temporalium administrationem quattuor Consultores a Provinciali, secundum Societatis Constitutiones, nominati;

2° In iis quae ad studia pertinent alterum Consilium quod constabit: si agendum erit de rebus unius Facultatis, ex Praefecto studiorum et Decano (ad normam n. 25 § 1) et duobus Professoribus ordinariis a Provinciali ex illa Facultate designatis, vel tribus, si Praefectus studiorum non est a Rectore vel a Decano distinctus: si vero agendum erit de rebus omnium Facultatum, ex Praefecto studiorum, omnibus Decanis, duobus illis Professoribus ex unaquaque Facultate designatis ¹¹.

§ 3. Pro rei autem natura vel difficultate poterit Rector praeter Consultores designatos, alios quoque prae ceteris peritos in consultationem arcessere ¹².

⁷ Cf. *Ord.* a. 6, 8°; *Stat.* aa. 78-80; *AR IX* (1939), pp. 386-391.

⁸ Cf. *Ord.* a. 6, 2°.

⁹ Cf. *Ord.* a. 6, 7°; *Stat.* n. 74.

¹⁰ Cf. *Ord.* a. 6, 9°.

¹¹ Cf. *Const.* P. IV c. 10, n. 7 [431]; c. 17, nn. 1 [490], 5 [501], 6 [502]; *Stat.* n. 11.

¹² Cf. *Const.* P. IV c. 17, n. 6 [502]; *Stat.* n. 13.

41. — § 1. Cum suis Consiliis deliberet de rebus omnibus gravioribus, praesertim vero de illis quae in hac Ratione Studiorum suis locis significantur. Has autem iam ante consultationem cum Consultoribus communicet, ut sententiam aptius ferre possint ¹³.

§ 2. Quamquam Consultorum suffragium, ex Litteris Apostolicis et Societatis Constitutionibus, non est deliberativum sed consultivum tantum ¹⁴, contra omnium tamen sententiam ne agat nisi approbante Provinciali ¹⁵.

§ 3. Unum ex Consultoribus, nisi Secretarius Facultatis adsit, designet ut in librum referat quid deliberatum et constitutum sit ¹⁶.

42. — Interdum omnes Professores convocare debet, ut praesentibus Praefecto studiorum et Decanis cum eis agitet quae pro rerum condicionibus ad progressum in studiis magis conducere videbuntur ¹⁷.

43. — De studiis cursus Theologiae minoris agat cum Consilio Facultatis, advocato uno alterove Professore cursus minoris.

44. — § 1. Curet ut Praefectus studiorum, Decani, Professores, Scholastici, suum in Domino officium expleant. Quare cum Praefecto studiorum et Decanis saepius agat, omnibus subsidia ad studium comparet, et progressui scientifico consulat ¹⁸.

§ 2. Studeat etiam diligenter Professorum in laborando alacritatem caritate religiosa fovere, nulloque modo permittat quae eos a debita scholarum praeparatione et a labore scientifico prohibeant ¹⁹.

§ 3. Meminerit Auditores frequentare debere scholas omnes disciplinarum, prout suis locis praescribitur (nn. 125-129

¹³ Cf. *Ord.* a. 9; *Const.* P. IX n. 6, n. 14 [810]; *Stat.* n. 13; *Epit.* n. 773 § 1.

¹⁴ Cf. GREGORIUS XIV, *Ecclesiae Catholicae*; Com. Cod. 29 iun. 1918: *AR* II (1918), p. 608; *Const.* P. IX c. 6, n. 14 [810]; *Stat.* n. 14.

¹⁵ Cf. *Const.* P. IV c. 17, H [503]; *Stat.* n. 14.

¹⁶ Cf. *Epit.* n. 773 § 3.

¹⁷ Cf. *Stat.* n. 15; *Epit.* n. 334; *RS Reg. Rect.* 17.

¹⁸ Cf. *Ord.* a. 6, 3°; *Const.* P. IV c. 6, nn. 9 [377], 15 [386]; c. 10 n. 5 [424]; *Stat.* n. 16; *Reg. Sup. loc.* 96, 98; *RS Reg. Rect.* 3.

¹⁹ Cf. *Ord.* aa. 10-11; *Stat.* n. 16; *Reg. Sup. loc.* 96; *RS Reg. Rect.* 19.

et 155-158); si quis autem ab iis ita afuerit (cum vel sine causa), ut omnes absentiae simul sumptae tertiam partem anni aut semestris academici adaequent, annum illum aut semestre numero scholarum ad gradus academicos praescripto computari non posse²⁰.

§ 4. Neque ferat Auditorum quempiam a praescriptis disputationibus aut repetitionibus abesse, ut omnes eam rem magnae sibi curae esse intellegant²¹.

§ 5. Scholasticis in studiis, pro tempore et re, stimulum, frenum, animum addat omnesque eorum occupationes quae studiis impedimento esse possint, etiamsi ad auxilium animarum pertineant, ante quadriennium theologicum expletum praecidat; exceptis — prout antiquo Societatis usui consonum est — minoribus quibusdam zeli apostolici exercitiis, quae studia potius iuvant quam impediunt et iuvenes ad futuros labores praeparant²².

§ 6. Diligenter curet ut ea, quae de linguae latinae usu n. 95 praescribuntur, accurate observentur²³; item ut Scholastici studium linguarum modernarum, quae ad laborem scientificum requiruntur et ex cultum sacerdotem decent, pro futura eorum destinatione et de consilio Decani tempestive incipiant atque per studiorum curriculum, ac praesertim tempore vacationum, constanter et ordinate prosequantur.

§ 7. Promoveat etiam, moderantibus Professoribus, ordinatum constantemque laborem privatum Scholasticorum, sive seria aptorum librorum lectione, sive exercitiis scripto faciendis, imprimis ut ea quae in lectionibus audierint sua faciant et rite compleant. Immo aptos ceterumque probatos Scholasticos, eos imprimis qui ad studia specialia destinantur, inducat, quantum cum serio scholarum studio componi potest, ad edendum in lucem aliquando articulum aut brevem commentarium quem, Professore aliquo dirigente, conscripserint²⁴.

²⁰ Cf. CA a. 33 § 3; a. 37; Ord. a. 29 § 1; Stat. n. 64, 1°; n. 66.

²¹ Cf. RS Reg. Rect. 4.

²² Cf. IC c. 589 § 2; S. C. de Rel. 27 oct. 1923: AAS XV (1923), p. 549; Const. P. IV c. 6 nn. 3 [362] 9 [377] 15 [386]; Reg. Sup. loc. 94, 98; AR V (1925), pp. 377-378; (1927), p. 690; VI (1930), pp. 591-592, 596; RS Reg. Rect. 4.

²³ Cf. CG XXIX d. 5, 1°.

²⁴ Cf. AR XI (1947), p. 287.

45. — Provideat ut Scholastici suum habeant privatum studium et quietum, quo melius ea quae in scholis tractata sunt, intellegant et addiscant ²⁵. Proinde horae scholarum aliarumque exercitationum ita ordinentur, ut singulis hebdomadis aequa distribuuntur proportionem et cotidie ut plurimum tres saltem horae, e quibus duae saltem nulla schola nullove alio exercitio communiter praescripto intermittendae, ad studium privatum servantur.

46. — Cum Facultatis Consilio deliberet: quatenus disciplinae speciales tradendae sint, aut quatenus cursus peculiare pro regionis condicionibus et necessitatibus instituendi; item, quibus annis habendae sint praelectiones certo anno in Statutis (atque adeo in hac Ratione Studiorum) non assignatae, et quomodo in semestria distribuendae. Quae omnia per Provinciale Generale definienda subiciat ²⁶.

47. — Ordinem scholarum et scholasticorum exercitiorum a Provinciali approbatum sine eiusdem consensu ne mutet, nisi in casibus singularibus iustaque de causa ²⁷.

48. — § 1. Materiam examinis ad gradum cum Praefecto studiorum determinet et cum Generali tempestive communicet ²⁸; ceterorum autem examinum materia, simul cum Examinatorum ordine, ut sibi a Praefecto studiorum exhibeatur, curet.

§ 2. Curet ut scripta lithographica vel « ad modum manuscripti » multiplicata, quae Auditoribus ad instar cursus vel textus manualis distribuuntur, accurate recognoscantur; quorum duo exemplaria, aequae ac thesium omnium quae examinis aut disputationibus publicis proponuntur, atque Kalendariorum, ad Generalem mittat.

49. — Post finitum annum scholasticum cum Praefecto studiorum examinet, num locus detur proponendi Provinciali alicuius examinis repetitionem ad normam n. 248 § 2.

²⁵ Cf. *Ord.* a. 30; *Const.* P. IV c. 6, n. 14, M [384]; *RS Reg.* Praef. stud. 27.

²⁶ Cf. *CA* a. 33 § 2; *Ord.* a. 28; *Stat.* nn. 41 § 3; 46 § 3; 49.

²⁷ Cf. *RS Reg.* Rect. 23.

²⁸ Cf. *CD* d. 116; infra n. 232.

50. — Provideat ut Auditores qui ab alia Facultate vel Universitate vel Seminario vel Collegio, sive intra sive extra Societatem, ad suum Collegium transeunt, authentica testimonia, de quibus n. 28 Statutorum, afferant, et audito (si opus fuerit) Facultatis Consilio eorum studia ita ordinet, ut praescriptis art. 17 et art. 26, 1° et 3° Ordinationum satisfiat ²⁹.

Pariter provideat ut studia Scholasticorum, si de cursu Theologiae minore agitur, ad normam nn. 215-219 rite ordinentur.

51. — § 1. Curae ei sit ut bibliotheca domus ordinate disponatur, libris apte instruatur, novisque selectis operibus augeatur, praesertim ut Facultates quae Lauream conferunt exornatae sint cum copia tum qualitate librorum, antiquorum et recentiorum, necnon collectionum et periodicorum quae scientificis illius Facultatis investigationibus conveniunt, liberaliter ad id pecuniae summa assignata quam alios in usus convertere non liceat. Ceteris quoque subsidiis, uti sunt laboratoria, instrumenta, musea consulere ne neglegat ³⁰.

§ 2. In regionibus Missionum atque in illis Nostrorum Collegiis, in quibus futuri Missionarii instituuntur, videat ne bibliothecae desint libri quibus historia, litterae, systemata philosophica ac religiosa illarum regionum quarum interest, apte illustrentur.

52. — § 1. Codicem in Collegio conservandum habeat, in quem quotannis referri debeant nomina Auditorum et suffragia de singulis laeta:

a) In examine de universa sacra Theologia in ordine ad Licentiam consequendam, de quo a Provinciali certior fiet;

b) In ceteris omnibus examinibus, uno excepto examine ad gradum;

c) In Exercitationibus, quibus ad normam nn. 265 § 1, 1^a et 305 operam dederint.

§ 2. His addatur qualitas approbationis ad normam n. 246 et elenchus graduum collatorum.

§ 3. Scholasticos de exitu singulorum examinum (non de singulis suffragiis) privatim certiores facit.

²⁹ Cf. CA a. 32; Ord. aa. 17, 26, 1° et 3°; Stat. n. 28.

³⁰ Cf. CA aa. 48-49; Ord. aa. 45-46; Stat. nn. 75-77; Epit. n. 341 § 2; Reg. Sup. loc. 96; RS Reg. Prov. 33.

§ 4. In suffragiis colligendis atque conscribendis et in computatione facienda aliorum opera uti poterit. Generatim curandum est ut omnes computationes suffragiorum a duobus fiant.

53. — Habeat praeterea tabularium seu archivum, in quo diligenter et ordinate conserventur:

a) Litterae ac documenta omnia de studiis quae a Sancta Sede et praesertim a Sacra Congregatione de Seminariis et Studiorum Universitatibus proferuntur;

b) Ordinationes Generalium quae ad rem pertinent;

c) Testimonia authentica, de quibus in Statutis n. 28;

d) Codices, de quibus in n. superiore;

e) Cetera omnia scripta quae studia spectant, ut acta Consultationum de studiis etc.

TITULUS IV

DE PRAEFECTO STUDIORUM

54. — Praefecti studiorum munus est generale Rectoris instrumentum esse ad studia bene ordinanda, pro potestate ab ipso accepta¹. Ei autem, ad mentem Constitutionum, obtemperent Facultatum Decani, Professores et Scholastici, in rebus ipsi a Rectore commissis².

55. — § 1. Sanctae Sedis et Societatis praescripta, quae ad doctrinam et studiorum institutionem pertinent, probe cognoscat eaque a Decanis, Professoribus et Auditoribus sedulo observanda curet³.

§ 2. Nihil immutet ex iis quae habentur in ordine studiorum, neque ab illis, nisi secundum normas a Rectore acceptas, dispenset; sed, ubi opus est, ad eum referat⁴.

¹ Cf. *Const.* P. IV c. 17, n. 2 [493]; *Stat.* n. 8 § 1; *RS Reg. Rect.* 2 et *Praef. stud.* 1; supra n. 24.

² Cf. *Epit.* n. 336 § 1; *RS Reg. Prov.* 2 et *Reg. Prof. sup. Fac.* 4.

³ Cf. *RS Reg. Praef. Stud.* 3.

⁴ Cf. *RS Reg. Praef. stud.* 3.

56. — § 1. In Collegiis, in quibus una est Facultas, Praefectus studiorum omnia quae ad studia Facultatis pertinent, Rectore duce, moderabitur, iis non omissis quae, ubi plures sunt Facultates, Decanis committuntur.

§ 2. In Collegiis, in quibus plures sunt Facultates, ipse de rebus omnium Facultatum communibus providebit, ut in studiis aptus ordo, necessaria concordia, recta continuatio vigeat. Quae vero ad studia in singulis Facultatibus moderanda spectant, curare et exsequi Decanorum erit ⁵.

57. — § 1. Saepius cum Decanis agat de rebus ad eorum Facultatem et ad Scholasticorum in studiis progressum pertinentibus.

§ 2. Cum sibi opportunum visum fuerit, Professores in scholis audire atque disputationibus privatis et Exercitationibus interesse poterit.

58. — Opportuno tempore cum Decano constituet dies disputationum publicarum atque repetitionum.

59. — Materiam omnium examinum et theses publice defendendas a Decanis accipiet; quae autem examina cursus minoris spectant a Professoribus; postquam vero ea, maxime si imprimenda sint, diligenter recognoverit, Rectoris approbationi subiciet ⁶.

60. — Examinatorum et examinum ordinem a Decanis accipiet, in cursu Theologiae minore ipse eum determinet, atque utrumque Rectoris approbationi proponat.

61. — Bibliothecae Scholasticorum ad normam Statutorum n. 75 provideat ⁷, nisi hoc munus Decano committatur.

62. — In Kalendario, praeter mutationes in ordine usitato faciendas, ascribat etiam dies quibus publice disputandum sit,

⁵ Cf. P. NATALIS, *Scholia in Const.* P. IV c. 17: *Erit et Cancellarius; Sit Decanus.*

⁶ Cf. *RS Reg. Praef. stud.* 4; *Reg. Prof. sup. Fac.* 4.

⁷ Cf. *Stat. n.* 75 § 1; *Epit. n.* 341 §§ 1, 3; *RS Reg. Praef. stud.* 29-30.

et quibus examina, exeunte sive anno scholastico sive semestri, incipiant. Addantur praeterea in Calendario:

a) Index Professorum et disciplinarum quas quisque docet, adnotata distinctione inter Professores ordinarios, extraordinarios, adiunctos;

b) Conspectus scholarum et Exercitationum;

c) Ordo scholarum singulis hebdomadae diebus servandus.

63. — § 1. Nisi Rector intersit, Praefectus studiorum omnibus, si ipse adest, conventibus Professorum itemque examini-bus praest.

§ 2. Documentis authenticis (Diplomatibus) de obtentis gradibus academicis post Rectorem subscribit⁸.

§ 3. Statis temporibus ad Generalem et ad Provincialem de rebus ad studia pertinentibus scribere debet⁹.

TITULUS V

DE DECANIS

64. — Decani munus est suae Facultatis bono consulere in iis quae ad studia pertinent¹⁰. In eo obeundo Superiores in omnibus duces sequatur, prout in Statutis, in Constitutionibus et in hac Ratione Studiorum praescribitur¹¹.

65. — Singillatim Decanus:

a) Vigilanter custodit doctrinam in propria Facultate tradendam¹²;

b) Praest conventibus et examinibus suae Facultatis, nisi Rector vel Praefectus studiorum intersit¹³;

c) Moderatur publicas suae Facultatis disputationes et tempus sic distribuit, ut omnibus suus sit disputandi locus¹⁴;

⁸ Cf. *Stat.* n. 74.

⁹ Cf. *AR IX* (1939), pp. 386-391; WERNZ, *Ordin.* n. 10.

¹⁰ Cf. *Ord.* a. 7; *Stat.* n. 9.

¹¹ Cf. *Const.* P. IV c. 17, nn. 1 [490] 2 [493] 5 [501] 6 [502]; *Stat.* nn. 6, 16.

¹² Cf. *Ord.* a. 7, 1°.

¹³ Cf. *Ord.* a. 7, 2° et 5°.

¹⁴ Cf. *RS Reg. Praef. stud.* 6.

d) Ad Auctoritates superiores refert quae ei a Professoribus Facultatis proponuntur, vel quae ipse putat ad bonum Facultatis conducere¹⁵;

e) Quae ab Auctoritatibus superioribus statuuntur, in sua Facultate exsequenda curat¹⁶;

f) Documentis authenticis graduum academicorum post Praefectum studiorum subscribit¹⁷.

66. — § 1. In rebus quae sunt maioris momenti Consilium Facultatis, in unum adunatum, interrogare debet¹⁸. Cum autem ei opportunum videbitur, poterit, approbante Rectore et certiore facto Praefecto studiorum, convocare omnes Facultatis Professores, ut ab eis edoceatur quae ad bonum Facultatis proponenda habeant.

§ 2. Praeterea crebro cum Professoribus agat, sive de rebus quae disciplinae cuique propriae prodesse possunt, sive de scientificis eorum laboribus.

§ 3. Utile erit ut interdum, certiore facto Praefecto studiorum, Professores singulos in scholis audiat atque disputationibus privatis et Exercitationibus intersit, nisi hoc a Praefecto studiorum fiat. Si quid animadversione dignum vel ipse observaverit, vel audierit ab aliis, ubi id certo compererit, Professore perquam benigne et comiter, aperte tamen, indicare ne vereatur; remque totam, prout magis expedire censuerit, Praefecto studiorum vel Rectori deferat¹⁹.

§ 4. Unicuique ex Professoribus, praesertim si quem paulo lentius procedere compererit, necessitatem progrediendi in memoriam redigat, ita ut singulis annis vel semestribus materias sibi assignatas absolvat²⁰.

§ 5. Curet ut Professores sibi exhibeant materiam examenum et theses quae publice defendendae sint; et postquam ea recognoverit, Praefecto studiorum tradat.

¹⁵ Cf. *Ord.* a. 7, 3°.

¹⁶ Cf. *Ord.* a. 7, 4°.

¹⁷ Cf. *Stat.* n. 74.

¹⁸ Cf. *Ord.* a. 9.

¹⁹ Cf. *RS Reg.* Praef. stud. 17.

²⁰ Cf. *RS Reg.* Praef. stud. 5.

67. — § 1. Ingenium et progressum singulorum Scholasticorum perspectum habeat, et provideat quae ad hunc progressum necessaria sibi videantur. Ipse, sive per se sive per alium, illos doceat, quomodo lectiones praevidere, audire, repetere, disputationes instituere, examina praeparare, tempus privato studio assignatum utiliter impendere, in laborem personalem atque exercitia quae scripto facienda commendantur, incumbere debeant.

§ 2. Quibus disciplinis specialibus operam dare quosve cursus peculiare frequentare, et quibus Exercitationibus interesse singuli debeant, re cum ipsis collata, pro cuiusque ingenio, voluntatis inclinatione, futura destinatione, approbante Rectore, determinabit.

68. — § 1. Curet ut Scholastici Sacram Scripturam sibi frequenti usu notam faciant et congruens tempus Libris Sacris legendis insumant ad normam Instructionis a Praeposito Generali datam ²¹.

§ 2. Item curet ut Scholastici in ipsis fontibus adeundis, nempe documentis Ecclesiae, operibus S. Thomae et aliorum clarorum doctorum, eas imprimis, Professoribus moderantibus, legant partes quae cum quaestionibus in scholis tractatis arctius cohaerent; consulat insuper ut Theologi directam aliquam operum Patrum Ecclesiae acquirant notitiam.

§ 3. Provideat quoque ut Scholasticis praesto sint libri, quibus studium linguarum classicarum, praesertim latinae, excolere possint ²².

TITULUS VI

DE STUDIORUM CONSILIO

69. — In studiorum Consilium cooptentur viri prudentia, probitate, experientia praediti ²³, quibus progressus studiorum suae Facultatis vel Collegii cordi sit.

²¹ Cf. *CG* XXIX d. 11, 2 et d. 26; *AR* (1947), pp. 262-266; *Instr. Comm. Pont. de re biblica*: *AAS* XLII (1950), p. 498 s.

²² Cf. *RS* Reg. Praef. stud. 30.

²³ Cf. *Const.* P. IV c. 10, n. 7 [431]; *Stat.* n. 12.

70. — Etiam non interrogati possunt Rectori vel Praefecto studiorum vel Decano proponere quae sibi venerint in mentem ad bonum sive studiorum, sive Professorum vel Scholasticorum singulorum ²⁴.

71. — Generatim, quae de modo sese gerendi in Consultationibus Institutum nostrum praescribit, sibi pro portione dicta existiment ²⁵.

²⁴ Cf. *Const. P. IV* c. 17, n. 5 [501]; *Reg. Cons. dom.* 8.

²⁵ Cf. *Reg. Cons. dom.* 1-10; 14; 16.

PARS TERTIA

DE PROFESSORUM MUNERE IN UNIVERSUM

TITULUS I

NORMAE GENERALES

72. — Professores vocatos se sentiant ad nobilissimum scientiae apostolatam, quo et Scholasticos nostros divina aspirante gratia ea doctrina instruant, ut ad munera sacerdotalia cum fructu obeunda idonei reddantur, et in specie alios in vera fide magis cognoscenda et amanda efficaciter adiuuvare valeant¹.

73. — § 1. Feratur peculiaris eorum intentio tam in lectionibus, cum occasio se obtulerit, quam extra eas, ut Auditores suos ad obsequium et amorem Dei ac virtutum quibus Ei placere oportet, moveant eosque crebris precibus ac religiosis suae vitae exemplis iuvent².

§ 2. Ante singulas lectiones iisque finitis brevis dicatur oratio, ab omnibus reverenter persolvenda³.

74. — § 1. Studeant Professores revera periti esse in sua quisque disciplina, perfecte cognitis eius principiis, fontibus, subsidiis, methodo, auctoribus praecipuis, quaestionibus quoque recentioribus. Neque aptam disciplinarum affinium cognitionem sibi comparare omittant.

§ 2. In laborem scientificum impense incumbant, et disci-

¹ Cf. *Const.* P. IV, Prooem. [307]; *AR* VII (1934), pp. 645-646, 779, n. 5.

² Cf. *Const.* P. IV c. 16, n. 4 [486]; *RS* Reg. Prof. sup. Fac. 1 et 3; *Epit.* n. 337 § 2; infra n. 92 § 2.

³ Cf. *Const.* P. IV c. 16, n. 4, C [487]; *RS* Reg. Prof. sup. Fac. 2.

plinam quam profitentur, etiam editis libris et commentationibus excolere studeant⁴, «persuasum habentes se hoc itinere, quamvis aspero, plurimum ad maiorem Dei gloriam et ad aedificationem Ecclesiae conferre posse»⁵.

§ 3. Rationem quoque docendi secundum sanae paedagogiae leges probe noverint, eaque ita utantur, ut eorum exemplo et ipsi Auditores eam addiscant.

§ 4. Proprio muneri se totos dedant. Quare eis non licet onera vel officia obire, quibus a munere docendi rite implendo et a labore scientifico provehendo impediuntur. Feriarum vero tempore, praesertim aestivarum, aliqua ministeria apostolica, approbantibus Superioribus, utiliter suscipere poterunt, ea sane moderatione ut, reffectis convenienter viribus, aptum ad scholas parandas atque investigationes scientificas peragendas otium habeant⁶.

75. — Praecipuum munus suum Professores id existiment, ut Auditores omnes et singulos iis, quas docent, disciplinis solide instituunt eorumque profectui tam in lectionibus quam in aliis scholasticis exercitiis atque adeo in privatis colloquiis studiose provideant⁷. Ad Superiores autem de singulorum ingenio et progressu opportuno tempore referant.

76. — Caveant ne suam disciplinam ita urgeant, ut ceterarum rationem non satis habere videantur; sed potius ad singulorum disciplinarum dignitatem, necessitatem, mutuam inter se coniunctionem, ut decet, attendant.

77. — In munere suo explendo Superiorum normas sequantur; et memores sint Praefecto studiorum et Decano in rebus, quae ad studia et scholarum ordinem pertinent, sibi esse obtemperandum⁸.

78. — Probe intellegant se non suo sed Ecclesiae et Societatis nomine docere, ideoque discipulorum animos non suis pri-

⁴ Cf. CA a. 21, 3°.

⁵ CG XXIX d. 27.

⁶ Cf. IC. c. 589 § 2; Ord. a. 11; AR VI (1931), pp. 837-839.

⁷ Cf. Const. P. IV c. 6, n. 6 [369]; RS Reg. Prof. sup. Fac. 20.

⁸ Cf. RS Reg. Prof. sup. Fac. 4; supra n. 54.

vatis opinionibus, sed ea doctrina, quae cum legibus Ecclesiae et Societatis plene concordat, imbuere debere⁹.

79. — § 1. Meminerint Nostros omnes esse fratres et unius familiae filios, ac proinde in iis quae dicunt vel scribunt, semper bono communi atque Societatis fratrumque omnium, maxime vero aliorum Professorum, existimationi modeste et benevole consulant¹⁰, atque in omnibus sive docendi sive scribendi laboribus fraternae caritatis officiis mutuo se adiuvent.

§ 2. Pari modo aequitatem modestiamque servant in exponendis et diiudicandis sententiis aliorum doctorum, in primis catholicorum. Sedulo tamen vitent praeposterum irenismum quem dicunt, cum falsum a vero firmiter distinguatur oportet atque veritas « absque ulla corruptione detractoneque sincere omnibus tradatur »¹¹.

TITULUS II

DE DOCTRINA TENENDA

80. — § 1. In Constitutionibus Societatis praescribitur ut Professores « sequantur in quavis Facultate securiorem et magis approbatam doctrinam et eos auctores qui eam docent »¹. Quare Societas secundum Sanctae Sedis leges², voluntati quoque S. P. Ignatii obsecundans³, complurium Congregationum Generalium decretis « tamquam solidiorem, securiorem, magis approbatam, Constitutionibusque consentaneam ... tam in Theologia scholastica quam in Philosophia, doctrinam elegit S. Thomae; statuitque eam esse a Nostris sequendam, S. Thomam ut proprium Doctorem habendum, et eos eligendos esse Professores, qui, erga S. Doctorem bene affecti, operam in eo posituri sint, ut Auditores quoque erga eum quam optime afficiantur »⁴.

⁹ Cf. *CD* d. 110 § 1.

¹⁰ Cf. *CD* d. 110 § 2; *RS* Reg. Prof. sup. Fac. 5.

¹¹ Cf. Pius XII, *Humani generis*: AAS XLII (1950), p. 578.

¹ *Const.* P. IV c. 5, n. 4 [358].

² Cf. *CA* a. 29 a, c; *Ord.* a. 18 § 1.

³ Cf. *Const.* P. IV c. 14, n. 1 [464].

⁴ *CD* d. 99 § 1; cf. *Stat.*, n. 29 § 1; *RS* Reg. Prof. Theol. 2.

§ 2. Professores igitur tam Theologiae quam Philosophiae:

1° « Doctorem Angelicum suorum sequantur studiorum Ducem ac Principem, eius opera penitus perspecta habeant, eius doctrinam secundum rationes scientificas intime penetrent ac familiarem sibi reddant »⁵.

2° Scholasticorum in Philosophia rationali et sacra Theologia institutionem omnino pertractent ad huius Doctoris nostri proprii rationem et doctrinam et principia, eaque sancte teneant, ad normam Litterarum Encyclicarum Leonis PP. XIII *Aeterni Patris* d. d. 4 augusti 1879⁶ et Pii PP. XI *Studiorum Ducem* d. d. 29 iunii 1923⁷, servatis etiam normis Societati a Praeposito Generali Wlodimiro Ledóchowski iussu Congregationis Generalis XXVI, per litteras *De doctrina S. Thomae magis magisque in Societate fovenda*, anno 1916 propositis et a Benedicto PP. XV auctoritate apostolica confirmatis⁸;

3° Scholasticos in studium accuratum recteque ordinatum operum S. Doctoris, in primis Summae Theologicae, et ad mentem eius magisque intellegendam atque amore vere singulari amplectendam omni cura inducant⁹.

81. — « Magni etiam faciant atque diligenter consulant probatos illos et eximios Societatis doctores, quorum laus est in Ecclesia, quique, utpote S. Thomae discipuli addictissimi sapientesque interpretes, immo Ecclesiae luminaria, a Romanis Pontificibus et ab eruditissimis viris commendari meruerunt »¹⁰.

82. — § 1. In iis quae libere inter catholicos controvertuntur, nemo sententiam suam ita defendat, ut alteri notam inurat; sed potius caritati, veritati, Auditorum profectui consulens, satis habeat varias opiniones earumque argumenta praecipua, non diutius in iis commorando, sincere exponere, atque suam modeste propagare.

§ 2. Quaestionibus illis liberis ea minime annumeratur

⁵ CD d. 99 § 2, 1°; Stat. n. 29 § 2, 1°.

⁶ Cf. ASS XII (1879), pp. 108-115.

⁷ Cf. AAS XV (1923), pp. 309-329.

⁸ Cf. AR II (1917), pp. 318-363; CD d. 99 § 2, 2°; Stat. n. 29 § 2, 2°.

⁹ Cf. CD d. 99 § 2, 3°; Stat. n. 29 § 2, 3°.

¹⁰ CD d. 99 § 4.

quae de divinis auxiliis et scientia media dicitur; quamquam in hac etiam ab omni animorum contentione, in publicis praesertim disputationibus, temperandum est ¹¹.

83. — « In universum sedulo et constanter invigilandum est, ut Nostri ab intemperanti novitatum studio et periculosa opinandi licentia immunes servantur; quare haec ob oculos habeantur:

1° Ut libere possit aliqua sententia proferri, non satis est eam adhuc non esse damnatam; sed sedulo etiam attendatur num sit conformis menti Ecclesiae Sedisque Apostolicae satis clare iam manifestatae, SS. Patrum doctrinae, sententiis Doctorum catholicorum communi consensu probatis;

2° Nihil novi proponatur quod fidei pietative christianae non prorsus congruat, vel quod fideles merito possit offendere, vel quod rationibus pro re vere gravibus non probetur » ¹²;

3° « Cum novae vel liberae agitantur quaestiones, catholicae doctrinae principia semper mentibus praefulgeant; quod in re theologica omnino novum sonat, evigilanti cautione perpendatur; certum firmumque ab eo, quod coniectura ducitur, ab eo, quod labilis nec semper laudabilis mos etiam in Theologiam et Philosophiam introducere et invehere potest, discernatur; errantibus amica praebeatur manus, nihil autem indulgeatur opinionum erroribus » ¹³;

4° « Nostri SS. Patribus et catholicae Traditionis documentis praecipuam operam dent; acatholicorum vero commentariis et libris cautissime utantur, caventes ne eorum exemplo atque consuetudine illecti, paulatim eo deflectant ut a supernaturali ratione factorum et inspiratione Sacrae Scripturae praescindere videantur » ¹⁴.

84. — Etiam in re morali Professores securitati doctrinae prospiciant et ab omni laxitatis specie caveant, neque quidquam promant quod vulgari minime velint ¹⁵.

¹¹ Cf. *CD* d. 100; *RS* Reg. Prof. sup. Fac. 5.

¹² *CD* d. 102, 1° et 2°.

¹³ *CG* XXIX d. 27; cf. Pius XII, *Humani generis*: AAS XLII (1950), p. 561 ss.

¹⁴ *CD* d. 102, 4°.

¹⁵ Cf. *CD* dd. 70, 103.

85. — « Nullo tamen modo intendit Societas aequam in rebus dubiis libertatem minuere; ac multo minus improbare rectum usum eruditionis et criticae, omniumque subsidiorum quae ex progressu scientiae utilissime accesserunt; immo valde laudandi sunt qui in eas disciplinas incumbentes strenuo labore pro fide antiqua novis armis propugnare student »¹⁶.

TITULUS III

DE LECTIONIBUS ET REPETITIONIBUS

86. — § 1. In tractanda materia singuli Professores ad ea attendant quae de sua disciplina in hac Ratione Studiorum cuique praescribuntur.

§ 2. Intra materiam sibi assignatam se contineant eamque tempore constituto quoad omnes partes absolvant¹; ad quod proficiet in singulis disciplinis tempus, pro partium momento et amplitudine impendendum, iam ante initium anni scholastici circiter definire et cum Praefecto studiorum vel Decano communicare.

87. — § 1. In parte speculativa sacrae Theologiae et in Philosophia scholastica methodum scholasticam adhibeant, in qua praecipue haec praestanda curent:

a) In maioribus quaestionibus ne longo continuoque procedant tractu, sed praemisso brevi totius argumenti conspectu eas logice distribuant in theses, quarum singulae sint veluti gradus ad veritatem;

b) In unaquaque thesi, definitis et explicatis terminis, clare ponatur status quaestionis eiusque cum cognatis thesibus coniunctio ostendatur;

c) Argumenta proponantur, quantum materia permittit, forma syllogistica², eaque ita brevi, ut facile memoria retineri possint, et terminis adeo claris, ut consequentia appareat. Con-

¹⁶ CD d. 105; cf. Pius XII, *Humani generis*: AAS XLII (1950), p. 578.

¹ Cf. CD d. 109; Ord. a. 20; RS Reg. Praef. stud. 5.

² Cf. Ord. a 18 § 3; CD d. 88 § 2; d. 92.

clusiones autem non tam probare studeant argumentorum numero quam pondere³;

d) Etiam ad difficultates afferendas et solvendas formam syllogisticam adhibeant⁴; eas autem difficultates in primis afferant, quae sive notiones in thesi occurrentes, sive statum quaestionis, sive argumenta illustrent; non quidem coacervantes quae obici possent, sed ex iis diligenter breviterque referentes potissima⁵;

e) Maiore quadam quaestione absoluta, diversarum thesium ostendatur coniunctio earumque cohaerens synthesis conficiatur, unde appareat quaenam sint principia, e quibus reliqua pendeant. Neque singulae tantum quaestiones ita sunt explicandae, sed etiam dilucidandum est, quomodo inter se et cum aliis conectantur, ut Auditores non solum rerum particularium cognitionem percipiant, sed totius disciplinae veram scientiam⁶.

§ 2. Hac autem methodo discipulorum mentes ita excolantur, ut assuescant et definire terminos quibus utuntur, et voces aequivocas ad vitandas confusiones distinguere, et argumentationem ordine certo proponere, et subtiliores conclusiones ad prima principia redigere. Hac via apti efficiuntur non tantum ad diiudicandos et refellendos errores antehac exortos, sed etiam ad discernendas et ex veritate aestimandas sententias novas, quae forte in disciplinis theologicis vel philosophicis et cum iis conexis exoriantur⁷.

88. — § 1. Pars disciplinarum positiva ita tractetur, ut Auditores « non solum ipsam doctrinam probe addiscant, sed etiam fontes singulis disciplinis proprios legesque eosdem interpretandi cognoscant atque laboris scientifici subsidia et adiumenta cum fructu adhibere assuescant »⁸.

§ 2. In iis thesibus vel argumentis, quae pendent ex factis vel textibus recte cognitis et explicatis, primum haec ipsa facta, sive naturae sive historiae, vel textus accurate statuuntur; dein-

³ Cf. *RS Reg. Prof. sup. Fac. 7*.

⁴ Cf. *Ord. a. 18 § 3*.

⁵ Cf. *RS Reg. Prof. sup. Fac. 7*.

⁶ Cf. LEO XIII, *Aeterni Patris*: ASS XII (1879), p. 101; *Allocutio Pii XII* ad P. U. G., die 17 Oct. 1953: AAS XLV (1953), p. 684.

⁷ Cf. *Ord. a. 18 § 3*.

⁸ *Ord. a. 18 § 2*.

de in eorum sensum inquiratur, et quid manifestent, secundum principia singulis scientiis propria ostendatur, ea semper servata distinctione, quae inter ipsa facta vel textus eorumque interpretationem intercedit.

§ 3. In rebus positivis tradendis aequam mensuram invenire et inventam servare studeant. Fontes revelationis, quorum « studio sacrae disciplinae semper iuvenescunt »⁹, sedulo investigentur, vitato tamen in rebus historicis illo excessu, qui expositioni explicationique doctrinae detrimentum afferret. Historia Philosophiae, quae secundum peculiare huius disciplinae momentum pertractanda est, ita tamen proponatur ut Philosophiam scholasticam non obruat, sed conferat ad ipsam, per comparativam disquisitionem, profundius penetrandam.

§ 4. In afferendis doctorum auctoritatibus ne sint nimii; si tamen habeant insigniorum auctorum testimonia ad sententiam suam confirmandam, verba ipsa fideliter recitent; multo magis Sacrarum Scripturarum, Conciliorum, SS. Patrum.

E dignitate autem Professorum est, nullum fere textum adhibere, cuius verum sensum ex fontibus non ipsi hauserint¹⁰.

89. — Quae in aliis disciplinis tractata iam fuerint, ne repetantur. Quaestiones vero quae et philosophice et theologicè tractari solent, si in utroque cursu proponendae videantur, ita explicentur ut in Philosophia ab argumentis theologicis abstineatur, in Theologia rationes theologicae in primis afferantur, breviter tantum renovata memoria eorum, quae in Philosophia tradita sint.

90. — § 1. In disciplinis, praesertim principalibus, tradendis commendatur aptus liber textus in publicum editus et a Provinciali ad usum praelectionum approbatus¹¹. Eius loco adhiberi potest textus manuscripti instar nitide multiplicatus, qui ad normam nn. 31 et 48 § 2 censurae subiectus fuerit.

§ 2. In praelectionibus textus talis adhibeatur, in quo substantia rerum solide, presse, clare tractetur, apte disponatur, perspicuo sermone exprimatur, ita ut, licet Professoris explicatione

⁹ Pius XII, *Humani generis* AAS XLII (1950), p. 568.

¹⁰ Cf. RS Reg. Prof. sup. Fac. 8.

¹¹ Cf. Const. P. IV c. 14, B [466]; CD d. 91.

indigeat, explicata tamen facile intellegi atque adeo memoria retineri possit ¹².

§ 3. Professores a praelectionum textu ne facile recedant, abstineantque ab illo modo docendi, qui dictando continetur; nec tamen prohibentur quominus interdum pauca dictent, aut quavis ratione multiplicata Auditoribus complementi gratia praebeant.

91. — § 1. Praelectio sit in primis accurata explicatio textus, qui commentariis solidis, bene ordinatis atque Auditorum captui accommodatis opportune illustretur.

§ 2. Ea diligentius explicantur quae sunt difficiliora et capita doctrinae praecipua, quibus recte perceptis cetera facilius et plenius intelleguntur. Quae autem Auditores facile per se ipsi discere possunt, in summam redigantur eorumque privato studio committantur.

92. — § 1. Ratio rem exponendi talis sit, ut Auditores verba Professoris attente et cum fructu assequi possint, atque ex eo quo proferuntur modo discernere, quae maioris sint momenti, quaeque potius explicandi seu illustrandi gratia addantur. Quod ut recte fiat, necesse est ut res exponendas et proponendi modum diligenter praeparant et in scholis clare et sine festinatione loquantur.

§ 2. Cum occasio se obtulerit, ostendat Professor quam apta sint quae traduntur, cum ad vitam christianam in Auditoribus ipsis et in aliis nutriendam, tum ad praedicationem et ad quaelibet alia ministeria sacra, ita ut non solum formentur futuri doctores et Professores, sed imprimis, ex fine nobis in acquirenda scientia proposito, homines ad munus apostolicum parati, qui « proximos ad cognitionem et amorem Dei et salutem suarum animarum iuvare » possint ¹³.

§ 3. Tales etiam sint praelectiones, ut Auditores percipiant, quae sit mens, quaenam propensiones et necessitates hominum suae aetatis atque illius regionis in qua laborare debent. Quare Professores ostendant, quibus illi viis verum quaerant et quibus de causis a vero aberrant; atque, omissis obsoletis quae-

¹² Cf. WERNZ, *Ordin.* n. 12.

¹³ Cf. *Const.* P. IV c. 8, A [403]; c. 12, n. 1 [446]; *RS Reg.* Prof. sup. Fac. 1; supra n. 73 § 1; n. 76 § 1.

stionibus, doctrinam sive naturalem sive revelatam ita nitantur exponere, ut ostendant quidquid veri alibi fortasse inveniatur, id plenius in illa contineri, et dubia quorum solutio frustra in aliis opinionibus exquiratur, per eam solvi.

§ 4. Hoc in primis ante oculos habeant Professores qui in regionibus Missionum docent, ut Scholastici peculiare condicio- nes religiosas, philosophicas, morales, sociales suae Missionis per- spiciant et recte aestimare discant.

93. — § 1. In erroribus refutandis ne sint nimii; memine- rint enim in veritate solide exposita maiorem inveniri fructum, quam in adversariis impugnandis. Contra eos vero potissimum insistant errores, qui temporum ac regionum necessitates magis spectant.

§ 2. Caveant ne Auditores erga scriptores rationalistas in- fensosve Ecclesiae vel doctrinae suspectae favore afficiantur, ma- gnoque cum delectu illos quoque eorum libros, qui erroribus va- cent, in scholis proferant¹⁴.

94. — § 1. Cum coniunctum Professoris atque Auditorum studium ad uberiores fructus capiendos multum conducat, Pro- fessor saepius in praelectionibus aptis interrogationibus cogno- scere nitatur, quomodo res a Scholasticis intellecta sit eisque suas difficultates proponendi copiam faciat¹⁵.

§ 2. Diebus praestitutis habeantur repetitiones pro Audi- torum condicione, materiae momento et indole, ita tamen ut in cursu Philosophiae et in cursu Theologiae maiore lectionibus non addantur, sed eisdem substituantur¹⁶.

§ 3. Quoties et quomodo, sive de disciplina praecipua sive de aliis disciplinis, habendae sint repetitiones, Rector audito Fa- cultatis Consilio, statuatur, prout magis expedire iudicaverit, ser- vatis iis quae ipsa Ratio Studiorum de quibusdam repetitionibus praescribit (cf. n. 215).

§ 4. Sub finem anni scholastici, quindecim circiter diebus ante examina, lectiones cessant ut, sive in scholis, sive alio modo

¹⁴ Cf. *Const.* P. IV c. 5 E [359]; c. 14, A [465]; *CD* d. 102, 5°; *RS Reg.* Prof. Phil. 6; *AR* II (1917), p. 360.

¹⁵ Cf. *Const.* P. IV c. 13, n. 3 [456]; *RS Reg.* Prof. sup. Fac. 11.

¹⁶ Cf. *Const.* P. IV c. 13, D [459]; *RS Reg.* Prof. sup. Fac. 11.

a Rectore approbando, repetitio instituat de materiis quae examinibus annuis assignantur, peculiari ratione habita materiae de disciplina praecipua repetendae ¹⁷, salvo n. 233 § 1.

95. — In docendis Theologia fundamentalis, dogmaticae, moralis, Sacra Scriptura, Iure canonico, Philosophia scholastica lingua latina, etiam ex Sanctae Sedis praescripto, fideliter utendum esse meminerint ¹⁸, itemque pro sua parte linguae latinae expeditum usum inter Scholasticos promoveant.

TITULUS IV

DE ALIIS EXERCITIIS SCHOLASTICIS

CAPUT I

DE DISPUTATIONIBUS

Art. I — *De disputationibus in universum*

96. — § 1. Habeantur disputationes scholasticae in Facultate Theologica de Theologia fundamentalis et dogmaticae, in Facultate Philosophica de omnibus partibus Philosophiae rationalis, ut « Auditores doctrinam penitus cognoscere, dilucide exponere, efficaciter tueri assuescant » ¹.

§ 2. Ab ipso Logicae initio Scholastici ita instituantur, ut leges et formam disputandi recte addiscant et crebro in disputando exerceantur ². Ut autem singuli Auditores theses exponendi et contra argumentandi saepius in anno copiam habeant, ubi eorum numerus maior est, in complures disputantium turmas distribui poterunt.

97. — § 1. Disputationes scholasticae aliae sunt privatae (hebdomadales), quibus Auditores unius eiusdemque scholae,

¹⁷ Cf. RS Reg. Prof. sup. Fac. 13.

¹⁸ Cf. Ord. a. 21; Stat. n. 35; CD dd. 88 § 2, 92; CG XXIX d. 11, 5 c.

¹ CA a. 30 § 2; cf. Const. P. IV c. 6 nn. 10, 11 [378; 379]; c. 13, n. 3 [456]; Stat. n. 36.

² Cf. RS Reg. Prof. Phil. 13.

praeside ipso disciplinae Professore aliove ad id designato, inter se concertant; aliae sollemniores et publicae, quae coram totius Facultatis Professoribus et Auditoribus fiunt³.

§ 2. Quoties habendae sint disputationes, sive privatae sive publicae, nn. 130 et 159 definitur.

Art. II — *De disputationibus privatis*

98. — Hic erit private disputandi modus: Auditorum aliquis communiter tempestive praemonitus thesim a Professore designatam circiter per quadrantem exponat et probet, dein a difficultatibus vindicet, quas condiscipulus unus alterve (pro Auditorum numero et natura thesis), plerumque item ante designatus, forma syllogistica obiecerit⁴. Professor vero rem totam ita dirigat, ut in fine aliquid temporis ad difficultates et dubia a ceteris Auditoribus proponenda supersit.

99. — § 1. Qui in disputatione partes agit defendentis, thesim designatam breviter et concinne exponat et probet, ita ut proprii laboris specimen quoddam dare conetur.

Qui autem contra thesim argumentantur, ne opponant nisi seria et solida, eaque syllogismis rectis ac brevibus, verbis claris et accuratis, et quam primum ad ipsum difficultatis cardinem deveniant. Minime contenti, si defendens obiter et verbis tantum responderit, difficultates tamdiu urgeant, donec, prout res patiatur, plene explicentur atque solvantur.

§ 2. Si ex auctoritatibus argumentandum est, primum locus auctoris afferatur et, si opus sit, paucis clare explicetur, unde argumentum cum rigore conficiatur.

Etiam in rebus speculativis aliquando expediet ut difficultas breviter prius declaretur, dein eiusdem nucleus forma syllogistica proponatur.

100. — § 1. Scholastici, quibus disputandi munus obtigerit, tempestive ac diligenter se praeparent, cum inde maxime pendeat disputandi fructus.

§ 2. Professor omne studium conferat ad Scholasticos, praesertim in Philosophia, in hac praeparatione iuvandos: ar-

³ Cf. *Stat.* n. 36; *RS*, Reg. Praef. stud. 16; Reg. Prof. Theol. 14.

⁴ Cf. *Ord.* a. 24; *RS* Reg. Prof. sup. Fac. 12.

guentibus ostendat, quomodo ex thesi aptas difficultates eruant easque gradatim, in argumenta ordinate distribuendo, evolvant et urgeant; defendentem vero instruat, quomodo ex ipsis thesis argumentis diligenter perpensis vim respondendi hauriat.

Philosophi igitur ante disputationem difficultates Professori, tempore ab ipso constituto, exhibeant; num vero idem Theologis faciendum sit, Rector, re cum Decano collata, definiat.

§ 3. Professor inter disputandum argumentandi rigorem sedulo tueatur, et si disputantes ab eo declinaverint, illos revocet. Dum difficultas vim obtinet, disputantes progredi iubeat; contra vero ne permittat argumentum bene solutum forma tantum longius urgeri. Fulciat in concertatione, ubi opus est, defendentem vel opponentem, et si quid in fine obscurum superfuerit, id diligenter explicandum curet et quae doctrina tenenda sit, declaret ⁵.

101. — Commendatur ut interdum praeter disputationem syllogisticam ad normam nn. 130 et 159 disputatio in forma libera et lingua moderna habeatur, praesertim ubi natura rei tractandae id suadeat, vel ut exerceatur praeccisus argumentandi modus extra formam, hodie apud scientiae viros usitatus (v. g. disceptatio de doctrina insignioris alicuius auctoris, seu veteris seu moderni; de libro aliquo vel de periodici articulo). De qua materia ab uno ex Auditoribus paulo fusius proposita, secundum modum a Professore prius definitum, disputatio instituatur ⁶.

Art. III — *De disputationibus publicis*

102. — § 1. Quae supra, nn. 98-101 dicta sunt, maiore etiam diligentia in disputationibus publicis observentur. Opponentibus statuto tempore iis Professoribus qui disputationem dirigunt, scriptas exhibeant difficultates, quas tamen cum defensuro communicare non licet.

§ 2. Disputationes publicae per duas saltem horas protrahantur; quodsi Scholasticorum numerus parvus sit, ad integram saltem horam perducantur oportet. Singulis defendentibus duo minimum assignentur oppositores. Intersint autem his dispu-

⁵ Cf. *Const.* P. IV c. 6, nn. 10, 11 [378; 379]; *RS Reg.* Praef. stud. 6; *Reg. Prof.* sup. Fac. 18.

⁶ Cf. *Stat.* n. 37; *RS Reg.* Acad. Theol. et Phil.

tationibus, praeter Rectorem et Praefectum studiorum et Facultatis Decanum, omnes Professores atque Auditores Facultatis, et invitentur ceterarum Facultatum Professores. Invitari quoque possunt praeter Auctoritates ecclesiasticas alii viri docti externi, quibus etiam argumentandi copia detur⁷.

§ 3. Ex Auditoribus publice ne disputent nisi aptiores; ceteri privatim exerçantur, quoad ita instructi sint, ut eo loco non putentur indigni⁸.

Art. IV — *De actibus publicis*

103. — § 1. Praeter disputationes supra commemoratas, interdum aliae quaedam maiore apparatu externo instituantur, qui actus publici appellari solent. Eorum duo sunt genera: *Actus generales*, in quibus de universa Philosophia scholastica sive de universa sacra Theologia scholastica, et *Actus peculiare*s, in quibus de quadam parte longiore earundem disciplinarum disputatur⁹.

§ 2. Ad actus, praesertim generales, habendos deligantur pauci atque egregie instructi, quique ingenio et disputandi peritia praestent¹⁰.

104. — § 1. Materia actuum generalium omnes Philosophiae scholasticae vel sacrae Theologiae partes comprehendat; et si videatur, potest esse ea quae Nostris omnibus ultimo Philosophiae vel Theologiae anno examinis materia proponitur.

§ 2. Ad actus peculiare materia definiatur paulo longior ea, quae in disputationibus publicis proponi solet, atque ea esse potest quae Nostris omnibus in examine annuo assignatur.

§ 3. Actus generales habeantur et mane et vespere; peculiare vero aut mane aut vespere tantum, et ad duas circiter horas producantur¹¹.

105. — § 1. Ubi una tantum est Facultas, actibus publicis moderabitur Praefectus studiorum, sin aliter Facultatis Decanus.

⁷ Cf. Reg. Prof. sup. Fac. 16.

⁸ Cf. Reg. Prof. sup. Fac. 17.

⁹ Cf. RS Reg. Praef. stud. nn. 8-9, 19.

¹⁰ Cf. RS Reg. Praef. stud. nn. 7, 19.

¹¹ Cf. CD d. 161 § 1, 3°; RS Reg. Praef. stud. nn. 8-9.

Adsint praeterea Professores, qui defendentem atque opponentes in sua quisque materia dirigant¹².

§ 2. Defensurus exordiatum actum ab una alterave thesi, quam paulo quidem ornatus, scholastico tamen modo, exponat atque confirmet¹³.

§ 3. Opponentibus sint saltem quattuor, sive e Nostris, sive e viris doctis externis designati.

106. — Interesse debent actibus publicis Auctoritates, Professores atque Auditores omnium Facultatum. Invitandae etiam sunt Auctoritates ecclesiasticae alique externi eruditi, quibus etiam opponere et interrogare liceat¹⁴.

107. — § 1. Actus generalis de universa sacra Theologia mane et vespere habitus, ei qui theses defendit, instar examinis ad gradum est. Ad suffragia ferenda designantur quattuor e Nostris qui ad examinandum ad gradum approbati sunt¹⁵.

§ 2. Actus generalis de universa Philosophia, pro examine de universa Philosophia habetur. Suffragia ferent quattuor ex designatis Examinoribus.

§ 3. Actus peculiaris de materia examinis annui, pro examine eiusdem anni valet. Suffragia autem ferent tot Professores quot in examine annuo adhibentur.

CAPUT II DE EXERCITATIONIBUS

108. — In singulis Facultatibus, praeter lectiones, repetitiones et disputationes, fiant Exercitationes, quibus Auditores scientificam investigandi methodum et artem proponendi etiam scriptis ea quae studio assecuti sint, Professorum ductu, addiscant; non quidem ut iam ante Licentiam alicuius disciplinae singulariter periti evadant, sed ut principiis methodicis singularum scientiarum eorumque recto usu instituantur¹.

¹² Cf. *RS Reg. Praef. stud.* 13.

¹³ Cf. *RS Reg. Praef. stud.* 15.

¹⁴ Cf. *RS Reg. Praef. stud.* 25.

¹⁵ Cf. *CD d.* 161.

¹ *CA a.* 39 § 1; *Ord. a.* 22; *Stat. n.* 37.

109. — Antequam ad Exercitationes ipsas accedant, curandum est ut Scholastici methodo laboris scientifici seu Methodologiae apte initientur. Itaque discant libris, commentariis, periodicis, encyclopaediis uti, editionum criticarum varias annotationes interpretari, probatas normas in afferendis scriptorum verbis adhibere, ex eis quae legerint excerptare excerptaque digerere, examinare modum quo iudicium de libro vel de libello feratur, denique in ceteris quae ad laborem scientificum aggrediendum requiruntur se exercere. In his Exercitationum tirociniis cunctos eiusdem anni Scholasticos dirigere, si opportunum videatur, unus potest Professor, qui tamen in exemplis et exercitiis rationem omnium disciplinarum, saltem principalium, habeat.

110. — Exercitationes fieri possunt in disciplinis tam principalibus quam auxiliariis et specialibus. Rectoris est singulis annis cum Consilio Facultatis, ascitis etiam Professoribus quorum interest, deliberare, in quibus disciplinis Exercitationes utilius habendae sint.

111. — § 1. Exercitationum themata (argumenta) et discipulorum progressui sint accommodata, et talia in quibus cum plures communi studio occupentur, tum illius disciplinae leges et normae cognoscantur et exercentur. Ratio etiam habeatur necessitatum regionis et peculiarium temporis condicionum.

§ 2. Singulis Exercitationum cursibus unum proponatur thema, cuius partes singulis discipulis assignentur, nisi forte peculiare discipulorum condiciones aliud postulare videantur. At etiam tunc curandum est sedulo, ut ad Exercitationis fructum omnes pro sua cuiusque parte conferant.

§ 3. Partem thematis communis vel quaestionem sibi assignatam singuli personali studio diligenter investigent. Diebus praestitutis omnes, qui cursui Exercitationis nomen dederunt, conveniant ut, Professore duce, communi cum sodalibus labore et propriis commentationibus operam dent: sive proponendo sua argumenta ceteris discutienda, sive sententiam de operibus sodalium ferendo, sive obiectis animadversionibus et difficultatibus alendo communem disceputationem².

² Cf. *Ord.* a. 29 § 2.

112. — § 1. Cum Exercitationum fructus ex modo quo reguntur, magnam partem pendeat, Professores unumquodque exercitium accurate praeparent; discipulorum mentibus principia methodica laboris scientifici assidue inculcent; sicubi contra peccaverint, moneant eos et corrigant, eorumque sensum criticum acuant; aptis eos interrogationibus et obiectis difficultatibus iuvent; privatis etiam colloquiis et consiliis studia eorum et investigationes foveant³.

§ 2. Ut Scholastici quae didicerint, ea etiam vulgari sermone recte exprimere assuescant, in Exercitationibus uti possunt moderna quoque lingua, cuius rectum et accuratum usum, sive in loquendo, sive in scribendo, Professor exigat⁴.

113. — § 1. Scholastici, ut omnibus et singulis suae mentis proprio labore excolendae copia sit, apte distribuantur, neque eidem cursui iusto plures adscribantur.

§ 2. Ipsis, quem Exercitationum cursum sequi velint, licet proponere; sed Praefecti studiorum vel Decani erit ad normam n. 67 § 2 et ratione habita praescripti § 1, rem decernere.

§ 3. Generatim singuli Scholastici ad unum tantum cursum quotannis admittantur, neque eis liceat, nisi consentiente Rectore et de sententia Professoris ad quem res pertinet, pluribus interesse Exercitationibus aut eas anticipare.

114. — § 1. Ut satis faciant praescriptioni de experimento scripto in aliqua schola Exercitationum ante Licentiam dando⁵, Scholastici quaestionem aliquam ex ipso Exercitationis argumento, approbante Professore, eligant, quam eo duce diligenter elaborent, non neglectis illis normis, quas periti de modo scripta scientifica edendi statuere solent.

§ 2. Hoc experimento Auditor aptum se demonstrare debet ad laborem scientificum; neque vero necesse est ut eius scriptum ad progressum scientiae conducat⁶; nec tantae sit amplitudinis ut ob tempus in eo conficiendo consumendum, ceteris studiis detrimentum afferat.

³ Cf. *Ord.* a. 22.

⁴ Cf. nn. 44 § 7 et 270.

⁵ Cf. *Ord.* a. 37.

⁶ Cf. *Ord.* a. 37 § 1; *Stat.* n. 64, 2°.

§ 3. Id non impedit quominus Exercitationes ita moderentur, ut quaedam saltem scripta in eis confecta et in formam articuli aut notae redacta, aliquando in aliquo periodico scientifico in lucem edi possint⁷.

§ 4. Suffragium de experimento scripto fertur a Professore, in cuius Exercitationum cursu compositum est, secundum normam n. 228 § 1 d.

TITULUS V

DE EXAMINATORIBUS DEQUE EXAMINANDI RATIONE

115. — Examinatores munere suo ita fungantur, ut et ipsi scientiam candidati recte iudicare possint, et Scholasticis praebeatur facultas ostendendi, num doctrinam requisitam possideant.

116. — Cuiusvis disciplinae examina, tam oralia quam scripta, ea lingua habeantur qua disciplina tradita est. Examen ad audiendas confessiones lingua moderna fieri potest.

117. — § 1. In examinibus Philosophiae scholasticae et Theologiae fundamentalis ac dogmaticae, Professores, antequam ad difficultates veniant, ut plurimum inquirent utrum candidatus thesim exponere et probare sciat.

§ 2. Difficultates vero proponantur eiusmodi, quarum solutione ostendere imprimis possit candidatus, num doctrinam expositam et vim argumentorum bene perspexerit, eamque ab adversariorum impugnationibus defendere possit. Examinatores, cum locum alicuius auctoris contrarium afferunt, in eius loci doctrinam potius quam in verba insistant, nisi difficultatis solutio pendeat ex ipsis verbis.

§ 3. Quae de forma syllogistica Professoribus praescribuntur (n. 87 § 1, c, d), eadem Examinatores, prout patiatur materia, observent. Ne multa simul obiciant, aut in eadem difficultate nimis insistant, sed si candidatus eam solvere non pos-

⁷ Cf. supra n. 44 § 7.

sit, ad aliam transeant. Nec certos aliquos dicendi modos nimium exigant, dum difficultas vere solvatur.

§ 4. In afferendis autem difficultatibus earumque solutione exigenda ante oculos habeant, qui gradus doctrinae et progressus respondeat curriculi anno, in quo candidatus versatur.

118. — In rebus positivis examen ita instituat, ut appareat, num candidatus materiam bene intellexerit, ordinem et coniunctionem rerum perceperit, quae ad quaestiones recte cognoscendas atque exponendas necessaria sunt, memoria teneat. Diligenter vero cavendum est, ne examen ad experimentum memoriae potius quam intellectus redigatur.

PARS QUARTA
DE ORDINATIONE STUDIORUM
SCHOLASTICIS COMMUNIAM

SECTIO I

DE TRIENNIO PHILOSOPHICO
ET QUADRIENNIO THEOLOGICO

TITULUS I

DE CURSU PHILOSOPHIAE

CAPUT I

DE STUDIIS PRAEVIIS ET DE CURSUS TEMPORE

119. — Ut quis ad cursum Philosophiae admittatur, requiritur praeuium curriculum studiorum classicorum medium rite absolutum ¹ cum testimonio authentico, quantum fieri potest, publice agnito. Hoc autem curriculum, praeter convenientem institutionem religiosam et linguas litterasque latinas, graecas, patrias, quae disciplinae praecipuae sunt, complecti debet etiam Historiam naturalem, Mathesim, Physicam, Chimiam, Geographiam, Historiam civilem, et quidem tantum quantum in eo, qui ad studia academica accedit, requiri solet, secundum exigentias cuiusque regionis et normas tum Sacrae Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus tum Societatis de studiis mediis ².

¹ Cf. *CA* a. 25, 1°; *Stat.* n. 26, 1°.

² Cf. *Ord.* a. 13; *CD* d. 85 § 1; *CG* XXVIII d. 41, in specie sub 5°.

120. — § 1. Si quis Scholasticus e schola media venerit, in qua una vel plures disciplinae, de quibus n. 119, omnino non sint aut saltem non sint satis traditae, Superiores curent, ut secundum normas a Praeposito Generali datas, illarum disciplinarum studium suppleat superetque examen, generatim antequam ad Facultatem vel saltem prius quam ad eiusdem examina admittatur³. Nemo vero ad Philosophiam mittatur, quin sufficientem latine loquendi scribendique peritiam probaverit, qua et Professorum doctrinam plene intelligere et scholasticis exercitiis interesse possit. Curandum etiam est ut omnes Philosophiae operam daturi in lingua graeca eam saltem peritiam acquisierint, quam Sancta Sedes a Facultatis Philosophicae Auditoribus exigit⁴.

§ 2. Si quando alicui Scholastico ex singulari ratione, vel etiam omnibus alicuius Collegii aut regionis Auditoribus ob peculiare condiciones concedatur, ut quaedam eorum quae § 1 praescribuntur, iis tradantur iam in Facultatem admissis, cavendum semper est, ne ullum inde Philosophia scholastica detrimentum capiat.

121. — § 1. Nostris triennale Philosophiae studium praescribitur, quod ad normam n. 10 § 1 peragendum est⁵. Ad cursum biennio in ordine ad studia ad Licentiam requisita absolvendum ii tantum Scholastici admitti possunt qui documentis authenticis probaverint se iam rite absolvisse tantam disciplinarum principalium materiam, quanta scholas unius anni academici adaequare a Facultate iudicatur, salva ulteriore curriculi contractione ad normam n. 50.

§ 2. Scholastici regulariter, ad normam n. 10 § 1, ea agrediuntur studia philosophica, quae ad professionem quattuor votorum et gradus academicos requiruntur. Quare, si examina superant, usque ad quadriennium theologicum expletum in eodem ordine progredi debent, nisi eorum aliquis ad normam n. 10 § 4 a studiis in ordine ad gradum academicum obtinendum dispensatus fuerit⁶.

³ Cf. *Ord.* a. 15; *Stat.* n. 27.

⁴ Cf. Pius XI, *Officiorum omnium*: AAS XIV (1922), pp. 452-454; *Unigenitus Dei Filius*: AAS XVI (1924), pp. 141-142; CG XXVIII d. 41, 2°-3°.

⁵ Cf. CD d. 87 § 1; CG XXVIII d. 39, 2°.

⁶ Cf. CG XXVIII d. 39, 2°-3°.

122. — § 1. Si Provincialis, gravi de causa et monito Generali ad normam n. 10 § 4 aliquem Scholasticum a studiis in ordine ad gradum Licentiae obtinendum dispensaverit, etiam definiat quatenus ab iis quoque liberandus sit disciplinis et experimentis, quae Ecclesia ad studia academica in Facultate Theologica inchoanda non requirit.

§ 2. Qui hanc dispensationem obtinuerit, et, sive triennio sive, ex gravi ratione et consentiente Generali, biennio, cursum philosophicum peragit, omnibus scholis Philosophiae scholasticae et Historiae Philosophiae interesse et examen de universa Philosophia scholastica et de Historia Philosophiae superare debet, ut ad cursum maiorem admitti possit ⁷.

123. — Qui intra curriculum philosophicum, quacumque de causa, studia tam ad professionem quattuor votorum quam ad gradus academicos requisita continuare desierit, ad cursum Theologiae minorem admitti nequit, nisi universam Philosophiam rationalem, biennio saltem absolverit et in examinibus, ad normam nn. 252 ss. institutis, suffragia ad hunc cursum requisita obtinuerit ⁸; attamen necesse non est eum examen de universa Philosophia subiisse ⁹.

Provincialis vero est, audito Rectore, statuere quaenam praeterea e disciplinis auxiliaribus, specialibus vel cursibus peculiaribus, qui in cursu Philosophiae traduntur, huic sint Scholastico permittenda vel praescribenda.

124. — Superiorum est cura ut Scholastici, qui cursum Philosophiae biennio (sive in ordine ad cursum Theologiae maiorem sive minorem) absolvere debent, omnibus scholis praescriptis interesse possint ¹⁰; ideoque ut peculiare scholae, si opus sit, introducantur.

⁷ Cf. *Ord.* a. 16 § 1; *CD* d. 124.

⁸ Cf. *IC* c. 589 § 1; 1365 § 1; *CD* d. 87 § 3.

⁹ Cf. *CD* d. 124.

¹⁰ Cf. *CA* a. 25, 2°; *Ord.* a. 16; *Stat.* n. 26, 2°; *IC* c. 589 § 1.

CAPUT II

DE SCHOLARUM ORDINE ET RATIONE

Art. I — *Disciplinae tradendae*

125. — *Disciplinae principales:*

a) Philosophia scholastica, praemissa Introductione generali, exponenda secundum omnes suas partes, quae sunt Logica, Critica seu Criteriologia (Epistemologia), Ontologia, Cosmologia, Psychologia, Theologia naturalis, Ethica et Ius naturale: horis * circiter 10 utroque semestri annorum I et II, horis 6 vel 8 utroque semestri anni III;

b) Historia Philosophiae: horis circiter 3 semestribus tribus ¹¹.

126. — § 1. In exponenda Philosophia scholastica materia in tres annos ita distribuatur, ut singulis annis hac vel simili ratione diversae partes tradantur; anno I Logica, Critica seu Criteriologia (Epistemologia), Ontologia; anno II Cosmologia et Psychologia; anno III Theologia naturalis et Ethica cum Iure naturali ¹².

§ 2. Approbante Provinciali Philosophiae materia etiam ita disponi potest, ut primis duobus annis omnes partes Philosophiae scholasticae cum omnibus maioris momenti quaestionibus quoad substantiam tradantur, tertio vero anno praecipuae quaedam quaestiones, praesertim difficiliiores, apte compleantur ac profundius explanentur.

127. — § 1. *Disciplinae auxiliares:*

a) Psychologia experimentalis seu empirica: saltem 2 horis duobus semestribus;

b) Quaestiones scientificae cum Philosophia coniunctae, ex Biologia, Anthropologia, Mathesi, Physica, Chimia: horis 5 duobus semestribus:

* Horarum numerus, nisi aliud notetur, de singulis hebdomadis intellegitur.

¹¹ Cf. *Ord.* a. 27, III, 1; *Stat.* n. 44.

¹² Cf. R. P. BECKX, *De triennali Phil. stud.* (Epist. select 1911, p. 234); WERNZ, *Ordin.* nn. 38-47.

1° Quaestiones scientificae cum Philosophia coniunctae vel omnes eodem anno tractari possunt vel in duos aut tres annos distribui; sed ita disponantur, ut melius eas partes Philosophiae iuvent, quibuscum sunt coniunctae;

2° In singulis Collegiis determinetur, quot horae ex toto tempore huic disciplinae assignato singulis illis scientiis, pro rerum tractandarum amplitudine et momento, sint tribuendae;

c) Interpretatio textuum selectorum ex Aristotele et S. Thoma Aquinate: horis 2 semestribus duobus¹³.

§ 2. Unaquaeque disciplina auxiliaris tradi potest ad normam § praecedentis; aut etiam integre ineunte anno academico aut opportuniore tempore; aut cum affini disciplina principali apte coniungi, dummodo semper et numerus horarum disciplinae auxiliari assignatus servetur et eius materia exponatur ac de ea speciale examen subeatur.

128. — § 1. Ex *disciplinis specialibus* aut cursibus peculiaribus singuli Auditores ante Licentiam unam saltem disciplinam specialem hora 1 uno anno, vel horis 2 uno semestri, aut aliquot *cursus peculiares*, per totidem horas quot disciplinae speciali assignantur, frequentare debent¹⁴.

§ 2. Commendantur praesertim eae disciplinae speciales iique cursus peculiares, qui ad aliquam Philosophiae scholasticae partem seu maioris momenti quaestionem plenius intelligendam plurimum conducere, atque adeo disciplinam praecipuam confirmare et complere possunt. Itaque ad complendam Cosmologiam tradi potest Philosophia scientiarum; ad Ethicam, Oeconomia socialis et Sociologia; ad Psychologiam, Paedagogia¹⁵. Instituire etiam licet cursus peculiares, quibus recentiora quaedam vel vetera adhuc vigentia systemata philosophica illustrentur et ex Philosophia scholastica iudicentur.

129. — Ut examen de universa Philosophia scholastica in ordine ad cursum Theologiae maiorem et gradum Licentiae (nisi quis a Licentia secundum n. 10 § 4 dispensatus fuerit), in fine tertii anni subeundum, solide et ea diligentia, quam huius disci-

¹³ Cf. *Ord.* a. 27, III, 2; *Stat.* n. 45.

¹⁴ Cf. *CA* a. 33 § 3; *Stat.* n. 46 § 1.

¹⁵ Cf. *Stat.* n. 46 § 2.

plinae momentum et excellentia postulat, praeparari possit, ultimo triennii semestri scholae pauciores erunt¹⁶, id est non plures duabus horis cotidianis, salvo praescripto n. 122 § 2. Quindecim vero circiter diebus, antequam inchoentur examina, omnes scholarum lectiones ad normam n. 94 § 4 cessant.

Art. II — *Exercitia scholastica instituenda*

130. — Disputationes privatae in forma syllogistica habentur primo et secundo anno plerumque his in hebdomada. Tertio anno, semel saltem in hebdomada; quare si statuta die vacatione vel alia causa impediuntur, in aliam diem transferantur. Commendantur praeterea tertio anno disputationes in forma libera et lingua moderna, ad normam n. 101 instituendae, quae priorum disputationum numero addantur.

Praeterea his saltem quotannis fit disputatio sollemnior et publica¹⁷. Quarta disputationum sollemniorum pars in forma libera et lingua moderna fieri potest.

131. — Exercitationes initium sumere debent a tertio saltem anno, et habentur aut uno semestri singulis hebdomadis per unam circiter horam, vel alternis hebdomadis per duas circiter horas, aut toto anno alternis hebdomadis per unam circiter horam. Auditores ad normam n. 109 etiam primo vel altero Philosophiae anno ad laborem scientificum methodice instituuntur¹⁸.

132. — Semel in hebdomada per semihoram fit exercitium Eloquentiae sacrae quod « Toni » vocari solet¹⁹.

¹⁶ Cf. *Ord.* a. 30; *Stat.* n. 38.

¹⁷ Cf. *CA* a. 30 § 2; *Stat.* n. 47.

¹⁸ Cf. *CA* a. 30 § 1; *Ord.* a. 23; *Stat.* n. 48.

¹⁹ Cf. *Const.* P. III c. 1, n. 21 [280]; P. IV c. 8, n. 3 [402]; *CG* XXVIII d. 41, 4°.

CAPUT III

DE MODO TRADENDI DISCIPLINAS PHILOSOPHICAS

Art. I — *De Philosophia scholastica in universum*

133. — § 1. Philosophiae scholasticae munus est naturali rationis luminis ultimas rerum causas investigare, principia universalialia quae etiam reliquas scientias pervadunt statuere, illasque generaliores stabilire veritates quae in ordine naturali totius vitae humanae, cum privatae tum socialis, sunt fundamentum¹.

§ 2. Quodsi Philosophia suo munere rite fungitur, ad intellectum excolendum mentisque aciem exacuendam, atque ad perficiendam voluntatem multum conducit; contra neglectus et corruptio principiorum eius, malorum omnium origo fiat necesse est: « cum enim insitum homini natura sit ut in agendo rationem ducem sequatur, si quid intellegentia peccat, in id et voluntas facile labitur »².

§ 3. Praeterea cum errores, qui huius aetatis homines ab Ecclesiae doctrina avertunt, plerumque a philosophica ratione repetantur, haec item disciplina recte solideque tradita, multum proficit ut Scholastici ad futura ministeria apostolica apte praeparentur atque instruantur.

134. — Philosophia scholastica ad hoc insuper necessaria est, ut sacrae Theologiae inserviat. Nam:

1° Veritates de Deo et de religione, quibus Apologetica nitatur necesse est, rite probatas suppeditat;

2° Mentem expedit ad rectam dogmatum fidei catholicae notionem capiendam; ad ipsa fidei mysteria, quoad eius facere potest, clarius intellegenda altiusque penetranda iuvat; subministrat ea, quibus Theologia speculativa indolem verae scientiae induit;

3° Veritates divinitus revelatas religiose tuctur et errores iis oppositos refellit ac redarguit³.

¹ Cf. PIUS X, *Doctoris Angelici*: AAS VI (1914), pp. 337-338; AR II (1917), p. 341.

² LEO XIII, *Aeterni Patris*: ASS XII (1879), p. 98.

³ Cf. LEO XII, *Aeterni Patris*: ASS XII (1879), pp. 99-103.

135. — § 1. In Philosophia scholastica ita instituantur Nostri, ut in primis veram acquirant primorum principiorum cognitionem et eorum valorem obiectivum defendere discant.

§ 2. Percipiant etiam quanam veritates ex his principiis deducantur et quomodo inter se ad systema conectantur; unde fiet ut, opportune factorum ratione habita, gravissimas Metaphysicae quaestiones possint scrutari, quae et ens in communi, et mundum corporeum, et animam immortalem, et ipsum Deum naturali rationis lumine cognoscendum, et prima principia morum tam singulorum hominum quam societatum spectant.

§ 3. His veritatibus penitus imbuantur, ita ut tam novas Philosophiae quaestiones tractare, opiniones recentiorum iudicare atque eorum errores, si qui inveniuntur, refellere, quam praeambula fidei stabilire et veritates divinitus traditas modo scientifico exponere atque ab adversariorum impugnationibus tueri possint.

136. — § 1. Philosophia cum ultra sensibiles corporum apparentias legesque progrediatur et argumentis utatur inquisitioni philosophicae propriis, a reliquis scientiis naturalibus differt. Nec tamen haec differentia ullo modo impediat quominus ostendantur arcta eiusmodi scientiarum cum Philosophia vincula, sive quatenus certae illarum conclusiones fundamentum praebent philosophicae argumentationi, sive quod rectae utrimque conclusiones inter se conveniunt.

§ 2. Ideo discerni omnino debent quae in his de naturalibus scientiis certo probata sunt, ab iis quae, etiamsi interdum a quibusdam scientiarum cultoribus pro certis proferantur sentiis, meras tamen hypotheses continent⁴.

137. — § 1. Quaestiones praecipuae Philosophiae scholasticae omnes tractandae sunt, peculiari ratione habita nostrae aetatis condicionum et progressus et errorum, omissis obsoletis illis et nimis subtilibus rebus, quae neque ad verum scientiae progressum, neque ad solidam Auditorum institutionem conducunt.

§ 2. Eae potissimum ordinis naturalis illustrentur verita-

⁴ AR II (1917), p. 360.

tes, quibus cognitis sacrae Theologiae studium ad normam n. 134 magis iuvatur quibusque magis apparet, quae sit dogmatum inter se et cum philosophicis sententiis certo probatis concordia.

§ 3. Quae de methodo scholastica adhibenda (de qua n. 87) et de doctrina et principiis S. Thomae Aquinatis sequendis (de quibus n. 80 § 2) praescripta sunt, in Philosophia scholastica tractanda sedulo ac fideliter observentur.

§ 4. In materia explicanda cohaerens rerum synthesis Professoribus cordi sit, ut intellegatur totius Philosophiae partes in unam conspirare scientiam eiusque generaliora principia in singulis quaestionibus aequa ratione adhiberi.

Art. II — *De singulis Philosophiae scholasticae partibus*

138. — Quicumque explicandae materiae ordo secundum n. 126 eligitur, in singulis Philosophiae partibus haec in primis spectentur:

1° Auditores a primo curriculi philosophici anno per sex saltem hebdomadas praeceptis *Dialecticae* et methodi scholasticae principiis solide informentur; nec solum ea probe cognoscant, sed etiam in iisdem usu servandis plurimum exerceantur⁵. In universum meminerint omnes, quantum intersit primam institutionem quam maxime solidam et tutam esse, cum ex hac omnis in posterum progressus dependeat, et si quid in ea peccatum sit, id postmodum aegerrime emendetur⁶.

2° In *Criteriologia* clare et solide exponantur cum notiones certitudinis et veritatis, tum leges quibus verum a falso discerni potest atque criteria veritatis eorumque fontes et notae, ut valor obiectivus, qui dicitur, cum omnis humanae cognitionis tum notionum transcendentalium conceptuumque universalium firmiter stabiliatur. Breviter exponantur et diiudicentur doctrinae de cognitione humana; refellantur praesertim scepticismus, relativismus, idealismus et diversae formae antiintellectualismi⁷.

3° Cum *Ontologia* ipsum ens in quantum est ens attin-

⁵ Cf. RS Reg. Prof. Phil. 13, 18; R. P. BECKX, *De triennali Phil. stud.*, VIII (Epist. select. 1911, p. 236).

⁶ Cf. R. P. BECKX, o. c. XV, p. 253.

⁷ Cf. RS Reg. Prof. Phil. 19, 20.

gat et illas generaliores veritates exponat quae totam Metaphysicam pervadunt, Professores in his quaestionibus abstractis ita progrediantur, ut Auditores ad subtiliora gradatim introducantur eaque congruenter penetrare addiscant. Apprime explicandae sunt notiones de proprietatibus et analogia entis, quae in cognitione Dei naturali adhiberi debent, principia de actu et potentia, doctrina de substantia et accidentibus, et prima illa principia, v. g. causalitatis, quorum recta cognitio inquisitionem omnium scientiarum tuto dirigere ac mentem ab erroribus munire valeat; omittantur vero illa quae in Critica iam dicta erant.

4° In *Cosmologia* tractetur de structura mundi corporei universi et de generalibus corporum proprietatibus eorumque natura, ratione habita tum factorum quae in Physica empirica stabilita sunt tum theoriarum, quarum ope facta inter se conectuntur ipsaque a principiis quibusdam deducuntur. Praecipuarum autem theoriarum instituatur crisis secundum n. 136, ita ut fundamentales notiones Cosmologiae magis determinantur. Quaestiones de spatio, de tempore, de legum naturalium immutabilitate accurate explicentur, prout earum cum aliis doctrinis philosophicis et theologicis coniunctio requirit. Ostendatur quoque praecipua asserta philosophica, quae scientias naturales quodammodo attingunt, etiam cum certis Physicae conclusionibus optime convenire.

5° In *Psychologia* notiones vitae eiusque principii et diversorum vitae graduum clare determinandae sunt, nisi iam in Cosmologia expositae fuerint, ita ut exinde de viventibus, praesertim de homine, tuto tractari possit. De animae vero humanae natura et facultatibus, de natura cognitionis, de essentiali inter animam et corpus discrimine, de animae spiritualitate atque immortalitate perspicue et plene agatur^s. Denique de hominis libertate ita tractetur, ut firmum praebeatur fundamentum Philosophiae morali.

6° In *Theologia naturali* clare contra cuiusvis generis errores comprobetur rationem humanam posse ad certam cognitionem existentiae Dei personalis pervenire. Proponantur argumenta ad Dei existentiam demonstrandam antiquitus tradita atque ita exponantur, ut eorum efficacia appareat; alia autem argumenta scite examinentur. Si Professores argumentum evol-

^s Cf. RS Reg. Prof. Phil. 23.

vunt quod ex desiderio Dei in humana mente insito depromitur, prorsus caveant, ne admittere videantur naturam humanam ad finem supernaturalem non posse non vocari⁹. Ostendatur insuper intellectum humanum posse naturaliter pervenire ad quandam notitiam, imperfectam quidem, sed veram et certam, essentiae divinae ac divinorum attributorum et operationum. In quibus omnibus explanandis argumenta theologica non sunt afferenda nisi ut illustretur concordia, quae rationem inter et revelationem intercedit.

7° Cum *Philosophiae moralis* proprium sit doctrinam morum argumentis e ratione petitis explicare, ad quaestiones theologicas ne fiat digressio; quin tamen alienum fuerit aliquid ex revelatione et documentis Magisterii ecclesiastici, praesertim recentioribus, opportune et breviter confirmare¹⁰.

In *Ethica generali*, praemissa expositione de fine hominis ultimo, stabiliatur praestantia personae humanae; tractetur de norma moralitatis atque de fonte obligationis et iuris, ut solide refutentur errores autonomiae humanae rationis moralitatisque a Deo seiunctae.

In *Ethica speciali* declarentur iura Dei, praesertim ad cultum tum privatum tum publicum ipsi exhibendum; iura et officia hominis tum in se tum in familia et societate civili. Pariter exponantur mutua iura et officia aliarum societatum, necnon diversorum statuum et nationum, et declaretur quibusdam finibus contineantur.

Propter hodiernas necessitates explicentur peculiari modo praecipua capita doctrinae Ecclesiae de quaestionibus quae sociales et oeconomicae dicuntur¹¹. Utiliter addi potest liber aliquis cursus de rebus oeconomicis scientifice exponendus.

Art. III — *De Historia Philosophiae*

139. — *Historiae Philosophiae* munus est dilucide exponere praecipua *Philosophiae* systemata, prout cursu temporum alia aliis successerunt, atque eorum inter se coniunctionem ita osten-

⁹ Pius X, *Pascendi*: ASS XL (1907), p. 630 (Dz 2103); Pius XII, *Humani generis*: AAS XLII (1950), p. 570 (Dz 3018); De executione Encycl. *Humani generis*: AR XII (1951), p. 55 s.

¹⁰ Cf. RS Reg. Prof. Phil. 25.

¹¹ Cf. CG XXVIII d. 29, n. 10; AR XI (1949), p. 716, n. 11.

dere, ut manifestetur quibus viis mens humana labentibus saeculis conata sit veritati appropinquare, atque ita momentum ac pondus Philosophiae christianae clarius et plenius patefiat.

140. — § 1. Professor igitur praecipuarum scholarum ac doctrinarum systemata, methodo historico-critica, solide et succincte exponat; ut et ipsa systemata in se pateant, et appareat quae sit eorum cum ceteris cohaerentia quaeque uniuscuiusque propria evolutio, ratione semper habita praestantiorum antiquitatis, medii aevi, recentioris ac praesentis aetatis Philosophorum, potissimum Philosophiae christianae propugnatorum.

§ 2. Tractentur in primis illae doctrinae quae, vel ipsae in se maximi sunt momenti, vel apud homines valere nondum desierunt, vel ad intellegendam ipsorum Philosophorum mentem eorumque systemata multum conducunt.

141. — Auctores qui discipulis periculo esse possunt, ita proponantur ut, (licet Historiae Philosophiae non sit quidem refellere, sed exponere eorum opiniones) vel parum eas sufficere vel falsas esse ex ipsa tractatione clare appareat. Cum pleraque systemata recentiora, ut recte diiudicari possint, iactum iam solidum fundamentum philosophicum requirant, illa ad tertium potius annum tractanda remittantur.

142. — Commendantur apta subsidia bibliographica ad plenius intellegendam doctrinam maiorum Philosophorum, de quibus in cursu non satis tractatum fuerit.

Art. IV — *De Psychologia experimentalis (empirica)*

143. — Cursus Psychologiae experimentalis seu empiricae eo in primis spectat ut studium Psychologiae rationalis partim praeparet partim compleat, propositis iis quae de phaenomenis vitae cognoscitivae, appetitivae, affectivae in diversis conditionibus observata sunt vel experimento explorata et legibus expressa.

144. — Eius materia sunt cum facta psychica: perceptiones sensuum, phantasmata, memoria; tum diversi modi, quibus elementa illa in unitate subiecti humani componuntur et caracte-

res seu temperamenta dicuntur. Inquirantur etiam leges et anomaliae operationum animae eiusque actiones inconsciae.

145. — § 1. Peculiarem curam Professor iis rebus adhibeat, quae ad prudentem puerorum et adolescentium institutionem et generatim ad spiritualem animarum moderationem proficiunt.

§ 2. Magna prudentia procedat cum experimenta et interrogationes instituit; item cum de psychopathologia et de quibusdam theoriis modernis, v. g. de psychanalysisi, agit, necnon nisi selectos de iisdem rebus libros commendet.

*Art. V — De Quaestionibus scientificis
cum Philosophia coniunctis*

146. — Finis huius disciplinae non est tradere integros diversarum scientiarum cursus, sive elementarios sive superiores, sed pleniore cognitione selectarum quaestionum scientificarum earumque cum Philosophia coniunctionis Auditores, cum in Philosophiae studio iuvare, tum cum mente scientifica temporis nostri familiares reddere.

147. — Ex singulis scientiis in Ordinationibus praescriptis: Biologia, Anthropologia, Mathesi, Physica, Chimia¹², eae seligendae sunt quaestiones, quae proxime cum Philosophia, praesertim cum Epistemologia, Cosmologia, Psychologia coniunguntur, vel mentem scientificam huius aetatis magis exhibent.

148. — § 1. Hae quaestiones tractentur methodo cuiusque scientiae propria ipsaeque methodi reflexioni philosophicae subiiciantur. Professores ergo facta doctrinasque scientiarum clare et accurate exponant atque critice iudicent; ostendant, quomodo cum doctrinis philosophicis conectantur, quin tamen dedita opera ipsas theses philosophicas probare vel defendere velint.

§ 2. In lectionibus Professores huiusmodi apparatu eruditionis novisque notionibus utantur, ut Auditores qui Philosophiam incipiunt, ad res intellegendas non maiore indigeant scientia quam quae studiis mediis rite peractis acquiri solet. Schola-

¹² Cf. *Ord.* a. 27, III, 2 b.

stici vero qui in his scientiis iam longius progressi sint, ubi comode fieri potest, proprius huius disciplinae cursus tradetur, qui ad Philosophiam scientiarum magis accedat.

§ 3. Opportunum erit habere pro variis scientiis laboratoria et instrumenta, ut et Professores experimentis lectiones illustrare et discipuli methodis experimentalibus initiari possint¹³.

§ 4. Ut haec disciplina revera secundum methodum propriam sit exposita eademque cum Philosophia arcte conexas permaneat, Professores sint cum suae scientiae periti, tum in Philosophia scholastica versati et erga eam bene affecti. Quapropter tempestive seligantur et apte formentur ad normam n. 27 § 4.

Art. VI — *De Interpretatione textuum selectorum
ex Aristotele et S. Thoma Aquinate*

149. — Eo spectat hic cursus ut Auditores non solum opera Aristotelis et S. Thomae legere assuescant, sed etiam rationem interpretandi ipsos eorum textus ita addiscant, ut neque in verborum cortice consistant, nec suas notionibus auctorum substituant, sed in veram eorum sententiam penetrare conentur.

150. — § 1. Professores, de natura et momento librorum unde textus sumuntur pauca praefati, adhibitis opportunis subsidiis et contextus ratione habita, in primis vim verborum plane investigent.

§ 2. Cum nullus sit auctoris interpres auctore ipso melior, conferantur obscura cum illis quae vel in eodem libro vel in aliis eiusdem auctoris operibus sunt magis perspicua. Quodsi auctorem mutasse sententiam vel perfecisse appareat, aut si forte, investigatione facta, textus remaneat obscurus, id manifestetur.

§ 3. Utile etiam erit auctorem comparare cum iis, a quibus certo dependet, ut appareat in quo convenient et quid sit ipsius auctoris vere proprium. Quae comparatio praesertim inter S. Thomam et Aristotelem magno cum fructu fiet.

§ 4. Ipsi quoque Auditores, dirigente Professore, in textibus interpretandis interdum sese exerceant.

151. — Ad finem huius cursus melius obtinendum eiusmodi seligantur textus qui de veritatibus philosophicis maioris mo-

¹³ Cf. CA a. 49; Ord. a. 46; Stat. nn. 76-77.

menti agunt et ad graviores illustrandas quaestiones scholasticas haud parum conducunt. Quapropter Professor harum quaestionum poterit ipse illos textus in ipso cursu disciplinae praecipuae interpretari (coniungens hanc disciplinam auxiliarem cum disciplina praecipua), ad normam n. 127 § 2.

TITULUS II

DE CURSU THEOLOGIAE

A) DE CURSU THEOLOGIAE MAIORE

CAPUT I

DE STUDIIS PRAEVIIS ET DE CURSUS TEMPORE

152. — Cursus Theologiae maior dicitur is qui studia in ordine ad gradum Licentiae in Theologia obtinendum et in ordine ad professionem quattuor votorum emittendam requisita complectitur¹.

153. — Ut quis ad cursum Theologiae maiorem admitti possit, requiritur praeuius cursus Philosophiae ad normam nn. 119-122 rite peractus.

154. — § 1. Cursus Theologiae maior quadriennio absoluitur², qui ad normam n. 10 § 3 est peragendus.

§ 2. Si quando Generalis gravi de causa ad normam n. 10 § 4 aliquem Scholasticum a studiis in ordine ad gradum Licentiae obtinendum dispensaverit, Provincialis erit ulterius definire, quatenus ille Scholasticus etiam a disciplinis auxiliariis et experimentis ad examen ad gradum, quale n. 232 describitur, non necessariis liberandus sit.

¹ Cf. CG XXVIII d. 39, 2°.

² Cf. IC cc. 589 § 1, 1365 § 2; CD d. 89 § 1; CG XXVIII d. 39, 2°; RS Reg. Prof. Theol. 7.

CAPUT II

DE SCHOLARUM ORDINE ET RATIONE

Art. I - *Disciplinae tradendae*155. — *Disciplinae principales:*

a) Theologia fundamentalis quaestionesque conexae de Introductione in Scripturam Sacram: horis * circiter 8 utroque semestri anni primi;

b) Theologia dogmatica: horis circiter 8 utroque semestri annorum secundi, tertii, quarti; salvo tamen n. 158 de secundo semestri anni quarti;

c) Theologia moralis cum pastoralis: horis circiter 5 primi biennii;

d) Introductio in Scripturam Sacram et Exegesis Veteris ac Novi Testamenti: horis circiter 6 semestribus tribus, potius secundo biennio. Cum haec disciplina tanti momenti sit, apte provideatur, ne ultima eius pars in alterum quarti anni semestre differatur;

e) Historia ecclesiastica cum Patrologia et Archaeologia christiana: horis circiter 4 semestribus duobus;

f) Institutiones Iuris canonici: horis circiter 3 semestribus duobus³.

156. — § 1. *Disciplinae auxiliares:*

a) Lingua hebraica: horis circiter 3 uno semestri vel duobus semestribus per tantundem temporis. — Lingua graeca biblica: hora 1 uno semestri;

b) Institutiones systematico-historicae Liturgiae: hora saltem 1 uno semestri;

c) Ascetica: hora saltem 1 uno semestri;

d) Quaestiones theologicae ad Orientales maxime pertinentes: hora saltem 1 uno semestri⁴.

§ 2. Unaquaeque disciplina auxiliaris tradi potest ad normam § praecedentis, aut modo n. 127 § 2 exposito. Lingua

* Horarum numerus, nisi aliud notetur, de singulis hebdomadis intellegitur.

³ Cf. *Ord.* a. 27, I, 1; *Stat.* n. 39.

⁴ Cf. *Ord.* a. 27, I, 2; *Stat.* n. 40.

hebraica, approbante Provinciali, iam in Philosophia, immo in Iunioratu, ab apto Professore doceri potest, servato eius numero horarum § 1 sub a) statuto, et speciali examine peracto, quod postea Facultas Theologica ad normam n. 50 acceptare potest.

157. — § 1. Praescribitur singulis Auditoribus ante Licentiam una saltem *disciplina specialis* hora 1 uno anno vel horis 2 uno semestri, aut aliquot *cursus peculiares* per totidem horas quot disciplinae speciali assignantur ⁵.

§ 2. Commendantur praesertim eae disciplinae speciales iique cursus peculiares, qui ad aliquam Theologiae fundamentalis et dogmaticae partem seu maioris momenti quaestionem plenius intellegendam plurimum conducere atque adeo disciplinam praecipuam corroborare et complere possunt, ut sunt: Theologia biblica, Historia dogmatum, Historia Theologiae primaevae, Historia religionis, quaestiones recentiores Apologeticae; iis vero qui ad Missiones destinantur, aliquot capita ex Missiologia ⁶.

158. — Ut examen ad gradum una cum examine de universa sacra Theologia ad Licentiam (nisi quis a Licentia secundum normam n. 10 § 4 dispensatus fuerit), in fine quarti anni subeundum, solide et ea diligentia quam rei gravitas ac momentum postulat, praeparari possit, ultimo ante examen semestri scholae pauciores erunt; immo duobus ultimis cursus academici mensibus, qui initium examinum annualium praecedunt, omitti poterunt, quo facilius singuli Auditores in repetenda materia examinis a Professoribus dirigi atque iuvari possint ⁷, servata norma n. 44 § 3.

Art. II — *Exercitia scholastica instituenda*

159. — Disputationes privatae in forma syllogistica habentur semel saltem in hebdomada; quare si statuta die vacatione vel alia causa impediantur, in aliam diem transferantur. Commendantur insuper disputationes in forma libera et lingua mo-

⁵ Cf. CA a. 33 § 3; Stat. n. 41 § 1.

⁶ Cf. Ord. a. 28; Stat. n. 41 § 2.

⁷ Cf. Ord. a. 30; Stat. n. 38; CD d. 117.

derna ad normam n. 101 instituendae, quae priorum disputationum numero addantur.

Praeterea bis saltem quotannis fit disputatio sollemnior et publica⁸. Quarta disputationum sollemniorum pars in forma libera et lingua moderna fieri potest.

160. — Exercitationum initium sumendum est a tertio saltem curriculi anno, et duos annos habentur: idque unoquoque anno aut uno semestri singulis hebdomadis una circiter hora vel alternis hebdomadis duabus circiter horis, aut toto anno alternis hebdomadis una circiter hora, servata tamen norma n. 158. Curetur praeterea ad normam n. 109, ut Auditores etiam primo aut secundo Theologiae anno methodum res theologicas scientificè tractandi et subsidiis Theologiae propriis recte utendi adiscant⁹.

161. — Collatio casuum conscientiae, cui omnes Theologi interesse debent, habetur singulis hebdomadis per semihoram¹⁰.

162. — Semel in hebdomada per semihoram fit exercitium Eloquentiae sacrae quod « Toni » vocari solet¹¹.

CAPUT III

DE MODO TRADENDI DISCIPLINAS THEOLOGICAS

Art. I — *De sacra Theologia in universum*

163. — § 1. In sacra Theologia Nostri, Ecclesia magistra, ita informetur, ut clare fundamenta religionis christianae percipiant et rectam, solidam atque intimam acquirant cognitionem veritatum, quae in fidei catholicae deposito continentur.

§ 2. Quare penitus perspiciant oportet motiva credibilitatis revelationis christianae, dogmata ab Ecclesia proposita atque alias veritates, quae cum dogmate conectuntur aut ex dog-

⁸ Cf. CA a. 30 § 2; Stat. n. 42.

⁹ Cf. Ord. a. 23; Stat. n. 43.

¹⁰ Cf. IC c. 591; CD d. 129; RS Reg. Prov. 14.

¹¹ Cf. Const. P. III c. 1, n. 21 [280]; P. IV c. 8, n. 3 [402]; CG XXVIII d. 41, 6°.

mate concluduntur; quae omnia, ex propriis principiis deducta, quasi membra in unum corpus coalescere debent.

§ 3. Cum revelatio divina ad hominum salutem facta sit, facile apparet quantopere divinarum veritatum studium tam spirituali Auditorum bono quam animarum auxilio in ministeriis apostolicis exercendis conducatur: quare omnes disciplinae theologicae ad hunc supremum finem recte obtinendum conspirent.

Art. II — *De Theologia fundamentalis*

164. — § 1. Theologiae fundamentalis finis est, positis iis quae iam in Philosophia probata sunt, fundamenta fidei divinae et catholicae ac principia theologicae cognitionis exponere ac tueri ¹².

§ 2. Quare, praemissa Introductione generali de natura et partibus Theologiae, agendum est de possibilitate, de cognoscibilitate et de facto divinae revelationis; de Ecclesia a Christo condita, de eius capite Romano Pontifice et de auctoritate magisterii ecclesiastici infallibiliter proponendi veritatem revelatam; de Scriptura et Traditione ut fontibus revelationis. Potest etiam in hoc cursu, pro usu regionum, tractatus dogmaticus De fide tradi.

Ex Introductione in Sacram Scripturam eae quaestiones pertractentur quae cum Theologia fundamentalis conectuntur, ut sunt inter alias: de textus biblici historia et critica; de authenticitate et fide historica quorundam Librorum Sacrorum, praesertim Evangeliorum. Quae tractari possunt a Professore sive Theologiae fundamentalis sive Sacrae Scripturae, qui eas solide simul ac synthetice exponant.

165. — § 1. Ostendant Professores quantopere valeant ad praeambula fidei statuenda doctrinae in Philosophia scholastica ab optimis Doctoribus communiter admissae, et non nisi cum prudentia et moderatione ad illa confirmanda subsidium petant ab opinionibus philosophicis inter catholicos controversis.

§ 2. In probanda credibilitate divinae revelationis sedulo observent quae a Concilio Vaticano et Litteris Encyclicis Pii XII *Humani generis* docentur et quae iureiurando contra modernismi errores profitenda praecipiuntur: externa revelationis argu-

¹² Cf. *Stat. n.* 30 § 2.

menta, hoc est facta divina, atque in primis miracula et prophetias, signa esse certissima divinitus ortae christianae religionis, eademque temporum omnium atque hominum etiam huius aetatis intelligentiae esse maxime accommodata; ideoque non sola interna cuiusque experientia aut inspiratione privata homines ad fidem moveri debere ¹³, immo vel solo naturali rationis lumine divinam christianae religionis originem certo probari posse ¹⁴.

§ 3. Neque omittant Professores, sive de revelatione sive de notis Ecclesiae tractantes, exponere ad solam catholicam Ecclesiam ea pertinere omnia, quae ad evidentem fidei christianae credibilitatem tam multa et tam mira divinitus sunt disposita, atque adeo Ecclesiam per se ipsam magnum quoddam et perpetuum esse motivum credibilitatis et divinae suae legationis testimonium irrefragabile ¹⁵.

166. — Doctrinam de institutione, perpetuitate ac natura sacri Apostolici primatus, « in quo totius Ecclesiae vis ac soliditas consistit » ¹⁶ accurate exponant, confirment, ab impugnationibus adversariorum, nominatim Orientis separati, tueantur.

167. — § 1. Etsi in Theologia fundamentali argumentis potissimum historico-criticis et philosophicis utendum est, Professores tamen, maxime cum de interna Ecclesiae constitutione, de vi ac ratione primatus Romani Pontificis, de Corpore Christi mystico (nisi de eo alibi tractetur), de aliis ad dogmata Ecclesiae pertinentibus agitur, tractationem dogmaticam atque scholasticam ne omittant, immo peculiari cura adhibeant ¹⁷, iis ante oculos habitis, quae articulo sequenti de Theologia dogmatica statuuntur.

§ 2. Doceantur Auditores methodum dogmaticam ab ea, quam apologeticam dicunt, recte discernere ac fines utriusque accurate determinare.

§ 3. In illis Theologiae fundamentalis quaestionibus, quae

¹³ Cf. Conc. Vatic. *De fide catholica*, can. 3 (Dz 1812); Pius X, *Pascendi*: ASS XL (1907), pp. 627-630; *Iusiur. contra modern.*: AAS II (1910), pp. 669-670 (Dz 2145-2147).

¹⁴ Cf. Pius XII, *Humanis generis*: AAS XLII (1950), p. 562.

¹⁵ Cf. Conc. Vatic. *De fide catholica*, c. 3 (Dz 1794).

¹⁶ Conc. Vatic. *De Ecclesia Christi*, Praeamb. (Dz 1821).

¹⁷ Cf. *Stat. n.* 30 § 2.

methodo apologetica tractantur, Professores praecipua documenta ecclesiastica quae ad rem pertinent, Auditoribus exponant, adiecta etiam, prout res postulaverit, nota theologica.

Art. III — *De Theologia dogmatica*

168. — Theologiae dogmaticae Professores « in id potissimum incumbant, ut fidei dogmata doctrinamque communiter receptam accurate exponant, confirment, tueantur ... » ¹⁸.

169. — Quae in singulis Theologiae tractatibus tradenda sunt, thesibus seu propositionibus ea ratione ordinari oportet « ut multae ac diversae caelestium doctrinarum partes in unum veluti corpus colligantur, ut suis quaeque locis convenienter dispositae et ex propriis principiis, derivatae apto inter se nexu cohaereant; demum ut omnes et singulae suis iisque invictis argumentis confirmentur » ¹⁹.

170. — Doctrinam ab Ecclesiae magisterio propositam accurate declarent et verum eius sensum ex textu et contextu documentorum, adhibitis adiumentis historicis, diligenter exquirant. Exinde patebit quo certitudinis gradu veritates, de quibus agitur, secundum doctrinam Ecclesiae sint tenendae. Unde etiam singulis thesibus suis cuique certitudinis aut probabilitatis gradus, itemque sententiis contrariis censura theologica conveniens assignentur ²⁰.

171. — Doctrina, expositione praemissa, argumentis e fontibus revelationis sobrie ac solide probetur ²¹.

172. — § 1. Meminerint Professores, « tam insignem locum inter revelationis fontes Divinis Libris deberi, ut, nisi eorum studio usuque assiduo, nequeat Theologia rite et pro dignitate tractari » ²². Quare in argumento ex Sacra Scriptura conficiendo magna cura procedant.

¹⁸ CD d. 94, 1°; Stat. n. 30 § 3, 1°.

¹⁹ LEO XIII, *Aeterni Patris*: ASS XII (1879), p. 101.

²⁰ Cf. Stat. n. 30 § 3, 1°; CD d. 94, 1°.

²¹ Cf. CA a. 29 a; Stat. n. 30 § 3, 2°; CD d. 94, 2°.

²² LEO XIII, *Providentissimus*: ASS XXVI (1893), p. 283.

§ 2. Nec tamen plures quam oportet textus coacervent, sed praecipuos seligant eosque diligenter perpendant, ut inde appareat, quemadmodum doctrina proposita vel in Sacris Litteris contineatur, vel ex eisdem legitime concludatur. Quandoque autem, si ex rei momento et quaestionis indole postulabitur, Sacrorum Librorum doctrinam uberius explicant et ostendant quinam forte progressus in revelatione, maxime a Vetere Testamento ad Novum factus sit.

§ 3. In interpretandis Sacrae Scripturae testimoniis Ecclesiae doctrinam et Traditionis sententiam ante oculos habeant. Illos igitur textus, quorum sensus sive per ipsos inspiratos Auctores in Sacris Libris, sive per Ecclesiam authentice declaratus est, eadem ipsi ratione interpretentur²³. In ceteris explanandis analogiam fidei sequantur²⁴, et SS. Patrum vestigiis reverenter insistant, quotiescumque testimonium aliquod biblicum, ut ad fidei pertinens morumve doctrinam, uno eodemque modo explicant omnes, immo magni facienda est eorum auctoritas, etiam cum de hisce rebus munere doctorum quasi privatim funguntur²⁵. Si quod ergo est fidei dogma, quod fere plurimi Patres ex Scripturis probari contendunt, ne id facile negent inde probari²⁶. Quoniam autem in Sacris Libris pauca tantum sunt « quorum sensus ab Ecclesiae auctoritate declaratus sit, neque plura de quibus unanimis SS. Patrum sit sententia »²⁷, cum Patres inter se non conveniunt, ex variis eorum interpretationibus eius potissimum rationem habeant, in quam iamdudum Ecclesia magno consensu videtur propensior²⁸.

Meminerint simul Sacram Scripturam non esse unicum revelationis fontem nec supremum fidei iudicem²⁹; ideoque si quando accadat ut veritas aliqua ex Sacris Litteris aut aegre aut nulla ratione possit probari, id manifestare ne omittant atque argumentum ex traditione qua par est diligentia conficiant.

²³ Cf. LEO XIII, *Providentissimus*: o. c., pp. 280-281.

²⁴ Cf. LEO XIII, *Providentissimus*: o. c., p. 281.

²⁵ Cf. LEO XIII, *Providentissimus*: o. c., pp. 281-282; RS Reg. Prof. S. Script. 7.

²⁶ Cf. RS Reg. Prof. S. Script. 8.

²⁷ PIUS XII, *Divino afflante Spiritu*: AAS XXXV (1943), p. 318.

²⁸ Cf. RS Reg. Prof. S. Script. 7.

²⁹ Cf. LEO XIII, *Providentissimus*: o. c., p. 277.

173. — § 1. In exquirenda ac proponenda doctrina SS. Patrum, in primis pro rebus maioris momenti, ea testimonia eaque ratione afferantur, quibus verum Traditionis argumentum efficiatur, ut attestatio simul circa depositum revelationis traditum, et quid de ipsa senserint et intellexerint Patres, quaeratur. Nonnumquam etiam, pro rei natura, ampliorem e Patribus probationem speciminis gratia conficiant, ita tamen ut semper debita moderationi consulatur; doctrina enim theologica « scientiis ..., quas positivas vocant, et argumentis e positivis fontibus deductis, iuvanda est, non autem obruenda »³⁰.

Praecipue vero cum de re agitur in Sacris Litteris clare contenta, testimonia Patrum pauciora sufficere poterunt.

§ 2. Testimonia SS. Patrum debita cum reverentia tractentur, neque eorum scripta solis scientiae principiis sunt interpretanda, sed ratione semper habita supernaturalis originis catholicae Traditionis, atque promissae divinitus opis ad perennem conservationem uniuscuiusque revelati veri³¹. Unde sicuti contendere nequit quamlibet doctrinam revelatam ab ipsis Ecclesiae initiis fuisse in explicita Traditionis professione, ita antiquiora et obscuriora documenta praelucente eadem Traditione investigentur oportet.

§ 3. Magni quoque faciant, ad testimonium et intelligentiam veritatis revelatae, auctoritatem Theologorum in scholis catholicis quorum laus est in Ecclesia.

174. — § 1. « Veritatibus fidei expositis et ex Sacra Scriptura et Traditione demonstratis, earum veritatum natura et intima ratio ad principia et doctrinam S. Thomae Aquinatis investigentur et illustrentur »³². Instent Professores ut Auditores intellectum et scientiam doctrinae catholicae secundum methodum scholasticam assequantur³³, atque mysteriorum aliquam intelligentiam acquirant, tum ex eorum, quae naturaliter ratio cognoscit, analogia, tum e mysteriorum ipsorum nexu inter se et cum fine hominis ultimo³⁴.

³⁰ CD d. 94, 2°; Stat. n. 30 § 3, 2°; cf. RS Reg. Prof. sup. Fac. 8.

³¹ Cf. PIUS X, *Iusiur. contra modern.*: AAS II (1910), p. 671 (Dz 2146).

³² CA a. 29 a.

³³ Cf. LEO XIII, *Providentissimus*: ASS XXVI (1893), p. 283.

³⁴ Cf. Conc. Vatic., *De fide catholica*, c. 4 (Dz 1796).

§ 2. Ad veritates fidei tuendas et illustrandas, ex naturalis rationis ambitu imprimis assumant quae sunt certa et communiter admissa. Quodsi forte aliquid adhibeant inter catholicos controversum, id aperte declarent. Ab investigationibus vero, quae potius sunt nimiae subtilitatis quam verae utilitatis, abstineant, et in quaestionibus obsoletis ne immorentur ³⁵.

§ 3. In veritatum revelatarum natura illustranda rationes quae dicuntur convenientiae ne omittantur, quippe quae solenter propositae, et manifestent quam consentanea rationi, Deo digna hominique salutaria sint fidei nostrae dogmata, et viam aperiant ad difficultates solvendas, atque ideo ad exponendam populo christiano doctrinam revelatam sint aptissimae.

175. — § 1. Ratio habeatur errorum quibus Orientales separati, haeretici aliique praecipui Ecclesiae adversarii laborant, ut Auditores brevem quidem de illis et succinctum, tamen completum quemdam et clarum assequantur conspectum et doctrinae differentias, quibus ab Ecclesia catholica deflectunt, clare cognoscant.

§ 2. Praecipue examinandi sunt ii errores, qui fidelibus periculo esse non desierunt ³⁶, aut quibus cognitis doctrina Ecclesiae melius intellegitur, quales generatim sunt illi qui definitionibus Ecclesiae ansam dederunt.

§ 3. Errorum atque haeresium refutatio pro quaestionum natura et momento duplex adhiberi potest: aut illa qua veritas dilucide exposita argumentisque confirmata per se ipsa sufficit, aut illa qua ipsi errores refelluntur.

Art. IV — *De Theologia morali cum pastorali*

176. — § 1. Duplex praelectionum Theologiae moralis finis est: scientifica principiorum vitae christianae traditio et formatio peritorum confessoriorum animarumque moderatorum; quorum finium neuter ita praeferendus est. ut alter neglegatur.

§ 2. Quare tota proponatur doctrina de vita christiana et de hominis, a Christo redempti atque ad finem supernaturalem tendentis, officiis.

³⁵ Cf. *Stat.* n. 30 § 3, 1°; *CD* d. 94, 1°; *RS* Reg. Prof. sup. Fac. 7.

³⁶ Cf. *Stat.* n. 30 § 3, 1°; *CD* d. 94, 1°.

177. — § 1. Exponentur et in aptum ordinem redigantur veritates ab Ecclesiae magisterio propositae, quibus actus humani ad finem supernaturalem diriguntur. Quaecumque in his doctrinis via eligitur, sive decalogi et praeceptorum Ecclesiae, sive scholastici virtutum systematis, sive alia, Professor officia vitae christianae eorumque rationes moventes prius accurate exponat quam peccatorum indicet species, quibus illa violantur. Clare quoque definiat ea officia quae stricte et sub gravi reatu imponuntur.

§ 2. Theologia moralis accurate et solide tradatur¹, non iuris naturalis tantum principiis nisa, sed praecipue bene selectis testimoniis S. Scripturae, documentis Magisterii Ecclesiae atque praestantium auctorum sententiis. Ad explicanda autem officia quae legibus humanis imponuntur, scientiae iuris principia sedulo servantur.

§ 3. Discant Auditores, quomodo e principiis morum generalibus ad particulares deveniatur vitae moralis conclusiones. Exinde difficultates clare exponantur, excutiantur, solvantur.

§ 4. Ubi diversae sunt opiniones catholicorum Professor suam sententiam argumentis ita confirmet, ut, si qua alia solidis nitatur rationibus vel bonis auctoribus fulciatur, eam probabilem esse concedat².

§ 5. In opinionibus seligendis, iis praesertim quae ad solvendas novas quaestiones morales proponuntur, Professores potissimum principia S. Thomae, S. Alfonsi de Ligorio, clarissimum Theologiae moralis doctorum sequantur, nimiam sive severitatem sive benignitatem pariter vitantes.

178. — § 1. Instruant Auditores, quomodo fideles cuiusvis aetatis et condicionis adducantur ad doctrinam christianam de moribus et de usu Sacramentorum cognoscendam ac vivendi ratione observandam. Quae quidem pastoralis institutio in repetitionibus quoque et in collationibus casuum conscientiae collatur.

§ 2. Cum de sexto decalogi praecepto agitur, magna moderatione utantur et e S. Alfonsi consilio³ animarum salutem

¹ Cf. *Stat.* n. 30 § 4; *CD* d. 95.

² Cf. *RS* Reg. Prof. Theol. mor. 5.

³ Cf. S. ALFONSUS, *Theol. mor.* 1. 3, tr. 4, c. 2, n. 413.

intendentes hanc materiam clare quidem, sed quam castissime proponant, neque pertractent nisi quae ad formandos confesarios et conscientiarum moderatores vere conducunt et necessaria sunt ⁴.

179. — § 1. Quaestiones quae tam ad Ethicam quam ad Theologiam moralem spectant, inter utramque disciplinam accurate sic dividantur, ut nulla alicuius momenti quaestio omitatur, et inutiles vitentur repetitiones.

§ 2. Praecipua capita doctrinae socialis Ecclesiae, quae Scholasticis ad normam n. 138, 7° in Philosophia proposita sunt, ex parte theologica in Theologia morali et pastoralis rite explicentur et apte compleantur ⁵.

180. — Collationes casuum conscientiae ad hunc modum habeantur:

1° Casus unus vel plures, sive ex Theologia morali sive ex Iure canonico deprompti, uni vel pluribus Auditoribus tempestive assignentur et die qui proxime collationem praecedat suo loco affigantur.

2° In casu solvendo primum notiones et principia clare, sed breviter explicentur, ac dein ad solutionem inveniendam adhibeantur.

3° Interdum loco casus solvendi aliquid quod ad confesarii usum pertineat proponi potest, ut de modo interrogandi paenitentem, remedia ac paenitentias imponendi, vel horum similia.

4° Casibus moralibus et canonicis nonnunquam casus liturgicus adiungatur.

5° Sub finem collationis concedatur aptum tempus solvendis quaestionibus vel difficultatibus a corona propositis ⁶.

Art. V — *De Sacra Scriptura*

181. — Cum Sacra Scriptura Deum ipsum habeat auctorem, et altissima eius mysteria, consilia, opera complectatur, illum

⁴ Cf. CG XXVIII d. 27, 3°; AR VI (1931), p. 819; *Epit.* n. 464, 3°.

⁵ Cf. CG XXVIII d. 29, n. 10; AR XI (1949), p. 716, n. 11.

⁶ Cf. CI cc. 131, 591; RS Reg. Prof. Theol. mor. 8-11.

semper in scholis teneat locum, qui eius excellentiae et utilitati debetur¹. Quare ita tradatur ut « eiusdem Divinae Scripturae usus in universam Theologiae influat disciplinam eiusque prope sit anima »², et ad vitam sacerdotalem fovendam atque ad Societatis ministeria rite obeunda inserviat³.

182. — Cum ipse Deus Ecclesiae munus demandaverit Sacram Scripturam custodiendi et interpretandi, Professores eam Ecclesiae nomine ac mente, tamquam eiusdem legati, doceant oportet⁴. Quare catholicam de Sacrorum Librorum inspiratione atque inerrantia doctrinam fideliter sequantur et normas a Magisterio Ecclesiae statuta filiali oboedientia observent; omnem Theologiam solide teneant atque in commentariis SS. Patrum Doctorumque et optimorum interpretum versati sint, memores incorruptum verborum sacrorum sensum repeti non posse ab iis qui verae fidei expertes sint⁵.

183. — § 1. Antequam singuli libri explicentur, brevis Introductio generalis in Sacram Scripturam proponatur, quae Sacrorum Librorum exegesis praeparet et iuvet; ideo omissis illis, de quibus in Theologia fundamentali ad normam n. 155a actum est, ea potissimum tractentur, quae ad artem criticam textuum et ad leges hermeneuticas pertinent⁶.

§ 2. Gravioribus libri et librorum selectae partes penitus explicentur, ut specimina accuratioris interpretationis praebeantur. Cum vero « necesse sit omnes Divinas Litteras sacerdoti esse aliquo pacto cognitae »⁷, conveniens ceterorum quoque librorum cognitio diligenter compleatur sive illos, dirigente Professore, cursim legendo sive Scholasticos ad eos privatim legendos instituendo et opportunitis auxiliis iuvando, ratione habita eorum,

¹ Cf. Instr. Comm. Pontif. de re biblica: AAS XLII (1950), p. 500; *CD* d. 93 § 1.

² LEO XIII, *Providentissimus*: ASS XXVI (1893), p. 283.

³ Cf. *CD* d. 93 § 1.

⁴ Cf. LEO XIII, *Providentissimus*: o. c., p. 281.

⁵ Cf. LEO XIII, *Providentissimus*: o. c., p. 282; Instr. Comm. Pont. de re biblica: o. c., p. 500.

⁶ Cf. Instr. Comm. Pont. de re biblica: o. c., p. 500.

⁷ PIUS X, *Quoniam in re biblica*: ASS XXXIX (1906), p. 78; Instr. Comm. Pont. de re biblica: o. c., p. 499.

quae inter formationem ad normam nn. 68 et 218 § 2 iam lecta sunt.

Dilucide quoque agant de singulorum librorum fine, origine, destinariis, genere litterario, structura, fide historica, vi theologica⁸; quae, prout res ferat, apte aut simul cum singulorum librorum interpretatione vel lectione cursim facienda coniungi aut post eam tractari possunt.

Peculiari cura illi textus, libri, quaestiones explicentur, quae sive in Historia sacra sive in Theologia sive ad difficultates nostrae aetatis hominum dissolvendas maioris sunt momenti; res autem minutae, quae potius studiorum specialium sunt, ne plus aequo tractentur.

184. - - § 1. Professor Veteris Testamenti in libris historicis et prophetis exponendis fata populi electi, paternam Dei providentiam, revelationis progressum, Prophetarum opus breviter et ex ordine explicet. Inter partes autem accuratius explanandas primum locum teneant capita selecta ex Pentateucho, Prophetis praecipuis, Psalmis, pericopis de Sapientia agentibus, maxime autem vaticinia messianica. Ostendat, quanti momenti spiritualis, nostris quoque temporibus, sit Vetus Testamentum et qua ratione cum Novo Testamento coniungatur, eiusque sensum typicum, ubi occurrat, diligenter explicet.

§ 2. Professor Novi Testamenti, expositis singulorum Evangeliorum fine, rerum ordine, dictione, conspectum totius vitae Christi Domini ordinate proponat et difficiliores praesertim pericopas tam ex Evangeliiis synopticis quam ex Evangelio S. Ioannis fusius interpretetur.

Agat de Actibus Apostolorum et, praemisso brevi conspectu vitae S. Pauli, de eius Epistolis, quarum suo loco adiuncta, argumentum, finem, structuram exponat atque unam alteramve Epistolam vel locos difficiliores et ad doctrinam spectantes enucleatius explanet⁹.

185. — § 1. Professores Divinas Litteras pie et graviter explicent, ut in Auditoribus quoque reverentiam, pietatem, « actuo-

⁸ Cf. Instr. Comm. Pont. de re biblica: o. c., p. 499.

⁹ Cf. Instr. Comm. Pont. de re biblica: o. c., p. 499 s.

sum ac perennem amorem »¹⁰ erga eloquia divina excitent ac nutriant.

§ 2. Sacram Scripturam solide et scientifice tradant, ut Scholastici profundam eius et completam acquirant cognitionem. « Ostendant potissimum, quae sit singulorum librorum vel textuum theologia doctrina de rebus fidei et morum »¹¹, ut Auditores ex Divinis Litteris et ea haurire addiscant quae ad dogmata intellegenda et confirmanda proficiunt et quomodo divini verbi divitias convertere possint in progressum religionis et pietatis, intellegant, atque ita etiam difficultates, quae hodie contra sacros textus plerumque opponuntur, efficaciter refellere assuescant.

§ 3. Ut de omnibus libris sacris, quantum satis est, tractare possint, Professores tempore quod eis conceditur, diligenter utantur. Quare materiam suam scite dividant, tractanda apte seligant, lectiones sollerter praeparent, tamque presse et synthetice proponant, ut iis multa elucidentur¹². Videant ne illi textus, qui in tractatibus theologicis adhiberi solent, saepius fuse explicentur.

§ 4. In explanando textu « ante oculos habeant sibi illud omnium maxime curandum esse, ut clare dispiciant ac definiant, quis sit verborum biblicorum sensus, quem litteralem vocant »¹³, ideoque prudenter discernant, quaenam genera litteraria seu formas et modos dicendi hagiographi adhibuerint, ut, quod in mente haberent, exprimerent¹⁴.

§ 5. Quaestiones criticas textus eatenus in locis maioris momenti tractent, quatenus ad veram lectionem statuendam conducunt.

§ 6. Ex Historia antiqua, linguarum et priscarum litterarum scientia, Geographia et Archaeologia biblica, Chronologia, Theologia biblica, ea adhibere ne omittant, quae ad Sacros Libros interpretandos et ad historiam populi electi ac Iesu Christi

¹⁰ PIUS XII, *Divino afflante Spiritu*: AAS XXXV (1943), p. 321.

¹¹ PIUS XII, *Divino afflante Spiritu*: o. c., p. 310.

¹² Cf. Instr. Comm. Pont. de re biblica: o. c., p. 502.

¹³ PIUS XII, *Divino afflante Spiritu*: o. c., p. 310; Instr. Comm. Pont. de re biblica: o. c., p. 501.

¹⁴ Cf. PIUS XII, *Divino afflante Spiritu*: o. c., p. 313; Instr. Comm. de re biblica: o. c., p. 501.

et Apostolorum illustrandam conducere videantur¹⁵. Caveant tamen ne his rebus ipsa sacri textus interpretatio ac doctrinae expositio obruatur aut obscuretur.

Hae disciplinae in communi schola S. Scripturae dedita opera ne tradantur; commendatur vero, ut ipsae earumve selectae partes opportune tamquam disciplinae speciales et in cursibus peculiaribus explicentur¹⁶.

Art. VI — *De Historia ecclesiastica, Patrologia,
Archaeologia.*

A) *De Historia ecclesiastica*

186. — In Historia ecclesiastica explanari debent quae pertinent ad vitam Ecclesiae visibilis munere suo inter homines fungentis et ad iugem per saecula progressum doctrinae revelatae magisterio ecclesiastico traditae. Cum autem Ecclesia societas sit supernaturalis, ex ipsa rerum gestarum expositione elucebunt et eius divina origo et illa vis, quam ipsa Ecclesia eiusque caput, Romanus Pontifex, assistente Spiritu Sancto, non modo in religione firmanda ac promovenda, sed in humano etiam civili cultu amplificando, superatis omnibus cum domesticis tum externis difficultatibus manifestarunt¹.

187. — § 1. Ad hunc finem obtinendum, non satis est Professorem aliquas tantum Historiae partes tractare, sed omitta minuta eventuum narratione, singularum aetatum ad nostra usque tempora coniunctionem intimasque causas perspicue ac succincte explicet; illas autem potissimum quaestiones tractandas seligat, quae ob suum ipsarum momentum et mutuam connexionem, universaliorem quendam vitae Ecclesiae praebeant conspectum et melius ad pernoscendum eius statum praesentem conducant².

¹⁵ Cf. Instr. Comm. Pont. de re biblica: o. c., p. 503; RS Reg. Prof. S. Script. 14.

¹⁶ Cf. PIUS X, *Quoniam in re biblica*: ASS XXXIX (1906), p. 79; Ord. Append. I, 1.

¹ Cf. Stat. n. 32.

² Cf. Stat. n. 32.

§ 2. Inter has quaestiones sunt: religiosa vita et eruditio populi christiani, mutua officia Ecclesiam inter et Statum, medii aevi christiani proprietates, causae schismatum et haeresium ac fructus, quos forte ex eis Ecclesiae doctrina, disciplina, vita religiosa ceperit; Missiones ad infideles, Ordines religiosi, laicismus hodiernus, recentioris Ecclesiae condiciones et necessitates³. Ubi opus sit, significantur auctores qui de his capitibus solide copioseque disseruerunt.

188. — Quae peculiaris cuiusdam regionis propria sunt, pro temporum locorumque condicionibus, opportune tradantur⁴.

In regionibus autem Missionum historia religiosa propriae Missionis inde ab eius initiis accuratius exponatur.

189. — § 1. Ob oculos Professoris illud in primis versetur: « primam esse historiae legem ne quid falsi dicere audeat, deinde ne quid veri non audeat »⁵. Quare etiam quae humana sunt, candide proferat, ea tamen ratione, ut quae divina et supernaturalia sunt, clare perluceant⁶.

§ 2. In examinandis Historiae fontibus artem criticam adhibeat, opinionibus praeiudicatis liberam, aequam tamen ac moderatam⁷.

§ 3. Doceantur praeterea Scholastici in lectionibus, uberior etiam in Exercitationibus, artis criticae normas in Historiae quaestionibus cum dogmate coniunctis, sub magisterio Ecclesiae recte adhibere⁸.

§ 4. Ita fiet ut Historiae ecclesiasticae institutio et auxilium sit Theologiae et complementum⁹.

B) De Patrologia

190. — § 1. Cursus Patrologiae finis est, non quidem unius vel paucorum Patrum doctrinam proponere, sed generalem tra-

³ Cf. Pius XII, *Sollemnis conventus*: AAS XXXI (1939), p. 248.

⁴ Cf. RS Reg. Prof. Hist. eccl. 9.

⁵ LEO XIII, *Saepenumero considerantes*: ASS XVI (1883), p. 54; cf. LEO XIII, *Depuis le jour*; AAS XXXII (1899), p. 202-203; Stat. n. 32.

⁶ Cf. Stat. n. 32.

⁷ Cf. RS Reg. Prof. Hist. eccl. 6.

⁸ Cf. Stat. n. 32.

⁹ Cf. Stat. n. 32.

dere introductionem, ad modum historiae litterariae, quae Theologo auxilio sit ad argumentum patristicum rite adhibendum.

§ 2. Ideo, indicatis libris, qui de vita et operibus Patrum et scriptorum ecclesiasticorum latius agunt, eorum series secundum distincta tempora et regiones ad usque fere saeculum VII proponatur; scripta maiora recenseantur; auctoritas doctrinalis et propria indoles, insigniorum saltem, describatur.

191. — Patrologia commode anno primo Theologiae tradetur; tradi autem potest, sive ab ipso Historiae ecclesiasticae sive ab alio Professore. Quodsi in ipsis Theologiae fundamentalis lectionibus tractanda videatur, huic tempus congruum addatur.

C) *De Archaeologia christiana*

192. — Adiungatur praeterea Historiae ecclesiasticae Archaeologia christiana, qua Auditores veram quandam monumentorum antiquitatis christianae, praesertim Romanae, notitiam assequantur, unde priscae Ecclesiae fides, pietas, vita illustrentur.

193. — Ad hunc finem obtinendum quaedam selecta Archaeologiae capita methodo huius disciplinae propria tradantur, adhibitis etiam, quoad eius fieri possit, idoneis imaginibus photographiis et luce proiectis.

Art. VII — *De Institutionibus Iuris canonici*

194. — § 1. Is est finis Institutionum Iuris canonici, ut Auditores et principia scientiae Iuris ecclesiastici cognoscant, atque notitiam disciplinae in iure Ecclesiae cum publico tum privato vigentis brevem quidem et pressam, sed sufficientem acquirant, eamque debita prosequantur aestimatione ¹⁰.

§ 2. Ad pleniorum Iuris ecclesiastici intellegentiam Professor etiam disciplinae vigentis originem et progressum breviter ex historia iuris illustret.

¹⁰ Cf. RS Reg. Prof. Iur. can., 1.

195. — § 1. Exponentur plerumque quaestiones methodo positiva seu exegetica¹¹, ita ut leges Ecclesiae ex ipsis fontibus deducantur atque ex iuris principiis accurata interpretatione cognoscantur et explanentur. Quae ad unum idemque iuris institutum pertinent, eo ordine proferantur, declarentur et confirmantur, ut in unum quoddam doctrinae corpus coalescant.

§ 2. Finita singulorum tractatum expositione, Professor Auditoribus ostendere ne praetermittat, qua ratione leges canonicas pro singulis casibus interpretari et recte adhibere possint.

§ 3. Provideant Superiores ut Scholastici, qui ad Missiones exteras destinantur, a perito Professore specialem instructionem de iure Missionum recipiant.

196. — Cum haud paucae Iuris canonici quaestiones etiam ad Theologiam moralem pertineant, Professor Iuris canonici de actibus fidelium in primis agat qui directe forum externum respiciunt. Rectoris autem erit pressius determinare materiam in utraque schola tractandam, partem magis iuridicam Professori Iuris canonici, partem magis moralem Professori Theologiae moralis assignando et horarum numerum aequa proportionem inter utrumque distribuendo, dummodo conservetur complexive summa horarum praescripta.

197. — In collatione casuum conscientiae aliquando proponantur etiam casus ex Iure canonico ad normam n. 180, 1°.

Art. VIII — *De Lingua hebraica et graeca biblica*

A) *De Lingua hebraica*

198. — Scholae linguae hebraicae finis est Scholasticos cognitione huius linguae adiuvari ad Veteris Testamenti libros canonicos, quorum plerique primitus hac lingua scripti sunt, melius intellegendos et explicandos¹².

199. — § 1. Auditores elementa grammaticae discant, quandam vocabulorum copiam sibi comparent, modos illos peculiares cognoscant, quibus in linguis semiticis sensa exprimi atque

¹¹ Cf. RS Reg. Prof. Iur. can. 4.

¹² Cf. LEO XIII, *Providentissimus*: ASS XXVI (1893), p. 285.

enuntiata construi debent et solent. Tantam acquirant linguae notitiam, ut, ubi necesse est, ipsos textus primigenios inspiratos eorumque vim recte intelligere et versiones ab aliis propositas iudicare possint¹³.

§ 2. Ut Scholastici in huius linguae studio apte iuventur, Professor in legibus grammaticis explicandis ne diu immoretur; sed primis rudimentis clare explanatis, mox ad legendos textus veniat, quibus praecepta linguae doceat atque illustret. Hi autem sint Auditorum condicioni accommodati et, quoad eius fieri possit, ex iis quorum maior in Theologia usus est¹⁴.

B) *De Lingua graeca biblica*

200. — Eo spectant scholae linguae graecae biblicae, ut Scholastici primigenium Sacrorum Librorum, praesertim Novi Testamenti, textum expeditius legere eoque in Exegesi aliisque cursus theologici disciplinis facilius uti discant¹⁵.

201. — Professor praecipua exponat capita, cum morphologica tum syntactica, quibus lingua biblica differt a classica¹⁶. In disquisitionibus philologicis minutisve regulis ne immoretur, sed ea praecepta, quae maioris sunt momenti ipsis potissimum Novi Testamenti textibus illustret; ex quibus illos, quoad eius facere potest, legendos eligat, qui ad studia theologica utiliores sunt.

Art. IX — *De Institutionibus systematico-historicis Liturgiae*

202. — § 1. In huius disciplinae scholis, quantum per tempus liceat, methodo historica et theologica exponantur origo, progressus, significatio rituum et formularum, quibus publicus Ecclesiae cultus, a Christo Summo Sacerdote atque Ecclesiae ca-

¹³ Cf. Instr. Comm. Pont. de re biblica: AAS XLII (1950), p. 500; RS Reg. Prof. Ling. hebr. 3-4.

¹⁴ Cf. RS Reg. Prof. Ling. hebr. 3-5.

¹⁵ Cf. LEO XIII, *Providentissimus*: ASS XXVI (1893), p. 285.

¹⁶ Cf. supra nn. 119 et 120.

pite Deo Patri perpetuo offerendus¹⁷, regitur, quique e Missa, Sacramentis, Sacramentalibus, divinis officiis constat.

§ 2. Pauca praefatus de scientiae liturgicae notione, methodo, fontibus, historia, Professor breviter praecipuas aliquas tractet quaestiones, veluti de natura cultus liturgici theologia ratione spectati (nisi de his iam in scholis Theologiae dogmaticae actum sit), de sancto Missae Sacrificio, de Breviario et Missali Romano, de anno ecclesiastico, de modo quo fideles cultus divini participes sint.

203. — Expositio ea sit, quae conducat ad illustranda dogmata fidei, quibuscum cultus christianus intima necessitudine coniungitur, et in Scholasticis solidam foveat pietatem, eos iuvet ad Ecclesiae ritus altius pernoscentes atque idoneos reddat postmodum populo christiano liturgica Ecclesiae instituta cum in doctrina christiana tum in praedicatione scite et pie explanare¹⁸.

Art. X — *De Theologia ascetica*

204. - Finis huius disciplinae est naturam perfectionis spiritualis, media ad eam assequendam, impedimenta quae eidem obesse possunt, scientifica et systematica ratione exponere.

205. — Selectae tractentur maioris momenti quaestiones, veluti de Spiritus Sancti actione et de cooperatione humanae voluntatis, de erroribus ab Ecclesia damnatis, de iis potissimum qui praesentis aetatis magis proprii sunt, de oratione mentali eiusque methodis communius usitatis, de variis spiritualitatis scholis, de gradibus vitae spiritualis. Breviter etiam notiones Theologiae mysticae explanentur.

206. — Tradantur generaliora spiritualitatis Societatis Iesu principia, in Exercitiis spiritualibus S. P. Ignatii contenta et a Summis Pontificibus toties commendata, servata tamen eorum pleniore tractatione ad tertium probationis annum¹⁹.

¹⁷ Cf. PIUS XII, *Mediator Dei*: AAS XXXIX (1947), p. 521 ss.

¹⁸ *Epit.* n. 643 § 3.

¹⁹ Cf. PAULUS III, *Pastoralis officii*; BENEDICTUS XIV, *Quantum secessus*; LEO XIII, *Ignatianae commentationes*; PIUS XI, *Summorum Pontifi-*

207. — Ita Professor hanc disciplinam doceat, ut praetermissis quae in Theologia dogmatica ac morali tractari solent, in primis e fontibus theologicis doctrinam hauriat, iis haud neglectis, quae ex moderationis animarum usu, ex scriptis et vitis Sanctorum ac virorum spiritualium, ex Sanctorum vitis, e Psychologia utiliter afferuntur.

Art. XI — *De Quaestionibus theologicis ad Orientales maxime pertinentibus*

208. — Haec disciplina ideo praescribitur ut synthetica quaedam tradatur cognitio de statu, doctrina ac mente Orientalis christiani separati, quae conferat ad sacram Theologiam amplius investigandam et ad animum advertendum in quaestionem gravissimam de reducendis fratribus separatis ad Ecclesiae unitatem.

209. — § 1. Proponatur conspectus coetuum rituumque Ecclesiarum orientalium atque quaestionum dogmaticarum quae inter catholicos et separatos praecipue controvertuntur, uti sunt: de primatu Romani Pontificis, de processione Spiritus Sancti, de Immaculata Virginis Deiparae Conceptione, de Sacramentis, de Purgatorio.

§ 2. Dein seligatur una alterave ex praedictis quaestionibus paulo fusius evolvenda (omissis iis quae in aliis disciplinis iam tractata sunt) vel aliae huiusmodi quaestiones quae apte illustrare possunt: separatorum ecclesiologiam, methodum tractandi quaestiones dogmaticas, peculiarem doctrinae spiritualis indolem, divitias doctrinae in Liturgia contentas, praeiudicia contra Ecclesiam catholicam, causas separationis, impedimenta unionis, et horum similia.

§ 3. In Orientalium regionibus, vel in iis quae sunt Orientalibus vicinae, ubi in ipso studiorum curriculo maior separatorum ratio haberi debet, fusius in hac disciplina exponantur ea

cum: AAS XIV (1922), pp. 420-422; *Meditantibus Nobis*: AAS XIV (1922), pp. 629-632; *Mens Nostra*: AAS XXI (1929), pp. 697, 703-705; Pius XII *Nosti profecto*: AAS XXXII (1940), pp. 291-292; *Const. P. IV* c. 8, n. 5 [408]; *CG XXVIII* d. 21, 2; d. 30, 1.

quae magis locorum condicionibus exigi et ad unionis apostolatium validius conducere videantur.

210. — Materia tractetur, prout argumenti natura fert, sive theologicæ sive historice, adhibitis propriis Orientalium fontibus et scriptis, praesertim Traditione patrística et Liturgia.

211. — Nostri in studiis orientalibus semper sint illius sinceræ caritatis memores, qua Ecclesia erga fratres separatos tantopere excellit, et magni faciant opus unionis et debita prosequantur aestimatione Orientalium linguas liturgicas et ritus²⁰, quorum studio Ecclesiae Christi unitas et pulchritudo in ipsa varietate « splendidiore quodam modo effulgens » conspicitur²¹.

TITULUS III

B) DE CURSU THEOLOGIAE MINORE

CAPUT I

NORMAE GENERALES

212. — Cursus Theologiae minor dicitur is qui Scholasticos ad sacerdotium atque ad sacra ministeria secundum leges Iuris communis et Societatis Iesu praescripta praeparat, sed neque ad gradum academicum Licentiae, neque ad professionem quattuor votorum est ordinatus.

213. — § 1. Ut Scholasticus ad cursum Theologiae minorem admitti possit, universam Philosophiam rationalem benigne saltem absolvisse debet, ad normam n. 123.

§ 2. In cursu minore studia continuare debent ii Theolo-

²⁰ Cf. PIUS XI, *Ecclesiam Dei*: AAS XV (1923), pp. 573-582; *Rerum Orientalium*: AAS XX (1928), pp. 277-288; SCSU, *Quod catholicis*: AAS XXII, (1930), pp. 146-148; AR V (1924), pp. 103-105; VIII (1935), pp. 131-132.

²¹ Cf. PIUS XI, *Rerum Orientalium*: AAS XX (1928), pp. 284-285.

gi qui in examinibus cursus maioris ea tantum obtinuerint suffragia, quae ad cursum minorem sufficiunt.

§ 3. Cursus minor integro quadriennio peragendus est¹.

214. — Scholastici Provinciarum, in quibus quacumque de causa cursus minor rite ordipatus non habetur, ad aliud Collegium mittantur, ubi et copia Professorum et Scholasticorum numero studiis serio peragendis sufficienter provisum sit, amotis quoque impedimentis quae a studiis avertunt.

CAPUT II

DISCIPLINAE TRADENDAE EXERCITIA SCHOLASTICA INSTITUENDA

215. — *Disciplinae primariae:*

a) Theologia fundamentalis et conexae cum ea quæstiones ex Introductione in Sacram Scripturam: horis * saltem 6, addita singulis circiter hebdomadis una hora repetitionis (disceptationis, circuli) utroque semestri anni primi;

b) Theologia dogmatica: horis saltem 6, addita una singulis circiter hebdomadis hora repetitionis (disceptationis, circuli) utroque semestri annorum secundi, tertii, quarti;

c) Theologia moralis cum pastoralis: horis circiter 5, addita una singulis circiter hebdomadis hora repetitionis, semestribus quattuor primi biennii;

d) Sacra Scriptura (Exegesis, praemissis Introductione cum generali tum speciali, necnon notionibus structurae et indolis linguarum hebraicae et graecae biblicae quibus Libri Sacri melius intellegi possint): horis circiter 6 semestribus tribus; commendatur singulis circiter hebdomadis una hora repetitionis praelectionibus addenda;

e) Historia ecclesiastica cum Patrologia: horis circiter 4 semestribus duobus;

f) Ius canonicum: horis circiter 3 semestribus duobus.

¹ Cf. IC cc. 589 § 1, 1365 § 2; CD d. 89 § 1.

* Horarum numerus, nisi aliud notetur, de singulis hebdomadis intellegitur.

216. — *Disciplinae secundariae:*

a) Liturgia (praeter Caerimoniarum expositionem): saltem hora 1 semestri uno;

b) Quaestiones complementariae Theologiae moralis et pastoralis, praesertim curam animarum respicientes, atque Ca-
tchetica: hora 1 semestribus duobus, vel horis 2 semestri uno.

c) Ascetica: hora saltem 1 semestri uno².

217. — *Exercitia scholastica:*

a) Exercitia Elequentiae sacrae (« Toni »), prout n. 162 praescribuntur;

b) Collatio casuum conscientiae, sicut in cursu maiore (cf. nn. 161 et 180);

c) Exercitia, de quibus n. 226, hora saltem una, annis tertio et quarto, donec materia examinis de universa Theologia tradatur.

218. — § 1. Disciplinae et exercitia, de quibus nn. 215-217, omnibus praescribuntur. Provincialis est, audito Rectore, constituere, quaenam praeterea e disciplinis auxiliaribus atque specialibus et cursibus peculiaribus, quae in cursu maiore traduntur, Scholasticis cursus minoris sint permittenda aut praescribenda.

§ 2. Curent Superiores ut lectio Sacrae Scripturae fiat etiam in hoc cursu ad normam n. 68 § 1.

219. — Disciplinae tractandae ita distribuuntur, ut scholarum numerus singulis annis praescriptus sit fere aequalis.

CAPUT III

DE METHODO

220. — Scholastici cursus Theologiae minoris solide instituantur ad normam canonum 1365 et 1366 C. I. C. et secundum praescripta Societatis Iesu. Quare in hoc cursu:

1° Ita exponantur sacrae disciplinae, ut Auditores et solida doctrina et modo eam adhibendi in contionibus, in scriptis, in scholis, instructi, apti fiant qui sacrum ministerium non apud

² Cf. IC c. 1365 §§ 2-3.

humiliores tantum, sed etiam apud excultos laicos et apud ceterum cum fructu obire queant³;

2° Praetermittantur tamen subtiliores de doctrina disquisitiones quae ad Theologiam scholasticam pertinent; quaestiones vero historico-criticae, quae sive in Sacra Scriptura sive in aliis cursus maioris disciplinis fusius tractantur, in scholis huius cursus propriis, de quibus n. 221 § 1, breviter perstringantur.

221. — § 1. Scholastici huius cursus de Theologia dogmatica et, quoad eius fieri potest, etiam de Theologia fundamentali scholas separatas habent, cum duobus saltem Professoribus praeter illos qui Theologiam fundamentalem tradunt.

Commendatur ut in maioribus saltem Collegiis etiam Sacra Scriptura et Theologia moralis separatim doceantur.

§ 2. Si schola Theologiae moralis et Sacrae Scripturae utrique cursui communis sit, instituantur ad normam n. 215 c) et d) repetitiones ad uberiores cognitionem rerum quae ministeria apostolica spectant acquirendam.

222. — In disciplinis quae Scholasticis cursus minoris separatim traduntur, omnes maioris momenti quaestiones non minus quam in cursu maiore tractandae sunt, sed ad indolem cursus minoris aptatae. Singulis annis iidem sacrae Theologiae tractatus eademque Sacrae Scripturae partes exponantur quae in cursu maiore. Initium vero totius cursus theologici debet esse Theologia fundamentalis.

223. — § 1. In Theologia fundamentali ac dogmatica, quod attinet ad eius substantiam, retineri debet scientifica rerum expositio « ad Angelici Doctoris rationem, doctrinam et principia »⁴, ac methodus cum scholastica tum positiva. Quare, post explicatam et argumentis ex fontibus theologicis confirmatam Ecclesiae doctrinam, exponantur sententiae a Theologis communiter receptae, et praecipuae quaestiones scholasticae inter catholicos controversae summatim indicentur.

³ Cf. CG XXVIII d. 40, 2°; supra n. 3 § 4.

⁴ IC c. 1366 § 2; Pius XII, *Humani generis*: AAS XLII (1950), p. 573.

§ 2. Exponantur suis locis etiam principales quaestiones dogmaticae quae inter catholicos et Orientales separatos atque haereticos controvertuntur ⁵.

224. — Professores rationem habeant eorum quae de modo habendi lectiones nn. 86 ss. statuta sunt, atque condicioni Auditorum et normis paedagogicis obsequentes, solliciti sint ut Scholastici sacris disciplinis in variis Societatis ministeriis pro rerum, regionum temporumque condicionibus cum fructu uti addiscant. Ad hoc autem maxime proderit nonnumquam brevi exemplo monstrare, quomodo doctrina exposita in usum deduci possit.

225. — § 1. Scholastici in Theologia fundamentali et dogmatica repetitionibus bene exerceantur, ut potissimum difficultates et quaestiones quae contra christianam religionem passim solent moveri, solvere assuescant. Hae repetitiones haberi possunt etiam per modum disputationis sive syllogisticae sive liberioris. Difficultates bene praeparentur, proponantur breviter ac presse, clare solideque solvantur.

§ 2. Reliquarum disciplinarum repetitiones, quae n. 215 non sunt determinatae, fiunt ad normam a Rectore statuendam.

226. — Scholastici, ut singuli ad suam mentem proprio labore excolendam magis incitentur et sacra doctrina sollerter uti discant, apta habeant exercitia scholastica in modum sive scholarum sive Academiarum; in quibus, adiutorio Professoris, his exercitiis moderandis destinati, utentes, quaestiones ad sacra ministeria praesertim spectantes pertractent ⁶.

⁵ Cf. Pius XI, *Rerum Orientalium*: AAS XX (1928), p. 284; *SCSU, Quod catholicis*: AAS XXII (1930), pp. 146-148.

⁶ Cf. CG XXVIII d. 40, 3°.

TITULUS IV
DE EXAMINIBUS

CAPUT I

DE EXAMINIBUS PHILOSOPHIAE
ET CURSUS THEOLOGIAE MAIORIS

Art. I — *De examinibus in universum*

227. — § 1. Examina subeunda sunt de omnibus disciplinis Ratione Studiorum praescriptis¹.

§ 2. Ordinarie examina habeantur quotannis singula tantum de singulis disciplinis, quae supra nn. 125-128 et 155-157 distinctae enumerantur, etsi earum aliquae (ut Lingua hebraica et graeca biblica, Quaestiones scientificae cum Philosophia coniunctae) ex partibus inter se disparibus constent².

§ 3. De Philosophia scholastica, de Theologia fundamentali ac dogmatica, de parte annua Theologiae moralis examina subeunda sunt sub finem anni scholastici; de universa Theologia morali vel exeunte anno scholastico quo tota disciplinae materia absolvitur, vel ineunte proximo anno scholastico³.

§ 4. De ceteris disciplinis examina habeantur duabus sessionibus tantum, i. e. post absolutam earum materiam sive in fine anni academici sive in fine semestris, nisi in casu aliquo particulari Rector aliter statuerit⁴.

§ 5. Examina de Philosophia scholastica, de Theologia fundamentali et dogmatica, de Theologia morali (tam annua quam universa), sunt oralia tantum. Reliqua possunt esse aut oralia tantum, excepto examine scripto ad Licentiam necessario, aut et oralia et scripta, aut scripta tantum⁵.

¹ Cf. CA a. 34; Const. P. IV c. 6, L [383]; Stat. n. 52 § 1; CD d. 111 §§ 1-2.

² Cf. Ord. a. 31 § 1.

³ Cf. Stat. n. 52 § 2; CD d. 111 § 1.

⁴ Cf. Stat. n. 52 § 3.

⁵ Cf. Ord. a. 31 § 2; Stat. n. 52 § 4.

§ 6. Ad omnia examina oralia, etiam ad examen ad gradum, Professoribus et Auditoribus liber patet aditus⁶. Habeantur ergo in loco ad quem omnes accedere possunt, ideoque locus et tempus antea in publicum proponantur.

228. — § 1. Examinatores, qui omnes de singulis iudicium ferre debent, licet in aliquibus examinibus (secundum probatam quarundam Provinciarum consuetudinem) non omnes interrogent singulos Auditores, debent esse:

a) Quattuor in examinibus ad Licentiam in sacra Theologia, de tertio anno sacrae Theologiae et ad Licentiam in Philosophia scholastica;

b) Tres in examinibus de parte annua sacrae Theologiae et Philosophiae scholasticae anni primi et secundi, de parte annua Theologiae moralis, et de Theologia morali universa.

c) Duo in reliquis examinibus oralibus, in quibus tamen potest esse etiam unus, cautelis secundum Collegii normas et consuetudines adhibitis, ut examen ad normam n. 227 § 4 sit vere publicum et obnoxium inspectioni alicuius ex Collegii Auctoritatibus vel ab iisdem delegati;

d) Unus in examinibus scriptis et in Exercitationibus, isque sit disciplinae vel cursus Professor; consuli tamen possunt, si Rectori videatur, etiam plures cum iure suffragii⁷.

§ 2. Si examina, de quibus § 1, c) et d), repetenda fuerint, in repetitione duo semper Examinatores suffragium ferant.

229. — § 1. Tempus examinibus oralibustribuendum erit hoc:

a) Duae horae integrae, ad normam n. 234 § 2 examini ad gradum;

b) Hora integra examini de universa Philosophia et de Theologia dogmatica tertii anni;

c) Semihora reliquis omnibus examinibus de Philosophia scholastica, de Theologia fundamentali et dogmatica, de Theologia morali universa;

d) Quarta horae pars examinibus de Theologia morali annua et de aliis disciplinis principalibus;

⁶ Cf. *Ord.* a. 34; *Stat.* n. 52 § 5.

⁷ Cf. *Stat.* n. 54 (attamen § 1 a et b secundum decretum *SCSU*, die 21 maii 1954 ad P. Generalem datum); n. 64, 2° - 3°; *CD* d. 112.

e) Decem momenta examinibus de disciplinis auxiliariis, specialibus et de cursibus peculiaribus, nisi disciplina ex variis, immo disparibus constat partibus (v. g. Quaestiones scientificae cum Philosophia coniunctae), ubi examen ad 20 momenta protrahi potest.

§ 2. Examinibus, quae scripto fiunt, tantum temporis conceditur, quantum singularum disciplinarum natura et momentum exigit⁸.

230. — § 1. Examinatores de eo gradu doctrinae, qui in singulis examinibus requiritur, iudicium ferant, non comparative ad alios qui forte amplius in studiis progressi sunt, sed absolute, ita tamen ut respiciant illum doctrinae et progressus gradum, qui anno curriculi, in quo candidatus versatur, respondet. Possunt autem iudicare, sed in examinati favorem tantum, ex scientia aliunde habita, dummodo iis certo constet, idque per se, non per alios⁹. In iudicio ferendo ne nimia benignitate ferant suffragium positivum, quasi de more omnes fere Scholastici, non sine studiorum detrimento, studia theologica in cursu maiore aggredi et persequi debeant. Sed neque adeo parci sint in suffragiis altioribus, ubi res ferat, concedendis, ut reapse ne optimi quidem Auditores gradus academicos magna, immo summa cum laude, consequi possint.

§ 2. Si plures sunt Examinatores, unusquisque iudicium ferre debet de toto examine, non tantum de parte de qua ipse interrogaverit.

§ 3. Licet Examinatori, etiam in examine ad gradum, si dubium oriatur num candidatus rectam dederit responsionem, necne, de hac re ab alio Examinatore informationem quaerere, exclusa tamen omni deliberatione de iudicio circa examen peractum et de suffragio ferendo.

§ 4. Circa suffragium quod quis tulerit, tam Examinator ipse quam ii qui suffragia colligunt et computant, necnon reliqui omnes, quibus suffragia innotuerint, secreti lege tenentur¹⁰.

§ 5. Qui alicuius Examinatoris suffragium, praesertim examen ubi plures Examinatores sunt, aliis praeterquam illis

⁸ Cf. *Stat.* n. 53; *CD* d. 113.

⁹ Cf. *CD* d. 115 § 1.

¹⁰ Cf. *Epit.* n. 346 § 2; *RS* Reg. Prov. 19 § 7.

ad quos ex officio pertinet patefecerit, pro gravitate rei et culpa puniatur, etiam usque ad muneris privationem¹¹.

§ 6. Examinatorum nomina et suffragia ab iis lata in libro ad hoc destinato accurate inscribantur; ubi autem plures sint Examinatores, eorum nomina a suffragiis latis ita separentur, ut non appareat quod quisque suffragium tulerit¹².

§ 7. Solius Rectoris erit ad normam n. 52 § 3 singulorum examinum exitum (qualitatem approbationis vel non approbationis), etiam examinis de universa sacra Theologia in ordine ad Licentiam, cum Scholasticis communicare.

231. — Manuscripta omnium examinum et Exercitationum, cum fuerint a Professore recognita atque iudicata, apud Praefectum studiorum deponantur, qui ea usque adeo servabit, donec Scholasticus studia absolverit.

Art. II — *De examine ad gradum*

232. — § 1. Materia examinis ad gradum, a Rectore cum Praefecto studiorum determinanda et cum Generali tempestive communicanda, complectatur praecipua universae sacrae Theologiae et Philosophiae scholasticae capita, in quattuor enuntiationes ex sacra Theologia et duas ex Philosophia scholastica ita distributa, ut singulae enuntiationes tria membra seu puncta habeant¹³.

§ 2. In enuntiationibus ex Philosophia scholastica ea potissimum eligantur capita, quae ad enuntiationes theologicas referuntur et cum quaestionibus ibidem contentis conectuntur.

§ 3. Nihil impedit quominus materia praescripta, sicubi commodius appareat, etiam in theses redacta proponatur.

233. — § 1. Quattuor menses concedantur ad examen praeparandum, quo tempore examinandi paucioribus intererunt scholis; immo ad normam n. 158 duobus ultimis ante examen mensibus eis adesse ne cogantur¹⁴.

¹¹ Cf. CD d. 115 § 2.

¹² Cf. CD d. 115 § 3.

¹³ Cf. CD d. 116; *Epit.* n. 347.

¹⁴ Cf. *Ord.* a. 30; *Stat.* n. 38; CD d. 117.

§ 2. Quattuor autem menses ita intellegantur, ut ob causam gravem, ex improvise paucis ante examen diebus ortam, possit Provincialis hoc tempus prorogare, non tamen ultra decem dies.

234. — § 1. In hoc examine singuli candidati a singulis quattuor Examinatoribus examinandi sunt in Theologia, non autem necessario a singulis in Philosophia¹⁵.

§ 2. In examine ad gradum, quippe quod ordinarie ad obtinendam simul Licentiam fiat, 80 momenta tribuantur soli parti theologiae, reliqua 40 soli parti philosophicae.

§ 3. Examine praesit aut Provincialis, aut Rector, aut alius ab alterutro substitutus¹⁶.

235. — Examinatores, antequam hoc officium primum exercent, legant decreta 118 et 121 Collectionis Decretorum, cum mutationibus a Congregatione Generali XXVIII decreto 37 factis (hic nn. 237, 238 §§ 1-2), et iurent secundum formulam quae sequitur, qua se astringant ad fidelitatem in suffragio ferendo et ad secretum cum omnibus, praeterquam cum Generali ac Provinciali, servandum: « Ego N. testem invoco Deum, cuius oculis nuda et aperta sunt omnia, me in examine praestitutum esse fideliter quae praescribuntur in decreto 118 secundum propriam eius vim, ac preinde me, suffragium utrum candidatus mediocritatem in Philosophia et Theologia scholastica certo superaverit necne, laturum esse non comparative ad alios quosdam ante promotos, sed absolute, nec habita scilicet ingenii ratione, sed etiam doctrinae, quam quis actu habet, meque praeterea nemini revelaturum esse suffragium, praeterquam iis, ad quos pertinet ex officio. Ita iuratus promitto »¹⁷.

236. — § 1. Ab Examinatoribus duplex suffragium ferendum est: alterum, *ratione gradus academici*, de sola parte theologiae et ad normas Statutorum nn. 64, 4° et 55, ante oculos habitis Ordinationum art. 38 § 1 et Constitutionis Apostolicae art. 44 et 9; alterum, *ratione professionis quattuor votorum*, de toto exa-

¹⁵ Cf. CG XXVIII d. 39, 5°.

¹⁶ Cf. Ord. a. 6, 6°; Epit. n. 351 § 2.

¹⁷ Cf. CD d. 119; AR IX (1938), pp. 212-213, nn. 82-83; RS Reg. Prov.

mine et ad normas Collectionis Decretorum (dd. 118, 119, 121) cum mutationibus a Congregatione Generali XXVIII decreto 37 factis¹⁸.

§ 2. Duplex suffragium, de quo in § 1, ferendum est etiam, ubi gradus Licentiae non conferatur.

237. — § 1. « Examinatores declarare debent num examinatus certo superaverit mediocritatem in Philosophia et Theologia scholastica; ideoque actu habeat eam doctrinam conspicuam et selectam, quae in Bullis Pontificiis et Societatis Constitutionibus et Congregationum Generalium decretis ad professionem quattuor votorum requiritur.

§ 2. Superare autem certo mediocritatem dicitur ille, qui theses seu materiam pro examine propositam bene intellegit et cum satisfactione exponere ac tueri valet; idque non tantum vix aut aegre, sed clare et sine dubitatione.

§ 3. Hac doctrina praeditus, aptus censetur ad Philosophiam ac Theologiam scholasticam cum satisfactione docendam, adhibitis congruentibus praeparationibus et servatis de iure servandis.

§ 4. Iudicium de doctrina ferendum est non relative ad alios ad gradum iam promotos, sed absolute; et quidem habita ratione non ingenii solum, sed etiam doctrinae quam actu habet dum examinatur »¹⁹.

238. — § 1. « Examinatores iudicium ferant secundum hanc formulam: « Ego N. examinaui de more (vel, si agatur de actu Theologiae ad normam Collectionis Decretorum d. 161 § 1. 3°, dicatur: audivi defendentem theses de universa Theologia) N., et iuratus censeo eum certo (vel: non certo) superare mediocritatem in Philosophia et Theologia scholastica, ideoque actu habere (vel: non habere) eam doctrinam conspicuam et selectam, quam Collectio Decretorum d. 118 et formula iuramenti ad professionem quattuor votorum requirunt »²⁰.

§ 2. « Ut quis censeatur habere doctrinam praescriptam, requiruntur tria suffragia positiva et clara; particulae *vir* et

¹⁸ Cf. CG XXVIII d. 39, 4°.

¹⁹ CG XXVIII d. 37, 1; CD d. 118.

²⁰ CG XXVIII d. 37, II § 1; CD d. 121 § 1.

aegre, aliaeque similes, in hoc examine relate ad professionem suffragium reddunt negativum; suffragium vero dubium pro nullo habeatur » ²¹.

§ 3. Ut suffragium pro positivo habeatur, necesse est vocabulum *certo* prae se ferat. Inter suffragium quod est *certo superare* et suffragium quod est *vix superare* non est tertium medium.

§ 4. Quodsi tantam doctrinam non habeat candidatus, ut eum certo superare mediocritatem iudicari possit, diserte addatur unum ex hisce suffragiis: *vix superare*, *attigisse*, *vix attigisse*, *non attigisse* (mediocritatem), neque ulla alia suffragandi formula adhibeatur ²².

§ 5. Suffragio positivo addi possunt, prout res postulaverit, verba quibus modi approbationis ulterius significantur, pares illis qui n. 242 § 3 recensentur: *bene*, *cum laude*, *magna cum laude*, *summa cum laude*; quae tamen verba sub iuramentum non cadunt ²³.

239. — « Suffragia mittantur directe ad ipsum Generalem, et praeterea ad Praepositum tam Provinciae in qua examen factum est, quam ipsius examinati, et quidem ad Provinciale litteris *soli* inscriptis » ²⁴. Praeses quoque examinis ad Generalem et ad Provinciale scribat, num omnia rite peracta sint ²⁵.

240. — « Examen ad gradum repeti nequit, nisi ex facultate Generalis, raro nec sine gravibus causis concedenda, et vix umquam si in priore examine duo suffragia positiva lata non sint. Tertium autem examen numquam concedatur » ²⁶.

Art. III — *De ceteris examinibus*

241. — § 1. Materia examinis annui de Philosophia scholastica, de Theologia fundamentali et dogmatica, de Theologia

²¹ CG XXVIII d. 37, II § 2; AR IX (1938), p. 213; n. 84 § 2; cf. CD d. 121 § 3.

²² Cf. CG XXVIII d. 37, II § 3; cf. CD d. 121 § 2.

²³ Cf. AR IX (1938), p. 214, annotatio (2).

²⁴ CD d. 122; cf. RS Reg. Prov. 19 § 13; supra n. 38 § 2.

²⁵ Cf. *Epit.* n. 353.

²⁶ CD d. 123.

morali, ea fere omnis sit, quam Professores toto currentis anni spatio tradiderunt. Examen autem ultimi anni Philosophiae universam materiam Philosophiae scholasticae complecti debet, si ad cursum maiorem Theologiae inchoandum dirigatur²⁷.

§ 2. Ante singula examina conspectus materiae Auditoribus scripto dandus est secundum has normas:

a) Materia de universa Philosophia scholastica duobus circiter mensibus ante initium examinis;

b) Materia examinis scripti ad Licentiam subeundi quatuor saltem hebdomadis ante diem examinis;

c) Materia annua de reliquis disciplinis principalibus sex circiter hebdomadis ante initium examinis;

d) Materia annua de disciplinis auxiliaribus et specialibus vel cursibus peculiaribus quattuor circiter hebdomadis ante examen;

e) Materia examinum semestrium tribus circiter hebdomadis ante examen.

242. — § 1. Iudicium Examinatoris fit per suffragium quo declaret, num candidatus in ea disciplina de qua examen subiit, tantum doctrinae specimen dederit, ut idoneus censeatur aut ad obtinendum gradum academicum ad quem contendit, aut ad progrediendum in curriculo studiorum tam ad illum gradum academicum quam ad professionem quattuor votorum requisitorum. Qui, si hac ratione idoneus censeatur, probatus dicitur, si minus, non probatus²⁸.

§ 2. Idoneus autem hoc sensu seu probatus in disciplinis praecipuis dicitur is, qui:

a) In examinibus de Philosophia scholastica anni I et II quae audivit bene intellexit eorumque rationem reddere potest;

b) In examinibus de Theologia fundamentali ac dogmatica et in examine de universa Philosophia scholastica illa praeterea cum satisfactione tuetur²⁹.

§ 3. Suffragia exprimuntur numeris ab uno ad decem, quorum haec est significatio:

²⁷ Cf. *CD* d. 124; *RS* Reg. Prov. 19 § 6.

²⁸ Cf. *Stat.* n. 55 § 1.

²⁹ Cf. *CD* dd. 114, 125 § 1.

- 1-5 = non probatus;
 6 = probatus;
 7 = bene probatus;
 8 = cum laude probatus;
 9 = magna cum laude probatus;
 10 = summa cum laude probatus³⁰.

Pro usu uniuscuiusque Collegii Examinatores suffragia ferre possunt sive numeris, sive formulis, quae in computatione in numeros respondentes vertuntur.

243. — Ut quis progredi possit in studiis cum in ordine ad professionem quattuor votorum tum in ordine ad gradus academicos requisitis, probatus sit necesse est in examinibus de omnibus disciplinis, ad normam art. 33 § 3 Constitutionis Apostolicae praescriptis, tam principalibus quam auxiliariis et specialibus (vel cursibus peculiaribus), salva norma n. 247³¹.

244. — Ut examinatus censeatur probatus requiritur et sufficit:

- a) Si unus fuerit Examinator, ut hic dederit puncta saltem sex;
- b) Si duo fuerint Examinatores, ut summa punctorum sit saltem duodecim;
- c) Si plures quam duo fuerint Examinatores, ut horum maior pars dederit puncta saltem sex³².

245. — Si quis in aliquo examine ad normam n. 244 est probatus, *qualitas approbationis* hac ratione definitur:

- a) Si unus fuit Examinator, ipso numero punctorum suffragii;
- b) Si plures fuerint Examinatores, illo numero integro, qui ex summa omnium punctorum divisa per numerum Examinatorum efficitur, qui numerus *quotiens* vocari solet. Quodsi numerus ex divisione effectus seu quotiens contineat fractionem dimidio maiorem, qualitas approbationis definitur numero inte-

³⁰ Cf. *Stat.* n. 55 §§ 2-3.

³¹ Cf. *Stat.* n. 56.

³² Cf. *Stat.* n. 57.

gro proxime superiore; si vero fractio est dimidio minor, nulla eius ratio habetur; quodsi dimidium adaequat, ipsa ad ultimam computationem servatur;

c) Hoc autem praescriptum ita intellegendum est, ut, si plures quam duo fuerint Examinatores, qualitas approbationis semper exprimatur punctis saltem sex, etiamsi forte numerus ad normam b) computatus (seu quotiens) minor sit quam sex ³³.

246. — § 1. Qualitas approbationis, cum de toto anno vel pro gradu academico definienda sit, determinatur in hunc modum:

a) Primum, suffragia quae candidatus in singulis experimentis et in singulis examinibus de disciplinis illi anno illive gradui assignatis, ad normam n. 245 obtinuerit, multiplicantur per numerum quendam aestimationis, seu *coefficientens* quod dicitur, singulis his experimentis ac disciplinis, pro eorum momento attribuendum;

b) Deinde, numeri hac multiplicatione effecti, seu *producta* quae vocantur, in unam summam rediguntur;

c) Postremo, haec summa per summam omnium coefficientientium dividitur. Numerus qui hac divisione exstat (quotiens), exprimit approbationis qualitatem;

d) Si quotiens fractionem continet, servatur norma n. 245, b) data ³⁴.

§ 2. Numerus ille aestimationis seu coefficientens, de singulis disciplinis et experimentis in Facultatibus Collegiorum Societatis accuratius statuitur *peculiaribus Normis*, quae in Appendice inveniuntur ³⁵.

247. — Si quis in uno alterove examine de disciplina auxiliari vel speciali obtinuerit puncta 5, poterit, sive in iudicio singulis annis faciendo, sive in ultimo cursus iudicio, ad gradus approbari, si quotiens illud, quod ad normam n. 246 efficitur ex omnibus suffragiis (illis non omissis, quibus puncta 5 obtinuit), sit saltem 8 ³⁶.

³³ Cf. Stat. n. 58.

³⁴ Cf. Stat. n. 59.

³⁵ Cf. Stat. n. 59 et Append. I; infra nn. 331-335.

³⁶ Cf. Stat. n. 61.

248. — § 1. Examen de universa sacra Theologia ad Licentiam obtinendam praescriptum, atque examen de universa Philosophia scholastica, repeti nequeunt, nisi ex facultate Generalis, raro nec sine gravibus causis concedenda, et vix umquam si in priore examine candidatus saltem a duobus Examinatoribus non obtinuerit puncta sex ³⁷.

§ 2. Provincialis sine consensu Generalis permittere non potest ut examina annua de Philosophia scholastica et sacra Theologia repetantur, nisi cum examinato ex suffragiis requisitis unum tantum defuerit, et auditis Rectore cum suo Consilio, et Professoribus aliisque gravibus viris. Eiusmodi vero permissionem ne concedat nisi raro et gravi de causa neque in eadem Facultate bis eidem ³⁸. Ratio quoque semper habeatur virtutis, ita ut haec gratia non concedatur, nisi humilibus, piis, mortificatis, qui ea non putentur indigni ³⁹.

§ 3. Qui in examine ad has normas repetito suffragia requisita obtinuerit, recuperat omnia iura in priore examine amissa.

§ 4. Si cetera examina, minime excepto examine scripto de quo n. 265 § 1, 3°, non superentur, repeti debent. Si quis tamen eodem anno bis in eodem examine ceciderit, Rector rem deferat ad Provincialem, cuius erit decernere utrum illi tertia examinis repetitio concedenda sit.

249. — § 1. Qui in examinibus de Philosophia scholastica vel de parte annua Theologiae fundamentalis et dogmaticae suffragia requisita non obtinuerit, amittit ius progrediendi in studiis ad gradum academicum et ad professionem quattuor votorum requisitis, nisi examine ad normam n. 248 §§ 2-3 repetito et superato, iterum probatus fuerit.

§ 2. Qui ius ad studia in cursu maiore continuanda non recuperavit, studia perficere debet in cursu minore, vel (si versetur in Philosophia) in ordine ad hunc cursum, idque secundum hasce normas:

a) Si in examine a maiore Examinatorum parte obtinuerit saltem puncta quinque, examen ei non est repetendum;

³⁷ Cf. *Stat.* n. 60.

³⁸ Cf. *CD* d. 126, 2°.

³⁹ Cf. *RS Reg. Prov.* 19 § 10.

b) Si ne haec quidem suffragia obtinuerit, examen repetere debet, de illa tamen disciplinae materia, quae a Scholasticis cursus minoris vel in ordine ad hunc cursum exigitur;

c) Si ne in tertio quidem tentamine obtinuerit suffragia quae ad cursum minorem sufficiunt, res ad Generalem deferatur ⁴⁰.

§ 3. Neque aliarum disciplinarum examina sunt repetenda, in quibus candidatus a maiore parte Examinatorum, immo ab uno, ubi unus examinat, obtinuerit puncta saltem quinque. Quo suffragio candidatus intellegitur non probatus pro cursu maiore, at iudicatur satisfacisse requisitis cursus minoris, prout declaratur n. 259 §§ 1 et 2. Excipiuntur tamen examina de Theologia morali et de Iure canonico, in quibus requiritur suffragium 6 etiam ad studia in cursu minore proseguenda, ratione habita normae n. 259 § 2 de eisdem disciplinis.

250. — § 1. In examine de universa Theologia morali, duo vel omnes tres ex designatis Examinatoribus, prout ferat probata Collegii consuetudo, candidatum interrogant; qui inquirent num doctrinam et principia disciplinae moralis ad locorum ac personarum condiciones recte sciat transferre, ut inde appareat, num « confessiones cum fructu audire possit ».

Ad quod imprimis necesse est, ut casus etiam difficiliores, qui saepius occurrunt, secundum communem probatorum auctorum doctrinam recte solvat, de aliis vero casibus saltem ostendat se prudenter dubitare atque ad solutionem inveniendam opportune interrogare posse.

§ 2. Ad suffragium mere positivum vel negativum, sicut in ceteris examinibus, Examinatores addant, prout res ferat, etiam particulas quibus modus ulterius determinetur.

§ 3. Ad sacros Ordines Scholastici ne promoveantur, nisi de universa hac disciplina examinati sint, et maior pars Examinatorum affirmet, graviter onerata eorum conscientia, eos tantam habere doctrinam ut confessiones cum fructu audire possint ⁴¹.

251. — Qui in Societatem iam sacerdotes admissi sunt, examen de universa Theologia morali, Nostris ante Ordines sacros

⁴⁰ Cf. CD d. 126, 1°.

⁴¹ Cf. CD d. 127 § 2; CG XXVIII d. 40, 3°; RS Reg. Prov., 19 § 16.

praescriptum, subire debent; interea tamen possunt a Superioribus, data occasione et servatis de iure servandis, in ministerio confessionum occupari, si ante ingressum ad eas excipiendas iam fuerint approbati, neque de eorum doctrina prudenter dubitari possit ⁴².

CAPUT II

DE EXAMINIBUS CURSUS THEOLOGIAE MINORIS

252. — § 1. Scholasticis cursus Theologiae minoris examina subeunda sunt de omnibus disciplinis quas frequentare debent ¹.

§ 2. Praeterea post expletum primum biennium habetur examen de universa Theologia morali, in fine quadriennii examen de universa Theologia fundamentali et dogmatica.

253. — Qui ad normam n. 249 § 2 studia philosophica in ordine ad cursum Theologiae minorem continuant, debent subire examina de materia annua earum partium Philosophiae scholasticae, quarum examina nondum superaverint ², et de omnibus praeterea disciplinis, quas forte pro locorum ac temporum necessitatibus Provincialis ad normam n. 123 iis praescripserit.

254. — § 1. Examina de Philosophia scholastica, de quibus numero superiore, atque examina de Theologia fundamentali et dogmatica et de Theologia morali sunt oralia tantum, atque excepto examine de universa Theologia morali (n. 227 § 3), sub finem anni scholastici subeunda sunt ³.

§ 2. Reliqua examina, quae sunt vel oralia vel scripta, post absolutam in scholis materiam sive annuam sive semestrem habentur eo tempore, quod Rector, audito Praefecto studiorum, determinaverit.

§ 3. Ad omnia examina oralia Professoribus et Auditoribus utriusque cursus liber patet aditus.

255. — Examinatores, qui ad normam nn. 228 § 1 de singulis examinatis iudicium ferent, debent esse:

⁴² Cf. *CD* d. 128 § 2.

¹ Cf. *CG* XXVIII d. 40, 3°; *Const.* IV c. 6, L [383].

² Cf. *CD* d. 87 § 3.

³ *CD* d. 111 § 1.

a) Tres in examinibus de parte annua Philosophiae, Theologiae fundamentalis, dogmaticae, moralis; atque in examine de universa Theologia fundamentali ac dogmatica, et in examine de Theologia morali universa ⁴;

b) Unus in reliquis examinibus oralibus, adhibitis cautelis, de quibus n. 228 § 1, c;

c) Unus (qui erit disciplinae Professor) in examinibus quae scripto fiunt; si Rectori videatur, consuli possunt etiam plures cum iure suffragii.

256. — § 1. Tempus examinibus oralibus tribuendum erit hoc:

a) Dodrans horae (3/4 h) examini de universa Theologia fundamentali et dogmatica;

b) Semihora examinibus de parte annua Philosophiae, de qua n. 253, Theologiae fundamentalis et dogmaticae, atque examini de Theologia morali universa;

c) Quarta horae pars examinibus de parte annua Theologiae moralis ⁵ et ceterarum disciplinarum primariarum;

d) Decem momenta examinibus de disciplinis secundariis et de aliis disciplinis a Provinciali, ad normam nn. 123 et 218 fortasse praescriptis.

§ 2. Examinibus quae scripto fiunt tantum conceditur temporis, quantum singularum disciplinarum natura et momentum exigit.

257. — § 1. Materia examinis, sive annui sive semestris, a Professore uniuscuiusque disciplinae Praefecto studiorum approbanda proponitur, et complecti debet praecipua capita eorum quae in unaquaque disciplina a Professore tradita sunt.

§ 2. Ubi utriusque cursus Scholastici Theologiam fundamentalem in schola communi audiunt, Auditoribus cursus minoris propria tribuatur materia examinis.

§ 3. Conspectus materiae, de qua in singulis disciplinis examen subeundum est, tempestive cum Auditoribus scripto communicetur ad normas n. 241 § 2, c, d, e.

⁴ Cf. CD d. 112.

⁵ Cf. CD d. 113.

258. — § 1. Materia examinis de universa Theologia fundamentalis et dogmaticae conspectu quodam synthetico, sive punctis sive thesibus, complecti debet praecipua capita Theologiae fundamentalis et dogmaticae toto quadriennio traditae, peculiari ratione habita tractatum qui anno quarto praelecti sunt. Determinatur autem a Rectore cum Praefecto studiorum et a Generali approbanda est.

§ 2. Auditoribus, ut hoc examen solide et ordinatim praeparare possint, concedatur ultimus ante sessionem examen mensis ab omni schola liber, ut materiam examinis, dirigentibus Professoribus, rite recolant.

259. — § 1. In omnibus examinibus cursus minoris (uno excepto examine de universa Theologia morali, de quo n. 250 § 2) et in iis qui in ordine ad hunc cursum diriguntur, iudicium exprimitur numeris ab uno ad decem, indoli huius cursus respondentibus, quorum haec est significatio:

1-5 = non satisfecit;

6 = satisfecit;

7 = bene satisfecit;

8 = cum laude satisfecit;

9 = magna cum laude satisfecit;

10 = summa cum laude satisfecit.

Examinatores suffragia ferre possunt sive numeris, sive formulis quae in computatione in numeros respondentes vertuntur.

§ 2. Satisfecisse autem ille iudicandus est qui quae in hoc cursu audivit bene intellexit eorumque rationem reddere, atque in Theologia fundamentalis et dogmaticae doctrinam propositam etiam a communioribus saltem obiectionibus tueri potest⁶, salva norma n. 249 § 3 de Theologia morali et de Iure canonico, in quibus quoad substantiam eadem scientiae mensura exigitur in cursu minore atque in cursu maiore.

§ 3. Ut quis examen, in quo tres sunt Examinatores, superet, duo saltem requiruntur suffragia positiva⁷.

260. — Qui suffragia requisita non obtinuerit, examen repetere debet. Quodsi ne in tertio quidem tentamine ea obtinuerit,

⁶ Cf. *CD* dd. 96, 114.

⁷ Cf. *CD* d. 125 § 1.

si quidem de examinibus Theologiae fundamentalis et dogmaticae agatur, res ad Generalem deferenda est, si vero de aliis, ad Provincialem⁸.

261. — Quod attinet ad examen de universa Theologia morali, observentur quae n. 250 statuta sunt.

262. — Praescripta n. 230, exceptis iis quae de solo cursu maiore agunt, valent etiam in examinibus cursus minoris et in iis quae in ordine ad hunc cursum habentur.

TITULUS V

DE COLLATIONE GRADUUM ACADEMICORUM BACCALAUREATUS ET LICENTIAE

CAPUT I

DE BACCALAUREATU

263. — § 1. Baccalaureatus in Facultate cum Philosophica tum Theologica post absolutum secundum curriculum annum academicum conferri potest, dummodo candidatus in omnibus primi et secundi anni examinibus satisfecerit¹, salvo n. 247.

§ 2. Baccalaureatus in sacra Theologia etiam Scholasticis cursus minoris conferri potest secundum normas a S. Congregatione de Seminariis et Studiorum Universitatibus atque a Societate Iesu datas, quae sunt:

1° « Baccalaureatus gradus nonnisi post quadriennium theologicum rite expletum conferatur;

2° Examina Baccalaureatus sub ductu et inspectione Facultatis Theologicae subeunda sint in ipsa Facultate aut, si necessitas postulet, in alia sede a Facultate praefinita atque a Sacra Congregatione de Seminariis et Studiorum Universitatibus approbata. In hoc altero casu examina facienda sunt coram pecu-

⁸ Cf. CD d. 126, 1⁶.

¹ Cf. CA a. 7 § 2; a. 41 a, c; a. 42; Stat. n. 62 et n. 4.

liari Commissione, cui Professor aliquis Theologicae Facultatis, a Decano designatus, praesideat »²;

3° Requiritur ut candidatus ex summa suffragiorum, quae in examinibus quattuor annorum de Theologia fundamentalis et dogmaticae accepit, mediam probationis notam saltem 7 (bene satisfecisse) obtinuerit et in ceteris quoque examinibus satisfecerit.

CAPUT II

DE LICENTIA

264. — Licentia ad normam art. 43 Constitutionis Apostolicae confertur in Facultate Theologica non ante expletum annum quartum ab incepto Theologiae curriculo, in Facultate autem Philosophica non ante expletum annum tertium³.

265. — § 1. Ad gradum Licentiae obtinendum a candidato requiritur:

1° Ut omnibus scholis, ad normam Statutorum nn. 39-41 et 44-46 (supra nn. 125-129 et 155-158) praescriptis, interfuerit et omnia examina de disciplinis ibidem enumeratis superaverit, salvo praescripto n. 247.

2° a) Ut ad normam Ordinationum art. 29 § 2, Exercitationes statuto tempore frequentaverit et ab earum Professore vel Professoribus, testimonium de iis rite frequentatis et de labore cum sodalibus collato receperit;

b) Ut de experimento scripto, in aliqua Exercitationum schola peracto, suffragium positivum ad normam n. 244 obtinuerit;

3° Ut ad normam Ordinationum art. 39 probatus quoque fuerit in examine scripto, de quo § 2;

4° Ut in examine orali de universa Philosophia scholastica vel de universa sacra Theologia ad normam Ordinationum art. 38 § 1 probatus fuerit⁴.

§ 2. In examine scripto, de quo § 1, 3°, hae normae observandae sunt: a) Examen fit de una ex disciplinis principalibus,

² AR XI (1947), pp. 228-229; CG XXIX d. 11, 5 e.

³ Cf. CA a. 43 a, c; Stat. n. 63.

⁴ Cf. CA a. 44; Ord., aa. 37-39; Stat. n. 64.

ultimo curriculum anno traditis, ex qua opportuno tempore ad normam n. 241 § 2, *b* definiuntur, sicut alias pro examinibus oralibus, 10 circiter theses seu themata. Ipso autem examinis die ex his proponuntur duo argumenta, quorum alterutrum candidatus seligat et spatio saltem trium horarum tractet. Argumenta proposita ea sint, quibus explicandis candidatus ostendere possit se rem non solum memoria tenere, sed etiam bene intellexisse atque adeo experimentum proprii laboris, qui semper exigendus est, praestitisse. In hoc autem examine uti licet iis libris, qui in oralibus quoque examinibus permittuntur⁵;

b) Ad normam n. 228 § 1, *d*, de examine iudicium fert Professor disciplinae, de qua experimentum scripto fit⁶;

c) Si opportunum videatur, examen haberi potest iam antequam examinis de universa Philosophia vel Theologia theses vel puncta tradantur.

§ 3. Omnia, quae praeter examen orale ad Licentiae gradum requiruntur, iam ante hoc examen fiant.

SECTIO II

DE PRAEPARATIONE AD FUTURA MINISTERIA

266. — § 1. Qui de Superiorum voluntate ad laborandum in vinea Domini secundum Societatis Institutum se comparant, sive docendo vel scribendo, sive tamquam operarii vel Missionarii operam suam praestando, omnes pariter, nullo graduum aut officiorum discrimine, Philosophia scholastica ac sacra Theologia solide informantur oportet¹. Harum enim disciplinarum institutio firmissimum est fundamentum ad omnia Societatis ministeria cum fructu peragenda.

§ 2. Quare caveant tam Superiores et Professores quam Scholastici ne studiis his fundamentalibus, ex quibus principia hauriuntur unde occurratur difficultatibus hodiernis, praeferant ea quae statim utiliora sibi videantur futura. Multa cum fructu ulterius discet qui studiis nostris communibus solide est institu-

⁵ Cf. *Stat.* n. 64, 3°.

⁶ Cf. *Stat.* n. 64, 3°.

¹ Cf. *Const.* P. IV c. 5, n. 1 [351]; c. 12, nn. 1, 3 [446; 450]; *Stat.* n. 1 § 1; AR VII (1933), p. 470 s.

tus, dum, qui iis careat, eadem cum detrimento sui et aliorum, incondita et perperam intellecta congeret².

267. — § 1. Ut munere sacerdotali recte digneque fungantur, magna cura doceantur Scholastici Sacrificium Missae cum aedificatione celebrare, Divinum Officium rite persolvere, Sacramenta et Sacramentalia apte conficere et administrare, reliquas Ecclesiae caerimonias peragere³.

§ 2. In cantu ecclesiastico opportunis praeceptis atque exercitiis ab initio vitae religiosae et per totum studiorum decursum instituantur, ita ut saltem Missam sollemnem rite cantare ceterosque cantus liturgicos communiter usitatos digne exsequi valeant. Curent Superiores ne desint inter Nostros peritiores, qui fideles in paroeciis nobis commissis, et iuvenes in Collegiis externorum ac praesertim clericos in Seminariis nobis concreditos apte in cantu gregoriano atque etiam polyphonico instituere possint⁴.

§ 3. Quicumque ad Ordines ecclesiasticos promovendus est, « debet praeivium ac diligens examen subire circa ipsum Ordinem suscipiendum »⁵.

268. — Institutio paedagogica, cuius Professores usu ipso modoque docendi Scholasticis initia praebent, sub finem Philosophiae systematice complenda et perficienda est aptis lectionibus et exercitiis a peritis et expertis Magistris habendis, quibus Nostri ad munera Magistri et Praefecti morum rite obeunda instruantur⁶.

269. — § 1. Eloquentiae sacrae scientia et ars, quam generatim iam ante Philosophiam Scholastici nostri docentur, toto studiorum curriculo ab omnibus, illis etiam qui ad docendum vel scribendum destinantur, excolatur, salvo n. 321⁷.

² Cf. *Const.* P. IV c. 6, n. 2 [361]; *AR* XI (1948), p. 488 e, f.

³ Cf. *IC* c. 1365 § 2; Pius XII, *Mediator Dei*: *AAS* XXXIX (1947), pp. 572-576, 591 s; *Const.* P. IV c. 8, nn. 2 [401]; 4 [406].

⁴ Cf. *IC* c. 1365 § 2; Pius XII, *Mediator Dei*: *AAS* XXXIX (1947), p. 589 s.

⁵ *IC* c. 996 § 1.

⁶ Cf. *Ord.* Append. I, 3; *AR* VII (1933), p. 467.

⁷ Cf. *Const.* P. III c. 1, n. 21 [280]; P. IV c. 8, n. 3 [402]; *CG* XXVIII d. 41, 4°, 6°; *AR* VII (1933), p. 464; supra nn. 132 et 162.

§ 2. Curent Superiores ut omnes Scholastici a peritis, etiam externis, artem recte eloquendi ac bene pronuntiandi sibi assiduis exercitiis comparent. Vigilent item qui praesunt ut in disputationibus, Exercitationibus, Academiis, lectione ad mensam, praecepta recte eloquendi ac bene pronuntiandi ab omnibus servantur.

§ 3. « Tonorum » atque Eloquentiae sacrae exercitia, sive declamationis, sive orationis ex tempore, sive contionum accuratius conscriptarum pro more singularum Provinciarum suo tempore habeantur, moderante perito Patre, qui sese exercentes assidue dirigat et, ubi opus est, corrigat⁸.

§ 4. Exerceantur quoque sive in Academiis sive, data occasione, in reliquis publice loquendi modis quos hoc tempus requirit, ut sunt sermones radiophonici, conferentiae, quae dicuntur, publicae disputationes perspicuitate simul et perfecta urbanitate habendae.

270. — Ut ad artem scribendi, quae est ex efficacioribus apostolatus subsidiis, Scholastici informentur:

§ 1. Toto studiorum tempore, ita dirigantur a Professoribus, ut etiam illi qui ad labores scientificos minime destinantur, discant illam methodum criticam qua et fontes, unde hauriendae sint securae informationes, adire noverint, et falsa a veris, dubia a certis, leviter allegata vel passim relata a comprobatis discernere valeant.

§ 2. Non solum in Iunioratu sed reliquo quoque studiorum tempore, in compositionibus sese data opportunitate exercent, tum ad stylum perpoliendum tum ut, pro variis lectorum classibus huius temporis, res eo proponere assuescant modo, quo et intellegantur et libenter audiantur. Ad quod non parum confert, si interdum, probante Rectore vel Praefecto studiorum, aliquid minoris molis publici iuris fecerint⁹.

271. — § 1. Tradantur Theologis lectiones de scientia et arte catechetica, quibus optimam praesentique aetati accommodatam methodum edocti, efficacius deinde, sive in Collegiis ex-

⁸ Cf. *Const.* P. III c. 1, n. 21 [280]; P. IV c. 8, n. 3 C [405]; Reg. Praef. lect. ad mens. 2, 3; CG XXVIII d. 41, 6°.

⁹ Cf. AR XI (1947), p. 287; supra n. 44 § 7.

ternorum sive in ecclesiis, doctrinam christianam explicare possint¹⁰. Provideant etiam Superiores, ut in Scholasticorum bibliothecis praesto sint huius scientiae libri ex melioribus selecti.

§ 2. Optandum est ut Scholastici, secundum antiquam Societatis consuetudinem, studiorum quoque tempore in minoribus quibusdam huius artis ministeriis sub apto Magistro se exercent, ea tamen moderatione, ut studia detrimentum non patiantur¹¹.

272. — Ut autem nostri Scholastici probe noscant ea opera apostolica, quae Divina Providentia peculiari modo Societati commisit, Superiores curent:

§ 1. Exercitia spiritualia S. P. Ignatii, quibus ulterius incumbunt inter tertiae probationis annum, dum iam studiis vacant, fiant eis familiaria¹². peculiari modo initientur methodo pastoralis Apostolatus Orationis¹³ atque institutioni asceticae et apostolicae ope Congregationum Marianarum¹⁴ impertiendae.

§ 2. Sed et reliqua opera apostolica, ab Ecclesia probata, pro singularum regionum necessitate, nosse discant nec minus quam opera propria Societatis laudent et aestiment. Apprime doceantur indolem et methodos Actionis Catholicae, quippe quae ex mente Sanctae Sedis sit operum zeli quasi compendium et corona¹⁵.

§ 3. Accuratius tamen, quam ad ipsa opera hodierna, formentur ad curam illam pastoraalem universalem et perpetuam qua, pro fidelium condicione, classe, aetate, singulos ad vitam christianam agendam efficaci modo adiuvere valeant¹⁶. Diligenter praesertim instituantur, prout commendat ipse S. P. Ignatius, in modo iuvandi proximos ad bene moriendum, cum extremum

¹⁰ Cf. IC c. 1365 § 3; SCSU, *Ad Regnum Iesu Christi*: AAS XVIII (1926), pp. 453-455; *Quod catholicis*: AAS XXII (1930), p. 148; S. C. Conc., *Provido sane*: AAS XXVII (1935), pp. 145-154; *Ord.* Append. I, 1; *Const.* P. IV c. 8, n. 6 [410]; CD d. 136 §§ 1, 2; AR VIII (1935), pp. 156-161; XI (1948), p. 583.

¹¹ Cf. AR VII (1933), p. 478; supra n. 44 § 5.

¹² Cf. *Const.* P. IV c. 8, n. 5 [408]; CG XXXVIII, d. 30.

¹³ Cf. CD d. 223; AR XI (1947), p. 333 s.; XII (1952), p. 267 ss.

¹⁴ Cf. CD d. 226; AR XI (1947), pp. 330-333; XII (1952), p. 258 ss.

¹⁵ Cf. Prus XII, *Allocutio ad laborantes in Actione Catholica*: AAS XXXII (1940), pp. 362-372; CG XXXVIII d. 29, n. 16.

¹⁶ Cf. CI c. 1365 § 3; *Ord.* Append. I, 1; CG XXVIII dd. 29-31.

illud vitae tempus tanti sit momenti « ad finem ultimum aeternae felicitatis consequendum »¹⁷.

273. — Quod ad Scholasticos ad Missiones externas destinatos spectat, curandum est ut:

1° In Missionem secundum Institutum nostrum quamprimum mittantur;

2° In Missione, ante omnia, apta quadam methodo et ratione rite statuta, data opera et funditus addiscant linguam indigenam, sine cuius notitia eorum ministerium numquam eos fructus dabit quos Ecclesia exspectat;

3° Studia philosophica et theologica mature et, quantum fieri potest, in ipsis terris Missionum perficiant, quo facilius quaestiones philosophicas et theologicas ac leges canonicas, in Missionibus scitu utiliores, perspectas habeant, atque historiam morisque illarum gentium ac methodum peculiarem eas evangelizandi cognoscant¹⁸;

4° Si quando studia superiora in Missionum regione peragi non possint, eis quae sub 2° et 3° praescribuntur, quantum fieri poterit, in patria providendum erit.

274. — Initientur Scholastici, praesertim provectiores, quaestionibus de quibus agit Congregatio Generalis XXVIII, decreto 29. Nominatim:

1° Nosse discant verum religionis statum gentis inter quam ipsis laborandum erit, eorum praesertim qui quacumque de causa ab Ecclesia alienati sunt. Eiusdem necessitates sociales, tam arcte cum religiosis conexas, et doceantur et, quantum opportune fieri potest, per seipsos eas visuri adeant;

2° Attenti reddantur ad illa media quae hodie opinionem publicam potissimum regere solent, ne, iis neglectis, adversarius nullo negotio a Deo gregatim avertat animas, quas laborioso conatu singillatim lucrari contendimus;

3° Imprimis nosse discant momentum hodiernae vitae publicae, tam nationalis quam internationalis, ad promovendum vel informandum Regnum Dei in terris.

¹⁷ Cf. *Const.* IV c. 8, n. 7 [412]; *CI* c. 1365 § 3.

¹⁸ Cf. S. C. de Prop. Fide: *AAS* XV (1923), p. 369 s.; *Eptt.* n. 361 § 4; n. 632.

275. — Curent Superiores ut instituantur Scholastici nostri mente vere catholica, qua non tantum de iis quae in patria vel propria Provincia fiunt solliciti sint, sed orationes, studia et, prout eis praescripserit sancta oboedientia, labores extendant ad ea, quae universaliora sunt et maioris momenti pro tota Ecclesia.

276. — Rector et Praefectus studiorum praevideant:

1° Ut conferentiae aliaeve praelectiones quae Scholasticis nostris sive tempore feriarum minorum sive inter annum scholasticum interdum proponi debent a viris peritis, Nostris vel externis, de variis rebus de quibus nn. 271, 272, 274, non casu contingant, sed systematice ordinentur ad pleniorum formationem sacerdotalem Nostrorum;

2° Ut in bibliothecis Scholasticorum, pro variis gradibus eorum formationis, adsint libri et periodica quae eos de problematibus vitae et apostolatus hodierni edoceant;

3° Ut inter varia elementa formationis sacerdotalis illa hierarchia servetur, qua semper praevaleant ea quae magis essentialia sunt prae secundariis, quae solidiora prae speciosioribus, quae duratura prae transitoriis. Vigilent pariter ne quis supra animi dotes viresque quas ipsi Divina Providentia tribuit, sese onerare variisque rebus intendere sinatur;

4° Ut semper integer maneat in nostris Scholasticis verus spiritus Ignatianae oboedientiae, qua iis studiis iisque laboribus pleno corde se dedant, quae Superior pro tempore assignaverit vel commendaverit.

SECTIO III

DE ANNO SCHOLASTICO ET DE VACATIONE A SCHOLIS

277. — § 1. Annus scholasticus decem circiter mensium est, quibus expletis per duos circiter menses a scholis vacetur.

§ 2. Hoc vacationis tempore agantur feriae maiores quindecim dierum, per quos Scholastici plane a studiis abstineant et ruri, quantum fieri potest, commorentur.

§ 3. Reliquo vacationis tempore agantur feriae minores, quae ita ordinandae sunt, ut et debita quiete Scholastici frui

possint, et tempus moderantibus Superioribus utiliter studiis quibusdam impendant¹.

278. — Intra ipsum annum scholasticum, ut assiduitas in studiis, ita etiam aliqua remissio necessaria est². Itaque a scholis vacetur*: a) a vigilia Nativitatis Domini ad festum Circumcisionis; b) a Dominica Quinquagesimae ad feriam III eiusdem hebdomadae; c) a Dominica Palmarum ad Dominicam in Albis; d) a vigilia Pentecostes ad feriam III post Pentecosten³. Quodsi aliqui ex iis diebus in duos menses feriarum incidant vel in annum scholasticum paulo ante inchoatum, ad aliud tempus transferri possunt, ita tamen ut dierum vacationum summa, mensuram supra dictam, non excedat.

279. — § 1. A scholis praeterea per totum diem vacetur: a) omnibus dominicis et diebus festis de praecepto, de quibus can. 1247 § 1 C. I. C.; b) diebus festis SS. Cordis Iesu, Purificationis, Annuntiationis, Nativitatis B. M. V., Sollemnitatis S. Ioseph, S. Thomae Aquinatis; c) diebus festis SS. Ignatii et Francisci Xaverii, utriusque Scholasticorum Patroni S. Aloisii Gonzagae et S. Ioannis Berchmans.

§ 2. Diebus vacationis, de quibus § 1, exceptis maxime sollemnibus, suum tempus studio privato, academiis, aliis eiusmodi servetur.

§ 3. Singulis hebdomadis dies unus a scholis vacet totus; quo ad villam sive praedium, ubi habetur, mittantur Scholastici⁴.

§ 4. Praeterea singulis hebdomadis semel, vel ubi probata consuetudo fert, crebrius, post meridiem concedatur ambulatio.

280. — § 1. Singula Collegia habeant, secundum ea quae nn. 277-279 dicta sunt, determinatum vacationum ordinem, in Calendario annuo expositum.

§ 2. Quoniam vero in aliquibus Collegiis pro ratione regionum, temporum, personarum maiore varietate opus esse potest, in iis, secundum suas cuiusque probatas consuetudines, di-

* Dies vacationis semper intelleguntur cum primo et ultimo.

¹ Cf. *Epit.* n. 289; *AR* VI (1928), pp. 118-119; *AR* VIII (1935), p. 193.

² Cf. *Const.* P. IV c. 13, n. 5 [462]; *RS* Reg. Prov. 36.

³ Cf. *Epit.* n. 288; *RS* Reg. Prov. 37 §§ 3-6.

⁴ Cf. *Const.* P. IV c. 13, F [463]; *RS* Reg. Prov. 37 § 10.

versus a memorato vacationum ordo statui potest, qui tamen per Provincialem Generalis approbationi submitti debet⁵.

§ 3. Ordo vacationum semel statutus constanter servetur.

SECTIO IV

DE OFFICIIS SCHOLASTICORUM

281. — § 1. Animi puritatem custodire et rectam in studiis intentionem habere Scholastici nostri conentur, nihil aliud in his quam divinam gloriam et animarum fructum quaerentes; ad hunc enim scopum studia Societatis diriguntur; et in suis orationibus gratiam ut in doctrina proficiant crebro petant¹, ut tandem idonei, sicut eos evasuros sperat Societas, ad vineam Christi Domini nostri exemplo ac doctrina excolendam futuri sint².

§ 2. Serio et constanter animum ad studia adiiciant; utque cavendum sibi putent ne fervore studiorum intepescat solidarum virtutum ac religiosae vitae amor, ita sibi vicissim persuadeant nihil se Deo gratius facturos in Collegiis, quam si, cum ea intentione de qua dictum est, studiis se diligenter impendant; et licet numquam ad exercenda ea quae didicerint perveniant, illum tamen studendi laborem, ex oboedientia et caritate, ut par est, susceptum, opus esse magni meriti in conspectu divinae et summae Maiestatis apud se statuunt³.

§ 3. Toto studiorum tempore religiosam disciplinam ex interna caritatis lege constanter complectantur⁴, exercitia pietatis sibi praescripta fideliter peragant⁵ et, qui studia Theologiae nondum absolverunt, Praefectum spiritus singulis saltem mensibus, Iuniores vero his in mense, adeant, de rebus animae suae tractaturi⁶.

282. — Cum ad publicas scholas eundem erit, eant et redeant invicem associati, cum ea modestia interiore et exteriori

⁵ Cf. *Const.* P. IV c. 13, n. 2 [454]; *RS Reg. Prov.* 37 § 2; 39.

¹ Cf. *Const.* P. IV c. 6, n. 1 [360].

² Cf. *Const.* P. IV c. 3, n. 2 [334].

³ Cf. *Const.* P. IV c. 4, n. 2 [340]; c. 6 n. 2 [361].

⁴ Cf. *CD* d. 80; *CG XXIX* d. 24, 3.

⁵ Cf. *CD* d. 81.

⁶ Cf. *CD* d. 283.

quae ad sui et aliorum aedificationem conveniat; atque in communibus disputationibus et repetitionibus doctrinae specimen pariter ac modestiae praebere curent⁷.

283. — § 1. Scholastici in audiendis lectionibus sint assidui, et in eis praeparandis diligentes. Horis vero privato studio attributis, quae audierint ita repetant ut non solum ea curent intellegere, sed etiam intellecta sic examinent ut ipsi sibi obiiciant et quae obiecerint, solvant; quae solvere nequeunt, annotent ad interrogandum vel disputandum⁸.

§ 2. Studia alicuius materiae, ipsis in scholis traditae, minime absoluta censeant eo quod diversa legerint et prima fronte intellexerint; quin potius, non omisso labore etiam memoriae, studium usque protrahant, donec argumenta totamque doctrinam nitide exponere et defendere valeant⁹.

§ 3. Studiis ex oboedientia, ad mentem Ecclesiae et Societatis susceptis, assidue, plene et exclusive se dedant, abnegantes in hac re iudicium proprium. Caveant ab illa proximae utilitatis inquisitione, qua praesentem studiorum usum statim oculis cernere velint.

§ 4. Moderantibus Professoribus necessitates sui temporis animo percipere conentur, abstinentes tamen ab intemperanti novitatum studio, quo avocarentur a serio labore solidissimae illius institutionis philosophicae ac theologicae, prae ceteris ad medendum ipsis temporum malis ac necessitatibus tam effiacis.

§ 5. Normas de repetitionibus et disputationibus quae ad eos pertinent, sibi cognitae habeant; omnique studio enitantur, ut illis exercitiis et ipsi « doctrinam penitus cognoscere, dilucide exponere, efficaciter tueri assuescant »¹⁰, et condiscipulos ad idem propositum assequendum adiuvent.

§ 6. Aliquid temporis vacui, dirigentibus pariter Praefecto studiorum, vel Decano, vel Professoribus, tribuent lectioni privatae; qua non modo res in scholis auditas plenius intellegere, verum etiam animum omni eruditione, quae sacerdotem maxime decet, informare atque excolere studeant.

⁷ Cf. *Const.* P. IV c. 4, n. 6 [349]; P. IV c. 6 n. 11 [379].

⁸ Cf. *Const.* P. IV c. 6, n. 8 H [375]; P. IV c. 6, n. 14 M [385].

⁹ Cf. *AR* XI (1948), p. 487 s.

¹⁰ *CA* a. 30 § 2.

284. — § 1. Stylum in scholasticis Exercitationibus scriptis aliisque compositionibus, sive latino sive patrio sermone, diligenter exerceant, memores scribendi artem ex efficacioribus esse apostolatus subsidiis ¹¹.

§ 2. Secundum cuiusque Provinciae usum a Praeposito Generali approbatum ¹² omnes latine loquantur, iis temporibus exceptis quae legitime excipiuntur, et ad mentem Ecclesiae « eiusdem linguae scientiam atque usum quam accuratissime percipiant » ¹³.

§ 3. Colant itidem, quantum per Superiores liceat tempusque sinat, exterarum studium linguarum, quae et ad scientiam excolendam et ad apostolicum implendum ministerium utilissimae, non raro necessariae sunt ¹⁴.

285. — Toto studiorum curriculo duo maxime sibi opus esse meminerint: moderationem Superiorum et rectam studendi rationem, sine quibus labor, quamvis assiduus, distrahit potius mentem quam informat. Quare a Superioribus dirigi libenter exoptent, eosque et Professores suos ultro adeant, ut illorum consiliis adiuti aptam laborandi viam inveniant et dona a Deo recepta ad maiorem Ipsius gloriam atque animarum salutem plene excolant.

286. — Cum Magistros studiorum causa convenire debent, horam certam a Superiore destinatam habeant, extra quam illorum cubicula sine peculiari facultate ne adeant ¹⁵.

287. — Quae notatu digna erunt et in posterum conservanda videbuntur, apto ordine digesta, in libros papyraceos vel in schedulas referant ¹⁶.

288. — Ultra duas horas nemo aut legendo aut scribendo labori incumbat, quin studium intermittat aliquantulo temporis intervallo ¹⁷.

¹¹ Cf. nn. 44 § 7; 67 § 1; 112 § 2; 265 § 1, 2° b; 270.

¹² Cf. *Const. P. IV c. 6, n. 13* [381]; *CG XXIX d. 36 (Epit. n. 294)*; *RS Reg. Rect. 8.*

¹³ Pius XI, *Unigenitus Dei Filius*: AAS. XVI (1924), pp. 141-142.

¹⁴ Cf. *AR VII* (1933), pp. 478 s.

¹⁵ Cf. *CD d. 82 § 2 (Epit. 284 § 2)*.

¹⁶ Cf. *Const. P. IV c. 6 I* [376] (*Epit. n. 329 § 1*).

¹⁷ Cf. *Const. P. IV c. 4, n. 1* [339].

PARS QUINTA

DE STUDIIS SPECIALIBUS

TITULUS I

NORMAE GENERALES

289. — Ut finis Societatis certius et efficacius obtineatur, conentur singulae Provinciae non paucos sibi comparare viros peritiores ad varia munia et ministeria Societatis obeunda et imprimis ad laborem scientificum proprie dictum circa disciplinas sive sacras sive profanas, quas traditio Ecclesiae et Societatis a nostra vocatione minime alienas ducit atque pro ratione temporum magni momenti sunt, id sibi persuasum habentes hoc plurimum ad maiorem Dei gloriam et ad aedificationem Ecclesiae conferre ¹.

290. — Quare Provinciales regulariter quotannis, auditis Rectore, Praefecto studiorum, Decanis, Professoribus suisque Consultoribus, aliquot Scholasticos, quos vere aptos ad certas disciplinas colendas invenerint, eisdem definitive et exclusive applicent; nec tantum viros praeparent qui in Collegiis NN. vel Seminariis propriae Provinciae doceant, sed plures etiam qui possint vel labori mere scientifico vacare vel Institutis in bonum totius Ecclesiae fundatis, cuiusmodi sunt Instituta Romana aliave internationalia, applicari, vel non paucis novis necessitatibus quae continuo, praesertim in Missionibus, occurrunt, providere ².

291. — Ad studia specialia seligantur Scholastici, qui et probatae virtutis sint et ingenio polleant atque tali ad investi-

¹ Cf. AR XI (1947), p. 300 ss.; *Allocutio* PII XII ad PP. Congr. Gen. XXIX: AR XI (1946), p. 54 ss.

² Cf. AR XI (1947), p. 283 ss.

gationem scientificam aptitudine ut studia feliciter peracturi et munere suo cum fructu functuri praevideantur, et si ad docendum destinentur, idoneitatem quoque didacticam et paedagogicam possideant³. Habeatur ratio tam profectus in studiis et habilitatis ac propensionis singulorum ad singula ministeria, quam communis boni obtinendi aliarumque condicionum, quae ad finem propositum certius assequendum iuvare poterunt.

292. — Quae in hac re fuerint statuta, in librum ad hoc destinatum referantur, nec postea sive ab ipso Provinciali sive ab eius successoribus, nisi gravi de causa, immutentur.

293. — § 1. Scholastici ad studia specialia in disciplinis sacris designati, de hac destinatione tempestive moncantur et Philosophia scholastica ac sacra Theologia peculiari cura excolantur; idque eo magis, quo maiores sint difficultates maioraque pericula in disciplinis quibus erunt applicandi. Iuventur praeterea ad recte utendum tempore a studiis praescriptis vacuo atque inducantur ut parvos quosdam commentarios secundum artis scribendi leges et argumenti naturam componant. Communiter eis magisterium ex parte saltem breviandum est, ut post Philosophiam quam primum Theologiae applicentur.

§ 2. Qui aliarum scientiarum studiis specialibus operam daturi erunt, quantum fieri potest, iis statim post Philosophiam applicentur, aetate adhuc iuvenili, huiusmodi materiis addiscendis magis favente, servatis tamen cautelis, si de Universitatibus civilibus frequentandis agitur, Epit. n. 325 § 2 praescriptis.

§ 3. Linguas externas mature addiscant ita ut ineuntes studia specialia praecipuas linguas, sine quibus laborem vere scientificum aggredi nequeunt, facile intellegere possint.

294. — Qui studiis specialibus vacant, ne sibi suoque privato labori relinquantur, sed apposite a peritioribus dirigantur et adiuventur, ac provideant Superiores ne eis desint libri aliaque adiumenta ad finem propositum necessaria. Quare, quoad fieri potest, illuc mittantur, ubi ceteris paribus, praestantiores in sua disciplina Professores et pleniorum librorum aliorumque subsidiorum copiam invenient.

³ Cf. AR XI (1947), p. 285.

295. — § 1. Oratione et generosa collaboratione cum divina gratia ad cam fortitudinem animi et sui abnegationem contendant, qua manu semel ad aratrum posita, iam non respiciant retro totamque vitam suam in holocaustum divinae Maiestati gratissimum offerant, memores etiam in stadio scientifico nonnisi eum qui perseveraverit, metam attingere ⁴.

§ 2. Suis vero studiis tempus ac vires plene consecrent neque aliis occupationibus, ne sacris ministeriis quidem, distrahi se sinant; tempore quoque vacationum, post quietem ad vires reficiendas atque ad Exercitia spiritualia peragenda necessariam, studia ne intermittant, propriae responsabilitatis coram Ecclesia et Societate susceptae memores ac pro certo habentes nihil serii se acturos in re scientifica nisi constanti atque austero labore, privato studio assuefiant.

§ 3. Magni etiam faciant arctam cum eo qui eorum studia regit et cum reliquis Professoribus consuetudinem, atque ex eorum moderatione et consiliis uberem fructum percipere studeant. Maxime vero cavendum sibi sciant, « ne fervore studiorum intepescat solidarum virtutum ac religiosae vitae amor » ⁵.

TITULUS II

DE STUDIIS SPECIALIBUS IN PHILOSOPHIA ET THEOLOGIA

296. — Ad studia specialia in Philosophia scholastica et sacra Theologia per biennium agenda et Lauream in disciplina quam colere debebunt consequendam, imprimis destinandi sunt qui in cursu Philosophiae et in cursu Theologiae maiore docturi erunt. Idem valet pro iis qui ad docendum in cursu Theologiae minore destinantur tum propter Auditorum bonum tum propter rerum usum quo non raro Professores, in cursu minore cum laude exercitati, mox ad cursum maiorem transeunt ⁶. Optandum pariter est ut biennium studiorum peragant, quamvis forte dissertationem ad Lauream non confecturi sint, futuri Seminariorum maiorum, imprimis regionalium, Professores.

⁴ Cf. AR XI (1947), p. 318.

⁵ Const. IV c. 4, n. 2 [340]; cf. RS Inst. bienn. n. 1.

⁶ Cf. CD d. 97 § 2, 1°; AR XI (1947), p. 284.

297. — Biennium in Philosophia scholastica et sacra Theologia ut plurimum Romae fiet, sed iusta de causa a Generali approbata, etiam in iis Collegiis quae ob selectum Professorum numerum (cf. n. 28 § 2 et n. 299) eorumque scientificam activitatem (cf. n. 30, 1°), ob apta ad laborem scientificum adiumenta (cf. n. 51), et congruum, quantum fieri potest, Auditorum numerum, cursum ad Lauream rite ordinatum habent.

Nisi gravis ratio aliud exigit, biennium peragendum est extra Provinciam vel regionem in qua reliqua studia peracta sunt, ut melius consulatur tum studiorum profectui tum spiritui universali promovendo.

298. — § 1. Provinciales de singulorum qui biennium erunt acturi habilitate, ingenio, studiis prioribus, futura destinatione (secundum paradigma praeparatum) certiore faciant P. Generalem, si illi Romae biennium sint acturi, secus Rectorem Collegii in quod sint mittendi⁷.

§ 2. Rector vero provideat ut singuli Biennistae, non multo post inchoatum biennium, aliquem ex Professoribus eligant, qui eorum peculiarem curam agat eosque consiliis et opera adiuvet, praesertim in dissertatione eligenda et componenda. Quotannis, absoluto anno academico, Rector Collegii de singulorum in studiis progressu ad singulorum Provinciales referat.

§ 3. Professores valde sibi commendatos habeant eos qui se ipsis peculiariter dirigendos concrediderint vel ipsis moderantibus dissertationem conficiunt; sibi que persuadeant tempus et vires quas in hanc curam adhibuerint, esse utilissime impensa.

299. — Professores qui in bienniis docent, iis dotibus quae in omnibus Societatis Professoribus ad normam n. 27 § 3 postulantur, singulari modo sint ornati, ut et sibi auctoritatem apud Nostros externosque concilient et usu ipso atque exemplo methodum docendi investigandique demonstrent.

300. — Studia in biennio Philosophiae scholasticae et sacrae Theologiae ita ordinanda sunt ut optimi ad illas disciplinas colendas informentur Professores.

Primo anno lectiones et Exercitationes fiant, quae ad Lau-

⁷ Cf. AR XI (1947), p. 285.

ream consequendam requiruntur. Laurea enim ad normam art. 45 Const. Apost. confertur in Facultate Theologica non ante expletum annum saltem quintum, in Facultate Philosophica non ante expletum annum saltem quartum⁸; hoc vero anno singulis hebdomadis quinque lectiones habentur et Exercitationes saltem per horam uno semestri. Secundo anno, iis qui in Collegiis NN. docere debent, praescripto, aliis commendato, lectiones et Exercitationes etiam pauciores sint.

301. — § 1. Lectiones sint de materia disciplinarum specialium vel cursuum peculiarium^{8a}, solidae et profundae. Seligantur autem eae quae, probante Facultatis Consilio, singularum Facultatum proprietati ac optimae Biennistarum institutioni magis respondeant. Materia lectionum debet esse eiusmodi quae sive studia ante Licentiam peracta vere compleat atque ad ulteriora studia apte dirigat, sive argumentum aliquod penitus investiget quod propter relationem cum variis Philosophiae vel Theologiae partibus, vel cum quaestionibus quae nunc magis agitantur, peculiare momentum habeat.

§ 2. Methodus in lectionibus adhibita sit vere scientifica, tum ut materia perfecte tractetur sive in se spectata sive in relatione ad disciplinas conexas, tum ut Biennistae specimen habeant quomodo materiae scientificae tractandae sint et eorum sanum criterium formetur in his quaestionibus examinandis et diiudicandis.

§ 3. In lectionibus aliisque experimentis sedulo curanda est formatio quam dicunt speculativa; simulque solida detur institutio positiva prout disciplinarum natura postulat.

302. — § 1. In biennio Philosophiae peculiaris ratio habeatur illarum disciplinarum quae cum Philosophia scholastica arcte conectuntur sicut scientiae naturales et scientiae sociologicae. Pariter ratio habeatur recentioris Historiae Philosophiae ac modernorum systematum, ut Professores efformentur ad occurrendum hodiernis exigentiis apti.

§ 2. Sciant Biennistae suum esse cum doctrinam magnorum Doctorum scholasticorum, imprimis S. Thomae, semper pro-

⁸ Cf. *Stat.* n. 65.

^{8a} Cf. *Stat.* n. 51.

fundius explorare, tum etiam pro viribus studere magnis philosophis classicis, etiam non christianis, atque investigare quae hodie in re philosophica proferuntur; non tantum ut falsa refellant et quae bona esse possunt sua quadantenus faciant, sed etiam ut huiusmodi studio doctrinam probatam et traditam penitus perspicere et perficere satagant.

303. — § 1. In biennio Theologiae fundamentalis penitus perspiciantur et examinentur hodiernae quaestiones apologeticae, de inspiratione, de hermeneutica biblica, necnon disciplinae affines tradantur, cuiusmodi sunt Historia religionum, Psychologia religiosa.

§ 2. In biennio Theologiae dogmaticae cursus habeantur de Theologia speculativa, de Theologia biblica, de Patrologia, de Historia Theologiae, Conciliorum, dogmatum.

§ 3. In biennio Theologiae moralis cursus habeantur de Historia Theologiae moralis, de methodologia Theologiae moralis, de Theologia morali speculativa ac de quaestionibus Iuris canonici cum Theologia morali conexis. Multum praeterea prodierit ut Biennistae peritorum Professorum lectiones audiant de quibusdam capitibus ex disciplinis affinibus sive iuridicis (ut sunt ius civile praesertim propriae nationis, ius commerciale, ius criminale), sive socialibus et oeconomicis, sive medicis (v. g. de anatomia et physiologia, de neuropathologia et psychopathologia).

§ 4. Pariter apte seligantur cursus tum de quaestionibus dogmaticis et biblicis tum ad propriam disciplinam stricte pertinentibus pro iis qui biennium in aliis disciplinis theologicis peragunt, v. g. in Theologia ascetica, Patrologia, Liturgia.

304. — Si Nostri vere periti in quibusdam disciplinis, nn. 300 - 303 indicatis, desint, externos Professores bene formatos, probante Rectore, Biennistae audiant. Quodsi Biennista in aliqua suae disciplinae parte vel in aliqua ex auxiliaribus cognatisve disciplinis ab eximio sive alterius Nostrorum Collegii sive externae Universitatis Professore alibi peculiariter adiuvari posse videatur, Superiores provideant ut eum consulere vel etiam eius lectiones, aut inter biennium aut post biennium absolutum, ad studia perficienda frequentare possit.

305. — In Exercitationibus accuratius addiscant varias laboris scientifici methodos. Immo valde proderit ut Biennista de Exercitationis materia vel de parva quadam propriae dissertationis parte brevem redigat articulum in ephemeride vere scientifica edendum ut scientificum proponendae doctrinae modum usu addiscat⁹.

306. — Lectiones et Exercitationes ita disponantur ut amplum temporis spatium studio privato ac praesertim dissertationi ad Lauream componendae relinquatur.

E lectionum et Exercitationum serie proposita, singuli Biennistae, approbante Praefecto studiorum vel Decano, illas eligent quae, ratione habita indolis, propensionis, studiorum iam peractorum, finis ob quem his studiis vacant, muneris ad quod destinantur, ad propositum finem melius conducant.

307. — Dedita opera erudiantur Biennistae in docendi methodo (arte didactica), Ratione Studiorum, ac praecipue informantur quomodo lectiones, disputationes et Exercitationes bene praeparare et habere possint atque ideo ipsi habendis lectionibus ac disputationibus apte exerceantur.

308. — Qui vero ad docendum in Missionibus designantur, illis praeterea studiis peculiari ratione informantur ad ea, quae in sua Missione necessaria sunt.

309. — § 1. Maximi fiat methodicum studium privatum et moderantibus Professoribus eo consilio peractum, ut candidati non solum eruditionem suam perficiant, sed praesertim disciplinas suas penitus intellegant atque recto ordine componant.

§ 2. Etiamsi certae cuidam Philosophiae aut Theologiae parti dent operam, ne tamen neglegant in totius sive Philosophiae sive Theologiae scientifica cognitione proficere¹⁰.

310. — Ad Lauream assequendam, necesse est Licentiatum lectiones atque Exercitationes praescriptas rite frequentasse,

⁹ Cf. WERNZ, *Ordin.* n. 61.

¹⁰ Cf. RS Inst. bienn. 5, 11; WERNZ, *Ordin.* n. 60.

examina de rebus in lectionibus traditis exeunte semestri vel anno superasse (salvo praescripto n. 247), testimonium de assiduo in Exercitationibus labore cum sodalibus collato ac suffragium positivum recepisse. Quodsi in examinibus non satisfecerit, ad reliqua experimenta, quae candidato ad Lauream praescribuntur, nequit admitti ¹¹.

311. — Debet praeterea qui ad Lauream contendit dissertationem scriptam exhibere ad has normas exaratam:

a) Talis esse debet dissertatio, quae candidatum ad investigationes scientificas aptum esse demonstret, et ad scientiae progressum conducat;

b) Approbandum est argumentum, consentiente Rectore Collegii, a Professore disciplinae ad quam dissertatio pertinet;

c) Scribenda est vel lingua latina vel aliqua ex vulgariis, quam Rector Collegii audito Consilio Facultatis approbaverit;

d) Tanta sit amplitudinis, quanta requiritur ut argumentum modo vere scientifico explicari possit; cavendum tamen est ne inter eam exarandam candidatus impediatur, quominus ceteris studiis praescriptis debite vacet;

e) Tria saltem eius exemplaria, nitide scripta, Rectori Collegii exhibenda sunt duobus mensibus antequam palam est defendenda ¹².

312. — Dissertatio examinanda et iudicanda est a duobus Professoribus rerum de quibus agitur peritis; qui si de illius probatione dissentiant, tertii Professoris iudicio subicienda est. Prius autem quam a censoribus dissertatio approbata sit, Licentiatius ad eam palam defendendam admitti nequit ¹³.

313. — § 1. Ante dissertationis defensionem candidatus superare debet examen orale, hoc modo instituendum:

1° Forma examinis erit « lectio coram » per horam integram habenda; ex examine apparere debet candidatum materiae selectae solide studuisse eamque bene possidere necnon artem docendi callere;

¹¹ Cf. CA aa. 37, 46 § 1; Ord. a. 29; Stat. nn. 51, 66.

¹² Cf. CA a. 46 § 1, 1°; Ord. a. 41 § 1; Stat. n. 67.

¹³ Cf. Ord. a. 41 § 2; Stat. n. 68.

2° Quindecim circiter dies ante tempus examini statutum, candidatus Praefecto studiorum vel Decano exhibebit tractatum Philosophiae scholasticae vel sacrae Theologiae, cui, approbante Professore illius disciplinae, peculiari studio penitus operam dedit. Loco praedicti tractatus definitum numerum thesium vel quaestionum ex aliqua disciplina, approbante Professore, proponere potest;

3° Pridie quam examen erit subeundum, Praefectus studiorum vel Decanus candidato communicabit argumentum a Rectore approbatum, quod tale sit ut candidatus cum soliditatem copiamque doctrinae tum exponendi ac defendendi facultatem ostendere possit;

4° Post argumenti expositionem, per semihoram saltem protractam, (in qua candidato suis notis uti licet), Professores ei de rebus expositis et cum argumento conexis quaestiones, difficultates, dubia proponunt.

§ 2. Professores qui de « experimento coram » suffragium ferunt sunt quinque ¹⁴.

314. — § 1. His experimentis feliciter superatis, candidatus ad defendendam dissertationem admittitur.

§ 2. Dissertatio defenditur sollemniter, invitatis, praeter Auctoritates ecclesiasticas, aliis quoque viris externis doctrina atque vitae condicione praestantibus.

§ 3. Producitur defensio saltem per horam.

§ 4. Dissertationem impugnabunt et de defensione iudicium ferent quinque designati Professores, imprimis dissertationis scriptae censores ¹⁵. Dissertationem impugnare licet et aliis qui defensioni adsunt.

315. — § 1. In cursu ad Lauream suffragia computanda sunt secundum normas pro examinibus cursus maioris datas.

§ 2. Professores in suffragio ferendo tum de « experimento coram » tum de defensione thesis libere inter se agere possunt.

316. — Dissertatio, secundum animadversiones censorum aliorumque Examinatorum emendata, typis edenda est, sive tota

¹⁴ Cf. *Stat.* n. 69 § 2; *Ord.* art. 41 § 5.

¹⁵ Cf. *Stat.* n. 70 § 5; *Ord.* art. 41 §§ 4-5.

sive saltem ex parte. Quodsi non tota edenda videatur, ea eligatur pars, quae de sententia censorum maioris sit momenti, quaeque saltem 25 paginas in 8° complectatur¹⁶. Provideant autem Superiores ut haec dissertationis rite correctae editio tempestive fiat, memores candidatum non renuntiari Doctorem, neque Laureae diploma accipere, neque Professorem extraordinarium nominari posse, nisi prius thesim saltem ex parte publici iuris fecerit.

317. — Singularum dissertationum quae typis editae sunt exemplar mittatur ad Sacram Congregationem de Seminariis et Studiorum Universitatibus; item ad illas Universitates vel Facultates studiorum ecclesiasticorum in Societate canonice erectas et approbatas, atque ad ceteras huiusmodi Universitates vel Facultates (in primis propriae nationis), quibus dissertationes mittendas Rector approbaverit¹⁷; bina quoque exemplaria ad Praepositum Generalem mittantur.

TITULUS III

DE ALIIS STUDIIS SPECIALIBUS

318. — Qui ad Nostros docendos disciplinas Sacrae Scripturae, Historiae Ecclesiasticae, Iuris canonici vel rerum Orientis christiani destinantur, Romam, nisi aliter peculiari de causa Generalis concedat, mittantur, ad Lauream in eisdem disciplinis consequendam.

Iisdem dirigantur normis quae de biennio Philosophiae scholasticae ac sacrae Theologiae statuta sunt, exceptis sane iis quae ad solas has disciplinas spectant ac ratione semper habita Statutorum uniuscuiusque Facultatis, diversae variarum disciplinarum indolis, ministerii ad quos quis destinatus est. Futurus Sacrae Scripturae Professor « egregie versatus sit etiam in sacra Theologia, magnoque et sincero sacrae doctrinae imbuatur amore »¹⁸.

¹⁶ Cf. CA c. 46 § 1, 10; Stat. n. 71.

¹⁷ Cf. Ord. a. 43; Stat. n. 72.

¹⁸ Instr. Comm. Pont. de re biblica: AAS XLII (1950) p. 501.

319. — § 1. Ii etiam qui in Collegiis Nostrorum a Sancta Sede inter Facultates agnitis ad reliquas disciplinas docendas destinantur, Lauream congruentem obtineant ¹⁹.

§ 2. Ad docendam Sacram Scripturam in Seminariis maioribus, gradum saltem Licentiae in Sacra Scriptura habeant necesse est ²⁰.

§ 3. Item qui ad docendas litteras vel scientias sive Nostros in Iunioratu sive externos destinantur, diligenter selignantur atque ad munus cum fructu explendum apte informentur.

320. — § 1. « Si iudicio Provincialis id expediat, Nostri gradus civiles in Universitatibus quae ad Societatem non pertinent accipere et in primis civilem facultatem docendi obtinere possunt; dummodo nec spiritui religioso, neque integrae ac solidae in studiis nostris institutioni detrimentum afferatur » ²¹. Semper autem catholicae Universitates laicalibus, quantum fieri potest, anteponi debent ²².

§ 2. Qui publicas frequentant Universitates, singuli aliquem habeant a Superioribus approbatum, qui eorum curam suscipiat. Superior autem immediatus de eorum studiis aliisque rebus notabilibus ad illorum Provincialem referat.

321. — Qui ad munus contionandi aptiores se praestant et virtutibus ad hoc officium peculiari ratione necessariis sunt instructi, studio Theologiae et Eloquentiae sacrae per unum alterumve annum vacent.

¹⁹ Ad quamcumque disciplinam in Facultate Theologica tradendam *Laurea congruenti praeditus*, ex praescripto art. 21 Constitutionis Apostolicae *Deus scientiarum Dominus*, praeter doctorem in sacra Theologia, ille haberi potest qui Lauream adeptus est, apud Facultatem studiorum ecclesiasticorum, vel in Re Biblica, vel in Iure Canonico, vel in Studiis Orientalibus, vel in Historia Ecclesiastica, vel in Missiologia, vel in Archaeologia christiana, vel in Philosophia, modo candidatus ornatus sit etiam Licentia in sacra Theologia, vel Licentia in ea disciplina quam tradere debet. Cf. *SCSU*, De Laurea congruenti ad docendum in Facultate Theologica: AAS XXXVIII (1945) p. 272.

²⁰ Cf. PIUS XII, *Divino afflante Spiritu*: AAS XXXV (1943) p. 302; PIUS XI, *Motu proprio*: AAS X (1924), p. 181 III; Instr. Comm. Pont. de re biblica: AAS XLII (1950) p. 497; Rescriptum *SCSU*, 10.IV.1929: Acta Pontif. Inst. Biblici, v. III (1929) n. 3, p. 13.

²¹ Cf. *CD* d. 107.

²² Cf. PIUS X, *Pascendi*: ASS XL (1907), p. 642; *Epit.* n. 325 § 1.

Iis aptus assignetur institutionis locus ac peritus Instructor quo duce in diligens Sacrae Scripturae, SS. Patrum, clariorum oratorum studium atque in sanctam veritatum fidei meditationem incumbant; contiones vitae ac necessitati temporum accommodatas scribant et exercentur aequa cum moderatione publicis ad populum praedicationibus, quibus experimentis aut ipse eorum Instructor aut alius peritus Pater intersit ²³.

322. — Pariter peculiari cura praeparentur qui ad munus scribendi destinantur, praesertim cum scripta eos maxime attingant oportet lectores, qui doctrina, auctoritate aliave ratione plurimum valeant ²⁴.

323. — Denique Provinciales providere debent ut formen-
tur periti Nostrorum ad ministeria quae «specializata» vocan-
tur, praesertim si ea propter temporum locorumque necessitates
inter urgentiora computantur, uti est apostolatus socialis ²⁵; pa-
riter ut habeantur viri aliarum scientiarum, quae pro ratione
temporum et locorum magis sunt in honore, quibusque increduli
adversus Ecclesiam abutuntur, vere exculti ²⁶.

²³ Cf. *CD* d. 97 §§ 1, 4; *AR* II (1918), pp. 588-590.

²⁴ Cf. *CD* d. 230 § 1; *Epit.* n. 681.

²⁵ Cf. *CG* XXIX, d. 29, 4; *AR* XI (1949), *Instructio de Apost. Soc.*, p. 709 ss.

²⁶ Cf. *Allocutio* PII XII ad PP. Congr. Gen. XXIX: *AR* XI (1946), p. 54 ss.; *AR* XI (1947), p. 316-317.

PARS SEXTA

DE STUDIIS POST EXPLETUM CURRICULUM CONTINUANDIS

324. — Sacerdotes studia, praesertim sacra, post Theologiae cursum confectum ne intermittant¹ ut ex sacris disciplinis solidam illam doctrinam magis in dies hauriant, quae apostolicis laboribus necessaria est, et apostolatus methodos mentis propensionibus et necessitatibus hominum suae aetatis constanter accommodare valeant².

325. — In tertiae probationis anno, qui statim post Theologiam peragendus est, dum rebus spiritualibus imprimis insistant quae veluti anima totius apostolatus sunt, et plenioram Instituti notitiam acquirunt quae norma eorum apostolatus est, diligenter experimenta peragant quae « aliqua praeparatio ad futura ministeria » sunt³, ut inde probati atque experti apostoli evadant.

326. — § 1. Examina quae quotannis, saltem per quinquennium post absolutum studiorum curriculum, ad normam can. 590 C. I. C. sacerdotibus religiosis praescribuntur, serio praeparentur sive privatim, opportuno tempore ad id concessio, sive in communi sub periti Patris directione.

§ 2. Huic examinis annui legi iam satisfaciunt Patres tertiae probationis examine proprio in fine huius anni subeundo, itemque singulis annis ii qui in Facultatibus ecclesiasticis sacris disciplinis in ordine ad Lauream consequendam operam dant;

¹ Cf. IC a. 129.

² Cf. Pius XII, *Divino afflante Spiritu*: AAS XXXV (1943), p. 320; AR XI (1947), p. 265 s.

³ *Epit.* n. 434, § 2.

ab ea autem excipiuntur qui sacras disciplinas docent⁴. Ceteri vero ne eximantur a Provinciali nisi gravi de causa, quarum exemptionum ratio Patri Generali reddenda est.

§ 3. Materia examinis de Theologia fundamentali, dogmatica, morali aliisque principalibus disciplinis theologicis, ita dividatur ut quadriennio, praeter tertiae probationis annum, harum disciplinarum praecipua capita recolantur et absolvantur.

§ 4. Tres sint Examinatores a Provinciali designati, qui tempore et loco ab eodem Provinciali statuto, examen per dimidiam horam serio instituant⁵ et res maioris momenti, sepositis quaestionibus subtilioribus, petant.

§ 5. Candidatus qui duo saltem suffragia positiva non obtinuerit, examen intra semestre repetet; si rursus non satisfecerit, alius ei adiciatur annus quo examen de eadem materia iterabit⁶.

327. — Ex praescripto Iuris communis in qualibet saltem domo formata, semel in mense, habeatur collatio casus moralis et liturgici, quibus omnes sacerdotes interesse debent, iis solum exceptis qui Theologiam actu profitentur aut quos Provincialis ob valetudinem vel aliam gravem causam dispensaverit⁷. Quod si in nostra domo collatio non habeatur, omnes qui facultatem audiendi confessiones ab Ordinario loci obtinuerint, collationibus cleri dioecesani interesse debent⁸.

Ad casus maiore cum fructu habendos, Praefectus constituitur in casibus conscientiae bene versatus, qui aptam et utilem seligat materiam et collationem dirigat; in qua Nostri ne mere auditores sint, sed partem activam habere curent⁹.

328. — Summopere eis cordi sit « cotidiana Sacrae Scripturae lectio »¹⁰, adhibitis aptis subsidiis exegeticis, « sibi que persuadeant Sacros Libros tam ad fovendam suam ipsorum pro-

⁴ Cf. *IC* c. 590; *Epit.* n. 371 § 1.

⁵ Cf. *Epit.* n. 371 § 3.

⁶ Cf. *AR* III (1919), pp. 57-61; VII (1934), pp. 760-763.

⁷ Cf. *IC* c. 591; *Epit.* n. 372 § 2.

⁸ Cf. *IC* c. 131 § 3; *Epit.* n. 694.

⁹ Cf. *Epit.* n. 372 § 3.

¹⁰ Instr. Comm. Pont. de re biblica: *AAS* XLII (1950), p. 498.

priam vitam sacerdotalem quam ad munera sacerdotalia cum fructu peragenda plurimum conferre »¹¹.

329. — Ut haec omnia bene procedant et nostri sacerdotes ad studia proseguenda alliciantur, in omnibus domibus magna habeatur cura bibliothecae quae novis selectis libris et periodicis quotannis instruatur, peculiari ratione habita ministeriorum quae a Patribus illius domus exercentur¹².

330. — Identidem utile erit conventus instituere in singulis Provinciis communes pro sacerdotibus, iis praesertim qui affini-bus disciplinis tradendis vel ministeriis exercendis operam dant, in quibus communia problemata tum theoretica tum practica tractentur, recentiora Sanctae Sedis documenta illustrentur, de novis libris editis et de novis ministeriorum experimentis noti-tiae communicentur, ut nostri sacerdotes novis apostolatus ne-cessitatibus subveniendis semper sint pares.

¹¹ O. c., p. 502.

¹² Cf. *Epit.* n. 374.

APPENDIX

DE COMPUTANDIS EXAMINUM SUFFRAGIIS

331. — In hac Appendice:

a) Afferuntur et complentur Statutorum normae de coefficiente singulis disciplinis et singulis experimentis attribuendo¹;

b) Accuratius determinatur methodus n. 246 praescripta ad qualitatem approbationis cum de singulis annis tum pro singulis gradibus academicis definiendam. Annua huius qualitatis computatio necessaria est ad normam n. 247, cum quis in uno alterove examine de disciplina auxiliari vel speciali obtinuerit puncta 5;

c) Claritatis causa quaedam afferuntur exempla computationis tam de singulis examinibus quam de singulis annis et pro singulis gradibus academicis.

CAPUT I

NORMAE SERVANDAE IN COMPUTATIONIBUS

Art. I — *In computatione annua*

332. — § 1. Coefficiens singulis disciplinis ad normam n. 246 § 2 attribuendum:

a) S. Scripturae et Theologiae morali coefficiens 3;

b) Ceteris disciplinis principalibus (excepta disciplina praecipua) coefficiens 2;

c) Disciplinis auxiliaribus coefficiens 1;

d) Disciplinis specialibus et cursibus peculiaribus coefficiens 1;

¹ Cf. Stat. n. 59 § 2; Stat. Append. I.

e) Disciplinae praecipuae (i. e. Philosophiae scholasticae et Theologiae fundamentali ac dogmaticae) coefficientens acquans summam coefficientium, quae reliquis disciplinis attributa sunt ².

§ 2. Methodus sequenda in computatione:

a) Suffragia quae candidatus in singulis examinibus anni de quo agitur, ad normam n. 245 definita, obtinuerit, multiplicantur per sua coefficientia, ad normam § 1 determinata;

b) Numeri hac multiplicatione effecti seu producta in unam summam rediguntur;

c) Haec summa dividitur per summam omnium coefficientium;

d) Huius divisionis quotiens exprimit qualitatem approbationis pro anno de quo agitur;

e) Si quotiens fractionem continet, servatur norma n. 245 b) data.

Art. II — *In computatione ad Baccalaureatum*

333. — § 1. Coefficientens singulis disciplinis attribuendum idem est atque in computatione annua.

§ 2. Methodus sequenda in computatione:

a) Suffragia quae candidatus in singulis examinibus primi et secundi anni, ad normam n. 245 definita, obtinuerit, multiplicantur per sua coefficientia, ad normam n. 332 § 1 determinata;

b) Numeri hac multiplicatione effecti seu producta in unam summam rediguntur;

c) Haec summa dividitur per summam omnium coefficientium;

d) Quotiens hac divisione effectum exprimit qualitatem approbationis ad Baccalaureatum;

e) Si quotiens fractionem continet, servatur norma n. 245 b) data, nulla ratione habita fractionis dimidia partis, si ex ultima computatione supersit.

Art. III — *In computatione ad Licentiam*

334. — § 1. a) Coefficientens singulis disciplinis attribuendum idem est atque in computatione annua, praeterquam quod:

² Cf. *Stat. Append.*, I.

b) Examini scripto, de quo n. 265 § 2, etiamsi de disciplina praecipua fiat, attribuitur coefficientis 2;

c) Exercitationi, de qua n. 114 § 4, attribuitur coefficientis 4;

d) Examini orali de universa disciplina praecipua, de quo n. 265 § 1, 4^a, attribuitur coefficientis aequans summam omnium coefficientium, quae reliquis totius curriculi examinibus atque experimentis attributa sunt.

§ 2. Methodus sequenda in computatione:

a) Suffragia quae candidatus in singulis totius curriculi disciplinis atque experimentis, ad normam n. 245 definita, obtinerit, multiplicantur per sua coefficientia, ad normam § 1 determinata;

b) Numeri hac multiplicatione effecti seu producta in unam summam rediguntur;

c) Haec summa dividitur per summam omnium coefficientium;

d) Quotiens hac divisione effectum exprimit qualitatem approbationis ad Licentiam;

e) Si quotiens fractionem continet, servatur norma n. 245 b) data, nulla ratione habita fractionis dimidia partis, si ex ultima computatione supersit.

§ 3. Si cui tamen ad normam n. 263 collatus fuerit Baccalaureatus, in computatione ad Licentiam illorum tantum suffragiorum habenda est ratio, quae post Baccalaureatum obtinerit.

Art. IV — *In computatione ad Lauream*

335. — § 1. Coefficientis singulis disciplinis, experimentis atque dissertationi scriptae attribuendum:

a) Examinibus de disciplinis, de quibus n. 300, coefficientis 1;

b) Exercitationi (Exercitationibus), de qua n. 300, coefficientis 1;

c) Examini orali, de quo n. 313, coefficientis 5;

d) Dissertationis defensionis, de qua n. 314, coefficientis 5;

e) Dissertationi scriptae, de qua nn. 311 et 312, coefficientiens aequans summam omnium coefficientium, quae reliquis curriculum ad Lauream examinibus atque experimentis attributa sunt.

§ 2. Methodus sequenda in computatione:

a) Suffragia quae candidatus in singulis ad Lauream curriculum disciplinis, in Exercitationibus atque in dissertatione scripta, ad normam n. 245 definita, obtinuerit, multiplicantur per sua coefficientia, ad normam § 1 determinata;

b) Numeri hac multiplicatione effecti seu producta in unam summam rediguntur;

c) Haec summa dividitur per summam omnium coefficientium;

d) Quotiens hac divisione effectum exprimit qualitatem approbationis ad Lauream;

e) Si quotiens fractionem continet, servatur norma n. 245 b) data, nulla ratione habita fractionis dimidia partis, si ex ultima computatione supersit.

CAPUT II

EXEMPLA COMPUTATIONUM

Art. I — *Computatio singulorum examinum*

336. — § 1. Sit x qualitas approbationis; a, b, c, d , puncta data ab Examinatoribus A (unico vel primo), B (secundo), C (tertio), D (quarto):

$$\text{Si A solus:} \quad x = \frac{a}{1} \quad \text{v. g. } \frac{6}{1} = 6$$

$$\text{Si A + B:} \quad x = \frac{a + b}{2} \quad \text{v. g. } \frac{6 + 8}{2} = 7$$

$$\text{Si A + B + C:} \quad x = \frac{a + b + c}{3} \quad \text{v. g. } \frac{5 + 6 + 7}{3} = 6$$

$$\text{Si A + B + C + D:} \quad x = \frac{a + b + c + d}{4} \quad \text{v. g. } \frac{7 + 8 + 8 + 9}{4} = 8$$

§ 2. Cum quotiens divisionis fractionem continet:

$$x = \frac{7 + 6 + 5 + 8}{4} = 6\frac{1}{2}: \text{ probatus (6)}$$

$$x = \frac{7 + 6 + 6 + 8}{4} = 6\frac{3}{4}: \text{ bene probatus (7)}$$

$$x = \frac{7 + 8 + 9 + 7}{4} = 7\frac{1}{2}: \text{ bene probatus (7)}$$

$$x = \frac{8 + 7 + 9 + 7}{4} = 7\frac{3}{4}: \text{ cum laude probatus (8)}$$

$$x = \frac{8 + 10 + 10 + 9}{4} = 9\frac{1}{4}: \text{ magna cum laude probatus (9).}$$

Art. II — *Computatio annua in Facult. Philosophica*
337.

Examina, Exper.	Suffr.	Quot.	Coef- ficiens	Produ- ctum
Psychol. exper. . .	5		1	5
Quaest. scient. . .	9.10	9 $\frac{1}{2}$	1	9 $\frac{1}{2}$
Philos. schol. . . .	7.8.8	8	2	16
Summa			4	30 $\frac{1}{2}$

Summa productorum = 30 $\frac{1}{2}$

Summa coefficientium = 4

$$\text{QUOTIENS} = 30 \frac{1}{2} : 4 = 7 \frac{2,5}{4} = 8 = \text{cum laude probatus.}$$

Unde ex computatione annua candidatus ad normam n. 247 liberari potest a repetendo examine de Psychologia experimentalis, quia quotiens attigit 8.

(Ex computatione fractionis dimidiaie partis quotiens auge-
 tur a 7 ad 8).

Art. III — *Computatio ad Baccalaureatum
in Facult. Philosophica*

338.

Examina, Exper.		Suffr.	Quot.	Coef- ficiens	Produ- ctum
Anno I	Psych. exper.	5		1)	5)
	Quaest. scient.	9.9	9	1) 2	9) 30
	Philos. schol.	7.8.8	8	2	16)
Anno II	Quaest. scient.	9.10	$9\frac{1}{2}$	1)	$9\frac{1}{2}$)
	Hist. Philos.	7		2) 3	14) $44\frac{1}{2}$
	Philos. schol.	6.7.7	7	3	21)
Summa				10	$74\frac{1}{2}$

Anno I { Summa productorum = 30
Summa coefficientium = 4
QUOTIENS (annuae computationis) = $7\frac{1}{2}$ = bene probatus.

Anno II { Summa productorum = $44\frac{1}{2}$
Summa coefficientium = 6
QUOTIENS (annuae computationis) = $7\frac{1}{2}$ = bene probatus.

Summa productorum utriusque anni: $30 + 44\frac{1}{2} = 74\frac{1}{2}$
Summa coefficientium utriusque anni: $4 + 6 = 10$

QUOTIENS = $74\frac{1}{2} : 10 = 7\frac{4,5}{10} = 7$ = bene probatus.

Unde candidatus tum ex computatione anni primi tum ex computatione ad Baccalaureatum a repetendo examine de Psychologia experimentalis liberari non potest, quia quotiens non attingit 8.

Art. IV — *Computatio ad Licentiam in Facult. Theologica*
339.

Examina, Experim.		Suffr.	Quot.	Coef- ficiens		Produ- ctum	
Anno I	Theol. mor. . .	6.6.7	6	3	8 } 16	18	114
	Ius canon. . .	8		2		16	
	Hist. eccl. . .	9		2		18	
	Ling. hebr. . .	6		1		6	
	Theol. fund. .	7.7.8	7	8	56		
Anno II	Theol. mor. . .	6.7.8	7	3	8 } 16	21	114
	Ius canon. . .	7		2		14	
	Hist. eccl. . . .	8		2		16	
	Graec. bibl. . .	7		1		7	
	Theol. dogm. .	6.6.8	7	8	56		
Anno III	S. Script. . . .	7.7	7	3	5 } 10	21	78 ¹ / ₂
	Ascetica	8		1		8	
	Quaest. orient.	7		1		7	
	Theol. dogm. .	9.8.8.9	8 ¹ / ₂	5	42 ¹ / ₂		
Anno IV	S. Script. . . .	7.8	7 ¹ / ₂	3	11	22 ¹ / ₂	88 ¹ / ₂
	Disc. spec. . .	5		1		5	
	Liturg.	9		1		9	
	Exam. script. .	10		2		20	
	Exercitat. . . .	8		4	32		
	Theol. univ. .	8.8.9.9	8 ¹ / ₂	53	450 ¹ / ₂		
Summa				106		845 ¹ / ₂	

Summa productorum de singulis annis:

$$114 + 114 + 78\frac{1}{2} + 88\frac{1}{2} + 450\frac{1}{2} = 845\frac{1}{2}$$

Summa coefficientium de singulis annis:

$$16 + 16 + 10 + 11 + 53 = 106$$

$$\text{QUOTIENS} = 845\frac{1}{2} : 106 = 7 \frac{103.5}{106} = 8 = \text{cum laude probatus.}$$

Unde ex computatione ad Licentiam candidatus liberari potest a repetendo examine de disciplina speciali anni IV, quia quotiens attingit 8.

Art. V — *Computatio ad Lauream*

340.

Examina, Experim.	Suffragia	Quot.	Coef- ficiens	Produ- ctum
Disciplina I	9		1	9
Disciplina II	8		1	8
Disciplina III	10		1	10
Disciplina IV	7		1	7
Disciplina V	6		1	6
Exercitatio	9		1	9
Examen orale (coram)	8.8.9.9.10	9	5	45
Defens. dissert.	9.8.9.9.9	9	5	45
Dissert. scripta	8.9	$8\frac{1}{2}$	16	136

Summa 32 275

Summa productorum: $139 + 136 = 275$

Summa coefficientium: $16 + 16 = 32$

QUOTIENS = $275 : 32 = 8 \frac{19}{32} = 9 = \text{magna cum laude probatus.}$

(Ex computatione fractionis dimidiaie partis quotiens auge-
tur ab 8 ad 9).

30.

31 iulii 1954

Gratiae et novae adhortationes ut iuvetur Viceprov. Iaponica.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Ante paucos annos, die nempe 31 iulii 1950 ⁽¹⁾, litteras ad Ram Vam dabam, quibus Eius caritati commendabam sustentationem nostrorum Scholasticorum Viceprovinciae Iaponiae, qui sive in Iaponia ipsa sive in aliis regionibus, in formatione versantur. Proponebam siquidem ut Provinciae, quae iuvenes in Iaponiam mittebant, hanc suam liberalitatem cumularent solvendo, quantum fieri potest, eorundem formationis expensas.

Novit Ra Va propter adiuncta illius nationis, bello asperrime probatae, in Iaponia ipsa interim vix ullas reperiri posse eleemosynas, vix ullos redditus. Simul novit quam magnae spei sit illa Missio et quantum Ecclesiae intersit ne ille campus heterodoxis, protestantibus scilicet ex America praesertim eo missis, abundantibus pecuniis a suis sectis adiutis, invadendus relinquatur.

Haec et fuit et est ratio principalis, cur cura Missioni debita superet vires cuiuscumque singulae Provinciae Societatis et cur inde res ita ordinata sit ut Viceprovincia immediate pendeat a Praeposito Generali.

Equidem novi vix non omnes nostras Provincias et Viceprovincias oneribus obrui, paucissimasque redditibus frui qui expensas compensent. Simul tamen novi Dominum, qui nec fallit nec fallere potest, nobis commendasse: *Date et dabitur vobis*.

Ideoque, cum Procuratores Provinciae pro suo, ut sibi videtur, officio, mihi obiciunt: « Ne Provinciae quidem occurrere possumus; quomodo etiam Missioni? », non possum ipsis non respondere: « *Modicae fidei, quare dubitastis?* ». Si Divina Benignitas (quod utinam faciat) quinque vel decem vocationes ad Noviciatum vestrum ultra eas quas nunc accepistis, addidisset, quinque vel decem illos non recusasset Provincialis, eos sustinuisset Procurator! Spatia caritatis semper dilatari possunt!

Meminit sane Ra Va administrationem nostram temporalem

(1) Cfr. A.R. XI 853.

primo loco debere esse *spiritualem* ⁽²⁾, seu spiritu fidei illuminatam. Si id fieri necesse foret, nonne Dominus paratus est in manibus vestris bona sua uno aliove modo multiplicare, uti continebat sancto nostro Iosepho Pignatelli? Ne timeatis Provinciis vestris ob caritatis largitatem; Procuratorem autem vestrum, si ipse iusto prudentiorem se praebeat, vos ad magnanimitatem discipulorum Christi propriam revocetis!

Illas proinde Provincias vel Viceprovincias, quae id hucusque facere non potuerunt, hortor ut, Domino fidentes, me iuvare velint in sustentandis nostris Scholasticis in Iaponia. Eae autem Provinciae quae, ob alias magis urgentes obligationes, homines in Iaponiam mittere non potuerunt, considerent possintne Patrem Generalem iuvare in sustentando suis sumptibus unum alterumve Scholasticum illius Missionis, sive hic studeat in earum domibus formationis, sive in ipsa Iaponia instituat.

A vobis, Reverendi Patres, pendebit num Societas opus in Iaponia tantis cum sacrificiis ante 50 fere annos incoeptum ad prosperum exitum ulterius deducere valeat, an e contra cogatur locum cedere iis *qui non intrant per ostium in ovile*.

Commendo me Vestris orationibus et ss. SS.

Romae, in festo S. P. Ignatii, 31 iulii 1954.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

31.

31 iulii 1954

De iis qui mittendi sunt ad Viceprov. Iaponicam.

AD OMNES PROVINCIARUM ET VICEPROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Mente laeta sinceram gratias agere moveor omnibus benefactoribus sociis ex istis Universitatibus et Collegiis Societatis, praesertim Statuum Foederatorum Americae, qui etiam inter hunc annum subsidiis suis Universitatem Tokyensem iuvarunt, ita ut ali-

(2) Cfr. *Instr. de Adm. temp.*, n. 8.

quibus saltem ex maximis necessitatibus eius subveniri et propo-
sita aliqua urgentiora ad effectum adduci potuerint. Satis longe qui-
dem distat ille status perfectus qui impense appetitur, quo vi et
auctoritate vel par sit saltem aliis Universitatibus privatis vel eas
in quantum fieri poterit superet, sed notabilis progressus laetus fac-
tus est qui sine fraterno et generoso auxilio aliorum Institutorum
studiorum superiorum fieri non potuit.

Praepositi Provinciarum, qui missuri sunt Scholasticos in Scho-
lam linguae iaponicae, sciant in futuro cursum initium habiturum
esse ineunte mense aprili, quia hunc ordinem sequi coguntur etiam
Collegia Nostrorum et externorum Viceprovinciae.

Rogantur Patres Provinciales curare ut futuri alumni Scholae
linguae per menses inter studia philosophica finita et iter in Ia-
poniam arripiendum solidam cognitionem practicam linguae an-
glicae acquirant, quae necessaria erit ad scholas cum fructu se-
quendas. Scholastici e Provinciis linguae anglicae vel illi qui aliunde
hanc linguam iam satis callent, facile in sua Provincia munus
aliquod ad tempus implendum accipere poterunt. Ceterum faveant
ipsi Patres Provinciales de modo procedendi iam tempestive agere
cum Praeposito Viceprovinciae Iaponicae.

Commendo me ss. SS.

Romae, in festo S. P. Ignatii, 31 iulii 1954.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

32.

4 augusti 1954

*Normae quaedam probantur ad « quasi Iunioratum » pro FF.
Coadiutoribus constituendum.*

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIALEM

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Attente perpendi ea quae RVa mihi proponebat de quodam
« quasi Iunioratu » pro Fratribus Coadiutoribus post emissis pri-
ma vota, quo consilio intenditur formam aliquam dare praescrip-
tioni Epit. n. 167 § 1, cum experientia teste, maior in dies solidi-
tas formationis spiritualis ac temporariae institutionis nostrorum
FF. CC. et requiratur et desideretur.

Ut autem ille « quasi Iunioratus » opimos fructus ferat (qui si deerunt, facile rei obloquantur quotquot de tali coepto dubii haerent), crediderim haec fere fore necessaria:

1. Candidati qui cultu rudiores sunt, antequam in Noviciatum admittantur, per unum alterumve annum nostris curis excolantur; Noviciatus enim et ipsa vita religiosa aliquem gradum requirunt humani quoque cultus.

2. In Noviciatu, per tempus illud limitatum quod tunc conceditur, ulterius excolantur etiam in rebus profanis. Bene tamen caveatur tempore Noviciatus omnia, etiam bonum temporale domus, postponenda esse bonae atque optimae formationi spirituali Noviciorum etiam Coadiutorum. Cuius formationis sane pars aliqua praecipua est formatio ad habitum assidui et strenui laboris: labor enim futurus est primum Nostrorum « officium status » quod dicitur.

3. In « Iunioratu » postpositis quoque necessitatibus temporalibus domus, iuvenes Coadiutores ante omnia ulterius formentur in artibus quas singulos callere convenit. Caveatur proinde ne perfunctorie tantum hi iuvenes instruantur. Sane quaedam generaliora de scientiis et artibus variis eos audisse oportet; in futuro enim varia ipsis agenda erunt, et necesse est ut saltem sciant se multa nescire et a peritioribus consilia petere debere; sed praeterea Societati multum proderit si ii, qui talentum ad id habeant, singuli in singulis artibus penitus formentur. Nimis multos habemus homines qui se ad plura paratos putant, re tamen vera in nulla re periti sunt.

4. Apprime tamen meminerint quotquot instituendis his iuvenibus incumbunt optimum ceterum cultum solidamque institutionem in artibus nihil profutura esse fini Societatis, immo obfutura, nisi Fratres nostri solide fundati sint in spiritu: in humilitate, dico, oboedientia, indifferentia, caritate in proximos, didicerintque Deum in omnibus quaerere. Hoc quia nonnumquam negleximus, haud paucas vocationes amisimus, alias forte plures a Societate avertimus ob malam aedificationem datam a Nostris.

Itaque serio et oculate, iam ab exordio, talis Iunioratus stabilietur, ne leviter constitutus, optimum hoc intentum frustretur et ex frustraneo conatu posterius beneficio tam sapientis consilii privetur.

Romae, die 4 augusti 1954.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

33.

11 augusti 1954

De peracta Canonizatione B. I. Pignatelli deque eius Triduanis festis celebrandis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Paterna divinae Providentiae dispositione, post superatas non paucas nec parvas difficultates, supremam Sanctorum glorificationem feliciter attingit noster P. Iosephus Pignatelli, vir qui instar annuli antiquam inter et nascentem Societatem praepreparavit ad comparandos riteque instituendos novos Societatis sodales, eorum cordibus instillans genuinum S. P. Ignatii spiritum, quem ipse, e purissimis fontibus olim haustum, in sua ipsius vita profunde insculperat.

Cum, peracta Canonizatione, videretur fore ut sat cito S. Rituum Congregatio consuetas variationes liturgicas concederet, hucusque abstinueram a quibusdam rebus cum Societate communicandis.

Ante omnia Rescripto S. R. C. facultas communicata est de sollemniis in honorem novensilis Sancti celebrandis; indulget, scilicet, ut celebrari valeant intra annum a peracta Canonizatione in omnibus Societatis Iesu Ecclesiis et oratoriis, necnon in dioecesisbus nativitatis et mortis eiusdem Sancti, sollemnia triduana vel octiduana in honorem S. Iosephi Pignatelli Confessoris, servatis praescriptis in consueta Instructione contentis. Hanc Instructionem RVa relatam inveniet in Actis Romanis vol. VI (1930) pp. 457-459.

His peculiaribus sollemniis, propitia occasio nobis offertur ut ferventes gratias benignissimo Deo tribuamus de ipsa Canonizatione S. Iosephi Pignatelli, cuius glorificatio omnibus filiis Societatis perquam grata est et esse debet.

Dein ne obliviscamur, dum S. Iosephum obsequiis et laudibus prosequimur, eius validissimam intercessionem pro Societate nostra invocare. P. Pignatelli propria experientia novit pessimas temporum rerumque tempestates, novit persecutiones et exilium, particeps ipse factus extremorum et luctuosorum eventuum quos Societas perferre debuit. Credendum proinde est novum Sanctum peculiare quoque exercere posse et velle patrocinium erga tot filios

Societatis, his diebus persecutione, exsilio, privationibus innume-
ris vexatos.

Curet proinde RVA non modo facultatem, de qua supra, et In-
structionem cum domibus suae Provinciae communicare; sed sub-
ditos quoque suos paterne excitet ad novum Sanctum Societati
concessum sinceris precibus et obsequiis invocandum et colendum
et ad eius praeclara vestigia animose persequenda.

In Litaniis communibus invocatio novi Sancti, hac ratione ad-
datur: *Sancte Iosephe, ora pro nobis*, inter Societatis Confessores,
post S. Bernardinum et ante S. Aloisium.

Quod vero spectat ad Missam, Officium divinum, elogium in
Martyrologio, diemque ipsum eius festivitatis, donec aliud a S.
Rituum Congregatione statuatur, eadem servantur quae hucusque
pro Beato erant approbata.

Denique ad festivas supplicationes quod attinet, sicubi post
annum expletum a Canonizatione transferendae videantur, id qui-
dem sine peculiari licentia fieri nequit, sed si ad nos recurratur
talis permissio facile a Sacra Congregatione obtinebitur.

Commendo me ss. SS.

Cryptaferatae, die 11 augusti 1954.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

34.

14 augusti 1954

*Normae iterantur quoad litteras quas Pater Noster mittit, eius-
que colloquia.*

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Cum non raro aliquod inconveniens contingat in Societatis gu-
bernatione, eo quod quidam e Nostris obliviscantur vel ignorent sa-
pientes normas a R. P. Ledóchowski anno 1927 latas et in A. R.
illius anni typis impressas ⁽¹⁾, quae respiciebant litteras a Patre

(1) A. R. V 669-671.

Generali missas et colloquia cum eodem Patre Generali habenda, opportunum duco illas normas cum RVa communicare ut in memoriam revocentur et ut meum desiderium ostendatur easdem regulas etiam in praesenti esse servandas.

« ... RVae vehementer commendo ut ... magna cum discretione litteris a me datis utatur: nisi enim sive ex natura rei sive ex aperta mea declaratione aliud evidenter appareat, sciat se privatas Praepositi Generalis litteras sibi reservare debere pro sua directione, nec eas cum subditis esse communicandas; multoque minus eas ne ex parte quidem typis imprimi posse, sine explicita Generalis licentia.

Peculiari vero ratione cavendum est ne animadversiones de Nostreis, quas forte Generalis ad Provincialem mittendas esse putaverit, tamquam a Generali acceptae ullo modo enuntientur, neve admonitiones ipsius Generalis nomine fiant nisi id Praepositus diserte iniunxerit. Nam hae animadversiones aut admonitiones non ultimum Generalis iudicium continent, sed secundum relata refertur; et ideo Provincialis est examinare, num quid falsi aut exaggerati iis subsit, et Generalem hac de re certiore facere. Quod si relata vera reperiantur, cum monitionem directe a Generali accipere profecto durum sit, per Provincialem prius, nulla Generalis mentione facta, monendi sunt subditi, neve ad monitionem Generalis recurratur nisi quando, sive ob rerum gravitatem sive ob alias causas peculiare, ipse Generalis id aperte praescribat.

Etiam quando agitur de promovendis ad gradum, quos ipsum promotionis vel dilationis decretum dicit esse monendos, intelligent Provinciales monitiones non Generalis nomine esse faciendas. Qua occasione in memoriam RVae revocare velim huiusmodi monitiones esse admonitiones paternas, subditorum praesertim bonum intendentes; quod quidem evidens est, si monendi sint qui ad ultima vota statim admittuntur: non enim in Societatem intimius reciperentur, nisi eos satis dignos haberemus. Sed ii quoque qui a gradu aliquamdiu differuntur, exceptis gravioribus casibus, vere paterno modo tractandi sunt, ut in ipsa dilatione remedium potius quam poenam cernant et animo erigantur ad optatam emendationem totis viribus obtinendam.

Denique cum nunc frequentius accidat, ut Provinciales aliique Superiores aut subditi, sive ob gravia negotia a me vocati sive aliis de causis impetrata licentia, Romam veniant, eos equidem libentissime excipio. Et sane haec colloquia multum prodesse possunt ad Societatis gubernationem. Attamen, ut labori non necessario et tempori utrinque parcat, velint qui Romam veniunt haec prae oculis habere:

1) Omnia et singula cum Generali tractanda bene parata deferant, et claritati simul ac brevitati studeant; ut plurimum conveniet breve quoddam commentarium rerum tractandarum conficere, illudque P. Generali aliquot dies ante colloquium tradere.

2) Sciant se Romam vocatos esse aut venire non quidem ad negotia quaecumque hic ordinanda vel tractanda, neque ad facultates vel dispensationes ordinarias impetrandas aut ad particularia de Instituto dubia solvenda, quae a quovis perito solvi possint; sed potissimum huc veniunt, ut vel aliquem casum graviolem et difficiliolem, qui in scriptis vix plene declarari possit, exponant, vel de rebus universalioribus cum Generali agant, eiusque consilia expetant et generalem quandam directionem accipiant.

3) Ad omnia, quae sive ad negotia sive ad dubia de interpretatione Instituti referuntur et alicuius sunt momenti, semper etiam in scriptis responsum dabitur. — Ad subditos autem quod spectat, sciant Superiores et praesertim Provinciales nullam facultatem pro foro externo Patribus me adeuntibus concessam validam esse, nisi etiam scripto a me confirmata fuerit.

4) In referendis iis quae P. Generalis in privato colloquio dixerit omnes sint discreti et accurati; patet enim non omnia pro omnibus dicta esse et praeterea sensum verborum omnino mutari posse si ex contextu avellantur ».

Iam nunc RVae gratias ago de adiutorio quod RVa certe praestabit ut hae normae in Sua Provincia serventur, quaeque certe conducent ad securiorem et faciliorem gubernationem in Societate reddendam.

Commendo me ss. SS.

Cryptaerratae, die 14 augusti 1954.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

35.

6 octobris 1954

Nuntiatur obitus et praescribuntur suffragia pro R. P. Norberto de Boynes, olim Vicario Generali.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Bonum et fidelem servum, Reverendum Patrem Norbertum de Boynes, post brevem aegritudinem, hodie die 6 octobris Deus ad se revocavit. Cum enim sex ante diebus intimorum precibus Exercitia sua spiritualia, quae statim incipere in animo habebat, commendavisset, gravi incommodo correptus ad decumbendum coactus est. Ex intenso dolore capitis patuit eum hemorrhagia cerebrale laborare, quae paralysim celeriter genuit. Propterea, die 3 octobris mane, coram communitate Curiae congressa Extremam accepit Uncionem. Mox sensibus destitutus est, nec quicquam ad eum sublevandum manebat nisi ut orantes diu noctuque iuxta lectum eius alii aliis succederemus. Summi Pontificis Apostolica speciali Benedictione munitus, ultimum suspirium hora duodecima emisit, aetatis suae octogesimum quintum Societatis vero sexagesimum sextum annum agens.

Natus enim die 24 augusti 1870 in pago La Trinité des Laitiers, Orne, in Gallia, post studia classica in Convictu nostro Cenomanensi Dominae Nostrae a Sancta Cruce perfecta, Societatem ingressus est die 18 octobris 1888, dum domus formationis Provinciae Franciae in Anglia exsulant. Sic in Slough et Canterbury quattuor primos religiosae vitae annos transegit, ceteraque formationis studia aut experimenta cum in Anglia tum in Gallia consueto curriculo complevit. Expleto autem tertiae probationis anno, per munera Socii Provincialis et Magistri noviciorum necnon Rectoris Domus Probationis Cantuariensis ad officium Provincialis eVectus est, quoungebatur dum saeviit primum mundiale bellum.

Anno 1919 a praedecessore meo Visitator factus, Provincias Septemtrionalis Americae cum Missione Iamaicensi et praeterea Missionem Nankinensem ac Missiones Syriae, Armeniae atque Aegypti per fere quattuor annos peragravit. Convocata autem in Urbe XXVII Congregatione Generali ad Institutum novo Iuri Canonico conformandum, P. Norbertus de Boynes, elector Provinciae Franciae, designatus est a P. Generali ob infirmam valetudinem

impedito, ut vices suas in regenda Congregatione gereret usque ad reditum suum. Reduce autem P. Generali, post aliquot dies P. de Boynes, Assistens Galliae primo scrutinio electus est.

Pro Patris Ledóchowski fiducia qua gaudebat, R. P. de Boynes Admonitor eius constitutus est ab anno 1935, Vicarius Generalis ad tempus ab ipso, die 2 ianuarii 1938 nominatus est, Congregationique XXVIII paulo post praefuit, dum ageretur de Vicario perpetuo eligendo. Defuncto autem R. P. Ledóchowski, anno 1942, R. P. Alexius Magni, Vicarius designatus, bello prohibitus quominus Congregationem convocaret, et ipse mortuus est anno 1944. Tunc R. Patri de Boynes, tamquam Assistanti sollemni votorum professione antiquissimo, Congregatio indicenda fuit ad eligendum Vicarium Generalem temporarium. Ab ea Congregatione ipse P. de Boynes electus est Vicarius et, bello denique per universum sedato, XXIX Congregationem Generalem convocare potuit, nec laudibus huius ultimae Congregationis caruit Reverendus Pater, qui « per turbulentissimas temporum condiciones », « ultra duos annos Societatem tam sapienter rexit et Congregationem hanc indefessa sollicitudine paravit » ⁽¹⁾.

Natus tunc 76 annos, R. P. de Boynes, bona adhuc valetudine fruens, quamquam Assistantis munere exoneratus, a labore tamen minime cessat. Admonitor Generalis iterum factus, anno sequenti praeses nominatur Commissionis de Paupertate, et Delegatus Patris Generalis pro Pontificia Universitate Gregoriana et Pontificio Instituto Biblico et Domo Scriptorum Societatis. Ab anno quidem 1950 solius Domus Scriptorum curam retinuit, quam usque ad ultimum diem sagacissimo serenoque iudicio servavit.

Omnes qui per triginta eius in Urbe commorationis annos dilectum Patrem cognoverunt, eximiam eius pietatem, discretam urbanitatem, lepidam simplicitatem, prudentiam haud communem meminerrunt. Plenam duorum Praepositorum Generalium fiduciam obtinuit, plurimis, tam in Societate quam extra illam fidissimus et certissimus consiliarius fuit. Occasione vero sexagesimi eius vitae religiosae epistula ad omnes Provinciarum Praepositos, « meo ipsius atque totius Societatis nomine gratissimos animi sensus Reverendo Patri referre volui » ⁽²⁾, et omnium Nostrorum precibus commendavi, nec facere possum quin hodie illum iterum enixe commendem, quippe qui meritis cumulatus cursum felicissimum terrenae suae probationis et servitii consummavit.

(1) C. G. XXIX: prooemium et d. 22, A.R. XI 30.

(2) A.R. XI 504.

Proinde, quamquam pro defuncto Vicario Generali nulla specialia suffragia in Instituto nostro praescribuntur, ex grato animo erga dilectum Patrem, statuo ut omnes Nostri suffragiis ordinariis et specialibus ab Instituto praescriptis ⁽³⁾, unum suffragium addant ratione muneris Vicarii Generalis: nimirum praeter duas Missas in Provincia Romana (utpote pro huic Provinciae addicto, in eaque defuncto) atque unam in Provincia Franciae, cuius Praepositus olim fuit, singuli Sacerdotes pro eius anima in tota Assistentia Galliae *quattuor* Sacra faciant, in reliqua autem Societate *duo*; ii vero qui Sacerdotes non sunt, totidem Missas, Communiones et Coronas offerant.

Commendo me ss. SS.

Romae, 6 Octobris 1954.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

36.

6 novembris 1954

Nuntiatur novus Admonitor Generalis: P. Vincentius McCormick.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Cum de novo Admonitore Generalis extra Congregationem Generalem constituendo peracta iam fuerint omnia quae in Instituto nostro (Coll. decr. d. 272 § 2) ea de re praescribuntur, reliquum est ut RVam his litteris certiore faciam, in locum defuncti R. P. Norberti de Boynes, R. P. Vincentium A. McCormick, Assistentem Americae, novum Admonitorem Praepositi Generalis rite esse constitutum.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 6 novembris 1954,

in festo Omnium Sanctorum Societatis.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

⁽³⁾ Cfr. Coll. decr. d. 290; Epit. n. 854 § 2.

INSTRUCTIO DE RATIONE AEDIFICIORUM SOCIETATIS IESU

PRAEFATIO

Haec Instructio die 30 octobris 1911 a b. m. P. Francisco Xaverio Wernz primum edita et *Actis Romanis* (I (3) 108-119) illius anni inserta est.

Cum autem non omnium eorum, ad quos pertinet, in manibus sit, opportunum mihi visum est eandem denuo edere, ordine rerum aliquatenus mutato et non paucis additis consiliis quae experientia horum annorum suggessit. Tertium praeterea caput, « *De aedificiis nostris conservandis* », adiunctum est, praetermissus autem « *Conspectus historicus praescriptionum de aedificiis exstruendis* », quod erat Caput I (nn. 4-8) prioris editionis Instructionis.

Hanc igitur Instructionem recognitam cum omnibus Superioribus tam maioribus quam localibus communico.

Romae, die 6 novembris 1954

in festo Omnium Sanctorum Societatis.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

SUMMARIUM INSTRUCTIONIS

PROOEMIUM. Momentum rei (n. 1). - Materia de qua agitur (n. 2).

CAPUT I. — De iis quae in aedificiis nostris requiruntur.

1. Qualia aedificia nostra esse debeant (n. 3): a) utilia ad habitandum et proinde commoda: ad vitam religiosam (n. 4). - ad vitam intellectualem (n. 5), - ad domesticae vitae officia (n. 6); - ad ministeria nostra (7); - b) solida (n. 8); - c) salubria (n. 9); - d) paupertati nostrae congrua (n. 10): - e) con-

grua architectura constructa (nn. 11, 12). - 2. Securitati providendum (n. 13).

CAPUT II. — De modo practico procedendi in exstruendis aedificiis.

1. Praevia deliberatio (n. 14). - 2. Praevia facultas (n. 15). - 3. Electio architecti (n. 16). - 4. De quibus admonendus architectus (n. 17). Primae delineationes et praevia sumptuum aestimatio (n. 18). - 5. Utriusque censura (n. 19). - 6. Examen a Superiore locali, Provinciali, utriusque Consultoribus instituendum (n. 20). - 7. Documenta Romam mittenda (n. 21): a) delineationes (nn. 22-24); - b) praevia sumptuum aestimatio (n. 25); - c) delineationum explicatio (n. 26). - 8. Ultimae delineationes et ultima sumptuum aestimatio (nn. 27, 28). - 9. Exsecutio (nn. 29-31).

CAPUT III. — De aedificiis nostris conservandis.

1. Superioris localis est conservationi providere (nn. 32-33). - 2. Ad refectiones faciendas impensae ordinariae et extraordinariae (nn. 34, 35). - 3. Prudentia in mutationibus faciendis (n. 36). - 4. Indemnitas contra incendia aliaque damna (n. 37).

CONCLUSIO. Normis Instructionis servatis, errores et expensae inutilis vitabuntur (n. 38).

PROOEMIUM

1. — Res agitur non levis quidem momenti: Aedificia enim nostra, si congruenter cum legibus nostris sint exstructa, ad vitam religiosam tuendam, sanitatem conservandam, ministeria aptius exercenda multum conducunt. Si vero perperam exstruantur, grave damnum afferri potest aedificiorum conditioni, religiosae paupertati, externorum aedificationi, Nostrorum valetudini, ipsis denique ministeriis nostris. Errores enim in ea re semel commissi non facile emendantur, et fieri potest ut damna exinde orta multos annos perdurent atque etiam impediatur necessarium Provinciae incrementum.

2. — In hac Instructione agitur potissimum de novis aedificiis exstruendis; sed eaedem normae, quoad fieri potest, sive aedificiis emendis vel veteribus reficiendis sive maioribus reparationibus faciendis accommodandae sunt.

CAPUT I

DE IIS QUAE IN AEDIFICIIS NOSTRIS REQUIRUNTUR

3. — Ex praescripto Congregationum Generalium, aedificia Societatis debent esse « ad ministeria nostra commoda et ad habitandum utilia, sana et fortia, sed ita ut nos paupertatis memores esse appareat; quare nec sumptuosa sint nec curiosa » ⁽¹⁾. Haec ideo requiruntur:

4. — 1° Ut aedificia nostra **ad vitam religiosam** commoda sint:

a) Sedula habeatur ratio legis clausurae, ad normam nn. 457-459 Epitomes, ita ut partes huic legi obnoxiae a reliquis materiali aliquo impedimento, ut muro, porta, separentur, eaeque patenter indicentur.

Collocutoria extra clausuram prope ianuam collocentur; ianuis cum vitris ita instructa sint ut vere patentia dici possint; ita praeterea disponantur ut quidquid in eis agitur a Ianitore et transeuntibus facile conspiciatur.

b) Curetur, quantum fieri potest, ne externis vicinis in cubicula Nostrorum, neque his in illorum cubicula prospectus pateat.

c) In Collegiis alumnorum habitatio Nostrorum non tantum separetur ab ea parte quae alumnis est destinata, sed sit etiam, quantum fieri potest, ab ea aliquo modo remota, ita ut foveatur in Nostris animi quies et collectio.

d) Ecclesia vel oratorium in quo SS. Sacramentum asservatur, eo in loco constituatur, ad quem facilis omnibus Nostris accessus pateat, ita ut sine negotio visitationes Sanctissimi matutinam praesertim et vespertinam instituere valeant. Ideo attente consideretur quid ex n. 77 *Elenchi Facultatum* liceat, quod attingit ad SS. Eucharistiam in nostris oratoriis asservandam.

⁽¹⁾ *Coll. decr. d. 212 (Epit. n. 576).*

Serventur praescripta Codicis: « In ecclesia nullus aperiatur aditus vel fenestra ad laicorum domus; locaque si adsint, subter ecclesiae pavementum aut supra ecclesiam, ad usum mere profanum ne adhibeantur » ⁽²⁾; oratoria autem *publica* « eodem iure quo ecclesiae reguntur » ⁽³⁾. Oratorium vero *semipublicum* oportet ut sit « decenter instructum » ⁽⁴⁾, atque divino tantum cultui reservatum et ab omnibus domesticis usibus liberum ⁽⁵⁾.

De interpretatione verborum « ad usum mere profanum », pro ecclesiis et oratoriis publicis, atque « decenter instructum », pro oratoriis semipublicis, consulendi sunt probati auctores. Sunt autem qui bibliothecas rebus mere profanis adscribendas esse negent. A S. Congregatione Rituum responsum est non licere diu noctuque habitare in cubiculis exstructis super cappellas *ecclesiae* (ideoque etiam oratorii publici) in quibus Missa cotidie celebratur ⁽⁶⁾. Eadem S. Congregatio in quodam casu particulari arbitrio et prudentiae Ordinarii loci commisit ut *indulgeret* super oratorium semipublicum cubacula ad pernoctandum, « constructa tamen super ipso duplici concameratione » ⁽⁷⁾. Non vero prohibetur ut super oratorium semipublicum, in quo Missa cotidie celebratur atque SS. Sacramentum asservatur, sit locus ad ambulandum destinatus, « camera tamen lapidea ac crassa ab oratorio ipso separatus », et ipsi ambulacro superexstruere licet cubiculum ad habitationem ⁽⁸⁾. Cum igitur in Codice Iuris Canonici non habeatur distinctio inter cubiculum « ad habitationem » et cubiculum ad alium usum « profanum » destinatum, e. g. ambulacrum, aliqui auctores permittunt cubacula ad habitandum super oratorium semipublicum constructa, dummodo tecto oratorii adiungatur pavementum cubiculorum, haecque duplex cameratio sit solida et crassa. S. Congregatio Rituum etiam *indultum* concessit, quo dormitoria super sacellum permitterentur, si altari imponeretur ampla umbella, vulgo *baldachino* ⁽⁹⁾.

⁽²⁾ Can. 1164 § 2.

⁽³⁾ Can. 1191 § 1.

⁽⁴⁾ Can. 1192 § 2.

⁽⁵⁾ Can. 1196 § 2.

⁽⁶⁾ *Decreta authentica Congregationis Sacrorum Rituum* n. 756, 11 maii 1641.

⁽⁷⁾ *Ibid.* n. 2812, 12 sept. 1840.

⁽⁸⁾ *Ibid.* n. 3460, 27 iulii 1878.

⁽⁹⁾ *Ibid.* n. 3525 ad II, 23 nov. 1880.

Sine tamen indulto S. Sedis umbella altari imposita sufficere non videtur ⁽¹⁰⁾, nisi, iuxta aliquos auctores, inter oratorium et cubicula etiam interponatur solida et crassa cameratio, ut supra dictum est.

Cum autem non desint dubia de iure ecclesiastico in hac re, et in aliquibus saltem casibus citatis agatur de necessitate vel de gravi incommodo evitando, oratoria in nostris domibus, si fieri potest, ita collocentur ut immediate super ea non habeantur cubicula ad diu noctuque habitandum. Numquam vero super oratorium construantur eiusmodi cubicula, nisi interponatur solida et crassa cameratio.

In ecclesia vel in oratoriis (quae ideo numero sufficienti habenda sunt) idoneus paretur altarium numerus, ut Sacerdotes commoda hora celebrare possint, et aptus quoque praevideatur locus ad nova altaria erigenda, si numerus Sacerdotum auctum iri videatur. Singula autem altaria ita disponantur ut sacerdotes sibi mutuo ne sint incommodo. Praeterea, in Domibus Probationis et Collegiis Nostrorum, altare unicum habeatur in sacello communitalis, ita ut Nostri partes Missae, quae alta voce dici debent, sequi possint (cf. *Const.* p. IV, c. 4, B, [343] in fine), Missae « dialogatae » respondere (*AR.* VII 227-232), certis diebus Missae cantatae interesse, secundum usum probatum nonnullarum Provinciarum. Plura dein altaria in alio oratorio, utputa in crypta vel alio loco apto, instruenda erunt.

e) Partes aedium, communibus exercitiis destinatae, ibi collocentur quo Nostri expedite convenire valeant.

f) Si in eadem domo plures sint distincti communitalis ordines, ad distinctionem inter eos servandam iuvet ipsa locorum distributio. Quare singulis ordinibus distincta assignetur pars aedium, horti, etc.; et caveatur ne socii unius ordinis partem alii ordini assignatam transire cogantur, ut ad exercitia communia, ad ianuam, ad valetudinarium etc. se conferant.

5. - 2° Ut in aedificiis nostris **intellectualis vita** foveatur:

a) Bibliothecae eo loco ponantur ad quem facilis utentibus pateat accessus, et qui commode, in magnis praesertim domibus, ampliari possit.

b) Aptus provideatur locus ubi, ad normam Reg. 53 Su-

(10) *Ibid.* n. 4213 ad III, 24 ian. 1908.

perioris localis et 9 Praef. bibl., collocari possint libri qui omnibus Nostris magis usui sint, et ubi Nostri, etiam cum vel frigus est vel ferventior aestus, legere possint.

6. — 3° Ut aedificia ad **domesticae vitae officia** apta sint et commoda:

Particulatim attendendum est quomodo varii Officiales, ut Coquus, Dispensator, Custos vestium ceterique, varias officii partes exsequi valeant; ubi recipienda sint et custodienda ea quae ab externis venditoribus afferantur, quomodo deinde ad assignatum locum sint transferenda. Officia, quae strepitum edant, in ea domus parte, quoad fieri poterit, collocentur, ubi reliquis non afferatur molestia.

7. — 4° Ut aedificia sint ad **ministeria nostra** accommodata:

a) Ubi templum publicum habeatur, Confessariorum cubacula ita collocentur, ut accessum ad illud non habeant difficilem.

b) In Collegiis alumnorum, provideatur ut alumni facile et brevi tempore ad varia loca sibi assignata se conferre valeant, ut commode et ecclesiam vel sacellum ad privatam visitationem SS.mi et Praefectum spiritus adire possint. Omnia quoque disponantur ut paucissimi e Nostri in alumnis invigilando occupari debeant. Quare curandum est ut atria sint recta (minime vero flexuosa) et apte illuminata, scalae vero plurium tabulatorum unico aspectu conspici possint.

c) In Domibus Exercitiorum curetur pariter ut exercitantes facillime ad varias pias exercitationes se conferre possint.

8. — 5° Ut in aedificiis nostris **soliditati provideatur**:

Materies in exstruendo adhibenda ea seligatur qua aedificia sint firma et solida, prouti securitas et vera prudensque parsimonia exigunt, neque sonitum facile transmittant, ut tranquillitas et quies, in domo religiosa tantopere desiderata, serventur.

9. — 6° Ut aedificia **sint salubria**:

a) Collocentur in loco ubi sit purum ac salubre caelum ⁽¹¹⁾.

b) Provideatur ut aër in tota domo et in singulis cubiculis

⁽¹¹⁾ *Const. P. X litt. C [827] (Epit. n. 268).*

apte permutari possit; tota domus solis luce collustretur, atriis minime exceptis. Secundum regionum necessitates, provideatur quomodo domus a nimio calore aut frigore defendatur.

c) In determinando usu variarum domus partium, attente consideretur quibusnam diei horis partes illae solis radiis calefiant; quatenus frigori ac ventis vehementioribus potissimum exponantur; quatenus etiam subiectarum viarum strepitu incommodent. Quae autem, variis his habitis rationibus, meliores dicendae sunt, iis occupandae destinentur, qui maximam diei partem in cubiculo agunt; quae vero minus idoneo loco sunt positae, illae sint quo Nostri nonnisi ad breve tempus conveniunt, ut est triclinium, vel eorum habitationi attribuantur, qui per diem vix in cubiculo versantur.

d) Ianuae et fenestrae cubiculorum apto loco, pro situ regionis, ponantur.

e) Aqua adsit ad bibendum apta et clare distinguatur ab ea quae morborum germina continere possit.

f) Latrinae et balnea sint numero sufficientia et commode collocata ut pateant ventilationi.

g) Provideatur, quantum fieri potest, hortus ad ambulandum, atque etiam ambulacrum vel porticus ubi Nostri a pluvia et solis aestu se tegere possint; in Seminariis insuper Nostrorum et Collegiis alumnorum, dentur campi lusorii, palaestrae ubi ludis et corporis exercitationibus vacari possit.

h) « Habeatur ubique, quantum fieri potest, idque in maioribus saltem domibus numquam desit, valetudinarium apte instructum » ⁽¹²⁾, in situ salubri et omnino quieto collocatum, cum balneo et latrinis pro infirmis. Curetur ut unum alterumve cubiculum morbis contagiosis reservari possit; habeatur ibidem sacellum ita ut aegrotis copia fiat Sacrum e lecto audiendi et S. Communionem facile recipiendi.

Quae omnia intellegantur etiam de valetudinario alumnis destinato, ita tamen ut, quantum fieri potest, diversa pars valetudinarii Nostris et alumnis assignetur.

In Seminariis Nostrorum et in Convictibus alumnorum habeatur etiam aula aliqua convalescentium animis relaxandis destinata.

⁽¹²⁾ *Epit.* n. 266.

10. — 7° Ut aedificia nostra **paupertati nostrae** congruant:

Diligenter curandum est ut sint simplicia, i. e. « nec sumptuosa nec curiosa » ⁽¹³⁾. Sedulo igitur vitetur non solum omnis magnificentia qua palatia et castella imitemur, sed etiam omnis profana levitas variaque illa ornamenta, quae hospitiiis recentioris aetatis propria sunt et, licet parvi constant, saeculum tamen redolent. Insuper ad paupertati consulendum, in singulis cubiculis ne habeatur latrina vel balneum.

« Equidem magnopere desidero », scribebat R. P. Beckx, « Nostris omnibus persuasum et fixum in animo esse, illam quam dixi paupertatis formam, eamque solam, ad finem nostrae vocationis plene obtinendum efficacem esse; vehementer autem errare et boni specie falsa decipi eos, qui nescio quo profano ornatu externoque splendore Societati existimationem et auctoritatem conciliari posse arbitrantur. Neque enim modo apud Deum, sed etiam apud homines religiosi viris id solum honori est, quod unice a se quaeri ipso vitae genere profitentur: similes nimirum inveniri ei, qui cum *dives esset, propter nos egenus factus est, ut cius inopia nos divites essemus* » ⁽¹⁴⁾.

Haec vero simplicitas minime postulat ut, parsimoniae nomine, materia adhibeatur quae solida non sit, neve diu duratura speretur (n. 8); neque ullo modo vetat quominus domus nostrae aut exhibeant pulchritudinem quandam decoram et simplicem, quae iuvet ad animos in Deum erigendos moveatque ad pietatem, aut sint laetae, non vero similes castris militum.

Prae oculis habendus est finis ad quem domus eriguntur. Quae enim in externorum potissimum utilitatem exstruuntur, ut Collegia alumnorum, ad consuetam rationem Collegiorum regionis, praesertim catholicorum, accedant oportet. In Domibus Exercitiorum, quae ad animos meditatione colligendos destinantur, paulo severior aedificandi ratio adhibenda est, sicut etiam in domibus usibus Nostrorum tantum destinatis; simul tamen sit amoena, ne animi nimia severitate deprimantur.

11. — 8° Ut aedificia nostra **congrua architectura** construantur:

Forma architectonica communis erit regionum in quibus

⁽¹³⁾ Coll. Decr. n. 212 (Epit. n. 576).

⁽¹⁴⁾ Epistolae selectae Praepositorum Generalium (Romae 1951), p. 71 n. 9.

Nostri, divina gratia adiuvante, domicilia sua figent, et specia-
lium loci et temporis condicionum, excluso omni stilo qui mun-
dum sapiat vel immoderate abnormis sit. Curandum tamen erit
ne leges artis contemnantur utque semper, sicuti iam supra di-
ctum est (n. 10), gravitatis et paupertatis religiosae ratio ha-
beat.

Ubique, sed praesertim in Missionibus exteris (septentrio-
nalibus, tropicis, meridianis), diligenter attendatur ad normas,
quas in aedificando sequuntur ii qui longa experientia illius re-
gionis praediti sint, dummodo progressus artis architectonicae
ibi non ignorentur. Neque ecclesiae vel domus aedificentur pro
more aliunde invecro, nisi, matura praemissa consideratione, id
gravi ratione suadeatur.

12. — Quod ad ecclesias attinet, memoria teneatur ca-
non 1164 § 1: « Curent Ordinarii, audito etiam, si opus fuerit,
peritorum consilio, ut in ecclesiarum aedificatione vel refectione
serventur formae a traditione christiana receptae et artis sa-
crae leges ». Neque paupertate nostra ullo pacto prohibemur
egregium Deo templum, si acceptae eleemosynae id ferant, eri-
gere. Consideretur tamen num ad maius Dei obsequium fore
videatur, salva donatorum voluntate, minus sumptuosum tem-
plum extruere et aliis fidelium infideliumve locis, ecclesia de-
stitutis, providere, aut novo templo nostro aptam dotationem
constituere, si agatur de domibus quae redditus habere debent ex
Instituto.

13. — 9° Ut in aedificiis nostris **securitati provideatur:**

Incendii pericula, quantum fieri poterit, sedulo praeca-
veantur, praesertim quod ad sacristiam, bibliothecam, archivum,
aerarium domus attinet, et huius rei peculiaris ratio habeatur
in determinando loco, in quo scalae et ianuae collocentur. Aptae
quoque instrumenta provideantur ortum forte incendium ex-
stinguendi, eaque ponantur in loco apparente, praesertim prope
scalas et alia loca supra indicata; imprimis aptum procuretur
medium ipsis personis periculum effugiendi ⁽¹⁵⁾.

⁽¹⁵⁾ Cfr. *Instr. de adm. temp.* n. 166.

CAPUT II

DE MODO PRACTICO PROCEDENDI
IN EXSTRUENDIS AEDIFICIIS**14. — Praevia deliberatio.**

Cum de aedificio aliquo exstruendo agitur, considerandum est num:

a) Constet de necessitate vel saltem magna utilitate illius aedificii, et suppetat pecunia ad impensas omnes praestandas. Videantur normae quae de huiusmodi expensis traduntur in Instructione de administratione temporali nn. 17-19.

b) Locus, in quo aedificium exstruendum est, vere aptus sit, ratione situs salubris (n. 9), ratione vicinia, qualis nunc est et probabiliter in posterum erit, et ratione facilitatis sive com-
meatus seu itinerum, sive aquam et lucem sibi procurandi, etc. Ratio quoque habenda est amplificationis aedium, quae aliquando necessaria vel utilis esse poterit. Non raro enim accidit ut domus nostrae areas contiguas, ad amplificationem necessarias, pretio quadruplo vel quintuplo emere postea coactae fuerint.

15. — Praevia facultas petenda.

Aedificatio ne incipiatur priusquam propositum aedificandi a Provinciali, auditis Consultoribus atque peritis, probatum fuerit, et etiam accesserit, si agatur de sumptibus, qui facultatem Provincialium ad expensas extraordinarias faciendas excedant, approbatio P. Generalis.

16. — Electio architecti.

Si propositum aedificandi probatum fuerit, iam eligendus est architectus, cui cura incumbat delineationes et primam expensarum aestimationem conficiendi. Eligatur autem probante Provinciali (qui prius peritos et Consultores audire non praetermittet) et quidem talis qui valde idoneus et fiducia nostra omni ex parte dignus sit; ad quod non sufficit ut sit vir probus et Societati addictus, sed requiritur praeterea ut studia architectis praescripta absolverit, necessariam experientiam aedificia construendi acquisiverit, condiciones nostras et loci in quo aedifica-

tur bene perspectas habeat. Ad minores quasdam exstructiones sufficiet interdum vir experientia praeditus, etiamsi non omnia ea studia perfecerit; at generatim nonnisi vere artis periti eligantur, licet iis maior remuneratio pro labore praestito debeatur. Experientia enim docuit, praeter alia incommoda, persaepe magnam pecuniae vim in erigendis aedificiis amissam esse ob falsam parsimoniam, qua delineationes committerentur viro minus apto, sive Nostro sive externo, vel alicui amico, qui nullam a nobis postulabat compensationem.

17. — De quibus admonendus architectus.

Accurate doceatur architectus quid expetatur, et ideo scripto ei significetur *quot* et *quanta* (numerus et mensura) genera locorum in aedificio exstruendo necessaria sint, ut v. g. cubicula, scholae, musea studiorum, exedrae ad animi relaxationem, ambulacra, officinae, etc.; nec praetermittatur in Seminariis Nostrorum et Collegiis alumnorum aula maior cum vel sine theatro, ubi omnes convenire possint; nec minus accurate declaretur *qualia* illa loca esse debeant, quomodo disponenda et inter se coniungenda ut illorum dispositio et ordo tum generalibus domorum nostrarum, tum peculiaribus huius domus necessitatibus quam aptissime respondeant (cfr. *sup.* nn. 4-13); haec autem dispositio simplicissima delineatione indicari potest.

De his autem omnibus architectum edocere munus erit Superioris domus ad quam pertinet aedificium exstruendum, qui quidem Consultores suos, tempestive praemonitos, prius audiat et insuper aliquot Patres, harum rerum vere peritos, interroget. Qui labor, a Superioribus localibus praestandus, magni faciendus est, cum propter accuratam cognitionem omnium condicionum et necessitatum loci plurimum ad felicem exitum totius negotii conferre possit, si serio et considerate fiat.

Plerumque tamen iuvabit Superiori locali adiungere Patrem aliquem, a Provinciali designandum, qui hoc onus sibi sumat informationes colligendi, agendi cum architecto et omnia, quae in consultationibus examinanda sunt, praeparandi. Si vero agatur de nova domo, quae Superiorem nondum habeat, haec designatio omnino necessaria est.

18. — Primae delineationes et praevia sumptuum aestimatio.

Ex perspectis rebus et delineationibus sibi traditis, architectus, mutatis iis quae ad leges architectonicas mutanda forte oc-

currant, unam pluresve diversas delineationes aedificii exstruendi conficiat et adiciat de unaquaque praeviam expensarum aestimationem, ex qualitate et magnitudine fabricae, secundum ordinariam in re aestimationem. Haec autem aestimatio debet esse non fictitia, sed talis quae veram, quoad fieri poterit, de futurarum expensarum imaginem.

19. — Primarum delineationum et praeviae aestimationis censura.

Priusquam delineationes a Superiore locali, a Provinciali et ab utriusque Consultoribus examinentur, duobus peritis Censoribus, a Provinciali designandis, recognoscendae tradantur, quorum officium erit triplex ferre iudicium:

a) Num delineationes respondeant iis quae in aedificiis nostris requiruntur, ut indicatur supra nn. 3-13;

b) Num satisfaciant legibus architectonicis, quod attinet tum ad soliditatem tum ad decentem formam;

c) Num sumptus respondeant fabricae, de qua agitur; num vitatae sint nimiae expensae, et ipsa praevia earum aestimatio accurate confecta sit.

Censores quod ad primam quaestionem attinet, eligantur semper ex Nostris; quod vero ad secundam et tertiam, ex peritis externis eligi possunt, si inter Nostros idonei non inveniantur. Semper autem viri eligantur vere apti et experientia praediti, et tales praeterea, qui in exstruendo aedificio partem nullam sint habituri, quo maiore animi libertate et quiete iudicium ferre valeant.

Censores autem, postquam suo commodo omnia diligenter consideraverunt, iudicium suum per litteras Provinciali proponant.

20. — Examen a Superiore Domus, Provinciali, utriusque Consultoribus instituendum.

Delineationes et aestimatio praevia, adiectis Censorum animadversionibus, examinentur primum a Superiore domus eiusque Consultoribus, deinde a Provinciali et Provinciae Consultoribus. Omnia autem illa documenta singulis Consultoribus in antecessum inspicienda et otio studioque examinanda tradantur, ad mentem n. 773 § 1 Epitomes.

21. — Documenta Romam mittenda.

Postquam delineationes et aestimatio praevia ita examinatae fuerint, et ad factas animadversiones correctae, parentur documenta quae Romam mittenda sunt, ut explicatur nn. 22-26; quae quidem documenta omnia Romae servari neque ad Provincias remitti solent.

22. — A) Delineationes.

Cum delineationes, omnibus omnino numeris et partibus perfectae, permagno constent et sine gravi temporis iactura et pecuniae dispendio mutari nequeant, satis est Romam adumbrationem aliquam delineationum mittere, accurato tamen studio in antecessum subiectam. Ex iis autem constare debent:

a) Situs tam ipsius aedificii quam areae in qua exstruendum erit, iis quoque omnibus indicatis, quae circa aedificium vel aream sita sunt, ut viae publicae (addita earum latitudine), domus aliave aedificia sive nostra sive externorum (addito eorum usu), horti, etc. Si vero area, in qua aedificium exstruendum est vel quae ei proxime adiacet, non sit unius eiusdemque altitudinis, sed variantis in variis partibus, in situs delineatione aut indicetur singularum partium altitudo, praesertim in vicinia aedificii exstruendi, aut notentur variae flexurae libramenti areae.

b) Dispositio omnium locorum in singulis tabulatis aedificii, indicata singulorum destinatione et clare etiam indicato loco, ubi incipiat clausura.

c) Addantur praeterea: Aliquot sectiones verticales aedificii; i. e. principalium « axium » et illarum partium, quarum altitudo a reliquis diversa sit, (ut non raro contingit in sacellis, aula maxima, refectorio, bibliotheca, etc.); item scalarum, earum praesertim quae ad has partes pertineant.

d) Una alterave delineatio exterioris partis aedium, ex qua earum facies bene colligi possit.

In his autem delineationibus hoc maxime optatur, ut sint omnino perspicuae; minime vero requiritur ut sint eleganter et artificiose confectae; sed sufficiunt delineationes graphidis ope confectae, vel etiam earundem exemplaria.

23. — Si vero agatur non de aedificio novo exstruendo, sed de vetere amplificando, huius quoque veteris partis mittenda est

delineatio, ita ut iudicari possit num pars nova, tam in interna dispositione quam in externa specie, cum vetere bene congruat.

24. — Sive novum est exstruendum aedificium, sive vetus reficiendum atque immutandum, etiamsi desit pecunia operi perficiendo necessaria, semper nihilominus totius aedificii conficiantur et mittantur delineationes, quae deinde per partes in executionem mandari poterunt.

Multum etiam interest ut in delineationibus-conficiendis (ut de ipsa area dictum est n. 14, *b*) aequa habeatur ratio amplificationis aedium quae probabiliter aliquando necessaria vel utilis futura sit.

25. — **B) Praevia sumptuum aestimatio.**

Adiungatur duplex praevia ratio sumptuaria: prima omnium sumptuum occasione huius exstructionis suppeditandorum: i. e. emptionis areae, si sit facienda; ipsius exstructionis, ratione habita qualitatis et quantitatis singularum materialium adhibendarum; neque omittantur merces architecto praestanda, vectigalia solvenda; altera vero ratio exhibeat summam pecuniarum, quae ad normam n. 14 *a* in promptu sunt vel certo haberi possunt ad omnes impensas solvendas.

26. — **C) Delineationum explicatio.**

Addatur in folio separato apta delineationum explicatio; exponatur quomodo omnia ex aedium destinatione apte disposita sint et ea singula declarentur, quibus non cognitis, quaedam recte aestimari non possent, vel forte etiam improbanda viderentur; cuiusmodi sunt ea quae vel regio aut locus, vel destinatio domus peculiari ratione postulant (n. 9 *c*).

27. — **Ultimae delineationes et ultima ratio sumptuaria.**

Re Romae probata, conficiatur ultima et perfecta figura delineationum et ultima sumptuum praevia aestimatio, iis etiam accurate determinatis quae in publicis administrationibus exigantur, et quae necessaria sunt, ut iam tractari possit cum illo cui aedificii exstruendi cura committetur. Describatur pariter modus quo opera exsequenda erit (condiciones constructionis, vulgo, *capitolato d'appalto*, *pliego de condiciones*, *cahier des charges*, *Bauausschreibung*, *specifications*), eaque descriptio iisdem Censoribus, de quibus n. 19, examinanda committatur.

28. — Si in hac ultima delineationum figura adumbratio Romae approbata in re maioris momenti mutata non fuerit, neque praevia ratio sumptuaria aucta, Praepositus Provincialis facultatem negotii exsequendi iam facere potest.

Si vero notabilem in modum adumbratio mutata, vel expensae auctae fuerint, omnes delineationes rationesque sumptuariae Romam denuo mittantur. Semper vero Romam mittendum est exemplum ultimarum delineationum, in archivo Societatis conservandum.

29. — Operis exsecutio.

Diligenter perpendatur, consideratis etiam legibus civilibus regionis, cuinam committenda sit aedificii exstructio. Haec tamen omnino curanda erunt:

a) Constructio committatur nonnisi viris vere peritis, quem ad modum de architecto dictum est n. 16, necnon notae probitatis; neque, falsae parsimoniae specie, ullatenus ab ea norma recedatur.

b) Antequam constructio incipiatur, omnia sint bene pensata et stabilita. Insuper contractus cum iis, quorum opera utemur, secundum leges vigentes accurate confecti et a viris peritis examinati sint; quibus, ex una parte solida et accurata exsecutio delineationum et omnium condicionum (n. 27) reddatur segura, altera vera ex parte modus etiam, quo pecunia solvenda sit, clare decernatur. Et haec observanda sunt etiam in pactionibus cum ipso architecto factis, quamvis sit vir fide omnino dignus et nobis amicissimus. Nec Provinciali licebit facultatem ad constructionem incipiendam dare, antequam pactiones necessariae sint confectae.

c) Patri apto et aliis occupationibus non nimis impedito cura toti fabricae invigilandi committatur; cuius etiam erit, sive per se ipsum, sive per alium, dum aedificatur, accuratam rationem pecuniae pro fabrica expensae conficere.

30. — Tandem, his omnibus recte compositis, ipsi aedificii constructioni manus admoveri possunt, seposita tamen nimia festinatione, et tempore electo ad id maxime idoneo. Generatim quidem praestat totam fabricam simul, non vero per partes, construere. Si tamen pecuniae inopia aliave gravi ratione totum aedificium continuate construi non possit, retineatur oportet fi-

gura totius aedificii iam approbata (n. 27) et cura habeatur ut modo quam maxime convenienti per partes opere compleatur.

31. — Inter constructionem, sine facultate P. Generalis, delineationes legitime probatae ne mutantur, nisi forte, de sententia architecti et Superioris, ipso Provinciali consentiente, et dummodo agatur solum de re minoris momenti (n. 28).

CAPUT III

DE AEDIFICIIS NOSTRIS CONSERVANDIS

32. — Aedificia nostra « in bono statu conserventur et minores reparationes tempestive perficiantur ne maiorum necessitas enascatur » ⁽¹⁾.

33. — Superioris localis est diligenter providere bonae conservationi aedificiorum ⁽²⁾. Haec autem in bono conservabuntur statu, si mature, id est non tardius, eorum vitia reficiantur, parietibus pigmentum vel tectorium denuo inducatur, etc., quo etiam multae et haud leves expensae vitabuntur. Hunc in finem omnibus Superioribus localibus praescribitur ut tertio quoque anno omnia aedificia per virum vere peritum inspicienda curent, qui ipsis scripto referat quales reparationes faciendae sunt. Provincialis erit curare ut hoc praescriptum ab omnibus Superioribus localibus fideliter servetur.

34. — Refectiones, etiam illae quae magnos sumptus requirant, si ad aedificiorum conservationem necessariae sint, pertinent ad impensas ordinarias, quas Superiores locales propria auctoritate facere possunt ⁽³⁾, salva tamen obligatione recurrenti ad Superiores maiores vel ad Sanctam Sedem, si mutuum ad hunc finem contrahere necesse erit. Inter eas censendae sunt non solum reparationes quae brevioribus intervallibus faciendae

⁽¹⁾ *Epit. Inst.* n. 577 § 2.

⁽²⁾ *Const.* P. IV c. 2 n. 5 [326]; P. IX c. 3 n. 3 [740].

⁽³⁾ Cf. *Epit. Inst.* n. 549.

sunt, uti renovatio coloris murorum, sed etiam illae maiores quae secundum rerum condiciones intervallis plus minusve longis contingunt, uti sunt refectiones tectorum, pavimentorum, etc. ⁽⁴⁾.

35. — Ceterae refectiones, quae ad ordinariam administrationem non pertineant, uti domus incendio consumpta restauranda, novum systema calefactionis pro antiquo systemate substituendum, etc., impensis extraordinariis annumerandae sunt ⁽⁵⁾ ideoque requirunt approbationem aut Provincialis aut Generalis, secundum normas a Generali pro temporum locorumque ratione statutas ⁽⁶⁾.

36. — In mutationibus nostrorum aedificiorum perficendis magna cum prudentia procedatur; secus enim periculum est ne magna pecuniae vis non sine admiratione Nostrorum et externorum in huiusmodi mutationibus a Superioribus impendatur sine ullo notabili emolumento, cum quaevis dispositio sua habeat commoda suaque incommoda. Meminerint igitur Superiores etiam in hac re se administratores esse patrimonii pauperum, non dominos. Quapropter solummodo stabile et verum emolumentum boni communis praec oculis habeant, propriis vero inclinationibus ne indulgeant.

37. — Omnia aedificia nostra, ut supra dictum est (n. 13), instruenda sunt mediis aptis ad incendia sive praecavenda sive forte orta exstinguenda. Praeterea Superiores locales, quoad eius fieri possit, curabunt ut omnibus aedificiis sufficiens pro rei et loci adiunctis provideatur indemnitas apud aliquam societatem per quam, dato foenore, de damnis incendiorum, tempestatum, terrae motuum aliarumque calamitatum resarciendis praecaveatur. Oportet ut Superiores huiusmodi providentiam serio et tempestive exerceant, ne status temporalis domorum nostrarum irreparabile detrimentum capiat nostraque ministeria graviter laedantur vel diu interrumpantur, si forte. Deo permittente, nostra aedificia gravibus damnis afficiantur vel prorsus destruantur.

(4) Cf. A.R. XI 382.

(5) *Ibid.*

(6) Cf. *Epit. Inst.* n. 549.

* * *

38. — Si in nostris aedificiis construendis vel reficiendis iuxta huius Instructionis praescripta procedimus per gradus et secundum normas et ordinem Instituto nostro conformes, quemadmodum homines saeculares de bona administratione solliciti procedunt, et si constantem diligentiam adhibemus ut nostra aedificia in bono statu conserventur, multi errores et expensae inutiles vitabuntur, omniaque aedificia nostra fini nobis praestituto maioris Dei gloriae et animarum salutis perfectius inservient.

38.

17 novembris 1954

De Sancto Iosepho Pignatelli nuper canonizato.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI,

P. XTI

Post paucos dies, prima vice postquam ille ad caelitum honores evectus est, celebrabimus festum sancti Iosephi Pignatelli, quem iure dicere possumus primum ex renata Societate Sanctum. Quamquam enim Societas nonnisi anno 1814 in universo orbe restituta est, iam ab anno 1801 in imperio Russico, a 1804 in Regno utriusque Siciliae sollemni Sanctae Sedis diplomate agnoscebatur; praeterquam quod, Summo Pontifice id probante, in aliis quoque partibus Societati Russicae legitime aggregati vivebant non pauci socii. Sanctus noster, ut saepe dictum est, Societatem pristinam, in quam anno 1753 ingressus erat, cum renata neclit.

Praeclaras inter virtutes quarum nobis exempla reliquit, duas hic praecipuas commemorare liceat, fidelitatem nempe atque caritatem. Ambae hac aetate peropportune considerandae nobis proponuntur, nec sine aliquo nutu Divinae Providentiae, ut conicere licet, haec canonizatio, cuius causa iam anno 1842 introducta erat, nonnisi post integrum elapsum saeculum contigit.

Fidelitatis quidem exemplar eximium fuit sanctus Iosephus Pignatelli. Neminem vestrum latet quomodo, cum Societas in Hispania iniquo decreto in foro civili suppressa est, eiusque socii crudeli exilio damnati, facile potuisset Pignatelli sive ad aliam Religionem sive ad clerum saecularem transire; immo pluries a consanguineis acriter ad hoc tentatus est et allectus, sive ab initio sive decurrente exsilio. Et sane, quis non crediderit fuisse dubitandum, cum se videret extorrem ex tota ditione Regis Hispaniarum, sine spe fundata alicuius ministerii sacerdotalis, quale e contra facile in patria exercere fas erat; opibus ad quodlibet opus bonum fere destitutum, quas abundantes inter cognatos invenisset; totius futurae sortis incertum, quam iucundam commodamque inter sanguine iunctos habuisset. Maluit ille cum fratribus in Religione e patria expelli, vagus per exterarum oras circumvehi, egestatem, victum parcum, tecti incommoda, infirmarum iam tunc virium corporis pericula aspera quaeque perpeti quam votorum semel coram Divina Maestate nuncupatorum oblivisci. Poterat, illaeso ut videtur conscien-

tiae officio, a Sancta Sede dispensationem impetrare qua sibi liceret in patria permanere; ne considerare quidem voluit, ut patet ex eius litteris ad fratrem, Lutetiae Parisiorum Hispaniarum Regis legatum, eam quam aestimabat infidelitatem coram Deo pariter et hominibus.

Suppressa autem a Sancta Sede anno 1773 Societate, ipso Brevis Clementis XIV ad statum sacerdotis saecularis redactus, in eoque per longum tempus versatus, 60 amplius annos natus eodem fervore quo olim, decimumsextum suae aetatis annum agens ascribi inter Novicios Societatis petierat, iterum in eam adlegi instanter supplicavit. Dixerit quispiam hominem aetate maturiorem, vitae minus severae dudum assuetum, inter coaetaneos ut sacerdotem honore et observantia cultum, sine nota atque immaculata conscientia potuisse, uti multi fecerunt, vitam virtutibus decoratam in saeculo usque ad mortem iam proximam degere. Non ita sensit Pignatelli. Ubi primum ea quae Deo olim obtulerat sacrificia votorum iterum offerre licuit, sese denuo sub vexillo Crucis Deo militaturus Societati stitit.

En exempla quae Supremum Ecclesiae Magisterium laudat, sancit, imitanda proponit. Alicui videatur nimia talis fidelitas; non ita Sponsae Christi, veritatis magistrae; non ita nobis Christi discipulis. Non ita fratribus nostris, pro Christo nunc in partibus Orientalis Europae carceratis, quibus cum oblata esset libertas, dummodo curam animarum suscipientes Societati valedicerent, omnes, praeerantibus senioribus, ad unum e carcere exire detrectarunt. Vota etenim Deo dicata, non asperis quibusque rebus tolerandis, sed sola morte solvuntur; seu potius morte superveniente, in aevum stabiliuntur.

Febris ista rerum novarum qua haec nostra aetas speciosius quam fructuosius agitur, id quoque efficit ut nonnulli dubitare coeperint de efficacitate vitae nostrae religiosae qualem ab initio sanctus Pater Ignatius in Constitutionibus et Regulis (quarum non paucae quod ad substantiam ab ipso ortum habent) nos docuit. Ecclesia certe, iam ab amplius saeculo, coepit diversas quoque formas vitae perfectae probare, et quidem liberiores ab observantia religiosa qualis in nostro Ordine, sicut in antiquioribus, viget. Nos autem a Divina Providentia vocati sumus in Societatem Iesu, et haec, probante et iubente Ecclesia, servat sancti Patris Exercitia et Constitutiones, statuta Congregationum et Praepositorum Generalium. Opportune solet Societas ea quae vere antiquata sunt et secundaria mutare; verum Institutum suum derelinquere non intendit. Quod proinde proprium est Religiosorum, votorum nempe et Regularum observantiam, immutatum servabit semper. A rebus mundanis segregationem, dependentiam plenam in usu rerum temporalium, oboedientiam secundum celebrem Epistolam Patris Nostri, in ipsis Constitutionibus

ceterum compendio relatam, haec colit et colenda semper proponet. Hac ipsa in re decet nos, exemplum sancti Iosephi Pignatelli aemulatos, fideles nos praebere, quolibet posthabito sacrificio, sicut ipse fidelem heroico modo se praebuit.

Perinde autem ac fidelissimum semper se praebuit Ordini in quem primitus a Divina Providentia vocatus erat, ita et temporis locorumque necessitati sese plene aptavit. Ne longus sim memoro tantum eximiam quam pro adiunctis in quibus versabatur exercuit caritatem.

Pignatelli, tum propter generis nobilitatem, tum ob exquisitam in qua institutus fuerat comitatem, auctoritate haud communi apud proceres et magistratus gaudens, sociis exsilio pulsus omni modo adfuit poenasque eis illatas indefessus lenire conatus est. Quis non meminit, ut plura taceam, consolationis quam sociis in Italiam, in Corsicam, alio navigantibus, praebuit, a navi in navem se conferens, aegrotos et senes visitans, moribundis assistens, omnibus subveniens, cum eo quem quis facile sibi fingit incommodo homini aegroto, sanguinem e pulmonibus saepius eicienti, alto mari iactato, in angustis istius temporis navibus, exsulis refertis, incluso! Nedum nobilium consanguineorum adiutorio frueretur ut ipse aliquantulum respiraret, eorum opibus e contra utebatur ut sociis qualibet fere re orbatis adesset. Iuvenis adhuc sacerdos, munus alacriter suscepit providendi Nostris extorribus de iisque respondendi coram Societate et quidem iis in adiunctis quae quemvis etiam longa gubernii experientia instructum, inermem et imbellem reliquissent: quo te vertis cum centeni iuvenes tibi committuntur quibus deest tectum, victus, vestitus, desunt libri et opes? Tale siquidem officium sortitus est Iosephus Pignatelli in Corsicam, ac postea Genuam et in Ditionem Pontificiam appulsus; hoc onus Religioso, ultima vota nondum professo, ab oboedientia impositum. Postquam autem dissoluta est a Pontifice Societas, quot confratres, ad paupertatem redactos, assiduis a sanguine iunctis corrogatis eleemosynis, adiuvit Sanctus noster! Quot homines saeculares, ex iis praesertim qui ob pristinam vitae conditionem mendicare erubescunt, mitis et humilis sacerdos clam adiuvit!

Recordamur quomodo restituta iam ex parte Societate, Romano Pontifici in exsiliu pulso integram quam domi habebat pecuniam dono obtulerit. Mox Romae degens, famam sibi acquisivit sanctitatis imprimis ex inexhausta erga pauperes Urbis caritate. Nec est mirandum Deum miraculo multiplicatae pecuniae, ut videtur, non semel servo suo adfuisse.

Praeclara nostri sancti exempla de se loquuntur; nec opus foret ullam iis addere exhortationem, nisi praesens rerum status adeo periculosus foret adeoque urgentia appellaret remedia, longe fidelioris nempe imitationis sanctorum.

In Instructione quam olim dedi « de Apostolatu sociali », discrimen declarare conatus sum inter hanc « beneficentiam » et laborem quem nunc vocant « socialem ». Prior, sola forma caritatis in pauperes quam colebant ea aetate qua vixit sanctus Iosephus Pignatelli, bona est, a Christo Domino laudata, ab Ecclesia perpetuo commendata; per eam subvenitur membris Christi quae in terris patiuntur; nec unquam intermitteri poterit quia de facto « pauperes semper habebitis vobiscum ». Posterior autem melior est, altioris caritatis, magis universalis dico et perpetuae. Priore lenitur paucorum egestas; posteriore pro posse de medio tolluntur causae ob quas plurimi patiuntur, sicque sanius et vegetius efficitur totum Corpus Christi mysticum.

Ut in praefata Instructione iam monebam, instantius tamen nunc et ardentius supplico ut oculos aperiamus plurimorum miserandae sorti! Quot sunt regiones, etiam ceterum cultae atque cultissimae, ubi magna et maxima pars incolarum vitam ducit, uti dicebam, homine et filio Dei indignam, ob perperam ordinatam totam rationem rei temporalis, qua fit ut paucis potius quam multis et omnibus prosint ingenio et labore parta bona abundantiora. Cum mendicum obviam habes lacera veste, vultu macilento egestatem proidentem, commoveris et ad eum utcumque iuvandum te obligatum esse sentis; et recte quidem. Quid autem quod milia milium in orbe terrarum, immo in nostra patria, certe in nostris Missionibus, simili sorte affliguntur? Atqui remedium inveniri est; atqui nos remedio applicando allaborare possumus; atqui nostra actio, cum aliorum actione coniuncta, ista mala de medio tollere potest, non quidem hodie vel cras, sed intra tempus non adeo longum, quod unius alteriusve vitae humanae spatium non excessurum aliquis dixerit; num coram Deo insontes abibimus si brachia conseruerimus, si aliis opus exsequendum reliquerimus?

Videte quantum res in peius mutatae sint ex quo Congregatio Generalis 29, anno 1946 nos monuit ad strenue agendum. Ne quaeso exspectemus, ad remedium pro parte nostra apponendum, donec ultiores strages fecerit doctrina Regni Dei eversiva. Duobus annis nondum elapsis, Procuratores Romae congregatos alloquens, in eam rem insistebam; iterum insisto, ut haesitantem quorundam animum excitem: res enim urget.

Patrocicante igitur sancto Iosepho Pignatelli, caritatis in pauperes exemplari eximio, strenue incumbemus promovendae caritati illi universaliori et altiori, sine qua Christi Regnum in non paucis iisque immensis regionibus in discrimen venit.

Quas Ecclesia et cum ea Societas patitur persecutiones in regionibus ubi subversivae quas modo innuebam doctrinae praevaluerunt, — eodem fere modo quo sanctus noster persecutiones passus est, —

eas Patres et Fratres nostros, per Dei infinitam benignitatem, forti et invicto animo tolerare videmus. Ne desinamus Societatem primo ex ea restituta Sancto commendare ut et ea quae iam patimur ad Dei gloriam ulterius toleremus, et ea quae forte in aliis quoque regionibus nos expectant, pari animi vigore et patientia cum in nos irruent, tolerare parati sumus. Simul tamen Divinam Providentiam humiliter rogemus ut, si Eius beneplacitum id permittet, brevientur dies isti tribulationis nostrae et ruinae tot animarum. Eversam totam Societatem vidit sanctus Iosephus Pignatelli; fiduciam numquam amisit restituendae, precibusque et bonis meritis impetravit ut, se adhuc vivo, restitui iam coeperit, dum albescit spes resurrectionis per totum orbem.

Vestrum omnium ss. Sacrificiis et precibus me commendo.

Romae, die 17 novembris 1954
in festo Martyrum Rioplatensium

Vestrum omnium Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

39.

22 novembris 1954

De tempore quo litterae ex officio Patri N. Generali mittendae sunt.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Ut RVae notum est, omnes Superiores locales a *Generali non nominati* suas annuas litteras ex officio ad Generalem scribere hucusque debebant initio mensis aprilis ⁽¹⁾. His tamen litteris RVam certiore facio Patrem Generalem, auditis PP. Assistantibus, nuper statuisse ut in posterum hoc munus scribendi impleant *initio mensis ianuarii*. De tempore quo Superiores locales a Generali nominati

(1) *Epit.* n. 861 § 1a.

et Consultores Provinciae (initio ianuarii et iulii) atque Instructores, Magistri Noviciorum, Praefecti studiorum superiorum, Directores libellorum periodicorum, Consultores domorum (initio ianuarii) scribere debent, nihil mutatum est; in posterum igitur pro omnibus, qui litteras ex officio scribere obligantur, regula erit: *ii qui iubentur semel in anno scribere, scribant initio ianuarii; ii qui bis, initio ianuarii et iulii.*

In iis regionibus ubi propter peculiare rationes alia tempora scribendi assignata sunt, Superiores locales non nominati a Generali scribant eodem tempore ac Superiores locales a Generali nominati *primas* e suis binis litteris annuis scribunt, seu eodem tempore ac Consultores domorum.

Hanc nactus occasionem RVam enixe rogo ut omnes Superiores, Consultores, reliquosque, qui ex officio scribere tenentur, efficaciter hortetur ut hoc suum officium fideliter impleant idque tempestive, id est, *initio* mensis praescripti, quod sibi vult saltem intra primos 15 mensis dies. Nullo enim modo convenit ut Pater Generalis hoc tam utili bonae gubernationis auxilio careat vel diu privetur, ut nihil dicam de inutili pecuniae et laboris dispendio ad monitiones particulares de litteris nondum acceptis mittendas. Semper erunt, ut liquet, qui morbo aliave legitima causa a scribendo impediuntur; iure tamen expectatur ut maior pars Superiorum et Consultorum huic officio diligenter satisfaciat.

Iuvabit certe multum si P. Socius, ut tribus ante annis praescriptum est, « singulis annis, paulo ante tempus quo litterae Consultorum sint scribendae, aut per Admonitiones aut directe, per modum qui pro sua prudentia magis efficax ad finem intentum obtinendum videatur, curet ut omnes Consultores litteras suas ad P. Generalem scribant, idque tempestive » ⁽²⁾. Oportet praeterea ut omnes Superiores et Consultores ceterique, quorum interest, de necessitate huius litterarum commercii sibi persuadeant idque magni faciant; si officium scribendi aliis rebus facile postponant aut propter inadvertentiam vel negligentiam omittant, intelligant se aliquid addere ad grave onus quod Pater Generalis pro tota Societate cotidie et sine interruptione sustinet.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 22 novembris, 1954.

Rae Vae
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

⁽²⁾ A. R. XII 103.

40.

25 decembris 1954

Nuntiatur obitus et praescribuntur suffragia pro R. P. Alphonso Martin, Assistente Italiae.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Tribus nondum elapsis mensibus a decessu Patris Norberti de Boynes, Societati nuntiare debeo novum luctum quo Curia nostra affligitur, ob mortem scilicet carissimi Patris Alphonsi M. Martin, Italiae Assistantis, quae contigit media nocte heri Cherii in Collegio Maximo Provinciae Taurinensis, quo ad vires collapsas reficiendas ante aliquot hebdomadas se contulerat.

Post vacationes aestivas signa defatigationis quidam e Nostris in eo se deprehendere putabant, licet bonus Pater, qua erat despicientia sui et assiduitate in munere fungendo, solitos officii et vitae communis actus tranquillus exsequeretur. At fere repente, ante medium mensem octobrem, signa morbi gravioris et periculosioris in eo apparuerunt, quem periti medici, experimentis factis, arteriosclerosim cerebralem esse reppererunt: qua de causa, ex medicorum consilio, statutum est ut, a consuetis laboribus quamprimum abductus, extra Urbem in locum idoneum ad rerum locorumque adiuncta prorsus mutanda et ad valetudinem curandam mitteretur. Electa est ad hoc Domus nostra Cheriensis in qua Pater Martin iampridem longos annos transegerat, quaeque ei gratior et magis ad curationem idonea futura sperabatur.

In Domum Cheriensem advectus et paululum initio recreatus, mox sensim in peius declinare eius vires visae sunt, nihil proficientibus remediis circa eum adhibitis. Toto mense novembri et initio decembris Sacrum quotidie celebrare potuit, quoad brevis virium collapsus et quae die 8 decembris supervenit levis thrombosis cerebialis cum levi paralysi in dextera corporis parte eum ad decumbendum coegerunt vespere diei 11 decembris. Ultima Sacramenta die sequenti accepit et post biduum, in quo sensibus fere destitutus permansit, aliquantulum recreari visus est ac libenter accepit nuntium peculiaris benedictionis a Summo Pontifice impertitae. Praeterea Missam cotidie celebrare denuo incepit et usque ad ipsum mortis diem perrexit. Hic tamen status, in quo spem aliquam reposueramus, non diu protractus est: optimus enim Pater animam efflavit hora vigesimaquarta diei vigesimiquarti, aetatis suae septua-

gesimum tertium annum agens, Societatis vero quinquagesimum quartum.

Natus est Pater Alphonsus M. Martin die 12 aprilis 1882 in pago Borgone, provinciae Taurinensis. Post studia humaniora, philosophica et partim theologica extra Societatem peracta, in Societatem est ingressus Cherii die 16 iulii 1901 omnibusque consuetis studiis et probationibus apud nos expletis, sat cito, pro ea qua erat prudentia et religiositate, munera maioris momenti in sua Provincia sine intermissione gerenda habuit. Rexit enim primo Collegium Maximum Cheriense per quinque annos, dein Provinciam ipsam per quattuor annos, tum Seminarium et Facultatem Theologicam Cularitanam in Sardinia, in qua munere quoque functus est Lectoris Theologiae Moralis et Iuris Canonici cum optima omnium satisfactione. In fine anni 1937 vocatus est ad munus Instructoris Tertiae Probationis in Domo Florentina Provinciae Romanae ibique etiam, subsequentibus annis, Rectorem egit usque ad annum 1944 in quo, die 26 maii, Assistens Italiae nominatus est. Hoc gravissimo officio, ad quod a C. G. XXIX iterum electus est, usque ad recentem morbum summa cum diligentia et fidelitate functus est, verus Societatis et boni communis amator.

Omnes enim qui optimum Patrem cognoverunt non facile obviscentur praeter studium religiosae observantiae, humillimam et simplicem eius agendi rationem, despicientiam sui, assiduitatem et diligentiam in labore, prudentiam eximiam cum sincerissima caritate copulatam. Spem itaque fovemus servum fidelem pro eo praesertim studio quo in rectam formationem Nostrorum et iuvenum Cleri saecularis sui immemor tamdiu incubuit, eo die nasci meruisse in caelis quo Christus in terris pro salute mundi nasci dignatus est.

Suffragia vero pro eius anima, prout Institutum nostrum praescribit ⁽¹⁾, haec erunt a Nostris persolvenda: nimirum praeter duas Missas in Provincia Romana (utpote huic Provinciae addicto) atque unam in Provincia Taurinensi, cuius Praepositus olim fuit, singuli Sacerdotes in tota Assistentia Italiae *tria* Sacra faciant, in reliqua autem Societate *unum*; ii vero qui sacerdotes non sunt, totidem Missas, Communiones et Coronas offerant.

Commendo me ss. SS.

Romae, 25 Decembris 1954,
in Nativitate Domini.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

⁽¹⁾ Coll. decr., d. 290; Epit. n. 854 § 2.

41.

31 decembris 1954

Nuntiantur variationes quaedam in nova editione « Practica Quaedam ».

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

RVam certiore facio novam editionem, priore editione iam exhausta, libelli « Practica Quaedam ad Formulam Scribendi » nunc fere paratam esse. Unum igitur exemplar ad singulos Superiores maiores et praeterea omnia exemplaria, quae Superiores vel alii a nobis his ultimis mensibus petiverunt, mox mittentur.

In initio libelli, sub titulo « Notanda de quarta editione », praecipuae variationes novae editionis breviter indicantur, quarum hac epistola RVam attentam reddere velim ad sequentes:

n. 2 § 2: In posterum etiam Superiores locales a Generali *non* nominati annuas litteras ex officio scribet initio mensis *ianuarii*, ut in litteris diei 22 novembris RVae iam indicavi.

n. 10: Recensentur documenta Romam mittenda cum de aedificiis construendis vel notabiliter reficiendis agitur, ad normam *Instructionis de Ratione Aedificiorum Societatis* (ed. 1954) nn. 21-28.

nn. 37, 66, 80: Pater Generalis, auditis PP. Assistentibus, decrevit ut in posterum, cum de promovendis ad gubernationem vel ad gradum agitur, hae normae servarentur: *a)* In Viceprovinciis Missionibusque dependentibus, quae sint extra territorium Provinciae, munus Informatores designandi, informationes cum suis Consultoribus examinandi, ternas vel candidatos ad gradum proponendi erit Praepositi Viceprovinciae, Superiorisve Missionis; sed Provincialis suum (non tamen Consultorum) iudicium addere curabit; *b)* In Viceprovinciis ac Missionibus dependentibus, quae sint intra territorium Provinciae munus Informatores designandi, informationes cum suis Consultoribus examinandi, ternas vel candidatos ad gradum proponendi erit Provincialis, audito tamen iudicio Praepositi Viceprovinciae vel Superioris Missionis.

nn. 39-43: Hae normae, de *Litteris annuis* seu *Historia Provinciae* conficienda, claritatis causa penitus recognitae sunt.

n. 45: Additae sunt nonnullae normae sequendae in *Litteris aedificantibus* seu *Nuntiis de Provincia edendis* (cfr. A. R. XII, 95, 283).

n. 47, 48, 55, 60, 61, 62, 76, 77, 79, 80a, 80b: Quaesita et modus responsa indicandi in Informationibus conficiendis de candidatis ad Ordines ecclesiasticos, ad gradum, ad Missiones externas, ad gubernationem mutata sunt atque Informationes de debitis contrahendis et bonis alienandis sunt additae, iuxta paradigmata quae his ultimis annis in usum introducta sunt (cfr. A. R. XII, 256-258, 412, 421).

n. 56, 57: In formula pro litteris dimissoriis ad Ordines maiores et minores, loco *sit de familia domus religiosae nobis subditae* legatur in posterum *sit nobis subditus*.

nn. 81, 87, 89, 90: Formulae suffragium ferendi de examinibus NN. Theologorum et Philosophorum aliquomodo mutatae sunt, iuxta praescripta novae editionis (1954) *Rationis Studiorum*.

n. 110: In prima et tertia formula litterarum dimissionis, loco *dispensatum a votis* legatur in posterum *liberum a votis*.

Curet igitur RVa ut variationes supra indicatae in executionem, cum res feret, fideliter mandentur.

Commendo me ss. SS.

Romae, 31 decembris 1954.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

42.

10 ianuarii 1954

*Litterae gratulatoriae ad R. P. Victorem Pruvot (Prov. Lugd.)
Rectorem Cairensis Collegii Sanctae Familiae, septuagesimo
quinto recurrente anno ab eodem Collegio inito.*

43.

12 ianuarii 1954

*Litterae Patris Generalis ad P. Marianum Biscaro (Prov. Ven.-
Med.), Rectorem Bangalorensis Collegii, quinquagesimo re-
currente anno ab eodem Collegio condito.*

44.

18 ianuarii 1954

*Quaedam de institutione spirituali iuvenum nostrarum Schola-
rum Apostolicarum seu Seminariorum minorum Societatis.*

AD R. P. EDVINUM FRIDERICHS

PRAEPOSITUM PROV. BRAS. MER.

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Mens Societatis est ut apostolici tamquam pii collegiales vel boni sodales mariani tractentur. Sed bonus sodalis debet, iuxta eius reg. 34, *cotidie* saltem brevissimam meditationem instituere. Et utinam pii collegiales eandem piam optimamque consuetudinem a Nostris discerent.

Utique, discretionem in hac re opus est. Sicut Congregationes Marianae non destinantur pueris parvulis, sed grandioribus tan-

tum, ita meditatio cotidiana non est proponenda pueris, sed grandioribus tantum ex Apostolicis. Verum proponenda est non tantum in genere; quamquam accedit fervens exhortatio ad eam bene peragendam, parum efficiemus nisi Pater Spiritualis iuvenes doceat in concreto qua methodo breve tempus meditationis fructuose impendere possint. « Puncta » proinde paulo enucleatius proponenda erunt. Simul doceantur iuvenes fructum orationis non esse dimitiendum secundum « gustum » subiectivum, quem in ea invenimus. Quantum Societati nocet iste error, orationem nisi affectui sapiat, infructuosam esse! Crediderim hanc esse praecipuam causam quare tot sacerdotes, cheu, orationem mentalem post aliquod tempus decurant vel omittant: deficiente vera doctrina de valore orationis, eam utpote saepe aridam aestimant inutilem, eique praeferunt labores apostolicos effusos.

Romae, 18 ianuarii 1954.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

45.

18 ianuarii 1954

Summarium epistolae Patris Nostri Generalis ad socios Prov. Mexicanae de Universitate Iberoamericana promovenda.

1. In memoriam revocat zelum NN. qui mediis difficultatibus, Deo opitulante per decennium promoverunt Centrum Culturale Universitarium, nunc in Universitatem Iberoamericanam assurgens, ad efformandos cives, qui patriam dira et diuturna persecutione vexatam per viam veri progressus reducant. Hoc incoeptum fervide ab Episcopis Mexicanis approbari.

2. Nostros hortatur ad perseverantiam in opere promovendo, reiecta cogitatione socios huic operi destinatos fructuosius aliis ministeriis vacare posse. Opus Universitatis sane magnopere promovendum, cum solae Scholae Superiores natae sint exserere fructus formationis vere christianae in scientia et pietate ad bonum societatis. Hoc quidem ministerium semper et ubique Ecclesiae maxime cordi fuit et Societatis nostrae valde proprium est. Illud oportet solide constituere, collatis viribus utriusque partis Provinciae, praesertim cum sit opus arduum et utrique faveat. In primis assidua in Deum prece ut incoepa fortunet; deinde ideam Universitatis omnibus, praesertim familiis, commendando ut quam

selectissimi alumni ad eam accedant; denique efficiendo ut benefactores aedibus construendis suppetias ferant.

3. Patres qui propius res Universitatis gerunt, contendant ad integram alumnorum efformationem, non tantum scientificam et technicam, sed in primis religiosam ac moralem, necnon deontologicam, secundum diversas disciplinas et per praxim religiosam non coactam sed spontaneam. Philosophia et Litterae aliaeque disciplinae, quae intellectum et ideas maxime firmant, debito honore habeantur ut tota institutio spiritu Christi pervadi possit.

4. Peculiariis studiis efformandi sunt Professores idonei, qui tantum opus digne et fructuose sustinere valeant, accita etiam ope viro-
rum utriusque cleri vel saecularium. Ita Universitas Iberoamericana evadet centrum culturae, laboris scientifici et perennis fons influens in omnes ordines societatis ad bonum animarum et patriae maioremque gloriam Dei.

46.

2 februarii 1954

Primo recurrente saeculo ab ortu Habanensis Collegii et Convictus B.M.V. de Belen Pater Noster Generalis gratulatorias mittit litteras ad omnes Socios Viceprovinciae Antillensis.

47.

11 februarii 1954

De Missionibus Sinensibus earumque Superioribus quaedam statuuntur.

AD OMNES PRAEPOSITOS PROVINCIARUM

QUAE MISSIONES HABENT IN SINIS ET
AD OMNES SOCIOS QUI DEPENDENT A VICEVISITATORE
MISSIONUM SINENSIVM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Persecutione religiosa in territorio Sinensi sub Communistarum gubernio constituto semper crescente, cum dolore maximo videmus socios nostros alienigenas iam fere omnes ex praedilecto illo

campo apostolatus esse expulsos ceterorumque permultos tam ex ipsis Sinis quam aliunde oriundos omni libertate privari, vinculis onerari, contumelias continuas et durissimas pro Christi nomine Eiusque Ecclesia pati. Iamiam Superiores omnes illarum Missionum ex proprio territorio expulsi extra Sinas degere coguntur, praeter Superiores Missionum de Sienhsien et de Shanghai qui vinculis testantur de sua fidelitate erga Christum Eiusque Vicarium in terris.

Cum, in quantum humana sapientia prudenter res iudicare potest, spes vix ulla sit fore ut Nostri expulsi mox in Sinas redire possint, in Domino mihi visum est iam non continuandum esse usum tituli Superioris Regularis quo adhuc utuntur Superiores illi expulsi qui neque suos in proprio territorio remanentes dirigere neque ipsi eodem reverti possint.

Statuo igitur, pro tempore saltem, supprimi titulos muneraque Superiorum Missionum Ankinensis, Kinghsiensis, Pengpuensis, Suchowensis, Tamingensis, Wuhuensis, Yangchowensis. Quae Missiones, in quantum pro adiunctis fieri poterit, regentur a Vicesuperioribus in ipsis Sinis degentibus.

Si Providentia Divina res ita ordinabit ut Superiores Regulares Missionum Sienhsiensis et Shanghaiensis a persecutoribus expellantur e Sinis, idem tunc ac supra de ceteris Missionibus statutum est, valebit et pro his duobus.

RP. Franciscus Burkhardt (Prov. Austr.) pergit autem agere Visitatorem Missionum ipsarum Sinarum ad consolandos et dirigendos, quantum Divina Bonitas permittet, Nostros qui in ipsis Sinis bonum certamen pro Christo certant. Eius autem iurisdictio limitatur ad solum territorium Sinense sub Communistis constitutum. Quod attinet ad ceteros Missionum Sinensium socios (inclusos qui ad Missiones Hong-Kongensem et Macaonensem pertinent), in illos iuriisdictionem habet tamquam Provincialis immediate a me dependens, RP. Paulus W. O'Brien (Prov. Calif.), qui, quamquam titulum Vicevisitatoris retinet, a Visitatore non dependet. Insuper propter adiuncta illa omnino specialia decerno Patrem O'Brien, in domibus quae ab ipso tamquam a Superiore Maiore dependent, praecedere Patri Burkhardt, non obstantibus quae de praecedentia iuste et aequè statuuntur in A. R. Vol. VII, p. 942 sqq.

Inscriptio postalit RP. Francisci Burkhardt est: P. O. Box 1815, Manila, Insulae Philippinae.

Tandem omnes qui has litteras legent vel lectas audient, enixe rogo ut fratres nostros et fideles omnes qui in Sinis persecutione premuntur, tam ferventibus precibus quam multiplicatis sacrificiis et mortificationibus constanter iuvare iisque spiritualiter

adesse mecum satagant ut a Divina Bonitate et Misericordia per B. M. V. potentissimam nostram apud Dominum advocatam obtineamus ut hic Annus Marianus iis sit in consolationem et in forte auxilium spirituale iisque proximum persecutionis finem annuntiare valeat.

Commendo me sacris Sacrificiis precibusque vestris.

Romae, die Apparitioni B. M. V. sacro,
11 februarii 1954.

Omnium Vestrum
servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

48.

20 februarii 1954

Consilia quaedam de Noviciorum institutione.

AD QUENDAM MAGISTRUM NOVICIORUM

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Non est difficultas ut concedatur Noviciis Missa dialogata, quae dicitur; immo forsan conveniet, cum sit consentanea menti Ecclesiae. Ne tamen ut res consueta vilescat, conducet eam quibusdam diebus in hebdomada reservare.

Non prohibetur quominus Confessarius, in Catalogo dictus ordinarius, renuntietur idem extraordinarius, cum re quidem vera Confessarius ordinarius sit Magister. Dicitur ille Confessarius Noviciorum, sed de facto non est nisi unus ex iis quos Novicii libere adire possunt in casibus particularibus ⁽¹⁾. Expedit tamen ut advocetur extraordinarius ex alia domo; id fere postulat prudentia christiana.

Tempus primae probationis praescribitur in Constitutionibus ut sit duodecim dierum, quod spatium Superiori protrahere fas est, non autem contrahere ⁽²⁾. Quare solum in casibus particularibus

(1) Cfr. *Epit.* 157 § 2.

(2) Cfr. *Ex. c.* 1 [21]; *Const. P. I c.* 4 n. 1 [190].

possunt Superiores, non autem Magister Noviciorum, dispensare ad normam Epitomes n. 19.

Denique in postrema editione Regularum (1947), Reg. 70 Magistri sic se habet: « Singulis hebdomadis explicetur iisdem doctrina christiana; et instituantur in modo eam docendi secundum morem regionis ». Nisi in instructione de Regulis suppleatur, semi hora in hebdomada non sufficit ad impertiendam Noviciis paulo profundiore cognitionem doctrinae, qua ut Religiosi indigent.

Ad discrimen inter modum vivendi Scholasticorum ex una parte, Fratrum ex altera, haec noto: Scholastici qui, si minus corpore, magis nervis fatigantur, paulo longiore solent indigere somno, eo vel magis quod nonnulli eorum aetate iuniores sunt. Si qui ex Fratribus Coadiutoribus et ipsi aetate iuniores sint vel viribus debiliores, patet illis quoque nonnullum protrahendum fore somnum. Mens S. Ignatii est ut ad talia discrimina attendatur ⁽³⁾.

Quod ad lectionem spiritualem, Novicii Coadiutores idem tempus ei tribuant ac Scholastici; videat RVa quae horae in die magis convenient.

Commendo me ss. SS.

Romae, 20 februarii 1954.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

49.

25 februarii 1954

Quarto recurrente saeculo ab ortu Provinciae Siculae, gratulationes et hortationes ad eiusdem Provinciae Socios.

AI PADRI E FRATELLI DELLA PROVINCIA SICULA

REVERENDI PADRI E FRATELLI IN CTO CARISSIMI,
P. CTI

Al compiersi dell'anno quattro volte centenario dalla fondazione della vostra cara Provincia, come Padre comune che partecipa alle gioie e ai dolori dei suoi Figli, non voglio che manchi in

⁽³⁾ Cfr. *Const. P. III* c. 2, B; E [295; 301].

occasione della commemorazione finale di questo centenario, una mia parola di compiacimento e di augurio.

Percorrendo di volo questi quattro secoli, non si può non ammirare le tante e così provvidenziali istituzioni della vostra Provincia, il bene operato nei suoi Collegi, nelle sue Residenze e Case d'Esercizi, gli esempi di religiosa virtù e ardente zelo dati da Padri e Fratelli, sia in patria che all'estero.

Al Beato Girolamo de Angelis e al Ven. Luigi La Nuza, la cui glorificazione speriamo possa essere affrettata dalla prossima ricognizione dei resti mortali, si potrebbero aggiungere tanti altri che diedero per la fede il loro sangue in India e Giappone, sulle rive dell'Orinoco e in Brasile, in Messico e nelle Marianne ovvero, in tempi e luoghi diversi, furono ardenti apostoli e veri pionieri come, per citarne solamente qualcuno, i Padri Nicolò Longobardi, Ludovico Buglio, Francesco M. Piccolo e Giuseppe Cataldo.

Questi quattro secoli di storia ispirano a Voi e a me, insieme col più vivo ringraziamento, la preghiera fiduciosa al Signore perchè si degni benedire ulteriormente codesta carissima Provincia nei suoi membri e nelle sue opere; Lo pregheremo insieme per l'intercessione del nostro Santo Padre Ignazio, che tanta predilezione ebbe in vita per la vostra isola, alla quale non esitò di destinare per i due Collegi di Messina e di Palermo, e in numero rilevante, i migliori soggetti di cui in quel tempo poteva disporre.

Questo glorioso passato sia per tutti Voi, Reverendi Padri e Carissimi Fratelli, di esempio e di incitamento ad emulare lo zelo e le virtù religiose di quanti Vi hanno preceduto, soprattutto con una vita spirituale intensa, senza la quale ogni nostra attività a bene delle anime è condannata a rimaner sterile, e con quella carità squisita, che non si isola nell'egoismo e non indulge a critiche di persone e cose, ma vede negli altri dei membri della medesima famiglia, si presta gioiosamente alla collaborazione, incoraggia i propri fratelli e ne avvince gli animi.

Nel presente e nel futuro — è questo il mio paterno augurio — con le benedizioni del Cielo che non potranno mancare, rifiorisca — migliorato — il passato con l'incremento delle vocazioni, l'esempio delle più elette virtù, lo sviluppo delle opere, mentre il lodevole slancio missionario con cui la Vostra Provincia ha accolto e sostiene il nuovo campo di apostolato, recentemente assegnatole nel Madagascar, continui la bella tradizione di generosità e di abnegazione lasciataVi in eredità.

Da parte mia poi, perchè il Signore si degni esaudire le comuni preghiere e realizzare i miei paterni voti, applico di cuore 400 Sante Messe.

Invio infine a tutti una speciale benedizione e mi raccomando alle Vostre preghiere e Santi Sacrifici.

Di tutti Voi
servo in Cto

GIOVANNI B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

50.

24 martii 1954

De cautelis a NN. habendis in usu Psychotherapiae.

AD R. P. HENRICUM SAMSON

PROV. CAN. INF.

MON RÉVÉREND PÈRE,

P. C.

Il est bien tard pour vous remercier de votre rapport du 28 août 1953 sur l'usage que les NN. peuvent faire de la Psychothérapie. La liquidation du gros travail qu'apporte une Congrégation de Procureurs m'a empêché de le considérer plus tôt; et je tenais à l'étudier à loisir.

Je vois que vous partagez ma préoccupation que la psychothérapie ne prenne, dans l'esprit de nos jeunes surtout, la place qui revient à la direction spirituelle, et que la cure médicale ne serve d'alibi à ceux que l'effort ascétique rebute.

Si je vous comprends bien vous êtes d'avis, comme je le suis moi-même, d'écarter largement les novices ou candidats dont le psychisme est peu solide ou déséquilibré. Une expérience qui devient déjà longue me convainc de plus en plus que nous devons refuser, au plus tard avant les premiers vœux tous les cas douteux; si d'ailleurs une erreur nous échappait, il faut la réparer le plus tôt possible, et certainement avant l'ordination.

Que le Bon Dieu bénisse votre ministère de charité!
Je me recommande à vos prières et ss. Sacrifices.

Votre serviteur en Notre Seigneur,

Rome, 24 mars 1954.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

51.

23 maii 1954

Litterae Patris Nostri Generalis ad P. Ioannem du Rivau, (Prov. Franc.) Rectorem Collegii Versaliensis Sanctae Genovefae, fausto recurrente saeculo ab eodem Collegio condito.

52.

16 iunii 1954

Occasione Iubilaei Ituensis Sanctuarii SS. Cordis, commemorantur maxima beneficia Brasiliae orta e devotione SS. Cordis Iesu.

AD SOCIOS PROVINCIAE BRASILIAE CENTRALIS

REVERENDI PATRES ET FRATRES IN XTO CARISSIMI,

P. XTI

Quinquagesimo redeunte anno a fundatione Sanctuarii SSmi Cordis Ituensis, libentissime hac occasione utor, ut vobis, immo toti Provinciae Brasiliae Centralis de hoc laeto eventu gratuler.

Sanctuarium Ituense, quod pro vestris regionibus fons peculiaris gratiae et benedictionis SSmi Cordis factum est, insolubili nexu, ut scitis, cum nomine cuiusdam viri coniunctum est, quem non tantum vestra Provincia, sed iure merito tota nostra Societas inter magnos suos operarios numerat, Patrem dico Bartholomaeum Taddei. Non erit ergo abs re si occasione commemorationis fundationis huius Sanctuarii attentionem vestram dirigam ad hunc magnum apostolum SSmi Cordis, qui eius fundator exstitit.

Cum P. Taddei suum apostolatum suscepit, vita catholica in Brasilia ob inimicissimam actionem Francomurariorum in summum discrimen venerat et Ecclesia quasi ad interitum destinata videbatur.

In hac condicione quasi desperata P. Taddei, cum iudicio claro et supernaturaliter illuminato Pastoris eximie prudentis, iudicavit illis necessitatibus urgentibus succurri non posse nisi medio aliquo simplici sed efficaci, quod ex una parte christifideles ad solidam vitam christianam adduceret, ex altera parte fons gratiae extraordinariae ad instaurandam vitam religiosam in Brasilia tam depressam existeret. Hoc medium P. Taddei vidit in devotione erga SSmm Cor Iesu propagata per Apostolatam Orationis.

Nam devotio erga SS^mum Cor Salvatoris nostri modo simplici sed sublimi in mysterium amoris et sacrificii Christi, ideo in veritates fundamentales nostrae fidei, animas adducit: simul autem, secundum promissiones ab ipso Domino nostro factas constituta est via ad generi humano misericordiam et gratias extraordinarias largiendas.

Hanc devotionem P. Taddei per Apostolatum Orationis propagare voluit, tum quia in Apostolatu Orationis haec devotio coniuncta est cum quibusdam exercitiis religiosis peculiaris momenti et efficacitatis, scilicet cum cultu SS^{mae} Eucharistiae et cum devotione erga Beatissimam Virginem Mariam, tum quia per simplicem organizationem, Apostolatui Orationis propriam, illae praxes religiosae vitae christianae multo facilius et efficacius promoveri et in vitam christifidelium inseri possunt.

Illa factum est, ut P. Taddei unice promovendo Apostolatum Orationis fructus vere extraordinarios in cura pastoralis perceperit — fructus de quibus duo Eminentissimi Cardinales et Archiepiscopi in urbe Fluminis Ianuarii, Arcoverde eiusque successor Leme, dicere potuerint regenerationem spiritualem Brasiliae fuisse opus Apostolatus Orationis et vexillo SS^{mi} Cordis et Apostolatus Orationis deberi novam vitam in paroeciis brasiliensibus!

Quapropter, RR. PP. et carissimi Fratres, voluerim ut consideretis Sanctuarium SS^{mi} Cordis a P. Taddei excitatum, tamquam symbolum et fontem restaurationis et evolutionis vitae religiosae vestrarum regionum et simul ut invitationem quandam, immo ut mandatum Domini nostri ad thesauros sui Cordis vestris fidelibus in dies impensius et latius distribuendos.

Non semel urgentibus verbis attentionem Societatis ad devotionem erga SS^mum Cor Iesu et ad Apostolatum Orationis vocavi, utpote ad media, quibus modo simplici sed, experientia teste, omni expectatione efficaciore non tantum pauci electi, sed omnes omnino fideles ad vitam solide christianam adduci possint et hominibus nostri temporis, tot et tantis periculis et sollicitudinibus oppressis, thesauri misericordiae divinae possint aperiri.

Si itaque ea, quae in Instructione mea de Apostolatu Orationis die 3 decembris 1952 ⁽¹⁾ data strenue in actum deduxeritis, si praesertim Clero momentum pastorale Apostolatus Orationis exposueritis, si Apostolatum Orationis, imprimis Communionem reparatricem singulis mensibus, praecipue inter viros promoveritis et si peculiarem operam dederitis ad bonos zelatores formandos, fieri non poterit, quin vos quoque fructus ex Apostolatu Orationis

⁽¹⁾ A. R. XII 268-282.

percipiatis similes eorum quos suo tempore percepit P. Taddei.

SSmum Cor Iesu deprecor, ut vestris viribus et laboribus uti dignetur ad diffundendas divitias suae misericordiae et gratiae, et vobis omnibus benedictionem paternam impertior.

Commendo me ss. SS. et oo.

Romae, 16 iunii 1954.

Vestrum omnium

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

53. 18 iulii 1954

Litterae Patris Nostri Generalis ad P. Camillum Bouché, Redactorem Periodici libelli « Our Field », pro Viceprov. Ranchiensi et Missionibus Calcuttensi, Jamshedpurensi, Patnensi, trigesimo recurrente anno ab eodem periodico inito.

54. 7 augusti 1954

Litterae gratulatoriae Patris Nostri Generalis ad R. P. Andream Wetter, Rectorem Pontificii Collegii Russici, quibus gratulatur et fausta ominatur vigesimo quinto recurrente anno a fundatione Collegii.

55. 15 augusti 1954

De tertio recurrente Centenario ab obitu S. Petri Claver.

AD SOCIOS AMERICAЕ LATINAE

REVERENDI PATRES

ET FRATRES IN XTO CARISSIMI,

P. XTI

Recurrrens hoc anno ter centenarius dies ab obitu sancti Petri Claver, non uni Societatis Provinciae peculiare ob causas faustus est. Etenim in eo territorio, quod nunc est Provinciae Tarraco-

nensis, Assistentiae Hispaniae, natus est primumque institutus; Nova Carthago urbs, ubi maximam vitae partem degit, seseque Nigritarum apostolus sanctificavit, sita est in territorio hodiernae Provinciae Colombianae, Assistentiae Americae Latinae; Missiones apud Nigritas, quarum caelestis Patronus ab ipsa Sancta Sede constitutus est, nunc a pluribus Provinciis ad plures Assistentias pertinentes, naviter coluntur; opera denique in bene multis locis fundata ad iuvandas Missiones praesertim Africanas, sub eius pariter patrocinio florent. Atque universa Societas huius, sicut reliquorum Sanctorum suorum, memoriam laeto gratoque animo ubique recolit.

Attamen visum est ad vos, Reverendi Patres carissimique Fratres Americae Latinae, sive ad eiusdem nominis Assistentiam, sive ad Hispanicam adhuc Assistentiam pertinentes, has litteras dare, cumstrarum imprimis regionum, quae tunc temporis nondum sicut nunc in plura regna dividebantur, sed fere integra ad Hispanicam et Lusitanam ditionem pertinebant, decus et virtutum exemplar iure dici possit sanctus Petrus Claver.

Ipsa Tarraconensis Provincia, quae suum olim sodalem celebratura, ter centenaria sollemnia die 9 septembris exordietur, praeterquam quod centrum piarum peregrinationum instituere intendit apud Verdú, ubi natus est sanctus noster, vestrae inopiae apprime memor, propositum animo concepit apud aedes natales sancti Petri, Scholam Apostolicam condere ad colendas vocationes Fratrum Coadiutorum pro America Latina, simulque Scholam Artium pro opificibus viciniae. Numquam satis laudandum consilium, quo ea Provincia utriusque filii sui, Alfonsi Rodríguez eiusque discipuli uti eum iure vocare possumus Petri Claver, merita recolens, etiam eorum opus rursus assumit, opitulando vestris patriis terris quae sicuti tunc, ita et nunc, quamquam non easdem ob causas, tanto indigent auxilio spirituali.

Apud vos autem, Patres et Fratres Americae Latinae, quadraginta ultimos et longe fecundiores annos suae vitae transegit Claver. Quapropter Colombiana Provincia, quae sibi peculiari omnino titulo sanctum nostrum vindicat ut patronum, eiusque sacras reliquias religiose servare gloriatur, reliquis Americae Latinae partibus praeire ambit in hoc die celebrando. Ipsi continget sanctas exuvias sollemniter circumferre per praecipuas civitates propriae Nationis; ipsa utpote succedens antiquae Societatis Provinciae Novi Regni Granatensis, pleraque hereditavit monumenta vitae et laboris Nigritarum Apostoli.

Ex virtutibus quas et mirabili fervore atque constantia coluit sanctus Petrus Claver, et Pontifices Romani in eo, occasione Beatificationis et Canonizationis prae aliis extulerunt, eminet intermi-

nata illa caritas qua seipsum sacrificavit ad senectutem usque in iuvandis hominibus pauperrimis maxineque tunc temporis despectis totius Americae Latinae. Qua in re, nonne nobis, huius aetatis hominibus, praeclarum exemplum praebet imitandum?

Adiuncta enim historica id secum tulerunt ut nullibi inter gentes magis cultas, — non enim loquor de iis partibus quae adhuc magis « primitivae » dicuntur, — tot inveniantur pauperrimi sive inter opifices sive inter ruricolos, quot in plerisque partibus vestrarum terrarum. Hinc, cum ad mentem Congregationum Generalium XXVIII (d. 29) et XXIX (d. 29) ad universam Societatem Instructionem dedi « de Apostolatu sociali » ⁽¹⁾, negare non possum me imprimis, praeterquam de terris Asiae et Africae, ubi summa est plurimorum necessitas, cogitasse de vestris istis, ubi nisi quamprimum mederi possimus miserandae sorti multorum milies milium « proletariorum », imminet periculum ne illi circumveniantur a falsis istis prophetis, odii et simultatis promotoribus ipsiusque Dei negatoribus, qui apud vos, sive aperte, sive uti solent clanculum naviter corrumpendis animis operam dant.

Pauci erant, tempore sancti Petri Claver, qui sortem Nigritarum in servitutem abreptorum, moreque animalium ad labores agrorum addictorum, ut iniustam, non tolerandam, lege Christi indignam persentiebant. Quod enim omnes passim agere solebant, vix non omnibus non tolerandum tantum sed necessitati negotiorum ideoque normis rerum humanarum conforme videbatur. Qui rem solus reformare non poterat, sanctus Petrus Claver, saltem illud levaminis attulit miseris quod, abnegato quolibet proprio commodo, spretis quibuslibet praeiudiciis et contradictionibus, impensis omnibus corporis et animae viribus, ipse afferre poterat.

Utinam et nos, plena nostrorum ipsorum abnegatione, improbo indefessoque totius vitae labore, Nigritas illos nostrae aetatis, divitum (quamquam coetus illi nunc sint potius quam individuae personae) divitum dico servituti addictos, Christi caritate adiuvere, salvare et ad aeternam beatitudinem adducere satagamus! Gratiam uberem nobis impetret ille cuius memoriam hoc ter centenario die recolimus, ut non erga singulos tantum, sed erga turbam illam, cuius miserebatur mitis Salvator noster, caritatem illam exerceamus qua non tam eorum miseriae opitulemur quam totis collatis viribus intellectus, cordis et voluntatis, causas eorum miseriae de medio tollere satagamus. Parum prodest si hodie egeno eleemosynam praebes, qui cras egestatem suam acerbius sentiet. Dum hoc facis, cogita quaeso quo modo, qua industria, quo coepto huius simulque

(1) Cfr. A. R. XI 710-726.

tot millium huic similium conditionem filio Dei et fratre Christi dignam efficias.

Est et aliud malum vestrae Americae Latinae cui medendo exemplum sancti Petri Claver vos incitat. Vix non in omnibus vestris regionibus, partes sunt a consueto hominum commercio plerumque remotiores, ubi ad multa milia, nec raro ad milies milia vivunt Indi, quamquam forte baptizati, rerum tamen divinarum earumque quae ad aeternam salutem conducunt ignari, sacramentis privati, sibi ipsis fere relictis. Nobis Europaeis, quorum patriae plerumque auxiliis spiritualibus abundant, incumbit praeter alia officium illis Missionibus providendi quae « exterae » dici solent, in Africa, Asia, Oceania; vobis Latino-Americanis, quamquam claudendae non sunt Missiones illae exterae (quidam enim ex vobis, commendantibus Praepositis Generalibus, in Sinas, in Iaponiam, ad varias oras profecti sunt), primo loco incumbit officium attendendi Missionibus illis quas « internas » vocare licet, quae nempe in territoriostrarum Provinciarum inclusae, indolem tamen prae se ferunt verae genuinaeque Missionis: de Tarahumara cogito, Barrancabermejensi, Manabitana, Marannonensi, Adamantea, quibus si Dominus nobis homines dabit, addi possint bene multae non minoris, immo maioris molis, inter derelictos aborigenasstrarum patriarum. De Missionibus illis « internis » valet id quod in litteris meis *De Ministeriis nostris* dicebam de Missionibus exteris: non habendae sunt tamquam opera quibus Provinciae tunc tantum provident cum iam provisum fuerit omnibus necessitatibus reliquorum operum, sed potiore quodam iure curandae ⁽²⁾. Ii autem ex vobis quibus Divina Sapientia desiderium infundit sese devovendi Missionibus exteris, considerent num non potius conveniat sese offerre ad Missiones « internas » Americae Latinae? Nec minoris abnegationis, nec minoris difficultatis, nec minoris fructus sunt quam Missiones illae « exterae »; relinquenda commoda vitae, addiscendae linguae difficiles, laborandum saepe sine magna consolatione, remanendum in perpetuum addictum Missioni. Missioni « internae » addictus fuit Petrus Claver, nihilominus inter insigniores sane nostros missionarios ad infideles numerandus.

Id demum in hac die centenaria prae reliquis omnibus rebus memorasse iuvat, zelum ardentem heroicamque caritatem sancti nostri orta esse atque nutrita ex ferventi vita orationis et paenitentiae, ex cultu vitae illius interioris cuius inter alios eximius ipsi magister et exemplum fuerat sanctus Alfonsus Rodríguez. Sanctus Ianitor Montesionensis in corde iuvenis scholastici flammam accen-

(2) A. R. XI 323-325.

dit vocationis missionariae ad oras Americae; Alfonsi scripta de Exercitiis spiritualibus et via perfectionis Petro noctes in oratione transigenti coram Christi Crucifixi imagine, in manibus versabantur; et cum Nigritarum apostolo, senio confecto iamque caecutienti praelegebatur prima biographia sancti Alfonsi a Patre Colín conscripta, dulces et tranquillae lacrimae testabantur animae intimam devotionem. A lege illa generaliori exemptus non erat Petrus Claver: ex « interioribus » profluit mira ac prodigiosa efficacia operum exteriorum. Tot animas tam brevi tempore ad morum conversionem et fidei illuminationem adducere potuit vester apostolus, quia Christo Domino intime unitus fide viva, fiducia et caritate! *Qui credit in me, opera quae ego facio et ipse faciet, et maiora horum faciet* ⁽³⁾.

Impetret nobis sanctus « Petrus Claver S. I., Aethiopum semper servus », per Mediaticem gratiarum, Beatam Mariam Virginem corpore et anima in caelum assumptam, ut Christus Dux noster nos in dies fideliores reperiat ad sui vocationem, intimius nos recipiat sub suo vexillo, id est magis magisque addictos vitae illi interiori, in nostri abnegatione per humilitatem et mortificationem fundatae, qua Eum super omnia et in omnibus diligentes, animas Ei lucrifacere improbo labore contendamus.

Commendo me Vestris sanctis orationibus et Sacrificiis.

Romae, die 15 augusti,
in festo B. M. V. Assumptae.

Vestrum in Xto Servus
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

56.

10 octobris 1954

*Litterae gratulatoriae ad P. Iesum Arbuniés (Prov. Cast. Or.),
Rectorem Xaveriani Seminarii Minoris Societatis, memo-
riam agentis quinquagesimi anniversarii a fundatione.*

57.

12 novembris 1954

*Pater Generalis, octogesimo recurrente anno erectionis Collegii
M. Massimi in Urbe, litteras gratulatorias ad Rectorem mittit.*

⁽³⁾ IOANN. XIV 12.

58. 21 novembris 1954

De admittendis necne collaboratoribus externis ad nostra Periodica.

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIALEM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

De admittendis collaboratoribus qui non sint de Societate in redigenda nostra periodica, crediderim nos valde prudentes esse oportere. Societas enim quae periodicum dirigit, respondet de omnibus quae in eo publici iuris fiunt; ex altera vero parte, in collaboratores externos non eam habet auctoritatem quam in suos. Si externi, qui plerumque erunt homines non cuiuscumque auctoritatis, aliqua scribant quae minus prudentia vel minus recta videantur, haud facile ab iis exigetur ut quae scripserint emendent ad normas quas nos sustinemus.

Satius proinde duxerim ut ad collaboratores externos vix recurratur, ac tunc tantum cum lucubratio vel acroasis a nobis iam aliunde lecta, audita et iudicata, publici iuris facienda videatur.

Commendo me ss. SS.

Romae, 21 novembris 1954.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

59. 22 novembris 1954

Normae quaedam et consilia de « operibus iuventutis ».

AD QUOSDAM PROVINCiarUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Iam pluries occurrit mihi opportunum fore si RVa accuratius consideret quam partem Nostros habere conveniat in sic dictis *operibus iuventutis*.

Mihi quidem constat opera illa necessaria esse, et si bene diriguntur, multum bonum facere posse. Inde tamen sequi non videtur sacerdotes et Religiosos nostros tantam partem in iis dirigendis et iuvandis habere debere.

Nam, ex eo quod nimium in eis laborem impendimus, maius forte impeditur bonum; atque pericula non spernenda secum affert haec nimietas.

Certe optandum foret ut ii ex Nostreis qui in Collegiis occupantur, magis essent solliciti de progressu alumnorum in litteris, plusque proinde temporis impenderent in studendo, legendo, perficiendo propriam institutionem *culturalem*, paedagogicam et scientificam; magis quoque se dare possent dirigendis in spiritu iuvenes, sive ut Praefecti spiritus alumnorum, sive ut Directores Congregationum, sive ut confessores pro alumnis non suis; optandum quoque foret ut tempore feriarum magistri se exercere possent in ministeriis gravioribus, qualia sunt Exercitia danda clero et Religiosis vel aliis coetibus adultorum virorum. Nonne ex talibus laboribus maius oriretur bonum quam ex multiplicatis ultra modum *castris aestivis*, itineribus et similibus rebus?

RVam non latet quosdam e Nostreis, dum se exclusive dant curae puerorum et iuvenum, nimis amittere sensum verae vitae sacerdotalis, impares fieri ad ministeria magis ardua magisque fructuosa, immo nonnunquam repuerascere cum pueris, nedum hos ad dotes viriles acquirendas adducant.

RVa rei studebit, mihique sententiam sincere aperiet. Quaerat quis nonne, ope praesertim Exercitiorum Spiritualium et Congregationum Marianarum, plures instituendi forent viri laici, vero spiritu apostolico imbuti, qui magna ex parte Nostros liberent ab hoc labore minoris momenti? Videmus Communistas hac methodo uti *activistarum* (ut eos in hac regione vocant), quos in veris *Domibus Exercitiorum* funditus instituunt. Nonne nos a fortiori, eadem methodo utentes, spiritu tamen fidei et caritatis christianae fecundata, plura a laicis hominibus obtinere possumus? Haec foret vera quaedam *actio catholica*, quae clerum iuvaret et exoneraret.

Commendo me ss. Sacrificiis.

Romae, 22 novembris 1954.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

60.

23 novembris 1954

Opera ad iuventutis institutionem in America Latina magis coadunanda.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM ET VICEPROVINCIARUM AMERICAЕ LATINAE

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Die 31 martii huius anni litteras dabam quibus quaerebam sententiam Superiorum Maiorum Americae Latinae de consilio condendi Foederationem Interamericanam Educationis S. I., iuxta schema propositum in conventu Patrum Societatis Iesu Americae Latinae, Habanae congregatorum ad Congressum *Confoederationis Interamericanae Educationis Catholicae* mense ianuario celebratum. Huic quaestioni accedebat petitio informationis de modo quo Praefecti Studiorum in Provinciis et Viceprovinciis munus suum exercerent et qua ratione institutum fuisset Consilium de instituenda iuventute iuxta Decr. 31 Congr. Gen. XXVIII.

Consideratis praedictis sententiis et informationibus, patet nondum advenisse horam condendi talem foederationem.

Attamen, cum maxime conveniat vincula stringere inter diversa centra educationis Societatis in America Latina (nam fere eadem problemata et pericula nostro labori educativo incumbunt), breviter exponam quae videntur opere complenda.

1) In singulis Provinciis vel Viceprovinciis, ubi plura existunt Collegia, nominetur Praefectus Generalis Studiorum, cum Consilio Educationis, ad normam Decr. 31, 2, Congr. Gen. XXVIII. Praefectus oportet sit vir peritus saltem in quaestionibus scholae mediae cum in maxima parte Americae Latinae Collegia nostra institutionem mediam impertiantur. Ast in Provinciis vel Viceprovinciis, ubi regimus Universitatem vel Facultatem Catholicam, Consilio Educativo intersit peritus Pater qui Universitatem vel Facultatem repraesentet.

2) In singulis nationibus (nisi hae communes fines habeant cum Provinciis vel Viceprovinciis) Praefectus Nationalis nominetur qui domicilium habeat in urbe capite nationis. Non tamen debet hic Praefectus nationalis se immiscere negotiis particularibus aliarum Provinciarum nationis, sed suum erit consuetudinem et pe-

ritiam habere legum propriae nationis, et negotiis Collegiorum coram auctoritatibus civilibus consulere; promovere, iuxta mentem Provincialium, conventus periodicos Praefectorum Studiorum eiusdem nationis, accitis, si res ferat, etiam aliis e Nostris ad problemata communia expendenda.

3) Denique, pro tota America Latina adsit Secretariatus cuius non sit directionem praebere vel periodicas visitationes per Provincias instituere, sed tantum vinculo esse inter Praefectos Generales: a) colligendo, ope litterarum, informationes quae utiles reputentur, quin opus sit periodicum seu « *Boletín Oficial* » edere; b) curando ut praesto sint Superioribus Maioribus, maxime in eorum conventibus triennialibus, informationes quae in Secretariatu prostant. c) Praeterea Secretariatus prospicere debet ut, dum Praefecti Studiorum et alii NN. intersunt Congressibus *Confoederationis Interamericanae Educationis Catholicae*, seorsum quoque inter se convenient ut quaestiones proprias Collegiorum nostrorum expendant. Secretariatus proinde ibi adsit ubi *C.I.E.C.* sedem habet, non ut confundatur cum ea (ubi huic Nostris moderantur), sed ut documentis et informationibus quae apud eam prostant usufruatur. Regimen huius Secretariatus erit penes Praefectum Studiorum Provinciae vel Viceprovinciae ubi *C.I.E.C.* residet, sed si is nimio labore gravatur, Superiores alium ibi commorantem nominare possunt.

Hac ratione, sine extraordinariis sumptibus pecuniarum vel personarum, finem intentum mutui auxilii in opere educativo inter Provincias et Viceprovincias Americae Latinae assequemur.

Ceterum, si postquam haec sapienter, constanter et concorditer ad praxim reducta erunt, aliam formam magis evolutam, labente tempore adiuncta suadebunt, nihil obstat quominus, experientia duce, ad veri nominis foederationem progrediamur.

Commendo me ss. SS. et oo.

Romae, die 23 novembris 1954.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

61.

28 novembris 1954

De novo Consuetudinario quarundam Missionum Indicarum.

AD SOCIOS VICEPROVINCIAE BOMBAYENSIS
ET MISSIONUM AHMEDABADENSIS, BELGAENSIS
ET POONENSIS

REVERENDI PATRES, FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI
P. XTI

Postquam vestrarum Missionum Superiores Maiores per longius tempus sedula cura acrique studio in colligendas atque ordinandas legitimas consuetudines incubuerunt, ipse tandem summam manum huic operi imponere potui et gratum mihi occurrit officium, paucis quidem rebus mutatis, primum aliquarum Missionum Indiae commune Consuetudinarium approbare et, in posterum ab omnibus fideliter observandum, promulgare.

Saepius his postremis annis, cum Superiores Maiores Missionum Indiarum sive inter se sive mecum Romae congregati fuerunt ad communes quaestiones agitandas, observatum est maxime expedire, immo necessarium esse, ut Missiones istius regionis non tantum in rebus quae totam nationem vel territorium quodammodo afficiunt, sed etiam in iis quae ad ordinem domesticum et vitam communem spectant secundum communes plerumque normas procedant.

Feliciter enim crescit nostra Societas in India moxque plures ibi habebit Provincias. Magis magisque opera nostra tam numero quam qualitate augentur, firmiter stabiliuntur; iuvenum singulis annis maior numerus Societatem nostram ingrediuntur et a prima usque ad tertiam Probationem in ipsis istis terris instituuntur; paucis verbis: magis urget necessitas ut a condicione *Missionis*, quae necessario habetur in stadio quo primum mediis in duris atque ignotis adiunctis opera nostra apostolica aggredimur (*pioneer work*), transeamus ad usus vitae religiosae regularis, traditione universalis probatos et variis exigentiis adaptandos. Ita exempla secuti aliarum Provinciarum Societatis, quae sive ex proprio uniuscuiusque sive ex communi Assistentiae Consuetudinario, pace, uniformitate et bono fructu ordinis domestici gaudent.

Hac occasione uti velim, Reverendi Patres et carissimi in Christo Fratres, ad vos omnes et singulos exhortandos, ut humili et fideli

observantia accipiatis illa quae in hoc Consuetudinario praescribuntur, persuasi quantopere ab illa dependeat aedificatio, vita communis, vis apostolica necnon maior minorve spiritus nostrae vocationis in vita cotidiana.

Ex venerabili traditione Societatis Consuetudinarium figit quasdam normas, quaedam puncta communia in quibus potest et debet esse uniformitas; illa nempe uniformitas quae tantopere cordi erat S. P. N. Ignatio, qui omnes suos filios monet ut sint « *veluti unius coloris et similitudinis omnes* » ⁽¹⁾. Iam inde a primo Societatis tempore, prolongantur quodammodo in consuetudinibus probatis ipsae Constitutiones, in quibus « *nostrae Societatis nervi, Religionis fundamenta, illa vincula continentur quibus constrictum et compactum totum hoc corpus esse debet, ut in illo caelestis spiritus et divina gratia, quae vera est Religionis vita, permaneat* » ⁽²⁾. Consuetudinarium vobis parat viam executioni mandandi, in fideli observatione ordinis domestici, illa quibus vi nostrorum votorum nostrarumque regularum adstringimur.

Perperam moderna ista mens, quae tendit ad omnem externam ordinationem tamquam vanam et spiritui nocivam reiciendam, disiungere velit spiritum vivum et liberum quo — ut dicunt — gaudent veri filii Dei, ab omni coarctatione externa. Sane, nihil magis alienum est a spiritu nostri Sancti Fundatoris quam vana mortuae externa ostentatio, quae sapit pharisaismum. At, ut iam saepius, maxime in Epistola ad universam Societatem « *De Vita interiori fovenda* » ⁽³⁾ monui, observantia religiosa, etiam in minimis ordinationibus, sine damno tam singulorum quam totius corporis spiritu nostri Ordinis vivificatur. Nonne Ipsum Verbum Dei Incarnatum sese etiam minimis praescriptis legis cunctisque limitationibus naturae humanae subiecit, ut nos redderet liberos libertate filiorum Dei? Si vero ipsius nostri Parentis indolem spiritualem paucis verbis signare volumus, meminerimus illud quod de eius spiritualitate scriptum fuit: « *non coerceri maximo, contineri tamen a minimo, divinum est* » ⁽⁴⁾. Si toto corde eius magnanimitatem induere, eius magno amore inflammari cupimus, sedulo etiam incumbamus promptitudini humilis oboedientiae et in minimis magnum nostrum amorem manifestemus. Hanc exercendo servatur spiritus et amor et caritas.

Persuasum mihi est, Reverendi Patres et carissimi in Christo

(1) *Ex. Gen. c. 2 n. 6* [30].

(2) Praef. prim. *Constit.* edit. praefixa.

(3) *A. R. XI* 160.

(4) *Imago primi saeculi*, p., 280.

Fratres, vos alacri animo accepturos esse illas ordinationes, quae fortasse quamdam mutationem requirunt usum hucusque vigentium; repugnantia quaedam naturalis spiritu fidei facile vincitur. Consuetudinarium a supremis vestris Moderatoribus confectum est ad maius bonum commune Societatis et laboris apostolici assequendum, in illis adiunctis temporum et locorum in quibus nunc actu vivitis. Illud accipietis ut instrumentum ordinarium ascenden- di secundum spiritum nostri Instituti ad illam perfectionem quae nos magis magisque reddet apta et efficacia instrumenta divinae voluntatis, viros scilicet qui propria commoda propriamque voluntatem sacrificant, ut in continua mortificatione magis assimilentur Christo Domino Nostro mundo crucifixo.

His igitur litteris promulgo primam editionem Consuetudinarii Missionum Ahmedabadensis, Belgäensis, Bombayensis et Poonensis, quod ab hoc die omnibus observandum est, et vobis, Reverendi Patres et carissimi in Christo Fratres, illud enixe commendo ut omnes, sponte et voluntate illud observetis. Superiores Maiores curabunt ut saltem unum exemplar ponatur ubi facile consuli potest ab omnibus, ut illud praeterea secum habeant omnes Superiores, Ministri, Praefecti spiritus, Consultores et Praefectus lectionis ad mensam in singulis domibus.

Spero autem et per intercessionem Sancti Patris Nostri Ignatii, cuius quadringentesimum anniversarium diem obitus mox celebraturi sumus, oro, ut per hanc regulam vivendi futurum sit « *ut sint omnes — prout scribebat R. P. Beckx ⁽⁵⁾ — quemadmodum unius labii animique, ita etiam unius formae in hoc exteriori vivendi modo. Habet enim haec unius formae restitutio, seu, ut dicam, uniformitas, multa bona, atque illud vel maxime, quod fovet caritatem et simplicem oboedientiam, quod omnibus est aedificationi; denique quod benedictionem Dei, qui est auctor pacis et amator caritatis, promerebitur* ».

Commendo me sanctis Sacrificiis et precibus vestris.

Romae, die 28 novembris 1954.

Vestrum omnium servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

(⁵) Commemor. a P. Wernz A. R. I (III) 56.

III. — RESPONSA

A) Instituti declarationes universae Societati propositae

(Cfr. Epit. n. 18 § 1).

62.

1 iulii 1954

De peculiari Magistro Noviciorum pro FF. CC. (Cfr. Epit. nn. 127, 230).

Attentis peculiaribus adiunctis istius Domus Noviciatus, attento quoque ingenti numero Noviciorum Scholasticorum et consequenti labore pro eorum Magistro, approbo ut constituatur Pater, qui tali munere pro Noviciis Coadiutoribus fungatur et titulo quoque gaudeat Magistri Noviciorum Coadiutorum; nihil enim in Constitutionibus invenitur, quod eiusmodi officium et titulum prohibeat.

Donec proinde, labente tempore, hoc munus magis clarificetur et forsitan stabile in Societate reddatur, approbo ut Magister Noviciorum Coadiutorum easdem Regulas sequatur ac Magister Noviciorum Scholasticorum, prout in volumine Regularum Societatis habentur, exceptis Regulis quae peculiari ratione Novicios Scholasticos attingunt, scil. Reg. 9, 20, 23, 43, 61, 62, 69, 70, 83.

Praecedentiam quoque habebit, post Magistrum Noviciorum Scholasticorum ad normam numeri 230 Epitomes.

B) Alia responsa

(Cfr. Epit. n. 18 § 2)

63.

29 ianuarii 1954

De tempore studiis tribuendo, perdurante Noviciatu (Cfr. Epit. n. 123 § 1; n. 151).

Haec norma servetur ⁽¹⁾, altero Noviciatus anno, in tempore assignando ad studia: duae scilicet horae cum dimidio tribuantur scholis cum studio diebus feriatis; nullum vero tempus diebus dominicis et vacationum, perdurante anno scholastico. Iuvenes hodierni, magis etiam quam eorum praedecessores ante viginti annos, indigent formatione spiritali diuturna et accurata: ad quam obtinendam alter annus Noviciatus maioris momenti est quam primus.

Nec probo Novicios alterius anni ob studia dispensari a laboribus humilibus. Non oportet ut alter annus Noviciatus fere in annum Iunioratus convertatur.

Novicii primi anni vero tribuant studio et scholae unam horam cum dimidio, facta distinctione dierum ut supra.

Si dein opportunum videbitur, experimentum nosocomii ad alterum annum remittatur. Si detrimentum oritur, sit detrimentum pro studiis, non pro formatione specifica Noviciatus.

64.

12 iunii 1954

De villa aestiva pro Collegio alumnorum externorum (Cfr. Epit. n. 287; n. 289 § 2).

Permittere non possum ut Collegium alumnorum externorum aedificet sibi villam ad quietem sumendam. Hodiernis adiunctis, minime convenit ut Religiosi, qui paupertatem profitentur, aedificent sibi, non parvis sumptibus, domum qua tantum per paucas hebdomadas singulis annis utantur.

Aliud esset, si ageretur de Collegio nostrorum Scholasticorum, qui vacationem hebdomadariam in tali villa sumere queant; vel de

(1) Cfr. etiam A. R. VI 683 n. 91.

villa Collegii externorum quae, perdurante anno, ad Exercitia spiritualia tradenda vel ad alia opera spiritualia vel socialia exercenda destinaretur.

65.

27 augusti 1954

De admittendis necne scholis technicis vel industrialibus (Cfr. Epit. n. 377).

De admittendis vel instituendis scholis technicis et industrialibus, Societatis Institutum quidem explicitè non agit: praxis autem Societatis ab iisdem minime repugnat. Sintne illae suscipiendae annon, in singulis casibus accurate considerandum est. Saepe maioris Dei gloriae erit aliis eas relinquere, ut possit Societas iis operibus incumbere, quibus alii difficilior pares se sentiunt. Nonnumquam tamen nobis incumbet huiusmodi scholas suscipere, ad maius bonum procurandum. Mutatis temporum adiunctis atque crescente momento artium technicarum, plures quam olim his ultimis temporibus suscepimus scholas technicas, praesertim gradus altioris. In Missionibus autem, cum alii desint qui possint id facere, saepius tenemur scholas technicas inferiores (agriculturae, variarum artium manualium) instruere et dirigere. Diu enim nimis exclusive contenti fuimus scholis potius litterariis (ubi legere, scribere discunt), quae minime sufficiunt, immo nonnumquam nocere possunt, nisi iis addatur institutio in artibus manualibus.

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XII

FASCICULUS V — ANNO 1955

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

1956

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XII

FASCICULUS V — ANNO 1955

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

1956

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I - PRO SOCIETATE

	<i>Pag.</i>
1. - 5 <i>ianuarii</i> 1955. - Facultas sequendi Memoriale Rituum Benedicti XIII in Domibus Exercitiorum	737
2. - 2 <i>februarii</i> 1955. - Instructio de Cappellanis militum Religiosis	738
3. - 4 <i>februarii</i> 1955. - Translatio festi S. I. Pignatelli et variationes in Officio et Martyrologio	743
4. - 15 <i>februarii</i> 1955. - De Pontificio Opere Vocationum Religiosarum (<i>Summ.</i>)	744
5. - 8 <i>martii</i> 1955. - De praecepto confessionis annuae et Communionis Paschalis in Missionibus et Exercitiis spirit. .	745
6. - 31 <i>martii</i> 1955. - Facultas celebrandi triduum vel octiduum in honorem Beatorum MM. Sinensium	746
7. - 17 <i>aprilis</i> 1955. - Litterae Apostolicae Beatificationis MM. Sinensium	747
8. - 10 <i>iunii</i> 1955. - De translatione festi BB. MM. Antonii Ixida et Soc.	755
9. - 7 <i>iulii</i> 1955. - De translatione festorum B. Mariae V. Mediatrix et S. Francisci de Hieronymo; de VIII Lectione B. I. Ogilvie	756
10. - 10 <i>iulii</i> 1955. - De religiosis extra domum degere coactis. . .	758
11. - 31 <i>iulii</i> 1955. - Litterae autographae Summi Pontificis in Annum Ignatianum	760
12. - 31 <i>iulii</i> 1955. - Gratiae de obsequiis pro Summo Pontifice . .	764
13. - 9 <i>septembris</i> 1955. - Peculiaris Indulgentia plenaria occasione Anni Ignatiani	765
14. - 15 <i>octobris</i> 1955. - Indulgentiae pro Noviciis Officium Parvum Sancti Stanislai recitantibus	766
15. - <i>Anno</i> 1955. - Acta quaedam in Causis NN. BB. et VV. . . .	767

II - PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

16. - 17 <i>ianuarii</i> 1955. - Paterna omnia Summi Pontificis Universitati Catholicae Tokyensi	769
--	-----

	<i>Pag.</i>
17. - 21 <i>februarii</i> 1955. - Kwangensis Vicariatus Apost. vocabitur Kikwitensis (<i>Summ.</i>)	770
18. - 4 <i>iulii</i> 1955. - Conceditur Instituto Scientiarum Socialium ius dandi gradus academ.	770
19. - 12 <i>octobris</i> 1955. - De obligatione erigendi Confraternitatem Doctrinae Christianae	772
20. - 18 <i>octobris</i> 1955. - Approbantur definitive Statuta Facultatis Theologicae Berythensis (<i>Summ.</i>)	773
21. - <i>Anno</i> 1955. - Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris. .	773

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I - PRO SOCIETATE

22. - 25 <i>ianuarii</i> 1955. - Communicatur Rescriptum de facultatibus liturgicis pro Domibus Exercitiorum	777
23. - 28 <i>ianuarii</i> 1955. - Nuntiatur P. Iacobus Martegani Assistens Italiae :	778
24. - 18 <i>februarii</i> 1955. - Communicantur variationes in liturgia Sancti Iosephi Pignatelli	778
25. - 25 <i>februarii</i> 1955. - Decretum quo erigitur Missio Coreana .	779
26. - 8 <i>martii</i> 1955. - Nuntiatur Beatificatio Martyrum Sinensium Leonis Ignatii Mangin et Soc.	782
27. - 19 <i>martii</i> 1955. - Annus Ignatianus indicitur	783
28. - 25 <i>martii</i> 1955. - Expetuntur Relationes Triennales e Facultatibus Ecclesiasticis	784
29. - 17 <i>aprilis</i> 1955. - De Martyribus Sinensibus Leone Ignatio Mangin et Sociis nuper Beatificatis	786
30. - 27 <i>aprilis</i> 1955. - Normae quaedam statuuntur de Catalogo Provinciae edendo	790
31. - 1 <i>mai</i> 1955. - Qua ratione utendum sit litteris « soli » Patri Generali inscriptis	792
32. - 3 <i>mai</i> 1955. - Decretum quo erigitur Viceprovincia independens Mangalorensis	793
33. - 1 <i>iulii</i> 1955. - Nuntiatur et commendatur liber « Manualis » Apostolatus Orationis	795
34. - 2 <i>iulii</i> 1955. - Decretum quo Provincia Detroitensis erigitur .	796
35. - 2 <i>iulii</i> 1955. - Decretum quo Provincia Wisconsinensis erigitur	798
36. - 15 <i>iulii</i> 1955. - Normae statuuntur de Catalogo Provinciae edendo	800
37. - 25 <i>iulii</i> 1955. - Communicatur Rescriptum ad tridua vel octidua celebranda in honorem Beatorum MM. Sinensium : . .	804

	<i>Pag.</i>
38. - 1 <i>augusti 1955.</i> - Communicantur Litterae autographae Summi Pontificis in Annum Ignatianum	805
39. - 15 <i>augusti 1955.</i> - Congregatio Procuratorum anno 1956 non convocabitur; instructio de documentis triennialibus . . .	806
40. - 22 <i>augusti 1955.</i> - Communicatur mutatio in Officio B. Ioannis Ogilvie	814
41. - 8 <i>septembris 1955.</i> - Puncta quaedam Superioribus commendantur ad executionem promovendam	814
42. - 27 <i>septembris 1955.</i> - Communicatur Rescriptum de peculiari Indulgentia occasione Anni Ignatiani	819
43. - 4 <i>octobris 1955.</i> - De colligendis informationibus de libris vel articulis scriptis a Nostris	820
44. - 4 <i>octobris 1955.</i> - De persistente periculo Communismi athei	822
45. - 15 <i>octobris 1955.</i> - Pater Vicarius Generalis ad tempus constituitur	823
46. - 18 <i>octobris 1955.</i> - Nuntiatur indictio Congressus generalis Dirigentium Apostolatus Orationis	824
47. - 10 <i>decembris 1955.</i> - De expleto tempore muneris Vicarii Generalis	825
48. - 27 <i>decembris 1955.</i> - Instructio de usu instrumentorum ad nuntios aliave diffundenda	826

II - PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

49. - 27 <i>ianuarii 1955.</i> - De auxiliis adhuc suppeditandis a Provinciis Americae septentr. Vicepr. Iaponicae	834
50. - 3 <i>martii 1955.</i> - De notione necessaria linguae latinae et graecae a Iunioribus habenda vel acquirenda	836
51. - 23 <i>martii 1955.</i> - Normae de functionibus et itineribus neosacerdotum in India et Ceylon	838
52. - 7 <i>aprilis 1955.</i> - Exc. DD. Astoni Chichester, Archiepiscopo Salisburiensi, litterae gratulatoriae (<i>Summ.</i>)	840
53. - 18 <i>aprilis 1955.</i> - Indicitur Conventus Superiorum Maiorum ex India	840
54. - 19 <i>aprilis 1955.</i> - De mutando nomine Missioni Kwangensi. Kikwitensis vocabitur	841
55. - 19 <i>aprilis 1955.</i> - De quinquagesimo anniversario Coll. Bruxell. S. Michaelis (<i>Summ.</i>)	841
56. - 24 <i>aprilis 1955.</i> - Qua ratione « Hora Sancta » in Noviciatu peragi possit	842
57. - 3 <i>mai 1955.</i> - In erectione Viceprov. Mangalorensis, litterae ad eiusdem Socios et ad Prov. Veneto-Mediolanensis . . .	843
58. - 3 <i>mai 1955.</i> - Litterae ad Prov. Madurensis occasione adnexionis territorii Calicutensis	845
59. - 4 <i>mai 1955.</i> - De quinquagesimo anniversario Barcinonensis Instituti Chimici (<i>Summ.</i>)	846

	<i>Pag.</i>
60. - 13 maii 1955. - De centenario Verveiensis Collegii S. Francisci Xaverii (<i>Summ.</i>)	846
61. - 21 iulii 1955. - De sollerti praeparatione virorum expertorum in scientiis sacris et administratione temporali	847
62. - 19 iulii 1955. - Puncta quaedam de institutione Noviciorum nostrae aetati aptata	849
63. - 29 iulii 1955. - Quaedam de Postulatu FF. Coadiutorum rite peragendo	851
64. - 4 augusti 1955. - De lingua graeca in nostris collegiis servanda et colenda	852
65. - 9 novembris 1955. - Litterae ad Socios Viceprovinciae Iaponicae, quibus promulgatur Consuetudinarium	853

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE

1.

5 ianuarii 1955

Facultas sequendi Memoriale Rituum Benedicti XIII ad quasdam functiones in nostris Domibus Exercitiorum (Rescr. S. Rit. C.).

SACRA CONGREGATIO
RITUUM

Prot. N. S. 2/955

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu ad pedes S. V. humillime provolutus implorat facultatem, qua in Oratoriis domorum Societatis Iesu Spiritualibus Exercitiis tradendis benedictio Candelarum in festo Purificationis B. M. V., et Cinerum die prima Quadragesimae, necnon sacrae functiones Dominicae Palmarum et Maioris Hebdomadae peragi queant iuxta Memoriale Rituum Benedicti Papae XIII.

Et Deus, etc. ...

SOCIETATIS IESU

Sacra Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi specialiter a Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa XII tributis, preces remisit prudenti arbitrio R.mi Superioris Generalis Soc.

Iesu; ut, nomine et auctoritate Sanctae Sedis, permittat ad proximum quinquennium sacras suprascriptas Functiones in Oratoriis eiusdem Societatis peragi iuxta Memoriale Rituum sa.me. Benedicti Papae XIII iussu editum anno 1725 pro ecclesiis minoribus; dummodo certo constet in dictis locis decori ac reverentiae sacrorum Mysteriorum satis esse consultum. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 5 Ianuarii 1955.

† A. CARINCI, Archiep. Seleucien.,
S. R. C. a secretis

L. ✠ S.

HENRICUS DANTE, *Subst.*

2.

2 februarii 1955

Instructio de Cappellanis militum Religiosis (S. C. de Religiosis).

INSTRUCTIO

DE CAPPELLANIS MILITUM RELIGIOSIS ⁽¹⁾

Sacrorum administri e clero saeculari cum numero non sint saepe sufficientes, Vicarii Castrenses ad sacra munia in militum commodum exercenda quandoque Religionum vel Societatum vitae communis sodales oportet asciscant.

Quidam ergo Summi Pontificis Legati quaesierunt an Sacra haec Congregatio peculiaribus editis rationibus et normis hac de re constituisset.

Iamvero in Instructione a Sacra Congregatione Consistoriali de *Vicariis Castrensibus*, die 23 mensis Aprilis anno 1951 expedita (A. A. S., 43-1951, p. 564), re per Augustum Pontificem antea probata, haec praescribuntur (XIII): « Optimi expertique ad officium Cappellani seligantur etiam religiosi sacerdotes, servatis tamen peculiaribus normis pro iisdem a S. Congregatione Negotiis Religiosorum praeposita datis, qui vero, si fieri potest, locis destinentur ubi ipsorum Religionis domus habeatur ».

⁽¹⁾ A. A. S. XLVII 93-97.

Itaque Sacra Congregatio Negotiis Religiosorum Sodalium praeposita horum perfectionis pro officio suo studiosa ac diligens, hanc decrevit edere Instructionem, qua rationes traderentur eiusdem muneris tuto accipiendi et normae constituerentur id, cum accipiendum esset, sancte fructuoseque gerendi.

ART. I

Cappellani militum religiosi nominatio, amotio, vigilantia

1. Munus Cappellani militum quod a sacerdote in propria manente domo religiosa atque integris communis vitae institutis exerceri non potest, sed e contrario postulat ut tota fere vita extra religiosam familiam militari quodam saecularique modo continenter ducatur, non est accipiendum nisi vera cogit necessitas, scilicet cum Cappellani e clero saeculari desiderantur.

2. Nominatio religiosorum ad munus Cappellani militum eorumque amotio, in universum iis regulis ac normis canonice diriguntur, quae sunt de nominatione et amotione parochorum religiosorum institutae (can. 456, 454, § 5, servato art. III, 1); eorum vigilantia atque correctio ad Vicarium Castrensem et ad Superiores religiosos iuxta can. 631 et Instructionem S. Congregationis Consistorialis spectat.

3. Ordinarius loci hac in re intelligendus est Vicarius Castrensis.

4. Attentis peculiaribus adiunctis in quibus saepe tale ministerium exercetur, Superior religiosus nemini invito, nisi consulto et gravioribus de causis, illud imponat.

ART. II

De condicionibus ad munus Cappellani necessariis

Ad munus Cappellani militum, onerata conscientia eorum ad quos pertinet, eligendi sunt, tempore pacis, religiosi:

1) qui trigesimum quintum aetatis annum attigerint, vel in casu verae necessitatis, qui trigesimum saltem annum compleverint, ea tamen condicione, ut maturioris animi dotes prae se ferant;

2) qui doctrina, pietatē ac spiritu religioso sint praestantes, nec falsae libertatis amore ducti munus amplectantur.

ART. III

De tempore munus gerendi

1. Cappellani militum religiosi ad nutum Vicarii Castrensis et Moderatoris religiosi, iustis de causis, munere possunt demoveri: Moderatoris autem religiosi crit tempestive rem cum Vicario Castrensi ita componere, ut remotionis occasione, nec cum auctoritate militari difficultas oriatur, nec apostolicum munus detrimentum ullum patiatur.

2. Cappellani militum religiosi, ne ultra quinquennium in munere constituentur, renovato secundo quovis anno Superiorum religiosorum consensu.

3. Idem officium iterum ne suscipiant, nisi postquam, saltem per aliquot menses, in domo religiosa, perfectae viginti disciplinae, sese ultro demisseque subiecerint. Ab hac obligatione, Superior religiosus, onerata conscientia, dispensare potest eos praesertim qui durante munere communitatis religiosae beneficio plene privati non fuerunt.

ART. IV

De condicione religiosa Cappellani militum

1. Cappellanus militum religiosus non est cum exclaustatis (can. 639) eodem habendus numero, sed cum religiosis, qui sacri ministerii causa, suis obnoxii Moderatoribus, dum in officio tenentur, legitime absunt (can. 606, § 2).

2. Cappellani militum, uti religiosi legitime absentes, iuribus atque privilegiis propriae Religionis fruuntur, eaque suae Sodalitatis munera retinere vel suscipere possunt, quae muneri Cappellani militum, de iure vel de facto non repugnant.

3. Cappellanus militum religiosus item votorum sponsione Deo est obligatus et officio adstrictus ea semper fideliterque servandi. Neque desinit esse devinctus Regulis, Constitutionibus et vitae, quam professus est, praescriptis, quae cum eius statu atque munere conveniunt.

ART. V

De disciplina religiosa et sacerdotali Cappellani militum

1. Quod ad disciplinam sacerdotalem Cappellani militum religiosi attinet, est ante oculos habenda « *Instructio pro Vicariis Castrensibus* », a Sacra Congregatione Consistoriali die 23 mensis Aprilis anno 1951 edita (A. A. S., 43, p. 562).

2. Moderatores maiores suae ipsorum dicioni subiectis, quibus grave munus Cappellani militum defertur, litteras obocdientiales dare debent, quibus ea, quae hic de disciplina religiosa sunt praecepta, pro peculiaribus condicionibus ac locis definiantur, et, si opportunum in Domino visum fuerit, prudenter etiam compleantur.

3. Curandum erit imprimis ut quilibet Cappellanus militum religiosus alicui propriae Religionis domui sit adscriptus cuius Superior curam huiusmodi religiosi in re spirituali et materiali gerat.

4. Cum Moderatorum maiorum, ad quos pertinet, iudicio, numerus religiosorum ad munus Cappellani militum ascitorum id postulare videtur, ad provinciam seu regionem aut nationem pertinens Officium poterit constitui, cuius erit, ipsis Moderatoribus invigilantibus, in re spirituali, intellectuali, materiali curam agere Cappellanorum et operam Moderatorum localium adiuvari vel ex parte horum munia explere.

5. Valde etiam optandum est, ut Vicario Castrensi unus vel alter Cappellanus militum religiosus aggregetur, qui ipsi consilio et Sodalibus religiosis auxilio esse poterit.

6. a) Moderatores religiosi per sese vel per laudatum (N. 4) Officium faciant, idemque Vicariis Castrensibus magnopere commendatur, ut Cappellani religiosi, si fieri potest, in iis locis seu stationibus collocentur, ubi propriae Religionis sedes est constituta.

b) Cappellani religiosi, si fieri potest, in propriae Religionis domo pernoctabunt aut, si copia nullo pacto datur, in alia religiosa vel saltem pia domo.

c) De prudentiae normis et opportunis cautionibus, in Constitutionibus, Regulis vel Statutis expressis, quae castimoniae tutandae conducunt, Moderatores continenter admoneant Cappellanos ut eas ad usum diligenter deducant.

d) Moderatores religiosi opportune ac saepe a Vicario Castrensi exquirant quomodo propriae dicioni subiecti Cappellani se gerant, et si res postulet, cum eo agant de Cappellano religioso periculis prohibendo aut efficaciter inducendo ut munus suum studiose exsequatur.

7. a) Cappellanus religiosus plane noverit se sub potestate suorum Moderatorum esse constitutum haud secus fere ac religiosos paroeciam regentes. Quodcirca, salvis utique iuribus Vicarii Castrensis, tota vita religiosa, sacerdotalis, quam ducit, eorumdem vigilantiae, inspectioni et iudicio est obnoxia. Ab iis opportune petat et accipiat dispensationes et facultates vitam religiosam respicientes quibus ipsi opus est. Poterit quoque prudenti Moderatorum iudicio servare Ordinem divini Officii recitandi Sacrique peragendi, a Vicario Castrensi constitutum (*Instr. S. C. Consist.*, n. VII).

b) Temporibus per Moderatores statutis Cappellanus religiosus accepti et expensi rationem Moderatori religioso, cui proxime est subiectus, reddat, ita ut integra sit religiosa Cappellani paupertas.

c) Accepta pecunia, quae utpote in necessarios vitae usus et officia Cappellani religiosi haud impensa, superest, Superiori religioso tradatur, ad normam can. 594, § 2, ratione habita praescriptorum, si quae sint, a lege patria vel a Vicario Castrensi, de pecuniali scilicet ope inter Cappellanos militum mutuo praestanda.

8. a) Assidua sit inter Cappellanium religiosum et Moderatores epistularum consuetudo.

b) Moderatores, quotiescumque iis liceat, ad Cappellanos visendi causa ipsi veniant aut alios suo nomine iubeant venire.

c) Curent Moderatores ut sodales, eius praesertim domus cui Cappellani sunt adscripti, atque domorum in loco, ubi commorantur, positarum, eosdem Cappellanos invisant, ad se invitent atque fraterna caritate numquam non prosequantur. Idem caritatis officium libenter exerceant erga alios militum Cappellanos religiosos, qui longe ab aliqua suae Religionis domo degunt.

9. a) Studeant imprimis Cappellani religiosi caeteros militum Cappellanos antecellere amore fraternitatis et zeli sacerdotalis ardore, ita ut in ipsis vivam exhibeant imaginem boni militis Christi Iesu.

b) Officio exercitia spiritualia quotannis peragendi fideliter satisfaciant, ea servata consuetudine ut divinis rebus vacaturi in propriae Religionis domum se recipiant.

c) Semel in mense animum collecturi in domum religiosam se abdant, ubi a saeculo semoti, diem in supernarum rerum meditatione transigant.

d) Quae concedi solent aut quas ipsi impetrarunt ferias, Cappellani non apud propinquos vel in locis suo arbitrio electis, sed in domibus religiosis locisve per Moderatores sibi constitutis, horum voluntati oboedientes, agere debent.

10. Quae art. IV et V praescribuntur, observari debent etiam tempore belli.

Romae, 2 Februarii 1955.

VALERIUS Card. VALERI, *Praefectus*

Arcadius Larraona, C. M. F., *Secretarius*

3.

4 februarii 1955

Translatio festi S. Iosephi Pignatelli et variationes in Officio et Martyrologio (Rescr. S. Rit. C.).

SACRA CONGREGATIO
RITUUM

Prot. N. S. 109/954

SOCIETATIS IESU

Instante Rev.mo P. Procuratore Generali Societatis Iesu, Sacra Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi a Sanctissimo Domino nostro PIO PAPA XII specialiter tributis, benigne indulgit ut in eadem Societate Iesu festum Sancti IOSEPHI PIGNATELLI, Confessoris, transferri possit de die 28 Novembris in diem 15 Novembris celebrarique in posterum sub ritu duplici maiori. Indulgit insuper eadem S. Rituum Congregatio ut in VI Lectione Matutini, post verba «*in Beatorum numerum retulit*», addatur: «*novisque fulgentem signis Pius Papa Duodecimus Sanctorum catalogo adscripsit*», atque ut in Martyrolo-

gium Romanum sequens inseratur de eodem Sancto Elogium, nempe die 15 Novembris: « *Romae, natalis sancti Iosephi Pignatelli, sacerdotis e Societate Iesu, Confessoris, praecipui in Italia eiusdem Societatis instauratoris, quem Pius Papa Duodecimus sanctorum catalogo accensuit* ».

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 4 februarii 1955.

C. Card. CICOGNANI, S. R. C. Praef.

L. ✠ S.

† A. CARINCI, Archiep. Seleucien., a secretis

4.

15 februarii 1955

SUMMUS PONTIFEX PIUS XII, *Motu Proprio die 11 februarii dato, apud Sacram Congregationem de Religiosis constituit Pontificium Opus primarium Vocationum religiosarum, cuius finis est fovere, tueri et iuvare vocationes ad Status christianae perfectionis, « rectam de dignitate et utilitate perfectionis Statuum notitiam pervulgare, itemque fideles ex omnibus orbis partibus in communionem precum ac piorum exercitiorum vocare ».*

Cfr. AAS. XLVII 266.

In eodem fasciculo AAS. pp. 298-301 edita sunt STATUTA et NORMAE AD STATUTA EXSEQUENDA, auctoritate S. Congregationis de Religiosis.

PATER GENERALIS *per sequentes litteras, datas die 8 iunii 1955 Exc.mo P. Arcadio Larraona, Secretario illius S. Congregationis, Societatem Iesu universam adscribebat Pontificio Operi Vocationum religiosarum:*

Ho visto pubblicati nel Numero VI (1955) degli Acta Apostolicae Sedis gli Statuti della Pontificia Opera per le Vocazioni Religiose. Mentre formulo i miei più sinceri voti perchè la Pontificia Opera, tanto attivamente promossa dall'Eccellenza Vostra Reverendissima, porti ovunque frutti abbondanti, mi affretto a chiederLe di voler senz'altro iscrivere la Compagnia di Gesù, come intero Ordine, alla Pontificia Opera. Non mancherò

a tempo opportuno di rendere consapevoli tutti i Superiori Maggiori nostri della avvenuta aggregazione, raccomandando loro la fedeltà ai piccoli impegni che vi si collegano.

.

5.

8 martii 1955

De praecepto confessionis annuae et Communionis Paschalis in Missionibus et Exercitiis spirit. (Rescr. S. C. Concilii).

N. 1805/D

SACRA CONGREGATIO CONCILII

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, perdurantibus iisdem causis, a Sanctitate Vestra humiliter postulat ut sibi prorogetur indultum iampridem concessum per rescriptum Sacrae Congregationis Concilii diei 25 Ianuarii 1950, n. 234/50, vi cuius christifideles, qui sacras Missiones vel spiritualia Exercitia a Sodalibus Societatis Iesu, quocumque anni tempore tradita, frequentant, et tunc ad Sacramenta Poenitentiae et Eucharistiae accedunt, adimplere possint, hoc actu, praeceptum annuae Confessionis et Communionis.

Sacra Congregatio Concilii, attentis expositis, petitam prorationem, in terminis et forma praecedentis rescripti, benigne imperita est ad aliud quinquennium.

Datum Romae, die 8 martii 1955.

P. Card. CIRIACI, *Praef.*

L. ✠ S.

F. ROBERTI, *a secretis*

6.

31 martii 1955

Facultas celebrandi triduum vel octiduum in honorem Beatorum MM. Sinensium (Rescr. S. Rit. C.).

SACRA CONGREGATIO
RITUM

Prot. N. 382-17/955

SINARUM

Rev.mus P. Theodorus Toni, Societatis Iesu Postulator Generalis, Sanctitatem Suam enixe adprecatus est, ut facultatem concedere benigne dignaretur, qua, post peractam, quae iam proxima est, sollemnem beatificationem Venerabilium Servorum Dei LEONIS IGNATHI MANGIN et Sociorum, Martyrum, in omnibus Societatis Iesu Ecclesiis et Oratoriis, nec non in Dioecesis in quibus praedicti Famuli Dei nati et mortui sunt, intra annum celebrari valeat Triduum aut Octiduum de novis Beatis Martyribus. Sacra porro Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi ab Ipso Sanctissimo Domino nostro PIO PAPA XII tributis, attentis expositis, benigne annuit pro gratia iuxta preces: servatis normis adnexae Instructionis super privilegiis quae in Triduo vel Octiduo sollemniter celebrando intra annum a beatificatione vel canonizatione concedi solent. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 31 Martii 1955.

C. Card. CICOGNANI, *S. R. C. Praef.*

L. ✠ S.

† A. CARINCI, Archiep. Seleucien., *a secretis*

7.

17 aprilis 1955

LITTERAE APOSTOLICAE ⁽¹⁾

QUIBUS

VENERABILES DEI FAMULI

LEO IGNATIUS MANGIN

SACERDOS E SOCIETATE IESU

ET LV SOCII, MARTYRES,

BEATI RENUNTIANTUR

PIUS PP. XII

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Scisso e Corde Iesu nata Ecclesia (cfr. *Hymnum ad Vesperas festi Ss.mi Cordis Iesu*), cruciatus doloresque Divini Redemptoris per labentia tempora solita est renovare, ut quam nominis christiani hostes omni vexationis genere multotiens exagitent. Immanissima vero procella hoc ineunte saeculo, cum hominum genus universum per Leonem Pp. XIII, imm. mem., Decessorem Nostrum, eidem Sacratissimo Cordi esset devotum, in candidam hanc Servatoris Sponsam est apud Sinenses concitata. Sed, ut in hostiles insectationes olim habitas, ita in huiusmodi tumultum recte cadunt verba Sancti Augustini, Doctoris incliti: « Nam quid fecit mare saeviendo, nisi diem, quem hodie celebramus? Martyres occidit, semina sanguinis sparsit, seges Ecclesiae pullulavit » (*Enarr. in ps. LXXXVIII; PL, XXXVII, 1126*). Iuvat igitur Nos hoc augusto tempore sanctisque gaudiis referto, quo Christi de morte inferisque triumphantis memoria recolitur, non paucos numero viros et feminas, religionis causa in Sinis enecatos, rutilo agmini eorum inserere, qui ex acerrimis tormentis laureati victores in eiusdem aeterni Regis aulam abierunt; scilicet tanto honore quattuor decorare sacerdotes e Societate Iesu, Evangelii apud eam gentem praecones, et quinquaginta duos fideles ex ordine laicorum, quibus illi illorumve sodales fuerunt duces ad eximiam virtutem. Per oves, sanguine fuso Christum testatas, ingentem sibi peperit laudem catholicus

(1) A. A. S. XLVIII 381-388.

Sinarum populus, per pastores, qui veritatis nuntium morte confirmavere, illustratur Loyolana Familia, quae ab ipso suo initio impense studuit, ut easdem orientis solis partes ad Iesu Regnum adiungeret. Praeclarus enim Fidei propagator, Sanctus Franciscus Xaverius, Patris Legiferi aequalis, cum inter per multas Asiae gentes verbum divinum disseminasset, e Iaponia profectus est, ut ad Sinarum litus navem appelleret. Tamen indefatigatus miles Christi, dignus iam qui ad Dominum referret tropaea, in Sanciano insula, paene in conspectu regionis, quo crucis signum erat illaturus, morte interceptus est. Quod autem hic inflammato animo vir appetiverat, eius postea sodales alacres perfecerunt. Qui, ex urbe Macao in immensa eius imperii spatia penetrantes, fructum ceperunt non modicum laborum. Tamen temporum iniquitate factum est, ut segetes « albae iam ad messem » (*Io.*, IV, 35) attererentur ipsique operarii apostolici cogerentur discedere. Qui post annum millesimum octingentesimum quadragesimum secundum hoc piae industriae suae quasi theatrum repetivere, sedem praecipuam ea in provincia collocaturi, cui vulgatum olim nomen *Ce-li*, nunc vero *Hopeh*. Ibi, in Vicariatu Apostolico *de Ce-li meridio-orientali*, quod deletum erat, restituendum naviter curaverunt, quod elanguerat, refovendum, adeo ut, anno millesimo nongentesimo, Christianorum quinquaginta fere milia recenserentur, ubi, regionem eam attingentes, vix novem milia illi invenissent. Verum eodem anno calamitosa, quam diximus, oborta est tempestas repentinaque exstitit vis nefastis machinationibus eorum, quos a *pugno concordiae et iustitiae* Sinenses appellabant, Angli autem suo sermone *Boxers*. Hi enim, vetere superstitione imbuti, occultis impliciti factionibus odioque vesano in advenas Europaeos incensi, religionem christianam infensissime oppugnabant, quam ut everterent, quam ut plane tollerent, summa erat consiliorum. Accessit ut eorum coniurationi faveret *Tse-Hsi*, vafro et multiplici ingenio Sinarum imperatrix, quae die prima mensis Iulii, anno millesimo nongentesimo, edictum proposuit de extrudendis Europaeis atque nomine catholico delendo. Quo in turbine viri, feminae, pueri, puellae, lingua saepe moribusque dissimiles, uno tamen amore coniuncti pro Christo vitam profuderunt, eiusque Sponsam inaestimabili quasi ornaverunt purpura. Dum igitur consceleratus crucis osorum de-

bacchatur furor, circiter centum milia hominum christianam religionem professorum occubuerunt. In quibus numerum obtinent quattuor, ut supra dictum est, sacrorum administri et quinquaginta duo fideles Sinenses, qui ex ingenti multitudine selecti sunt, quo Causa de Beatorum Caelitum honoribus tribuendis expeditius pertractaretur: 1. LEO IGNATIUS MANGIN, patruus praefecti exercitus Gallici, die tricesima mensis Iulii, anno millesimo octingentesimo quinquagesimo septimo, in oppido *Verny*, intra Metensis dioecesis fines, natus, non gentis suae exemplo stipendia fecit, sed sacram militiam Ignatianam capessivit. Cuius sacramentum animo servavit forti, cum ingrueret proelium. Urgentibus hostium turbis pagum, cui appellatio *Tchoukia-ho*, quo plurimi Christifideles quasi in praesidium salutis confugerant, intrepidus sacerdos eum locum, quem publicae rei praepositis auctoribus ante muniverat, aliquot dies contra inimicorum assultus defendit. Tamen nimiae multitudini, quae tormentis bellicis castrum verberabat, cedendum fuit. Quotquot fugae se non commiserant, confluxere in templum; ubi Famulus Dei preces fecit, astantium animos erexit, admissorum sordibus expiavit, dum caedis cupidae catervae irrumpunt. Plumbeis glandibus perfossus suoque purpuratus sanguine ante sacrificam aram, Leo Ignatius Mangin die vicesima mensis Iulii, eodem anno, et Fidei testis exstitit invictus et Deo grata victima. 2. PAULUS DENN, sacerdos ex Ignatiana Societate, die prima mensis Aprilis, anno millesimo octingentesimo quadragesimo septimo, Insulae in lucem susceptus, cum Leone Ignatio Mangin coram stipante Christifidelium multitudine pio munere ad aram functus, gloriosi eiusdem certaminis consors effectus est et victoriae. 3. REMIGIUS ISORÉ, Loyolani Ordinis alumnus, in oppido *Bambecque*, intra Insulensis dioecesis fines, die vicesima secunda mensis Ianuarii, anno millesimo octingentesimo quinquagesimo secundo, ortus, quasi superno quodam consilio actus, in vicum, cui nomen *Ou-Y*, venerat; ibi die undevicesima mensis Iulii, cum genibus nisus in sacra aede Deo supplicaret, ab irruentium militum turba necatus, pius sacerdos martyrii palmam, diu expetitam, adeptus est. 4. MODESTUS ANDLAUER, qui die vicesima secunda mensis Maii, anno millesimo octingentesimo quadragesimo septimo, in pago *Rosheim* in Alsatia vitae lumen adierat, non saeculo sed Deo victurus, cum Remigio Isoré,

religionis sodale ac triumpho socio, ferro peremptus, ad beatam concessit immortalitatem. 5. MARIA TCHOU-OU-CHEU, mulier vere fortis, cum Christifideles in templo pagi *Tchou-kia-ho* ad interuentionem caederentur, procurrit, ut suo corpore Leonem Ignatium Mangin, sacrorum administrum, ab hostibus petitem, obtegeret; neque inde dimota est donec mortiferis icta vulneribus concidit. Aedes uero, post acerbissimam editam stragem, incendio absumpta est. 6. PETRUS TCHOU-JEU-SINN, eiusdem loci incola, Leonis Ignatii discipulus, eximia pulchritudine, animo et uiribus par, cum ei praefectus persuadere uellet, ut a christiana religione descisceret, se Deum procreatorem mundi eiu-rare posse negauit; quam ob rem caput eius praecisum. 7. IOANNES BAPTISTA TCHOU-OU-JOEI, adulescens eiusdemque Leonis Ignatii Mangin disciplinae alumnus, prope pagum *Tchou-kia-ho* comprehensus, se Christianum aperte professus est. Mulcatus parte membrorum et securi percussus, e uita uictor excessit. 8. MARIA FOU, quae, moribus suauibus uitaeque probitate insignis, magistrae munus in catholicis obibat ludis, apud ethnicam familiam non procul a uilla *Ou-Y* delituit. At dolose prodita, rapta est ad supplicium. 9. BARBARA TS'OEI-LIEN-CHEU, filii mater a Christianorum vexatoribus interfecti, singularis exempli femina, dum noctu una cum necessariis salutem fuga quaerit, in hostium devenit manus; a quibus saevissime dilaniata, sempiternam consecuta est salutem. 10. IOSEPHUS MA-T'IENT-CHOUNN, quamvis ex eius familia ceteri omnes a Fide defecissent, ipse tamen maluit sanguinis sui pignore Christum testari. 11. 12. 13. 14. LUCIA WANG-TCHENG, MARIA FAN-K'OUNN, MARIA TS'I-U, MARIA TCHENG-SU, puellae, in pupillorum hospitio loci *Wang-La-Kia* ad christiana instituta educatae, gaudentes iunctisque inter se manibus quasi ad nuptias eo progressae sunt, ubi castis corporibus ferrum reciperent. 15. MARIA TOU-TCHAO-CHEU, mater sacerdotis e Societate Iesu, e fuga redux nolensque fidem Christo datam prodere, cervicem gladio forti animo subiecit. 16. 17. MAGDALENA TOU-FONG-KIU, MARIA TOU-T'IENT-CHEU, haec mater, illa filia, ex arundinetis, quo se abdiderant, inter ignivomae manuballistae emissiones extractae, in pago *Tou-Kia-T'ounn* religionis causa morte affectae sunt. Magdalena adhuc spirans coniuncta in sepulcrum. 18. 19. 20. PAULUS OU-KIU-NAN, IOANNES BAPTISTA OU-MAN-T'ANG, eius filius, PAULUS

OU-WAN-CHOU, nepos, in pago *Siao-Lui-i* eodem die trucidati, quod Christianos se confessi essent, eandem participavere gloriam. 21. 22. RAIMUNDUS et PETRUS LI-TS'UAN, fratres, per vulnera et mortem Regi suo Christo praeclarum testimonium dederunt; prior ad ethnicorum templum deductus est, ut commenticia numina excoleret; quod cum facere strenue recusasset, mulcato foede corpore occubuit; alter non dissimili crudelitate interemptus. 23. 24. PETRUS et IOANNES BAPTISTA TCHAO-MING, germani, cum, suae salutis immemores, fugientes feminas puerosque tuerentur, comprehensi, necati sunt. 25. 26. THERESIA TCH'ENN-KINN-TSIE et ROSA TCH'ENN-KAI-TSIE, sorores, ut virginitatis decus Fidemque servarent, corruptelae atque barbarae immanitati fortiter obnisae sunt; lancearum ictibus transfossae, duplicem coronam promeruerunt. 27. PETRUS WANG-TSOUO-LOUNG, christianae religionis cultor assiduus, in idoleum ductus est, ut Fidem eiuraret. Quod scelus nullo pacto admittere volens, palo ita suspensus est, ut caesaries cutisque aincipite seiungerentur et corpus suo pondere in terram decideret; neque moriens, intrepidus athleta Christi, huius se assecclam esse desiit confiteri. 28. MARIA KOUO-LI-CHEU, altera quasi mater Macchabaeorum, novem e necessariis suis in locum supplicii comitata, ad animi constantiam confirmavit. Petiit, ut ceteri antea caederentur; denique, quos ad caelum praemiserat, eos eximia femina est subsecuta. 29. IOANNES OU-WENN-YINN, catecheseos christianae magister in pago *Tong-Keou*, cum noluisset ad ethnicos deficere, capitis damnatus est. 30. TCHANG-HOAI-LOU, catechumenus, conantibus quibusdam ipsum servare, quod Christianus non esset, palam pronuntiavit: « Christianus sum », atque ilico ferro traiectus, sanguinis sui lavacro Ecclesiae coeui est aggregatus. 31. MARCUS KI-T' IEN-SIANG, e loco *Ye-tchoang-f'eou*, triginta annos ab Eucharistico convivio prohibitus erat, quod noxio opii usu noluerat abstinere. Tamen statas Deo adhibere preces piumque vitae exitum implorare haud intermisit. In iudicium vocatus, Fidei constanti animo haesit atque, martyrio purgatus, ad *regias Agni dapes* vocatus est. 32. 33. 34. 35. ANNA NAN-SINN-CHEU, MARIA NAN-KOUO-CHEU, ANNA NAN-TSIAO-CHEU, MARIA NAN, quae et LING-HOA, quattuor ex eodem genere feminae, pagi *Tchai-heou-seu* incolae, cum nullo modo adduci potuissent, ut ad impietatem fierent transfugae, cruenta caede

prostratae sunt. Ex quibus Maria Nan, virgo annos nata quinque et viginti, praecipuo religionis studio commendabatur. 36. PAULUS LIU-TSINN-TEI, vir provecta aetate, quamvis ceteri pagi *Lang-Tze-kiao* cives nominis catholici fugissent, ipse tamen solus permansit, altum, quo praestabat, animum ad martyrium componens. Nova igitur indutus veste, Marialem coronam precumque librum manu tenens, insectatoribus obviam prodiit eosque christiano more salutavit. A quibus ilico interceptus, ad supernum convivium, nuptiali veste decorus, introivit. 37. 38. IOSEPHUS WANG-K'OEI-TSU, IOANNES WANG-K'OEI-SINN, necessitudine coniuncti, oblatam facultatem levi mendacio vitam servandi aspernati, huic gloriosam pro Christo mortem anteposuerunt. 39. THERESIA TCHANG-HEUE-CHEU, ad ethnicorum numinum aedem rapta, iis reverentiam praestare noluit; quare una cum duobus filiis hastae cuspidem est transfixa. 40. 41. LANG-YANG-CHEU eiusque filius PAULUS LANG-EULL magno animo spiritum Deo impenderunt; mater enim, catechumena, Christianam se impavide professa, post multas acceptas plagas in domus suae incendium, a percussoribus excitatum, quasi in rogi una cum parvulo iniecta est. 42. 43. ELISABETHA et SIMON TSINN, eius filius, e vico *Pei-lao*, non minoris virtutis exemplo insatiabilem vicerunt hostium crudelitatem, et, quos vita coniunxerat, neque pia mors separavit. 44. PETRUS LIU-TZEU-U, vir religione conspicuus, contra amicorum conatus mansit in fide. Qui postquam gladio traiectus martyr occubuit, propter sanctimoniae famam deprecator est habitus apud Deum. 45. 46. 47. 48. ANNA WANG, IOSEPHUS WANG-JOU-MEI, LUCIA WANG-WANG-CHEU, ANDREAS WANG-TIEN-K'ING, Luciae filius novem annorum, e vico *Ma-kia-tchoang*, simul interneconi dati sunt. Ex quibus summis laudibus celebratur Anna Wang, quam Sinen-sium Agnetem non perperam appellant. Lectissima enim puella, annos nata quattuordecim, eique « desponsata cui Angeli serviunt » (*Off. S. Agnet.*), condicionem uxoriā, a parentibus sibi praestitutā, moriendo fugit et ad caelestes nuptias, virginitatis et martyrii diademate redimita, properavit. Non eam remorari potuit noverca, quae veram religionem deseruerat, sed cupiente animo adulescentula processit ad supplicium. Quod cum instaret, Anna, « ut matrona Christi » (*Pass. SS. Perpet. et Felicit.*, c. 18), iussit carnifices paulum cohibere manus, ut cum

agonis sociis preces funderet. Tandem voti compotem sponsam Sponsus divinus complexu recepit. 49. MARIA WANG-LI-CHEU, e pago *Tchoung-ying*, cum ethnici quidam, misericordia moti, eius saluti consulere vellent negantes eam esse Christianam, se Iesu famulam aperte dixit et statim occisa est. 50. K'I-TCHOU-TZEU, catechumenus, religionem catholicam propter familiam, verae doctrinae expertem, occulte coluit. Coorto tumultu, cum Christi sectatorem se perhibuisset, vulneribus plurimis concisus est et ita sanguine effuso in laureatos Ecclesiae filios relatus. 51. 52. 53. MARIA TCHAO-KOUO-CHEU eiusque filiae ROSA et MARIA, cum in locum *You-Fang-tchaokia*, quem habitabant, armatorum impetus fieret et incursio, in puteum ipsae se proiecerunt, ne a lasciva caterva vis sibi inferretur. Inde extractae, diem supremum piissime confecerunt. 54. IOSEPHUS YUANG-KENG-YINN, institor, vitae probitate illustris, martyrio illustrior, thesauros caelestes lucratus est. 55. PAULUS KEUE-T'ING-TCHOU, Christifidelium princeps in pago *Si-Siao-t'ounn*, particulatim excarnificatus, ceteris exemplo ad constantiam praefulsit. 56. ROSA WANG-HOEI, cum vitam ad omnem virtutis legem exegisset, vulneribus confossa et in flumen adhuc vivens deiecta, bene factorum laborumque praemium tulit inenarrabile. Praeclarissimis hisce Christi testibus ut Beatorum Caelitum honores decernerentur, Societas Iesu, post ordinarios, quos dicunt, processus rite absolutos, quaestionem de eorundem martyrio atque martyrii causa proposuit, apud Sacram Rituum Congregationem agendam. Commissionem autem introductionis Causae Nos die undetricesima mensis Maii, anno millesimo nongentesimo duodequingagesimo, propria obsignavimus manu. Perfectis deinde omnibus, quae ex Sacri eiusdem Consilii institutis cognoscenda fuerant ac pertractanda, coactisque de more coetibus, quorum generalis coram Nobis die vicesima secunda mensis Februarii, hoc anno, celebratus est, Nos, decreto eodem die expedito, de horum Venerabilium Famulorum Dei martyrio et martyrii causa tam manifesto constare ediximus, ut, concessa a signis seu miraculis omnique alia opportuna dispensatione, ad reliqua procedi posset. Id unum supererat discutiendum, num, stante approbatione martyrii martyriique causae ac dispensatione a signis seu miraculis, tuto procedi posset ad sollemnem eorundem sex et quinquaginta Famulorum Dei Beati-

ficationem. Quod plane factum est. Omnes enim Purpurati Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, Praelati Officiales Patresque Consultores id fieri posse cunctis sententiis affirmaverunt. Quorum exceptis suffragiis, Nos die decima mensis Aprilis, hoc anno, ad quinquaginta sex Venerabilium Servorum Dei, quos diximus, sollemnem Beatificationem *tuto* procedi posse ediximus. Quae cum ita sint, Nos, vota Societatis Iesu, cleri populique catholici Sinensis explentes, Apostolica Nostra auctoritate, harum Litterarum vi perpetuumque in modum facultatem facimus, ut Venerabiles Dei Famuli Leo Ignatius Mangin eiusque quinquaginta quinque Socii, quos memoravimus, Martyres, *Beati* in posterum nuncupentur, eorumque reliquiae, si exstent, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferendae, publicae Christifidelium venerationi proponantur, eorundemque Servorum Dei imagines radiis decorentur. Praeterea, eadem Nostra auctoritate concedimus ut de illis quotannis recitetur Officium de Communi plurimorum Martyrum cum Lectionibus propriis per Nos approbatis, et Missa de eodem Communi cum orationibus propriis approbatis celebretur, iuxta Missalis et Breviarii Romani rubricas. Eiusmodi vero Officii recitationem et Missae celebrationem fieri dumtaxat largimur in dioecesibus, ubi unusquisque horum Famulorum Dei natus est et, martyrio affectus, e vita migravit; itemque in omnibus templis ac sacellis, ubique terrarum sitis, quibus Societas Iesu utitur, ab omnibus fidelibus, qui horas canonicas recitare teneantur, et, quod ad Missas attinet, ab omnibus presbyteris tam e saeculari quam e religioso clero ad templa sive sacella, in quibus eorundem Beatorum festum agatur, convenientibus. Largimur denique ut sollemnia Beatificationis horum Famulorum Dei, servatis servandis, in dioecesibus, quas diximus, atque in templis et sacellis, quae item memoravimus, die per Ordinarios, ad quos pertinet, designando, celebrentur, intra annum postquam sollemnia eadem in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana rite fuerint peracta. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis atque Decretis de non cultu editis, ceterisque quibusvis contrariis. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrae Rituum Congregationis subscripta sint atque eiusdem Congregationis sigillo munita, in disceptationibus etiam iudiciali-

bus eadem prorsus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, hisce ostensis Litteris, haberetur.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die xvii mensis Aprilis, Dominica in Albis, anno MDCCCCLV, Pontificatus Nostri septimo decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
a Brevibus Apostolicis

8.

10 iunii 1955

De translatione festi BB. MM. Antonii Ixida et Soc. (Rescr. S. Rit. C.).

SACRA CONGREGATIO
RITUUM

—
Prot. N. S. 101/955

SOCIETATIS IESU

Ad humiles enixasque preces Rev.mi P. Timothei Bouscaren, Societatis Iesu Procuratoris Generalis, Sacra Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi a Sanctissimo Domino nostro PIO PAPA XII specialiter tributis, benigne indulset ut in Calendario proprio eiusdem Societatis festum Beatorum Antonii Ixida et Sociorum Martyrum transferri possit de die 3 septembris in diem 1 eiusdem mensis, eum in finem ut festum Sancti Pii Papae Decimi diei 3 mensis septembris maiori liturgica solemnitate recolatur: servatis de cetero Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuslibet. Die 10 iunii 1955.

C. Card. CICOGNANI, S. R. C. *Praef.*

L. ✠ S.

† A. CARINCI, Archiep. Seleucien., *a secretis*

9.

7 iulii 1954

De translatione festorum B. Mariae V. Mediatricis et S. Francisci de Hieronymo; de VIII Lectione B. Ioann. Ogilvie (Rescr. S. Rit. C.).

SACRA CONGREGATIO
RITUUM

Prot. N. S. 113/955

SOCIETATIS IESU

Ad humiles enixasque preces Rev.mi Procuratoris Generalis Societatis Iesu, Sacra Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi a Sanctissimo Domino nostro Pio PAPA XII tributis, benigne indulsit ut in universa Societate Iesu festum Beatae Mariae Virginis Omnium Gratiarum Mediatricis a die 31 mensis maii ad diem 15 decembris transferatur; servatis de cetero Rubricis ac Decretis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 7 iulii 1955.

C. Card. CICOGNANI, S. R. C. *Praef.*

L. ✠ S.

HENRICUS DANTE, *Subst.*

Prot. N. S. 114/955

SOCIETATIS IESU

Rev.mus P. Procurator Generalis Societatis Iesu Sanctissimum Dominum nostrum PIUM PAPAM XII enixe rogavit, ut festum S. Francisci de Hieronymo, Confessoris, a die 11 maii transferatur ad diem sequentem, quia ad diem 11 nuper translatum est festum Sanctorum Apostolorum Philippi et Iacobi. Et Sacra Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi ab Ipso Sanctissimo Domino nostro tributis, attentis expositis peculiaribus adiunctis, benigne annuit pro gratia iuxta preces; servatis de cetero servandis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 7 iulii 1955.

C. Card. CICOGNANI, S. R. C. *Praef.*

L. ✠ S.

HENRICUS DANTE, *Subst.*

SACRA CONGREGATIO
RITUUM

Prot. N. S. 122/955

SOCIETATIS IESU

Instante Rev.mo Procuratore Generali Societatis Iesu, Sacra Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi a Sanctissimo Domino nostro PIO PAPA XII specialiter tributis, benigne indulsit ut textus Lectionis VIII iam approbatae pro Officio Beati Ioannis Olgivie, Martyris, dividatur in duas Lectiones, prout in adnexo exemplari prostant, ita ut, si homilia de Feria non recitetur — iuxta Decretum Generale de Rubricis ad simpliciore formam redigendis — praesto sit Lectio de praedicto Beato.

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 22 Iulii 1955.

C. Card. CICOGNANI, S. R. C. Praef.

L. ✠ S.

HENRICUS DANTE, *Subst.*

In festo

BEATI IOANNIS OLGIVIE, MARTYRIS.

Lectio VIII

Audierat plane, audierat beatus Martyr Ioannes, et in corde penitus reposuerat illa verba: « Qui mihi ministrat, me sequatur, et ubi ego sum, illic et minister meus erit ». Se Christi ministrum esse noverat; idcirco in qua urbe sacratum Domini sanguinem ministrabat, in ea pro Domini fide sanguinem suum fundere gestiebat.

R. Hic est vere martyr ...

Lectio IX

Nec eius spem et desiderium Dominus fefellit, Sanguinem igitur fudit, imperatorem in proelio non deseruit, propterea laurea coronari et caelestem Ierusalem triumphator intrare, et ubi Christus est, et ipse tamquam fidelis minister, esse promeruit.

10.

10 iulii 1955

De religiosis extra domum degere coactis (Monitum S. C. de Religiosis).

MONITUM

SODALIBUS RELIGIOSIS EUROPAE INIURIA TEMPORUM EXTRA CLAUSTRA DEGERE COACTIS ⁽¹⁾.

Sacra haec Congregatio, quantum per rerum adiuncta licet, praecipuo semper studio prosequitur viros religiosos, imprimis sacerdotes, ac religiosas mulieres, qui in nonnullis Europae regionibus arduis in vitae condicionibus versantur.

Non ignorans incommoda et molestias quibus illi cotidie sunt obnoxii, Sacra eadem Congregatio singulis huiusmodi sodalibus Deo devotis cupit commiserationis sensus significare, eosque erigere et confirmare ad perseverandum in sancta vocatione, qua Dei famulatui sunt addicti.

Hi ergo non pauci religiosi ac religiosas, qui propter temporum condiciones extra domum religiosam inviti commorari coguntur et opus exercere in rerum adiunctis minime sibi propitiis, sine dubio afficientur solacio, si compererint Ecclesiam ipsos habere non pro sodalibus a proprio Instituto separatis vel pro exclaustratis, sed solum pro legitime absentibus a domo religiosa.

Meminerint igitur religiosi ac religiosas, se, legitimae absentiae causa, gaudere omnibus iuribus et privilegiis sibi a religiosa professione quaesitis; ac vicissim obligatos esse sacris vetis necnon regulis esse adstrictos quae cum suo actuali statu componi possunt ac sine gravi incommodo ab ipsis observari queunt.

Qui ut ad vitae communis consuetudinem et ad sacrum ministerium rite exsequendum redire possint, vehementer, perinde ac sodales ipsi, exoptat Ecclesia, quae filiis hisce suis, tam gravia ferentibus, pacem precatur ac rerum ordinem tranquillum.

Sit iis autem curae, ut quantum pro ratione horum tempo-

⁽¹⁾ A. A. S. XLVII 519-520.

rum fieri potest, integram servant coniunctionem cum proprio Instituto, et ut filiorum in modum subiecti sint Ordinariis locorum.

Adeant libero animo, quotiescumque opportunitas datur, Superiores et Episcopos, ut iis suas difficultates et necessitates patefaciant, confisi illos pro viribus auxilium sibi laturos esse.

Ceterum haec Sacra Congregatio Excellentissimis locorum Ordinariis gratiam habebit maximam, si pro apostolico, quo commendantur, studio et officii sui conscientia in tanto rerum discrimine, religiosi sodalibus, sive viris, sive mulieribus, praesentes adfuerint, iisque peculiare curas impenderint, praesertim si illi vel illae Superiores suos adire nequeant.

Haec animorum coniunctio, haec mutua fides et benevolentia christiana et sacerdotalis multum conferent ad levandas acerbitates, quibus nunc religiosi sodales premuntur; non modicum item conferent ad necessarias addendas vires afflictis, ut religiosa vota fideliter servant et iugiter pergant quasi victimas se offerre Deo; quae vitae devotio partem praecipuam efficit status religiosi neque ullis temporum condicionibus praepediri potest, ac denique universae Ecclesiae immensos thesauros numerum caelestium conciliat.

Romae, die 10 Iulii 1955.

V. Card. VALERI, *Praefectus*

L. ✠ S.

A. Larraona, C. M. F., *Secretarius*

11.

31 iulii 1955

Litterae autographae Summi Pontificis in Annum Ignatianum.

DILECTO FILIO

JOANNI BAPTISTAE JANSSENS
SOCIETATIS IESU PRAEPOSITO GENERALI

PIUS PP. XII

DILECTE FILI,
SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM (*)

Magna cum iucunditate audivimus Societatem Iesu, cui tu digne, dilecte fili, novem iam annos praees, Sancti Conditoris memoriam, quarto ab eius obitu revolvente saeculo, sollemni modo celebraturam esse, quo ardentiore erga amatum Patrem Legiferum amore, ac perfectiore erga eius Institutum observantia sodales afficiantur ac confirmantur omnes. Quae saecularia sollemnia eo libentius laudamus votisque faustis prosequimur, quo fructus uberiores non solum in sodales Ignatianos, sed etiam in christifidelium animos inde demanaturi sperantur. Siquidem, quemadmodum quadringentesimo exeunte anno a Societate vestra condita, Apostolicis datis Litteris amantissimis ⁽¹⁾ ad Nostrum vestrumque solacium « *grato ea reputavimus animo, quae Providentissimus Deus per maiores vestros ac per vos quattuor hisce volventibus saeculis praeclara edidit facinora* » ⁽²⁾ ita in prae-sens veluti in optimum auspiciu id ipsum mente repetere libet; vosque paterna iterum adhortari voluntate, ut, in spiritualibus potissimum rebus, incepta, opera ac praesidia omnia impensissime provehatis, « *quibus immutatis ac succrescentibus aetatis huius nostrae necessitatibus opportune occurratur* » ⁽³⁾.

Certiores facti sumus omnes vestras Provincias, quae in terrarum orbe habentur, sponte sibi in animo proposuisse hunc an-

(*) A. A. S. XLVII 548-551.

(1) Epistula Apost. « *Nosti profecto* »; A. A. S., anno 1940, vol. 32, pag. 289 sq.

(2) Ibid. pag. 289.

(3) Ibid. pag. 295.

num saecularem celebrare imprimis studiosius ac fidelius colendo, largiusque Exercitia Spiritualia provehendo sui Patris Legiferi. Jamvero nil pretiosius, nil utilius, nil magis duraturum S. Ignatius suis filiis hereditate reliquit quam aureum illum librum, quem inde a Paulo III Summi Pontifices ⁽⁴⁾ necnon Sancti in Ecclesia plurimi nullo non tempore maximis laudibus cumularunt. Si verum est quod scripsit P. La Palma ⁽⁵⁾ librum Exercitiorum Spiritualium fuisse Sancti Ignatii primogenitum, aequo iure dici potest sanctus auctor fuisse ipse horum Exercitiorum primogenitus. Illa enim sunt quae animum eius nova quadam vita corroborarunt, primos eius gressus in via perfectionis direxerunt, viresque auxerunt, ut Divinum Regem sibi eligeret labore defessum, contumeliis laceratum, tormenta et mortem in servitio aeterni Patris passum, Eumque ad summum amoris apicem sequebatur, ut divinae caritatis ardescens ignibus non seipsum solum, sed et universum mundum ad Christi pedes Servatoris adducere exoptaret. Magnam quidem eorum vim expertus Ignatius in eis contineri olim testatus est « *totum quod optimum in hac vita cogitare, sentire et intellegere possum, cum ut homo sibi ipsi proficiat tum ut fructus ferat, prositque et proficiat aliis multis* » ⁽⁶⁾.

Itaque nemo mirabitur quod Sanctus Conditor vester singulos voluit his Exercitiis plene probandos, qui in Societate ista « *sub crucis vexillo Deo militare et soli Dominae ac Ecclesiae Ipsius Sponsae, sub Romano Pontifice, Christi in terris Vicario, servire* » ⁽⁷⁾ cuperent. Unde enim ipse novam vitam hauserat, inde et filios voluit spiritum illum sugere, qui Societati principium dedit: mirificum quendam ac sanctum animi ardorem gratia Dei in Exercitiis operante excitatum, qui non solum cupidos sed promptos eos et alacres efficeret ad divinae gloriae serviendum ac la-

(4) PAULUS III: Litt. Apost. « *Pastoralis officii* », 31 iulii 1548. - BENEDICTUS XIV: Litt. Apost. « *Quantum secessus* », 20 mart. 1753. - LEO XIII: Epist. ad R. P. Lud. Martin « *Ignatianae commentationes* », 8 febr. 1900. - PIUS XI: Const. Apost. « *Summorum Pontificum* », 25 iulii 1922, A. A. S., XIV 420-422. - PIUS XI: Litt. Encycl. « *Mens Nostra* », 20 dec. 1929, A. A. S., XXI 698-706.

(5) LUIS DE LA PALMA: *Camino espiritual*: Madrid, Apost. de la Prensa, 1944, L. V. c. 3, p. 702.

(6) Monumenta Historica S. I.: Mon. Ignatiana, Vol. I, p. 113: Epist. ad Miona.

(7) JULIUS III, Litt. Apost. « *Exposcit debitum* », 21 iulii 1550.

bores ea de causa strenue suscipiendos. Quamobrem suorum commodorum obliti, otium fugientes, orationis studio, mortificatione sui cuiusque ipsius fulto, dediti, totis viribus enitantur, ut finem sibi in Societate propositum attingant.

Cum vero Ignatius Constitutiones, facultate a Decessore nostro fel. rec. Paulo III concessa ⁽⁸⁾, postea condidit sociisque tradidit observandas, non ei mens erat leges mortuas in locum legis vivae et vivificantis interni amoris sufficere. Societate autem fundata, eum non latebat quid sententia illa sibi vellet « *Sedi Apostolicae peculiariter inservire* » ⁽⁹⁾ sub crucis vexillo, crucis nempe illius, cui Iesus Christus chirographum quod contrarium nobis erat deletum affixit, ut omnes homines, a daemonis potestate liberati, in luce fidei et caritatis ardore ambularent. Clarum a Monte Oliveti sonabat mandatum: « *et eritis mihi testes ... usque ad ultimum terrae* » ⁽¹⁰⁾. « *Extende caritatem per totum orbem* », postea scribebat Augustinus, « *si vis Christum amare, quia membra Christi per orbem iacent* » ⁽¹¹⁾. Ipse Ignatius visurus erat plus quam mille socios etiam in dissitis regionibus Europae, Americae, Indiae, Aethiopiae sub crucis vexillo militantes. Hoc quidem initium erat illius apostolatus, qui filios eius in vastam Domini vineam vocabit: alios in Missiones inter infideles, quas Summi Pontifices labentibus annis iis concedere cupient arduo labore, recta scientia, immo et martyrii sanguine excolendas; alios penes Civitatum gubernatores vel penes eos qui dura servitute obligati sunt; alios in scholas puerorum vel in cathedras studiorum Universitatum; alios denique ad Exercitia spiritualia cuilibet hominum classi tradenda vel ad mundum litterarum scriptis locupletandum et illuminandum. Constitutionum erit viam sternere, qua totum corpus singulaque membra in quavis mundi plaga dispersa, at eodem aeterni Regis amore inter se et cum capite unita, perfectam illam vitae formam, quae Exercitiorum est fructus praecellens, secundum rationem Instituti Ignatiani assequi possint.

Dilecte fili, quis ex vobis hoc anno quater saeculari vocem non audiet Pauli quondam, nunc Ignatii factam: « *imitatores mei*

⁽⁸⁾ PAULUS III, Litt. Apost. « *Regimini militantis Ecclesiae* » 27 sept. 1540.

⁽⁹⁾ Constitutiones Soc. Iesu: Pars X. Litt. B.

⁽¹⁰⁾ Act. Ap. I, 8.

⁽¹¹⁾ S. AUGUST. in Epist. Joannis ad Parthos, Tr. X, n. 8 ML. III - 2 - 2060.

estote, fratres, et observate eos qui ita ambulant sicut habetis formam nostram » ⁽¹²⁾. Deo opitulante, Societati numquam viri defuere sanctitate insignes, qui Ignatianis Exercitiis adamussim ob-eundis formam illam servarunt illaesam, et incitamentum robur-que ceperunt ad vitam diligentissime secundum Constitutiones agendam, quo perfectiorem illam formam in se referrent, et gloriae Dei et animorum saluti quam efficacissimam navarent operam. Istius formae viros Pius VII, immortalis memoriae, quaerebat, cum Petri naviculae assiduis turbinibus agitatae remiges expertos et validos providere desiderabat ⁽¹³⁾; non alius formae Sancta Mater Ecclesia his temporibus procellosis auxiliares ab eadem Societate quaerit. Eorum igitur vestigia hodierni filii Ignatiani premere nitantur. Sub crucis vexillo se sistant fortes ad omnes principum huius mundi tenebrarum incursiones repellendas. Superioribus, imprimisque Summo Pontifici oboedientia semper diligens et actuosissima exhibenda est; eorum nota maxime honorifica erit. Saecularibus desideriis opponatur paupertatis amor; voluptati otiosae quaedam vitae austeritas et labor indefessus; mundi dissentionibus et discordiis fraterna caritas, benigna et pacifera, invicem habita et erga omnes homines; « materialismo » fides illa sincera et studiosissima, quae Deum in mundo praesentem semper agnoscit, reveretur semper. Quod si feliciter eveniet. Ignatius mortuus suis in filiis reviviscet.

Dum per has litteras tecum, dilecte fili, paterno animo agimus, Nostra cogitatio se vertit ad patres illos fratresque qui sub gravi insectatorum manu acerbissimum exsilium et supplicia passi sunt vel etiam patiuntur. Filii dignissimi illi profecto sunt, cum praeclarissimis Societatis Jesu memoriis gloriisque respondeant! Confessores catholicae fidei sunt, qui ad alios suos fratres honores amplissimos conferunt, iisque exemplum praebeant. Deus eos confirmet, quos Nos amantissima voluntate amplectimur. Sed et omnes Ignatii filios amore paterno salutamus, Deum adprecantes ut per patrocinium Sancti Conditoris et Patris vestri Legiferi, sub tutela Beatissimae Virginis Mariae, virtutibus magis cotidie magisque crescant, quae divina gratia validum efficiant instrumen-

⁽¹²⁾ Phil. III, 17.

⁽¹³⁾ Pius VII: Litt. Apost. « *Sollicitudo omnium Ecclesiarum* », 7 aug.

tum, quo omnia a divina manu recte gubernentur et ad maiorem Dei gloriam feliciter conducant.

Peculiaris Nostrae benevolentiae testem erga inclitam Societatem Iesu, tibi, dilecte fili, omnibusque sodalibus curae tuae demandatis qui in quavis terrarum orbis parte commorantur, Apostolicam Benedictionem amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die XXXI mensis Iulii, anno MCMLV, Pontificatus Nostri septimo decimo.

PIUS PP. XII

12.

31 iulii 1955

Gratiae de obsequiis pro Summo Pontifice (Epist. Secret. Status).

SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ

N. 355.835

Dal Vaticano, 31 Luglio 1955

REVERENDISSIMO PADRE,

L'omaggio che la calda parola della Paternità Vostra Reverendissima e il ricco dono spirituale di tutta la Compagnia di Gesù rendono a Sua Santità per il venerato Autografo celebrativo del fausto centenario ignaziano, sono testimonianze di una riconoscenza filiale, di cui sarebbe difficile pensare più sincera e più eloquente espressione.

In questo nuovo attestato di pietà fattiva, che non misura lo slancio del sentimento come non misura l'opera e il sacrificio, l'Augusto Pontefice è lieto di ravvisare ancora una volta lo spirito tutto proprio della benemerita Milizia di Sant'Ignazio.

Grato di tanto affetto, la stessa Santità Sua ringrazia la Paternità Vostra e tutti i Suoi figli in Gesù Cristo. E mentre rinnova i Suoi voti per la più fruttuosa commemorazione centenaria, invia di cuore alla P. V. e alla intera Compagnia l'Apostolica Benedizione.

Profitto volentieri dell'occasione per professarmi con sensi di religioso ossequio

della Paternità Vostra Reverendissima
dev.mo nel Signore

ANGELO DELL'ACQUA, *Sostituto*

Reverendissimo Padre

P. GIOVANNI BATTISTA JANSSENS, S. J.

Preposito Generale della Compagnia di Gesù - ROMA

13.

9 septembris 1955

Peculiaris Indulgentia plenaria occasione Anni Ignatiani (Rescr.
S. Paenit. Apost.).

N. 7235/55

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

OFFICIUM DE INDULGENTIIS

BEATISSIME PATER,

Praepositus Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Tuae provolutus, occasione ss. Sollemnium quae, ob anniversarium quater centesimum a beato transitu S. Ignatii de Loyola, in ecclesiis et oratoriis memoratae Societatis, a die 31 Iulii ventis ad diem item 31 Iulii anni proxime venturi, celebrantur, humiliter petit *Indulgentiam plenariam*, in oratoriis semipublicis eiusdem Societatis ab omnibus legitime utentibus lucrandam, in ecclesiis vero et oratoriis publicis vel Societati Iesu propriis vel quorum cura eidem demandata est ab omnibus christifidelibus acquirendam, singulis diebus quibus, confessi ac s. Communione refecti, supplicationes triduanas vel novemdiales vel per octiduum aut etiam unico die celebrandas devote participaverint et ad mentem Sanctitatis Tuae preces fuderint.

Et Deus, etc.

Die 9 Septembris 1955.

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA, vi facultatum a SS. D. N. Pio Pp. XII sibi tributarum, benigne annuit pro gratia, iuxta preces. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

N. Card. CANALI, *Paenitentiarius Maior*

L. ✠ S.

S. LUZIO, *Regens*

14.

15 octobris 1955

Indulgentiae pro Noviciis Officium Parvum S. Stanislai recitantibus (Rescr. S. Paenit. Apost.).

N. 8418/55

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

OFFICIUM DE INDULGENTIIS

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Tuae provolutus, humillime petit prorogationem gratiae concessae per Rescriptum Apostolicum datum die 20 novembris 1948, vi cuius Noviciis memoratae Societatis Parvum Officium in honorem S. Stanislai Kostka recitantibus aliquot ad septennium Indulgentiae concedebantur.

Et Deus, etc.

Die 15 Octobris 1955

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA, vi facultatum a Ss.mo D. N. Pio Pp. XII sibi tributarum, benigne annuit pro petita prorogatione ad aliud septennium servato tenore concessionis in supplici libello memoratae.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

S. LUZIO, *Regens*

L. ✠ S.

S. DE ANGELIS, *Subst.*

15.

Anno 1955

ACTA QUAEDAM IN CAUSIS NN. BB. ET VV.

SACRA RITUUM CONGREGATIO

IN CAUSA:

1. SANCTI IOSEPHI PIGNATELLI, *Conf.*
Die 15 ianuarii tradita et in archivo Societatis reposita est Bulla Canonizationis.
2. B. IULIANI MAUNOIR, *Conf.*
 - a) *die 1 martii signata est Commissio Reassumptionis Causae.*
 - b) *die 26 februarii editum est Decretum ut scribantur Litterae Remissoriales et Compulsoriales pro duobus construendis Processibus Apostolicis in Gallia super sanationibus, quae asseruntur miraculosae.*
 - c) *mense maio construuntur duo Processus Apostolici, alter Brioci, alter vero Corisopiti.*
 - d) *die 30 maii traduntur Congregationi duo praedicti Processus, quorum aperitio petitur et obtinetur die 31 eiusdem mensis.*
 - e) *die 1 octobris traduntur Postulationi duorum Copiae Publicae Processuum.*
 - f) *die 10 octobris traditur Congregationi « Positio super validitate » praedictorum duorum Processuum Apost.*
3. BB. MM. SINENSIIUM
 - a) *die 22 februarii editur Decretum: « constare de Martyrio ».*
 - b) *die Festo Paschae (10 aprilis) editur Decretum de Tuto.*
 - c) *die 17 aprilis signantur Litterae Apostolicae Beatificationis et habetur sollemnis proclamatio Beatorum in Basilica Sti. Petri.*
4. BB. MM. RIOPLATENSIIUM
Petitur die 9 decembris Reassumptio Causae.
5. S. D. P. RUPERTI MAYER, *Conf.*
 - a) *die 8 novembris habita est discussio de eius scriptis.*
 - b) *die 31 maii tradita est Postulationi Copia Publica Processus Informativi de fama (2 vol.).*
6. S. D. P. SATURNINI IBARGUREN, *Conf.*
Finis imponitur Processui Informativo constructo in Dioecesi S. Christofori de Habana [Cuba]. Petitur et obtinetur aperitio huius Processus die 29 septembris.

7. SS. D. MM. VALENTIAE (in Hispania)

Dum Valentiae continuatur constructio Processus Informativi de fama martyrii, in Vicariatu Urbis fit Processus Interrogatorialis, qui *die 30 martii* concluditur.

8. S. D. V. P. FRANCISCI DEL CASTILLO, *Conf.*

Petitur *die 25 octobris* et obtinetur facultas transferendi eius exuvias in locum aptiorem, sed intra idem templum Societatis ubi hucusque servabantur.

9. SS. D. MARTYRUM HISPANIAE

Die 11 novembris petitur ut Cardinalis Micara nominetur Relator Causarum omnium horum Martyrum.

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

16.

17 ianuarii 1955

Paterna omnia Summi Pontificis Universitati Catholicae Tokyensi (Litterae autographae).

TO OUR BELOVED SON

PETER ARRUPE

SUPERIOR OF THE JESUIT VICE-PROVINCE IN JAPAN

It was in the year 1905 that Our Predecessor of blessed memory, St. PIUS X, sent an Envoy Extraordinary to the Court of the Mikado in the person of a distinguished American prelate, William O'Connell, Bishop of Portland in Maine and later Cardinal Archbishop of Boston. One of the results of that special mission was that the saintly Pontiff strongly commended to the Society of Jesus its ancient Mission in Japan, and especially expressed the wish that it found a Catholic University in the capital city, Tokyo. Their zeal quickened by the memory of St. Francis Xavier and the many Jesuit martyrs who shed their blood in that land for the name of Jesus, the members of the Society, in prompt obedience to the Vicar of Christ, at once put their hand to the very difficult undertaking. The buildings of Jochi Daigaku today stand as one more monument to the enlightened vision and apostolic leadership of St. PIUS X.

We are happy to learn beloved son, that your plans for this fiftieth year include the expansion of this Institute of Higher Learning, so that its present enrollment, already numbering over two thousand students, may be doubled within the next few years. Thus you will be offering the Church a most effective instrument to bring the light of Truth to a people always eager for knowledge, and today more than ever, in God's gracious providence, ready earnestly to hearken to the message of the Gospel. May the divine Shepherd, Who laid down His life for all men, guide you and bless your hopes with their fullest realization. Let the Catholic University of Tokyo be the pride of all the missionaries and of all Catholics in Japan, their bulwark, their support, their inspiration.

To you, beloved son, to all your associates and to each and all who by their prayer and by their material assistance further the progress of Our Catholic University, from a heart filled with gratitude and affection, We impart the Apostolic Benediction.

From the Vatican, January 17, 1955.

PIUS PP. XII

17.

21 februarii 1955

Cum ob multiplices dismembrationes territorii de Koango nomen eiusdem Vicariatus Apostolici non amplius rerum conditioni responderet, S. Congregatio de Propaganda Fide statuit Vicariatum Apostolicum Kikwitensem appellandum esse (Decretum S. C. de Prop. Fide - AAS. XLVII 560).

18.

4 iulii 1955

Conceditur Instituto Scientiarum Socialium (Pont. Univ. Gregoriana) ius dandi gradus academicos (Decr. S. C. de Sem. et Stud. Univ.).

SACRA CONGREGATIO
DE SEMINARIIS
ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

Prot. Num. 839/55/6

Roma, 4 luglio 1955

REVERENDISSIMO PADRE,

Le trasmettiamo, accluso alla presente, il Decreto con cui questa Sacra Congregazione, accogliendo la richiesta espressa nella Sua lettera in data 21 corrente, concede all'Istituto di Scienze Sociali, eretto (« ad triennium ») nel 1951 in seno alla Facoltà di Filosofia della Pontificia Università Gregoriana, il diritto di conferire i gradi accademici in Scienze Sociali.

Poichè i Reverendi Padri che insegnano nel sullodato Istituto di Scienze Sociali approfondiscono e divulgano le direttive dei Sommi Pontefici, siamo certi che contribuiranno altresì, con impegno sempre crescente a radicare nella società odierna permeata di uti-

litarismo quanto il Signore Gesù, Divino Maestro di ordine morale e sociale, ci ha insegnato: « Cercate il Regno di Dio e la sua giustizia, e tutto il resto vi sarà dato in soprappiù » (Mt. VI, 33). La storia stessa, antica e recente, dimostra luminosamente che quando un popolo cattolico ritrova se stesso, si innalza e grandeggia; quando invece cade sotto l'influsso di altre esperienze, intristisce, sia dal lato morale, come dal lato economico-sociale, sino a morire di inedia su territori pur ricchi e fecondi.

Con sensi di distinta stima e di sincero ossequio, volentieri mi professo nuovamente

della P. V. Rev.ma
dev.mo in G. C.

✠ G. Card. PIZZARDO

† C. CONFALONIERI, *Segr.*

Reverendissimo Padre

P. GIOVANNI B. JANSSENS

Preposito Generale d. C. d. G. - ROMA

(Con allegato)

N. 839/55

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

DECRETUM

QUO IN PERPETUUM ERIGITUR ET GRADUS ACADEMICOS CONFERENDI
IURE AUGETUR INSTITUTUM SOCIALIUM SCIENTIARUM
IN PHILOSOPHICA FACULTATE PONT. UNIVERSITATIS GREGORIANAE
IN URBE

Sacra Congregatio de Seminariis et Studiorum Universitatibus, attentis supplicibus litteris Praepositi Generalis Societatis Iesu, Vice-Magni Cancellarii, cum compererit Institutum Socialium Scientiarum quod a. D. MCMLI in Philosophica Facultate Pontificiae Universitatis Gregorianae conditum est humanae societati in Catholicae Ecclesiae fide moribusque provehendae multum contulisse, laudatum

INSTITUTUM SOCIALIUM SCIENTIARUM

in perpetuum ERIGIT ERECTUMQUE DECLARAT, atque pro munere STATUIT ius in posterum laudato Instituto esse academicos Socia-

lium Scientiarum gradus conferendi iis alumni qui trienne studiorum curriculum rite compleverint, — dummodo antea philosophico-theologica studia perfecerint quae can. C. I. C. 1365 praescribuntur, vel per unum saltem annum in philosophica Facultate eas disciplinas didicerint atque superatis examinibus absolverint quae tum socialium doctrinarum natura tum peculiaribus Statutis exiguntur, — ceteris servatis quae et Apostolica Constitutione « Deus scientiarum Dominus » adnexisque « Ordinationibus » et eiusdem Instituti approbatis Statutis praecipiuntur; contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Romae, ex Aedibus Sancti Callisti, d. XXIX m. iunii, in Festo SS. App. PETRI ET PAULI, a. D. MCMLV.

Praefectus

✠ JOSEPH Card. PIZZARDO

L. ✠ S.

A Secretis

† CAROLUS CONFALONIERI

19.

12 octobris 1955

De obligatione erigendi Confraternitatem Doctrinae Christianae.

COMMISSIONE PONTIFICIA
PER L'INTERPRETAZIONE AUTENTICA
DEL CODICE DI DIRITTO CANONICO

Prot. N. 1/55

Città del Vaticano, 12 Ottobre 1955

REVERENDISSIMO PADRE,

In data 17 gennaio u. s. la Paternità Vostra Reverendissima, per incarico del Suo Rev.mo Padre Generale, proponeva a questa Pontificia Commissione il seguente dubbio:

« Utrum vi can. 711, par. 2, locorum Ordinarii stricte teneantur erigere in qualibet paroecia Confraternitatem Doctrinae Christianae, an eius loco possint, secundum peculiaria adiuncta, instituere piam unionem vel sodalitatem Doctrinae Christianae ».

A tale dubbio si risponde: « *Negative ad primam partem, affirmative ad secundam* ».

Con sensi di sincera stima passo, intanto, a professarmi
della Paternità Vostra Reverendissima
dev.mo nel Signore
A. COUSSA, *Segret.*

L. ✠ S.

Reverendissimo Padre
P. TIMOTEO L. BOUSCAREN S. J.
Procuratore Generale della Compagnia di Gesù - ROMA

20. 18 octobris 1955

Sacra Congregatio de Seminariis et Stud. Univ. definitive approbat Statuta Facultatis Theologicae in Berythensi Universitate Catholica S. Iosephi, in Viceprov. Proximi Orientis.

21. Anno 1955

Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris:

1 ianuarii 1955. — Exc. DD. ASTON IGNATIUS CHICHESTER (Pr. Angl.) hactenus Episcopus tit. Ubazens. et Vicarius Apost. de Salisbury, evehitur ad sedem metropolitanam Ecclesiae Salisburiensis, nuper erectae (Cfr. AAS. XLVII 613).

7 ianuarii 1955. — P. GULIELMUS HENTRICH (Pr. Germ. Inf.) nominatur Consultor S. Sacrae Congregationis S. Officii (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).

16 februarii 1955. — P. PETRUS ABELLÁN (Pr. Tolet.) nominatur Consultor S. Congregationis de Religiosis (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).

25 februarii 1955. — R. P. ANDREAS LEFEBVRE (Pr. Belg. Mer.) nominatur Vicarius Apostolicus Kikwitensis et Episcopus tit. Raphaneotanus (*Decr. S. C. de Prop. Fide*).

28 martii 1955. — P. PRUDENTIUS DAMBORIENA (Pr. Cast. Occ.) nominatur Consultor S. C. Concilii (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).

- 6 iunii 1955. — R. P. ADAM KOZLOWIECKI (Pr. Pol. Min.) nominatur Vicarius Apostolicus Lusakensis et Episcopus tit. Diospolitani. Infer. (*Decr. S. C. de Prop. Fide* — AAS. XLVII 616).
- 20 iunii 1955. — R. P. ALPHONSUS SILVEIRA DE MELLO (Pr. Bras. Mer.) hactenus Administrator Apostolicus Praelaturae Nullius Adamanteae, nominatur Episcopus ad sedem tit. Nasaiten. (*Epist. S. C. Consist.*).
- 10 augusti 1955. — P. ALFRIDUS MARRANZINI (Pr. Neap.) approbatur Rector Pontificii Seminarii Reg. Calabri (*Epist. S. C. de Sem. et Stud. Univ.*).
- 5 septembris 1955. — P. RAYMUNDUS BIDAGOR (Pr. Tol.) nominatur Consultor Pontificiae Commissionis pro Interpretatione Codicis Iuris Canonici (*Biglietto d. Segreteria di Stato* — AAS. XLVII 656).
- 17 octobris 1955. — P. IOSEPHUS GIAMPIETRO (Pr. Rom.) nominatur Consultor S. Congregationis de Seminariis et Univers. Studiorum (*Biglietto d. Segreteria di Stato* — AAS. XLVII 794).
- 25 octobris 1955. — P. RENATUS COLEN (Pr. Belg. Sept.) nominatur Rector Seminarii Regionalis Mayidiensis S. Roberti Bellarmino (*Decr. S. C. de Prop. Fide*).
- 15 novembris 1955. — P. VITUS DE MÉRITENS (Pr. Tolos.) nominatur Rector Seminarii Regionalis Tananarivensis (*Decretum S. C. de Prop. Fide*).
- 12 decembris 1955. — P. CAROLUS ORTIZ (Pr. Colomb.) approbatur Rector Pontificiae Universitatis Xaverianae Bogotensis (*Decr. S. C. de Sem. et Stud. Univ.*).

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I — PRO SOCIETATE

22.

25 ianuarii 1955

Communicatur Rescriptum de facultatibus liturgicis pro Domibus Exercitiorum ⁽¹⁾.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro, cum RVa communico rescriptum Sacrae Congregationis Rituum quo ad aliud quinquennium conceditur ut in oratoriis Domorum Exercitiorum pro caeremoniis liturgicis dierum Purificationis B. M. V., Cinerum et Hebdomadae Maioris adhiberi possit Memoriale Rituum Benedicti Papae XIII (Cfr. A. R. VIII 675, 676).

Concessionis communicatio, ut in rescripto notatur, relinquitur arbitrio Patris Generalis, qui vero vult ut cum omnibus nostris Exercitiorum Domibus communicetur, dummodo condiciones in rescripto indicatae servari possint. Huius autem rei iudicium RVae relinquens, Pater Generalis statuit ut in annua Domorum visitatione vel alia occasione RVa videat utrum *certo constet in dictis oratoriis decori ac reverentiae sacrorum Mysteriorum satis esse consultum*, et pro sua conscientia hanc facultatem concedat vel neget prout sibi in Domino videbitur.

Commendo me ss. SS.

Romae, 25 ianuarii 1955.

Rae Vae
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

⁽¹⁾ Vide superius p. 737.

23.

28 ianuarii 1955

Nuntiatur P. Iacobus Martegani Assistens Italiae.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum de novo Assistente Italiae extra Congregationem Generalem constituendo peracta iam fuerint omnia quae in Constitutionibus (P. IX c. 5 n. 3) et Congregationum Generalium Decretis (Collect. decr. d. 269) ea de re praescribuntur, reliquum est ut R.Vam his litteris certiore faciam R. P. Iacobum Martegani, hactenus Rectorem Collegii Scriptorum Ephemeridis « La Civiltà Cattolica », in locum defuncti R. P. Alphonsi M. Martin, Assistentem Italiae esse constitutum.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 28 ianuarii 1955.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

24.

18 februarii 1955

Communicantur variationes in liturgia Sancti Iosephi Pignatelli (1).

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro, cum RVa communico Rescriptum Sacrae Rituum Congregationis die 4 februarii huius anni datum, de festo S. Iosephi Pignatelli celebrando. Iuxta ea, quae in Rescripto statuuntur, haec in posterum serventur:

a) Festum singulis annis celebretur die 15 novembris, sub ritu duplici maiori.

(1) Vide superius p. 743.

b) Missa eadem adhibeatur quae pro ipso Beato approbata iam erat, nulla inducta mutatione.

c) In Lectione VI Matutini, post verba « in Beatorum numerum retulit », addatur: « novisque fulgentem signis Pius Papa Duodecimus Sanctorum catalogo adscripsit ».

d) In Martyrologium pro die 15 novembris inseratur *primo loco* hoc Elogium: « Romae, natalis sancti Iosephi Pignatelli, sacerdotis e Societate Iesu, Confessoris, praecipui in Italia eiusdem Societatis instauratoris, quem Pius Papa Duodecimus Sanctorum catalogo accensuit ». *Secundo loco* legatur Elogium S. Alberti Magni atque *tertio loco* BB. MM. Rochi González de Santa Cruz et Alphonsi Rodríguez. Die autem 28 novembris omittatur mentio S. Iosephi Pignatelli.

e) In Litaniis communibus Societatis, ut Pater Noster Generalis in litteris die 11 augusti 1954 praescripsit, post invocationem S. Bernardini, inter Confessores addatur: « Sancte Iosephe, ora pro nobis ».

Quae omnia velit RVa cum omnibus iis quorum interest, praesertim Redactore Kalendarii Provinciae, communicare ut etiam hoc anno mutationes in praxim deducantur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 18 februarii 1955.

Rae Vae

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

25.

25 februarii 1955

Decretum quo erigitur Missio Coreana.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Iam anno 1594 in paeninsulam Coreanam aliqui e nostra Societate ingressi sunt. Illo enim anno, enixe efflagitante Augustino Konishi Yukinaga, classis Iaponensis tunc praefecto, qui et ipse nomen Christo dederat, P. Gregorius de Céspedes cum quodam Fratре Coadiutore Iaponensi, nomine Leone, illuc missus est ut in modum fere cappellani militaris ministraret militibus in Corea dimicanti-

bus, inter quos plures erant Christiani. Videtur tamen relationes cum ipsis Coreanis non nexuisse sed ministerium suum inter milites Iaponenses tantum exercuisse, sive paganos sive christianos, qui ipsi sat multis infantibus Coreanis derelictis baptismum contulerunt.

E Coreanis vero captivis in Iaponiam adductis, plures in mancipium heris christianis traditi ad fidem catholicam conversi sunt atque una cum heris suis, saeviente persecutione, martyres occubuerunt. Ex illis, quorum nomina ad nos pervenerint, saltem viginti unus pro Christi nomine ad mortem usque decertarunt, quorum novem in albo beatorum martyrum a Pio IX inscripti sunt. Quas inter victimas duo fuerunt catechistae nostrae Societatis, quos in nostro breviario diebus 25 augusti et 20 iunii commemoramus, beatus scilicet Caius, « vir merito memorandus inter primos e Coreanis fidei assertoribus, qui martyrum honores Sedis apostolicae iudicio adepti sunt », atque beatus Vincentius Caum, « nemini fortitudine et fidelitate secundus, quippe qui nullis nec cruciatibus nec precibus ac blanditiis verti ab amore Christi potuerit ».

In ipsa autem terra Coreana Deus, qui « attingit a fine usque ad finem, et disponit omnia suaviter », suo tempore id effecit ut mirum in modum regnum Christi tandem institueretur. Labentibus enim saeculis decimo septimo et duodevicesimo accidit ut quidam libri, qui de scientiis naturalibus et de catholica religione agebant, reportarentur a legatis Coreanis, qui, ut mos erat singulis annis, ad Imperatorem Sinarum missi fuerant. Aliqui Coreani, doctrina exultati et in res novas addiscendas avidi, his libris altera saeculi duodevicesimi parte se evolvente diligenter perlectis, pulchra doctrina christiana adeo capti sunt ut suos mores ad praecepta divina in illis libris exposita accommodare statuerent. Hi deinde, postquam unus ex iis profundiores de nova doctrina informationes atque baptismum a missionariis et Episcopo in Sinensi urbe Pekinensi impetravit, multos cives suos ad fidem catholicam amplectendam atque baptismum accipiendum ardenti zelo allexerunt. Ita praeter hominum expectationem factum est ut antequam primus missionarius in Coream Evangelii praedicandi causa anno 1795 penetraret, illic plus quattuor millia Christianorum iam numerarentur atque primitias martyrum Deo iam obtulissent.

In hac mirabili nobilis Coreani populi evangelizatione Deus voluit ut etiam nostra minima Societas aliquam haberet partem: libri enim, quibus fides catholica in illam terram primum allata est, a Patribus antiquae nostrae Societatis, apud Sinenses missionariis, conscripti erant, inter quos praecipue numerandus est celeberrimus ille apologeticus liber, *Dei solida ratio*, a P. Mattheo Ricci in urbe Pekinensi anno 1603 primo editus, qui non multo post in

Corea cognitus prima semina rei christianae ibi iecisse videtur. Iidem praeterea missionarii nostri Pekini iam ab anno 1631 cum Coreanis plura habuerunt colloquia iisque libros tum de re scientifica tum de re christiana sinice conscriptos dederunt et tandem pluribus catholica fide bene instructis baptismum contulerunt.

Eo igitur libentius hisce postremis annis ab Auctoritatibus ecclesiasticis Reipublicae Coreanae iteratas accepimus petitiones atque cultiorum Catholicorum desiderium cognovimus ut nostra Societas adiutricem operam in illa terra navaret, praesertim quod attinet ad superiorem iuvenum catholicorum institutionem eorumque in spiritu formationem. Cum vero in nostris ministeriis exercendis iuxta S.ⁱ P.^{is} N.ⁱ Ignatii exemplum et praescriptum « in tam ampla Christi Domini nostri vinea » eligenda prae ceteris videatur « pars illa quae magis indiget » atque « unde verisimile sit fructum uberiorem ex mediis proximi iuvandi, quibus utitur Societas, proveniturum », omnino convenit ut nostros missionarios mittamus in regionem Coreanam; siquidem ea, saeculo praeterito iterum atque iterum sanguine fortissimorum martyrum irrorata, temporibus nostris saevissimo bello et atroci persecutione est dilacerata, eiusque dimidia pars gravi Communistarum iugo etiam nunc oppressa est; in qua etiam pulchra affulget spes abundantes colligendi fructus et quidem maximi momenti pro futura eius Ecclesiae sorte.

Quare, cum Patres et Fratres Regionis Wisconsinensis, in Provincia Missouriiana anno praeterito erectae, Missionem exteram nunc desiderant, quo zelus eorum missionarius ardentius flagret atque proprium campum sese effundendi habeat, eos in auxilium Ecclesiae Coreanae arcessere statuimus.

Divino igitur lumine instanter invocato, auditis Praeposito Viceprovinciae Iaponicae, cui territorium paeninsulae Coreanae interim commissum est, necnon Viceprovinciali Regionis Wisconsinensis eiusque Consultoribus, Patribus quoque Assistentibus in consilium adhibitis, pro nostri muneris auctoritate haec quae sequuntur in Domino decernimus:

1) Territorium Reipublicae Coreanae — quod ad opera Societatis, de consensu Ordinariorum loci ibidem erigenda — a Viceprovincia Iaponica seiungimus et in Missionem separatam erigimus, Missionem Coreanam appellandam, et Regionis Wisconsinensis curis concedimus, cum omnibus iuribus et officiis, quae Missionibus dependentibus secundum nostrum Institutum competunt.

2) Missioni Coreanae ascripti erunt, praeter Socios Regionis Wisconsinensis huic Missioni destinandos, omnes Socii nostrae Societatis qui in territorio eiusdem novae Missionis nati sint.

3) Dubia, si qua orta fuerint in hoc decreto exsequendo, Praeposito Generali solvenda proponantur.

Hoc nostrum decretum in omnibus domibus Regionis Wisconsinensis et reliquae Provinciae Missouriianae necnon Viceprovinciae Iaponicae die 25 martii huius anni, Annuntiationis B. V. M. festo, ad mensam legatur atque exinde plenam secundum nostrum Institutum vim habere incipiat.

Quae vero per hasce nostras litteras, intuitu solius maioris Dei gloriae animarumque utilitatis, decrevimus, velit Dominus Noster Iesus Christus rata habere et confirmare, intercedente Eius Beata Virgine Matre Maria ac deprecante B. Didaco Calvalho, insigni Iaponiae Martyre, ita ut Socii novae huius Missionis validissimum Ecclesiae Coreanae afferant auxilium et uberrimam colligant animarum messem.

Datum Romae, die 25 februarii 1955,
in festo B. Didaci Carvalho.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

L. † S.

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

26.

8 martii 1955

Nuntiatur Beatificatio Martyrum Sinensium Leonis Ignatii Mangin et Soc.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. Xti

Multum me iuvat RVam certiore facere Summum Pontificem, postquam eorum Causa in Congregatione Generali diei 22 februarii huius anni felicem exitum habuit, statuisset ut proxima die 17 aprilis, Dominica in Albis, celebretur sollemnis beatificatio NN. MM. Sinensium, PP. Leonis Ignatii Mangin, Pauli Denn, Remigii Isoré, Modesti Andlauer eorumque quinquaginta duorum Sociorum indigenarum, qui Boxerum persecutione anno 1900 saeviente in odium fidei interempti sunt. Haec gratia eo magis nobis grata est quod etiam in nostris temporibus procella acerbae persecutionis Ecclesiam in Sinis crudeliter vexat atque exsilio, carcere, cruciatibus etiam ad mortem invadit nostros missionarios, quibus imprimis

magno solatio erit animumque addet haec NN. Martyrum glorificatio.

Velit igitur RVa hanc laetam notitiam cum omnibus suis communicare ut Deo pro tanto favore profundas reddant gratias.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 8 martii 1955.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

27.

19 martii 1955

Annus Ignatianus indicitur.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Cum proximo anno incidat sacer ille dies quo a morte S. P. N. Ignatii quartum saeculum absolvetur, opportunum duco ut, quamvis diversa remotiora in diversis regionibus iam diu praeparentur, ad proximam iam praeparationem illius felicissimi centenarii in tota Societate accedatur.

Propterea, quo rectius et sanctius, uti oportet, illud faustissimum anniversarium celebretur, auditis in consilium PP. Assistentibus, statuo ut a die 31 iulii huius anni ad diem 31 iulii anni 1956, quo die ipsum quartum centenarium completur, in tota Societate servetur « annus Ignatianus », ad animas Nostrorum fideliumque nostris curis commissorum bene et pie disponendas dedicatus.

Imprimis oportet celebrationem saecularem talem esse ut non tantum dulcem S. Parentis memoriam recolat et filialem in eum affectum in nobis augeat, sed praesertim nos ad veram et fervidam renovationem spiritus conducat. Sit igitur modesta et spiritualis; a vana ostentatione vel mere externo apparatu abstineatur, etiam in iis rebus quae externis forte agenda proponuntur. In interno potius fervore renovando et intima cum Deo unione magis magisque fovenda insistendum est. Genuinus ille S. Ignatii spiritus, in eius Exercitiis Spiritualibus et Parte decima Constitutionum maxime enuntiatus, diligentius et profundius ab omnibus Nostris excolatur. « Huiusmodi est probitas et virtus, ac praecipue caritas,

et pura intentio divini servitii, et familiaritas cum Deo in spiritualibus devotionis exercitiis, et zelus sincerus animarum ad gloriam Eius qui eas creavit ac redemit, quovis alio emolumento posthabito. Videtur itaque in universum curandum esse ut omnes, qui se Societati addixerunt, in virtutum solidarum ac perfectarum et spiritualium rerum studium incumbant; ac in huiusmodi maius momentum quam in doctrina vel aliis donis naturalibus et humanis constitutum esse ducant. Illa enim interiora sunt, ex quibus efficaciam ad exteriora permanere ad finem nobis propositum oportet » (Const. P. X, 2 [813]). Haec est pretiosissima haereditas quam S. N. Pater ad immortalem beatitudinem iturus Societati Iesu reliquit et quae sola eam in suo bono statu conservare et augere potest. Si igitur celebratio huius sancti anniversarii ad hunc spiritum excitandum et renovandum magnopere tendat, tanti Patris filiis vere digna erit eique divinae Maiestatis gloriam in coelis contemplanti congruam exhibebit pietatis venerationem.

RVam igitur rogo ut suos Consultores aliosque Patres peritos, sive in unum convocatos sive per litteras interrogatos, mox audiat quid ad hunc annum centenarium digne observandum proponant vel quid ad eundem scopum forte iam inchoaverint. Quidquid deinde fuerit propositum, velit RVa mihi ante finem proximi mensis maii referre approbandum atque, si videbitur, cum reliqua Societate communicandum.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 19 martii 1955, in festo Sancti Ioseph,
Societatis coelestis Patroni.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

28.

25 martii 1955

Expetuntur Relationes Triennales e Facultatibus Ecclesiasticis.

AD RECTORES FACULTATUM ECCLESIASTICARUM SOCIETATIS IESU

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ad normam Articuli IV Ordinationum Constitutioni Apost. « Deus scientiarum Dominus » adnexarum, tertio quoque anno, Ma-

gnus Cancellarius, seu Praepositus Generalis, exhibere debet Sacrae Congregationi de Seminariis et Studiorum Universitatibus *relationem triennalem* de singulis Facultatibus.

Nunc vero, triennio transacto ab ultima, haec relatio conficienda est, quae respiciet annos: 1952; 1953; 1954; seu annos scolasticos 1951-1952; 1952-1953; 1953-1954; minime vero annum scholarem currentem.

In Appendice III earundem Ordinationum traduntur normae ad relationem triennalem parandam, quae in quattuor partes distinguenda est: scientifica, didactica, moralis, oeconomica. De singulis referatur:

1) Incrementa quae scholis, bibliothecis institutis et laboratoriiis scientificis allata sint; quid Facultas ad scientiarum incrementum contulerit; quae opera vel dissertationes sive a Professoribus, sive ab aliis, auspice tamen Facultate, edita sint. In his referendis vitentur verba generaliora et nimia prolixitas; sed potius numeri statistici et elenchi exhibeantur, etiam earum informationum quae singulis annis huius triennii ad Sacram Congregationem missae sunt. Alienus non est etiam prospectus aliquis seu notitia actorum extra ordinem sive disputationum sive academiarum quae aliquomodo studia ecclesiastica tangant.

2) Quae calendaria et scholarum programmata Facultas secuta sit. Etsi singulis annis haec omnia missa sunt ad S. Congregationem, iuvabit ea omnia simul annectere, sive calendaria, sive programmata examinum, sive theses pro disputationibus.

3) Quae sive ad Professorum sive ad Auditorum statum pertinent: scilicet, conficiendus est elenchus quidam Professorum, cum titulis academicis quibus ornantur, argumenta scholastica quae doceant. Item conspectus statisticus annectendus de numero auditorum singulis annis et singulorum cursum; numerus promotorum, laureatorum; thesium ad lauream exhibitarum et approbatarum. Quae omnia faciliter desumi poterunt ex ipsis informationibus singulis annis ad Congregationem missis.

4) Quod, ad statum oeconomicum pertinet, respondendum est uti triennio superiore suggestum fuerat; indicando scilicet conditionem iuridicam nostrorum Collegiorum per haec vel similia verba: «Facultas quae constat Auctoritatibus, Officialibus, Professoribus, auditoribus omnibus e Societate Iesu, sustentatur secundum ipsius Societatis leges et consuetudines, ad normam N. 78 Statutorum Facultatum Theologiae et Philosophiae in Collegiis Soc. Iesu redditibus et eleemosynis propriis huius Collegii et contributionibus quas ad scholasticos alendos et ad communes sumptus conferunt sive Societatis Iesu Provincia ad quam Facultas (nomen Facultatis

indicetur) pertinet, sive aliae Provinciae, quae ad hanc Facultatem suos scholasticos mittunt ».

Huius relationis triennalis duplex exemplar mittatur, cum alterum Sacrae Congregationi, alterum in archivo nostrae Curiae servandum sit; adhibeatur vero charta formae romanae, prout praescribitur in *Practica Quaedam* n. 3 § 1, n. 2.

Cum omnes simul Relationes nostrarum Facultatum Sacrae Congregationi praebendae sint, RVa diligentiam adhibeat ut eam statim conficiat et ad me mittat eo tempore, ut Romam perveniat ante diem 15 proximi mensis maii.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 25 martii 1955.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

29.

17 aprilis 1955

De Martyribus Sinensibus Leone Ignatio Mangin et Sociis nuper Beatificatis.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI,

P. XTI

Ex pluribus milibus Christianorum, qui in missione quae tunc temporis de Tchely vocabatur, curis Provinciae Campaniae nostrae Societatis commissa, circa annum 1900 in odium fidei, ut videtur, occisi sunt, Ecclesia 56 elegit, quorum martyrium invicta et magis expedita ratione probatum fuit, quos ad Beatorum honores eveheret. Fulget in corona Sponsae Christi, nostrae Sanctae Matris Ecclesiae, illa gemma quae, undequaque inspicitur, vario novoque semper nitore coruscat. Non pauci inter novellos martyres numerantur senes, e quibus unus 79 annos natus; numerantur viri et mulieres omnis aetatis; numerantur iuvenes, immo pueri, ne quid dicam de admirabili illa puella 14 annorum, Anna Wang, quae socios ipsa hortabatur ad martyrium, vacillantes increpabat, cuius corpus, abscisso capite, erectum permansit super genua, in symbolum dixeris invictae innocentis victimae fortitudinis. Fidelibus intermixti pro fide interiere quattuor ex nostris Patribus, Leo Ignatius Mangin, Paulus

Denn, Remigius Isoré, Modestus Andlauer, simulque cum suis ovibus ad altarium honores evecti sunt. Qui omnes, testantibus coaetaneis, vita imprimis religiosa, fideli abnegatione, oboedientia et mortificatione, zelo et sanctis desideriis iamdiu martyrio dignos futuros se exhibebant. Quamquam in locum securum fugere facile poterant, voluerunt omnes, ut pastorem animarum decet, inter oves sibi concreditas atque in summo discrimine versantes, cum periculo vitae remanere. Quo factum est ut duo priores, dum e gradu altaris fideles in ecclesia congregatos ad perseverandum adhortantur, posteriores ad altare in sacello Residentiae orantes a persecutoribus trucidati sint. Martyres simul ac duces et institutores martyrum, fideles usque ad mortem praecones Christi se exhibuerunt.

Gaudet in Domino Provincia nostra Campaniae, gaudet universa Societas de primis adlectis inter Beatos his martyribus e restituto a Pio VII nostro Ordine. Prae ceteris autem gaudent et Deo gratias agunt nostri Patres et Fratres Sinenses, quibus nunc contingit similia, quamvis longe crudeliora, pro fide Christi perpeti; non enim, sicuti tempore istorum « Boxerum » rapido plerumque ictu victimis caput amputatur, pectus transfoditur, sed lento et per annos interdum duraturo martyrio consumuntur in carceribus, in campis qui dicuntur laboris, in domibus privatis inclusi, vel circumcunctes « egentes, angustiati, afflicti » ⁽¹⁾. Gaudent et Deo gratias agunt fideles per Sinas dispersi, qui pariter longe astutiores persecutionem sustinent, qualem spiritus nequam his diebus specietenus magis cultis callide excogitavit.

Ad patientiam et alacrem fortitudinem Religiosos nostros in Sinis eorumque fideles hortantur exempla nostrorum Beatorum. Hi etenim omnes, ad unum, ut patet ex eorum Actis, vivida fide et firma spe instantis aeternae beatitudinis animum erexerunt ad vitae sacrificium. « Patientiam habeamus, — dicebat B. Leo Ign. Mangin fidelibus quos in ecclesia globulis traicere et vivos comburere satagebant persecutores — mox erimus in caelo! » Haec enim spes vitae aeternae, si cuiusque christiani et Religiosi totam vitam illuminare debet, certe iis qui pro Christo dira patiuntur, semper ob oculos versetur oportet. « Momentaneum et leve tribulationis nostrae... aeternum gloriae pondus operatur » ⁽²⁾! O quantum a vero et a sensu Ecclesiae aberrant ii qui contendunt minus de aeternitate, magis de praesentis vitae felicitate apostolos Christi sollicitos esse debere! Relegant illi Sermonem a Domino in monte habitum, meditentur Evangelia, attentius rimentur Epistolas sancti Pauli: nonne de bonis

(1) *Hebr.* XI 37.

(2) *II Cor.* IV 17.

invisibilibus et aeternis nos diu noctuque sollicitos vult Divina Sapientia?

Sed et omnibus Societatis filiis per orbem diffusis praeclara exempla proponunt hi novelli Christi martyres. Sicuti nunc paucissimi sunt christiani Sinenses si cum ingenti numero non christianorum comparentur, ita pauci, immo pauciores erant cum saeviebat ante 55 annos persecutio; undique dictitabatur: « Christiani amentes sunt, nescimus quo pharmaco dementati: unico verbo, apostasiam acceptando, mortem evadere possunt, et id facere nolunt! » Is, quem Christus Dominus vocabat « mundum », longe numerosior quam ferventes fideles, modum agendi et vitam illorum « aestimabat insaniam » ⁽³⁾ et « finem illorum sine honore ». Pari modo, nos, paucissimos sane si cum aliis comparemur, dum Evangelio et Exercitiis sancti Patris Ignatii docti, praedicamus abnegatam et mortificatam vitam, bonis huius mundi eiusque multiplicibus deliciis vacuam, uno verbo amorem Christi Crucifixi extra quem « non est in alio aliquo salus » ⁽⁴⁾, derident tamquam antiquatos, cursui « historiae » uti dicunt stulte obstantes, mentis hodiernae imperitos, homines ab Ecclesia magis magisque alienos efficientes. Verum, exemplum nostrorum martyrum imitati, qui admodum pauci cum essent, immobiles obstabant plurimorum derisioni, nos, si Christi apostoli esse cupimus, obstemus necesse est plerorumque hominum falsae opinioni, qua bonis terrestribus tantum intenti sibi quaecumque libent indulgenda autumant. « Nolite diligere mundum neque ea quae in mundo sunt. Si quis diligit mundum, non est caritas Patris in eo » ⁽⁵⁾; immo « mihi mundus crucifixus est et ego mundo » ⁽⁶⁾. Cum ea mansuetudine et caritate qua Christus Dominus in terra, sed cum ea quoque firmitate qua Ipse, contra falsa mundi dicteria nobis agendum est. Si quis inde scandalizatur, reminiscamur verbi Domini in simili eventu: « Omnis plantatio quam non plantavit Pater meus caelestis, eradicabitur! » ⁽⁷⁾.

Interdum eheu etiam inter viros Ecclesiae servitio mancipatos inveniuntur qui vix audent veritatem integram fidei annuntiare coaetaneis nostris, nolentes plurimorum sensui contradicere: perinde ac si plurimorum modus sentiendi criterium foret veritatis! Quidam ex eis qui his ultimis temporibus rei publicae praefuerunt, conati sunt et conantur id efficere ut nemo iam per seipsum iudicet atque cogitet, omnes vero communem, a rei publicae duce vel ab

⁽³⁾ Cfr. *Sap.* V 4.

⁽⁴⁾ Cfr. *Act. Ap.* IV 12.

⁽⁵⁾ I Io. II 15.

⁽⁶⁾ *Gal.* VI 14.

⁽⁷⁾ *MATTH.* XV 13.

« opinione publica » propositum, modum sentiendi caeco impetu amplectantur; ut « collectivus » fiat quodammodo intellectus, nec cuiquam liceat dissentire. Divina Sapientia e contra a singulis nobis rationem aliquando exigit num veritati servierimus, eidem oboedientes, eandem facientes.

Sicuti admirabiles nostri martyres Sinenses, testes sumus Dei in mundo, etiam adversus mundum; testes veritatis aeternae, a Christo praedicatae, ab Eius Ecclesia propositae. Aliquomodo traditores efficimur et apostatae si integram veritatem profiteri non audemus.

Cotidie meditamur Evangelium Domini; assidue legimus Eius Scripturas, et inter eas Paulinas illas Epistolas quae Domini doctrinam altius scrutatae sunt atque imperterrita fortitudine proponunt. Ex illis, quaeso, non ea tantum quae nostro genio et menti coaetaneorum arrident excerptamus, sed integram, austeram quoque veritatem doceamus.

Ideo enim non in Sinis tantum sed variis in locis variisque temporibus inimicorum Crucis Christi persecutionem passa est Societas, quod a fidei servitio fidei catholicae recedere noluit. Ne « inferamus crimen gloriae nostrae » ⁽⁸⁾; mundo eiusque spiritui, « concupiscentiae carnis, concupiscentiae oculorum et superbiae vitae » ⁽⁹⁾ indictum bellum fortiter pugnemus. « Qui iudicat me Dominus est » ⁽¹⁰⁾; haec persuasio nostros martyres duxit ad aeternam victoriam.

Vestrum omnium Sacrificiis et orationibus me commendo.

Romae, die 17 aprilis 1955.

Vestrum in Xto Servus
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

⁽⁸⁾ I Mach. IX 10.

⁽⁹⁾ Cfr. I Io. II 16.

⁽¹⁰⁾ I Cor. IV 4.

30.

27 aprilis 1955

Normae quaedam statuuntur de Catalogo Provinciae edendo.

AD OMNES PP. SOCIOS PROVINCIALIUM

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Acceptis fere omnium PP. Sociorum sententiis, quas per litteras die 7 februarii huius anni petiveram, cum RVa communico quasdam normas, a P. Generali approbatas, quae in Catalogo annuo Provinciae vel Viceprovinciae conficiendo in posterum, donec aliud statutum fuerit, servandae sunt:

1. In recensendis *Consultoribus Domus* hucusque notabatur quoto anno munere fungantur; in posterum autem indicetur potius *a quo anno* sint Consultores: e. g. P. N. N. ... *Cons. ab an. 1952*. Sic enim non oportebit notationem eiusdem Consultoris singulis annis mutare. Quae notatio *semper in fine*, post omnia alia illius Patris munera, ponatur.

2. In Catalogo singularum Provinciarum vel Viceprovinciarum (praeter Romanam) simpliciter omittantur *Curia Societatis Iesu, Prospectus Societatis Iesu Universae, Prospectus Missionum Societatis Iesu, Inscriptiones Epistolarum ad Praepositos Provinciarum, Viceprovinciarum, Regionum et ad Superiores Missionum (Prac. Quaed. 32, nn. 11°, 12°, 13°, 16°)*. Catalogus igitur iuxta normas vigentes (cfr. *Prac. Quaed. 32, nn. 1°-10°, 14°, 15°, 17°-19°*) conficiatur atque compingatur, omissis tamen in indice alphabetico (14°) Curiae Generaliciae sociorum nominibus.

3. In posterum Romae edetur *Supplementum Catalogi annui*; i. e. partes communes supra memoratae, quae in Catalogis singularum Provinciarum et Viceprovinciarum hucusque editae sunt, Romae typis mandabuntur et in fasciculum modo simplici (sicut *Memorabilia* impraesentiarum) compingentur, atque proprium simplex tegumentum chartaceum habebunt.

4. *Supplementa*, quae Roma tempestive mittentur, distribuenda sunt perinde ac Catalogus annuus Provinciae vel Viceprovinciae, ita ut omnes socii et omnes Domus, bibliothecae, etc., qui Catalogum accipiunt, *Supplementum* quoque Romanum habeant.

5. *Supplementa* cum sociis et Domibus communicari possunt sive cum Catalogis annuis, ut plerumque convenire videtur, sive separatim, sed non mittenda sunt cum Catalogis qui ad Curiam Generaliciam vel ad alienas Provincias mitti solent.

6. *Supplementa* praeterea a Provinciis non mittenda sunt in

Viceprovincias vel Missiones proprias dependentes quae sint *extra territorium* Provinciae; ad has enim Roma directe mittentur exemplaria pro sociis et Domibus numero sufficientia. Si autem agitur de Missionibus quae sint *intra territorium Provinciae* vel de *Territoriis a reliqua Provincia separatis* (Cfr. A. R. XII 245), Provinciae ipsae curent ut *Supplementa* Roma petantur et ad ea mittantur.

7. Per annexam schedulam inscribendam mihiq̄ue ante finem mensis maii remittendam, velint omnes Socii Provinciarum atque Viceprovinciarum independentium et dependentium, necnon Superiores Missionum indicare, (etiāsi in prioribus litteris numerum iam significaverint) quot exemplaria Supplementi sint necessaria secundum normas nn. 4-6 supra expositas. In posterum singulis annis idem numerus exemplarium mittetur, auctus tamen iuxta augmentum sacerdotum, nisi interim diversus numerus petitus fuerit.

8. Cum postea Catalogi alicuius *Provinciae vel Assistentiae* in unum collecti conglutinandi erunt, addatur pro uno quoque anno unum exemplar *Supplementi*; in collectione autem Catalogorum *totius Societatis* opus non erit Supplementum inserere, quia omnia in *Supplemento* contenta edita erunt in Catalogo Provinciae Romanae.

9. Quodsi quae Provincia vel Viceprovincia propter adiuncta peculiaria malit *Supplementa* in ipsa Provincia typis mandare potius quam exemplaria Romana accipere, nihil est obiciendum. Id mihi tempestive significetur et curabo ut mittatur unum tantum exemplar *Supplementi*, quod in Provincia deinde multiplicandum erit. Praeterea si quae Provincia vel Viceprovincia voluerit Supplementum in ipsum Catalogum ad finem inserere et cum reliquis Catalogi paginis conglutinare, id libere faciat: omittenda tamen erunt *Supplementa* in Catalogis, qui Romam vel in alias Provincias mittentur.

Hanc occasionem nactus velim RVae in memoriam iterum revocare praescriptum Epit. Inst. 874, 1°, ut scilicet Catalogus « quottannis *intra mensem post studia instaurata* in singulis Provinciis edatur », id quod P. Generalis saepius ac instanter urget servandum. Secus enim Catalogi, si iusto tardius edantur, magna ex parte inutiliter reddentur.

Velit RVa etiam curare ut in Catalogo conficiendo servetur norma statuta de *mensura textus*, i. e. sit 17 cm. in longitudinem, 9½ in latitudine, anglice unc. 6¾ et 3¾ (*Prac. Quaed.* 31).

Commendo me ss. SS.

Romae, die 27 aprilis 1955

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

Qua ratione utendum sit litteris « soli » Patri Generali inscriptis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum non paucae litterae, quae nullum secretum continent, mihi « soli » mittantur, omnium Nostrorum in memoriam revocare velim quid *Epitome Instituti* de eiusmodi litteris praescribat: « Litteris ad Superiores maiores datis ne inscribatur « soli », nisi ea contineant quae revera secreto opus habeant, neque indigeant ut cum aliis communicentur; et si quis eodem tempore de aliis rebus scribere debeat, id separata epistola faciat » ⁽¹⁾.

Quodsi quis censeat non omnes litteras ad Generalem scriptas, ad manus ipsius Generalis pervenire, nisi « soli » inscribantur, sufficiat repetere id quod anno 1948 responsum est: « omnes omnino litteras, quae ad Generalem destinantur, licet « soli » non sint inscriptae, non quidem mutilas vel in epitomen redactas, sed integras et originales ipse P. Generalis legendas recipit » ⁽²⁾.

Cum autem propter secretum servandum re vera oportet ut litterae « soli » Generali destinentur, « semper sub duplici involucro mittantur, voce « soli » interiori involucro (minime vero exteriori) perspicuis characteribus inscripta » ⁽³⁾. Praeterea si propter naturam negotii tractandi indigeant ut cum aliis communicentur, licet de rebus vere secretis agatur, auctor litterarum diserte indicet se permittere ut Generalis, in quantum oportet, de iis rebus cum aliis agat. Non enim potest Generalis semper ipse per se omnia facere quae negotia in eiusmodi litteris proposita requirant.

Hac occasione aliud quoque praescriptum *Epitomes Instituti* memorandum iudico: « Litterae, quae negotia continent, ad Praepositum Generalem destinantur, non ad alios qui cum eo agant; ad hos autem scribi poterit, ut illa tractari et expediri curent » ⁽⁴⁾. Propterea quandocumque agitur de rebus quae decisione Generalis indigeant vel ad informandum Generalem referantur, etiam in litteris ex officio Superiorum et Consultorum, litterae dirigantur

⁽¹⁾ *Epit.* 871, § 2.

⁽²⁾ *A. R.* XI 595.

⁽³⁾ *Prac. Quaed.* 6, § 3.

⁽⁴⁾ *Epit.* 871, § 1.

non ad PP. Assistentes vel alios in nostra Curia degentes, sed semper ad Generalem, cuius nomen etiam in involucro, in quo mittuntur, inscribendum est.

Velit igitur RVa omnes suos, tam Superiores quam subditos, de his praescriptis iterum commonefacere eosque urgere ut ea fideliter observent.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 1 maii 1955.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

32.

3 maii 1955

Decretum quo erigitur Viceprovincia independens Mangalorensis.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Ex antiqua Mangalorensi Missione, anno 1878 Provinciae Venetae missionariis commissa, territorium Dioecesis Calicutensis anno 1923 erectae eidem Provinciae concreditum manebat, Missio Calicutensis nuncupatum, dum clerus saecularis a Societate efformatus Mangalorenses Dioecesim curandam accepit. Inde a Missione fundata Patres et Fratres Provinciae Venetae, nunc Veneto-Mediolanensis, magno zelo incensi in illis regionibus strenue laboraverunt ad populum in vita Christiana per paroecias excolendum, iuventutem in Scholis et Collegiis instituendam, clerum in Seminariis efformandum et vocationes ad nostram Societatem fovendas. Florens status hodiernae Missionis Calicutensis testatur quantum Deus benedicere dignatus sit laboribus quos indefesse praestiterunt, donec erupto altero mundiali bello auxilium in Indiam mittendum suspendere coacti sunt. Anno autem 1952 Provincia Veneto-Mediolanensis novum campum laboris alacriter suscepit, cum ei concredita est Viceprovincia Bahiensis in Brasilia, ubi gravissima necessitas spiritualis postulavit ut ad bonum Ecclesiae et animarum nova ratione administrationis introducta plures operarii mitti possent.

Nunc vero, Provincia Madurensi anno 1952 erecta, opportuna nobis visa est nova ordinatio in illis regionibus Indiae, iuxta quam difficultates ex diversitate linguarum exortae, quantum fieri posset, ad maiorem apostolatus progressum minuerentur simulque Malabarensis Provincia aliquando erigenda praepararetur. Statuimus igitur novum territorium independens erigere in quo, viribus unitis subsidiisque in unum collatis relationes inter apostolicos operarios faciliores redderentur, stimuli ad animarum curam adderentur, gubernatio denique efficacior institueretur.

Re igitur diu multumque coram Deo considerata, auditis tam Praepositis Provinciarum Veneto-Mediolanensis et Madurensis quam Superiore Missionis Calicutensis eorumque Consultoribus, audita quoque Patrum Assistentium sententia, pro ea quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Societatis nobis conferunt potestate, Viceprovinciam independentem, Mangaloreensem nuncupandam, erigimus, cum omnibus iuribus et officiis quae Viceprovinciis independentibus secundum nostrum Institutum competunt. Haec nova Viceprovincia, quae interim ad Assistentiam Italiae pertinebit, complectetur omnes domus et opera Societatis in tota ecclesiastica Provincia Bangalorensi nunc exsistentia vel in posterum ibi instituenda. Territorium autem Dioecesis Calicutensis decernimus Provinciae Madurensi esse adiungendum idque his nostris litteris adiungimus.

Ad Provinciam Madurensi pertinebunt omnes socii hodiernae Missionis Calicutensis qui in Travancore-Cochin et Malabar nati sint. Reliqui omnes socii Missionis Calicutensis, etiamsi aliis Missionibus vel Provinciis sint applicati, erunt socii novae Viceprovinciae Mangalorensis. Socii vero, qui nunc laborant in ea parte hodiernae Missionis Calicutensis ad quam iuxta has normas in posterum adscripti non erunt, ibidem applicati maneant quamdiu bonum animarum et operum apostolicorum id requiret, nec in propriam partem revocentur nisi de mutuo Provincialis Madurensis et Viceprovincialis Mangalorensis consensu.

Novus Novitiatus, qui Viceprovinciae Mangalorensi inserviat, communibus eiusdem Viceprovinciae et Provinciae Madurensis sumptibus quam primum provideatur; interim vero, donec aliud a Generali statuetur, Calicutensis Domus Probationis Christi Regis ad Viceprovinciam Mangaloreensem pertinebit. Item, ne status temporalis novae Viceprovinciae ex subita mutatione detrimentum capiat, « Muttill Estate » et « May Villa », uti dicuntur, eidem Viceprovinciae tribuuntur.

Si qua dubia vel difficultates sive de sociis sive de bonis temporalibus vel aliis rebus in hoc decreto exsequendo orientur, ea nobis solvenda proponantur.

Hoc nostrum decretum in praecipuis domibus Provinciae Veneto-Mediolanensis et in omnibus domibus ac stationibus Provinciae Madurensis et novae Viceprovinciae Mangalorensis secundum morem ad mensam proximo die 29 maii, dominica Pentecostes, legatur, ab eoque die plenam suam vim exercere incipiat.

Quae vero per hasce nostras litteras decernimus, Beata Maria Virgine intercedente, in bonum animarum, augmentum Ecclesiae, maiorem denique Dei gloriam cedant.

Datum Romae, die 3 maii 1955,
in festo Inventionis Sanctae Crucis.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

L. ✠ S.

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

33. 1 iulii 1955

Nuntiatur et commendatur liber « Manualis » Apostolatus Orationis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

In mea Instructione de Apostolatu Orationis, die 3 dec. 1952 data ⁽¹⁾, adumbravi modum, quo Apostolatus Orationis in nostris ministeriis apostolicis adhiberi posset. Ratio tamen et extensio illius Instructionis non permittebant, nisi ut ducerentur extremae lineae eorum, quae hac in re fieri possent, idque in campo ministeriorum nostrae Societati propriorum.

Ut Nostris exsecutio eorum, quae ibi summatim proposui, facilius redderetur simulque eis et etiam sacerdotibus saecularibus uberior explicatio Apostolatus Orationis praeberetur, editionem aliquius plenioris Manualis curavi, quod hisce cum RVa communico.

Cum hoc Manuale imprimis ad hoc tendat, ut non solum Nostris, sed omnibus qui in cura pastoralis sunt occupati explicet, quomodo Apostolatus Orationis curae pastoralis hodiernae validum adiu-

(1) A. R. XII 268-282.

mentum praestare possit, desidero, ut diligenter in linguis vernaculis vertatur. Cum autem utilitas talis Manualis augeatur, si conditionibus singularum regionum sit accommodatum, curandum erit ut, si opus sit, pro diversitate necessitatum spiritualium quaedam addantur vel mutantur, modo ne alterentur ea quae essentialia sunt. Editiones vero huius Manualis officialis in linguas vernaculas translati mea approbatione indigebunt.

Desidero etiam, ut Nostri, praesertim Scholastici et Patres Tertiae Probationis huic Manuali accurate studeant. Ex eo enim non solum videre poterunt, quomodo Apostolatus Orationis necessitatibus spiritualibus hodiernis applicandus sit; sed etiam non pauca discere possunt de iis, quae in cura pastoralis hodie postulentur a principiis, quae Pius XII in Litt. Encycl. « Mystici Corporis » et « Mediator Dei » exposuit. Curabo, ut exemplar ad omnes domus Societatis mittatur.

Spero omnes Nostros hoc novo adiumento facilius Apostolatu Orationis cooperaturos esse, et ea in actum deducturos, quae in mea Instructione supra citata omnibus commendavi.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 1 iulii 1955,
in festo Pretiosissimi Sanguinis D. N. J. C.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

34.

2 iulii 1955

Decretum quo Provincia Detroitensis erigitur.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Provincia Chicagiensis, Deo favente, tam hominibus quam domibus atque operibus inde a sua erectione anno 1928 effecta ita successerat ut anno elapso nobis visum esset partem eius orientalem, Regionem scilicet Ohio-Michiganensem, Viceprovinciali, administratione separata gubernandam, tribuere, qua suavius et facilius plena eius in duas Provincias veri nominis divisio praepararetur. Iamvero, cum hoc perbreve experimento compertum sit administrativam il-

lam divisionem opportunam et felicem fuisse nihilque iam ob stare quominus utraque pars pleni iuris Provincia renuntietur, ad definitivam Provinciae Chicagiensis divisionem iam nunc deveniendum esse censemus.

Divino igitur lumine instantè implorato, auditis Praepositis Provinciae Chicagiensis et Viceprovincialis Regionis Ohio-Michiganensis necnon utriusque Consultorum sententiis, Patribus quoque Assistentibus in consilium adhibitis, pro auctoritate nobis Litteris Apostolicis et Constitutionibus Societatis collata, haec quae sequuntur in Domino decernimus:

Provinciam Chicagiensem in duas pleni iuris Societatis Iesu Provincias dividimus, alteram Chicagiensem, Detroitensem alteram nuncupandas, cum omnibus iuribus et officiis quae ceteris Societatis Provinciis ex nostro Instituto competunt.

Ad fines quod attinet, Provinciae Detroitensi totam pristinae Provinciae partem tribuimus, quae inde ab administrativa divisione « Regio Ohio-Michiganensis » vocabatur et a proprio Viceprovinciali regebatur, id est, Status civiles Ohio et Michigan, exclusa tamen illa Status Ohio parte quae ad Archidioecesim Cincinnatiensem pertinet; reliquum vero territorium, id est, Status civiles Illinois, exclusa illa parte quae ad Provinciam Missouriianam spectat, Indiana Kentucky necnon territorium Archidioecesis Cincinnatiensis in Statu Ohio novam Provinciam Chicagiensem efficiet.

Missio Patnensis Provinciis Chicagiensi et Detroitensi commissa manebit; domus vero utrique Provinciae communes erunt Badense Occidentale Collegium NN. Maximum S. Roberti Bellarmini et Clevelandensis Domus Tertiae Probationis S. Stanislai.

Socii autem pristinae Provinciae Chicagiensis inter duas novas Provincias describantur secundum normas expositas in nostris litteris diei 26 aprilis 1954, quibus administrativa divisio statuta est. Ii tamen, qui nunc laborant in illa Provincia ad quam iuxta illas normas in posterum adscripti non erunt, eidem applicati censeantur quamdiu bonum animarum et progressus operum apostolicorum id requirent, neve in propriam Provinciam revocentur nisi de mutuo Provincialium consensu. Dubia vero, si qua supersint hac in re, de quibus Provinciales facile inter se convenire nequeant, nobis solvenda proponantur.

Oeconomicarum rationum divisionem a Provinciali et Viceprovinciali iam amice compositam ratam habemus atque confirmamus.

In mutui amoris testimonium Socii omnes qui die 15 augusti huius anni ad pristinam Provinciam Chicagiensem pertinebunt, etiam post peractam divisionem, per decennium usitata pro defunctis suffragia inter se persolvent.

Hoc nostrum decretum proximo die festo Beatae Mariae Vir-

ginis in caelum Assumptae, 15 augusti 1955, in omnibus domibus Provinciarum Chicagiensis et Detroitensis secundum morem ad mensam legatur ab eoque die plenam vim suam obtineat.

Divino nostro Regi ac Summo Duci humillime supplicamus ut quae hic decernimus ac statuimus, ea de caelo, Immaculata Deipara Virgine intercedente, rata firmaque habeat et utrique novae Provinciae uberrime benedicere dignetur, quo copiosiores in dies fructus utraque ferre valeat ad maiorem Dei gloriam.

Datum Romae, die 2 iulii 1955,
in festo Visitationis B. M. V.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

L. † S.

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

35.

2 iulii 1955

Decretum quo Provincia Wisconsinensis erigitur.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Postquam anno superiore, propter laetissima non solum laborum sed etiam sociorum incrementa, Provinciae Missourianae administratio ita divisa est ut pars, quae Regio Wisconsinensis dicitur, curis Viceprovincialis committeretur, hanc autem divisionis rationem, Deo adiuvante, felicem fuisse rerum eventus ostendit, hinc tempus iam esse censemus ulterius progredi et Provinciae divisionem sic praeparatam absolvere atque perficere.

Itaque, re coram Domino iterum mature perpensa, auditisque Praeposito Provinciae Missourianae et Viceprovinciali Regionis Wisconsinensis eorumque Consultoribus, negotio quoque cum PP. Assistentibus accurate considerato, pro ea quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Societatis nobis conferunt potestate, Provinciam Missourianam in duas pleni iuris Provincias dividimus, quarum altera Provincia Missouriana, altera Provincia Wisconsinensis nuncupetur, cum omnibus iuribus et officiis quae ceteris Provinciis Societatis secundum nostrum Institutum competunt.

Quod ad territorium duarum Provinciarum earumque personas, domicilia et opera spectat, haec praeterea decernimus:

Provincia Missouriiana complectetur Status civiles Colorado, Kansas, Missouri, Oklahoma, Wyoming et eam partem Status Illinois, quae ad eandem Provinciam iam pertinet; Provincia autem Wisconsinensis Statibus civilibus North Dakota, South Dakota, Iowa, Minnesota, Nebraska et Wisconsin constabit.

Missio Belizensis a Provincia Missouriiana dependebit, a Provincia vero Wisconsinensi Missio Coreana nuper erecta.

Domus utrique Provinciae communes erunt Collegium NN. S. Roberti Bellarmini in civitate S. Ludovici et Collegium NN. S. Mariae necnon Decaturensis Domus Tertiae Probationis S. Iosephi.

Socii vero pristinae Provinciae Missourianae alterutri novae Provinciae ascribantur iuxta normas expositas in nostris litteris die 24 aprilis 1954 datis, quibus erectio Regionis Wisconsinensis statuta est; si autem de quibusdam Sociis aliquod dubium adhuc supersit, quod Provinciales inter se agentes facile tollere nequeant, res nobis proponatur diiudicanda. Socii, qui nunc laborant in illa Provincia ad quam iuxta has normas in posterum adscripti non erunt, eidem applicati maneant quamdiu bonum animarum et operum apostolicorum id requiret, neve in propriam Provinciam revocentur nisi de mutuo Provincialium consensu. Socii praeterea Provinciae Wisconsinensis, qui ad Missionem Belizensem hucusque pertinebant, eidem perpetuo applicati censeantur nisi, consentiente Praeposito Provinciae Missourianae et impetrata Praepositi Generalis approbatione, in casibus particularibus aliud statuendum videatur.

Ad bonorum temporalium divisionem quod attinet, conventionem iam ab utraque parte disceptatam et a nobis adiudicatam et approbatam confirmamus.

In mutui vero amoris testimonium Socii omnes qui die 15 augusti huius anni ad universam Provinciam Missouriianam pertinebunt, per decennium post divisionem Provinciae peractam, consueta pro defunctis suffragia inter se persolvent.

Hoc nostrum decretum proximo die 15 augusti, B. V. Mariae in caelum Assumptae sacro, quo in singulis domibus utriusque Provinciae earumque Missionum ad mensam more usitato legendum et promulgandum erit, plenam suam vim secundum leges nostras habiturum esse pronuntiamus.

Quae vero per hasce nostras litteras, solam maiorem Dei gloriam quaerentes, decernimus, velit Dominus Noster Iesus Christus rata et firma habere, atque, intercedente Immaculata Virgine Maria, caeli terraeque Regina, utriusque novae Provinciae hodie stabilitae Socios ad maiorem semper in virtutibus profectum perducere

eorumque opera apostolica uberioribus in dies fructibus fecundare benigne dignetur.

Datum Romae, die 2 iulii 1955,
in festo Visitationis B. M. V.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

L. † S.

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

36.

15 iulii 1955

Normae statuuntur de Catalogo Provinciae edendo.

AD OMNES PP. SOCIOS PROVINCIALIUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum de iis, quae ad Catalogos annuos Provinciarum melius ordinandos in litteris meis diei 24 maii proposita erant, Romam iam pervenerint sententiae fere omnium PP. Sociorum, qui etiam multa alia hac occasione proposuerunt, cumque ea omnia undique et diu iam perpensa sint, communico cum RVa eas mutationes et normas quas P. Generalis approbavit et in executionem mandandas decrevit. Normae, quae sequuntur, iam nunc vigere incipiunt; si tamen propter temporis defectum in Catalogos proximi anni nonnisi difficulter introduci possunt, permittitur ut in Catalogis anni 1957 primum applicentur.

Reliqua proposita, quae etiam, una cum PP. Sociorum sententiis, diligenter considerata sunt, non sunt approbata praesertim propter exiguam eorum utilitatem vel difficultates practicas quae sequerentur, si introducta fuissent.

Normae hucusque vigentes ad Catalogos conficiendos etiam in posterum servandae sunt, nisi sequentibus normis abrogatae vel mutatae fuerint:

1. In elencho « Vita functorum » (Pract. Quaed. 32, 7°) post « diem ingressus » indicentur pro Patribus dies, mensis, annus (non autem locus) ordinationis sacerdotalis, hoc modo scribendi: « ord. 7 sept. 1919 ».

2. In indice alphabetico sociorum indicentur pro Patribus dies, mensis, annus ordinationis sacerdotalis sub titulo « ordinatio ». Ad sufficiens spatium in indice providendum pro hac notatione, hae normae servantur:

a) Dies, mensis, annus ortus, ingressus, ordinationis, gradus hoc modo scribantur: 22 feb. 99; 4 sep. 19; 19 mar. 31; 15 aug. 36. Mensis igitur *tribus* tantum litteris exprimatur; saeculum omittatur;

b) Ante singula Patrum nomina omittatur titulus « P »; in initio autem cuiuscumque sectionis indicis praemittatur notatio: « Sacerdotes: PP. », « Scholastici: FF. », « Coadiutores: FF. », prout res fert.

c) Latitudo textus Catalogi, ad indicem quod attinet, protrahi poterit usque ad 11 cm. (angl. 4 3/8 unc.).

d) Ceterum index alphabeticus conficiatur eodem modo ac hucusque factum est.

3. Pro omnibus *Scholasticis*, sive Magistris sive Subpraelectis, qui magisterium agant, in ipso textu Catalogi (non autem in indice alphabetico) indicetur annus magisterii: « an. ... mag. ». Si studia universitaria agant, indicetur, praeter annum magisterii, annus studiorum necnon quatenus studia agant: « Stud. an. 3 in Fac. Iuris Civ., an. 4 mag. »; vel « Stud. an. 2 litt. human., an. 2 mag. » etc.

Pro Patribus non iam requiritur, sed permittitur, prout in singulis Provinciis videbitur, ut annus magisterii indicetur; si autem indicetur, servantur normae hucusque vigentes de hac notatione.

4. In recensendis Consultoribus domus notandus est *annus a quo* Consultoris munere in illa domo sine interruptione fungantur, ut iam praescriptum est: « P. N. N., Cons. dom. ab an. 19 ... »; quae notatio *semper in fine*, post alia illius Patris munera, ponatur. (Non agitur, ut patet, de munere Consultoris prius expleto in alia domo, vel in eadem domo, si per aliquos annos Pater illo munere non fungebatur). Ceterum Consultores et Procurator domus indicandi sunt non immediate post Ministrum domus, ut ab aliquibus propositum est, sed ordine alphabetico cum reliquis domus sociis, ut hucusque factum est.

5. In paginis *paribus* Catalogi, in summa paginae ora, praefigatur titulus: « Catalogus Provinciae (Viceprovinciae, Missionis) N. ... anni 19 ... », ut hucusque factum est. In paginis autem *imparibus* titulus indicet id quod in singulis paginis continetur, i. e. titulus domus, titulus Viceprovinciae vel Missionis dependentis, « Degentes extra Provinciam », « Ex aliis Provinciis », « Ordo regiminis Superiorum », « Index domorum ac numerus sociorum », « Index socio-

rum », « Inscriptiones epistolares » (Provinciae vel Assistentiae). Si in aliqua pagina indicantur duae vel plures domus, titulus in summa ora erit titulus ultimae domus in illa pagina indicatae. In sectionibus Catalogi, in quibus notantur domus Viceprovinciae vel Missionis dependentis, sufficiet in paginis imparibus praefigere titulum ipsius Viceprovinciae vel Missionis potius quam illius domorum; in his enim sectionibus plures domus solent indicari in eadem pagina, e. g. stationes missionariae, etc. In pagina autem sive pari sive impari, in qua titulus alicuius domus cum elencho illius sociorum aut nova Catalogi sectio initium habeat in summa pagina, non requiritur ut ullus titulus in summa ora praefigatur. (Ad has normas sequendas utile esse poterit conferre Catalogos Provv. Neo Ebor. et Chicag., 1955).

6. Nomina omnium sociorum ita inscribantur ut *accentus* aliaque eiusmodi signa orthographica appareant; proinde nomina Episcoporum et Superiorum Maiorum ne litteris capitaneis scribantur, si propterea *accentus* omitti debent.

7. Post sectionem Catalogi, in qua referuntur domus et socii in ipsa Provincia, et ante sectionem pro Viceprovincia vel Missionem dependenti, apponatur summa: « Degunt in Provincia ipsa: PP. ..., Schol. ..., Coad. ..., Univ. ... »; atque summa: « E quibus socii Provinciae: PP. ..., Schol. ..., Coad. ..., Univ. ... ».

Item in fine sectionis pro Viceprovincia vel Missionem dependenti, antequam referantur socii qui extra Viceprovinciam vel Missionem degunt (cfr. Pract. Quaed. 32, 4°), indicentur ii qui « Degunt in Viceprovincia (vel Missionem) ipsa » atque « E quibus socii Viceprovinciae (vel Missionis) ».

8. Iam praescriptum est ut in fine illius Catalogi sectionis, in qua indicantur domus Viceprovinciae vel Missionis dependentis, « fiat summa omnium sociorum ibi degentium. Afferantur deinde socii in ipso Provinciae territorio vel in aliis Provinciis degentes, fiatque summa omnium sociorum ad Viceprovinciam vel Missionem pertinentium » (Pract. Quaed. 32, 4°). In posterum etiam addatur in fine comparatio cum numero sociorum Viceprovinciae vel Missionis anno superiore, ita ut appareat incrementum vel deminutio sociorum, prout iam fit pro ipsa Provincia.

9. In sectione Catalogi « In aliis Provinciis degentes », si socii Provinciae degunt in aliqua Viceprovincia vel Missionem dependenti, indicetur nomen illius Viceprovinciae vel Missionis, potius quam nomen Provinciae a qua dependent, prout in pluribus Catalogis iam fit.

10. Iam praescriptum est ut tum in textu Catalogi tum in indice alphabetico nomina sociorum, qui ex aliis Provinciis sunt,

distinguantur sive praeposito asterisco sive litteris italicis ea inscribendo (Pract. Quaed. 32, 2°, h et 14°). Valde praeterea commendatur ut in sectione « In aliis Provinciis degentes » socii, qui ad alias Provincias sunt *applicati*, distinguantur alio aliquo signo (v. g. ° vel +). [Patres et Fratres Curiae Generalitiae, praeter P. Generalem, referendi sunt ut applicati Provinciae Romanae; ii tamen, qui in reliquis domibus Romanis a P. Generali immediate dependentibus degunt, etiam Superiores, Professores, etc., non sunt referendi ut applicati.]

11. Commendatur ut in textu Catalogi post titulum et inscriptionem epistolarem Curiae Provincialis necnon singularum domorum indicentur numeri « conto corrente postale », « compte cheques postaux », « Postcheck », etc. in regionibus ubi eiusmodi numeri adhiberi solent. Indicari poterunt etiam in elencho inscriptionum domorum in quarta pagina tegminis Catalogi, prout videbitur.

12. Si in indice alphabetico sociorum aliqua ambiguitas oriri possit ex eo quod aliqui socii generatim non nominantur primo familiae nomine, saltem integro, vel ex eo quod ex forma latina aliquorum nominum christianorum facile deduci nequit forma vernacula, commendatur ut addatur brevis « index auxiliaris », ut in aliquibus Catalogis iam fit (e. g. Catal. 1955: Legion., p. 124; Cast. Orient., p. 171; Cast. Occid., p. 155; Calif., p. 99; Chicag., p. 155).

13. Hucusque praescriptum est ut « tam in ultima vel penultima pagina Catalogi, quam in exteriore latere posteriore tegminis » habeatur index totius Catalogi (Pract. Quaed. 32, 17°). Quod ad ultimam vel penultimam paginam attinet, idem in posterum est servandum. Commendatur tamen ut in quarta pagina *tegminis* habeatur index, non totius Catalogi, sed singularum domorum intra Provinciam, necnon, si fieri potest, in Viceprovincia vel Missione dependenti sitarum, additis earum inscriptione epistolari, numero telephonico, atque, si habetur, inscriptione abbreviata pro telegrammate, sicut in pluribus Catalogis iam fit.

* * *

Hanc occasionem nactus RVam certiore facio exemplaria « Supplementi Catalogorum Societatis Iesu, 1956 » in Provincias mox missum iri; distribuenda sunt iuxta normas quas in litteris diei 27 aprilis huius anni, nn. 4-6, cum omnibus PP. Sociis communicavi.

Quod ad Catalogos Provinciarum 1956 attinet, quadraginta quinque (45) exemplaria ad Secretarium Societatis mittenda sunt;

ex quibus quinque (5) per ordinarios tabelliones praemittantur, quo citius ad nos perveniant; reliqua quadraginta per fasciculos postales subsequantur. Praeter haec 45 exemplaria, tria (3) alia, ad Prov. Bohemiae et Viceprov. Romaniae et Slovakiae destinata, in nostram Curiam mitti possunt.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 15 iulii 1955.

Rae Vae

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

37.

25 iulii 1955

Communicatur Rescriptum ad tridua vel octidua celebranda in honorem Beatorum MM. Sinensium ⁽¹⁾.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro, ad RVam mitto Rescriptum Sacrae Congregationis Rituum, quo conceditur ut sollemnia triduana vel octiduana in honorem BB. MM. Leonis Ignatii Mangin et Sociorum, die 17 aprilis huius anni beatificatorum, intra annum celebrari possint in omnibus Societatis ecclesiis et oratoriis, necnon in dioecesis in quibus hi Martyres nati et mortui sunt. Sicubi post annum a Beatificatione expletum sollemnia transferenda videantur, id quidem sine peculiari licentia fieri nequit, sed si ad Patrem Nostrum recurratur, talis permissio facile a Sacra Congregatione obtinebitur. Instructio Sacrae Congregationis super privilegiis in huiusmodi sollemniis concedi solitis, de qua in Rescripto est sermo, in Actis Romanis VI (1930) pp. 457-459 inveniri potest. Cum Sacra Congregatio hucusque nihil de novorum Beatorum Missa, Officio divino, elogio in Martyrologio, vel die ipso eorum festivitatis statuerit, ad sollemnia celebranda adhibendum erit Commune plurimorum Martyrum, nisi interim Sacra Congregatio Missam et Officium pro novis Beatis designaverit.

Item, Patris Nostri mandatu, cum RVa communico tria Rescripta eiusdem Sacrae Congregationis Rituum, quibus conceditur

(1) Vide superius p. 746; 755; 756.

ut in universa nostra Societate festum BB. MM. Antonii Ixida et Sociorum a die 3 septembris in diem 1 eiusdem mensis; festum Beatae Mariae Virginis Omnium Gratiarum Mediatricis a die 31 maii in diem 15 decembris; atque festum S. Francisci de Hieronymo a die 11 maii in diem sequentem, 12 maii, transferantur.

Velit RVa haec Rescripta cum suis, praesertim Redactoribus Calendarii, opportuna ratione communicare.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 25 iulii 1955.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

38.

1 augusti 1955

Communicantur Litterae autographae Summi Pontificis in Annum Ignatianum (1).

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTⁱ

Cum R^a V^a communico Epistolam autographam quam Summus Pontifex Pius XII, pro singulari sua erga Societatem benevolentia, ad me dare dignatus est incipiente anno quater saeculari a beata morte Sancti Patris Nostri Ignatii.

Nostri omnes laeto et grato animo hoc pignus paterni amoris Societatis in terris Ducis ac Magistri accipient; immo, operibus intimum animi affectum erga Christi Vicarium prodent, dum ea ad quae nos adhortatur his litteris, devota et constanti voluntate, Dei gratia aspirante et adiuvante, praesertim per hunc Ignatianum quem vocare possumus annum, ad effectum perducent.

Siquidem Societas peculiarem omnino oboedientiam profitetur erga Caput visibile Ecclesiae, Christi sponsae, in terris, vires intendemus ut tales simus quales Ille nos optat. Ita, et ita tantum, tales erimus quales requirit praesens tot animarum per orbem discrimen.

Sacerdotes Societatis omnes semel Sacrum prima intentione facient, reliqui autem Sacrum audient, Communionem et Coronam

(1) Vide superius p. 760.

Beatae Mariae Virginis offerent, ad intentionem Summi nostri Pontificis, Pii XII feliciter regnantis.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 1 augusti 1955.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

39.

15 augusti 1955

Congregatio Procuratorum anno 1956 non convocabitur; sed documenta triennalia paranda erunt: instructio.

AD OMNES PRAEPOSITOS PROVINCIARUM
ET VICEPROVINCIARUM AC SUPERIORES MISSIONUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Re coram Deo diu multumque perpensa et cum PP. Assistentibus diligenter collata, ex unanimi eorundem PP. Assistentium sententia, obtenta quoque Summi Pontificis approbatione, visum est Congregationem Procuratorum, quae in annum proximum 1956 indicenda esset, ob graves etsi temporaneas rationes non esse convocandam. Propterea nec Congregatio Provincialis, quae Congregationem Procuratorum praecedit, erit cogenda.

Consueta tamen triennalia documenta, quae Romam illa occasione afferenda essent, diligenter et mature conficienda sunt secundum « *Instructionem de documentis triennalibus* », quae in omnes Provincias mox mittetur. Instructio fere eadem est ac illa quae anno 1952 missa est (cfr. A. R. XII, 235-241); in ea tamen mutata est sectio II, b, ut conformetur cum novis normis de colligendis Informationibus in Viceprovinciis ac Missionibus dependentibus (A. R. XII 701, nn. 37, 66, 80); recognita praeterea est, claritatis causa, sectio IV, 1, de « *Litteris Annuis* ».

Documenta triennalia per tabellarios publicos mature mittenda sunt ita ut *ante finem mensis septembris* 1956 Romam perveniant.

Velit R^a V^a haec cum Nostris tempestive communicare, cum iis praesertim quorum magis interesse videatur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 15 augusti 1955

in festo B. V. M. in caelum Assumptae.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

INSTRUCTIO DE DOCUMENTIS TRIENNALIBUS

EX OMNIBUS PROVINCIIS ET VICEPROVINCIIS INDEPENDENTIBUS

ANNO 1956 ROMAM MITTENDIS

I. - CATALOGI TRIENNALES PERSONARUM:

1. *Catalogus personarum primus.*

In hunc Catalogum referendi sunt ii omnes et soli socii Provinciae, qui, a die 1 ianuarii 1953 ad diem 31 decembris 1955, aut ad sacerdotium promoti sunt, aut (cum iam sacerdotes Societatem sint ingressi) prima vota emiserunt.

2. *Catalogus personarum secundus.*

In hunc Catalogum referendi sunt iidem atque in Catalogo primo.

3. *Supplementum triennale ad Catalogum personarum primum et secundum.*

In hoc Supplementum referendi sunt ii omnes et soli socii Provinciae, qui ante diem 1 ianuarii 1953, vel ad sacerdotium promoti sunt, vel (cum iam sacerdotes Societatem sint ingressi) prima vota emiserunt.

Notanda de his tribus documentis:

a) Verbis « socii Provinciae » intelleguntur omnes ii qui pro hac Provincia admissi, neque a Praeposito Generali in aliam Provinciam definitive transcripti sunt (cfr. Epit. n. 817 § 1), — ubicumque degant, etiamsi alienae Provinciae sint applicati.

Curare ergo debent Provinciales ut de iis suae Provinciae sociis, qui in aliena Provincia versantur, debita sibi mittatur informatio a Praeposito illius Provinciae; de iis vero, qui pertinent ad Domos Romanas P. Generali immediate subiectas, a Superiore domus. Ii qui die 31 decembris 1955 ad Curiam Generaliciam pertine-

bunt, omittantur in Catalogo secundo et supplemento, sed *referantur* in Catalogo primo.

b) Ad conficiendos hos Catalogos adhibeantur schedae Romanae imprimendae et a singulis Provinciis petendae.

c) *Schedae totius Provinciae, simul cum schedis Viceprovinciarum ac Missionum a Provincia dependentium, ordinentur secundum ordinem alphabeticum nominum familiae* ⁽¹⁾.

II. - CATALOGUS TRIENNALIS APTORUM AD GUBERNANDUM.

a) In hunc Catalogum recensendi sunt:

1°. Ii qui actu in Provincia gubernant, i. e.: Superiores locales omnes, sive a Generali, sive a Provinciali nominati, Vicesuperiores qui ad tempus illis sufficiuntur et Superiores domorum dependentium: neve excludantur ipsi Provinciales et alii superiores Maiores, necnon eorum Socii.

2°. Ii qui olim gubernarunt, i. e.: qui fuerunt, sed actu iam non sunt, aut Superiores maiores, aut Superiores locales (eodem modo intellecti ac supra, 1°); iis praetermissis qui, Provincialis eiusque Consultorum iudicio, valetudinis, aetatis, aliave ratione, ad gubernandum certo iam non dicendi sunt apti.

3°. Ii qui nondum gubernarunt, sed, Provincialis eiusque Consultorum iudicio, apti sunt ad gubernationem gerendam, sive proxime (i. e. hic et nunc), sive saltem remote (i. e. supposito aliquo progressu, qui merito sperandus videtur).

b) Quod attinet ad eos Provinciae socios, qui in Viceprovinciis Missionibusve a Provincia dependentibus versantur, hae normae serventur:

1°. In Viceprovinciis ac Missionibus quae sint *extra* territorium Provinciae: Informatores designare et informationes cum suis Consultoribus examinare erit Praepositi Viceprovinciae vel Superioris Missionis; sed Provincialis suum (non tamen suorum Consultorum) iudicium addere curabit.

2°. In Viceprovinciis ac Missionibus quae sint *intra* territorium Provinciae: Informatores designare et informationes cum suis Consultoribus examinare erit Provincialis, audito tamen iudicio Praepositi Viceprovinciae vel Superioris Missionis.

c) Socii Provinciae, qui in aliena Provincia versantur, si huic applicati non sint (cfr. Epit. n. 817 § 3), in propriae Provinciae Catalogum inserendi sunt; si vero alienae Provinciae sint applicati, in huius Provinciae Catalogum recenseantur. Ne prae-

⁽¹⁾ De numero exemplarium tam horum Catalogorum quam documentorum quae sequuntur, vide infra: *Notanda quaedam*, 2°.

termittatur autem in priore casu debita informatio ex aliena Provincia, si quis ibi satis diu versatus sit; in posteriore vero informatio ex propria Provincia, si quis nuper ex ea discessit; praeterea in hoc casu iudicium proprii Provincialis semper petatur et in folio informationis notetur.

d) Socii Provinciae, qui in Curia Generalicia Romae versantur, non sunt recensendi in Catalogum aptorum ad gubernandum.

e) Ad conficiendum hunc Catalogum adhibeantur paradigma Romae imprimenda et a singulis Provinciis petenda.

Folia Catalogi, quae soluta manere debent, ordinentur omnia secundum ordinem alphabeticum nominum familiae, *nulla iam facta distinctione* inter eos qui actu gubernant, olim gubernarunt, nondum gubernarunt.

Catalogo praeponatur index alphabeticus nominum, qui de unoquoque indicet numerum folii, in quo eius informatio reperitur. In hoc indice *non necesse erit* in posterum ut nomina eorum qui nondum gubernarunt vel eorum qui actu gubernant asteriscis (vel alio signo) distinguantur. In fine indicis afferatur elenchus eorum olim Superiorum, qui in Catalogo non recensentur, addita ratione cur praetermittantur. Semper *unicus* conficiatur Catalogus, eique *unicus index* praeponatur.

III. - ELENCHI TRIENNALES PERSONARUM:

1. *Elenchus admissorum in noviciatum:*

A. *Novicii Scholastici.*

B. *Novicii Coadiutores.*

2. *Elenchus admissorum ad prima vota:*

A. *Scholastici.*

B. *Coadiutores temporales.*

3. *Elenchus promotorum ad ultima vota:*

A. *Professi votorum sollemnium.*

B. *Coadiutores spirituales.*

C. *Coadiutores temporales.*

4. *Elenchus transcriptorum definitive ex hac in aliam Provinciam.*

5. *Elenchus transcriptorum definitive ex alia in hanc Provinciam.*

Notanda de his elenchis:

a) In hos elenchos referendi sunt ii omnes et soli socii Provinciae, qui a die 1 ianuarii 1953 ad diem 31 decembris 1955 ita admissi vel transcripti sunt. — Verba « socii Provinciae » intelleguntur eodem modo atque de Catalogis triennialibus personarum (supra: I a) notatum est.

b) Ad conficiendos hos elenchos adhibenda sunt paradigma-
ta Romae imprimenda et a singulis Provinciis petenda.

IV. - DOCUMENTA AD HISTORIAM ET AEDIFICATIONEM FACIENTIA:

1. *Litterae Annuae* (quae constant ex *historia singularum domorum* atque narratione earum rerum generaliorum *quae ad totam Provinciam, Viceprovinciam, Missionem attinent*).

Notanda:

a) Mittantur « *Litterae Annuae* » postremi triennii, computatis annis aut scholasticis (1952-53, 1953-54, 1954-55) aut civilibus (1953, 1954, 1955), pro modo computandi singulis Provinciis proprio.

b) *Historiae a singulis domibus mittantur non directe Romam sed ad Provincialem* (Viceprov., Sup. Miss.) qui curabit ut sedulo recognoscantur iisque praemittantur ea quae ad generalem Provinciae statum significandum pertinent.

c) Modus conscribendi « *Litteras Annuas* » explicatur in libello « *Practica quaedam ad Formulam scribendi* » nn. 40-43. *Historia domus ne instar ephemeridis* conscribatur, sed scriptor semper prae oculis habeat ordinem qui in praedicto libello (n. 41) aperte indicatur. Oportet praeterea ut *latine conscribatur*.

d) Ad conscribendas « *Litteras Annuas* », adhibeatur charta circiter 28 cm. longa et 22 cm. lata (mensuris anglicis: 11 unc. et 8½ unc.); scribatur in una tantum folii facie; ad sinistram scribentis *relinquatur margo 3 cm. (1 ¼ unc.)*.

2. *Summarium vitae defunctorum*:

a) Hoc Summarium confici debet, in foliis separatis a « *Litteris Annuis* », secundum ordinem chronologicum obitus, de omnibus sociis Provinciae (eodem modo intellectis ac supra, de Catalogis personarum, I a), qui annis civilibus 1953, 1954, 1955 defuncti sunt. De defunctis ergo extra Provinciam necessaria informatio ex Provincia obitus petenda est.

b) De singulis defunctis referenda sunt: — nomina baptismi et familiae; — nomina parentum; — locus et tempus nativitatis; — dies ingressus; — gradus (Prof. 4 vot., Prof. 3 vot., Coad. spir., Schol. approb., Nov. Schol., Coad. temp. form., Coad. temp. approb., Nov. Coad.), et si res fert, dies ordinationis sacerdotalis necnon dies promotionis ad ultima vota; — officia gesta in Societate; — locus et dies obitus. Nomen loci nativitatis et obitus scribatur lingua vernacula et, nisi sit notissimum, addatur nomen provinciae civilis in qua situs est, immo regionis, si situs sit extra Provinciam Societatis ad quam quis pertinet. Addantur virtutes memoria vere dignae, singulorum etiam factorum narratione confirmatae.

c) Ad conscribendum hoc Summarium adhibeatur eadem charta atque de « Litteris Annuis » notatum est, et eodem modo scribatur (cfr. supra: IV, 1 d). Praeponatur inscriptio: « Summarium vitae defunctorum Provinciae N. a die 1 ianuarii 1953 ad diem 31 decembris 1955.

3. *Elenchus Congregationum seu Consociationum.*

a) In hunc elenchum referendae sunt Congregationes seu Consociationes fidelium, quarum Nostri sunt directores sive locales sive regionales vel nationales.

b) Adhibeantur paradigmata Romae imprimenda et a singulis Provinciis petenda.

Ne mittantur singula paradigmata pro Consociationibus singulorum domorum; sed summae ex omnibus domibus collectae in uno folio scribantur.

4. *Catalogus ephemeridum et libellorum periodicorum.*

a) In hunc Catalogum recenseantur omnes ephemerides, libelli, folioli, schedulae, quidquid quadam periodicitate gaudet, licet sit tantum manu impressum (v. g. cyclostilo), vel semel in anno prodeat (v. g. annuarium Collegii), quod a NN. hoc anno 1955 editur vel dirigitur. Adiungatur in folio separato: elenchus ephemeridum et libellorum periodicorum, quae etsi nunc iam non eduntur, post diem tamen 1 ianuarii 1953, per aliquid temporis, in lucem prodierunt.

b) Adhibeantur paradigmata Romae imprimenda et a singulis Provinciis petenda, et quidem singula pro singulis ephemeridibus et libellis periodicis.

V. — RATIO ADMINISTRATIONIS TEMPORALIS postremi triennii, computatis annis aut scholasticis aut civilibus, pro singulorum Provinciarum usu, ut supra de « Litteris Annuis » notatum est (IV, 1 a):

1. *Status temporalis triennalis Arcarum Provinciae vel Missionis.*

a) Adhibeantur paradigmata Romae inprimenda et a singulis Provinciis petenda. De Arcis Viceprovinciae vel Missionis a Provincia dependentis separatam folium usurpetur.

b) Iudicium Revisoris Arcarum, de quo in Epitome Instituti n. 580, 3°, non in ipso folio « Status temporalis triennalis » scribendum est, sed *litteris separatis* Romam mittendum (cfr. Instr. de adm. temp. n. 217).

2. *Status temporalis triennalis domorum.*

a) Ratio reddenda est de statu temporali omnium domorum quae Societatis propriae sunt, ac praeterea omnium earum domorum, quarum administratio Societati plene commissa est, ut sunt

pleraque Instituta et Collegia Pontificia, aliqua Seminaria dioeciesana etc. Quod si in his domibus, et in aliis, quarum administratio Societati plene commissa non est, Societas aliqua bona propria habeat, de iis separatim referatur. Si domibus nostris paroeciae coniunctae sint, satis est referre rationes ipsius domus, omissis rebus paroeciae.

b) Adhibeantur paradigmata Romae imprimenda et a singulis Provinciis petenda. Folia soluta maneant. Suus cuique folio ascribatur numerus, et in fine addatur index alphabeticus domorum secundum nomen vernaculum loci, indicato numero folii in quo singulae domus reperiuntur.

3. *Status temporalis operum maioris momenti.*

a) Nomine « operum maioris momenti » intellegenda sunt:

1°. In primis periodica et collectiones, sive indolis scientificae (ut quae agant de rebus theologicis, philosophicis, iuridicis, sociologicis, oeconomicis, historicis, de scientiis naturalibus etc.), sive ad lectores exultos destinata (cuiusmodi sunt periodica similia « La Civiltà Cattolica »), Nuntii SS. Cordis, periodica praecipua de Congregationibus Marianis, de Missionibus, et alia quae, sive ratione materiae sive ob numerum lectorum, merito maioris momenti dici possunt.

2°. Praeterea, alia opera maioris momenti, quorum administratio sit distincta ab administratione domus, in qua habetur.

b) Adhibeatur eadem charta eodemque modo atque de « Litteris Annuis » notatum est (supra: IV, 1 d); prae oculis autem habeatur paradigma « Status temporalis triennalis domorum » et simili quadam ratione conscribatur: i. e. indicando non solum summam omnium acceptorum et expensorum, sed etiam singillatim praecipua accepta et expensa, ita ut totius status temporalis operis clarus habeatur conspectus. De periodicis haec praeterea addantur: — Quot fuerint subscriptores singulis annis triennii? — Quinam fuerit, in fine triennii, valor venalis librorum et libellorum qui collecti fortasse servantur ut externis vendantur? — Si (ad normam Epitomes n. 534 § 1, 1°) facultas concessa fuerit alicui periodico habendi propriam typographiam, quinam sit valor venalis rerum omnium ad typographiam pertinentium?

4. *Exemplar contractuum perpetuorum*, qui a die 1 ianuarii 1953 ad diem 31 decembris 1955 initi fuerint.

a) Intelleguntur ii contractus seu pactiones cum potestate ecclesiastica vel civili aut etiam cum privatis initae, quarum notitia sit utilis ad gubernationem Societatis vel ad historiam aliquando conscribendam.

b) Adhibeatur eadem charta eodemque modo ac de « Litteris Annuis » notatum est (supra: IV, c d).

c) Singulis contractuum exemplis subscribat Provincialis ut de authenticitate constet. Addatur latine brevis explicatio rei de qua agitur.

VI. - INDEX DOCUMENTORUM OMNIUM quae missa fuerint, indicato numero exemplarium, *subscribente Provinciali*.

NOTANDA QUaedam

1°. Documenta Viceprovinciarum et Missionum dependentium mittantur *simul cum documentis Provinciae* a qua illae dependent.

2°. Romam mittenda sunt *duo* exemplaria *Catalogi personarum primi ac secundi* et *Supplementi* et *Catalogi aptorum ad gubernandum* (I-II), *unum exemplar reliquorum documentorum* (III-VI).

In archivo Provinciarum, Viceprovinciarum independentium et Regionum servandum est *unum* saltem exemplar omnium documentorum, quae Romam mittuntur.

In archivo Viceprovinciarum et Missionum dependentium servandum est *unum* exemplar omnium documentorum, quae ad res ac personas Viceprovinciae vel Missionis spectant.

Quare: a) In Provinciis, Viceprovinciis independentibus et Regionibus paranda sunt *tria* exemplaria *Catalogi personarum primi ac secundi* et *Supplementi* et *Catalogi aptorum ad gubernandum* (I-II), et *duo* exemplaria reliquorum documentorum (III-VI).

b) In Viceprovinciis ac Missionibus dependentibus paranda sunt *quattuor* exemplaria *Catalogi personarum primi ac secundi* et *Supplementi* et *Catalogi aptorum ad gubernandum* (I-II), et *tria* exemplaria reliquorum documentorum (III-VI).

3°. Documenta omnia scribantur *accurate et nitide*, ita ut commode legi possint. Si scribantur machina dactylographica (quod laudatur), mittatur exemplar primum, directe impressum; atramentum sit nigrum (non violaceum vel caeruleum) et bene coloratum.

4°. Secundum exemplar eorum documentorum, quorum duo exemplaria Romam mittenda sunt, potest scribi interposita charta carbonica, dummodo characteres bene legi possint. At diligenter curandum est ut omnia exemplaria *prima* in *eodem* fasciculo simul colligantur et divisa maneant ab exemplaribus *secundis*, quae pariter in separato fasciculo simul colligenda sunt.

Romae, die 15 augusti 1955.

40.

22 augusti 1955

Communicatur mutatio in Officio B. Ioannis Ogilvie M.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro, ad RVam mitto Réscriptum Sacrae Congregationis Rituum quo conceditur ut textus Lectionis VIII pro Officio B. Ioannis Ogilvie, Martyris, in duas Lectiones dividatur, ita ut, si iuxta Decretum Generale eiusdem Sacrae Congregationis die 23 martii huius anni datum de Rubricis ad simpliciore formam redigendis homilia de Feria non recitetur, praesto sit Lectio IX de praedicto Beato.

Velit RVa hoc Rescriptum cum suis, quorum interest, opportuna ratione communicare⁽¹⁾.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 22 augusti 1955.

Rae Vae
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

41.

8 septembris 1955

Puncta quaedam Superioribus commendantur ad executionem promovendam.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Compertum vobis est quam difficile sit Superiori, tot negotiis etiam improvisis vix non cotidie distento, executioni fideli et constanti Constitutionum, Regularum, Ordinationum Praepositorum Generalium, Consuetudinum Provinciae, Ordinationum suorum de-

(1) Vide superius p. 757.

cessorum invigilare. Iamvero, ab hac exsecutione magna ex parte pendet et spiritualis singulorum Nostrorum profectus, et efficacitas operum apostolicorum Societatis. Non est cur huic rei declarandae longius immorer; sicut enim horologium arte factum, quo fidelius sinitur cursum semel ab artifice statutum evolvere, eo perfectius tempus signat, — si quis autem rotellas facilius ex earum loco movendo, saepius aliquid novi moliri nititur, vix non certe pretiosum instrumentum labefactat, — sic, in Societate, sapientibus sancti Patris Ignatii normis directa, haud raro res in deterius ruunt, quia nedum exsecutioni attenderimus, e contra res novas proprio sensui magis conformes, moliti sumus.

Opportunitatem nactus anni Ignatiani quem modo incepimus, vobis quaedam commendare velim quae ad exsecutionem nostri Instituti promovendam plurimum conferent. Quaedam dico, et quidem tria praecipua, ne forte plurium rerum commendatione vos obruam potius quam iuvem.

Velim proinde ut durante hoc anno Ignatiano, in Domorum visitationibus, in coetibus Rectorum seu Superiorum, aliisve particularibus quibus ipsi praeesitis, in colloquiis privatis et litterarum commercio, has res potissimum inculcetis, — 1. usum fidelem Exercitiorum S. P. Ignatii, — 2. usum rationis conscientiae secundum eundem nostrum sanctum Parentem, — 3. custodiam silentii, « ex cuius observantia S. Pater Ignatius spiritum cuiusque domus dignosci dicebat » (1).

I. Et primo quidem, de usu fidei Exercitiorum S. P. Ignatii, non est cur multa in memoriam revocem, cum occasione quarti centenarii approbationis libelli Exercitiorum, longe lateque de hac re disseruerim. Velit Ra Va, velint omnes eius Consultores, ante proximam aliquam consultationem, attente relegere litteras meas diei 2 iulii 1948 (2), ac dein, dirigente Ra Va adunati, inquirere an haec omnia fideliter serventur, sin minus quae remedia adhibenda videantur. Mihi enim constat non omnia quae oportet ubique plene observari.

Conferat quoque Ra Va ea quae de Exercitiis a Nostris faciendis plenius et fusius pertractabat P. Ledóchowski, litteris 9 iunii 1935 (3).

Pauci sint qui illa non perfecte servant; iusto plures sunt, cum agatur de ipsa anima nostri Instituti, de fonte nostri spiritus, de pignore nostrae fidelitatis et perseverantiae.

(1) Congr. 28, d. 22, 1°.

(2) AR XI 468-480.

(3) AR VIII 161-190.

II. Secundum, de quo paulo plura enucleanda veniunt, sit praxis Rationis conscientiae, secundum Constitutiones sancti Fundatoris.

Cum primum prodiiit Codex Iuris canonici, anno 1917, ex angustiore ut videtur eius interpretatione ⁽⁴⁾, crediderunt nonnulli spiritui Ecclesiae hodierno parum conformari institutum illud « Rationis conscientiae » a sancto Ignatio ex usu monastico mutuatum et plenius evolutum, quod pleraeque Religiones recentiores imitatae sunt. Hinc vulnus quoddam accepit nostra antiqua praxis nec plene adhuc ab hoc vulnere ubique convaluit.

Mox autem Summus Pontifex Pius XI, re mature considerata, prae oculis habitis praescriptis Codicis Iuris canonici ⁽⁵⁾, iterum probavit et confirmavit, ea « quae Sanctus Ignatius de Loyola in Constitutionibus Societatis Iesu ... de ratione conscientiae reddenda statuit » ⁽⁶⁾.

Proinde Constitutiones nostrae de hac re, quales ab initio vigerunt et antiquitus servatae sunt, adhuc vigent et servandae sunt, ea nempe obligatione quae earum est propria, lege illa caritatis, quae excludendo quodlibet vinculum peccati sive mortalis sive venialis, altiorem perfectionem desiderat atque maiorem laudem Christi Creatoris ac Domini nostri ⁽⁷⁾.

Praescripta Constitutionum una cum ulterioribus Instituti declarationibus, breviter referuntur apud nostram Epitomem, nn. 201-204. Pleniorem eiusdem rei commentarium, simulque optima ad usum consilia, reperiet Ra Va apud Arregui, Annotationes ad Epit. Inst., 1934, pp. 209-217. Videat Ra Va nonne expediat doctrinam Societatis de hac re iterum ex professo exponere in aliqua exhortatione, occasione Visitationis Domorum.

Quaedam quae ad usum magis conducant addere liceat.

Si in nonnullis locis rarius quam par est redditur vera ratio conscientiae, crediderim causam praecipuam esse in ipso Superiore, sive maiori sive locali. Haud raro enim accidit ut Superior, ex perperam intellecta natura sui officii, — quod minime continetur sola cura rerum exteriorum, — vel non audeat vel vix velit rationem conscientiae subditorum accipere; est qui a limine subditorum fiduciam praescindat: « Haec quaeso tractes cum Patre spiritali. Mihi dicas quid de valetudine? de alumnis? de negotiis? » Falsa illa caritate, quae timiditati aliive humano respectui videtur tri-

(4) Cfr. A. Gutiérrez, C. M. F., apud Commentarium pro Religiosis, XXXIV, 1955, 162-163.

(5) AR V 88-89.

(6) AR IV 261.

(7) Cfr. Const. P. VI c. 5 [602].

buenda, frustratur iste sancti Ignatii expectationem, subditi humilem fiduciam.

Ex altera parte, erraret quoque qui putaret se « Rationem conscientiae », utpote Instituto praescriptam, districtè exigere posse vel debere. Uti sapienter monet Suarez: « In his rebus raro est utilius quod est involuntarium ». Eo spiritu est inducendus subditus ad sese aperiendum, quo conscripta est a sancto Ignatio Constitutio de hac re: spiritu nempe paternae caritatis, voluntariae deditionis in perfectius servitium Christi Domini.

Superior tam in vita cotidiana et consueta quam in colloquiis privatis cum subditis, talem se exhibeat oportet ut illi libenter et quasi sponte ei etiam intima animi pandere cupiant. Sit solide pius, sincerus, sibi semper aequalis, alienus a qualibet personarum acceptione, secreti tenacissimus, famae aliorum religiose parcat nec unquam uni coram alio detrahat: spontaneam subditorum fiduciam sibi conciliabit.

Inter defectus huius aetatis illud memorari potest paucos esse qui secretum perfecte servant. Iamvero, vix quidquam adeo fiduciam subditi difficiliorem efficere natum est, quam si Superior noscitur sui parum compos, immo et garrulus. Nec tantum secretum commissum quod dicitur, sed etiam illud quod moralistae « naturale » vocant Superioribus praesertim religiose servandum est, si velint subditorum facilem sinceritatem sibi mereri. In dubio num aliquid sit secretum necne, in partes severiores inclinent Superiores, non quod id semper obligatorium in conscientia, sed quod vix non semper perfectius erit.

Reliqua quae de hac re dici possunt omitto, utpote in locis supra allegatis optime exposita.

Subditi autem reddendae humili et sinceræ rationi conscientiae assuescant ab initio vitae religiosae. Uti ait S. P. Ignatius, multum interest ut discant in Superiore intueri non « hominem obnoxium erroribus atque miseriis ⁽⁸⁾, nec ex altera parte hominem eximiis intellectus et cordis dotibus ornatum ⁽⁹⁾, sed Superiorem qua talem, Christi Domini ex delegatione ab Eius in terris Vicario, vices gerentem. Certe iuvatur subditus si Superiorem invenit magnanimum, benignum, fidelem; non tamen his rebus mere humanis sed spiritu fidei nitatur oportet nostra fiducia. Praeter reliquas virtutes, in reddenda ratione conscientiae exercetur illa numquam satis laudanda rectitudo et sinceritas, cuius defectus radix est bene multarum defectionum a vocatione.

⁽⁸⁾ Ep. de Obed., n. 16.

⁽⁹⁾ Cfr. l. c., n. 3.

In iis locis ubi ab usu sinceræ rationis conscientiae non pauci defecerunt, curent Superiores maiores ut Magistri novitiorum, Praefecti spiritus, Instructores Patrum tertiæ Probationis genuinam doctrinam S. P. Ignatii suaviter quidem sed firmiter et sine tergiversatione inculcent.

III. Tertium velim hoc anno Ignatiano ubique urgeatur et quidem efficaci ratione, scilicet usus silentii in vita nostra. Nervi hominum huius ætatis, iuvenum praesertim, cum debiliores sint, durius iis est solis cum Deo conversari, et commercio hominum ex parte et ad tempus privari. Nonnisi simul cum aliis orare, simul studere, simul laborare, simul cogitare cupiunt. Et tamen Ecclesia hac ætate hominibus indiget qui alios ducant, quin ab aliis ipsi ducantur; qui ex assiduo studio et intima meditatione doctrinam hauserint solidam atque firmam, quam puram et integram opponere queant falsis doctoribus, qui hominibus magis quam Deo placere contendunt. Homines, qualibus Societas nunc opus habet, Deo unitos, recte et strenue docentes, serio et assiduo labori deditos non formabimus nec servabimus nisi ope austerae disciplinae silentii.

Praeiudicium non paucorum illud videtur, silentium servandum esse in Domibus formationis et studiorum, — et utinam in iis perfecte servetur! — locum autem non habere in Collegiis, Universitatibus, Residentiis et Missionum Stationibus. Atqui, ante omnia, in quibusvis nostris domiciliis, etiam parvis, sancte semper vigeat oportet illud « magnum silentium », ut alicubi vocatur, quod ab initio exercitiorum pietatis vespertinorum, ad finem usque eorundem exercitiorum mane habendorum decurrit; id ubique, contra quemlibet abusum etiam iamdiu inolitum vindicandum est, non sine aliqua moderata quidem sed inflexibili severitate.

Sed praeter illud, sicuti nobis, qui temporis nostri debitores sumus Christo Domino et animabus ab Ipso redemptis, a tempore rebus inutilibus terendo semper cavendum est, pariter ad vitam Deo unitam numquam non conandum. Hinc officium Superiorum sit exemplo et verbo illam curam silentii inculcare quam vita nostra apostolica permittit.

Paterna caritas postulat ut debilitatis coetaneorum nostrorum, iuvenum praesertim, rationem habeamus. Sed longe altioris et melioris caritatis est Nostris non verbo tantum sed etiam actu necessitatem inculcare silentii, sine qua vita vere spiritualis et Deo in actione unita de facto impossibilis fit. Superior qui levitati animi et inconstantiae suorum conivet, facile sibi famam conciliabit suavitatis; mox autem ab ipsis subditis (ut nihil dicam de iudicio Dei Domini nostri) vituperabitur, eo quod eius culpa habitus laxiores contraxerint, a quibus, ætatem maturam adepti, vix ac ne vix

quidem sese corrigere queant, dum tamen detrimentum et ipsi patiuntur et animabus inferunt ob deficientem vitam fidei. Paternus utique sit Superior; sed boni patris est a filiis, etiam invitis, id exigere quod, quamquam eis displicet, vero atque futuro eorum bono conducit.

Si Superiores unanimes, in tota Societate, per hunc annum, in trium harum rerum executionem incumbant, persuasum habeo actionem apostolicam totius nostri Ordinis usque solidiorem, profundiores effectum, magis duraturos fructus ubique esse laturam. Sincera illa et ardens devotio erga sanctum Fundatorem, quam laetus conspicio ubique vigere, ne in verbis tantum et sensibus sistat, sed ad complendam quam perfectissime nostri Fundatoris voluntatem, Exercitiis et Constitutionibus manifestatam, se extendat.

Commendo me RVae ss. Sacrificiis.

Romae, in festo Nativitatis B. Mariae V., 8 septembris 1955.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

42. 27 septembris 1955

Communicatur Rescriptum de peculiari Indulgentia occasione Anni Ignatiani ⁽¹⁾.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro, RVae mitto Rescriptum Sacrae Pae-nitentiariae Apostolicae, quo conceditur hoc evolvente anno Ignatiano, Indulgentia Plenaria in oratoriis semipublicis Societatis a legitime utentibus lucranda, in ecclesiis vero et oratoriis publicis vel Societati propriis vel nostrae curae commissis, ab omnibus christifidelibus acquirenda, singulis diebus quibus, sub solitis condicionibus, supplicationes triduanas vel novemdiales vel per octiduum aut etiam unico die in honorem S. P. N. Ignatii celebrandas

⁽¹⁾ Vide superius p. 765.

participaverint. Velit RVa hoc Rescriptum cum omnibus nostris domibus communicare.

Hanc nactus occasionem, RVam certiore facio nos Romae officium festi B. M. V. Mediatrix Omnium Gratiarum typis mox edituros; cum enim hoc festum ad diem 15 decembris iam translatum sit (hoc anno autem impeditum), utile erit nostris sacerdotibus aliud eiusdem festi officii exemplar habere in partem hiemalem breviarii inserendum. RVa si pro suis sacerdotibus nonnulla exemplaria officii velit, annexam schedulam rite impletam mihi mox mittat. Animadvertat RVa in hoc Officio nihil esse mutatum, sed tantum festum translatum fuisse.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 27 septembris 1955.

Rae Vae
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Socr. Soc. Iesu

43.

4 octobris 1955

De colligendis informationibus de libris vel articulis scriptis a Nostris.

AD OMNES PP. SOCIOS PROVINCIALIUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Non dubito quin RVa bene noscat opus periodicum « INDEX BIBLIOGRAPHICUS Societatis Iesu » quo omnia Nostrorum scripta, sive libri sive articuli periodicorum, apta dispositione colliguntur. P. Jesus Juambelz diligentissimo studio quattuor iam volumina edit ab anno 1937 ad 1950.

Ad hoc opus conficiendum requirebantur olim informationes una cum Documentis Triennialibus (Cfr. AR VII 191; 175); dein anno 1947 visum est tale praescriptum suspendere sive propter nimium laborem PP. Sociis impositum, sive quia exemplaria duotum librorum tum periodicorum omnium a Nostris scriptorum vel editorum Romam mitti debent. Nunc vero cum ex una parte numerus librorum et articulorum magis in dies succrescat, unde labor informationes colligendi in dies nimis onerosus evadat, cum ex altera parte experientia constet re vera non omnes libros et periodi-

cos ad nos mitti, opportunum visum est schedas quasdam conficere, quibus maiore facilitate omnes sive librorum sive articulorum informationes, quae nunc a peritis exiguntur, in unum collegerentur.

Ne vero nimium PP. Socii, iam satis onerati, labore premerentur, tutius reputavi ipsis Auctoribus committere onus redigendi informationes in schedis; relicto tantum PP. Sociis munere distribuendi schedas inter Patres in Provincia degentes easque confectas Romam mittendi. RVam rogo ut potius abundet in distribuendis schedis inter Patres nostros Scriptores (aliquando etiam quosdam Scholasticos), quos RVa noverit ex apposita censura in scriptis edendis: melius videtur periculum subire amittendi nonnullas schedas, quam ut aliquis auctor schedam non recipiat et proinde Index Bibliographicus deficiens evadat.

Si RVae utile visum fuerit exemplar harum schedarum etiam in archivo Provinciae servare, tunc transcribendas illas curabit. Si schedae non sufficient, a me alias exquirat.

Cum dein ea diligentia, quae RVae propria est, omnes schedas ex omnibus domibus Provinciae collegerit, absque ullo peculiari ordine ad me sollicite remittat.

Ne labor in Provincia nimis augeatur hae schedae directe mittuntur etiam Superioribus Viceprovinciarum et Missionum dependentium; quos etiam rogo ut directe ad nos eas remittant.

Demum faveat RVa clare Nostris Scriptoribus commendare informationes tradendas esse de libris atque articulis editis quinque his postremis annis: 1951; 1952; 1953; 1954; et 1955. exeunte. Ut facilius opus reddatur, in posterum huiusmodi informationes singulis annis colligemus.

Interim videat RVa num his supra numeratis annis aliquis e Nostris scriptoribus vita functus sit, et tunc diligentiam adhibeat ut eius quoque scripta in schedis recenseantur.

Commendo me ss. SS.

Romae, 4 octobris 1955.

Rae Vae

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

De persistente periculo Communismi athei.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Nuper nuntius ad nos delatus est Episcopum Shangaiensem in Sinis, cuius notissimus erat fortis animus in defendendis iuribus Ecclesiae fidemque catholicam, una cum nonnullis ex eius sacerdotibus atque saltem tredecim (probabiliter pluribus) ex nostris Patribus Sinensibus nocte Nativitatis B. Mariae V. quae intercedit inter diem 8 et 9 septembris, in carcerem coniectum esse. Captivi inter alios ducti sunt Rector Seminarii regionalis Zikawei, et quinque ex Patribus formandis seminaristis addictis.

Eos omnes, una cum reliquis nostris Patribus in Sinis degentibus (inter quos duo tantum remanent alienigenae qui non sint carcere inclusi) peculiarem in modum commendo precibus totius Societatis.

Nec minus ferventer Dominum supplicare pergemus pro iis omnibus qui in partibus dominio Communistarum subiectis aspera quaeque patiuntur propter suam fidelitatem erga Ecclesiam et Sanctam Sedem. Hisce diebus in Hungaria iterum alii quidam ex Nostris captivi abducti sunt; in Slovakia pariter duodecim; ex Rumania nuntiata est mors in captivitate Superioris illius Viceprovinciae; nec ulli nuntii de mitigata persecutione e quovis loco ad nos pervenerunt, quamquam in decursu ultimi anni tres e Nostris, tempore belli capti, et duro atque diuturno carcere vexati, in patriam remissi fuerunt.

Vel hinc patet quam grave immineat periculum, cum alicubi Catholici quidam adversariorum astutis artibus delusi, putent vias alicuius collaborationis nobis potius esse ineundas. Ipsi siquidem qui rebus communisticis in orbe praesunt iusserunt, uti ex factis patet, manum quae amica videatur catholicis porrigere. Ne decipiamur fraude inimici naturae humanae qui in angelum lucis se transfigurat; nec mellifluis verbis fidamus, sed acta exquiramus. Satis nos monuit ipsa Ecclesia ne sic dicto « catholicismo progressivo » aures praebeamus vel coniveamus. Quidquid sentiunt vel dicunt homines atque etiam si in nos non pauci « dentibus strideant », nostrae vocationis est ad verae et illibatae « fidei defensionem » nos accinctos ubique praebere.

Non igitur abs re erit, hac arrepta occasione, in memoriam revocare ea quae ad universam Societatem scribebam die 22 aprilis 1947 « de Communismo debellando » ⁽¹⁾. Has litteras ante proximam aliquam consultationem Provinciae, Viceprovinciae vel Missionis, velint Superiores maiores eorumque Consultores omnes attente relegere ut dein adunati de earum executione deliberent. Ne graventur postea Superiores maiores, per se vel per Patrem Socium, de rebus in illa consultatione tractatis ad me referre, id breviter describens quid in ista Provincia vel Missione in executionem litterarum anni 1947 actum fuerit, quid ulterius agendum statutum sit.

Commendo me RVae ss. SS.

Romae, die 4 octobris 1955.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

45.

15 octobris 1955

Pater Vicarius Generalis ad tempus constituitur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Cum nonnulla et gravia negotia mihi discutienda et agenda sint, cumque cotidianis laboribus distentus id perficere nequeam, re diu coram Domino considerata, censui utendum mihi esse facultate, a Constitutionibus ⁽¹⁾ et decretis Congregationum Generalium ⁽²⁾ Praeposito Generali concessa, constituendi Vicarium Generalem ad tempus.

Proinde per aliquot hebdomadas Vicarium Generalem constituo R. P. Severianum Azcona, Assistantem Hispaniae, qui ordinariam negotiorum expeditionem in se suscipiet et ad quem omnes litterae ex officio vel de negotiis dirigendae erunt. Munus Vicarii inibit die 20 decurrentis mensis octobris.

⁽¹⁾ A. R. XI 277-283.

⁽¹⁾ P. IX c. 5 D (787).

⁽²⁾ Coll. Decr. d. 262 § 3.

Interim, si quis mihi omnino personaliter scribere velit, litteras inscribat « Soli ».

Velit RVa haec tempestive communicare cum omnibus Nostris, quorum ss. Sacrificiis et orationibus me et Societatem enixe commendo.

Romae, 15 octobris 1955.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

46.

18 octobris 1955

Nuntiatur indictio Congressus generalis Dirigentium Apostolatus Orationis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Intra Annum Ignatianum, alterum anniversarium, ut nostis, in Ecclesia commemoratur, quod Societati nostrae peculiariter carum esse debet, Centenarium scilicet extensionis Festi SS. Cordis Iesu ad universam Ecclesiam.

Nostra enim Societas peculiare partes habuit in urgenda introductione huius Festi, cum sibi conscia esset quidquid ad promovendum cultum SS. Cordis faceret, ad se pertinere, utpote munus speciale sibi a Christo ipso commissum. Quapropter decet nos proximo anno etiam huius grati eventus reminisci et simul muneris tam honorifici nostrae Societatis. Mens autem non est ut festivitates festivitatum addamus, sed ut hac etiam recordatione iuvemur et novos stimulos concipiamus ad cultum SS. Cordis congrue fovendum. Hinc statui ut in secunda parte proximi mensis septembris Romae apud nostram Curiam Congressus Dirigentium Apostolatus Orationis habeatur. Nec dubito quin talis Conventus, in quo tractandum erit de modo quo Apostolatus Orationis necessitatibus curae pastoralis hodiernae subvenire debeat, tum Patribus adfuturis tum aliis Nostris omnibus adiumento futurus sit, ut Apostolatum Orationis et cultum SS. Cordis studiosius et efficacius in dies promoveant.

Peculiaria, quae ad celebrationem huius Congressus spectant, mox per Directionem Generalem Apostolatus Orationis proponuntur.

Commendo me ss. Sacrificiis.

Romae, 18 octobris 1955.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

47.

10 decembris 1955

De expleto tempore muneris Vicarii Generalis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Quoniam ad finem mox, Deo volente, perducta erunt illa negotia graviora, propter quorum expeditionem R. P. Severianum Azcona Vicarium Generalem ad tempus constitui eiusque nominationem per litteras die 15 octobris huius anni datas cum omnibus Provinciarum Praepositis communicavi, negotia omnia officii mei resumere intendo proximo die 25 decembris, festo Nativitatis D. N. I. C., quo die R. P. Azcona munus Vicarii Generalis deponet. Litterae igitur ex officio vel de negotiis post illum diem denuo mihi dirigendae erunt.

Velit RVa haec cum omnibus suis tempestive communicare. Commendo me ss. Sacrificiis.

Romae, die 10 decembris 1955.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

Instructio de usu instrumentorum ad nuntios aliave diffundenda.

INSTRUCTIO

DE USU INSTRUMENTORUM AD NUNTIOS ALIAVE DIFFUNDENDA

Haud raro, praesertim ex Collegiis Nostrorum vel externorum, deferuntur ad me dubia de usu instrumentorum illorum quae haec nostra aetas plura in dies spargit, ad nuntios, spectacula, concentus variaque alia eiusmodi diffundenda. Opportunum mihi visum est paulo plenior instructionem de talibus rebus ad Societatem dare.

Sive enim agatur de ephemeridibus diariis, sive de periodicis imaginibus ornatis quae « magazine » vocari solent, sive de libellis quae ad instar anthologiae optima quaeque ex aliis libris vel libellis excerpere conantur, quaeque « digest » passim audiunt, sive de radiophonio vel televisione, sive demum de cinematographo, haec omnia fere pari lance libranda sunt, in ordine tum ad bona tum ad mala quae ex eorum usu consequuntur. Per se enim, ex intentione Creatoris, qui talia condendi nobis facultatem largitus est, omnia haec bona sunt, ad bonum ordinanda, id est ad Dei gloriam et animarum salutem. Per accidens autem, ex malitia, neglegentia, pigritia nostra, mala fiunt et eorum abusum consequitur tepor spiritualis, infirmitas animi, peccatum et ruina.

Cotidie in Officio Divino verbis Petri Apostoli monemur: « Sobrii estote et vigilate, quia adversarius vester diabolus tamquam leo rugiens circuit quaerens quem devoret; cui resistite fortes in fide » ⁽¹⁾. « Sobrii estote », id est attendite, cogitate, nec leviter et sine consideratione agite. Ne proni in quaelibet delectabilia vos proicite; ne in ea quidem in quae passim omnes coaetanei, nullo servato modo nec mensura praecipites se dant. Christiani estis, Religiosi estis; non frustra elegit vos Christus Dominus de mundo. Monuit Ipse: « de mundo non estis » ⁽²⁾, sed « vita vestra est abscondita cum Christo in Deo » ⁽³⁾ secundum commentarium Apostoli.

Varia illa adminicula vitae hodiernae, quae initio recensebam, maximo usui esse possunt ad spargendam veritatem, ad instituendos homines, pueros praesertim et rudes, ad animas lucrandas suo

⁽¹⁾ 1 PETR. V 8-9.

⁽²⁾ IOAN. XV 19.

⁽³⁾ COL. III 3.

Creatori. Atque alicubi dolendum est nos iis non satis uti in scholis, vel in erudienda multitudo, atque imprimis ad supplendam penuriam sacerdotum. Quid non possunt emissiones radiophonicae et televisivae, pelliculae cinematographicae ad illos docendos et persuadendos qui aliunde ad ecclesias vel scholas catholicas accedere non possunt vel nolunt! Quid non potest bonum « digest » ad illos iuvandos quibus tempus et quaevis alia opportunitas deest ad libros vel periodicos libellos legendos! Atque folia diaria integros populos et ipsa Gubernia movent et circumducunt.

Quamquam saepe nobis desunt ingentes pecuniae quae requiruntur ut eiusmodi instrumenta diffundendae veritatis ad nutum praesto habeamus, non raro efficaci modo collaborare possumus iis qui ea moderantur. Quod cum fieri potest, probantibus nostris Superioribus, toto nisu faciamus.

Sicut alumni et fidelibus nostrae curae commissis, ita et nobis ipsis eadem adiumento esse possunt et debent. Pro apostolica nostra vocatione, nobis non licet ab iis quae aguntur et dicuntur in mundo alienos esse, sicuti liceret si Dominus nos ad Carthusiam vocasset. Immo pro necessitate nostri ministerii aliquos ex Nostris minus, alios plenius esse informatos convenit: scriptores periodicorum culturalium, professores scholarum superiorum, apologetas et controversistas, studiosos rei socialis, non paucos Superiores, decet ut plurima noverint; alii contenti esse possunt novisse summa rerum capita; aliis dein, ut iuvenibus in primis stadiis formationis vel Fratibus Coadiutoribus, convenit potius ut plurima saltem adhuc ignorent, ne nimis a rebus sui officii avocentur et distrahantur.

Quaenam erit norma et mensura adhibenda in utendo variis illis instrumentis ad nuntios aliave diffundenda inventis? Norma nitida quamquam non semper amoena nec facilior nobis proponitur a limine Exercitiorum spiritualium S. Patris Ignatii, ubi hic in « Fundamento » nos docet rectum modum utendi vel abstinendi creaturis: « tantum quantum » scilicet nos iuvant vel impediunt ad serviendum Deo Eumque glorificandum, atque ad salvandam et sanctificandam animam nostram. Atque ulterius decurrentibus Exercitiis, altiore illam normam addit: ubi par foret Dei servitium et bonum animae nostrae, id praelegimus quo magis similes fiamus Christo Domino, pauperi et humiliato, in Cruce patienti. Duplex proinde norma nobis servanda commendatur, rectissimae semper intentionis, atque abnegationis maioris et continuae mortificationis ⁽⁴⁾. Has normas, si usui radiophonii, televisionis, cinematographi, periodicorum varii generis applicabimus, omnia haec no-

⁽⁴⁾ *Reg. Summ.* 17 et 11-12.

bis et animabus proderunt; has si neglexerimus, et nobis et animabus oberunt.

Nisi enim recte iis utamur, obesse plurimum possunt hodierna illa inventa. Et primo quidem, quia iis adhibendis, tempus nostrum in vanum terimus. Nec parvam rem aestimemus tempus in vanum terere: tempus enim seu vita nostra est bonum pretiosissimum a Deo nobis concessum ut praemium aeternum nobis et proximis adipiscamur; tempus est talentum a Christo Domino nobis commissum ut ex eo lucremur: non nostrum est sed Eius; tempus dum nos in vanum terimus inimicus homo vigilat et strenue in perniciem generis humani operatur; rationem igitur severam postulabit a nobis Aeternus Iudex de usu nostri temporis.

Alterum incommodum est quod immoderatus usus rerum facilliorum animum debilitat, ad austerum conatum vitae laboriosae et apostolicae in dies minus disponit, atque mox ab eo avocat, otii denique amorem inducit. Quare sapientissime monet nostra Epitomes Instituti (n. 208, 1°) ut non tantum subditi caveant, sed Superiores vigilant, memores sibi officium quodammodo paedagogicum erga filios incumbere, arcendi ea quibus paulatim a bono et perfectione prosequenda declinabunt. Certe, opus est aliqua interdum animi relaxatione et qui ei tempestive indulgere omittit, facile ad maius bonum ineptum se reddit, immo quandoque ad peiora deflectit; sed in animo relaxando debita moderatione opus est. Immo cavemus ne confundamus (uti tam saepe accidit) id quod sensibus placet et id quod animum relaxat; nihil gravius nervos puerorum praesertim fatigat, quamquam utique naturae iucundum, quam longior et excitatior pellicula cinematographica. E contra animum non raro plene relaxat labor corporalis paulo durior atque aliis utilis, quamvis forte minus iucundus.

Tertium incommodum, quod nos saepe fugit, est spiritus mundanus quem nuntii et res mundanae sensim sine sensu mentibus nostris instillant. Gratia enim vividioris fidei, qua spiritus vocationis viget, nonne timendum est ne subtrahatur si ei infideles sumus?

Quartum demum incommodum, praecedenti affine, subtilius tamen sed non minoris periculi, est lenta deformatio conscientiae, praesertim quod ad castitatem. Dum enim assidue legimus, audimus, aspicimus peccatum vel peccati incitamenta, fieri non potest quin imaginatio atque ipsum cor rebus periculosus, immo lascivus, adeo implicetur et innectatur ut nedum angelicam castitatem, quam a nobis exspectat S. P. Ignatius, forsitan nec ipsam virtutis substantiam integram tutari valeamus. Ne leviter quaeso haec praetereantur; nimis tristis experientia confutat eorum levitatem qui

cum Regula et Superiorum dictis praemonentur, humeros quatiunt et subident.

Libentius his normis generalioribus atque rectoribus contentus essem, earum applicationem plene relinquendo prudenti discretioni Superiorum sive Provincialium sive etiam localium. In rebus agendis enim regula rigidior raro diversis adiunctis apte respondet, et ipse S. P. Ignatius in Constitutionibus nos docuit plura esse committenda illi unctioni Spiritus Sapientiae, ad quam interdum etiam in suis litteris alludit. Facta tamen mihi ostendunt non adeo raro quosdam Superiores non tam propria persuasione, ratione et fide parta, moveri, quam importunis suasionibus subditorum, quamvis iuvenum et inexpertorum, ad nimiam et funestam coniventiam trahi. Quapropter necessarium duco aliquas normas directivas magis determinatas proponere. Secundum locorum et personarum adiuncta, videant Superiores Maiores num in territorio suae iurisdictionis severiori regula opus sit. Ubi talem edixerint, ne praetexant subditi Patrem Generalem plura permittere: Superiorum in loco est normas a Patre Generali datas in hac re applicare. Ubi vero normas laxiores ex humano abusu praevaluerint, reducantur mores ad ea quae hic describuntur.

1. Quamquam iuvenes qui ad nos accedunt, in saeculo assuefacti fuerunt usui cotidiano periodicorum, radiophonii, cinematographi, televisionis, sciant se, Societatem ingressos, vitam a vita saeculari prorsus diversam amplexos esse, vitam spiritualem et Deo dicatam, recollectam et mortificatam, quae normas sequitur omnino alias ac vita in saeculo. Proinde sicut olim, ita et nunc temporis, Novitii nostri abstineant variis his modis informationis et recreationis. Eis interdum, a Patre Magistro vel ab eius Socio, nuntii dentur de rebus quae per orbem geruntur, de iis praesertim quae religionis et boni animarum magis intersunt. Si quando oratio Summi Pontificis, caerimonia religiosa celebrior, vel aliquid eiusmodi per radiophonium vel televisionem transmittitur (nam nil refert modus transmissionis sed tantum res transmissa), expedit, ut etiam Novitiis talia audire vel videre liceat.

2. Meminerint Superiores Iuniores nostros, sive Scholasticos sive Coadiutores, in primo tantum stadio formationis versari eosque *paulatim* (nam natura humana alium modum non tolerat) praeparandos esse ad maturitatem religiosam acquirendam. Ad eorum formationem conducat ut, apta praemissa introductione a perito professore, audiant nonnullos concentus classicos, oratorem maioris notae, videant « film » ex iis quae « documentaria » nuncupantur, selecta periodica culturae humanae prae manibus habeant. At bene ab initio doceantur quomodo talibus adminiculis

uti oporteat ut fructum solidae formationis apostolicae inde reportent, nec vanae curiositati indulgentes tempus in vanum terant. Plerumque non expediet ut nuntios saeculares ex diariis ephemeridibus vel ex radiophonio discant; melius servabitur mos similis ei qui pro Novitiis adhiberi solet.

Ad pleniorē maturitatem instituuntur Philosophi nostri; ne tamen cedant Superiores eorum suasionibus se, utpote non amplius novitios, tractandos esse ut solemus Theologos nostros. Hi enim, quod ad aetatem, plenam adepti sunt maturitatem; quod ad formationem religiosam et humanam autem, provectiores iam sunt et modo magis immediato praeparandi ad vitam nostram apostolicam. Hoc discrimine prae oculis habito, curent tamen semper Superiores ut in Scholasticatibus etiam Theologiae, servetur illa mentis recollectio, illa austeritas et severitas vitae, sine qua nec studia solida, nec vera vita spiritualis, nec demum ipsa indoles Societatis, qualem eam voluit S. P. Ignatius, sarta tecta manebunt. Uti pluries enim innui, explicite voluit S. Ignatius ut nedum clerici saeculares et ad modum saecularium clericorum viventes, Religiosi simus, « sub Crucis vexillo Deo militantes » ⁽⁵⁾, in paupertate, mortificatione, humilitate et oboedientia perseverantes.

3. Proinde in Scholasticatibus raro concedatur « film »; dixerim ne ultra sexies in anno, si quando « documentarium » non tam ad distractionem quam ad veram institutionem aptum excipias. Videat Provincialis num conveniat Theologis concedere ut tempore recreationis breves nuntios a radiophonio accipiant ut ab usu diariorum, quo plurimum teritur tempus, abstinere possint. Curetur ut Philosophis quoque interdum praebetur opportunitas praecipuos nuntios accipiendi. Maxime prudentes sint in concedendis Scholasticis nostris ea quae dicuntur « magazines »; non raro eheu in nostris domibus etiam studiorum ea legenda et conspicienda offeruntur quae ne in familia vere christiana quidem toleranda forent, etiamsi aliqualem benevolentiam erga Ecclesiam picturis et scriptis praebere quandoque videntur. Quod ad televisionem attinet, consulo ut in Scholasticatibus ubi nondum introducta est, interim ne introducatur: praeterquam enim quod paupertatis ratio habenda est, hucusque televisio pauca praebet quae ad veram formationem conducunt, sed plurima vana et nullius valoris.

4. Audio in Collegiis certarum regionum alumnis multo saepius quam ad eorum bonam formationem conducit, exhiberi « films » ad animos recreandos; immo quandoque Praefectos abuti radiophonio adeo ut, tempore quo iuvenes studio vacare debent, musica ista levi et inani quae saepe « emittitur » distrahantur, vel

⁽⁵⁾ *Form. Inst.*, n. 1.

(ut alicubi accidit) eius ope mane e somno excitentur, quo ut patet efficaciter impeditur ne prima diei cogitatio, primus affectus, ut iuvenem christianum decet, ad Deum convertatur. Omissis proinde istis excessibus, admissis autem usibus qui sanae educationi congruunt, iuvenes et verbo et opere doceantur ea qua decet moderatione uti honestis recreationibus.

Verum ex eo quod alumnis nostris aliquid plus recreationis conceditur, minime sequitur Nostros omnibus « films » vel rebus eiusmodi, quae iuvenibus indulgentur, interesse posse aut debere. Pierique alumni ad vitam in saeculo degendam praeparantur; nos Religiosi sumus, mortificationi et vitae cum Deo unitae dediti. Si qui ex Nostris ad invigilandum alumnis « film » interesse debeant, re vera officio fungantur, nec sinantur se propter « film » ab invigilando distrahi. Reliqui autem Nostri interdum, iudicio Rectoris vel Provincialis, quod certe non saepius quam semel in mense contingere convenit, « film » recreativo alumnis dato interesse permittantur. Caveant pariter Superiores ne Praefecti quibus competit usum radiophonii vel televisionis pro alumnis moderari, ipsi (uti cheu cum gravi detrimento religiosae vitae accidit) his instrumentis in proprium commodum abutendo tempus terant.

5. Patet in Tertia Probatione ob gravitatem et brevitatem huius probationis easdem fere normas servandas esse, ac in Novitiatu. Imprimis enim in humilitate exercendi sunt nostri Tertiarii, atque in austeritate illa vitae ad quam in posterum sponte servandam asuescant.

6. In communitatibus autem Patrum et Fratrum formatorum, certe firma servetur illa norma sapienter a P. Ledóchowski praescripta, ut nemo nec ad proprium usum in cubiculo (si forte aegrotum in nosocomio domus excipias) nec ad liberum usum etiam in loco communi, praesto habeat radiophonium vel televisionem. Usus harum rerum a Superiore, secundum normas a Superiore Maiore acceptas, ordinetur. Plerumque proinde nonnisi in recreatione iis qui id cupiunt concedatur audire breve compendium nuntiorum, quod cotidie dari solet; sic enim possumus tempori parcere, nec astringimur ad percurrenda diaria. Ne permittat Superior ut loco recreationis apud nos traditae, audiantur concentus qualescumque ex radiophonio; nimii momenti est ut servemus nostrum morem alacriter colloquendi inter nos ad animum relaxandum, qui est inter maxima adminicula unionis animorum et pretiosissimae illius facilitatis agendi cum hominibus. In usu televisionis, vix unquam extra tempus recreationis concedendo, parcus sit Superior, ne rebus vanis intendere assuefiamus. Nec sinat suos pro lubitu, sed tantum cum licentia, raro tantum concedenda, extra domum adire « film »; statuta auctoritatis episcopalis si quae sint in hac re pro clericis edicta,

Nostri, utut exempti, ubique servant; si quod dubium a quibusdam moveatur de hac re, Superior Maior edicat pro Nostris easdem prohibitiones, vel potius severiores ut decet, quam quae pro clericis saecularibus in loco vigent. Demum, etiam inter Patres et Fratres formatos, meminerit Superior sibi incumbere, et quidem onerata conscientia, invigilare ne diaria quaelibet vel periodica, in specie « magazines » quae Religiosos non decent, vel aliquibus periculum inducere possunt, domum nostram intrent vel in ea servantur. Si quis clam Superiore talia introducere conetur, is paterne moneatur, mox puniatur, et si contumax in inoboedientia perseveret, ad Superiorem Maiorem et etiam ad Patrem Generalem, si oportebit, deferatur.

7. Dum de his rebus ago, non possum quin verbum addam de abusu hodierno etiam inter nos grassante: immoderatam dico curiositatem quod ad competitiones sportivas. Nemo sensatus negabit optimos fructus quos exercitium illud corporale quod « sport » vocamus secum ferre potest; nec fructus quos, si scite eo utamur, ad animi quoque sanitatem, ad bonam iuventutis institutionem ex eo oriuntur. Sed in hac re, sicut in usu cuiuslibet creaturae, debito ordine ac proin debito modo seu mensura opus est. Longe certe maius momentum in mente tam Nostrorum quam alumnorum tribuendum est progressui in pietate et virtute, in litteris et scientiis, quam in exercitiis corporalibus.

Competitiones sportivas autem aestimare oportet secundum verum earum valorem, non autem cum passione ista curiositatis quam homines nostrae aetatis passim prae se ferunt. Signum est aut mentis parum cultae, aut exigui dominii sui ipsius his rebus intendere tamquam eventibus maximi momenti in hominum vita. Quid quaeso dixisset sanctus Auctor Exercitiorum spiritualium si sequaces et discipulos Christi Regis a se formatos vidisset caeco impetu abeuntes post inconditam illam hominum turbam qui dum magnis competitionibus intersunt liberi arbitrii fere expertes apparent? Servetur in omnibus rebus serena illa et librata moderatio quae cuique rei relativum inter reliquos huius mundi eventus momentum tribuit.

8. Nec omittere possum aliquid quod, nisi fallor, saepe neglegimus: oportet in tota re de qua agit haec Instructio instituere tam alumnos reliquosque fideles, quam iuvenes nostros Religiosos quo modo quaque ratione fructum verum haurire possint ex diariis aliisque periodicis legendis, ex « films » aspiciendis, ex emissionibus radiophonicis, ex televisione, ex usu — ut omnia uno verbo complectar — illarum creaturarum quas ingenium hominum huius temporis nobis fruendas paravit. Doceantur scilicet quo sensu critico ea omnia legenda, audienda, conspicienda sint ut verum a falso.

fictum a rebus gestis, depravatum ab honesto, leve a solido, pulchrum a fucato discernere discant; ut nedum se caeco imaginationis et affectus motu abripi sinant, dum rebus humanis congaudent atque compatiuntur, cordis et imaginationis motus tamen secundum rectae rationis et fidei lucem regere valeant.

Nec plura. Ut totam hanc Instructionem brevi compendio illustrem: vita nostra et vocatio propria his praesertim temporibus res sunt admodum seriae, tam in conspectu aeternae Veritatis quam in oculis hominum. Dum mundus citato cursu ruit in peccatum, dum Dei hostes infensius in dies Christi Ecclesiam impetunt, Revelationem, ordinem supernaturalem, ipsam Dei existentiam tam actibus quam dictis negantes et de medio tollentes, nobis non licet ad res vanas nos convertere et iis tempus, quod non nostrum est sed Christi Domini, profundere. Primum enim mandatum illud est: Diliges Dominum Deum tuum ex *toto* corde tuo, et ex *tota* anima tua, et ex *totis* viribus tuis. « Homines mundo crucifixos et quibus mundus ipse sit crucifixus, ratio vitae nostrae nos esse postulat; homines inquam novos, qui suis se affectibus exuerint ut Christum induerent » ⁽⁶⁾.

Romae, die 27 decembris 1955.
in festo S. Ioannis Evangelistae.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

⁽⁶⁾ *Summa et Scopus nostrarum Constitutionum.*

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

49.

27 ianuarii 1955

*De auxiliis adhuc suppeditandis a Provinciis Americae septentr.
Vicepr. Iaponicae.*

AD QUOSDAM PRAEPOSITOS PROVINCIARUM AMERICAЕ

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Pluries iam adii Patres Provinciales Assistentiae Americae de Societatis Missione in Iaponia, atque ex corde gratus sum de liberalitate qua hucusque saltem 28 e suis miserunt in illam difficilem vineam Domini. Necessitate compulsus ulteriora quaedam ab ipsis petere cogor.

RVam non latet quibus in difficultatibus versentur nostrae Missiones Asiae. Praeterquam quod florentes Sinarum Missiones, in quibus fere 900 Nostrorum laborabant, vix non integrae destructae sunt, accessus nostris Missionariis fere omnino interdicitur in Missiones Indonesiae et Indiae, maximas totius Societatis. Eo impensius nobis laborandum videtur in aliis partibus Extremi Orientis, ut Christi Regnum saltem ibi dilatetur.

Iaponia autem magnam praebet spem, praesertim si in scholis secundariis et superioribus efficacius laborare poterimus. Unum exemplum afferre sufficiat: e 120 pueris qui initio anni nomen dederunt Collegio nostro in Eiko, post paucos menses 93, in scripto consentientibus parentibus, in religione catholica instrui petierunt. Bene proinde intellegitur Episcopos a nobis petere ut plures scholas aperiamus. Provincia Californiae mox incipiet novum Collegium aedificare in Hiroshima, quod tertium erit illius Viceprovinciae (Rokko anno 1938 fundatum erat, Eiko seu Yokosuka anno 1947). Ulterius iam praeparatur Collegium quartum in Tokyo.

Universitas autem catholica Tokiensis, a sancto Pio X anno 1906 fundata, ipsa anima fiat oportet vitae catholicae, uti optime

norunt Provinciales Americani, qui tanta laude Universitatibus et Collegiis superioribus regendis incumbunt. Hucusque tamen haec Universitas, adversis rebus pluries probata, nec numero nec natura Facultatum apta est quae illum influxum exerceat, quem bonum Ecclesiae postulat. Quamprimum quidem condendae sunt Facultates Iuris atque Scientiarum, quibus accedat oportet Institutum Studiorum Socialium.

Cum insuper non desint qui se offerant ad Missionem Iaponicam, desunt tamen qui linguam anglicam facile et recte loquantur. Ideo visum est ad Provincias Americanas recurrere, ut Missioni etiam in hac re subveniant. Californiae quidem Provincia uti dixi onus magna liberalitate suscepit Collegium in civitate Hiroshimensi instituendi eique magistris providendi; et inchoata Provincia Wisconsinensis eodem spiritu apostolico mota paratam se praebet Missionem in Korea meridionali suam facere. Quibus Provinciis onus ulterius non ausim imponere, sed hanc nactus occasionem gratias iis plurimas libentissime exprimo. In his igitur literis, ubi sermo est de auxilio Viceprovinciae Iaponicae praestando, de duabus illis Provinciis non loquor, sed de ceteris octo dumtaxat (inter Provincias inclusa Regione Ohio-Michiganensi).

Quare ut desideria mea et consilia clare patefaciam, haec iudicio RVae sincere submitto.

1. Singulis annis mittentur ex Assistentia quinque Scholastici, peracto cursu Philosophiae, qui Viceprovinciae definitive erunt applicandi. Praeter quos unus alterve Pater iuvenis mittetur, quando Rev. P. Viceprovincialis Iaponiae id rogabit. Poterunt Provinciales in annuo coetu convenire de onere mittendorum horum missionariorum inter se dividendo.

2. Quia Viceprovincia opibus non qualibuscumque indiget, quas ipsa Iaponia suppeditare nondum possit, Provinciae Americanae necessitatibus Viceprovinciae hodiernis quae magis premunt providere volent, et quidem modo sequenti:

Curiae Provinciales suppeditabunt theologatum

Universitates suppeditabunt scholam iuris

Collegia suppeditabunt dormitorium

Scholae Altae suppeditabunt scholam scientiarum

Domus Exercitiorum suppeditabunt domum Exercitiorum.

Non me fugit, Patres dilectissimi, magnitudo sacrificii quod a nonnullis ex nostris institutis in America peto. Debita addentur; consilia, quae Superioribus iamdiu cordi erant, paulisper differenda erunt vel mutanda. Professionis autem nostrae obligatio tam urget nos quam sublevat, divinae gloriae cupidos et animarum salutis avidos, dum illam vineae Christi Domini Nostri partem adiuvamus,

« quae magis indiget tam ob penuriam aliorum operariorum quam ob miserum statum et infirmitatem proximorum in ea et damnationis extremae periculum ... Ubi ostium apertius et maior dispositio ... in hominibus ut iuari possent » ⁽¹⁾. Videbimus profecto immensam illam divinam bonitatem vicissim rependere, fructu in dies uberiore percepto in Collegiis et aliis multiplicibus ministeriis Assistentiae ubi Nostri tam magna alacritate et sui ipsius abnegatione operam navant ad profectum animarum in vita et doctrina christiana.

Post recens atque immane bellum, Provinciae Assistentiae Americae dire probatas Provincias Europaeas, Germaniae praesertim, sed et Italiae et Galliae et aliarum regionum, efficaci modo adiuverunt ad salvanda ab interitu Scholasticatus, Collegia, opera diruta. Ego sane divinae bonitati tantum confido ut firmiter credam totum hoc quod nunc pro nostra Viceprovincia Iaponica aggredimur perficiendum, omnibus Societatis Provinciis cooperantibus non minus in bonum Ecclesiae universalis et divinae Maiestatis gloriam auctam cessurum.

Commendo me ss. Sacrificiis

Romae, die 27 ianuarii 1955.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

50.

3 martii 1955

De notione necessaria linguae latinae et graecae a Iunioribus habenda vel acquirenda.

AD QUEMDAM RECTOREM COLLEGII NN.

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ad studium linguae graecae in Iunioratu prosequendum quod attinet, responsum cuidam Praeposito Provinciali iam datum libenter transcribo. Primo quidem animadvertere velim nullibi in documentis communibus praescribi studium biennale litterarum huma-

(1) *Const. P. VII C. 2 D* [622].

niorum. Quemadmodum pro aliis contrahi potest cursus, poterit pro aliis extendi, habita ratione personarum, locorum, etc., secundum Superiorum iudicium, et praesertim horum studiorum finem; rem proinde determinent Provinciales, etiam in casibus particulatibus, secundum id quod convenire videtur.

Qui consueta aetate ingrediuntur, utputa inter 17 et 20 annos nati, eum fere habeant Iunioratum quem describit Instructio ad Provincias Germaniae ⁽¹⁾. Si linguam latinam et graecam non didicerunt ante ingressum, ambas discant partim in Noviciatu, partim in primo quodam anno Iunioratus, qui biennium praecedat. Si hoc apta methodo fiat, possunt iuvenes iam maturiores brevi tempore satis discere, ut consuetum Iunioratum deinde cum fructu peragere queant.

Qui aetate potius provectiores sunt, eo deducantur ut, etiamsi auctores classicos difficiliores legere non valeant, saltem eam notitiam linguae latinae acquirant quae ad studia ecclesiastica requiritur; item eam notitiam linguae graecae qua possint legere Evangelia et Actus Apostolorum, reliquarumque partium Novi Testamenti discussionem exegeticam intellegere.

Provectiores aetate qui talento ad elementa linguae graecae discenda carere videntur, ne admittantur ad cursum maiorem (Theologiae), sed ab initio destinentur ad cursum minorem (Cf. Rat. Stud. 119-120). Melius ne admittantur in Societatem, nisi alia praeclara compensent id quod talento deest.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 3 martii 1955.

Rae V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

⁽¹⁾ Cfr. A. R. XI 563-564.

51.

23 martii 1955

Normae de functionibus et itineribus neo-sacerdotum in India et Ceylon.

AD RECTORES KURSEONGENSIS ET POONENSIS COLLEG. NN.

(*ad notitiam: AD OMNES SUPERIORES MAIORES
IN INDIA ET CEYLON*)

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ob faciliorem hodiernum commeatum, contingit nonnumquam ut occasione ordinationis sacerdotalis Nostrorum, parentes e longinquis etiam mundi partibus ad filios invisendos istuc accedant. Dum autem viatores illi in India versantur, loca aliqua praecipua in ista pulcherrima mundi parte invisere cupiunt, inter quae facile Missionem, in qua filius laboraturus exspectatur. Et sane, eximii illi Societatis benefactores, qui filios Deo in Ordine dederunt, iure exspectant a nobis ut exquisitiorem sibi caritatem exhibeamus. Quare pluries contigit ut Superiores se rem Deo gratam facturos aestimaverint, si neomystis facultatem fecerint parentes, ad paucas hebdomadas, per Indiam comitandi.

Verum in hac re facile irrepent abus. Dum enim alienigenis extraordinaria illa concedimus, fratribus nostris Indianis eadem negare cogimur: dum ditioribus conivemus, erga pauperiores strictiores nos exhibemus. Societas in India, uti pluries iam inculcavi, magis magisque recedat oportet a consuetudinibus quae in Missione vix inchoata necessario tolerantur, ut plene accedat ad observantiam regularem qualis in Provinciis bene constitutis vigere debet.

Statuendum proinde censeo ut in re, de qua agitur, nullum in posterum admittatur discrimen inter Indianos et alienigenas. Quod Indianis secundum deliberationes communes Superiorum Maiorum Indiae concedi solet, id etiam alienigenis indulgeatur. Sicuti Indianis, qui non aequo longius a domo paterna absunt, concedi potest occasione ordinationis sacerdotalis, ut post primam Missam in Domino studiorum celebratam ad propria remeantur. ibi per duos tresve dies commorantes, Sacrum faciant sollemne aliaque festiva in paroeciis fieri solita, qui dein ad Domum studiorum revertentes reliquas ferias in animi recollectione modo Nostris consueto peragant; pari modo, alienigenis, quorum parentes eos invisent, proprius Superior Maior, si sibi videbitur, concedere potest ut eos comitentur

in propriam Missionem, si id cupiunt, dummodo haec ne aequo longius distet, ibique per duos tresve dies commorentur, post quos ad Domum studiorum revertantur.

Huius autem facultatis concessio, mutatis mutandis cum de parentibus alienigenis Indiam invisentibus agitur, iisdem subsit conditionibus quae in reliqua Societate iam diu vigent: requiritur scilicet:

1. « ut prima Missa celebretur in ipsa domo ubi sacri Ordines suscipiuntur: nam Neo-Sacerdotes ante omnia sunt membra religiosae familiae ad quam pertinent et quae est Societas Iesu ».

2. « ut caveant a nimia pompa et externa festivitate, quae ad apparatus mundanum potius quam ad pietatem et aedificationem ordinatur, memores spiritualium fructuum, quorum gratia inter suos sacerdotale munus exercent ».

3. « ut post breve tempus, duorum vel trium dierum, paroeciae paternae valedicant, et ad villam Theologorum se recipiant » ⁽¹⁾.

Praeterea, 1. « Res prudenti iudicio Superioris relinquitur, neque ius cuiquam datur ad illam concessionem exigendam ».

2. « De sola paroecia natali agitur vel ubi parentes eorumve locum tenentes degunt, ea fere ratione qua de itineribus in familiam sermo est in Epitome (n. 247 § 2); idque per duos tresve dies tantum ».

3. « Neo-Sacerdotes autem redeant statim in Scholasticatum et vacationes cum aliis Scholasticis transigant; neque excogitentur tituli quidam colorati (ut dici solent), v. g. ministeriorum quorundam, ut illi sive apud suos diutius manere, sive in aliis Provinciae domibus retineri possint; hae enim industriae simulationem sapiunt, quae cum sincero nostri Instituti spiritu profecto non congruit » ⁽²⁾.

Quae omnia istic, sicut alibi, fideliter servanda sunt; in specie firmiter cohibeatur abusus de quo AR VIII 782, nec permittatur ulli neomystae « per varias paroecias cursitare ubicumque vel remotissimi cognati degunt » neve « dein ministeriis occupentur usque ad initium anni scholastici ».

Si id aliquibus paulo durius videbitur, recordentur quaeso verbi Domini quod nobis S. P. Ignatius inculcat in Regula Summarii 8: meminerint quoque quantum ad salvandas animas valeat sacrificium illud intimum, in virtute Sacrificii Christi Redemptoris, oblatum sive ab ipsis sive a carissimis eorum parentibus. Hi certe eo-

⁽¹⁾ A. R. VI 403.

⁽²⁾ A. R. IX 607, 608.

dem spiritu fidei quo olim filium Deo obtulerunt, eum plene Religiosum se exhibere gaudebunt.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 23 martii 1955

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

52.

7 aprilis 1955

Exc. DD. Astoni Chichester, (Pr. Angl.), Archiepiscopo Salisburyensi, litterae gratulatoriae Patris Generalis occasione erectionis hierarchiae ecclesiasticae in Rhodesia Meridionali.

53.

18 aprilis 1955

Indicatur Conventus Superiorum Maiorum ex India.

R. P. ALOISIO M. COYNE

PRAEP. VICEPROV. BOMBAYENSIS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Iuxta praxim a meo decessore introductam et hucusque servatam, Romam scilicet tertio quoque anno convocandi omnes Superiores Maiores Indiae ut de quaestionibus communibus agant unionemque inter se foveant, conventum illorum Superiorum iterum convocandum et die 1 maii 1956 in aedibus nostrae Curiae generalitiae incipiendum decrevi. RVa, quaeso, nomine meo omnes Superiores Maiores Indiae de conventu certiores faciat, ut omnia ad iter necessaria tempestive praeparent.

Cum problemata Missionum Ceylanensium a problematibus in India vigentibus magis in dies differant, non necesse est Superioribus Missionum Gallensis et Trincomaliensis Romam proximo anno

venire. Velit tamen RVa eos de conventu certiores facere, et si illi interesse voluerint, Romae libenter excipientur.

Commendo me ss. SS.

Romae, 18 aprilis 1955

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

54.

19 aprilis 1955

De mutando nomine Missioni Kwangensi. Kikwitensis vocabitur.

AD R. P. ALOISIUM RENARD

PRAEP. PROV. BELGICAE MERIDIONALIS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Cum Sancta Sedes, occasione novi Vicarii Apostolici nominandi nomen Vicariatus Apostolici Kwangensis in Vicariatum Kikwitensem nuper mutaverit, convenire censeo ut etiam nomen nostrae Missionis mutetur. Missio igitur Kwangensis in posterum nuncupetur Missio Kikwitensis.

Commendo me ss. Sacrificiis.

Romae, die 19 aprilis 1955.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

55.

19 aprilis 1955

Litterae Patris Generalis quibus gratulatur Patri Paulo Bohain, Rectori Bruxellensis Collegii S. Michaëlis, quinquagesimo recurrente anno ab eodem Collegio condito.

56.

24 aprilis 1955

Qua ratione « Hora Sancta » in Noviciatu peragi possit.

AD QUEMDAM MAGISTRUM NOVICIORUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

.
Quod ad novum usum, instituendi, scil. « Horam Sanctam » singulis hebdomadis, haec noto. Hora Sancta, uti dicitur, est exercitium pietatis laude dignum, quod etiam Nostris utiliter commendari potest. Multum porro proderit ut Novicii discant devotiones particulares ab aliis legitime admitti, ab aliis omitti posse secundum gratiae divinae inspirationem et consilium Patris Spiritualis. Nulla autem in Noviciatu introducatur nova praxis pietatis quae ullo modo obligationem sapiat; nec velim ut inter Novicios duo quasi coetus oriantur, « ferventiorum » qui meditationem vespertinam ad horam protrahant coram Sanctissimo, aliorum qui id facere nolint. Itaque ordo diurnus talis sit ut saltem in vigilia primae feriae sextae mensis Novicii, qui id volunt, « Horam Sanctam » tempore libero privatim instituere possint. Qui, approbante P. Magistro, eam saepius facere volunt, res suas ita disponant ut salvo ordine Noviciatus nec nimis conspicui nec certe singulares videantur. Vel cogitari potest de meditatione vespertina ab omnibus Noviciis prima feria sexta coram Sanctissimo facienda, quam de more, si recte certior factus sum, sequetur Benedictio cum Sanctissimo. Si qui Novicii ante hanc meditationem incipiendam in sacello visitationem instituere velint, facile Horam Sanctam explere poterunt, sicque inter se divisi non erunt in exercitio pietatis communiter omnibus praescripto perficiendo.

Romae, die 24 aprilis 1955.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

57.

3 maii 1955

In erectione Viceprov. Mangalorensis, litterae ad eiusdem Socios et ad Prov. Veneto-Mediolanensis.

AD SOCIOS PROV. VENETO-MED. ET VICEPR. MANGALOR.

REVERENDI PATRES, FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

Decretum quod modo audistis de Missione Calicutensi e Provincia Veneto-Mediolanensi separanda eaque sic dividenda ut pars septemtrionalis in Viceprovinciam independentem erigatur, pars vero meridionalis Provinciae Madurensi aggregetur ut, Deo dante, futura Provincia Malabarensis praeparetur, gaudio vos hodie afficiat oportet, quibus datum est videre ad maturitatem feliciter pervenisse ea germina quae cum diuturno sudore plantata vel exculta fuerunt a tot Societatis filiis qui in territorio illius Missionis sibi successerunt postquam exeunte anno 1878 Socii Provinciae Venetae ad Mangalore pervenerunt.

Ut enim fieri solet et apprime scitis, opera Dei tenuiora quidem habent initia sed, decurrente tempore, perpulchra accipiunt et ostendunt incrementa, ut cuius catalogum Provinciae Veneto-Mediolanensis intuenti apparet. Aderat enim iamdudum Domus Probationis Christi Regis, cui annexus erat Iunioratus, aderant quoque, praeter duo Collegia minora cum aliquot Residentiis ac Stationibus, Seminarium Interdioecesanum in Mangalore et duo magna Collegia Bangalorense ac Mangalorense, quae simul plus quam quinque millia alumnorum numerabant.

Merito praeterea Provinciae matri adscribenda est sollicita cura ut et clerus saecularis et vocationes ad Societatem promoverentur inter indigenas, qui tres quartas partes Sociorum Missionis constuebant et integrum fere Scholasticorum numerum componebant.

Paterne propterea vobis omnibus gratulor quod, Deo favente, sacrificia vestra et praedecessorum vestrorum hoc felici successu coronata sunt et quae in lacrimis pridem seminastis nunc in exultatione metitis. Grato autem animo vobiscum recolo eos viros, qui vel in Provincia matre vel ex eadem in Indiam advecti vel ex India oriundi, suae vitae religiosissimae et laborum apostolicorum exemplo vobis praelucendo hunc diem maturarunt.

Quod si gaudio ob evectionem ad gradum Viceprovinciae aliquid moestitiae, ut fieri solet, ob fratrum dilectorum separationem admiscetur, hoc intuitu maioris boni leniri debet. Confido ceterum vos et fraterna caritate coniunctos mansuros et invicem auxilio fore precibus, virtutum ac laborum apostolicorum exemplis, nec pro maiore Viceprovinciae necessitate destitutam Provinciam ab elemosynis pro ea colligendis ita ut ex hac nova rerum dispositione labores vestri fructuosiores fiant et maior usque gloria Deo ex eis obveniat.

Magno ergo animo, Patres ac Fratres ad novam Viceprovinciam pertinentes, novam hanc aetatem inite novosque stimulos ad grandia secundum Deum patranda hac occasione accipite. Eorum qui vos praecesserunt vestigia pressuris novas atque novas vocationes ad statum religiosum et sacerdotalem excitandas, fovendas ac maturandas vobis enixe commendo nec dubito quin, translatis ad Provinciam Madurenses Stationibus Missionariis in Malabar erectis, ardenti zelo et magna animi liberalitate colendum suscipiatis novum amplumque laboris campum vobis oblatum, in quo plures Stationes inter Paganos, vestris Superioribus moderantibus, aggrediamini ut plurimorum animos ad Christum Eiusque Ecclesiam adducatis. Spernendum utique non est Collegiorum ministerium quod, si rite geratur, magnum influxum exercere natum est; at hac occasione omnes vos ac praesertim iuniores Patres et carissimos Scholasticos hortari velim ut etiam, immo propensius, ad directam pauperum evangelizationem libenter se offerant eamque magno studio prosequantur.

Primo autem loco semper habeatis quae hominem interiorem perficiunt illumque cum Deo coniungunt neve pigeat hoc saepius audire siquidem contra hoc vitae omnis apostolicae fundamentum nova semper molimina adstruit « inimicus homo ». Inter vos praeterea supernaturalis caritatis vinculo coniunctissimi sitis, utque verbis Decessoris mei in haud dissimili occasione prolatis utar, « una (inter vos diversarum regionum filios) existat aemulatio, caritatis, qua vos invicem praevenientes contendatis utra utram pluris aestimet, utra utram plus diligit, utra utram qua precibus apud Deum qua omnis generis ope plus fovere studeat » ⁽¹⁾.

Nihil aliud mihi restat, Reverendi Patres Fratresque in Christo carissimi, nisi Deum rogare ut hanc rerum dispositionem fortunare dignetur, vobis, Provinciae ac Viceprovinciae earumque operibus pro Sua liberalitate benedicat optatumque incrementum tribuat.

(1) A. R. V 132.

Et ipse vobis omnibus benedico et commendo me ss. SS. et Orationibus.

Romae, die 3 maii 1955
in Festo Inventionis Sanctae Crucis

Vestrum omnium
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

58.

3 maii 1955

Litterae P. Generalis ad Prov. Madurensensem occasione adnexionis territorii Calicutensis.

AD SOCIOS PROVINCIAE MADURENSIS

REVERENDI PATRES, FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

Occasione Calicutensis territorii Madurensi Provinciae annexi, gratulationis et exhortationis verba quaedam ad vos amanter adhibere volebam.

Ne quidem novam vestrae Provinciae regionem omnium curis commendare opus est ut illam toto corde, oratione et opere amplectamini ad maiorem Dei gloriam; multa enim morum et linguae affinitate ex utraque parte iunguntur Nostri, nec dubito quin statim ab initio fraterne collaborent mutuoque sint auxilio, donec, adspirante Dei gratia, de futura Malabarica Provincia erigenda, cogitare potuerimus.

Aucta vero Provincia, procul dubio augebuntur onera gubernationis et apostolicae necessitates, sed, Deo favente, in vestris domibus formationis numerosi parantur operarii, qui senioribus opem ferre quam optimam anhelant.

Ad hunc finem obtinendum maxime iuvabit sanctitalis meritum, quod unusquisque coram Deo sincere et ardentem quaesierit, et coram hominibus religiosa omnino conversatione prodiderit. Inde fiet ut generosiores tantum animae ad vitam nostram alliciantur, cum clare perspexerint quanta abnegatione, paupertate, austeritate opus sit ad verum sancti Ignatii filium efformandum. Geminis igitur precibus et actibus « ad ea quae sunt priora extendentes nos-

metipsos, ad destinatum persequamur, ad bravium supernae vocationis Dei in Christo Iesu » ⁽¹⁾.

In ardua autem occupationum selectione, Superiorum sententiam fideliter attendant omnes in spiritu fidei et caritatis, atque constanti animo, et gratiae divinae auxiliis annexi illam perficere generoso animo studeant: scholasticus iis studiis quae tunc temporis ei assignantur totum se dedat, coadiutor temporalis curis sibi commissis solerter incumbat, sacerdos ministeriis non se oneret quae Superior non probaverit. Quidquid facimus, numquam ab oculis absit divinus ille finis totius activitatis nostrae: maior Dei gloria in servitio animarum, nec aliud quidquam quaeramus nisi ea quae Christi sunt.

Si vero magnae dilectaeque vestrae patriae necessitates et imminetia pericula praecavenda aut arcenda intuemini, omne sane tempus omnesque vires tamquam boni Christi Iesu milites utiliter impendere nitimini, ita ut parati sitis ad praedicandum verbum, ad instandum opportune, importune ... in omni patientia et doctrina, sicut decet eos qui diligunt adventum Christi ⁽²⁾ et, toto corde Dei gratiae obsequentes et Sanctorum Francisci Xaverii et Ioannis de Britto vestigiis inhaerentes, plurimas Indiarum gentes, purissima Matre Dei opitulante, Ecclesiae aggregare contendetis, ad laudem et honorem Sanctissimae Trinitatis.

Commendo me sanctis Sacrificiis et orationibus vestris.

Romae, die 3 maii 1955.

In festo Inventionis Sanctae Crucis.

Omnium in Christo servus.

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

59.

4 maii 1955

Litterae gratulatoriae Patris Generalis ad P. Salvatorem Gil (Pr. Tarrac.), Directorem Barcinonensis Instituti Chimici, cuius quinquagesimus foundationis annus celebratur.

60.

13 maii 1955

Litterae gratulatoriae Patris Generalis ad P. Gualterum Derouau, Rectorem Verveiensis Collegii S. Francisci Xaverii, (Pr. Belg. Mer.) primo saeculo ab eodem Collegio condito.

⁽¹⁾ Cf. *Phil.* III 13-14.

⁽²⁾ Cf. 2 *Tim.* IV 2 et 8.

61.

21 iunii 1955

*De sollerti praeparatione virorum expertorum in scientiis sacris
et in administratione temporali.*

AD QUOSDAM PRAEPOSITOS PROVINCIARUM

REVERENDI IN XTO PATRES,
P. XTI

Omnino laudo vestrum studium ut viri eminentes in variis operibus et disciplinis parentur et ad id tempestive destinentur. Ut pluries monui, praesertim pro scientiis sacris, ne putetis vos iam satis fecisse si unice necessitatibus Collegiorum Nostrorum prospexitis vel prospicitis: etiam in iis Provinciis in quibus Cursus Theologicus vel Philosophicus non est, multum proderit si plures sint qui ad studia specialia Philosophica vel Theologica respective destinentur nec umquam desit oportet unus alterve saltem. Pater in singulis Provinciis qui in iure canonico vel scientiis biblicis, moralibus et philosophicis praestet et cui recurrere possint non solum Nostri sed etiam externi, ac praesertim Episcopi. Nihil praeterea dixerim de animo vere « catholico » quo necessitatibus Ecclesiae et universalioribus operibus occurrendum sit, quod fieri nequit si quis contentus sit particularibus necessitatibus unice providere.

Hac occasione attentos vos reddere velim ad id quod commendabam in meis litteris circularibus diei 3 martii de aptis Procuratoribus praeparandis: est enim res magni momenti quae vobis cordi sit oportet, cum agatur de viris praeparandis qui non tantum rationes et computationes faciant ac pecuniam aliave bona velut passive a Superioribus vel aliis exspectent, sed ea ipsi procurent, rite ac diligenter administrent, ita ut ceteri Nostri nulla temporali sollicitudine angantur seque plene devoveant muneribus seu ministeriis ab oboedientia commissis. Ut probe scitis ii qui sollemniter professi sunt eligi non possunt sine dispensatione Generalis ad munus Procuratoris tum Provinciae ⁽¹⁾ tum Domus ⁽²⁾. Suadet praeterea Institutum ⁽³⁾ ut munus Procuratoris domus, nisi necessitas urgeat, a munere Superioris localis distinguatur vestrumque est singulos perpendere casus ne facilius quam par est multiplicentur, prout quis suspicari possit quarundam Provinciarum catalogos percurrando. Ceterum id ex bono domorum postulatur: Superior enim

(1) Epit. 826, 1°.

(2) *Ibid.* 841 § 1.

(3) *Ibid.* 841 § 2.

localis subditos suos et in via perfectionis et in animarum auxilio procurando ducere tenetur ⁽⁴⁾ et vix ei fas erit id peragere et ministeria secundum Instituti normas seligere si et Procuratorem Domus agere debeat, ut taceam de periculo ne omnia sub specie pecuniae videat eaque proinde seligat ministeria quae maiorem vim pecuniae afferant eosque despiciat vel recuset socios, ut senes, infirmos vel minoribus dotibus naturalibus ornatos, qui (humano modo res concipiendo) vix auxilio rei familiari sustinendae esse possunt. Atqui sexcenties centum millia libellarum aestimantur bona in unaquaque Provincia sita: ingens admodum patrimonium quod nostris curis ab ipso Domino per Ecclesiam suam et Societatem concreditum habemus, non ut pro lubitu eo utamur et abutamur, sed ut seduli dispensatores prudenter ad mentem et voluntatem unius Domini rem gerentes statum redditum praestare possimus. Quot opera, quot ministeria languescunt, immo deiciuntur, eo quod ex incuria vel ineptitudine, nedum dissipantur, otiosa manent. De quibus administrandis quis Superior audeat per se ipse respondere? Respondeat tamen oportet conscientiae suae et Deo, cum necessariae providentiae, cui consulere tenetur, voluntate defuerit. Non ipse vestram onero conscientiam; sed meam et vestram onerat officium quo fungimur pro Deo animarum curam habentes. Levabitur autem cum, per aptos procuratores, sicut praecipiunt Constitutiones, fructus res ferent. Neminem praeterea latet nostris hisce temporibus implicatissimis ac permultis legibus negotia huiusmodi regi, ad quas cognoscendas peritissimus quisque requiritur. Attendatis velim etiam hac aetate qua publica potestas civium redditus in dies vectigalibus et tributis gravat ac minuit, nos pari gradu cogi ad publicum aerarium legitime accedere eodem iure fretos quo eleemosynas colligere ex titulo paupertatis iubemur et ex publica utilitate honestamur. Arduum sane iter ac saepius impervium, quod ingredi valet qui magnum in his rebus et scientiam et usum habet.

Romae, die 21 iunii 1955.

Vestrum in Xto Servus
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

(4) Reg. 3 Sup. loc.

Puncta quaedam de institutione Noviciorum nostrae aetati aptata.

AD QUEMDAM PRAEPOSITUM PROVINCIALEM

MON RÉVÉREND PÈRE,
P. C.

Je vous remercie de votre bonne lettre au sujet du noviciat et des novices; en date du 7 juillet.

Une constatation presque universelle nous montre que la jeunesse actuelle, qui fait sa crise de puberté corporelle généralement à l'âge habituel, est par contre, et très souvent, notablement retardée dans sa puberté psychologique. Souvent elle ne fait cette seconde crise que vers 20 ans ou plus tard. Ajoutez-y qu'elle a grandi dans un monde bien différent de celui d'il y a 40 ans. Elle souffre en outre d'une grave erreur d'éducation, fréquente dans les familles, les écoles et surtout les « euvres de jeunesse », qui consiste à lui faire brûler les étapes; de là une maturation apparente, mais chaotique, qui est en partie à refaire.

C'est dire qu'il faut au Maître des novices une grande longanimité, mais aussi une maturité solide, qui ne se laisse pas influencer par les difficultés des jeunes, mais donne à celles-ci leur vraie valeur.

Ceci dit:

On n'édifie rien de solide que sur un fondement solide. Vous avez donc raison d'estimer que l'« explication des Règles » de jadis que vous avez reçue dans un texte datant, semble-t-il, de l'ancienne Compagnie doit être mise à jour. La chose avait été fortement soulignée par la 28e Congrégation, d. 21, n. 2: « Curent Magistri novitiorum ... ut nostrae doctrinae spiritualis principia dogmatice bene fundata et organice evoluta tradant ».

Ce serait une erreur de mettre un enseignement plus dogmatique à côté de l'explication des Règles ou des Exercices; c'est tout le fondement de notre pratique ascétique qui doit être expliqué à fond, évidemment ad captum de jeunes gens qui n'ont fait ni philosophie ni théologie. C'est toute la vie spirituelle et de piété, toute la vie de prière qui doit être mise dans son vrai jour.

C'est pourquoi j'ai plusieurs fois insisté auprès des Pères Provinciaux, afin que les Maîtres des novices et les Pères spirituels au moins des grandes maisons, soient préparés par un solide bien-

nium de Théologie spirituelle, que nous nous efforçons d'organiser de mieux en mieux à Rome à leur intention. Nous ne souffrons que trop du manque de doctrine de nos Pères spirituels; le P. de Guibert dans sa « Théologie spirituelle » explique fort bien que la vie sainte ne suffit pas. Rappelez-vous les plaintes de sainte Thérèse d'Avila sur le manque de doctrine de certains de ses confesseurs!

Que les lectures spirituelles des novices, tout en les maintenant dans l'ascèse de la Compagnie, soient toutes solides. Faites supprimer, s'il y a lieu, tout ce qui est soi-disant « pieux » mais manque de fond.

Rodriguez devrait être adapté quant à la forme; il devrait être condensé; quelques points je pense devraient être précisés. Il s'agit de trouver l'homme qui s'attelle à cette tâche.

C'est l'idée même de saint Ignace que les novices doivent être formés avant tout intérieurement: notre Sommaire est extrait presque tout entier de la 3e partie des Constitutions. Sans la « *lex interna caritatis* » vous n'arriverez qu'à de pauvres résultats, et bien fragiles. Mais vous avez raison d'ajouter que les « *exteriora* » sont nécessaires; l'homme est corps et âme. On ne discipline pas intérieurement, sans entraîner à la discipline extérieure; et sans discipline intérieure, la vie de charité de nos hommes ne résiste pas.

Que l'on étudie l'ordre du jour, prudemment, pour en éliminer l'excès de morcellement, qui enseignant à faire des riens, n'éduque pas. Que l'on maintienne un exercice constant d'obéissance même extérieure, tenant compte aussi de la variété d'occupations qui doit prévenir la fatigue.

Voulez-vous prolonger les classes p. ex. jusqu'à 50 minutes, bien; n'allez pas au delà: la concentration serait trop forte pour ces grands nerveux. Prolongez un peu les travaux manuels, mais ne fatiguez pas ces corps qui ne sont pas entraînés. Que les jeunes gens apprennent, surtout à ne rien faire pour la forme; et qu'on ne leur donne aucun exercice uniquement « pour les occuper ». Qu'ils fassent bien ce qu'ils ont à faire.

Leur accorder dans la journée une courte période de jeux? Pourquoi pas? Si cela détend vraiment. Leur permettre de jouer en récréation ordinaire? Mais oui, pourvu qu'ils évitent les excès. Et qu'on leur ménage des occasions où ils puissent apprendre à se connaître, et apprendre à tenir une conversation; chose si importante.

Que l'on exige d'eux, objectivement, ce qu'exigent les Règles de la Compagnie, en particulier celles du silence et de la modestie (sans exagérer la « modestie des yeux », mais en insistant sur la tenue et la bonne éducation).

Vous avez raison d'exclure pour les jeunes (et pas seulement au noviciat!) le repos dans la journée. Qu'ils aient un nombre d'heu-

res de sommeil suffisant, mais pas excessif; il faut une certaine énergie morale pour tenir le corps en santé.

Interrogez un médecin sur le régime. Celui-ci doit surtout être varié; alors les organismes y trouveront tout ce qu'il leur faut. Evitez tout excès, même p. ex. de viande ou de fromage; les aliments soi-disant « forts » intoxiquent s'ils sont pris en excès.

Je n'attacherais pas une importance excessive à la messe dialoguée; elle peut devenir une routine vide comme toute autre chose. Qu'on leur apprenne à comprendre la messe, et à s'associer au Sacrifice de Notre-Seigneur de toute leur âme en même temps qu'ils s'y unissent sacramentellement.

Que Notre Seigneur bénisse vos efforts pour une meilleure formation de nos jeunes.

Je me recommande à vos prières et ss. Sacrifices.

Rome, 19 juillet 1955.

J. B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

63.

29 iulii 1955

Quaedam de Postulatu FF. Coadiutorum rite peragendo.

AD QUOSDAM PP. PROVINCIALES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Quod ad petitionem attinet, ut nempe tempore postulatus primum experimentum Exercitiorum spiritualium 30 dierum, Noviciis praescriptum, aulantibus fiat illo tempore quod Magister pro sua discretione indicaverit, minus placet. Hoc enim experimentum valde proprium videtur Noviciatus, ab iis quidem faciendum qui Societatem iam sunt ingressi. Conversi postulantes nec sunt in Religione, nec privilegiis et gratiis spiritualibus Religioni concessis fruuntur ⁽¹⁾.

P. Generalis tempus postulatus per aliquot dies brevare potest, iusta ex causa; ex eademque poterit permittere ut postulantes primum experimentum Noviciatus faciant, cum fere in eo sint ut tempus postulatus expleant et Noviciatum ingredientur.

(1) Pont. Com. ad Cod. Interpretationem, 20 iulii 1929.

Nec video necessitatem mensem Exercitiorum hoc modo anticipandi ut motiva sufficientia postulantibus inveniunt ad sese debito modo praeparandos vitae religiosae. Nil prohibet quin Exercitia Spiritualia per octo dies peragant, habita eorum status ratione.

Postulantibus ne imponantur eadem exercitia quae Noviciis, nec easdem regulas et consuetudines servandas habeant. Immo, nulla est praescriptio ut postulatus fiat in domo Noviciatus. Nec difficile est commodum perspicere et utilitatem non spernendam, si extra Noviciatus domum fiat, e. g., in domo Provincialis, in domo Exercitiorum, modo in his domibus disciplina secundum Constitutiones accurate servetur et postulans sistat sub speciali cura probati Religiosi. Eorum exercitia pietatis sint potius similia iis quae in Regulis Patris Wernz pro Congregatis Marianis praescribuntur, quam iis quae a Noviciis exiguntur. Postulatu ita expleto, dein ingredi Noviciatum novam quandam et pergratam habet significationem. Nihil prohibet quominus postulantibus in pluribus domibus dispersi habeantur.

Quod ad vestem eorum refert, Ius Canonicum, c. 540, 2 non nisi haec habet: « Postulantes vestem induant modestam ac diversam a veste Noviciorum ». Etsi habitus religiosus pro eis non directe praescribitur, licitus tamen erit. Sit ergo vestis aliquatenus religiosa, diversa tamen a veste Noviciorum.

Commendo me ss. SS.

Romae, 29 iulii 1955.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

64.

4 augusti 1955

De lingua graeca in nostris collegiis servanda et colenda.

AD QUEMDAM RECTOREM COLLEGII

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Quamquam id in paucis casibus et per modum exceptionis utile esse potest, dolendum foret si facile studium linguae graecae a nostris studiis humanioribus demeremus. Persuasum habeo nimiam

difficultatem quam non pauci alumni experiuntur in hac re, ante omnia tribuendam esse defectui aptae methodi et constantiae in docendo. Cavendum quoque ne singuli magistri ad alias disciplinas conatum exigant nimium: omnia proprium locum et modum servant.

.....
Romae, die 4 augusti 1955.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

65.

9 novembris 1955

Litterae ad Socios Viceprovinciae Iaponicae, quibus promulgatur Consuetudinarium pro Iaponia.

AD SOCIOS VICEPROVINCIAE IAPONICAE

REVERENDI PATRES, FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

Laetus et notabilis progressus vestrae Viceprovinciae, cum externus tum internus, vix clarius patere potest quam parato primo Consuetudinario, de quo iam inde ab erecta Viceprovincia ⁽¹⁾ eius Praepositi aliique Superiores solliciti fuerunt, quodque nunc accurate recognitum ab omnibus fideliter observandum promulgo.

Hoc opus, ut ita dicam, eo magis urgebat quo erat difficilior. Peculiari enim modo ad vestram Viceprovinciam referri possunt illa verba S. P. N. Ignatii: « Quo difficilior est membra huius Congregationis cum suo capite et inter se invicem uniri, quod tam diffusa in diversis mundi partibus sint, eo impensius quae iuvent ad unionem quaerenda sunt, quandoquidem nec conservari nec regi, atque adeo nec finem ad quem tendit Societas ad maiorem Dei gloriam consequi potest, si inter se et cum capite suo membra eius unita non fuerint » ⁽²⁾; vos enim, Reverendi Patres et Fratres in Xto carissimi, ex tot Provinciis et mundi plagis confluxistis, ut intra limites Iaponiae imaginem quandam istius, de qua S. Pater Noster loquitur, diversitatis praebeatis.

(1) *Act. Rom.* XI, 586 ss.

(2) *Const. P.* VIII, c. 1 [655].

Accedit quod per lustrum proxime elapsum non tantum numerus sociorum fere duplicatus est, sed etiam antiqua opera magis aucta atque stabilita, nova inchoata, Domus formationis usque ad Tertiam Probationem, mox in ipsa Viceprovincia instituendam, constructae sunt. Eo magis autem res urget ut plenius transeat a condizione 'Missionis' ad illam Viceprovinciae plane ordinatae, quae necessario secum fert adaptationem ad usum vitae regularis et communis traditione universalis Societatis probatos et vestris necessitatibus convenientes.

Progressum Viceprovinciae proxime secutum me non latet incrementum spiritus quem dicam « supra-nationalem » vereque Ignatianum, quo solo superari possunt obstacula humana quae necessario oriuntur ex diversa origine et indole naturali eorum qui ad communem vitam ducendam et apostolica munera coniunctim exercenda coadunantur; hac occasione meum gratum animum verbis vobis exprimere cupio de vinculo caritatis et unionis fraternae quod inter vos strinxistis; nam hoc mentium et voluntatum vinculum, quod caritas est et mutuus amor, multum iuvat ad conservationem boni status Viceprovinciae ⁽³⁾, nec scopus Consuetudinarii alius est ac illam in omnibus, quantum fieri potest, uniformitatem promovere, qua ipse amor mutuus nutritur ⁽⁴⁾.

Cavebitis, Reverendi Patres, Fratesque in Xto carissimi, a falsa ista mente hodierna quae omnem externum ordinem tamquam vanum et spiritui nocivum abicere velit. Utique, vana ostentatio, sine interna sinceritate et amore, non solum hodie, sed semper prorsus repugnavit spiritui S. N. Parentis. Timeo vero interdum, ne illi ex Nostri qui contra leges mere externas ad legem caritatis et amoris quam Sanctus Spiritus scribere et cordibus imprimere solet ⁽⁵⁾, appellant nec coactionem externam bene aestimare valent, nondum plene didicerint quod « legibus nostris omnibus quasi fundamentum seu normam primam subiecit S. P. Ignatius maiorem Dei gloriam: ut id semper statuatur quod, omnibus perpensis, ad Dei cognitionem, amorem, laudem, servitium magis collaturum esse videatur » ⁽⁶⁾. Etenim, ut iam saepius, maxime in Epistola ad universam Societatem « De vita interiore fovenda » ⁽⁷⁾, monui, observantia religiosa spiritu nostri Ordinis, etiam in minimis ordinationibus, in bonum tam singulorum quam totius corporis vivificatur, immo huius spiritus nostrae vocationis tutela secunda est.

⁽³⁾ *Const. P. X, c. 9* [821].

⁽⁴⁾ *Ibid.*

⁽⁵⁾ *Prooem. Const. c. 1* [134].

⁽⁶⁾ *Epit. n. 3, § 2.*

⁽⁷⁾ *Act. Rom. XI, 160.*

Propter hanc rationem S. N. Fundator, cuius spiritum hoc Anno Ignatiano profundius cognoscere et cordibus nostris imprimere cupimus, praeter Constitutiones et Declarationes « quae ad res immutabiles pertinent et universaliter observari debent » ⁽⁸⁾, alias ordinationes et regulas magis particulares necessarias habet, « uniformitate tamen, quoad eius fieri potest, retenta » ⁽⁹⁾, quae prodest aedificationi spirituali ⁽¹⁰⁾ et Nostris est « diligentissime curanda, quo melius et efficacius possint se in divino obsequio et auxilio proximorum impendere » ⁽¹¹⁾. Vix omnibus satis notum est quomodo S. Pater Noster hanc uniformitatem in rebus exterioribus iam accurate indicaverit, utpote ordinem in victu, potu, vestitu, lecti ratione, quoad tempus edendi, cubandi, surgendi, in studiis, orationibus, diversis lectionibus et in reliquis servandum et constitutis horis signo indicandum statuerit ⁽¹²⁾.

His litteris igitur promulgo primam editionem Consuetudinarii Viceprovinciae Iaponicae, quod ab hac die omnibus observandum est, abrogatis aliis usibus qui forsitan in Provinciis, e quibus orti estis, legitimi habentur. Superiores Maiores curabunt, ut saltem unum exemplar ponatur ubi facile ab omnibus consuli possit, ut illud praeterea secum habeant omnes Superiores, Ministri, Praefecti spiritus, Consultores et Praefectus lectionis ad mensam in singulis domibus.

Minime dubito, Reverendi Patres et Fratres in Xto carissimi, quin amor vestrae vocationis atque generosus animus qui vos ad laborem in ista vinea Domini quaerendum urgebat, magnum iuvamen et impetum recepturus sit a fideli observatione harum ordinationum. secundum quas « omnes ac singuli, Superiores aequae ac subditi, vitam componere atque ita ad perfectionem sui status contendere studeant » ⁽¹³⁾. Hae enim simul cum nostris Regulis quas illis adiunctis temporum et locorum in quibus nunc vivitis applicant, cotidianas vobis praebent occasiones exercendi virtutes abnegationis, humilitatis, caritatis necnon paupertatis quibus spiritus nostri Instituti consistit. Peculiarem mentionem facio exercitii cotidiani paupertatis, quae dici vix potest actu ab iis exerceri, qui sibi maiora et ampliora procurant quam homines sibi permittere possunt, qui secundum condicionem vitae suae « classem mediam » quae dicitur, constituunt. Scitis insuper incrementum externum Viceprovinciae ma-

⁽⁸⁾ Prooem. in Declar. Const. [136].

⁽⁹⁾ *Ibid.*

⁽¹⁰⁾ *Const. P. VI, c. 2, n. 16* [580].

⁽¹¹⁾ *Const. P. III, c. 1, n. 18* [273].

⁽¹²⁾ Cf. e. g. *Ex.*, c. IV, n. 26 [81], *Const. P. III, c. 2, n. 2* [294], item [435], [580].

⁽¹³⁾ *Epit. 171, § 1.*

gnam partem deberi donis ab aliis datis; vivitis et per plures annos vivetis de eleemosynis ab omnibus Provinciis et fere omnibus Missionibus Societatis libenter quidem, sed non sine propriis sacrificiis oblatis.

Sit hoc Consuetudinarium vobis armamentarium quo parentur apta instrumenta et media ad propria commoda propriamque voluntatem sacrificanda, ut magis magisque formetis in vobis effigiem paternam S. Ignatii, quae pignus est nostrae cum Domino Nostro Iesu Christo similitudinis, ad maiorem profectum spirituales et augmentum Regni Dei in Iaponia, vobis et mihi maxime cara.

Romae, die 6 novembris 1955.

In festo Omnium Sanctorum S. I.

Vestrum omnium
servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

III — RESPONSA

Hoc anno nullum

INDICES TOTIUS VOLUMINIS XII

I

INDEX ACTORUM

HOC VOLUMINE CONTENTORUM

ORDINE CHRONOLOGICO DISPOSITUS

Acta Apostolicae Sedis

			Pag.
1951			
Ian.	3	Renovatur pro NN. Ritus Orientalis facultas litandi diebus aliturgicis	9
»	10	Benedictio Apostolica in Collegiis quorum alumni Anno Sancto Romam peregrinati sunt	10
»	17	Gratiae et gratulationes proferuntur pro voluminibus B. Rusbrochii	38
»	24	Summus Pontifex gratias agit pro Horologio Missarum	11
»	27	Divisio territorii Dioecesis Cagayanae	12
Febr.	—	Approbantur intentiones Apostolatus Orationis	13
»	7	Gratulationes Summi Pontificis Patri Stein, S. I.	39
»	24	Rogatur Societas ut cum ceteris cooperetur in dandis Missionibus ad populum	12
Apr.	2	Facultas celebrandi sollemnia in honorem S. M. Annae a Iesu de Paredes	14
»	11	Quaedam mutatio in oratione « secreta » Missae SS. MM. Iaponensium	15
Maii	17	De finium mutatione in Missione Tchadensi	16
»	20	Litterae Apostolicae quibus Ven. Dei Servus Iulianus Maunoir Beatus renuntiatur	16
Iun.	14	Pars Dioecesium Ranchiensis, Calcuttensis et Nagporensis seiungitur et fit nova Dioecesis Sambalpurensis	21
»	23	Additio in Officio S. M. Annae a Iesu de Paredes	21
»	23	Divisio quaedam Vicariatus Apost. Alaskensis	22
Aug.	11	Divisio territorii Dioecesis Zamboangensis	22
»	20	Translatio Facultatis Philos. Jerseyensis ad Chantilly probatur	39
Sept.	4	De festo S. Ioannis Berchmans in Seminariis Clericorum Societati commissis	23

1951

		Pag.
Sept.	4 De festo S. P. Ignatii in Collegiis externorum celebrando	24
Oct.	28 Approbantur nova Statuta Apostolatus Orationis	25
Dec.	15 Dismembratio Dioecesis Ranchiensis et nominatio novi Episcopi	35
Anno 1951	Acta quaedam in Causis NN. BB. et VV.	36
»	» Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris	40

1952

Febr.	13 Renovantur ad quinquennium quaedam facultates liturgicae pro nostris Domibus Exercitiorum	169
Mart.	— Approbantur a Summo Pontifice intentiones Apostolatus Orationis	170
Apr.	1 Elenchus indulgentiarum Apostolatus Orationis concessarum	171
»	29 De sollemnitate externa in IV Centenario obitus S. Francisci Xaverii	173
Iun.	24 Approbatur translatio Facultatis Zikaweiensis	184
Iul.	14 Gratiae referuntur de « Horologio Eucharistico »	174
»	31 Partes propriae in liturgia festi B. Iuliani Maunoir approbantur	175
Aug.	29 Sensus doloris de obitu P. Marchetti	184
Sept.	1 Gratiae de obolo Summo Pontifici oblato	179
Oct.	6 Summus Pontifex laudat propositum erigendi novam domum pro Collegio Pio-Latino-Americano	185
»	14 Renovatur facultas aggregandi ad Apostolatum Orationis sine inscriptione	180
Nov.	6 Em.mus Card. I. Pizzardo laudat propositum erigendi novam domum pro Collegio Pio-Latino-Americano	187
»	28 Seminarium Maius Tananarivense in Seminarium Regionale erigitur	181
Anno 1952	Acta quaedam in Causis NN. BB. et VV.	182
»	» Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris	189

1953

Ian.	23 Mutatio territorii Praefecturae Apostolicae S. Franc. Xaverii	345
Febr.	2 Dismembratio territorii Vicariatus Apostolici de Salisbury	345
Mart.	13 Approbantur intentiones Apostolatus Orationis	346
»	25 Summus Pontifex gratias agit ob omina et preces Societatis	347
Maii	11 Instructio S. C. de Religiosis de apostolatu cinematographico	455

1953

		Pag.
Iul.	2 Approbantur Statuta Foederationis Internationalis Congregationum Marianarum	348
Aug.	12 Litterae Summi Pontificis quarto expleto saeculo ab inita Universitate Gregoriana	357
»	22 Martyres Damasceni constituuntur Patroni Viceprov. Proximi Orientis	363
Oct.	18 Allocutio Summi Pontificis ad celebrandum quartum expletum saeculum ab Universitate Gregoriana condita	364
Anno 1953	Acta quaedam in Causis NN. BB. et VV.	355
»	» Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris	373

1954

Febr.	1 Prorogatur facultas pro Noviciis ruri commorandi per aliquod anni tempus	460
Mart.	— Approbantur intentiones Apostolatus Orationis	461
Maii	17 Probatur mutatio in numero Examinatorum in Statutis Facultatum Soc. Iesu	462
»	30 Chirographus Summi Pontificis quo sedes Pontificii Instituti Biblici ampliatur	489
»	4 Excerptum e decreto super dubio de miraculis in Causa B. I. Pignatelli	465
Iun.	3 Renovatur quaedam facultas benedicendi Aquam S. P. Ignatii	464
»	3 Conceditur ut intra annum celebretur triduum in honorem S. I. Pignatelli	480
»	12 In sollemni canonizatione Iosephi Pignatelli	467
Iul.	1 Summus Pontifex gratias agit P. N. Generali de epistola post peractam Canonizationem	481
Sept.	8 Allocutio Summi Pontificis Delegatis e CC. MM. in Congressu Foeder. Mundialis	482
Dec.	14 Epistula Summi Pontificis ob celebrationem S. Pii X, Pontificii Instituti Biblici Fundatoris	490
Anno 1954	Acta quaedam in Causis NN. BB. et VV.	486
»	» Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris	492

1955

Ian.	5 Facultas sequendi Memoriale Rituum Benedicti XIII in Domibus Exercitiorum	737
»	17 Paterna omina Summi Pontificis Universitati Catholicae Tokyensi	769
Febr.	2 Instructio de Cappellanis militum Religiosis	738
»	4 Translatio festi S. I. Pignatelli et variationes in Officio et Martyrologio	743
»	15 De Pontificio Opere Vocationum Religiosarum	744
»	21 Kwangensis Vicariatus Apost. vocabitur Kikwitensis	770

1955		Pag.
Mart.	8 De praecepto confessionis annuae et Communionis Paschalis in Missionibus et Exercitiis spiritualibus	745
»	31 Facultas celebrandi triduum vel octiduum in honorem Beatorum MM. Sinensium	746
Apr.	17 Litterae Apostolicae Beatificationis MM. Sinensium	747
Iun.	10 De translatione festi BB. MM. Antonii Ixida et Soc.	755
Iul.	4 Conceditur Instituto Scientiarum Socialium ius dandi gradus academ.	770
»	7 De translatione festorum B. Mariae V. Mediatrix et S. Francisci de Hieronymo; de VIII Lectione B. I. Ogilvie	756
»	10 De religiosis extra domum degere coactis	758
»	31 Litterae autographae Summi Pontificis in Annum Ignatianum	760
»	31 Gratiae de obsequiis pro Summo Pontifice	764
Sept.	9 Peculiaris Indulgentia plenaria occasione Anni Ignatiani	765
Oct.	12 De obligatione erigendi Confraternitatem Doctrinae Christianae	772
»	15 Indulgentiae pro Noviciis Officium Parvum Sancti Stanislai recitantibus	766
»	18 Approbantur definitive Statuta Facultatis Theologicae Berythensis	773
Anno 1955	Acta quaedam in Causis NN. BB. et VV.	767
»	» Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris	773

Acta Praepositi Generalis

		Pag.
1951		
Ian.	13 De duratione muneris Rectoris Collegiorum	157
»	18 De centenario Coll. Philadelphiensis	137
Febr.	2 Nuntiatur novus Praeses Secretariatus Centr. Congr. Marian.	45
»	7 Duo rescripta Sanctae Sedis communicantur cum Societate	46
»	7 Litterae Postulatoriae pro introductione Causae S. D. Francisci M. Jordan	156
»	8 De redditibus praedii adnexi Domui Exercitiorum	157
»	8 De interpretanda «sententia» quadam Ignatiana	137
»	11 De Regula quarta Modestiae	158
»	11 De exsecutione Encyclicae «Humani generis»	47
»	11 De exsecutione Encyclicae «Humani generis» (versio latina)	72
»	14 De cura spirituali iuvenum in Collegiis a Praefecto spiritus et ab aliis habenda: declaratio	138
»	16 De muneribus Noviciorum secundi anni	158
»	17 Cautela et diligentia adhibenda in notitiis de rebus nostris divulgandis	94
»	21 De lectione ad mensam Responsorum in Actis Romanis editorum	95
Mart.	2 Litterae S. Congr. de Relig. communicantur de cooperatione in dandis Missionibus ad populum	96
»	19 Cum tota Societate communicantur litterae datae ad quosdam Provinciales, de exsecutione Encyclicae «Humani generis»	97
»	23 De examine Candidatorum	159
»	25 Collegium Alleppeyense cum Stationibus dependentibus a Miss. Goana seiungitur et Viceprov. Madurensi annectitur	98
»	26 De dispensatione vel contractione studiorum in Cursu Philosophiae	159
»	26 De Missa cotidiana audienda ab alumnis nostrorum Collegiorum	140
»	30 De reditu Missionariorum Indiae (olim anglicae) in patriam	160
Apr.	16 Communicatur facultas celebrandi sollemnia in honorem S. M. Annae a Iesu de Paredes	100
»	25 Communicatur variatio inducenda in oratione Secreta Missae SS. MM. Iaponensium	100
»	27 De periodico «Latinoamérica» fovendo	141

1951

Pag.

Maii	8	Pont. Coll. Pium Latinum Americanum, Pium Brasi- liense, Germanico-Hungaricum et Polonicum sub immediata iurisdictione P. Generalis constituuntur .	143
»	9	De communicanda P. Generali exsecutione decretorum novorum Superiorum vel dimissionum; deque « Syn- opsi Historiae S. I. »	101
»	10	Urgetur officium Consultorum litteras praescriptas ad tempus mittendi	102
Iun.	5	Litterae Postulatoriae pro introductione Causae S. D. Fr. Iuniperi Serra, O. F. M.	156
»	6	Litterae Postulatoriae pro Introductione Causae S. D. Aloisii Orione	156
Iul.	1	Normae a P. Generali statutae ad experimentum pro Secretariatu Collegiorum in Italia	145
»	15	De pronomine « tu » in cotidianis colloquiis cum NN. non adhibendo	147
»	18	De Nostreis Romam mittendis ad studia peragenda in nuper erecto Instituto Scientiarum Socialium in Univers. Gregoriana	104
Aug.	2	Normae traduntur de frequentandis « Colloquiis Theo- logorum » vel congressibus mixtis catholicorum et acatholicorum	105
»	2	Praescripta urgentur ut Catalogus Provinciae ad tempus edatur, aliaque documenta mittantur	107
»	12	Normae statuuntur ad quinquennium pro Iunioratu in nostreis Missionibus N. E. Indiae	149
»	25	De septuagesimo quinto anniversario Collegii Carolore- giensis	151
Sept.	6	Litterae doloris ad Rev.mum P. Emmanuelem Suárez, O. P., occasione obitus Exc.mi DD. Stanislai M. Gil- let, O. P.	156
»	8	De nova editione Consuetudinarii Provinciae Belgicae Meridionalis	151
»	15	Epistola ad universam Societatem « De Paupertate no- stra »	108
»	21	Communicantur Litterae R. P. Ledóchowski a. 1940 datae de dimissione Scholasticorum	124
»	21	Litterae gratulatoriae Em.mo Card. Dominico Jorio se- xagesimum annum explenti a recepta consecratio- ne sacerdotali	156
»	22	Renovatae facultates de festis S. P. Ignatii et S. I. Berchmans celebrandis in Collegiis vel Seminariis .	129
Oct.	2	De suffragiis offerendis pro NN. qui Romae moriuntur: declaratio	153
»	15	Litterae Postulatoriae pro Causa Beatificationis S. D. Iosephae Menéndez	156

1951

			Pag.
Oct.	28	De vigesimo quinto anniversario Associat. Antiq. Alumnorum in Brasil. Centr.	154
»	28	Litterae Postulatoriae pro reassumptione Causae B. Pii Papae X	156
Nov.	3	De novo decreto S. Sedis circa bonorum alienationes et mutuorum contractionem	130
»	6	Communicatur mutatio quaedam introducenda in Officio S. M. Annae a Iesu de Paredes	131
»	21	Nova Statuta Apostolatus Orationis cum Societate communicantur	131
Dec.	3	De Actione Catholica in Nostris Collegiis Viceprov. Chilensis	155
»	21	De lingua adhibenda in scribendis litteris ex officio ad Praepositum Generalem	132
»	25	Decretum quo Missio Philippinarum in Viceprovinciam dependentem erigitur	135

1952

Febr.	2	P. Toni Theodorus constituitur Postulator Generalis	193
»	2	Epistola ad P. Carolum Miccinelli, expleto munere Postulatoris Generalis	285
»	2	Peracta visitatione Provinciae Argentinensis, Pater Noster ad omnes Socios verba hortatoria dirigit	286
»	17	Litterae Postulatoriae pro introductione Causae S. D. Fratris Andreae C. S. S.	326
Mart.	10	Quaedam facultates liturgicae pro nostris Domibus Exercitiorum communicantur	194
»	21	Petuntur exemplaria textuum Theologiae et Philosophiae manuscriptorum	195
»	21	Quomodo intellegenda sit relatio danda ad Superiores ab Instructore tertiae Probationis de Tertianis	330
»	25	Normae traduntur Provinciis qui Missionarios in Sinas mittere solebant	297
Apr.	22	Epistola ad universam Societatem « De mortificatione continua »	196
»	30	Viceprovincia Aequatoriana a Provincia Baetica seiungitur et in Viceprovinciam independentem erigitur	207
»	30	Viceprovincia Cubana a Provincia Legionensi seiungitur et in Viceprovinciam independentem erigitur, Antillensis nomine	209
»	30	Epistola ad Socios nuper erectae Viceprovinciae Aequatorianae	299
»	30	Ad socios nuper erectae Viceprovinciae Antillensis	301
Maii	3	Pars quaedam territorii Viceprovinciae Brasiliae Septemtr. in Viceprovinciam dependentem erigitur, Bahiensem nuncupatam, et Provinciae Veneto-Mediolanensi tribuitur	211

1952

		Pag.
Maii	3 Territorii pars Provinciae Brasiliae Centralis in Viceprovinciam dependentem erigitur, Goiano-Minensem nuncupatam, et Provinciae Legionensi tribuitur . . .	213
»	3 Epistola post erectionem Bahiensis Viceprovinciae dependentis	306
»	3 Epistola post erectionem Viceprov. independentis Antillensis et Viceprov. dependentis Goiano-Minensis .	309
»	13 Quaedam facultas liturgica communicatur, IV centenario recurrente a morte S. Francisci Xaverii . . .	214
»	30 Residentia ad Castrum Gandulfi sub immediata dependentia Patris Generalis constituitur	215
Iun.	1 Pars quaedam territorii Provinciae Brasiliae Centralis una cum Missione Adamantea tribuitur Provinciae Brasiliae Meridionalis	216
»	2 Litterae ad Em.mum Card. Benedictum Aloisi-Masella, 50° anno a recepta Consecratione Sacerdotali . .	326
»	29 Provincia Mexicana administrative in duas partes dividitur	218
Iul.	2 Normae quaedam de balneorum usu statuuntur vel iterantur	221
»	3 De secretis sancte servandis	331
»	19 De dirigendis peregrinationibus et excursionibus normae Sanctae Sedis et Patris Generalis	223
»	31 Viceprovincia Madurensis a Provincia Tolosana seiungitur et in Provinciam veri nominis constituitur .	224
»	31 Territorium Insularum Canariensium cum Collegio et Residentiis ad Provinciam Baeticam annectitur . .	227
»	31 Missio Orientalis in Provincia Poloniae Maioris et Mazoviae supprimitur	228
»	31 Ad Socios Provinciae Tolosanae post erectionem Provinciae Madurensis	312
»	31 Ad Socios nuper erectae Provinciae Madurensis . .	314
Aug.	1 De numero et ratione mittendi Catalogos ad quasdam Provincias	229
»	1 De erigendo Noviciatu Viceprov. Melitensis	316
»	15 Congregatio Procuratorum in annum 1953 indicitur et consueta documenta mittuntur	230
»	15 Communicantur nova paradigmata ad Informationes colligendas de Aptis ad Gubernandum	256
»	15 Litterae Postulatoriae pro introductione Causae S. D. Fratris Isidori a S. Ioseph., C. P.	326
Sept.	8 De centenario Antverpiensis Collegii S. Ignatii . .	316
»	9 De centenario Collegii Maximi Mosaetraiectensis . .	316
»	14 Normae quaedam traduntur Magistris Noviciorum regionum linguae germanicae	318
»	15 Litterae Postulatoriae pro introductione Causae S. D. P. Leopoldi a Castelnovo O. Cap.	326

		Pag.
Sept.	19 Ad Rectores Collegiorum Assistentiae Americae ut per- gant Tokyensem Universitatem adjuvare	321
»	19 Litterae ad Em.mum Card. Clementem Micara, 50° anno a recepta Consecratione Sacerdotali	326
»	30 Communicantur nova paradigmata ad Informationes colligendas de Promovendis ad ultima vota	257
Oct.	10 Interpretantur quaedam verba Instructionis de Aposto- latu Sociali	323
»	10 De nova sede Matritensis Domus Professae	324
»	10 De 95° anniversario Coll. B. M. V. Immaculatae in San- ta Fé	324
Nov.	17 Supprimeretur quoddam praescriptum de Scholasticorum magisterio	332
»	21 Instructio de Congregationibus Marianis communicatur	258
»	26 Litterae ad Em.mum Cardinalem Patriarcham Olyssi- ponensem, de centenario obitus Sancti Francisci Xaverii	327
»	26 De promovendis ad sollemnem professionem quattuor votorum	332
Dec.	3 Instructio de Apostolatu Orationis	267
»	8 Superiores Missionum Indicarum et Ceylanensium Ro- mam convocantur	325
»	20 Iterantur normae de nuntiis Societatis edendis; novae quaedam editiones nuntiantur	283
»	29 De vocandis supra numerum ad Congr. Prov. nuper ere- ctae Provinciae Madurensis	331

1953

Ian.	15 De quinquagesimo anniversario Scholae Apostolicae Ranchiensis	423
Mart.	12 Quinam valor in alienationibus et debitis exigat bene- placitum apostolicum	377
Apr.	1 De septuagesimo quinto anniversario Universitatis Creightonensis in Prov. Missouri	423
»	1 De primo centenario Noviciatus Prov. Canadae Infe- rioris	423
»	23 Decretum quo Missio Bombayensis erigitur in Vicepro- vinciam dependentem	379
»	23 Decretum quo Missio Ranchiensis erigitur in Vicepro- vinciam dependentem	380
»	27 De examinibus in Pontificio Instituto Biblico et de No- stris ad illud Institutum destinandis	382
»	27 Litterae Postulatoriae pro introductione Causae S. D. Pii PP. IX	440
»	30 De vigesimo quinto anniversario Marianopolitani Semin. Min. Societatis Prov. Canadae Infer.	423
»	30 Litterae Postulatoriae pro diversis	440

1953

		Pag.
Maii	1 « Dies Vocationum Magistrorum » quotannis celebrandus	384
»	31 Epistola ad Socios Provinciae Tolosanae occasione Centennarii eiusdem Provinciae	424
Iul.	12 Instructio communicatur de administrandis rebus temporalibus Missionum Sinensium extra Sinas	427
»	15 De septuagesimo quinto anniversario scholarum Societatis restitutae in urbe Lima	430
Aug.	1 Normae ad Catalogum Provinciae conficiendum iterantur	385
»	10 De renovandis facultatibus in usu dispensationis apostolicae de stipendiis	387
»	22 Iterantur normae circa prudentiorem rationem tractandi de rebus missionalibus	388
»	24 Nuntiatur mors et praescribuntur suffragia pro P. Francisco Nalbone, olim Assistente Italiae	389
»	29 De parandis viris pro Missionibus Sinensibus deque relatione experientiarum mittenda	430
Sept.	27 Epistola ad Socios Provinciae Hungariae primo recurrente saeculo a restituta Provincia in renata Societate	431
»	27-30 Acta quaedam Congregationis Procuratorum LXIII (1953)	392
—	Prior Patris Nostri adhortatio ad Procuratorum Congregationem	393
—	Altera Patris Nostri adhortatio ad Procuratorum Congregationem	403
Oct.	24 Paradigma adhibendum in petitionibus pro debitis vel alienationibus	412
Nov.	14 Normae quaedam circa Nostrorum vacationes annuales in Missionibus exteris	438
»	15 De septuagesimo quinto anniversario Missionis Calicutensis	439
Dec.	3 De Anno Mariano pie in Societate celebrando	413
»	5 Litterae gratulatoriae pro quinquagesimo anno vitae religiosae Excell.mi P. A. Larraona, Secretarii S. C. de Religiosis	440
»	24 De instauratione studiorum Theologiae in nova sede Prov. Mexicanae	439
»	25 De obligatione celebrandi Missas statis diebus pro Societate praescriptas	441
»	29 Nuntiatur obitus et praescribuntur suffragia pro P. Iosepho Martí, olim Secretario Societatis	419
»	30 Revisiones et censurae de scriptis circa initiationem sexualem et coeducationem	420
»	31 Novum paradigma pro Informationibus de mittendis ad Missiones exteras	421

1954

			Pag.
Ian.	8	De Missa Votiva Immaculati Cordis B. M. V. primo sab- bato cuiusque mensis	497
»	10	De septuagesimo quinto anniversario Coll. Cairensis S. Familiae	703
»	12	De quinquagesimo anniversario Coll. Bangalorensis . .	703
»	18	Quaedam de institutione iuvenum Scholarum Apostoli- carum	703
»	18	Ad Prov. Mexicanam de Universitate Iberoamericana promovenda	704
»	21	De obitu et suffragiis pro R. P. Camillo Crivelli, olim Assistentis Americae Latinae	498
»	29	De tempore studiis tribuendo, perdurante Noviciatu .	726
Febr.	2	De centenario Coll. Habanensis	705
»	7	Communicatur rescriptum pro commoratione Novicio- rum ruri	500
»	11	De Missionibus Sinensibus earumque Superioribus quae- dam statuuntur	705
»	20	Consilia quaedam de Noviciorum institutione	707
»	25	De quarto saeculo ab ortu Provinciae Siculae	708
»	27	Nuntiatur Congregatio Praeparatoria in Causa B. Io- sephi Pignatelli	501
Mart.	9	Commendationes et consilia quaedam ad Annum Ma- rianum celebrandum	502
»	24	De cautelis a NN. habendis in usu Psychotherapiae .	710
Apr.	26	Divisio administrativa Prov. Chicagiensis. Erigitur re- gio Ohio-Michiganensis	503
»	26	Divisio administrativa Prov. Missourianae. Erigitur Re- gio Wisconsinensis	506
Maii	1	Congregatio Antepraeparatoria pro Martyribus Sinen- sibus	508
»	11	Communicatur Instructio S. Congregationis de Reli- giosis de apostolatu cinematographico	508
»	22	Nuntiatur Canonizatio B. Iosephi Pignatelli	509
»	23	De primo saeculo ab ortu Versaliensis Coll. Sanctae Genovefae	711
Iun.	12	De villa aestiva pro Collegio alumnorum externorum .	726
»	16	De iubilaio Ituensis Sanctuarii SS. Cordis deque bene- ficiis Brasiliae exinde ortis	711
»	28	Domus Societatis in Graecia declarantur territorium separatum Prov. Lugdunensis	509
»	28	Prov. Franciae vocatur ad praestandam adiutricem ope- ram in Aegypto	510
Iul.	2	De peculiari Magistro Noviciorum pro Fratribus Coad- iutoribus	725
»	14	Missio Belgaënsis erigitur, immediate Praeposito Gene- rali subiecta	511

1954		Pag.
Iul.	18 De trigesimo anno a fundatione periodici « Our Field » in India	713
»	31 Praecipuae variationes in nova Ratione Studiorum de- clarantur	513
»	31 Ratio Studiorum Superiorum Societatis Iesu	520
»	31 Gratiae et novae hortationes ut iuvetur Viceprov. Iap- ponica	664
»	31 De iis qui mittendi sunt ad Viceprov. Iaponicam	665
Aug.	4 Normae ad quasi Iunioratum pro FF. Coadiutoribus con- stituendum	666
»	7 De vigesimo quinto anno a fundatione Pontif. Collegii Russici	713
»	11 De peracta Canonizatione Ios. Pignatelli deque tridua- nis festis celebrandis	668
»	14 Normae iterantur quoad litteras quas Pater Noster mit- tit, eiusque colloquia	669
»	15 De tertio recurrente centenario ab obitu S. Petri Claver » 27 De admittendis necne scholis technicis vel industria- libus	713 727
Oct.	6 De obitu et suffragiis pro R. P. Norberto de Boynes, olim Vicario Generali	672
»	10 De quinquagesimo anniversario a fundatione Xaveriani Semin. Min. Soc.	717
Nov.	6 Nuntiatur novus Admonitor Generalis: R. P. Vincen- tius McCormick	674
»	7 Instructio de Ratione aedificiorum Societatis Iesu	677
»	12 De octogesimo anniversario a fundatione Coll. M. Mas- simi in Urbe	717
»	17 De Sancto Iosepho Pignatelli nuper canonizato	693
»	21 De admittendis necne collaboratoribus externis ad no- stra Periodica	718
»	22 De tempore quo litterae ex officio Patri N. Generali mittendae sunt	697
»	22 Normae quaedam et consilia de « operibus iuventutis »	718
»	23 Opera ad iuventutis institutionem in America Latina magis coadunanda	720
»	28 De novo Consuetudinario quarundam Missionum Indi- carum	722
Dec.	25 De obitu et suffragiis pro R. P. Alfonso Martin, Assi- stente Italiae	699
»	31 Nuntiantur variationes quaedam in nova editione « Practica Quaedam »	701

1955

		Pag.
Ian.	25 Communicatur Rescriptum de facultatibus liturgicis pro Domibus Exercitiorum	777
»	27 De auxiliis adhuc suppeditandis a Provinciis Americae septentr. Viceprov. Iaponicae	834
»	28 Nuntiator P. Iacobus Martegani Assistens Italiae	778
Febr.	18 Communicantur variationes in liturgia Sancti Iosephi Pignatelli	778
»	25 Decretum quo erigitur Missio Coreana	779
Mart.	3 De notione necessaria linguae latinae et graecae a Iunioribus habenda vel acquirenda	836
»	8 Nuntiatur Beatificatio Martyrum Sinensium Leonis Ignatii Mangin et Soc.	782
»	19 Annus Ignatianus indicitur	783
»	23 Normae de functionibus et itineribus neosacerdotum in India et Ceylon	838
»	25 Expetuntur Relationes Triennales e Facultatibus Ecclesiasticis	784
Apr.	7 Exc. DD. Astoni Chichester, Archiepiscopo Salisburien- si, litterae gratulatoriae	840
»	17 De Martyribus Sinensibus Leone Ignatio Mangin et Sociis nuper Beatificatis	786
»	18 Indicitur Conventus Superiorum Maiorum ex India	840
»	19 De mutando nomine Missioni Kwangensi. Kikwitensis vocabitur	841
»	19 De quinquagesimo anniversario Coll. Bruxell. S. Michaelis	841
»	24 Qua ratione « Hora Sancta » in Noviciatu peragi possit	842
»	27 Normae quaedam statuuntur de Catalogo Provinciae edendo	790
Maii	1 Qua ratione utendum sit litteris « soli » Patri Generali inscriptis	792
»	3 Decretum quo erigitur Viceprovincia independens Mangalorensis	793
»	3 In erectione Viceprov. Mangalorensis, litterae ad eus- dem Socios et ad Prov. Veneto-Mediolanensis	843
»	3 Litterae ad Prov. Madurensis occasione adnexionis territorii Calicutensis	845
»	4 De quinquagesimo anniversario Barcinonensis Instituti Chimici	846
»	13 De centenario Verveiensis Collegii S. Francisci Xaverii	846
Iun.	21 De sollerti praeparatione virorum expertorum in scien- tiis sacris et administratione temporali	847
Iul.	1 Nuntiatur et commendatur liber « Manualis » Apostola- tus Orationis	795
»	2 Decretum quo Provincia Detroitensis erigitur	796
»	2 Decretum quo Provincia Wisconsinensis erigitur	798
»	15 Normae statuuntur de Catalogo Provinciae edendo	800

1955		Pag.
Iul.	19	Puncta quaedam de institutione Noviciorum nostrae aetati aptata 849
»	25	Communicatur Rescriptum ad tridua vel octidua celebranda in honorem Beatorum MM. Sinensium . . . 804
»	29	Quaedam de Postulatu FF. Coadiutorum rite peragendo . . . 851
Aug.	1	Communicantur Litterae autographae Summi Pontificis in Annum Ignatianum 805
»	4	De lingua graeca in nostris Collegiis servanda et colenda 852
»	15	Congregatio Procuratorum anno 1956 non convocabitur; instructio de documentis triennialibus 806
»	22	Communicatur mutatio in Officio B. Ioannis Ogilvie . . . 814
Sept.	8	Puncta quaedam Superioribus commendantur ad executionem promovendam 814
»	27	Communicatur Rescriptum de peculiari Indulgentia occasione Anni Ignatiani 819
Oct.	4	De collegendis informationibus de libris vel articulis scriptis a Nostris 820
»	4	De persistente periculo Communismi athei 822
»	15	Pater Vicarius Generalis ad tempus constituitur . . . 823
»	18	Nuntiatur indictio Congressus generalis Dirigentium Apostolatus Orationis 824
Nov.	9	Litterae ad Socios Viceprovinciae Iaponicae, quibus promulgatur Consuetudinarium 853
Dec.	10	De expleto tempore muneris Vicarii Generalis 825
»	27	Instructio de usu instrumentorum ad nuntios aliave diffundenda 826

INDEX ALPHABETICUS

PERSONARUM, LOCORUM, RERUM

- Abellán Petrus, P.** (Pr. Tol.), 41; 773.
« Acta Romana »: omnes NN. domus recipiant, 96.
Actio Catholica: iuvatur Apostolatu Orationis, 34.
Adamantea Miss.: tribuitur Prov. Brasiliae Mer., 217.
Administratio: diligens bonorum Societatis, 848. - bonorum Missionum Sinensium extra Sinas, 427.
Admonitiones: a Patre Generali factae, quomodo Superiores eas tradere debeant, 670.
Admonitor: de eius munere relate ad litteras a Consultoribus scribendas, 103; - clare indicandi Admonitores in Catalogo Provv., 103.
Admonitor Generalis: de obitu P. de Boynes, 672; - nuntiatur novus Admonitor, P. V. McCormik, 674.
Aedificia Societatis: Instructio de ratione aedificiorum Soc. Iesu, 675-692. - Requisita in nostris Aed.: apta ad vitam religiosam, 677; - solida et salubria, 680; - paupertati conformia, 682; - secuta, 683; - Ratio procedendi in novis aedificiis: architectus, 684; - delineationes, 685; - documenta Romam mitenda, 687; - operis executio, 689. - Aedificia conservanda, 690.
Aegyptum: opera Societatis adiuvantur a Prov. Franciae, 510.
Aequatoriana Vicepr.: seiungitur a Prov. Baetica et fit independens, 207. - Litterae P. Generalis ad Socios: Vocationes fovendae, 299; - genuina formatio NN. iuvenum; delectus ministeriorum; devotio erga SS. Cor Iesu, 230.
Aggregatio: ad Apost. Orationis sine inscriptione, 180. - CC. MM. Primae Primariae; informationes dandae, 266.
Alaskensis Vicar. Apost.: pars eius territorii seiungitur, 22.
Alienatio bonorum: valor pro quo exigitur beneplacitum apostolicum, 130; - variatio, 377. - Paradigma adhibendum, 412.
Alleppeyense Coll.: cum Station. dependent. annectitur Prov. Madurensi, 98.
Americae Latinae Assist.: epistola occasione III Centenarii obitus S. Petri Claver, 713-717. - Promoveat periodicum « Latinoamérica », 141. - Magis in ea adunanda opera pro iuvenibus, 720. - In obitu P. Crivelli C., olim Assistantis, 498.
Americae Sept. Assist.: iuvare pergat Iaponicam Viceprov., 834; - et Universalitatem Tokyensem, 321.
Ancot Ioannes, P. (Pr. Belg. Sept.): Rect. Athenaei Kandiensis, 40.
Annus Ignatianus: indicitur a Patre Generali, 783. - Vide Ignatianus Annus.
Annus Marianus: Epistola de A. M. pie celebrando, 413-418. - Societas Iesu et devotio mariana, 414; - triplex modus colendi B. Virginem, 414; - imitanda caritas Mariae, 415; - praesertim erga fratres egentes, 416; - cultus Mariae propagandus, 417; - Congregationes Marianae,

417. - Opera commendata, 418. - Aliae commendationes et consilia, 502.
- Annus Sanctus:** benedictio alumni NN. Coll. qui Romam peregrinati sunt, 10.
- Annus scholasticus:** eius duratio, 635.
- Antillensis Vicepr.:** erigitur in Viceprov. independentem, 209. - Litterae ad Socios: plures labores apostolici in Cuba, 301-303; - opera socialia commendantur, 304; - fovendae vocationes, 305. - De centenario Habanensis Coll. de Belen, 705.
- Antverpiense Coll. S. Ignatii (Pr. Belg. Sept.):** eius centenarium, 316.
- Apostolatus:** postulat mortificationem, 200; 203; - iuvatur exercitio verae paupertatis, 112; - cum iuvenibus apte seligendus, 719; - periculum naturalismi, 400; 407. - Institutio Sodalium CC. Marian. ad Ap., 261. - Instructio S. C. de Rel. de Apost. Cinematographico, 455-459; - Vide Cinematographicus Ap. - **Apostolatus scientiae:** magno animo sustinendus, 553, 642. - **Apostolatus socialis:** NN. ad illum praeparentur per studia socialia, 104. - Interpretatio cuiusdam pericopis Instructionis de A. S., 323. - De fructibus Instructionis, 410; - quomodo vincantur errores sociales, 411. - Ap. Soc. in America Latina, 714.
- Apostolatus Orationis:** nova Statuta a Sancta Sede approbantur, 25-28. - Rationes mutationis, 25; - de vita spirituali et spiritu orationis, 26; - Ap. Or. continet optimam regulam curae pastoralis, 27. - Nova Statuta: natura et finis Ap. Or., 29; - media et praxes, 30; - devotio erga SS. Cor Iesu, 31; - organisatio, 32-34; - Ap. Or. et Actio Catholica, 34; - Indulgentiae et privilegia, 34. - Communicantur Nova Statuta, 131. - Elenchus indulgentiarum post nova Statuta, 171-173. - Facultas aggregationis sine inscriptione, 180. - Grates Pontificis pro Horologio Missarum, 11; - pro Horologio Eucharistico, 174. - Intentiones annuae 1952, 13; - 1953, 170; - 1954, 346; - 1955, 461. - **Instructio de Ap. Or.** in cura pastoralis adhibendo, 268-282. - Occasio: nova Statuta, 268; - Ap. Or. est perfecta forma vitae christianae et regula compendiarie curae pastoralis, 268-272; - est supplementum Exercit. Spirit. et Missionum ad populum, 272; - Instrumentum ad formationem asceticam apostolorum laicorum, 272; - ratio colligendi viros et iuvandi in spiritu, 273; - trahendi pueros ad Christum, 274; - promotio institutionis liturgicae, 274; - ratio verae devotionis erga Cor Iesu, 275. - De cooperatione praestanda a Nostris; a Provincialibus, 277; - a Secretariis Nationalibus et Promotoribus, 278; - de « Nuntio SS. Cordis Iesu », 281. - Nuntiatur Liber Manualis, 795. - Nuntiatur Congressus Directorum, 824. - Efficacia Ap. Or. in Brasilia opere P. Taddei, 711; - in Prov. Tolosana, 424.
- Archaeologia biblica:** 660. - Arch. christiana: numerus horarum, 587; - finis, 603; - materia tractanda, 603.
- Argentinense Coll. Immacul. Concept. (Pr. Arg.),** 324.
- Argentinsensis Prov.:** Litterae post Visitationem P. Alberti Moreno, 286-297. - Beneficium vocationis et amor, non verbis sed opere, 287; - de observantia regulari, 287-289; - de spiritu independentiae, 289-291; - de individualismo et caritate, 292-294; - de effusione ad exteriora, 294.
- Ars scribendi:** ad eam instituendi Schol., 632; - ad studia specialia designati, 641.
- Articuli a NN. scriptis:** informationes de eis dandae, 820.
- Artigues Raymundus, S. D.:** de eius Causa, 355.

- Auditores:** Vide *Scholastici*; *Externi Auditores*.
- Austeritas:** vitae religiosae colenda, 152.
- Azcona Severianus, P.,** Assistens Hispaniae: constituitur Vicarius Generalis ad tempus, 823. - De expleto munere, 825.
- Baccalaureatus:** requisita ad eum in Facultate, 628; - in cursu minore, 628.
- Baetica Prov.:** ab ea seiungitur Viceprov. Aequatoriana, 207; - ei annectitur territorium Insularum Canariensium, 227.
- Baguio (Philipp.):** nova sedes Facultatis Theol. Zikaweiensis, 184.
- Bahiensis Vicepr.:** dependens erigitur, commissa Prov. Veneto-Mediol., 211.
- Balnea:** normae statuuntur vel iterantur, 221-222. - Normae a. 1935 confirmantur, 221; - de balneorum scopo, loco et tempore, 221; - de habitu, 222; - de iocis vitandis; de « balneo solari », 222.
- Bangalore:** de Coll. Bangalorensi, 703.
- Barbaric Petrus, S. D.:** de eius Causa, 486.
- Belgaënsis Miss.:** independens erigitur, 511.
- Belgica Merid. Prov.:** promulgatur Consuetudinarium, 151-153.
- Belgica Sept. Prov.:** Viceprov. Ranchiensis ab ea dependens, 380.
- Berchmans Ioannes S.:** de eius festo in Collegiis et Seminariis, 23; 129.
- Berthieu Iacobus, S. D.:** de eius Causa, 355.
- Bessette Alfridus S. D.:** litterae postulatoariae, 326.
- Beyrouth:** approbantur Statuta Fac. Theol. in Univ. Cath. Berythensi, 773.
- Biblicum Institutum Pont.:** examen admissionis de lingua hebraica, 382; - plures Nostri eo mittendi, 383. - Eius sedes ampliatur dono Pontificis, 489. - Epistola Pontificis in celebratione Sancti Pii X, 490.
- Bidagor Raymundus, P. (Pr. Tol.),** 40; 774.
- Bohain Paulus, P. (Pr. Belg. Mer.),** 841.
- Bombayensis Miss.:** erigitur in Viceprov. depend., 379.
- Bona Societatis:** diligenter administranda, 848.
- Bouscaren Timotheus, P. (Proc. Gen.),** 41; 492.
- de Boynes Norbertus, P.:** olim Vicarius Generalis, nuntiatur eius obitus, 672.
- Bozzola Carolus, P. (Pr. Taur.),** 373.
- Brasiliae Centr. Prov.:** cedit partem territorii Vicepr. Goiano-Minensi, 213; - partem Prov. Bras. Meridionali, 216. - Epistola post erectionem Viceprov. Antillensis, 309-312. - De 50mo anniv. Ituensis Sanctuarii SS. Cordis, 711. - Alias, 154.
- Brasiliae Merid. Prov.:** pars territorii Brasil. Centr. cum Miss. Adamantea ei tribuitur, 216. - Quaedam puncta de spirituali institutione Apostolicorum, 703.
- Brasiliae Sept. Vicepr.:** cedit partem territorii Viceprov. Bahiensi, 211. - Epistola post erectionem Viceprov. Bahiensis, 306-309.
- Brosseau Iulius, P. (Pr. Can. Inf.),** 423.
- Burkhardt Franciscus P. (Pr. Austr.)** Visitator Missionum Sinensium, 706.
- Caerimoniae sacrae:** addiscendae a Scholasticis, 631; - exponatur significatio earum, 606.
- Cagayana Dioec.:** ab eius territorio pars seiungitur, 12.
- Cairo:** de Collegio Cairensi, 703.
- Calcuttensis Dioec.:** pars eius territorii seiungitur, 21.
- Calicutensis Miss.:** de eius 75° anniversario, 439; - de erectione Viceprov. Mangalorensi, 793; 843.
- Canadae Infer. Prov.:** de centenario Noviciatus, 423.
- Canarienses Insulae:** Prov. Baeticae annectuntur, 227.
- Candidati:** in quibusdam interrogentur solum a primario examina-

- tore, 159. - Ad FF. CC. excolendi ante ingressum, 667.
- Cappellani militares religiosi:** Instructio S. C. de Religiosis, 738-743. - Nominatio, amotio, vigilantia, 739; - condiciones, 739; - tempus muneris et condicio religiosa, 740; - disciplina religiosa, 741.
- Cardol Ioannes M., P.** (Pr. Belg. Mer.), 151.
- Caritas fraterna:** observanda in docendo et scribendo, 555; - exercenda cum mortificatione sui, 205; 403; - contra individualismum, 292-294. - De non usurpando pronomine « tu » cum NN., 147. - Caritas socialis, 416; 696; - in America Latina, 714.
- Carrió Andreas, S. D.:** de eius Causa, 182; 486.
- Castellana Or. Prov.:** ab ea seiunguntur Insulae Canariens., 227. - De Xaveriano Semin. Min. Societatis, 717.
- Castillo (del) Franciscus, S. D.:** de eius Causa, 487; 768.
- « **Castra aestiva** »: qua ratione illis utendum, 719; - normae servandae cum participant feminae, 223.
- Castrum Gandulfi Resid.:** sub immediato regimine Generalis constituitur, 215.
- Casus conscientiae:** vide Collatio.
- Catalogi Personarum triennales,** 235; 807.
- Catalogus Prov.:** clare indicet Admonitores et Consultores, 103; - urgetur ut ad tempus edatur, 107; - quot Catalogi mittendi Romam et ad Provincias dispersas, 229; - normae peculiares, 385; 790; - de Supplemento Romae edito, 790. - Novae normae, 800; - indicanda Ordinatio Sac., 801; - de « indice auxiliari », 803.
- Catechetica:** 632; 610.
- Cautela:** in referendis colloquiis cum P. N., 671. - In usu psychotherapiae, 710.
- Censura:** de scriptis circa initiationem sexualem et coeducationem, 420. - Librorum textuum in Phil. et Theol., 538, 545, 560. - Errorum: nota apponenda thesibus, 592.
- Chantilly:** translatio Fac. Phil. Jerseyensis (Pr. Franc.) ad Chantilly, 39.
- Chicagiensis Prov.:** erigitur Regio Ohio-Michiganensis, 503; - dein Prov. Detroitensis, 796.
- Chichester A. Ign., Exc.** (Pr. Angl.), 773; 840.
- Chilensis Viceprov.:** quid de Sectione Actionis Cath. in eius Collegiis, 155.
- Cinematographum:** communicatur Instructio S. C. de Religiosis de Apostolatu Cinemat., 508. - Instructio, 455-459. - Difficultates pro Cinem. catholicis, 456; - Officia inspectionis, 456; - normae pro Cinem. ab Instit. Relig. pendentibus, 457; - gestio publica Cinem. est mercatoria negotiatio, 457; - de licentiis habendis, de gestoribus, de pelliculis exhibendis, 458. - Normae quaedam pro Italia, 459. - De usu Cinem. in genere, 828; - in specie pro Nostris, 829; - incommoda in eius abusu, 828.
- Claver Petrus, S.:** in III eius centenario epistola P. N. ad Americam Lat., 713-717. - Imitanda eius caritas socialis, 714; - fovendae « Missiones internae », 716; - vita interior colenda, 717.
- Coadiutores Fratres:** quaedam de eorum Postulatu, 851; - quando Mensis Exercitiorum, 852. - Ratio habenda Novic. Coad. valetudinis, 708. - Probatur munus Magistri Noviciorum Coadiutorum, 725. - Normae quaedam pro « quasi iunioratu », 666. - De vacationibus FF. CC. in Missionibus, 438.
- Coeducatio:** censura de scriptis circa eam, 420.
- Coefficiens suffragiorum:** disciplinis et experimentis attribuendus, 622; 655-658.
- Colen Renatus P.** (Pr. Belg. Sept.), 774.
- Collatio casuum conscientiae:** in Theologia, 589; 610; - post Theo-

- logiam, 653. - Quomodo instituen-
da, 597; 653.
- Collegia externorum:** De Missa coti-
diana, 140. - Quo sensu omnes cu-
ram spiritualem iuvenum agere de-
beant, 138. - De usu radiophonii et
cinemat., 826-833. - Qua ratione
lingua graeca colenda, 852. - De
festo S. Ignatii celebrando, 24; -
de colenda B. Maria V. durante
Anno Mariano, 419. - Utrum pos-
sint habere villam aestivam, 726. -
Magis coadunanda in America La-
tina, 720. - Normae pro Secreta-
riatu Coll. in Italia, 145-146.
- Collegia NN.:** quae studia in eis per-
ficienda, 522; 523; - in quibus gra-
dus academici conferantur, 524. -
Collegia interprovincialia, 532;
534; 541. - Professores pro eis
praeparandi, 536; 538; 640; 642;
649; 650.
- Colloquia cum Patre Nostro:** agen-
da parata et scripta deferantur,
671. - Cautela in referendis quae
acta sunt, 671.
- « **Colloquia Theologorum** »: seu Con-
gressus mixti, qua ratione possint
frequenter, 105.
- Commercium epistolare:** vide Litte-
rarum commercium.
- Communismus:** epistola de persi-
stente periculo Comm., 822-823. -
Persecutio Ecclesiae in Sinis, 822;
- Periculum in coiventia, 822.
- Computatio suffragiorum Examini-**
um: Normae, 621; 629; 648; 655. -
Exempla, 659-663.
- Confessarius:** Noviciorum ordinarius
et extraordinarius, 707.
- Confraternitas Doctrinae Christianae**
vel Pia Unio, 772.
- Congregatio Generalis:** quando co-
genda necne, 394.
- Congregatio Procuratorum LXIII:**
indicitur, 230; - Instructio pro Pro-
curatoribus, 232; - Instructio de
documentis, 235. - Elenchi varii,
242; 246; - notanda quaedam, 254. -
Elenchus PP. Procurat., 392. -
Prior adhortatio Patris Nostri,
393-402. - Unio in Societate et me-
dia unionis, 393. - Casus cogendae
necne Congregat. Generalis, 394. -
Res Societatis in triennio, 395; -
persecutiones, virtus NN. 395; -
progressus, 396; - suppressio, fun-
datio domorum, 397; - virtutes et
defectus, 399; - de numero dimis-
sorum, 399; - naturalismus et ma-
terialismus in vita et apostolatu,
400; - pericula in doctrina, 401. -
Altera adhortatio, 403-412. - De vi-
tae interioris exercitio, 403; - cura
prima Superiorum est vita spiri-
tualis domus, 404; - de debilitate
Superiorum, 405; - apti Praefec-
tus spiritus procurandi, 406; - de
Apostolatu: methodus; naturalis-
mus, 407; - delectus ministeriorum,
408; - mobilitas et libertas in ope-
ribus, 409; - collaboratio, 410; -
de Apostolatu Sociali; quid factum
in exsecutione Instructionis, 410; -
errores sociales qua ratione vin-
cendi, 411. -
Congreg. Proc. non habenda anno
1956, 806; - documenta triennalia
paranda; Instructio, 807.
- Congregatio Provincialis:** indicenda
ad Congr. Procurat., 231. - Notan-
da quaedam de Formula et de
Actis, 254. - Qua ratione supra nu-
merum, vocandi antiqui Superiores
maiores, 331.
- Congregationes Marianae:** commu-
nicatur Instructio de CC. MM. 258;
- Instructio de CC. MM. promoven-
dis et perficiendis, 260-265. - De
selectione Sodalium, 260; - de for-
matione ascetica et apostolica,
261; - de mutua unione et colla-
boratione, 262; - de Foederatione,
262; - de Promotore, 263; - de Se-
cretariatus, 264; - de rebus ex-
ternis, 265. - De aggregatione Pri-
mae Primariae, 266. - Approbantur
Statuta Foederationis Internatio-
nalis, 348-354. - Delectus Sodalium,
350; - cooperatio cum aliis Asso-
ciationibus, 351; - devotio maria-
na, 351. - Ratio fovendi cultum
marianum, 417. - Allocutio Ponti-
ficis in I Congressu Foeder. Mun-
dialis, 482-486. - Fines et thema,
483; - unio cum hierarchia, 484; -

- cooperatio cum aliis association., 485. -
- CC. MM. in Vicepr. Chilensi, 155.
- Congressus: vide *Conventus*.
- Conservatio aedificiorum, 690.
- Consuetudinarium: promulgatur in Prov. Belgica Mer., 151; - pro aliquibus regionibus Indiae, 722; - pro Vicepr. Iaponica, 853.
- Consultores: urgentur ut ad tempus litteras ex officio mittant, 102. - Qua ratione indicandi in Catalogo Prov., 790.
- Conventus: mixti catholicorum cum acatholicis qua ratione frequentari possint, 105. - Conventus Superiorum Miss. Indiae et Ceylon Romae, 325; 840. - Foederationum CC. MM. Romae; argumentum, 349; - Directorum Apostolatus Orat. Romae, 824. - Conventus Professorum convocandus a Rectore, 543; - a Decano Facultatis, 550.
- Cor Iesu: qualis devotio foveatur Apostolatu Or., 29; 31. - Efficacitas eius devotionis in Brasilia, 711.
- Coreana Missio: erigitur, 779.
- Cosmologia, 575; 581.
- Creusen Iosephus, P. (Pr. Belg. Mer.), 189.
- Criteriologia, 575; 580.
- Crivelli Camillus, P. (Pr. Mex.): olim Assist. Amer. Lat.; de eius obitu, 489.
- Cubana Vicepr.: seiungitur a Pr. Legion. et fit independens nomine Antillensis, 209.
- Custodia sensuum, 205; - vide *Mortificatio*.
- Damboriena Prudentius, P. (Pr. Cast. Occ.), 773.
- Debita: valor pro quo exigitur Beneficium Apost., 130; 377; - paradigma adhibendum, 412.
- Decani in Fac. Eccl.: nominatio, 535; - munus generatim, 549; - singulatim, 566; 569; 646; 647; - erga Professores, 550; 554; - cura Scholasticorum, 551.
- Defectus: de defectu culpabili vel non promovendorum ad Professionem, 332.
- Den Paulus S.: vide *Sinenses Martyres*.
- Derouau Gualterus, P. (Pr. Belg. Mer.), 846.
- Detroitensis Prov. erigitur, 796.
- «Deus scientiarum Dominus» studia superiora ei accommodanda, 523; - ordo in ea statutus, 528.
- Dialectica: quando et quandiu tradenda, 575; 580.
- Di Francia Hannibal M., S. D.: litterae Postulatoriae, 440.
- Dimissio: litterae R. P. Ledóchowski (a. 1940) de Scholast. dimissione, 125-128. - Severitas in admittendo, 125; - cura peculiaris erga Magistros, 126; - causa D. defectus spiritus religiosi, 127; - monitiones canonicae pro Schol. non requiruntur, 127; - D. nimis ne differatur, 127; - mens Ecclesiae in hac re, 128. - De numero et causis, 399. - Renuntietur P. Generali executio decreti dimissionis, 101.
- Disciplinae scholasticae: mens Ecclesiae, 526; - mens Societatis, 525; 526; 527; 610.
- In Philosophia et Theologia maiore: 1) *Generatim*: earum divisio, 528; - ordo servandus, 530; 531; - integrae absolvendae, 550; 558; - quae sint latine tradendae, 563. - 2) *D. praecipua*: in Philosophia, 529; - in Theologia, 529. - 3) *D. principales*: quae sint, 523. - Quae in Philosophia, 575; - in Theologia, 587; - omnes praescribuntur, 543; 629. - 4) *D. auxiliares*: quae sint, 529; ad principales ordinantur, 538; - quae in Philosophia, 575; - in Theologia, 587; - omnes praescribuntur, 543, 629. - 5) *D. speciales et cursus peculiare*: quae sint, 629; - ad principales ordinantur, 530; - quae sint et quandiu tradantur, 576; 588; - quae seligendae, 545.
- D. in Theologia minore: 1) *Primariae*: quae et quandiu tradendae, 609. - 2) *Secundariae*: quae et quandiu tradendae, 610; - quae permittendae vel praescribendae, 574; 625; 610.

- D. in bienniis**, 644; 653.
- Dispensatio**: (de paupertate), renovandae facultates, 387. - A studiis requisitis ad Licentiam in Philosophia, 527; 534; 574; - in Theologia, 534. - Ab examine quinquennali, 652.
- Dissertatio ad Lauream**: 647-649.
- Djajasepoetra Adrianus**, P. (Pr. Neerl.), 373.
- Doctrina tenenda**: securior sequenda, 534; 538; 555; - adhaerendum S. Thomae Aq., 538; 555; 611; - probati doctores Societatis magni faciendi, 534; 556; - quid in sententiis libere disputatis, 556; 557; 558. - Securitas in re morali, 557. - Quid de scientiae progressu, 558. - In Societate, 92; - vide « **Humani generis** ». - Pericula in falsis doctrinis, 401.
- Doctrina Christiana**: tradenda in Noviciatu, 708. - Confraternitas D. Ch. vel Pia Unio aut Sodalitas, 772.
- Doctrina socialis**: praecipua capita in Philosophia explicanda, 581; - complenda in Theologia morali et pastoralis, 597.
- Documenta**: de novis aedificiis Roman mittenda, 687. - Triennalia ad Congr. Procurat. 1953, 235. - Triennalia paranda pro anno 1956, 807.
- Duratio**: muneris Rectoris in Collegiis, 157.
- Eberschweiler Gulielmus**, S. D.: de eius Causa, 36; 182; 355.
- Ecclesia**: « sentire cum Ecclesia », 93.
- Effusio** ad exteriora, 294.
- Elenchus Viceprov. et Missionum et Domorum etc.** occasione Congr. Proc., 242; 246.
- Eloquentia sacra**: excolenda, 631; 632. - « Toni » quando et quomodo habendi, 557; 589; 632. - Contionatores studiis specialibus parandi, 650.
- Ephemerides et periodici**: de eorum usu in genere, 828; - in specie pro Nostreis; 929; - incommoda in abusu, 828.
- « **Epistolae selectae PP. Gen.** »: nunciatur nova editio, 283.
- Errores doctrinales**: in Theologia, S. Scriptura et Philosophia, 75-90; - vide « **Humani generis** ».
- Esteban Thomas**, S. D.: de eius Causa, 182.
- Ethica**: quando et quandiu tradenda, 575; - quaestiones tractandae, 581.
- Examen Candidatorum**: interrogationes relinquendae Examinatori primario, 159.
- Examina**: Ad Ordines sacros, 631; - de Theologia morali universa, 613; 624; - in Philosophia et Theologia maiore, 613-625; - in Theologia minore, 625-628. - Quinquennalia, 652.
- Examinatores**: probatur a S. Sede mutatio in numero Examin., 462. - In Philosophia et Theologia maiore: qui, 540; - quot, 614; - quomodo, 570. - Quid exigendum, 570; 617; - de suffragio ferendo, 615; 617-618; - secretum, 615; 617. - Ad Lauream, 647-648. - In Theologia minore, 540; 625; 627.
- Excursiones**: Vide Peregrinationes.
- Exercitia scholastica**: Repetitiones sollicitae curandae, 562; 544; - quoties et quomodo, 562; - sub finem anni, 562. - In cursu minore 609; 612. - Disputationes: crebro faciendae, 563; - privatae et publicae, 564; 565; 566; - modus, 564; 565. - **Exercitationes**: earum finis, 567; - in quibus disciplinis, 568; - officium Auditorum, 568; - munus Professoris, 569; - qua lingua, 569. - Ad Licentiam: frequentandae, 629; experimentum scriptum, suffragium, 629; - in Philosophia, 577; - in Theologia, 589. - Decanus quibus quis intersit approbat, 551. - Ad Lauream: quando habendae, 643; - quid et quomodo, 646; - suffragium requisitum, 646.
- Exercitia Spiritualia**: ad ipsa conformandi sunt nostri iuvenes, 318; - Mensis Exerc. tradendus secundo anno Noviciis non maturis (Vide: **Magistri Nov.**), 319. - In schola Asceticae, 606; - fiant Scholasticis familiaria, 633. - In Litteris Pontificis pro Anno Ignatiano commen-

- dantur, 760. - De fideli eorum usu, 815.
- Exercitiorum domus:** de redivis praedii adnexi, 157. - Renovantur quaedam facultates liturgicae, 169; 194; 737; 777.
- Exsecutio:** Epistola de executione ad Superiores, 814-819. Occasio Anni Ignatiani, 815; - de fideli usu Exercitiorum, 815; - de usu rationis conscientiae, 816; - de observantia silentii, 818. - Quid factum sit ad normam Epist. « de Communismo debellando », 823.
- Fabregas Michael, P.** (Pr. Tarr.), 41.
- Facultates:** renovandae de usu dispensationis apostolicae, 387. - A Patre Nostro concessae, non nisi in scriptis validae censeantur, 671.
- Facultates Eccles.:** expetuntur earum Relationes triennales, 784; - normae quaedam Relationem parandi, 785. - Mutatio in Statutis quoad numerum Examinatorum, 462. - Approbantur Statuta Fac. Berythensis, 773.
- Fahy Eugenius E., P.** (Pr. Calif.), 41.
- Familiaritas:** nimia vitanda in usu pronomini « tu », 147.
- Famuli:** ratio eos tractandi ad normam Instructionis de Apost. Sociali, 323.
- Feeney Thomas I., P.** (Pr. Nov. Angl.), 41.
- Feminae:** Nostris vetantur orae balnearum quas feminae frequentant, 221; - normae de comitandis peregrinationibus vel « castris » in quibus feminae adsint, 223.
- Fernández Noguera David, P.** (Pr. Leg.), 492.
- Fidelitas:** erga vocationem, in S. Iosepho Pignatelli, 693; - imitanda a nobis, 694.
- Fiducia:** de spiritu fiduciae inter Superiores et subditos, 330.
- Figueroa Iosephus, S. D.:** de eius Causa, 36; 182; - translatio eius exuviarum, 324.
- Foederatio Mund. CC. MM.,** 262. - Approbantur eius Statuta, 348; - in I Congressu allocutio Pontificis, 482-486.
- Formatio NN.:** Vide Institutio.
- Formula Congregat. Prov.:** interpretatur locus de vocandis supra numerum « ratione muneris quod gesserunt », 331.
- « **Formula scribendi** »: vide Practica Quaedam.
- Franciae Prov.:** vocatur ad iuvanda opera in Aegypto, 510. - De centenario Coll. Versaliensis S. Genovefae, 711.
- « **Francisci Xaverii S.** » Praef. Apost.: mutatio finium, 345.
- Gaiffier Balduinus de, P.** (Pr. Belg. Mer.), 493.
- Garate Franciscus, S. D.:** de eius Causa, 183; 355; 487.
- Gargiulo Armandus, P.** (Pr. Neap.), 373.
- Garland Iosephus, P.** (Pr. Hib.), 41.
- Generalis Praepositus:** statim monendus cum novus Superior munus ineat et cum quis Societatem relinquit, 101. - Quomodo tradendae eius monitiones, 670; - qua ratione accedendi ad colloquium de negotiis, 671. - De facultatibus concessis viva voce, 671.
- Genovesi Victorius, P.** (Pr. Ven. Med.), 41; 189.
- Germain Georgius, P.** (Pr. Franc.): administrator bonorum Missionum Sinensium extra Sinas, 427.
- Germaniae Assist.:** normae pro Magistris Novic. linguae germanicae, 318-321.
- Germanico-Hungaricum Coll. Pont.:** ponitur sub immediato regimine P. Generalis, 143.
- Giampietro Iosephus, P.** (Pr. Rom.), 774.
- Gil Salvator, P.** (Pr. Tarr.), 846.
- Giordano Godefridus, P.** (Pr. Neap.), 189.
- Goana Missio:** ab ea separatur Coll. Alleppeyense cum Station., 98. - Supprimitur; eius territorium est territ. Prov. Lusitanae, 511.
- Goiano-Minensis Viceprov.** dependens erigitur, 213.

- Gradus academici:** quis possit ab ipsis dispensare in cursu philosophico, 159.
- Graeca lingua:** classica, 572; - biblica, 605; - qua ratione cognoscenda a iunioribus, 836. - et in Coll. alumnorum, 852.
- Graecia:** eius territorium consideratur territorium Prov. Lugdun., 509.
- Gregoriana Univ.:** erigitur Institutum Scientiarum Socialium, 770.
- Litterae Pontificis in IV Centenario,** 357-363. - Grates Deo ob fructus, 357; - progressus, 358; - extensio: « Gentium Universitas », 359; - Professorum et alumnorum merita, 360; - viri praeclari, 361; - hortationes, 362. - **Allocutio Pontificis in IV Centenario,** 364-372. - S. Ignatii consilium in effectum deductum, 364; - favor Pontificum erga P.U.G., 365; - consilia de Philosophiae studio, 366; - de Thomismo, 368; - de Instituto Studiorum Socialium, 368; - de Iure Canonico, 369; - de studio Theologiae, 370; - de Historia Ecclesiastica, 370; - viri insignes qui e P.U.G. prodire, 372.
- Grisar Iosephus, P. (Pr. Germ. Inf.),** 493.
- Gubernatio:** nova paradigma ad Informationes de aptis ad gubernandum, 256.
- Hayes Iacobus, Exc. DD.,** 41.
- Healy Edvinus, P. (Pr. Chic.),** 373.
- Hebraica lingua,** 587, 604; 382.
- Hentrich Gulielmus, P. (Pr. Germ. Inf.),** 773.
- Hermann Aemilius, P. (Pr. Germ. Inf.),** 373.
- Historia ecclesiastica:** in cursu maiore: numerus horarum, 587; - finis, 601; - materia tractanda, 601; - methodus sequenda, 602; - ei adiungenda Patrologia et Archaeologia, 603. - In cursu minore: numerus horarum, 609; - ei adiungatur Patrologia, 609. - Verba Pontificis de Facultate Hist. Eccl., 370.
- Historia Philosophiae:** numerus horarum, 575; - finis et methodus, 583.
- « **Hora Sancta** »: ratio eam habendi in Noviciatibus, 842.
- « **Horologium Missarum** »: gratiae Pontificis, 11; - « Eucharisticum »: gratiae Pontificis, 174.
- Hospites:** suffragia pro NN. hospitibus Romae morientibus, 154; - quibusnam suffragiis teneantur hospites Romani, 154.
- Hoyos Bernardus, S. D.:** de eius Causa, 487.
- Huidobro Ferdinandus, S. D.:** de eius Causa, 36.
- « **Humani generis** »: Litterae Encyclicae: citantur in Ratione Stud.; veritas sincere tradatur, 555; - disciplinae inter debitos limites provehantur, 558; - fontes sedulo investigentur, 568; - principia S. Thomae Aq. sequenda, 611.
- « **Humani generis** »: Litterae P. N. de executione Encicl.; textus authenticus lingua gallica, 47-72; - versio latina, 72-94. - Quidam NN. tanguntur condemnatione H. g., 72; qua ratione acceptandum monitum Pontificis, 73; - inter negatam oboedientiam et submissionem perfectam sunt gradus, 73; - H. g. interpretanda animo parato ad veritatem, 74; - renunciandum relativismo theologico etiam mitigationi, 75. - Valor rationis humanae in philosophia, 75; - in specie ad probandam Dei existentiam et divinam revelationem, 76. - De libertate creationis, 78; - de absoluta transcendencia Dei, 79; - de immediata creatione animae humanae, 79; - de gratuitate ordinis supernaturalis, 79; - de recta notione peccati originalis, 80; - polygenismus et fides catholica, 81; - recta notio peccati in genere et satisfactionis Xti, 82; - errores de praesentia Xti in Eucharistia, 82; - de transubstantiatione, 83. - De identitate Corporis Xti mystici cum Ecclesia, 84; - De philosophia scholastica perficienda, locupletanda, non subvertenda, 85; - de idealismo et exi-

- stentialismo, 86; - pericula si deseratur philosophia perennis, 87; - De Sacrae Scripturae exegesi litterali, spirituali et symbolica, 87; - exaggerationes interpretationis symbolicae, 88; - de campo inerrantiae scripturisticae, 88. - Errores de Novissimis, 88-90; - de resurrectione carnis, 89; - de natura corporis gloriosi, 89; - de poena inferni, 90. -
- Dolor paternus P. Generalis** in determinationibus sumptis, 91; - quo spiritu fidei suscipiendae, 92; - confirmatur praescriptum « de doctrina in Societate tenenda », 92; - de « sentire cum Ecclesia », 93. - **Epistola P. N.** de executione Encicli. omnes Nostros obligat, 97.
- Hungariae Prov.:** epistola P. Generalis occasione centenarii, 431.
- Iaponenses MM., SS.:** quaedam mutatio in Secreta Missae, 15; 100.
- Iaponia:** ex ea fides christiana in Coream penetravit, 780.
- Iaponica Viceprov.:** de auxiliis illi praestitis et praestandis, 664. - De tempore et condicionibus mittendorum in Iaponiam, 665. - Adhuc iuvanda a Prov. Americae Sept., 834. - Promulgatur Consuetudinarium, 853-856. - Unio animorum, 853; - valor ordinis exterioris, 854; - spiritualis valor Consuetudinarii, 855. - Litterae autographae Pontificis, 769.
- Ibarguren Saturninus, S. D.:** de eius Causa, 767.
- Ignatianus Annus:** Litterae autographae Pontificis in Annum Ignatianum, 760-764. - Paternum gaudium, 760; - celebratio habenda in intensiore praxi Exercitiorum, 761; - lex caritatis fons actuositatis in Societate, 762; - de filiis Societatis sub persecutoribus, 763. - Litterae Pontificis communicantur, 805. - **Annus Ignatianus** a P. Generali indicitur, 783; - celebratio interior cum renovatione spiritus, 783. - Referant Provinciales quid egerint vel agere intendunt, 784. -
- Puncta commendatur Superioribus** de executione, 814-819. - **Peculiaris indulgentia** durante Anno Ignatiano, 765; 819.
- Ignatius Sanctus Pater:** de eius festo celebrando in Collegiis et Seminariis, 24; 129. - **Facultas** quaedam benedicendi Aquam S. I., 464. - **Eius mens** de mortificatione, 197; - vide **Mortificatio**. - **Eius amor** et exempla paupertatis, 109; - vide **Paupertas**. - **Interpretatio** cuiusdam Sententiae S. Ignatii de fiducia in Deo, 137. - **Citatur** in **Ratione Stud.**, 538; 555.
- Independentiae spiritus**, 289-291.
- « **Index Bibliographicus** »: per schedas colligendae informationes, 820.
- India:** probatur ad quinquennium **Ratio Studiorum** pro Iunioratu, 149-150. - **Normae** de reditu Missionariorum exterorum in patriam, 160. - **Progressus Societatis** in India; erigitur **Prov. Madurensis**, 224. - **Consuetudinarium** pro aliquibus regionibus, 722. - **Normae** pro NN. Neo-mystis quod ad itinera et functiones, 838. - **Conventus Romae Superiorum Missionum**, 325; 840.
- Individualismus**, 292-294.
- Indulgentiae:** concessae Apostolatu Oratoris, 171-173; - durante Anno Ignatiano, 765; 819. - **Noviciis** recitantibus **Officium S. Stanislai**, 766.
- Informationes:** comparandae et afferendae ad Congr. Procurat., 232; * Ad gubernandum parandae cum Documentis triennialibus, 236. - **Nova paradigmata** de Aptis ad gubernandum, 256; - de Promovendis ad ultima vota, 257; - de mittendis ad Missiones, 421. - **Criterium** de promovendis ad Professionem IV Votorum, 332.
- Institutio NN.:** ad mortificationem, vide **Mortificatio**; - ad reverentiam, sinceritatem, etc., 147-148. - **De usu radiophonii, cinematographi, etc.**, 826-833. - **In theologia et pietate**, 317. - **Noviciorum:** con-

- silia quaedam, 707. - Institutio solida, 849; - interior, 850; - exterior, 850. - In Regula IV Modestiae, 158. - De tempore studiis tribuendo, 726. - Pro Noviciis Assist. Germanicae, 318-321. - **Iuniorum**: Ratio Studiorum pro Iunioratu in India, 150. - **Coadiutorum**, vide **Coadiutores**. - **Apostolicorum** spiritualis institutio, 703.
- Institutum**: declarationes seu « **Responsa A** » **Actorum Rom.** omnes obligant, 95.
- Instructio de usu instrumentorum ad nuntios diffundendos**, 826-833; - media hodierna pro gloria Dei, 827; - **normae generales**, 828; - incommoda timenda: tempus teritur; animus debilitatur; spiritus mundanus intrat; periculum de castitate, 828; - **normae peculiares** pro Scholasticis, 829; - in Collegiis alumn., 830; - in Tertia Prob. et pro NN. formati, 831; - de competitionibus sportivis, 832; - institutio de ratione recte utendi his mediis, 832.
- Instructiones**: de Congregationibus Marianis, 260-265; - de Apostolatu Orationis, 268-282; - de Ratione aedificiorum Societatis Iesu, 675-692; vide singulas voces. - De administratione bonorum Miss. Sinensium extra Sinas, 428-429. - **Instructio S. C. de Prop. Fide**, circa rationem tractandi de rebus missionariis, 388.
- Instructor Tertiae Prob.**: de sua relatione ad Superiores, 330.
- Instrumenta ad nuntios diffundendos**: vide **Instructio de usu instrumentorum**.
- Intentiones Apostolatus Orationis**, 13; 170; 346; 461.
- Interpretatio Aristotelis et S. Thomae**, 575; 585.
- Italiae Assistentia**: constituitur Secretariatus Collegiorum, 145. - Suffragia pro P. Fr. Nalbone, olim Assistente, 389. - P. Alphonsus Martin, de eius obitu et suffragiis, 699. - **Nominatur Assistens P. Martegani Iacobus**, 778. - **Normae pro gestione cinematographorum**, 459.
- Itinera**: abusus contra paupertatem, 120; - vide **Paupertas**.
- Iunioratus**: Ratio studiorum pro Iunioratu in India, 150. - De « quasi iunioratu » pro FF. Coadiutoribus, 666.
- Iuniores**: notiones linguae graecae, 836.
- Ius Canonicum**: finis, 603; - materia et methodus, 604. - Numerus horarum in C. maiore, 587; - in C. minore, 609; - in studiis specialibus, 649. - Verba Pontificis de Facultate I. C. in P.U.G., 369.
- Ixida Antonius, B. et Soc.**: translatio eorum festi, 755.
- Jacklin Eduardus G., P. (Pr. Mar.)**, 137.
- Janssens Ioannes B., A. R. Praep. Gen.**: **Epistolae**:
- De executione Enciclicae « Humani Generis », 72-94.
- De paupertate nostra, 108-124.
- De continua mortificatione, 196-207.
- De Anno Mariano pie in Societate celebrando, 413-418.
- De S. Iosepho Pignatelli nuper canonizato, 693-697.
- De Martiribus Sinensibus nuper beatificatis, 786-789.
- Puncta quaedam ... ad executionem promovendam, 814-819.
- De persistente periculo Communismi athei, 822-823.
- Instructiones**:
- De CC. MM. promovendis et perficiendis, 260-265.
- De Apostolatu Orationis in cura pastoralis, 268-282.
- De ratione aedificiorum Societatis Iesu, 675-692.
- De usu instrumentorum ad nuntios diffundendos, 826-833.
- Ordinatio**:
- Ratio Studiorum Superiorum Societatis Iesu, 520-663.
- Jeningen Philippus, S. D.**: de eius Causa, 36; 355.

- Jerseyensis Fac. Phil. (Pr. Franc.):** ad Chantilly transfertur, 39.
- Jordan Franciscus M., S. D.:** litterae postulatoriae pro eius Causa, 156.
- Junkes Iosephus, P. (Pr. Germ. Sup.),** 373.
- Kikwitensis Missio:** ita vocabitur Miss. Kwangensis, 841.
- Kozłowiecki Adam, Exc. (Pr. Pol. Min.),** 774.
- Kujur Nicolaus, Exc. DD.:** Episcopus Ranchiensis, 35.
- Lacretelle Ferdinandus, P. (Pr. Franc.),** 40.
- La Nuzza Aloisius, S. D.:** de eius Causa, 36; 487.
- La Salle Ioannes B. de, S.:** sub eius patrocinio fiet «dies Vocationum Magistrorum», 384.
- Latina lingua:** adhibenda in litteris ad Generalem de gravioribus negotiis, 133. - In docendo, 517.
- «**Latinoamérica**»: periodicum a NN. in America Lat. fovendum, 141.
- Laurea:** qui ad eam eligendi, 527; 642; 650; - qui promovendi, 540; 648; - studia requisita, 643; 649; - lectiones, Exercitationes, examina, 643; 644; 646; - dissertatio, 647; - examen orale, 647; - dissertatio partim saltem edenda, 648.
- Lectio ad mensam:** Rponsorum in Actis Rom. editorum, 95.
- Lectio Sacrae Scripturae:** curanda a Decano, 551; - a Superioribus in cursu minore, 670; - in cursu S. Scripturae complenda, 598; - studiis expletis continuanda, 653.
- Lectiones scholasticae:** materia quotannis absolvenda, 550; 558; - methodus scholastica, 530; 558; - in Philosophia, 580; - in Theologia, 594; - etiam in cursu minore, 611. - Repetitiones vitandae, 560. - De libro textus, 560; 561; - collaboratio cum Auditoribus, 562. - Scholae praescriptae ante Licentiam, 629; - ante Lauream, 643; 646; 649.
- Lefebvre Andreas, Exc. (Pr. Belg. Mer.),** 773.
- Legionensis Prov.:** ab ea seiungitur Vicepr. Antillensis, 209; - recipit Viceprov. Goiano-Minensem, 213; - epistola post erectionem Viceprov. Antillensis, 309-312.
- Leopoldus a Castelnovo O. Cap., S. D.:** litterae postulatoriae, 326.
- Lester Guilly Richardus, P. (Pr. Angl.),** 492.
- Libri a NN. scripti:** informationes de eis dandae, 820.
- Licentia (grad. ac.):** qui sint eligendi ad eam, 527; - qui promovendi, 540; 629; - studia requisita, 620. - Requiritur ad Lauream, 646.
- Lingua:** latina in gravioribus negotiis scribendis ad Generalem, 133; - vernacula permittitur in ceteris, 133. - Moderna in Exercitationibus, 569; - ad Lauream, 646; - in dissertatione ad Lauream, 647. - Excolendae, 544; 639; - a Biennistis, 641; - a destinatis ad Missiones, 634.
- Litaniae SS.:** de addenda invocatione S. Iosephi Pignatelli, 669.
- Litterarum commercium:** qua lingua scribendae P. N. litterae ex officio, 132; - graviora negotia semper lingua latina, 133; - singula negotia singulis epistolis, 134; - si Generali destinantur ad alios ne mittantur, 134. - Quo tempore scribendum ex officio, 697; 701. - Urgentur litterae Consultorum, 102. - Cum Patre Nostro, 792; - de epistolis «soli», 792. - De discrete adhibendis litteris a Patre Nostro scriptis, 670.
- Liturgia:** quaedam mutatio in Secreta Missae SS. MM. Iaponensium, 15; - quaedam facultates pro Dom. Exercit., 169; 194; 737; 777; - partes variabiles in festo B. Iuliani Maunoir, 175-178. - Negatur a S.R.C. facultas Missae vot. Immaculati Cordis B.M.V., 497. - Alias, 610; 631.
- Lugdunensis Prov.:** eius territorium extenditur ad Graeciam, 509.
- MacGregor Philippus, P. (Vcpr. Peruv.),** 430.

- Macrionitis Marius, P.** (Pr. Lugd.), 190; 373.
- Madurensis Prov.:** seiungitur a Prov. Tolosana et fit Prov. sui iuris, 224; - litterae post erectionem, 314. - Recipit Coll. Alleppeyense cum Stationibus, 99. - Recipit territorium Miss. Calicutensis, 793; - epistola hac occasione, 845. - Qua ratione vocandi supra numerum ad Congr. Prov. antiqui Superiores maiores, 331.
- Magisterium Scholasticorum:** eo tempore peculiariter iuvandi, 126; - de instituendis iuvenibus spiritu Evangelii, 139. - Quando contrahendum, 539; - praeparatio ad hoc munus, 631. - Supprimitur praescriptum de mittendis aliquibus statim ad Theologiam sine magisterio, 332. - Commendatur «Dies Vocationum Magistrorum», 384.
- Magistri Noviciorum:** de eorum praeparatione et munere, 849. - Normae pro Mag. Nov. linguae germanicae, 318-321; - non Exercitia spir. aptanda iuvenibus nostri aevi; sed iuvenes aptandi ad Exercitia, 318; - de spiritu orationis; et abnegationis, 319; - de iis qui non maturi ingrediuntur, 319; - de vera idea paupertatis, 320. - Probatur munus Mag. Nov. Coadiut., 725.
- Mangalorensis Vicepr. indep. erigitur,** 793; - Epistola hac occasione, 843.
- Mangin Leo et Soc. BB. MM.:** Vide Sinenses MM.
- Manuscripta ad modum textus ad Generalem mittenda,** 545.
- Marattukalam Iacobus, P.** (Pr. Madur.), 373.
- Marchetti Octavius, P.** (Pr. Rom.): de eius obitu, 184.
- Maria B. Virgo:** de Anno Mariano pie celebrando, 413-418. - Ratio colendi B.V.M., 414-417; - propaganda devotionem, 417. - De Missa votiva Eius Immaculati Cordis, 497. - Translatio festi Mediatricis O. Grat., 756.
- Marranzini Alfridus, P.** (Pr. Neap.), 774.
- Martegani Iacobus, P.** (Pr. Veneto-Med.): nominatur Assistens Italiae, 778.
- Martí Iosephus, P.** (Pr. Tarr.): olim Secretarius Societatis, obitus et suffragia, 419.
- Martin Alphonsus, P.** (Pr. Taur.): Assistens Italiae, de eius obitu et suffragiis, 699.
- Martinez-Aguirre Salvator, P.** (Pr. Mex.), 40.
- Martyres:** in persecutione Hispanica, de eorum causa, 768.
- Matritensis Domus Professa:** novae aedes instauratae, 324.
- Maunoir Iulianus, B.:** litterae decretales quibus Beatus renuntiatur, 16. - Quidam actus eius beatificationis, 36. - Approbantur partes liturgicae in eius festo, 175-178. - Reassumptio Causae, 487; 767.
- Mayer Rupertus, S. D.:** de eius Causa, 37; 487; 767.
- McCormick Vincentius, P.** (Assist. Americae): nominatur Admonitor Generalis, 674.
- Melitensis Viceprov.:** de novo Noviciatu, 316.
- Mello Silveira de Alphonsus, Exc.** (Pr. Bras. Mer.), 774.
- Menéndez Iosepha, S. D.:** litterae postulatoriae, 156.
- Méritens Vitus, P.** (Pr. Tolos.), 774.
- Methodus:** Scholastica in Facultatibus, 530; - in disciplina praecipua, 558; 580; 591; 594; 611. - Scientifica addiscenda in Exercitationibus, 567; - perficienda in bienniis, 643; 646. - Apologetica in Theol. fundamentali, 591.
- Mexicana Prov.:** in duas Regiones dividitur, 218. - Novae aedes Coll. Maximi, 439. - Promovenda Universitas Iberoamericana, 704.
- Miccinelli Carolus, P.:** gratiae expleto munere Postulatoris Generalis, 285.
- Militares Cappellani religiosi:** instructio S. C. de Religiosis, 738; - vide Cappellani.
- Ministeria:** delectus eorum, 408; - mobilitas et libertas in operibus, 409; - cooperatio cum aliis, 410; -

- apte seligenda, 719. - Finis nostrae institutionis, 522; 528; - requirunt fundamentum in scientiis sacris, 630; - praeparatio ad ea singula, 631-635; - studiis expletis, 652-654.
- Missa:** cotidiana pro alumnis Collegiorum, 140; - de «Missa dialogata» pro Noviciis, 707; 851. - Applicanda pro Societate, quid si quis impediatur, 441. - Missa et Officium Scholasticis exponenda, 605; - ad ea etiam usu instruendi, 631.
- Missionarii:** normae de eorum reditu ex Indiae Missionibus, 160. - E Sinis expulsi parent relationem experientiarum, 430.
- Missiones:** iterantur normae de prudentia adhibenda in tractandis rebus missionariis, 388. - Normae quaedam circa vacationes NN., 438. - Consuetudinarium pro Indiae regionibus, 722. - Paradigma de mittendis ad Missiones, 421. - De scholis technicis in Miss., 727. - Indiae et Ceylon Superiorum Conventus Romae, 325; 840. - M. Sinenses: Normae practicae his temporibus, 297-298. - Administratio bonorum extra Sinas, 427.
- Missiones internae:** in America Latina, 716.
- Missiones populares:** commendantur a S. C. de Religiosis, 12. - NN. cooperentur cum aliis, 96; - commendantur iterum a P. N., 97. - De praecepto Paschali tempore Missionum, 745.
- Missouriana Prov.:** eius divisio administrativa; erigitur Regio Wisconsinensis, 506.
- Modestia:** interpretatio Regulae IV Modestiae, 158. - Religiosa modestia in balneis, 222.
- Moneta aurea:** eius valor declaratur pro mutuis et alienationibus, 130; - iterum, 377.
- Monitiones:** a Generali factae, quomodo eas tradere debeant Superiores, 670.
- Mortificatio:** Epistola P. N., 196-207. - Opportunitas est IV cent. obitus S. Franc. Xav., 196; - valor ideae peccati et satisfactionis, 197; - Mens S. Ignatii de M. in Exercitiis et Constitutionibus, 197; - de austeritate et paenitentis in Societate, 198; - necessitas M. ob sensualitatem et debilem voluntatem, 199; - ad satisfactionem peccatorum, 199; - efficacia impetratoria, 200; - ut Deo mundum hodiernum reducamus, 200. - Quatenus M. apta nostris temporibus, 201. - De M. afflictiva corporis, 201; - in cotidiano labore, 202; - in observantia regulari, 203; - arcendae commoditates, nisi sint ad apostolatam, 203; - acceptanda mala corporis et animi, 204; - rationes M. internae: custodia sensuum externorum et internorum, 205; - fovere perfectam caritatem, 205; - imaginationi et nervis imperare, 206. - Imago Crucifixi cotidie nos doceat, 206. - Nostri, nunc tot aerumnas patientes, nos ad M. excitent, 206.
- Mosaetraiectense Coll. Max. (Pr. Neerl.):** eius centenarium, 316; - Theologia profunde colenda a Schol.; utilis etiam ad Operarios, 317.
- Mutuam:** summa pro qua requiritur Beneplacitum Apost., 130.
- Nalbene Franciscus, P. (Pr. Sic.)** olim Assistens Italiae; de morte et suffragiis, 389.
- Naturalismus:** in vita et apostolatu, 400.
- Negotiatio mercatoria:** habetur in publica gestione Cinematographorum, 457. - Quaevis forma illius arcenda, 114; - vide Paupertas.
- Neo-sacerdotes NN. in India:** normae quod ad itinera et ministeria, 838.
- Novicii:** prorogatur facultas commorandi ruri, 460; 500. - In secundo anno ne occupentur in postulantis intimius instruendis, 158. - De tempore tribuendo studiis, 726. - Ratio peragendi «Horam Sanctam», 842. - Psychice debiles non servandi in Societate, 710. - Consilia quaedam de Novic. institutione, 707; 849-851; 318-321. - Proba-

- tur munus Magistri Noviciorum Coadiutorum, 725.
- Novitates periculosae:** in studiis vitandae, 534; 557; - Scholasticis cautela commendatur, 638.
- Nuntii:** de rebus NN. exteris prudenter seligantur, 94-95. - De rebus Societatis edendis cum cautela, 283; - numquam tamquam a P. Generali communicati sine praevia revisione, 283.
- Oboedientia:** in re doctrinali, 73; - Professorum erga Praefectum stud., 547; 554; - Scholasticorum, 635; 638.
- O'Brien Paulus W., P. (Pr. Cal.)** Vicevisitator Miss. Sinensium, 706.
- Observantia:** regularis, 287-289; - sit nostra mortificatio, 203; - si mere externa, est « formalismus », 152; 153.
- O'Connell Daniel, P. (Pr. Austral.),** 190.
- Oecumenica motio:** normae de congressibus cum acatholicis, 105-106.
- Ogilvie Ioannes, B.:** divisio Lctionis VIII in Officio, 757; 814.
- Ohio-Michiganensis Regio** erigitur, 503.
- Ontologia:** quando et per quot horas, 575; - quaestiones praecipuae, 580.
- « Opera iuventutis »:** qua ratione colenda a NN., 318.
- Opus vocationum religiosarum,** 744.
- « Orientalis Missio »:** (Pr. Pol. Mai.) supprimitur, 228.
- Orientalis ritus:** facultas litandi diebus aliturgicis, 9.
- Orientales separati:** ratio habenda eorum errorum, 595; - controversiarum cum catholicis, 607; 611; - de Oriente christiano, 649.
- Ortiz Carolus, P. (Pr. Colomb.),** 774.
- Ortiz de Urbina Ignatius, P. (Pr. Cast. Or.),** 41.
- Paedagogia:** ex modo docendi addiscenda, 554; - aptis lectionibus compleatur, 631.
- Paenitentiae:** Vide Mortificatio.
- Pampuri Herminius, S. D.:** Litterae postulatoriae, 440.
- Paradigmata:** ad petendam facultatem debiti vel alienationis, 412; - de mittendis ad Missiones, 421; - de aptis ad gubernandum, 256; - de promovendis ad ultima vota, 257..
- Paredes Maria Anna a Iesu, S.:** variationes in eius Officio, 21; 131; - facultas celebrandi eius sollemnia, 14; 100.
- Pastoralis cura:** adiuvatur Apostolatu Orationis, 26-27; - instrumentum in Apostolatu Orationis, 268-272. - Vide Apostolatus Orationis.
- Patrologia:** Historiae eccles. addenda, 587; - eius finis, 529; - numerus horarum, 575; - utilitas, necessitas, 578; - quomodo addiscenda, 579-580.
- Paulussen Ludovicus, P. (Pr. Neerl.):** renuntiatur Praeses Secret. Centr. CC. MM., 45.
- Paupertas:** Epistola P. N. « de paupertate nostra », 108-124. - Amor P. in S. Ignatio; exemplo, 109; - et verbis in Exercitiis Spirit., 110. - P. animum Deo iungit, 111; - favet apostolatu hodierno, 112; - quatenus P. singulis proponatur, 113; - de P. in communi, 113; - arceda quaevis forma negotiationis, 114. - De P. singulorum: quomodo intellegenda ratio vitae communis, 115; - quid de assimilatione cum honestis sacerdotibus, 115; - imitanda P. actualis Christi, 116; - vita commodior pericula affert nostrae P., 117; - praxis genuina vitae communis, 118; - periculum ob opulentiam quarundam domorum, 119; - periculum ob nimiam egestatem aliarum, 119; - remedia ad haec, 120; - Peculiariora detrimenta P.: in itineribus, 120; - in usu privato rerum superfluarum, vel de iure communium, 121; - in usu pecuniae e ministeriis et in suppellectili, 122; - pro his qui Administrationes gerunt, 122. - Puritas Evangelii splendeat hodie in vera Pau-

- pertate, 123. - Idea vera, non « romantica », 320; 855. -
- Paupertas** Domorum Exercitiorum; de redditibus praedii, 157. - In aedificiis extruendis, 682. - Collegiorum externorum in rusticatione, 726; - in itineribus Missionariorum in patriam redeuntium, 160. - Renovandae facultates de usu dispensationis apostolicae, 387.
- Peregrinationes**: praeparandae et dirigendae a viris laicis, 223; - quid si participes sint mulieres, 223.
- Perfectio religiosa**, 403.
- Periodici**: Vide **Ephemerides**. - De admittendis scriptoribus externis necne, 718. - Scribentes de rebus NN. exteris, prudentes sint, 94-95. - « Latinoamérica » a NN. fovendus, 141.
- Persecutio**: de eis qui vivunt extra domus relig., 758.
- Philippina Miss.**: in Viceprovinciam dep. erigitur, 135; - mutatio finium in Dioecesis Zamboangensi et Cagayana, 12; - in Dioec. Zamboangensi, 22.
- Philosophiae Cursus**: in Facultate admissio: studia requisita, 572-573. - Curriculum studiorum, 527; 573; 574; - dispensatio a studiis ad Licentiam, 527; 574. - Quanam sit competens auctoritas ad contrahendum triennium philosophicum, 159; 573-574. - Adhortatio Pontificis de studiis philosophicis, 366. - De Phil. Scholastica: 85-87; - vide « **Humani generis** ». - Textus manuscripti mittendi Romam, 195.
- Pignatelli Iosephus, S.**: de eius Causa, 355; 487; 767; - commendatur exitus Congregationis praeparatoriae, 501. - Excerptum e decreto de miraculis, 465. - Canonizatio, 467. - Allocutio Pontificis, 468. - Litterae Decretales, 469-480. - Facultas celebrandi triduum, 480. - Ob donum Generalis gratiae Pontificis, 481. - De peracta Canonizatione et festis celebrandis, 668. - De translatione eius festi, 743; 778. - Epistola P. N. occasione eiusdem Canonizationis, 693-697. - Exemplar fidelitatis vocationi, 693; - exemplar caritatis, 695; - imitatio erga Societatem, 694; - erga proximos, 696.
- Pium Brasiliense Coll. Pont.**: ponitur sub immediato regimine P. Generalis, 143.
- Pium Latinum Americanum Coll. Pont.**: ponitur sub immediato regimine P. Generalis, 143; - de nova sede procuranda, 185.
- Pius IX, S. D.**: de Eius Causa litterae Postulatoriae, 440.
- Pius X, B.**: litterae postulatoriae pro eius Causa, 156. - Eius canonizatio celebratur in Instituto Biblico, 490.
- Poloniae Maior. Prov.**: Missio Orientalis in ea supprimitur, 228.
- Polonicum Coll. Pont.**: ponitur sub immediato regimine P. Generalis, 143.
- Pontifex Summus**: Litterae autographae pro Anno Ignatiano, 760. - Gratias agit de obsequio Societatis Anno Ignatiano, 764. - Litterae de IV Centenario Universitatis Gregorianae, 357-363; - allocutio in eadem occasione, 364-372. - Allocutio in Canonizat. Ios. Pignatelli, 468; - gratiae ob epistolam et donum P. Generalis, 481. - Epistola ad Institutum Biblicum in celebratione Sancti Pii X, 490. - Litterae autographae pro Viceprov. Iaponica, 769; - laudat propositum erigendi novam sedem Collegio Pio Latino Amer., 185. - Gratias Patri Nostro de obolo, 179; 347; - pro Horologio Missarum, 11; - pro « Horologio Eucharistico », 174.
- Postulatus pro FF. CC.**: quaedam puncta, 851-852.
- Praeceptum Paschale**: in Missionibus et Exercitiis spir., 745.
- « **Practica Quaedam** »: nuntiantur aliquae variationes, 701.
- Praefectus spiritus**: quales exiguntur, 406. - De secreto sancte servando, 331. - Alumnorum: quo sensu ab aliis NN. iuvandi, 138.
- Praefectus studiorum**: nominatio et munus, 535; 547-549; - manuscripta

- examinum et Exercitationum apud eum deponenda, 616. - Erga Biennistas, 646; 647.
- Praepositus Generalis:** Eius munus et officia erga Collegia et Facultates, 532; - erga S. Sedem, 532; - quoad repetitionem examinum, 623; 619; - relate ad Rationem Stud., 545; 523; 524. - Quae scripta ei mittenda, 533; 541; 545; 616; 619; 623; 627; 649. - Ne edantur nuntii tamquam a P. Generali communicati, nisi praevisi revisi, 283.
- Praepositus Provincialis:** eius munus et officia erga Collegia Stud. Sup. et Facultates, 534-540; - de dispensatione a studiis, 527; 534; 574; 586; - de repetitione examinum, 623; 627; - de vacationibus, 636; - erga Biennistas, 643. - Supprimi praescriptum mittendi aliquos ad Theol. omisso magisterio, 332.
- Pro Augustinus, S. D.:** de eius Causa, 37; 183; 488.
- Probatio:** tempus primae probationis, 707.
- Procuratores:** ad Congregat. Procuratorum LXIII, Instructio et documenta, 232. - Vide Congregatio Procuratorum.
- Procuratores:** Prov. et Domorum serio parandi, 847; - quodnam verum munus eorum, 848.
- Professio IV votorum:** criterium in dandis informationibus, 332.
- Professores:** Nominatio, dotes ingenii, 536; - quot in Facultatibus, 537. - Ordinarii, 537; - in bienniis, 643. - Muneris momentum, 531; 553; 554; - pietas et peritia, 553; - ministeria moderate suscipiant, 553; - Scholasticorum profectui provideant, 538; 554; - ostendant quomodo doctrina in usum deducatur, 561; 594; 595; 600; 612; 638. - Sacrae Scripturae plures in Provinciis praeparandi, 383; - in scientiis sacris, 847.
- Promovendi ad professionem:** de critério in dandis informationibus, 332.
- Proximi Orientis Viceprov.:** Beatos Damascenos Patronos recipit, 363.
- Prudentia:** in edendis nuntiis de rebus NN. exteris, 94-95; - et de rebus Societatis, 283. - In tractando de rebus missionariis, 388.
- Psychologia** esperim.: per quot horas, 575; - finis, materia et methodus, 583; 584; - rationalis: per quot horas, 575; - quaestiones praecipuae tractandae, 581.
- Psychotherapia:** de cautelis in usu psychoter., 710.
- Quaestiones scientificae cum Phil. coniunctae:** quae sint, 575; finis, materia et methodus, 584.
- Radiophonium:** de eius usu in genere, 828; - in specie pro Nostris, 829; - pericula in abusu, 828. - Vide Instructio de usu instrumentorum.
- Raigarh-Ambikapur:** Dioecesis erigitur, 35; - primus Episcopus Exc. DD. A. Sevrin, 35.
- Ramallo Ioannes de Deo, Exc. DD.,** 492.
- Ranchiensis Dioec.:** pars territorii seiungitur pro nova Dioec. Sambalpurense, 21; - iterum pro nova Dioec. Raigarh-Ambikapur, 35. - Missio erigitur in Viceprov. dependentem, 580. - Schola Apostolica Ranchiensis, 423.
- Ratio conscientiae:** de fidei praxi in Societate, 816.
- Ratio Studiorum Sup.:** nuntiantur praecipuae variationes, 513; - de studiis ad Licentiam et ad Lauream, 514; - de cursu minori, 515; - de selectione Auditorum, 516; - de lingua latina, 517; - erigitur Commissio Stud. centralis, 519. - Ratio Stud. promulgatur a P. Generali, 520. - Textus, 522-663. - Vide singulas voces suo cuiusque loco. - Quid de ea PP. Generales, 522; 523; - eius vis, 524; - eam bene cognoscat Provincialis, 534. - Rector, 541; 543. - Praefectus studiorum, 547. - Decanus, 547. - Professores, 558. - Scholastici, 531; 538. - Biennistae, 646.
- Rector Facult. Eccl.:** nominatio, 532; 535; - munera et officia, 541; - er-

- ga Generalem, 541; 545; 616; 627; 649; - erga Provincialem, 541; 545; 619; 623; 650. - Professores convocet, 543; - studia foveat, 543; 544; - curet Bibliothecam, 546.
- Rector Colleg.:** de duratione muneris, 157.
- Redactores:** Periodicorum de NN. rebus sint cauti, 94-95.
- Reditus:** praedii adnexi Domui Exercit. quatenus haberi possint, 157.
- Reinert Carolus M., P. (Pr. Miss.),** 423.
- Relatio Triennalis:** expetitur e Facultatibus Eccl., 784; - normae eam conficiendi, 785.
- Relatores:** Viceprovinciarum et Missionum occasione Congregat. Procurat., 234.
- Religiosi:** extra domum viventes ob persecutionem, 758.
- « **Responsa** »: in Actis Rom. edita, ad mensam legenda, 95.
- Reverentia:** ad invicem in conversatione religiosa, 148.
- Revisiones:** de scriptis circa initiationem sexualem et coeducationem, 420.
- Rioplattenses MM. BB.:** de eorum Causa, 767.
- Ritus orientalis:** facultas litandi diebus aliturgicis, 9.
- Rodriguez Da Cruz Franciscus, S. D.:** de eius Causa, 36.
- Romana Prov.:** merita erga Collegia Pium Latinum, Brasiliense, Germanico-Hung. et Polonicum, quae sub immediato regimine P. Generalis constituuntur, 143-145. - Item Residentia ad Castrum Gandulfi, 215. - De 80° anniversario Coll. M. Massimi, 717.
- Romanae domus Societatis:** de suffragiis pro ibidem morientibus, 153.
- Roothaan Philippus, S. D.:** de eius Causa, 356.
- Rubio Iosephus, S. D.:** de eius Causa, 183; 356.
- Rusbrochius Beatus:** gratiae Pontificis ob illius opera sibi oblata, 38.
- Russicum Collegium:** de eius 25° anniversario, 713.
- Rusticatio:** facultas pro Noviciis commorandi ruri, 460.
- Sala Maria Anna, S. D.:** Litterae Postulatoriae, 440.
- Salisburyensis Vic. Apost.:** dismembratio, 345.
- Sambalpurenensis Dioec. (India)** constituitur, 21.
- Scholae technicae:** utrum suscipiendae necne, 727.
- Scholae:** frequentandae a Scholasticis, 544; - ultimo semestri, 576; 578; - requisitum ad Licentiam, 629; - ad Lauream, 643; 646.
- Scholastici:** de eorum institutione, 525; 526; - qui debeant tendere ad Licentiam, 527; - qui ad Lauream, 527; 538; 640; - qui in cursu minore, 527; 608; 625. - Ad perfectionem virtutis et studii continent, 528; 531; 637; 642; - in studiis dirigendi, 538; 544; 551; 554; - etiam in bienniis, 641 643; - studiis serio incumbant, 531; 637; 638; - caveant ab « utilitarismo », 638; - linguam latinam excolant, 551; 563; 639; - linguas modernas discant, 544; 634; 639; - a magisterio ne facile eximantur, 539. - Iam non viget praescriptum ut aliqui omittant Magisterium, 332. - Quo sensu curam spirituales iuvenum agere debeant, 138. - De pleniori institutione theologica, 317. - De usu radiophonii, cinemat., periodicorum, 826-833. - De causis ad eorum dimissionem, 125-128. - Adiuvandi tempore Magisterii, 126.
- Schönegger Arthurus, P. (Pr. Germ. Sup.),** 190.
- Scriptores NN.:** prae manibus habeant epistolam P. N. de executione Encicl. « Humani generis », 98. - **Externi,** admittendi necne in nostris periodicis, 718.
- Scriptura Sacra:** In Cursu M. numerus horarum 587 - eius dignitas, 597. - Materia exponenda, 599. - Futuri Professores Romam mittendi, 649. - In Cursu m., 611; - numerus horarum, 609; - materia tractanda, 611. - De exegesi litte-

- rali et symbolica, 87; - vide « **Humani generis** ».
- Secretariatus**: Collegiorum pro Italia, 145.
- Secretum**: sancte servandum commendatur, 331.
- Seminaria Clericorum**: celebrare possunt festum S. Ioannis Berchmans, 23.
- Seminaria minora S. I.**: quaedam puncta de spiritali institutione alumnorum, 703.
- Serra Iuniperus, S. D.**: litterae postulatoariae, 156.
- Sexualis initiatio**: censura de scriptis agentibus circa eam, 420.
- Sicula Prov.**: epistola P. N. in IV Centenario Provinciae, 708.
- Silentium**: fidelitèr servandus, 818.
- Sinceritas**: in tractando cum NN. Fratribus, 148. - In servanda Regula IV Modestiae, 158.
- Sinenses Martvres**: de eorum Causa, 183; 356; 488; 767; - exitus commendatur Congregationis Antepreparatoriae, 508; - nuntiatur beatificatio, 782. - Litterae Apostolicae Beatificationis, 747-755. - De triduo vel octiduo celebrando, 746; 804. - Epistola P. N. de eorum beatificatione, 786-789. - De eorum martyrio, 787; - exempla pro filiis hodiernae Societatis, 788; - integra fidei veritas amplectenda et praedicanda, 789.
- Sinenses Missiones**: normae practicae pro tempore, 297-298; - de parandis viris, deque relatione experientiarum, 430. - de administratione bonorum, 427. - Vexationes subeunt, 822. - Ad tempus supprimuntur tituli Superiorum, 705. - Gubernatio per Visitatorem, 706.
- Sitjar Thomas et Socc. MM.**: de eorum Causa, 183; 488.
- Socialia Studia**: erigitur Institut. Scient. Soc. in Univ. Gregoriana, 771.
- Societas Iesu**: eius status in relatione Patris Nostri ad Congr. Proc.: exterior, 395-397; - interior, 399-401. - Eius Institutum amandum et servandum, 694. - Fundata in lege viva caritatis, 762. - De eius fine, 522; 640; - scopus studiorum Societatis, 522; 525; 533; 541; - eius probati doctores magni habendi, 538; 556; 596. - Statuta Facultatum Societatis approbata, 523; - Facultates Societatis pro externis, 524. - Eius formatio in studiis, 526. - Opera apostolica Societati commissa, 633. - Obligatio applicandi Missas statis diebus, 441. - Inscribitur Pontif. Operi Vocationum religiosarum, 744.
- « **Soli** » epistolae: vide **Commercium epistolare**.
- Spiritus modernus**: contrarius austeritati vitae religiosae, 152.
- « **Sportivae** » competitiones: qua ratione iudicandae, 832.
- Stanislaus Kostka S.**: indulgentia pro Noviciis recitantibus eius Officium, 766.
- Statisticae**: tabulae mittendae sunt Romam ante finem ianuarii, 108. - Alumnorum et Professorum in Catalogo recensendae, 386.
- Statuta Facultatum Eccles.** in S. I.: mutatio in numero Examinatorum, 463.
- Stein Ioannes, P. (Pr. Neerl.)**: commemoratur a Pontifice, 39.
- Studia**: in Societate, finis et ambitus, 525. - Tempus eistribuendum in Noviciatu, 726. - **Humaniora**: Ratio studiorum pro Iunioribus in India, 150. - **Philosophica**: quis possit contrahere triennium, 159. - **Socialia**: a pluribus NN. frequentanda in novo Instituto Sociali Romae, 104; - verba Pontificis de Instituto St. Soc. 368.
- Subditi**: de fideli usu rationis conscientiae, 816.
- Suffragia**: pro his qui Romae moriuntur, 153-154. - Pro defuncto P. Marti olim Secretario Societatis, 419.
- Superiores**: renuntiandum P. Generali statim ac munus ineant, 101. - Munus tuendae paupertatis, 120; - vide **Paupertas**. - De spiritu fiduciae inter Superiores et subditos, 330; - de secreto sancte servando,

- 331; - munera et officia quoad pietatem subditorum, 404; - defectus et debilitas eorum, 405. - Eis commendantur puncta de executione, 814-819. - Munus de ratione conscientiae, 816. - Respondere debent de bonis Societatis, 848. - De duratione muneris Superiorum, 157.
- Supplementum Catalogi:** Romae edendum, 790.
- «**Synopsis Historica S. I.**»: iterum commendatur NN. domibus, 102.
- Taddei Bartholomaeus, P.:** apostolus SS. Cordis in Brasilia, 711.
- Tananarivense Sem. Maius:** in Sem. Regionale erigitur, 181.
- Tang Dominicus, Exc. DD.,** 41.
- Tarín Franciscus de Paula, S. D.:** de eius Causa, 37; 356.
- Tarraconensis Prov.:** de Viceprov. Bombayensi ab ea dependenti, 379.
- Tchadiensis Miss.:** quaedam mutatio finium, 16.
- Technicae scholae:** suscipiendae necne a NN., 727.
- Televisio:** de eius usu in genere, 828; - in specie pro Nostreis, 928; - incommoda in eius abusu, 828.
- Tertia Probatio:** de relatione danda ab Instructore ad Superiores, 330.
- Textus:** ad docendum typis non impressi Romam mittendi, 195. - Liber textus in scholis adhibeatur, 560; 561.
- Theologia:** Cursus M., 586. - Studia requisita, 586. - Curriculum studiorum, 527; 586; quis dispensare possit a studiis ad Licentiam, 527; 586. - Cursus m.: qui sit, 608; - studia requisita, 213; - Curriculum studiorum, 608; 609-610; - qui Scholastici in eo studeant, 527; 608; 609; - scholae separatae, 611; - scholarum numerus, 609-610. - Disciplinae tradendae: vide **Disciplinae**. - Methodus, 610-611; - lectiones quomodo habendae, 610; 612. - Profunde colenda cum pietate, 317. - Consilia Pontificis de studiis theologicis, 370. - Relativismus theol., 75; - vide «**Humani generis**». - Textus manuscripti Theologiae mittendi Romam, 195. - Selectio Auditorum ad Cursum M. vel m., 516. - Normae de congressibus theologicis cum acatholicis, 105.
- Th. ascetica:** numerus horarum, 587; - finis, materia et methodus, 606; 607. - In cursu minore, 610. - **Th. biblica:** disciplina specialis, 600. - Cursus in biennio Theol. dogm. 645. - **Th. dogmatica:** in C. M. numerus horarum, 587; - finis, 688; - quomodo exponenda, 592; 595; - in examine ad Licentiam, 529; -, in examine ad gradum, 616. - De futuris Professoribus, 526; 642; 643. - In C. m. numerus horarum, 609; - scholae separatas habeat, 611; - materia et methodus, 611; 612; - examen de universa Th. dogmatica, 627. - **Th. fundamentalis:** numerus horarum, 587; - finis, materia, 590; - tractatio apologetica et dogmatica, 591. - In C. m. numerus horarum, 609; - materia et methodus, 611. - **Th. moralis:** numerus horarum, 587; - finis, materia et methodus, 595; 596; - securitati doctrinae prospiciendum, 557; - repetitiones, 597. - Doctrina socialis complenda, 597; - Collationes casuum, 597; - Studia specialia Theol. moralis, 645. - In C. m. numerus horarum, 609; - methodus, 611. - **Th. naturalis:** quando et per quot horas, 575; - quaestiones principales, 581. - **Th. pastoralis:** cum Theol. morali tradenda, 587; 596; 609. - Opera religiosa et socialia cognoscantur, 633; 635.
- «**Thesaurus Spiritualis**»: interpretatio cuiusdam Sententiae S. Ignatii de fiducia in Deo, 137.
- Thomismus:** fidelitas et moderatio, 368.
- Tokyensis Universitas:** adhuc iuvanda a Prov. Americae Sept., 319.
- Tolosana Prov.:** ab ea seiungitur Provincia Madurensis, quae sui iuris fit, 224. - Epistola P. Generalis hac occasione, 312-314; - Epistola in centenario Provinciae, 424.

- Toni Theodorus, P.** (Pr. Cast. Or.): Postulator Generalis, 193.
- Travi Thomas, P.** (Assist. Amer. Lat.), 189.
- Triennalis Relatio:** Facultatum Eccl. exquiritur, 784; - normae eam conficiendi, 785.
- Triennalia documenta paranda**, 807.
- Unio animorum fovenda**, 853.
- Universitates Ecclesiasticae:** earum finis, 525; - Civiles: catholicae laicalibus praeferendae, 650; - debitis cautelis frequentari possunt, 650.
- Vacationes:** NN. in Missionibus exteris, 438. - Feriae maiores et minores, 625; - intra annum scholasticum, 636.
- Valenti Ioachimus et Soc. SS. D.:** de eorum Causa, 37.
- Velloso Petrus, P.** (Pr. Bras. Centr.), 40.
- Veneto-Mediol. Prov.:** recipit Viceprov. depend. Bahiensem, 211. - De Miss. Calicutensi et nova Viceprov. indep. Mangalorensi, 793. - Epistolae his occasionibus, 306-309; 843.
- Vicarius Generalis ad tempus:** P. Severianus Azcona, constituitur, 823. - De expleto munere, 825. - De obitu P. de Boynes N., olim Vicarii Gen., 672.
- Viceprovinciae:** de Congregatione Viceprovinciae ad Congr. Procuratorum, 255.
- Vigilantia Superiorum:** quoad normas de usu balneorum, 222.
- Villa aestiva:** ne habeatur exclusive a Collegiis externorum, 726.
- Vita communis:** in Societate, 115; - vide **Paupertas**.
- Vita interior:** fovenda exemplo S. Petri Claver, 717.
- Vocatio:** aestimatio et amor tanti beneficii, 287. - Quid a Nostris exigit, 522; 526; 528; - a Professoribus, 553; - a Scholasticis, 637; 639.
- Vocationes:** commendatur « Dies Vocationum Magistrorum », 384. - De Pontificio Opere Vocationum religiosarum, 744.
- Wisconsinensis Regio** erigitur, 506; - in Provinciam veri nominis, 798; - ei committitur nova Missio Coreana, 781.
- Xaverius Franciscus, S.:** sollemnitas externa in eius IV centenario, 173; 214; - eius memoria nos excitet ad mortificationem, 196; 206.
- Zamboangensis Dioec.:** pars territorii seiungitur, 12; 22.
- Zelus animarum:** in scholis fovendus, 553; - parva ministeria Scholasticorum, 544; - doctrina apostolicis laboribus necessaria, 652; 653; 654.
- Zielinski Bronislaus, P.** (Pr. Pol. Min.), 373.
- Zikaweiensis:** Facultas Theologica transfertur Baguio (Philipp.), 184.

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

Ordo fasciculorum qui voluminibus ligari possunt

N. B. Fasciculi asterisco notati exhausti iam sunt. Si quis eos integros et superfluos habet, gratissimum nobis faciet eos Curiae restituens.

Vol. I - fasc. I - 1906/10
 - fasc. II - 1910
 - fasc. III - 1911
 - fasc. IV - 1912
 - fasc. V - 1913*
 - fasc. VI - 1914*

Vol. II - fasc. I - 1915*
 - fasc. II - 1916*
 - fasc. III - 1917*
 - fasc. IV - 1918*

Vol. III - fasc. I - 1919*
 - fasc. II - 1920*
 - fasc. III - 1921*
 - fasc. IV - 1922*
 - fasc. V - 1923*

Vol. IV - fasc. I - C. G. XXVII

Vol. V - fasc. I - 1924*
 - fasc. II - 1925*
 - fasc. III - 1926*
 - fasc. IV - 1927*

Vol. VI - fasc. I - 1928*
 - fasc. II - 1929*
 - fasc. III - 1930*
 - fasc. IV - 1931
 Indices Vol. VI

Vol. VII - fasc. I - 1932
 - fasc. II - 1933
 - fasc. III - 1934
 Indices Vol. VII

Vol. VIII - fasc. I - 1935
 - fasc. II - 1936
 - fasc. III - 1937
 Indices Vol. VIII

Vol. IX - fasc. I - C. G. XXVIII
 - fasc. II - 1938
 - fasc. III - 1939
 - fasc. IV - 1940
 Indices Vol. IX

Vol. X - fasc. I - 1941
 - fasc. II - 1942
 - fasc. III - 1943
 - fasc. IV - 1944
 - fasc. V - 1945

INDEX GENERALIS Vol. I-X

Vol. XI - fasc. I - C. G. XXIX
 - fasc. II - 1946
 - fasc. III - 1947
 - fasc. IV - 1948
 - fasc. V - 1949
 - fasc. VI - 1950

Vol. XII - fasc. I - 1951
 - fasc. II - 1952
 - fasc. III - 1953
 - fasc. IV - 1954
 - fasc. V - 1955

NORMAE SERVANDAE

IN DISTRIBUENDIS PER DOMUS EXEMPLARIBUS

ACTA ROMANA ET MEMORABILIA S. I.

1. — Curiae Provinciali destinantur 4 exemplaria *Act. Rom.* et totidem *Memorab.* (P. Provinciali, P. Socio, Procuratori Prov., tabulario Prov.).

2. — Superiori Missionis destinantur 2 exemplaria *Act. Rom.* et totidem *Memorab.* (Superiori Miss., tabulario Missionis).

3. — In Domibus Probationis et Collegiis NN.: Rector, Instructor Tertiae Prob., Magister Nov. accipiunt suum quisque volumen *Act. Rom.* et *Memorab.* et praeterea unum utriusque publicationis exemplar destinatur singulis communitatibus in eadem quidem domo degentibus, sed inter se separatis, v. g. Patribus, PP. Tertiae Prob., Theologis, Philosophis, Iunioribus, Noviciis. Quodsi communitas PP. aut Theologorum numerum 20 excedit, alterum adiicitur exemplar utriusque libelli; Patribus vero Tertiae Probationis *quinis* (secundum numerum medium quo in domo Probationis adesse solent) unum exemplar *Act. Rom.* et *Memorab.* destinatur.

4. — In Collegiis externorum: unum exemplar utriusque publicationis Rectori et unum unicuique communitati Patrum et Scholasticorum (si hi a Patribus separatam vitae rationem habent) destinatur. Quodsi numerus Patrum 20 excedit, alterum exemplar adiungitur.

5. — In Domibus Professis et Residentiis maioribus, et Superior et communitas utriusque publicationis unum exemplar accipit. Communitati vero, si 20 excedit, alterum exemplar adiungitur.

6. — Ad Residentias minores unum exemplar utriusque publicationis mittitur.

7. — Cum porro in Provinciis dispersis non pauci Patres singuli vel bini vivere cogantur, eorum Superiores considerent, quot exemplaria necessaria sint et ad quem mittenda, ut illi rerum nostrarum notitiam secure et celeriter accipiant neve tamen exemplarium numerum aequo plus augeri debeat.

Idem valet pro parvis Stationibus binorum vel trinorum Patrum in Missionibus et in Provinciis quibusdam quae parochiarum curam habent.

3704
A2
1906
v.12

Acta Romana
Societatis Jesu

BX
3704
A2
1906
v.12

320161

GRADUATE THEOLOGICAL UNION LIBRARY
BERKELEY, CA 94709

GTU Library

3 2400 00324 8410

